WEBSTER G. TARPLEY

TEROARE FABRICATĂ
MADE IN USA

11 SEPTEMBRIE –
MITUL SECOLULUI XXI

Versiune românească de Daniela Dimitriu

Prima ediţie a acestei cărţi a fost publicată de editura americană Progresiv Press, în 2005.
Titlul original: 9/11 *Synthetic Terror, Made in USA*.
ISBN original: 0-930852-31-1.
Ediţia a II-a : ianuarie 2006.
Ediţia a III-a: iunie 2006.

TABLA DE MATERII

Cuvânt înainte la ediţia românească I
Abrevieri . . . . . .
Prefaţă la ediţia a II-a 11
Cele cincisprezece exerciţii din 11 sept. 2001 15
Jocurile de război şi exerciţiile anti-teroriste din 11 sept. 2001 16
Able Danger: 2,5 tera-octeţi de trădare 20
Maşinile-capcană SAS din Bassora 21
Prefaţă la ediţia a III-a : 26
Adevărul despre atentatele din 11 sept. 2001 este un mijloc de evitare a celui de al III-lea război mondial 26
Introducere 35
Capitolul I : Mitul secolului XXI 46
I. 1. Criminalii de la 11 septembrie sunt în libertate 49
I. 2. Ce ştiţi voi, cititorilor, şi cum aţi aflat ceea ce ştiţi? 54
I. 3. Bush, mincinos cronic şi incorigibil 58
I. 4. Falimentul stângii 64
I. 5. Dosarul Tony Blair despre 11 sept.: Versiunea conformă notelor lui Cliff . . 67
I. 6. Reşedinţa Premierului britanic – o fabrică de minciuni 69
I. 7. Torricelli : Constituirea imediată a unei Comisii de anchetă 72
I. 8. Scepticismul guvernelor lumii 79
I. 9. Voci musulmane condamnă atentatele de la 11 septembrie şi resping versiunea oficială 83
I. 10. Minciunile din presa americană 85
I. 11. Critica fostului ministru britanic Michael Meacher 86
I. 12. Paul Hellyer respinge ortodoxia Statelor Unite 88
I. 13. O filozofie mizerabilă 89
I. 14. Eşecul comisiei Kean-Hamilton în privinţa atentatelor de la 11 Septembrie 93
Capitolul II : Teoria şi practica terorismului fabricat 106
II. 1. Ţapii ispăşitori 119
II. 2. Mediul ţapilor ispăşitori 125
II. 3. Agenţii secreţi sau cârtiţele 126
II. 4. Sibel Edmonds: în bârlogul FBI-ului 134
II. 5. Profesioniştii terorismului 139
II. 6. Operaţiunea Northwood 144
II. 7. Anexă la piesa alăturată « A » : Pretexte pentru o intervenţie militară US în Cuba 147
II. 8. Falsa celulă al-Qaida din Mossad 149
II. 9. Asasinat terorist sub acoperire de politică naţională britanică 150
II. 10. Mediile de informare PRT sub influenţă 152
II. 11. Un centru de comandament 153
II. 12. Sub comandamentul unei reţele 154
II. 13. P2OG: Agenţii provocatori oficiali 157
Capitolul III : Criza mondială din anii 90, terenul evenimentelor din 11 Septembrie 2001 159
III. 1. Malthusianismul oligarhic, ieri şi astăzi 160

III. 2. Falsul şoc petrolifer al anilor şaptezeci 161
III. 3. Cheney vrea barilul de petrol la 100 de dolari 163
III. 4. Consensul dintre oligarhia mafiotă a Statelor Unite şi terorism 164
III. 5. Anii 1990: un deceniu de crize financiare în Statele Unite 166
III. 6. Aug.-Sept. 1998 : Rusia şi LTCM au dus lumea la marginea prăpastiei . . . 167
III. 7. La două degete de prăbuşirea sistemului. Crizele financiare
şi panica dintre 1997-2003 170
III. 8. Sfârşitul hegemoniei dolarului ? 171
III. 9. Irak. 172
III. 10. Iran 172
III. 11. Venezuela 173
III. 12. Indonezia 173
III. 13. Malaysia 173
III. 14. Arabia Saudită şi Statele Unite: drumurile se separă în august 2001 174
III. 15. Uniunea Europeană 175
III. 16. Catastrofa mondializării 177
III. 17. Statele Unite după chipul şi asemănarea Germaniei de la Weimar 179
III. 18. O lovitură de Stat în fiecare an: Statele Unite, 1998-2006 180
III. 19. 9 aprilie 1999: Elţin pune în gardă contra unui război mondial 184
III. 20. Nu am intenţia să declanşez cel de al III-lea război mondial pentru
a vă face plăcere 186
III. 21. 7 Mai 1999: Statele Unite bombardează Ambasada Chinei din Belgrad . . 187
III. 22. Kursk: « Războiul mondial era să înceapă sâmbătă ! » 188
III. 23. Neo-conservatorii şi-au făcut un duşman din China 190

IV. Capitolul IV 193
IV. 1 Al-Qaida : legiunea arabă a agenţiei de spionaj CIA 193
IV. 2. Al-Qaida, ben Laden: acuzaţii 196
IV. 3. Madeleine Albright sabotează extrădarea lui ben Laden de către Sudan . . 199
IV. 4. Bush cere FBI-ului s-o lase mai moale cu ben-Laden 202
IV. 5. Bush-41 lucrează pentru ben-Laden prin intermediul grupului Carlyle . . . 204
IV. 6. Bernard Lewis: Ataşatul de presă al lui ben Laden 205
IV. 7. Fan clubul ben Laden din Langley 206
IV. 8. *Le Figaro*: ben Laden este îngrijit într-un spital american, în iulie 2001 . . . 209
IV. 9. Al-Qaida şi traficul NATO de droguri din Peninsula Balcanică 211
IV. 10. Zawahiri şi preferinţa NATO: KLA 212
IV. 11. Şcoala britanică de Ţapi ispăşitori 213
IV. 12. Al-Qaida şi Londonistanul 214
IV. 13. Al-Qaida şi MI-5 contra Libiei 216
IV. 14. Neo-conservatorii au planuri privind viitorul mondial al al-Qaidei 218
IV. 15. Preliminarii: terorismul în anii 1990 219
IV. 16. WTC 1993: FBI-ul pregăteşte totul şi lasă lucrurile să meargă de la sine 220
IV. 17. Înregistrările arată existenţa unui proiect vizând a face inofensivă bomba
bomba utilizată pentru aruncarea WTC-ului în aer 223
IV. 18. Oklahoma City 224
IV. 19. Zborul 800 al companiei TWA 226
IV. 20. Ali Mohamed, sergent al forţelor speciale americane: asistent
personal al lui ben Laden 227
IV. 21. Zborul Egypt Air 990: începuturile sistemului Blobal Hawk? 230
IV. 22. Zborul American Airlines 587 234

Capitolul V 235
V. 1. Pretinşii piraţi erau capabili să conducă avioane? 235

V. 2. Şcoli de pilotat avioane pentru Ţapii ispăşitori 236
V. 3. Armata aeriană sub un fals drapel 238
V. 4. Mohamed Atta, fundamentalist al cotletului de porc 241
V. 5. Teroriştii veniţi din bazele americane 243
V. 6. Atta, Shehhi, Hanjour şi Jarrah erau oare capabili să piloteze avioane mari? 246
V. 7. Hani Hanjour, neajutoratul 246
V. 8. Vitejii al-Qaidei: imbecili şi stupizi 247
V. 9. De ce nu au fost ei arestaţi? 249
V. 10. Ce credeau presupuşii piraţi aerieni că sunt pe cale să facă? 252
V. 11. Cei acuzaţi de deturnarea avioanelor erau capabili, din punct de vedere fizic, să le conducă 253
V. 12. Critica preşedintelui egiptean Moubarak 255
V. 13. Nikki Lauda: o veritabilă experienţă de pilotaj 255
V. 14. Seminarul lui Donn de Grand-Pre 257
V. 15. Ipoteza Global Hawk 259
V. 16. Scenariul din 11/9 pe Fox Entertainment 262
V. 17. Doppelgänger, fantome şi apariţii 263
V. 18. « K S M » 263
V. 19. Morţi încă în viaţă 264
V. 20. În spatele falimentului Apărării aeriene: Manevrele militare de la 11 Septembrie 264
V. 21. Proceduri standard: Cazul Payne Stewart din 1999 267
V. 22. Comisia 11 Septembrie a falsificat ordinea cronologică a evenimentelor survenite 268
V. 23. Grupul de intervenţie anti-teroristă al lui Cheney 270
V. 24. Folosirea clandestină a manevrelor militare 271
V. 25. Amalgam Virgo: o acoperire pentru 11/9 273
V. 26. Cârtiţele al-Qaidei sau cârtiţele guvernului? 282
V. 27. Diverse moduri de a nu face nimic 283
V. 28. Ultimele anomalii 286

Capitolul VI 288
VI. 1. Prăbuşirea clădirilor 1, 2 şi 7 din World Trade Center 288
VI. 2. Cheia problemei: exploziile secundare 288
VI. 3. Benzile NBC arată explozii de demolare controlată 292
VI. 4. Pompierii aveau speranţe serioase de a stinge incendiul 293
VI. 5. Cazul clădirii 6 din WTC 294
VI. 7. Angoasa pompierilor 294
VI. 8. Analiza lui Romero 295
VI. 9. Punctul de vedere al unui inginer elveţian 297
VI. 10. Ocazii de « sabotaj » 298
VI. 11. Înregistrări seismice : încă o dovadă 298
VI. 12. Giuliani curăţă locul crimei 299
VI. 13. Domolare controlată şi « Controlled Demolition » 300
VI. 14. Audiţiile din Congresul Statelor Unite : La limita criminalităţii ! 304
VI. 15. Raportul BPAT din mai 2002 : o farsă sinistră 309
VI. 16. Faptele vorbesc de la sine 312
VI. 17. Loizeaux a prevăzut prăbuşirea 312
VI. 18. Reductio ad absurdum : WTC-7 314
VI. 19. Anomalii în prăbuşirea clădirii WTC-7 315
VI. 20. Turnurile gemene erau construcţii robuste 318

Capitolul VII 319

VII. 1. Ce anume a lovit Pentagonul ? 319
VII. 2. Dovada fizică 321
VII. 3. Obstacole pe traiectoria zborului 322
VII. 4. La faţa locului nici un rest din carcasa presupusului avion 322
VII. 5. Ştergerea urmelor 324
VII. 6. Martorii oculari 324
VII. 7. Cele cinci imagini târzii din martie 2002 327
VII. 8. De ce Pentagonul a beneficiat de o protecţie anti-aeriană? 329

Capitolul VIII 330
VIII. 1. Shanksville 330
VIII. 2. Dovezi materiale 336
VIII. 3. Martorii oculari 338
VIII. 4. Un alt avion 338

Capitolul IX 345
XI. 1. Aici Guvernul ocult: « Viitorul va fi Îngerul » 345
IX. 2. Tentativa de asasinat 347
IX. 3. Ieduţa năzdrăvană 350
IX. 4. « Air Force One va fi următorul » 353
IX. 5. « Următorul va fi Îngerul » 354
IX. 6. Barksdale şi Night Watch 356
IX. 7. Offutt, Nebraska : Stratcom 358
IX. 8. Safire : În interiorul buncărului 362
IX. 9. 11 Septembrie 2001 : Busah şi Putin 368
IX. 10. Versiunea Serviciilor secrete americane 371
IX. 11. Punctul de vedere al serviciilor secrete israeliene 372
IX. 12. Darea de seamă critică, din Franţa 374
IX. 13. Punctul de vedere al serviciilor secrete ruseşti : Namaakon 377
IX. 14. 11 Septembrie 2001 – Ce ar fi spus un adevărat Preşedinte (I) 378
IX. 15. 25 Septembrie 2001 – Ce ar fi spus un adevărat Preşedinte (II) 381
IX. 16. Concluzii 385
IX. 17 George W. Bush: primul zombi dintre preşedinţii Statelor Unite 386

Capitolul X 388
X. 1. Antraxul 388
X. 2. Trăgătorii de elită din Regiunea Washington 397
Capitolul XI 399
XI. 1. Delicte de iniţiere, telefoane celulare, MI-6 şi Mossad 399
XI. 2. Apeluri pe telefoanele celulare? 401
XI. 3. Apeluri telefonice imposibile la o altitudine de peste 2400 de metri 403
XI. 4. MI – 6 şi Mossad 405
XI. 5. Mega 408
XI. 6. Articolele lui Carl Cameron din decembrie 2001 409
XI. 7. Amdocs 411
XI. 8. Comverse Infosys 413

Capitolul XII 416
XII. 1. Teoria complotului: o mare tradiţie americană 416
XII. 2. Declaraţia de Independenţă şi Teoria complotului 418
XII. 3. « Spotty » Lincoln 419
XII. 4. Stilul paranoiac 423
XII. 5. Discursul « House Divided Speech » al lui Lincoln : Teoria complotului 427

Capitolul XIII 430

XIII. 1. Mitul 11 Septembrie: o schizofrenie colectivă 430
XIII. 2. Caverna lui Platon şi fiabilitatea simţurilor după John Locke 432
XIII. 3. Mitul 11/9: o schizofrenie colectivă 434
XIII. 4. Frank : Bush este un megaloman schizofren 437
XIII. 5. Gabel : Conceptul de poliţist în Istorie 439
XIII. 6. *Weltuntergangserlebnis* (WUE) – Catastrofă ce vine din exterior 442
XIII. 7. Schizofrenia: Refuzul Istoriei şi al realităţii 443
XIII. 8. Egocentrism şi etnocentrism infantile 445
XIII. 9. Misiunea divină a lui Bush: un simptom de schizofrenie 447
XIII. 10. Rezultat : Mitul 11/9 este o psihopatologie 448
XIII. 11. Mitul 11 Septembrie şi epidemia de autism din Statele Unite 449

Capitolul XIV 451
XIV. 1. Reţelele suspecte. 451
XIV. 2. Revoluţia nihilistă a lui Strauss: o apologie a terorii 452
XIV. 3. Léo Strauss : Întoarcerea la Epoca pietrei 453
XIV. 4. Neo-conservatorii preferă războiul, nu pacea! 456
XIV. 5. Neo-conservatorii încornoraţi de către Marte 457
XIV. 6. Carl Schmitt : Gaze toxice peste oraşele germane 458
XIV. 7. Strauss şi Nietzsche 461
XIV. 8. Samuel Huntington : Asta se va petrece aici 464
XIV. 9. Armaghedon şi Apocalips în Armata Statelor Unite 465
XIV. 10. Intreprinderile militare private 471
XIV. 11. Rand Corporation şi Războiul nuclear 475
XIV. 12. Zoda : Andrew Marshall, futurologul lui Rumsfeld 478

Capitolul XV 481
XV. 1. Integrismul islamic: o creaţie a politicii externe a Statelor Unite 481
XV. 2. Patru tipuri de regimuri posibile în fostele teriotorii otomane 483
XV. 2. 1. Monarhiile reacţionare 483
XV. 2. 2. Regimuri naţionaliste pe cale de modernizare 483
XV. 2. 3. Dictaturile ereditare 484
XV. 2. 4. Teocraţiile integriste 484
XV. 2. 4. 1. Iran 486
XV. 2. 4. 2. Egipt 486
XV. 2. 4. 3. Irak. 487
XV. 2. 4. 4. Pakistan 488
XV. 2. 4. 5. Kosovo 488
XV. 2. 4. 6. Afganistan 489
XV. 3. Direcţii politice trecute, benefice pentru Statele Unite 493

Capitolul XVI 495
XVI. 1. Alegerile americane din 2004 sau terorismul fabricat şi războiul 495
XVI. 2. Regimul Bush vorbeşte despre teroare 497
XVI. 3. Aznar: Lovitură de Stat cu asistenţă teroristă 499
XVI. 4. John Kerry adoptă mitul 11 Septembrie 501
XVI. 5. Pregătiri în vederea Stării de urgenţă 504
XVI. 6. Frenezia unei propagande teroriste 506
XVI. 7. Criza Imperiului anglo-american 510
XVI. 8. Neo-conservatorii în pericol 512
XVI. 9. Tendinţe opuse ? 517
XVI. 10. Teroare în plin Congresul Statelor Unite 519
XVI. 11. Amânarea alegerilor 521
XVI. 12. Larry Franklin, Mossadul şi Iranul 524

XVI. 13. Iran : Surpriza din octombrie în septembrie? 525
XVI. 14. Forţele americane din Irak : ostatece ale Iranului sau ale lui Sharon? . . 527
XVI. 15. Un nou pas către cel de al III-lea Război mondial 528
XVI. 16. Ruşii dezvăluie rolul terorist al Anglo-Americanilor după masacrul de la Şcoala din Beslan 528
XVI. 17. Atacul Şcolii din Beslan a fost pregătit la Washington şi Londra 531
XVI. 18. KM News : Şeful teroriştilor ceceni este plătit de către Derpartamentul de Stat American 532
XVI. 19. KM News: Adepţii terorii sunt pe malurile Potomacului şi ale Tamisei 533
XVI. 20. *The Economist* din Londra lansează Rusiei un ultimatum anglo-american 534
XVI. 21. O ONG cehă aruncă în aer un tanc rusesc. Specialiştii britanici antrenează bande de Ceceni. 534

Capitolul XVII : Epilog 537
XVII. 1. Alegeri? Nu. O simplă lovitură CIA 538
XVII. 2. Scandal după scandal în Ohio 542
XVII. 3. Chestiunea evenimentelor din 11 Septembrie era de fapt decisivă 547
XVII. 4. Irak şi Palestina : Puerilitatea şi sterilitatea imperialismului 554
XVII. 5. Agonia Dolarului 556
XVII. 6. Un nou Război rece cu Rusia 558

ANEXE 564
Exploziile de la Londra, Reţeaua pucistă, Bush şi Iran 564
Scotland Yard fusese informat în prealabil 564
Exerciţiu anti-terorist de acoperire 566
SCO : Statele Unite trebuie să părăsească Asia Centrală 569
Transcriere de interviuri 572
« El lucra pentru Serviciile britanice de informaţii » 573
Discurs. Războiul bizar contra terorismului : a sosit vremea punerii la răcoare a adevăraţilor terorişti 575

Bibliografie . . . . . .
Index general . . . . . .

ABREVIERI CURENTE

AA – American Airlines.
ABC – Arme atomice, bacteriologice, chimice.
ACC – Comisie clandestină aliată (NATO).
ADM – Arme de distrugere în masă.
AFPS – Serviciu de presă al armatei americane.
AIPAC – Consiliu american de afaceri publice israeliene.
AMDOCS, TELRAD, NORTEL, KOOR INDUSTRIES, CONVERSE INFOSYS – Intreprinderi israeliane de spionaj electronic.
AP – Associated Press.
ASA – Agenţie de securitate a armatei.
AWACS – *Airborne Warning and Control System* (Sisttem de alertă şi control aeropurtat avansat.
BND – Serviciu secret german.
BPAT – Organism ad-hoc (**FEMA**) de evaluare a soliditătii clădirilor distruse de atentatele teroriste de la 11 Septembrie 2001.
CD – Controlled demolition.
CFR –Consiliu relaţii externe (organism elitist fraancmasonic).
CIA – *Central Intelligence Agency* (poliţie secretă, organizaţie de spionaj, destabilizare şi răsturnare a guvernelor incomode, de asasinare a personalităţilor jenante şi manipulare a popoarelor, începând cu cel american).
CNN – Canal american de televiziune.
COG – *Continuity of Government*.
CPC – Comisie clandestină de planificare (în cadrul NATO)
CVR – *Cockpit Voice Recorder*.
DARPA – Agenţia de apărare pentru proiecte avansate.
DEA – Administraţia americană în farmacie, medicamente, stupefiante.
DEBKA – ziar electronic oficios al Mossadului.
DIA – Agenţie de informaţii privind apărarea.
DOD – Ministerul American al Apărării.
DSS – Serviciu de securitate a Apărării.
EIR – Executive Intelligence Review (agenţie de presă).
EMI – Experienţă de moarte iminentă (**NDE** : *Near Deat Experience*).
ETA – *Euzkadi Ta Azkatasuna* (Ţara Bască şi libertatea ei).
FAA – Administraţia federală americană de aeronautică.
Fannie MAE – *Federal national mortgage association* (Societate de servicii financiare non-bancare).
FBI – *Federal Bureau of Investigation* (poliţie americană, echivalent Gestapo).
FCS –*Flight Control Sistem*.
FEMA – *Federal Emergency Management Agency*.
FISA – *Foreign Intelligence Surveillance Act* (Lege votată în 1978)
FOLS – Amplasamente operaţionale la distanţă.
FRU – *Force Research Unit* (unitate de spionaj englez în Irlanda de Nord)
GAC – *General Accounting Office* (Curtea de conturi).
GLADIO – Armată secretă şi teroristă italiană, sub ordinele NATO.
GLOBAL HAWK – Sistem de ghidaj şi deturnare electronică a vehiculelor, inclusiv a avioanelor.
GPS – *Global Positioning System*.

KGB/FSB – Serviciul secret al Uniunii Sovietice, apoi al Federației Ruse.
KSM – Khalid Sheikh Mohammed.
GOP – *Grand Ols Party*, (supranume al Partidului Republican american).
IAS – Institut american de Strategie.
ICT – Institut internațional de poliție anti-teroristă, (Herzilya, Israel).
IFR –*Instrument Flights Rules* (reguli de zbor cu ajutorul instrumentelor).
IITC – Comisie internațională independentă pentru adevărul despre 11/9.
INS – Serviciu american de imigrație.
IRA – *Irish Republican Army* (organizație patriotică irlandeză).
JIC – Comitet al agențiilor de servicii secrete englezeşti.
JICI – Comisie mixtă a Congresului, pentru ancheta 11/9.
JCS – Comitetul şefilor de Stat-major din armata americană.
JTTF – Grup FBI specializat în terorism.
KLA – Armată (teroristă) de eliberare (albanezo-musulmană).
LDK – Partid naționalist albanez (Kosovo).
LIHOP – Lăsați-i să facă cu bună știință (*Let it happen on purpose*).
LTCM – *Long Term Capital Management* (Fond speculativ Connecticut).
MAD – *Militärischer Abschirmdienst* (serviciu de contraspionaj german).
MIHOP – Teza declanşării intenționate a evenimentelor cunoscute, (*Make It Happen On Purpose*).
MOSSAD –
NAADC – Comandamentul Apărării aerospațiale al Americii de Nord.
NBC – Canal american de televiziune, (CBS şi altele).
NEADS –Centru operațional apărare antiaeriană (în cadrul **NORAD**).
NED – Fundație națională pentru democrație (*Project Democracy*)
NORAD – Comandamentul apărării aero-spațiale al Americii de Nord.
NRO – Birou național de recunoaştere.
NTSB – Birou național pentru securitatea transporturilor.
NWC – Colegiu național de război.
OACI – Organizația internațională a aviației civile.
OAS – Organizație armată secretă algeriano-franceză.
OCDE – Organizația de cooperare şi dezvoltare economică.
OEOB – Clădirea Consiliului național al securității.
OPEP – Organizația țărilor exportatoare de petrol.
MI-5, MI-6 – Servicii secrete englezeşti.
NAMAKON – Grup de profesionişti ruşi în contra-spionaj (emanație KGB/FSB).
NOFRON – Clasificare secretă a unor informații pentru anumiți funcționari.
NRRC – Centru de reducere a riscurilor nucleare.
NSA – Agenție națională de securitate.
NYPD – Poliția municipală new-yorkeză.
PAWS – *Phased Array Warning System Radar* (radarul cel mai modern).
P-2 – Propoagaanda Due, (continuatoare a lojii masonice Propaganda Uno).
P2OG – Grup terorist subordonat Pentagonului.
PFIAB – Comitet consultativ al preşedintelui pentru informații externe.
PNAC – Proiect pentru un nou secol american.
PPG – *Principals'Commitee* (Principalele personaje ale guvernului).
PPT – *Plunge Protection Team* (organism ilegal pentru protecția dolarului).
PRT – Presă, radio, televiziune, medii de (dez)informare, corupte.
PTECH – Întreprindere informatică saudiană implicată în 11/9.
QG – Cartier general militar.

RBC – *RosBussinesConsult* (serviciu de informații de afaceri).
RFI – *Radio France International*.
RIT – *Republica Ichkeria Cecenia.*
RUC – Jandarmerie englezească în Irlanda de Nord.
SAIC – Science Applications International Corporation (Subtretant al Pentagonului, fabricant de antrax).
SAMAIR – South America Mission Air.
SAS – Special Air Service (Forță specială antiteroristă britaniccă).
SCO – Organizația de coopperare de la Shangai.
SDECE – Serviciu secret franțuzesc.
SHAPE – QG-ul puterilor aliate din Europa.
SIOC – Centru de comandament FBI.
SIFAR/SID/SISMI – Serviciul secret italian.
SIPRI – Institut internațional pentru pace (Stokholm).
SOCOM – Forțe speciale
SRR -- ??
STASI – Poliția secretă a fostei Republici Dempcrate Germane.
STRATCOM – Comandamentul aerian strategic USA.
TECH – Institutul de Mine şi Tehnologie Noul Mexic.
TRAC – Asociație de ajutorare a copiilor traumatizați.
UA (**UAL**) – United Airlines.
UDA – Asociația de apărare a Ulsterului, (Irlanda de Nord).
USAMRIID – Institut militar de cercetare a bolilor infecțioase.
USPS – Serviciile poştale americane.
VFR – *Visual Flight Rules* – reguli de zbor pe bază de vedere.
VG – Vigilant guardian, manevră, exercițiu de comandament.
VIPS – Amicala serviciilor de informații pentru etica profesională.
WTC – World Trade Center.
WUE – *Weltuntergangserlebnis* (sindromul cauzei exterioare, sentimental perturbate, de sfârşit de lume, în descrierea clinică a schizofreniei).

PREFAȚĂ LA EDIȚIA A II- A

Ce caută pe copertă fotografia ciupercii, a exploziei atomice[1]? Mulţi dintre cititorii cărţii de faţă îşi pun această întrebare. Fără îndoială, ei s-ar fi aşteptat mai curând la cunoscutele fotografii ale tragediei WTC din New York şi ale exploziei Pentagonului, ce se găsesc pe coperţile atâtor cărţi consacrate celor petrecute în Statele Unite, la 11 Septembrie 2001. Cartea noastră se ocupă însă nu numai de cele efectiv petrecute în acea zi, ci şi de cele ce erau cât pe-aci să se producă şi de care am scăpat ca prin urechile acului! Iată de ce am imprimat ciuperca nucleară pe copertă. Cele petrecute în acea zi nu erau fără legătură cu relansarea întrecerii nucleare între marile puteri. Documentele ieşite la iveală în cursul anului 2005, după publicarea primei ediţii a acestei cărţi, justifică punctul nostru de vedere. În consecinţă, ne vom ocupa şi de ele.

Mai întâi, câteva cuvinte despre metoda noastră. Această carte afirmă că evenimentele din 11 Septembrie 2001 au fost pregătite şi declanşate, cu bună ştiinţă, de către o reţea de teroriști sau pucişti (MIHOP[2]). Potrivit analizei noastre, atentateele de la 11 Septembrie 2001 au fost o provocare deliberată, din partea unei reţele banditeşti de înalţi funcţionari din serviciile secrete şi militare ale Statelor Unite şi Angliei, dominate de înalta finanţă Wall Street şi City, din Londra. Orice altă abordare a celor petrecute falsifică realitatea atentatelor teroriste şi dezorientează marele public, lăsând omenirea într-o stare de frustrare naivă, în imposibilitate de a înţelege şi identifica ameninţarea actuală şi viitoare a terorismului de Stat – un terorism artificial! Fiind vorba de un terorism fabricat sub o falsă identitate, omenirea

1. Autorul se referă la coperta ediţiei originale, publicată în Statele Unite. (NT).
2. Teza declanşării intenţionate a evenimentelor cunoscute, mai mult sau mai puţin (*Make It Happen On Purpose*). (NT).

este pusă în imposibilitate de a zădărnici producerea unui nou 11 Septembrie, inclusiv la o scară mult mai mare.

În afara declanşării intenţionate a atentatelor de la 11 Septembrie, care sunt celelalte posibilităţi pe care o anchetă cinstită trebuie să le aibă în vedere? Mai întâi există versiunea guvernamentală americană, codificată în *Raportul* Comisiei Kean-Hamilton (RCKH). Din păcate, această versiune oficială se reduce la un lanţ de minciuni şi imposibilităţi evidente. Există însă şi varianta demagogică a "bumerangului" (*blowback*), numită şi "versiunea oficială pe care aţi binemeritat-o", care acceptă elementele cheie ale RCKH (ben Laden, Muhammad Atta, ceilalţi 18 piraţi aerieni, al-Qaida, vulnerabilitatea serviciilor speciale americane, etc.). Din perspectiva acestei versiuni, elementele cheie ale RCKH sunt afectate de o viziune moralo-demagogică pe dos: catastrofa de la 11 Septembrie este văzută ca o răsplată dreaptă, din partea victimelor imperialismului, pentru toate crimele comise cândva de către sistemul actual. Sub o formă atenuată, această teză este susţinută de Noam Chomsky şi de Gore Vidal, după cum am arătat în prima noastră ediţie. Acest bumerang sau răsplată, pentru cine se joacă cu focul, este în minţile tuturor apostolilor stângii, în măsura în care aceştia catadicsesc să se pronunţe cu privire la cele petrecute – cazul cel mai grotesc fiind acela al lui Ward Churchill, provocatorul de cursă lungă de la universitatea din Colorado.

Churchill şi-a făcut ucenicia de provocator şi distrugător în Vietnam, pe timpul carierei sale în patrulele de recunoaştere la distanţă. Întors în Statele Unite, el s-a alăturat bandei teroriste Weatherman, grupul de agenţi poliţişti ce a distrus *Students for a Democratic Society* (SFDS), cea mai mare organizaţie americană de stânga, din secolul XX. După cum afirmă ziarul *Denver Post* (18 ian. 1987 (http: www.khow.com/img/churchill-scan-html), Churchill i-ar fi învăţat pe poliţişti să fabrice bombe şi să manipuleze anumite arme. Unii dintre membrii acestui "gang" de poliţişti au pierit cu ocazia aruncării în aer a unui hotel din Manhattan, probă că învăţământul maestrului Churchill lăsa de dorit.

În primele luni din 2005, serialul *O'Reilly Factor*, pe Fox News, a încercat să-i confere lui Churchill statutul de prim-purtător de cuvânt al Mişcării pentru Adevăr (MPA 11/9) pe tema 11 Septembrie, acordând o atenţie obsesională aserţiunilor lui demagogice, conform cărora funcţionarii de birou, morţi pe 11/9, erau criminali de război în serviciul imperialismului – alde "mini-Eichmann", chipurile! Astfel, Mişcarea pentru Adevăr (MPA 11/9) a fost compromisă în ochii a milioane de cetăţeni. Subliniem: în diatribele sale, Ward Churchill afirmă că oricine se îndoieşte că atentatele de la 11/9 sunt opera lui ben Laden şi a grupării al-Qaida este un rasist ce pretinde că Arabii ar fi inferiori din punct de vedere genetic, incapabili să ducă la bun

sfârşit un atac spectaculos şi complex ca cel de la 11 Septembrie. Churchill a ajuns astfel principalul candidat la premiul *Arlen Specter*[3], care răsplăteşte cea mai mare inventivitate în materie de apologie a unei versiuni oficiale. Universitarii par incapabili să vadă clar în astfel de cazuri. Beneficiind de o bună publicitate, litaniile ortodoxe ale lui Chruchill au contribuit decisiv la discreditarea şi dezorientarea MPA 11/9, în chiar perioada când, prin campania sa, filantropul Jimmy Walter încerca să explice Americanilor că fuseseră duşi cu preşul.

Alţi comentatori au acceptat cu ochii închişi *RCKH*, arătând însă că multe întrebări au rămas fără de răspuns. "Versiunea întrebări fără răspuns" este poziţia căldicică şi superficială, care nu a rezistat până astăzi. Întrebările fără răspuns erau curajoase în octombrie 2001, iar în 2002 arătau încă o oarecare judecată sănătoasă. Ca urmare a progresului diverselor anchete, această versiune devenise învechită şi ridicolă în 2004. Un an mai târziu, în 2005, versiunea întrebărilor fără de răspuns ajunsese simbolul refuzului de a înţelege, din cauza fricii şi a anumitor prejudecăţi. Această versiune încă se întâlneşte, ceea ce este explicabil: ea permite încasarea anumitor subvenţii publice şi private. În ziua Judecăţii de pe Urmă, când Arhanghelul Gabriel va suna din trompetă şi va scula morţii din morminte, partizanii acestei versiuni încă vor sporovăi pe tema întrebărilor fără răspuns, alibiul ce le justifică neputinţa cronică, paralizia politică şi umbra făcută pământului.

Teza LIHOP[4], adică "lăsaţi-i să facă, cu bună ştiinţă", este o analiză mai perspicace, totuşi insuficientă. Ea presupune că ben Laden, al-Qaida, Atta şi ceilalţi duc o viaţă parţial independentă, având însă voinţa, capacitatea fizică şi tehnică, de a lovi Statele Unite, aşa cum ar fi făcut-o la 11/9. Nu mai puţin, această teză afirmă că atentatul al-Qaida nu ar fi fost posibil fără cooperarea activă a unor elemente din administraţia Bush şi din Pentagon, care au sabotat deliberat apărarea anti-aeriană americană, permiţând piloţilor sinucigaşi să atingă ţintele din WTC şi Pentagonul. Cu multă documentaţie şi energie, teza "lăsaţi-i să facă, cu bună ştiinţă" a fost susţinută de Mike Ruppert, a cărui carte bate toba cu refrenul "lăsaţi un eveniment să se producă, opriţi pe celelalte". Prima carte a lui Nefeez Ahmed cocheta şi ea cu această idee.

---

3. După numele cunoscutului senator republican de Pennsylvanie, colaborator al Comisiei Warren, care a redactat, la vremea respectivă, *Raportul privind asasinarea preşedintelui J. F. Kennedy şi rănirea guvernatorului John Connally.* Arlen Specter este autorul teoriei "glonţului unic şi magic", care l-ar fi ucis pe preşedintele Kennedy şi rănit pe guvernatorul Connally.

4. *Let It Happen On Purpose* – lăsaţi să facă, cu bună ştiinţă. (NT).

O mulţime de dovezi contrazic teza « lăsaţi-i să facă, cu bună ştiinţă ». O variantă mai extravagantă admite că Atta şi acoliţii săi lucrau pentru CIA, dar numai ca traficanţi de arme şi de droguri, nu ca terorişti. Conform acestei teze, la un moment dat, traficanţii de arme şi droguri s-ar fi revoltat contra patronilor din CIA, aruncând în aer WTC-ul şi Pentagonul. Excentric şi delirant, nici măcar această variantă nu reuşeşte să explice tăcerea apărării anti-aeriene vreme de o oră şi 45 de minute, nici demolarea controlată a celor două turnuri.

În 2002/2003, teza « lăsaţi-i să facă, cu bună ştiinţă » era în progres faţă de aceea a întrebărilor fără răspuns. Totuşi, pe măsură ce alte şi alte documente au ieşit la lumină, ea a devenit la fel de imposibilă, după cum voi arăta în cele ce urmează. Sondajul *Zogby*, comandat de Jimmy Walter în august 2004, a arătat că 50% dintre locuitorii New-Yorkului considerau că responsabilii americani ştiau dinainte ce urma să se producă la 11 Septembrie, ceea ce revine la teza « lăsaţi-i să facă, cu bună ştiinţă ». Declaraţia lui David Shayler, alarmistul serviciului secret britanic MI-5, « am fost LIHOP dar am devenit MIHOP », concordă cu ideea unui progres logic, întrucât, de la o teză la alta, ne apropiem tot mai mult de adevăr. Astăzi însă, teza « lăsaţi-i să facă, cu bună ştiinţă » este foarte şubredă. Îndată ce se apropie un microfon sau un cameraman al televiziunii, mulţi dintre susţinătorii ei schimbă macazul şi se retrag pe poziţia întrebărilor fără răspuns.

Noul Pearl Harbor al lui David Ray Griffin dă exemplul teoriei declanşării intenţionate de către Bush-Cheney, deşi autorul ei se ascunde după deget, refuzând explicaţia globală a ceea ce s-a produs în acel 11 Septembrie. Accentul pus pe tandemul Bush-Cheney, consideraţi creierul celor petrecute atunci, este foarte problematic, în sensul că o reţea guvernamentală teroristo-pucistă există încă de la explozia distrugătorului USS Maine (Havana, 1898), în urmă cu peste un secol… mult înaintea lui Bush şi a lui Cheney. Ne putem întreba : conspiratorii serioşi îndrăznesc oare să atribuie un rol important oricărui cretin sau persoane ce a suferit numeroase atacuri cardiace, care poartă un un *pacemaker* şi ale cărei zile sunt numărate ? Aceste obiecţii privesc toate alegaţiile, inclusiv cele ale lui Mike Ruppert, care îi atribuie lui Cheney un rol absolut crucial. Practic, guvernul invizibil american nu va pierde nimic prin sacrificarea marionetelor actuale, Bush, Cheney şi banda lor. Griffin respinge sub toate punctele *Raportul* Kean-Hamilton, misiune pe care ar fi putut-o lăsa susţinătorilor tezei întrebărilor fără răspuns şi chiar autorilor de literatură ştiinţifico-fantastică, cum o sugerează el însuşi. Toate acestea se confundă cu demersul steril şi agnostic al lui Griffin, în sensul că, faţă cu noile manifestări teroriste, mai ales din a doua jumătate a lui 2005, suntem absolut dezarmaţi.

Deşi confuze, diferenţele dintre aceste teze şi anti-teze merită să fie subliniate. În general, provocarea teroristă reuşită posedă calitatea « lăsaţi-i să facă, cu bună ştiinţă », în sensul că treaba FBI-ului şi a Justiţiei implică asigurarea că sistemul poliţist normal nu împiedică ţapii ispăşitori să acţioneze, printr-o nedorită întemniţare prematură, care ar văduvii conspiraţia de idioţii utili şi guguştiucii indispensabili. Aceasta este însă doar o parte din dezvoltarea terorii, prezenţa profesioniştilor antrenaţi, ce produc efectele şi rezultatele cunoscute, pe care ţapii ispăşitori nu le-ar putea realiza, este necesară şi suficientă pentru validarea analizei « declanşare intenţionată » a întregii operaţiuni.

Conştient sau inconştient, anumiţi comentatori au avansat perspectiva ce s-ar putea numi « declanşarea intenţionată din partea Mossadului ». După cum arăt în această carte, este clar că Mossadul a observat cu atenţie fiecare fază de pregătire şi execuţie a atentatelor de la 11 Septembrie. Deşi Mossadul este cunoscut ca o organizaţie foarte răufăcătoare, deocamdată nu s-a putut dovedi cu certitudine absolută că el a jucat un rol operaţional direct în evenimentele de la 11 Septembrie 2001. Până acum, nu s-a putut nici măcar stabili că, potrivit practicii în vigoare, CIA ar fi încredinţat Mossadului subtratarea limitată a anumitor sarcini în cadrul loviturii teroriste de la 11 Septembrie 2001. Teza privind declanşarea deliberată, de către Mossad, a întregii tărăşenii, seduce mulţi şovini, convinşi în mod dogmatic că Americanii nu pot face aşa ceva compatrioţilor lor, că numai nişte străini, precum drăguţii din cadrul Mossadului, ar fi putut comite o astfel de blestemăţie. Această teză este deopotrivă de periculoasă şi de stupidă, ceea ce trebuie reamintit susţinătorilor ei, împotriva a ceea ce ei consideră imposibil. De altfel, documentele operaţiunii *Northwoods* au în vedere exact genul acesta de asasinare a Americanilor de către Americani. Pe cât mi-am putut da seama, nimeni nu a avansat încă ideea declanşării deliberate a atentatelor de la 11 Septembrie de către serviciul secret britanic MI-6, variantă totuşi posibilă, deşi dovezile sunt insuficiente. Această a doua ediţie a cărţii mele continuă să afirme că atacurile teroriste din 11 Septembrie 2001 sunt « made in the USA ».

CELE CINCISPREZECE EXERCIŢII DIN 11 SEPTEMBRIE 2001

Cartea lui Ruppert, *Crossing the Rubicon*, vorbeşte de cinci exerciţii din 11 Septembrie: *Vigilant Warrior, Vigilant Guardian, Northern Vigilance, Tripod II* şi *Exerciţiul Biroului Naţional de Recunoaştere* (NRO). Prima ediţie a cărţii de faţă aminteşte aceste exerciţii, cărora le adaugă *Northern Guardian. Amalgam Virgo* şi un exerciţiu local în regiunea

Washington, astfel că se ajunge la numărul total de opt exerciţii. Acum, când scriu aceste rânduri, s-a stabilit cu precizie că cel puţin 15 exerciţii militare erau în curs, în acel 11 Septembrie, direct legate de evenimentele acelei zile. Această cifră variază funcţie de criteriile avute în vedere.

JOCURILE DE RĂZBOI ŞI EXERCIŢIILE ANTI-TERORISTE DIN 11 SEPTEMBRIE 2001

Amalgam Virgo	Apărare anti-aeriană contra rachetelor de croazieră ale unui Stat răufăcător de atacuri teroriste şi deturnare de avioane.
Vigilant Guardian	Apărare aeriană contra unei deturnări de avion
Northern Guardian	Apărare anti-aeriană
Vigilant Warrior	Exerciţiu NORAD
Northern Vigilance	Desfăşurarea de către NORAD a avioanelor de luptă către Alasca şi nordul Canadei
Amalgam Warrior	Apărare aeriană şi interceptare aeriană reală la scară mare, supraveghere a pistelor
Global Guardian	Război nuclear « Armaghedon »
Crown Vigilance	Exerciţiu de comandament pentru lupta aeriană
Apollo Guardian	Apărare aeriană şi interceptare aeriană reală la scară mare, supraveghere a pistelor
NRO	Avioane ce se zdrobesc contra clădirilor
AWACS	Awacs pe Florida şi pe Washington
Fort Meyer, Virginia	Pompieri (Pentagon), « curs de repunere la nivel în caz de prăbuşire aeriană », pentru pompieri
TRIPOD II, Manhattan	Reacţie la un atac bio-chimic
Timely Alert II, Fort Monmouth, New Jersey	Reacţie de urgenţă la un atac cu bombe

Ruppert s-a concentrat exclusiv pe exerciţiile ce au paralizat apărarea antiaeriană, pe care le putem considera din categoria « lăsaţi-i să facă, cu bună ştiinţă ». Trebuie să aflăm totul despre aceste jocuri de-a războiul, în cadrul cărora s-au expediat avioane de luptă către nordul Canadei şi Alasca, introducând false ecouri radar pe ecranele militare, desfăşurând avioane civile şi militare, jucând rolul unor avioane de linie deturnate. Pentru aproximativ o oră şi 45 de minute, acestea au furnizat mijlocul de paralizare a mult lăudatei apărări anti-aeriene americane, în cadrul coridorului nord-est. Totuşi, acest argument are limitele sale. Ofiţerii loiali şi-ar fi poziţionat avioanele de intercepţie deasupra Washingtonului, pentru a împiedica coşmarul repetitiv, adică decapitarea instantanee a oricărei autorităţi de comandament naţional. Vreme de o perioadă destul de lungă lucrurile au

stat cu totul altfel, ceea ce arată fără doar şi poate lipsa de loialitate a comandanţilor militari. La ce bun să pretindem că viguroşii piloţi de luptă americani nu ar fi respectat ordinul de imobilizare, câtă vreme exact asta au făcut vreme de o oră şi trei sferturi, perioadă de o importanţă capitală.

Atenţia ne este solicitată şi de alte manevre din acea zi de 11 Septembrie 2001, exerciţii deliberate de declanşare, care au furnizat capacităţi clandestine şi operaţionale pentru operaţiuni teroriste, dezlănţuite la toate nivelele, de către birocraţia oficială. Cel mai evident este exerciţiul realizat în acea dimineaţă de Biroul naţional de recunoaştere (NRO) din Chantilly (Virginia), care implica simularea zdrobirii unui avion de linie contra turnului ce era chiar sediul NRO. Cu alte cuvinte, era vorba de un avion ce se zdrobea contra unei clădiri. Faţă de ceea ce se ştie despre relaţia intimă dintre aceste exerciţii militare şi actele teroriste, foarte puternice argumente ne obligă să vedem că exerciţiul NRO a fost un centru de control şi un instrument ce a permis trimiterea unor avioane sau a altor obiecte zburătoare să se zdrobească de turnurile WTC. Nu este vorba de o coincidenţă fortuită ci de un aspect capital al întregii operaţiuni.

Apoi, există cazul *Amalgam Virgo*, menţionat în audierile Comisiei 11 Septembrie. Graţie sitului *cooperativeresearch.org*, se ştie că *Amalgam Virgo 01* a avut loc pe 1 şi 2 iunie 2001. A fost vorba de un exerciţiu de planificare, susţinut de NORAD prin mai multe agenţii şi implicând scenariul ipotetic al unei rachete de croazieră lansată de un (guvern) banditesc sau de către un individ, de pe o ambarcaţie din largul coastei de est. Conform Serviciului de Presă al Armatei Americane (AFPS, 4 iunie), pe coperta dosarului acestui exerciţiu figurează exact fotografia lui ben Laden ! Exerciţiul a avut loc la baza aeriană Tyndall (Florida, *Global Security*, 14 aprilie). Ambarcaţiunea respectivă s-ar fi putut afla şi în altă parte. Întreaga tărăşenie seamănă însă ca două picături de apă cu ceea ce s-a petrecut în cazul Pentagonului, întrucât este evident că niciun avion de linie nu a lovit clădirea Ministerului american al Războiului, în acea zi de 11 Septembrie 2001. Ediţia 2002 a acestui exerciţiu includea « două deturnări simultane de avioane de linie », în cadrul cărora agenţi FBI ar fi jucat rolul de piraţi – alt element ce ar fi putut fi perfect real în cadrul celor petrecute la 11 Septembrie 2001.

Acestea sunt principalele exemple de ceea ce putem numi exerciţii militare tip « declanşare deliberată ». Ele arată faptul fundamental că operaţiunile teroriste din 11 Septembrie 2001 nu au fost uşurate sau tolerate ci pur şi simplu plănuite şi executate în cadrul activităţilor birocraţiei militare şi securitare americane, sub acoperirea unor manevre legale din punct de vedere teoretic, deci autorizate.

După cum am arătat în ediţia originală, secretul lui Polichinelle al acestor manevre constă în faptul că, adesea, ele ascund realitatea, după cum ne-o arată exemplele *Hilex 75* (acoperirea unei confruntări nucleare posibile cu Pactul de la Varşovia) şi *Nine Lives 81* (acoperirea agresiunii lui Hinckley contra preşedintelui Reagan). Un alt excelent exemplu este *Able Archer 83*, exerciţiu atât de realist, în materie de arme nucleare, încât conducătorii sovietici s-au temut că el ar putea servi de acoperire pentru un veritabil atac, prin surprindere, contra lor, cu ajutorul rachetelor nucleare. Sovieticii şi-au pus în alarmă trupele de rachete strategice şi alte unităţi conexe, lumea întreagă fiind ameninţată de un război nuclear generalizat (Cf. William M. Arkin, *Code Names*, Steerforth Press, Hanover, New Hampshire, 2005, p. 245 şi Benjamin B. Fischer, *A Cold War Conundrum*, History Staff. Center for the Study of Intelligence. CIA, 1997, în linie pe adresa : http://www.cia.gov/csi/monograph/coldwar/source.htm).

Teroriştii de Stat ce plănuiesc un atenat ilegal consideră că este mai simplu şi mai avantajos să-şi organizeze lovitura prin intermediul birocraţiei militare de protecţie guvernamentală, cu ajutorul unui exerciţiu apropiat de operaţia lor ilegală, sau care o reproduce pe aceasta. Odată ce întregul mecanism este pus pe roate, câteva mici schimbări sunt suficiente pentru ca exerciţiul să devină real şi să se transforme într-un adevărat masacru. Dacă un exerciţiu de dispersie de gaz este anunţat la Manhattan, cum a fost cazul în august 2005, este suficientă înlocuirea gazului inert cu un gaz de înaltă toxicitate, pentru ca manevra să devină un holocaust adevărat, nu poveste pe bază de martori ce spun verzi şi uscate. Exerciţiul ce simulează un atac terorist este ideal pentru camuflarea unei intenţii criminale care să permită atacul criminal cu schimbări minime de scenariu. Bine-înţeles, aceste exerciţii încearcă să fie cât mai realiste posibil. Nimic nu seamănă mai bine cu un atac criminal decât un adevărat atac criminal, realismul perfect fiind atins de către un adevărat atac terorist. Eventuala integrare a unor tentative de perturbare, frecuş, infiltrare şi sabotaj sporeşte oportunităţile oferite conspiratorilor, ca şi cunoaşterea inegală a participanţilor, dintre care numai câţiva au nevoie să ştie că s-a prevăzut un veritabil atac terorist, soarta eventualilor ţapi ispăşitori, etc. Pentru a zădărnicii atacurile teroriste ce ar constitui pretextul unor noi războaie, înţelegerea acestui mecanism este absolut necesară. Totuşi, acest mecanism nu poate fi înţeles dacă teza întrebărilor fără răspuns rămâne cadrul de referinţă, sau dacă acest cadru este teoria lăsaţi cu bună ştiinţă să se facă totul, respectiv poziţia dezarmantă că oricum nu putem şti nimic sigur! De aceea, moderaţia aparentă a acestor puncte de vedere teoretice este pe cât de paralizantă pe atât de periculoasă.

Graţie lui Arkin şi sitului *cooperativeresearch.org*, cunoaştem încă un exerciţiu din acel 11 Septembrie, ce poate primi menţiunea specială pe care o merită. Mai mult decât oricare alta, cartea de faţă pune în lumină riscurile de război nuclear declanşate la 11 Septembrie 2001, pe care acest exerciţiu suplimentar îl ilustrează perfect. Practic, norul în formă de ciupercă nucleară de pe copertă este foarte la locul lui. Inima întregii tărăşenii este *Global Guardian*, exerciţiul de război nuclear în cadrul căruia, la 11 Septembrie 2001, Armaghedonul a fost pus în scenă de către STRATCOM, de la baza aeriană din Offutt, procedură în cadrul căreia Brent Scowcroft şi Warren Buffett au format nucleul a ceea ce ar fi putut deveni Comitetul de Salvare Publică, destinat să guverneze, dacă preşedinte Bush ar fi fost avansat la gradul de îngeraş. *Global Guardian* implica rachete terestre, submarine nucleare, bombardiere B52 şi B-1, plus încărcătură de bombe cu hidrogen, situate în bazele Offutt (Nebraska), Barksdale (Louisiana), Minot (Dakota de Nord) şi Whiterman (Missouri). În acea zi de pomină, preşedintele Bush a vizitat primele două dintre aceste baze militare. Posturile de comandament de zbor Doomsday-Night-Watch-Looking Glass au fost mobilizate. Alt aspect crucial este pus în lumină de către situl *cooperativeresearch.org*.

Un *Buletin de Inormaţiii* din 1998, al Departamentului Apărării, semnalează că, de mai multe săptămâni, STRATCOM încorporase un atac al reţelei informatice (CNA) din *Global Guardian*. Acest atac implica membrii STRATCOM ai « echipei roşii » şi ai altor organisme ce jucau rolul de agenţii inamice, cu misiunea de a pătrunde în comandament, prin utilizarea Internetului şi a unui agent infiltrat, având acces la sistemul esenţial de comandă şi de control. Atacanţii saturau numerele de telefon cu apeluri excesive, pentru a le bloca (*war dialing*), trimiţând faxuri la numeroasle aparate de telecopiat din întregul sistem de comandamnet. De asemenea, ei pretindeau că sunt în măsură să imobilizeze sistemele STRATCOM, ce plănuiau agravarea nivelului de atac al reţelei informatice în cadrul viitoarelor exerciţii *Global Guardian*. [I Anewsletter, 6/98].

După cum am arătat în prima ediţie a cărţii de faţă, acesta este mecanismul prin care reţeaua teroristă guvernamentală ar fi putut lansa rachete nucleare, fără ajutorul preşedintelui Bush. Ţintele acestor rachete ar fi putut fi unele capitale arabe sau islamice, dacă Bush ar fi refuzat să declare războiul civilizaţiilor, prin atacarea Afganistanului. Evident, aceste rachete ar fi putut viza foarte bine şi Rusia sau China. Nu trebuie să pierdem din vedere convorbirea telefonică Bush-Putin, din 11 Septembrie 2001, evenimentul diplomatic şi strategic central al acelei zile, deşi majoritatea cărţilor pe tema aceasta îl trec sub tăcere. Practic, în cadrul acestei convorbiri, Bush a lansat Rusiei un ultimatum, spunând că Statele Unite sunt decise să

înghită nu numai Afganistanul (în care, ca răspuns la o tentativă forte, a lui Brzezinski (1979), Sovieticii se încurcaseră într-o invazie/război de lungă durată), ci şi bazele din fosta Asie centrală sovietică. Ce s-ar fi întâmplat dacă, la ultimatumul lui Bush, Putin ar fi răspuns conform modului rusesc tradiţional, ameninţându-l pe omologul său american că va rade New Yorkul de pe faţa pământului, dacă America nu-şi vede lungul nasului ? Reţeaua teroristă, clandestină şi guvernamentală americană prevăzuse o soluţie de canalizare-limitare a eventualei confruntări militare ruso-americane.

ABLE DANGER : 2,5 TERA-OCTETI DE TRADARE

Conform listei stabilite de Arkin, o altă chestiune importantă, legată de declanşarea intenţionată a exerciţiilor *Able Warrior* pare să fie manevra defensivă « anti-teroristă » a forţelor speciale (SOCOM), din fiecare an fiscal. Ţinând cont de predilecţia birocraţiei militare americane, de a boteza manevrele prin perechi binare, putem specula cu privire la semnificaţia dată unei aplicaţii sau activităţi numită *Able Danger*, care pare să sugereze manevra de atac al cărei aspect defensiv este *Able Varrior*. Cu alte cuvinte, *Able Danger* ar putea reprezenta agenţii de tratare (*case officers*) şi controlorii unui grup terorist condus de către guvern (agenţi dubli, ţapi ispăşitori, fanatici plini de energie criminală) şi utilizat pentru a juca rolul teroriştilor în cadrul exerciţiilor anti-teroriste. Cititorul bănuieşte oare ceva ?

Astfel de bănuieli s-au materializat în 2005, când deputatul republican de Pennsylvania, Curt Weldon a ţinut conferinţe de presă despre *Able Danger*, dovedit co-producţie a comandamentului Forţelor Speciale şi a Agenţiei de Informaţii militare (DIA). Interesul lui Weldon viza mai ales raportul unui colonel Schaffer şi al unui căpitan de marină Philpott, conform cărora *Able Danger* ar fi fost perfect informat despre prezenţa lui Mohammed Atta în Statele Unite, în cursul primelor luni ale anului 2000, mult înainte de data la care el ar fi sosit pe pământul Americii, potrivit Comisiei Kean-Hamilton. Ofiţerii din cadrul *Able Danger* au redactat dări de seamă amănunţite, explicând în ce fel informaseră Comisia 11/9 despre aceste lucruri, fără ca mărturiile lor să fie luate în consideraţie. În cadrul unui grotesc joc de înşelătorii, Kean-Hamilton şi aparatul lor de piratаj au negat cu stângăcie aceste lucruri, apoi le-au recunoscut, înainte de a le nega definitiv. Rolul lui Philip Zelikov, directorul executiv al Comisiei 11/9, a fost de-a dreptul detestabil, ceea ce nu trebuie să surprindă cititorii acestei cărţi. Prima consecinţă a remarcabilei performanţe a deputatului Weldon a fost un studiu de caz perfect, despre modul în care, faţă cu informaţiile de cea mai mare importanţă, Comisia 11/9 a respins dovezile, a paralizat justiţia, minţind deliberat şi sistematic. La

ce ne-am fi putut aştepta din partea lui Zelikov, asociatul ghinionist al D-rei Rice în cadrul unei aventuri editoriale?

Asta nu a fost însă decât începutul. Apoi, Weldon a recunoscut că în afară de a-i urmării şi combate pe presupuşii teroriştі, misiunea *Able Danger* avea în vedere şi « manipularea » lor, cuvinţel ce marca deschiderea porţilor operaţiilor de terorism real, de contra-mafie şi gang terorist conform definiţiei lui Frank Kitson. De fapt, *Able Danger* acoperea controlorii teroriştі ai agenţilor ce tratau pe Atta şi pe ceilalţi, lucru greu de dovedit după ce *Able Danger* şi-a distrus arhiva şi baza de date, adică aproximativ 2,5 tera-octeţi de material, conform anumitor experţi, echivalentul unui sfert din cărţile şi celelalte publicaţii ale Bibliotecii Congresului american, cea mai mare bibliotecă din lume. Astfel, de la o zi la alta s-a ajuns că rapoartele lui Atta şi ale altor indivizi, trăitori în bazele militare, au început să-şi ocupe locul cuvenit, precum piesele unui puzzle.

În cursul lui 2005, foarte bizarul război anglo-american, contra terorismului, s-a dovedit pe cât de lipsit de conţinut pe atât de demagogic şi de ipocrit. Elias Achmadov, de exemplu, sângerosul terorist cecen, trăia la Washington sub ochii şi cu ştirea tuturor, beneficiind de o generoasă bursă din partea Departamentului de Stat – bursă din care achita chiria unui birou, secretara, bugetul de călătorii şi relaţii publice, toate plătite de neştiutorul contribuabil american. De când fotografia lui Ahmadov a apărut pe coperta magazinului săptămânal *Washington Post*, lumea a înţeles că teroriştii sunt păpuşile Departamentului de Stat. Apoi a apărut numitul Luis Posada Carriles, ce lucra de mulţi ani pentru familia Bush, înainte de a se converti în traficul de arme şi droguri, în Florida, Stat al cărui guvernator este Jeb Bush (fratele preşedintelui). Deşi aruncase în aer un avion de linie cu 75 de călători, Posada trăia bine-mersi în Statele Unite, până când, după luni şi luni de proteste ale Cubei, Venezuelei şi altor State, acest agent terorist a devenit compromiţător pentru CIA, care nu-l mai putea lăsa să se învârtă, ostentativ, de colo, colo. În cele din urmă. Posada a fost închis, dar nu extrădat către ţările doritoare să îl aducă în faţa justiţiei.

MAŞINILE-CAPCANĂ SAS DIN BASSORA

Şi mai spectaculoase încă au fost operaţiunile militarilor americani şi englezi din Irak, contra gangurilor teroriste. În septembrie 2005, doi soldaţi *Special Air Service* (britanicul SAS) au fost arestaţi, de Irakieni, după ce au tras într-o ambuscadă a civililor din Bassora. Cei doi soldaţi aparţineau unităţii de elită *Regiment Special de Recunoaştere*, şi colindau cu o maşină-capcană pe care, după toate probabilităţile, plănuiau să o arunce în aer lângă o şcoală, spital sau moschee şiită. Pe atunci, şeful contra-gangului terorist anglo-american declarase război şiiţilor – poziţie scandaloasă pentru luptătorii irakieni, ce ar fi fost

probabil blamaţi pentru asta de către Zawahiri, din partea serviciului secret englezesc MI-6. Când poliţia irakiană i-a arestat pe cei doi soldaţi, Englezii au trimis o coloană de tancuri pentru a ataca închisoarea şi a-i elibera, temându-se că aceştia ar putea povesti ce nu trebuie. Cei doi asasini şi provocatori constituiau dovada că ocupanţii anglo-americani ai Irakului utilizau contra-gangurile teroriste şi agenţi provocatori, pentru izolarea şi demonizarea rezistenţei naţionale irakiene. Aceste tehnici fuseseră perfecţionate în Kenia, de către colonelul englez Frank Kitson, pe vremea epocii *Mau-Mau*, la începutul anilor 1950, după cum arată Kitson în cartea sa despre războiul de joasă intensitate. Kitson a lansat termenul foarte util de "contra-gang" sau "pseudo-gang". Cine vrea să discrediteze o organizaţie clandestină, înfiinţează un grup cu acelaşi nume, apoi comite atrocităţile cele mai groaznice în numele organizaţiei vizate. Dacă maşina-capcană SAS-SRR ar fi făcut victime printre Şiiţi, corul tradiţional al papagalilor fascişti Limbaugh-O'Reilly-Hannity-Savage ar fi trâmbiţat imediat că Sunniţii sunt o rasă criminală. Evident, majoritatea atrocităţilor comise în Irak, sunt opera Mossadului sau a Anglo-Americanilor, prin intermediul diverselor lor contra-ganguri.

După cum am arătat în prima ediţie a acestei cărţi, pericolul provocărilor teroriste de Stat şi la scară mare, soldat cu agravarea războiului în Orientul-Apropiat sau în alte părţi, a fost foarte mare în lunile ce au precedat alegerile americane din noiembrie 2004. Cadrul general al acestei analize mi-a fost confirmat de Wayne Madsen, în conversaţia pe care am avut-o pe 25 septembrie 2005, la umbra Monumentului Washington. Cu această ocazie, Madsen mi-a semnalat că detectase semnele unei pregătiri intense în cadrul numeroaselor comandamente americane, în cursul acestei perioade, inclusiv şi mai ales la bordul port-avioanelor.

Perioada mai-iulie 2005 a stat şi ea sub semnul unui important risc de agresivitate americană. La sfârşitul lui iulie, articolul din *The American Conservative*, al vechiului agent CIA, Philip Giraldi, semnala că banda Cheney ordonase Pentagonului să pregătească bombardarea atomică a Iranului, din perspectiva unui nou atac terorist de tipul 11 Septembrie. Era clar că mafia cheynistă nu aştepta un nou 11 Septembrie ci comanda unul special, pe măsură. Un grup special gravita în jurul siturilor *web team8plus.org* şi *total411.info*, difuzând emisiuni radio săptămânale (acum pe *RBNLive.com*), examinând programele viitoarelor exerciţii teroriste şi simulări de situaţii de război (*war games*), susceptibile de a degenera în veritabile provocări războinice.

Acest efort viza punerea în valoare a concluziilor trase din examinarea celor petrecute la 11/9, paralizând astfel controalele teroriste. Asasinarea lui Kennedy fusese mascată şi uşurată de operaţiunea *Mongoose*, iar atentatul contra lui Reagan avusese loc pe fondul exer-

ciţiului *Nine Live*, de succesiune prezidenţială. Am văzut manevrele organizate exact în ziua de 11 Septembrie 2001. Bombele atentatului de la Londra (7 iul. 2005) au explodat în aceleaşi condiţii, (cf. www.waronfreedom.org/777.html) fiind declanşate sub acoperirea exerciţiilor *Atlantic Blue, Topoff III şi Triple Play*, cu ajutor *Visor Consultants*. Acest exerciţiu urma oare să servească de vehicol-suport pentru provocarea războinică dorită de Cheney?

S-a descoperit rapid exerciţiul *Sudden Response 05*, bazat pe o explozie nucleară de 10 kilotone, în portul Charleston (Carolina de Sud). Siturile Web menţionate au iniţiat mari proteste în jurul acestui exerciţiu, proteste ce nu s-au calmat decât după publicarea unui articol liniştitor de către principalul ziar local. Revelaţiile internetice au picat la ţanc, provocând suspendarea exerciţiului înaintea termenului fixat. Terminat sau nu, acest exerciţiu a fost urmat de un altul, implicând o serie de explozii în mini-golful San Francisco şi una foarte controversată în plin district financiar, soldată cu rănirea gravă a unei femei. Următorul exerciţiu a fost *Granite Shadow/Power Geyser*, la Washington, într-o atmosferă de lovitură de Stat militară, cu punerea în vedetă a unor arme de distrugere masivă. Dată fiind strategia «preventivă » sau anticipată, a Statelor Unite, aceste exerciţii nu pot fi decât ameninţătoare, tinzând către o lovitură mondială, un atac mondial ilicit şi ocult, aşa cum prevede CONPLAN 802-22.

Pericolul a fost maxim în ultimele luni ale lui 2005. Conform anumitor observatori şi calcule, această perioadă a fost marcată de cea mai mare densitate de jocuri de-a războiul şi alte exerciţii militare tip 11/9. Aparent liniştitoare, manevrele *Global Guardian* au fost înlocuite de cele mult mai agresive şi ameninţătoare, numite *Global Storm*, conforme cu strategia americană a loviturii mondiale preventive. *Global Storm* prevedea un război mondial nuclear, cu toate armele din dotare. Alte manevre militare s-au desfăşurat în cadrul *Positive Response 06*, exerciţiu militar ce începe după deschiderea anului fiscal (1 octombrie), având loc în paralel cu manevrele de inter-operabilitate a şefilor de Stat-major ai diverselor arme. În 2005, acestea au fost cuplate cu *Global Lightning, Vigilant Shield* şi *Busy Night Seminars*, nume de cod pentru războiul nuclear. Scenariile pe rol includeau explozia unei bombe « murdare », declanşată la Mobile Bay (Alabama), de o ţară sau reţea teroristă desemnată sub numele de cod *Purple* (violet), identificată ca fiind RPDC (Coreea de Nord). Se considera că această ţară va lansa rachete intercontinentale către Statele Unite, după care, bineînţeles, urmau represaliile americane. Sistemul primitiv de apărare anti-rachetă, al Pentagonului, urma să se declanşeze automat. În acelaşi timp, potrivit altor exerciţii, Statele Unite urmau să intervină masiv în Ucraina, provocând reacţia rusească, ceea ce ar fi însemnat război nuclear total.

Nimic de mirare că, la 17 august 2005, preşedintele Putin l-a admonestat şi prevenit în termeni clari pe omologul său Bush :

> *« Consider că diluarea pragului de utilizare a armelor nucleare este o tendinţă periculoasă, întrucât cineva ar putea fi tentat să le utilizeze… Dacă aşa ceva s-ar întâmpla, etapa următoare ar veni automat, ajungându-se la utilizarea armelor nucleare tot mai puternice, ceea ce ar însemna un conflict nuclear. Această tendinţă extrem de periculoasă este fondul de gândire al câtorva responsabili politici şi militari».*

Binevoitorii ar putea consulta siturile Web ale Pentagonului, ale Securităţii interioare, CIA, NATO, ministerului britanic de Război şi altor organisme similare, pentru a identifica exerciţiile militare susceptibile să devină reale. Trebuie să denunţăm, să facem publice şi să stopăm aceste exerciţii, adică jocuri de-a războiul. Militanţii de toate orientările, pacifişti şi simpatizanţi trebuie să lărgească mişcarea crescândă a celor ce încearcă să prevină uitilizarea scandaloasă şi ilegală a exerciţiilor militare în scopuri teroriste, contribuind, între altele, la supravegherea acestui gen de manifestări de către Comisia internaţională independentă, înfiinţată după atentatele de la 11 Septembrie 2001. Se impune supravegherea siturilor Web de tipul *team8plus.org*. Acest gen de vigilenţă agresivă şi preventivă este fructul acţiunii partizanilor tezei declanşării deliberate a atentatelor de la 11 Septembrie 2001, de către o reţea conspirativo-pucistă din cadrul guvernului şi al armatei americane. Scopul acestei demascări şi denunţări preventive nu constă în reunirea de bile albe, pentru a arăta că suntem vigilenţi. Scopul nostru este identificarea şi arestarea unora, zădărnicirea operaţiilor teroriste ilegale ale reţelelor conspirativo-puciste clandestine.

Foarte importante au fost măsurile luate pentru a îndepărta de butonul nuclear degetele unora ca Bush, Cheney şi alţi nebuni furioşi, fascişti neo-conservatori, din ce în ce mai decişi în demenţa lor. În cursul afacerii *Watergate*, când Nixon declanşase alerta nucleară şi mondială de tristă celebritate, în contextul războiului din Orientul-Mijlociu (octombrie 1973), primul ministru britanic, Edward Heath, considera că întregul tapaj este o diversiune pentru deturnarea atenţiei publicului american de la încurcătura preşedintelui prins cu mâţa în sac. Condiţiile de azi sunt similare. Administraţia Bush este pe cale de dezintegrare. La 28 octombrie 2005, procurorul special Fitzgerald a prezentat actul de acuzare al neo-conservatorului Irv Lewis Libby, dar Bush a pronunţat în acelaşi timp un discurs delirant, calificând Iranul şi Siria de State în afara legii, faţă de care ajunsese la capătul răbdării. Posturile de televiziune i-au prezentat reuniţi, Fitzgerald, Bush şi Cheney, pe acelaşi ecran compozit. În acest fel, inversiunea rolurilor se afişa public, în timp real. La vremea lor, deşi sociopaţi notorii, Kissinger şi Haig luaseră anumite măsuri pentru a controla accesul lui

Nixon la « *Football* », numele maletei ce conţinea codurile de lansare a loviturilor nucleare. Pe timpul ultimelor săptămâni ale afacerii *Watergate*, secretarul la Apărare, Schlesinger, dăduse directiva permanentă, către diferiţi comandanţi militari, să nu ţină cont de un eventual ordin al lui Nixon, în vederea unei lovituri nucleare, decât dacă acesta va fi confirmat de el însuşi sau de Kissinger. Astăzi însă, la Casa Albă, nu există niciun personaj susceptibil de a impune o frână de această natură. Dimpotrivă : în faţa acuzaţiilor iminente ale multora din banda respectivă, neo-conservatorii s-au refugiat într-o ambianţă sectaro-apocaliptică, de crepuscul al zeilor. Aceştia preferă un nou război mondial decât să îşi petreacă restul vieţii după gratii. La fel au stat lucrurile la Berlin, în ultimele zile ale celui de al III-lea Reich, când unele tunele de metro au fost inundate, întrucât acolo se refugiaseră berlinezii insuficient de războinici. Procedura de acuzare publică a lui Bush şi a altora nu trebuie să întârzie până în 2008.

Webster Griffin Tarpley
5 noiembrie 2005, la a 400-a aniversare
A Zilei Prafului de puşcă[5] (Guy Fawkes' Day)

5. În 1605, Guy Fawkes a urzit o conspiraţie contra regelui Iacob I, al Angliei, tentativă intrată în istorie sub numele de « conspiraţia prafului de puşcă ». Conjuraţii catolici reproşau regelui politica intolerantă şi injustă în materie de religie, plănuind să arunce întreg parlamentul în aer, în ziua de 5 noiembrie a acelui an. Atentatul a fost descoperit cu o zi înainte de punerea lui în aplicare. În capitolele I, II şi Anexe, găsim diverse informaţii cu privire la cum vede autorul « teoria complotului ». (NT).

PREFAȚĂ A EDIȚIA A III-A

ADEVĂRUL DESPRE ATENTATELE TERORISTE DIN 11 SEPTEMBRIE 2001 ESTE UN MIJLOC DE EVITARE A CELUI DE AL III-LEA RĂZBOI MONDIAL

În octombrie şi noiembrie 2005, se credea că inculparea lui Scooter Libby, noile dovezi de minciuni ale preşedintelui Bush, pagubele uraganului *Katrina*, procesele Safavian şi Delay-Abramoff, cei 2000 de soldaţi americani morţi în Irak şi pierderile tot mai mari din Afganistan sunt suficiente pentru a antrena prăbuşirea regimului Bush. În primăvara lui 2006, devenise clar că această perspectivă este iluzorie. Regimul neo-conservator Bush-Cheney putea conta pe susţinerea publică a 35 până la 40% din populaţia Statelor Unite. În martie 2006, glonţul nefericit, tras de Cheney, a arătat, odată în plus, instabilitatea mintală a acestuia, alcoolismul şi dispreţul faţă de lege al vicepreşedintelui american. Bush reuşise să scape basma curată. Fără o adevărată răsturnare a situaţiei generale din USA, nu putem conta pe eventualitatea că Bush ar putea să scadă sub cele 35 de procente ale sondajelor. Pe fondul celor ce ne interesează, noutatea flagrantă şi percutantă constă în revelaţiile publice ce anulează *Raportul* oficial al Comisiei Kean-Hamilton-Zelikov, arătând participarea criminală a reţelelor conspirativo-puciste din armată şi din serviciile secrete americane, la atentatele teroriste din 11 Septembrie 2001.

În afara adevărului privind atentatele 11/9, nimic nu poate eroda şi distruge baza de susţinere a tandemului Bush-Cheney. Cei 35 până la 40% dintre cetăţenii americani, al căror orizont politic este limitat, sunt înşelaţi de maşina de spălat creierele care este presa şi mediile de informare corupte (PRT), care acceptă demagogia terorii şi războiul contra terorismului, al regimului Bush-Cheney. Mulţi Americani sunt paralizaţi de frică. Principalul obstacol în faţa argumentelor fondate pe raţiune este angoasa isterică şi colectivă.

Unii sunt tentaţi să considere că acei 35-40% dintre Americani, ce susţin războiul preventiv Bush-Cheney, formează categoria alienaţilor din punct de vedere moral, pe care frica i-a dus până la demenţă. Să nu uităm că aceşti oameni creduli au fost trădaţi de intelectualitatea liberală şi radicală de stânga, principalul grup al societăţii noastre, de la care am fi putut spera că se va pune în fruntea mişcării ce contestă raportul fantasmagoric, rasist, războinic şi de coşmar, al Comisiei

Kean-Hamilton-Zelikov[6]. Acest raport priveşte nu numai atentatele din 11 Septembrie 2001 ci şi « războiul contra terorismului », care constituie consecinţa acestor atentate. Departe de a denunţa cum se cuvine *Raportul* oficial al Comisiei de anchetă, aceşti liberali de stânga s-au prosternat în faţa lui, mergând până la insultarea şi denigrarea scepticilor, a "ereticilor", pentru a-i numi astfel pe contestatarii raportului oficial.

Aceşti 35 până la 40% dintre Americani sunt impermeabili la orice argumente privind aventura criminală a războaielor din Afganistan şi Irak, nebunia sinucigaşă a lărgirii conflictului prin invadarea Iranului sau a Siriei, problemele puse de lagărele de la Guantanamo, Abu Ghraib, tortura, închisorile secrete CIA, extrădările ilegale, violarea Convenţiilor de la Geneva, ascultările telefonice NSA şi măsurile restrictive ale unui Stat poliţisto-totalitar. Pentru aceşti pietrificaţi de angoasă, orice act de genocid sau agresiune, din partea Statelor Unite, este consecinţa unei măsuri de apărare justificate şi dictate de necesitatea unui război contra terorismului, chipurile impus Statelor Unite de către trădători şi asasini veniţi din străinătate. Pentru ca Bush să cadă cât mai mult sub cele 35 de procente suportericeşti, pentru ca el să devină vulnerabil la *impeachment*[7] şi urmărirea penală pe care o merită, trebuie ca o parte din aceşti cetăţeni americani să înţeleagă că atentatele teroriste de la 11 Septembrie 2001 reprezintă o provocare pornită din măruntaiele Pentagonului, ale CIA, NSA şi alte organisme americane, nicidecum din grota afgană a lui ben Laden.

Atentatele teroriste de la 11 Septembrie reprezintă arma cea mai de seamă contra lui Bush. Practic, este vorba de singura armă eficace. Ironia sorţii face ca liberalo-intelectualii stângii isterice să refuze a utiliza această armă! Totuşi, aceşti oameni pretind că ar face orice pentru a opri războiul din Irak şi pentru a revoca măsurile ce transformă societatea americană într-un Stat poliţist. Deşi absurdităţile versiunii oficiale despre atentatele 11/9 sunt strigătoare la cer, liberalo-intelectualii stângii le înghit pe nerăsuflate. Răspunsul lui Noam Chomsky, Ami Goodman, Michael Moore, Greg Palast, al revistei *Nation* şi a majorităţii animatorilor radio asociaţi la *Air America* este următorul: « Niciodată nu vom pune aceste lucruri la îndoială! ». Putem spune că prin refuzul lor ruşinos, de a examina cu atenţie cele petrecute la 11/9, apostolii stângii asumă o bună parte din vinovăţia Americii privind războiul din Afganistan, Irak, poate şi Siria

6 . Este vorba de una şi aceeaşi comisie Kean-Hamilton, botezată astfel după numele preşedintelui şi al vice-preşedintelui ei. Uneori însă, la numele celor doi, autorul adaugă şi pe cel al secretarului, Zelikov. (NT).

7. Procedură anglo-americană de inculpare publică, a unui preşedinte sau alt înalt demnitar, în faţa parlamentului sau a Congresului american. (NT).

sau Iran, într-o bună zi, fără să mai vorbim de responsabilitatea lor în ce priveşte instalarea totalitarismului pe frontul intern american.

Greu de imaginat ceva mai penibil decât această poziţie a stângii americane ce nu ezită să avanseze ideea absurdă că Bush, mincinosul de o viaţă întreagă, până la 11 Septembrie 2001, s-ar fi decis să spună adevărul exact în acea zi ! Apoi, bineînţeles, acelaşi Bush, la începutul lui ianuarie 2002, ar fi recăzut în minciună cu ocazia discursului despre starea Uniunii, în cadrul căruia a menţionat « *Axa Răului* ». Curios este că aceşti apostoli ai stângii îşi fac un merit istoric din a nu-l crede niciodată pe Bush ! Toţi sunt gata să moară de ruşine şi umilinţă, decât să fie prinşi în flagrant delict de a-l crede pe Bush în vreo chestiune sau alta : Irak, deficitul financiar, uraganul *Katrina*, medicamentele compensate, *Plamegate*, forajele de petrol din Alasca… În ce priveşte însă atentatele de la 11 Septembrie 2001, adică principala problemă a tuturora şi pretextul Statului poliţist, veritabil *caput horum* şi *causa malorum,* toţi aceşti stângişti repetă minciunile lui Bush, ba chiar îi dau o mână de ajutor, insultând pe oricine îndrăzneşte să le conteste.

Nu există nicio îndoială că Marea Mincină din 11 Septembrie a constituit baza regimului Bush, a Partidului Republican şi a tuturor crimelor lor. Dacă cineva se îndoieşte de asta, n-are decât să asculte discursul lui Karl Rove, rostit la începutul lui 2006, în cadrul reuniunii de iarnă a Comitetului naţional republican, cu care ocazie celebra secătura anunţa că : « După 11 Septembrie, Republicanii au o altă viziune despre lume, în vreme ce numeroşi Democraţi continuă să vadă lucrurile ca înainte de 11 Septembrie ! ». (*Washington Post*, 21 ianuarie 2006). Această aserţiune arăta clar că afacerea 11 Septembrie avea să constituie baza campaniei republicane din 2006, după cum fusese şi pentru cele din 2002 şi 2004. Dacă unii ar fi avut nevoie şi de alte documente, pentru a vedea clar, aceştia ar fi putut citi banda desenată *Doonesbury* a lui Gary Trudeau, variantă comică pe aceeaşi temă, mai ales imaginea publicată la 11 decembrie 2005, care împingea până la paroxism utilizarea atentatelor respective de către Bush, ca scuză universală pentru orice şi oricând. Gary Trudeau ne-a arătat că atentatele 11/9 puteau servi pentru scuzarea şi ajutorarea vânzătorilor nepricepuţi, a fotbaliştilor ghinionişti şi chiar a bărbaţilor surprinşi de nevestele lor în flagrant delict de adulter…

Întreaga amploare a favoritismului, pe care cerberii stângii o acordă lui Bush, a fost demonstrată de curajul celebrului actor Charlie Sheen, intervievat în cadrul emisiunii radio a lui Alex Jones : luni, 20 martie 2006. Decan al criticilor conservatori ai tărăşeniei 11/9, Alex Jones este un ardent acuzator al Statului poliţist şi al ordinii mondiale

imaginate de Bush. De când cu prima mea apariţie în emisiunea lui din ajunul *Thanksgiving*[8] 2001, am apărat toate luările de poziţie ale lui Jones. În cadrul discuţiei lui cu Alex Jones, Sheen şi-a exprimat scepticismul profund în ce priveşte cei 19 piraţi aerieni, natura obiectelor zburătoare care au lovit turnurule WTC şi prăbuşirea acestora. El a cerut o dezbatere internaţională neutră, pe linia Comisiei internaţionale independente, propusă de mine în prezenta carte, în scopul aflării adevărului cu privire la cele petrecute. Pentru Sheen, dosarul afacerii 11 Septembrie nu este încă închis.

Deşi difuzate în timpul zilei, pe o reţea radio ostilă regimului Bush, nu la televiziune, nici la o oră potrivită, observaţiile şi argumentele lui Sheen au avut darul să deschidă ochii multor ziarişti americani ce se lăsaseră păcăliţi. Apoi, graţie Internetului, cele spuse de Sheen au fost difuzate în lumea întreagă. Două zile mai târziu, la 22 martie, critica lui Sheen a versiunii oficiale a fost în inima *Showbiz Tonight* CNN *Healdine News Prime Time Live*. Animatorul new-yorkez, A. J. Hammer, a declarat că nu acceptă nimic din versiunea oficială, preluând pe cont propriu toate argumentele lui Sheen. Un scurt reportaj m-a prezentat pe când arătam că potrivit unui sondaj Zogby, din vara lui 2004, 50% dintre new-yorkezi erau dispuşi să accepte teza "lăsaţi-i să facă, cu bună ştiinţă". A fost un reportaj de 15 sau 20 de minute, înregistrat chiar în acea zi, în redacţia CNN din Washington. Nu a fost vorba de una dintre intervenţiile mele tipice. Era pentru prima oară că CNN dădea cuvântul unui autor despre atentatele de la 11 Septembrie 2001, unul ce aparţinea şcolii declanşării deliberate a actelor teroriste, de către o conspiraţie guvernamentală invizibilă. *Showbiz Tonight* a repetat scurtul reportaj în următoarele două seri şi ar fi dorit să continue încă o săptămână. Seria acestui *Showbiz Tonight* a fost însă întreruptă pentru că nu s-a putut găsi niciun apărător al versiunii oficiale. Apoi, sondajul CNN printre telespectatori a arătat că 83% dintre aceştia erau de acord cu punctul de vedere al lui Charlie Sheen. După încă două zile, la 24 martie, am fost invitatul emisiunii lui Alex Jones, împreună cu Charlie Sheen.

În aceeaşi zi a primei mele emisiuni cu Alex Jones (luni 20 martie 2006) *New York Magazine* apăruse în chioşcuri şi pe Internet cu un articol de Mark Jacobson, ce asistase la conferinţa mea din 15 ianuarie 2006, la biserica St-Mark's in the Bowery şi la cina-dezbatere, animată de Nick Levis şi Nico Haupt, care a urmat. Articolul lui Mark Jacobson îmi făcea onoarea de a mă considera campionul mişcării pentru cunoaşterea adevărului despre 11 Septembrie 2001. În limitele, evidente, impuse de împrejurări, articolul lui Jacobson a fost o remarcabilă reuşită. Adulţii de 50-60 de ani şi chiar mai vârstnici erau

8. Sărbătoare de mulţumire pentru graţia divină, a patra joie din noiembrie. (NT)

invitaţi să conteste versiunea oficială mincinoasă, despre 11/9, aşa cum, cu ani în urmă, contestaseră versiunea mincinoasă a Comisiei Warren, despre asasinarea preşedintelui Kennedy. Jacobson citase o mulţime de fapte şi elemente ce făcuseră praf minciuna guvernamentală oficială, adică Raportul Comisiei Kean-Hamilton. Nu mai puţin, Jacobson întocmise o foarte utilă listă de situri web, scepticii fiind invitaţi să examineze şi alte argumente ce demascau minciuna oficială guvernamentală. Între altele, Jacobson citase o văduvă de pe urma atentatelor 11/9, care arăta că a găsit mai multă înţelegere şi compasiune la Mişcarea pentru adevăr 11/9, decât la Comisia oficială Kean-Hamilton. Articolul lui Jacobson servea cauza adevărului. Pe de altă parte, *New York Magazine* exercită o considerabilă influenţă în lumea editorială, printre scriitorii mondeni, mediile de comunicaţie, publicitate, pe lângă elita financiară a oraşului. Dacă CNN mi-a luat un interviu peste câteva zile, aceasta s-a datorat faptului că *New York Magazine* făcuse din mine o autoritate în privinţa atentatelor din 11 Septembrie 2001.

Mai mult decât oricine altcineva, în ultima vreme, Alex Jones şi *New York Magazine* au contribuit astfel la trezirea interesului general pentru aflarea adevărului despre atentatele teroriste de la 11 Septembrie 2001. În acest context a reieşit limpede că atât dreapta cât şi stânga americană sunt grupări ideologice anacronice, cochilii lipsite de conţinut în ce priveşte problemele capitale ale epocii noastre. Întrucât eram singurul autor 11/9 implicat atât în afacerea Charlie Sheen/Alex Jones, ca şi în articolul din *New York Magazine*, în săptămânile de după 20 martie 2006, cartea mea a profitat de această publicitate, depăşind în clasamentul vânzărilor pe *Amazon* versiunea oficială Kean-Helton-Zelikov ca şi studiile lui Ruppert şi Griffin. Pe când băteam toate recordurile de vânzare, Amazon şi-a epuizat stocul (28 martie), astfel că a trebuit urgentată ediţia a treia. Din punct de vedere politic, totul arăta că cititorii americani interesaţi de cele petrecute pe 11 Septembrie 2001 nu mai înghiţeau pe negândite minciunile neruşinate ale guvernului, că renunţaseră la teza şubredă a lui « lăsaţi-i să facă…» şi nu se mai mulţumeau cu ignoranţa generalizată şi întrebările fără răspuns. Trecuse vremea rapoartelor de o tehnicitate deplasată şi extremă, ce căutau arma crimei printre acele cu gămălie şi andrelele de croşetat, ale bunicelor, evitând cu grijă să pronunţe numele asasinului. Publicul doreşte şi merită o explicaţie politică completă, coerentă. În ce mă priveşte, m-am străduit să i-o furnizez. Până la sfârşitul lui 2005, cartea mea a reprezentat singura teză a « declanşării deliberate ». Apoi au urmat marile studii europene ale lui Meyssan, von Bülow, Wisnevski şi Blondet, toate ajungând la aceeaşi concluzie a declanşării deliberate, intenţionate!

Charlie Sheen se exprimase ca patriot neliniştit de soarta ţării sale iar internauţii sau pasionat frenetic pentru diversele puncte de vedere. Banda neo-conservatoare a reacţionat printr-o turbare vecină cu apoplexia, demnitarii şi politicienii terorişti tăvălindu-se pe mochete şi muşcând covoarele. Întrebat de Alan Colmes ce părere are despre Charlie Sheen, Sean Hannity l-a făcut albie de porci şi l-a tratat de «stângist », om de stânga… Colmes a replicat că neo-conservatorii îl sprijină pe Sheen, la care Hannity, rămas ca la dentist, a bâlbâit că marele actor a ofensat familiile îndoliate… Colmes, dimpotrivă, a arătat că familiile victimelor sunt recunoscătoare scepticilor ce s-au consacrat căutării adevărului, reuşind să închidă gura toboşarului neo-conservator Hannity. Din lipsă de spaţiu, nu pot reproduce insultele şi invectivele lansate contra lui Charlie Sheen de către Jerry Doyle şi alţii. Diverse posturi de radio şi-au pus antena în slujba criticilor versiunii guvernamentale oficiale : Rachel Madow, de la *Air America*, l-a intervievat pe Mark Jacobson, Lionel a consacrat o întreagă emisiune cărţii lui Victor Thorn, despre tehnica demolării controlate a clădirilor, iar Colmes i-a permis lui Phil Berg să vorbească despre procesul civil în care RICO a atacat tandemul terorist Bush-Cheney. Apoi, în ultimele zile din martie, vorbind din Caracas, filantropul politic Jimmy Walters şi William Rodriguez, ultimul supravieţuitor de sub turnul Nord, i-au declarat lui Alex Jones că guvernul preşedintelui Hugo Chavez studiază oportunitatea unui colocviu internaţional pe tema întregului adevăr despre atentatele teroriste din 11 Septembrie 2001, sperând să se ajungă la crearea unei Comisii internaţionale independente pe această temă.

Contra-atacul previzibil al serviciilor secrete engleze şi americane nu s-a lăsat aşteptat. Joi 6 aprilie 2006, Ward Churchill, agent provocator consacrat, securist şi expert auto-proclamat al bombelor mişcării Weatherman, a beneficiat de excelenta tribună oferită de vânătorii de vrăjitoare din *Students for Academie Freedom*, în dezbaterea cu David Horrowitz, la universitatea George Washington, cu care ocazie cunoscutul provocator a jucat partitura omului de stânga. A doua zi, seara, răsfăţatul provocatorilor Fox News profită de larga tribună oferită pentru a-şi voma halucinaţiile ce făceau din victimele terorismului de la 11 Septembrie 2001 nişte « micuţi Eichmann[9]». După ce, în urmă cu două săptămâni, fusese redus la tăcere, de către Charlie Sheen, Hannity şi-a luat din nou nasul la purtare. Să nu uităm însă că Churchill este partizanul cel mai îndârjit al versiunii oficiale, consi-

9. Adolf Eichmann: locotenent-colonel german, implicat în deportarea iudeo-Jidanilor europeni, în lagărele de concentrare germane, din timpul celui de al II-lea Război mondial. Refugiat în Argentina, de unde a fost răpit de Mossad, Eichmann a fost "judecat" şi executat la Ierusalim (1961-62). (NT).

derându-i pe sceptici pur şi simplu « rasişti », în sensul că aceştia i-ar crede pe Arabi inapţi pentru realizarea unor astfel de înalte acte de terorism. Dacă Americanii ar putea fi convinşi că Ward Churchill este purtătorul de cuvânt al Mişcării pentru Adevăr 11/9, versiunea oficială ar fi invulnerabilă, oricât de gogonate ar fi minciunile pe care le conţine. La 30 martie, în cadrul unui contra-atac guvernamental, deputata democrată Cynthia McKinney, din Georgia, aleasa ce se bucura de cel mai frumos profil naţional în ce priveşte adevărul despre 11/9, a fost victima unei bădărănii din partea unui agent al poliţiei Capitolului, în chiar momentul intrării în clădirea Congresului. Provocatorul era unul dintre clonii lui Bull Connor, recrutaţi de şefii reacţionari republicani, din ultimii ani, în vederea unor oportunităţi ca aceasta. Fără precedent, asaltul ziariştilor mercenari contra deputatei McKinney a fost ceva incredibil. Bădărănie poliţistă tipic americană, povestea aceasta se înţelege mai uşor în contextul demascării minciunăriei oficiale şi guvernamentale, de către actorul Charlie Sheen. După lecţia de judecată sănătoasă a acestuia, castelul de nisip al minciunăriei Casei Albe, al Pentagonului şi Justiţiei devenise foarte vulnerabil. Ne putem imagina ce ar fi putut face, în acest context, câţiva senatori americani integri din punct devedere moral şi curajoşi. Deputata McKinney a fost aleasă pentru a intimida, preventiv, toţi senatorii şi deputaţii Statelor Unite. Este limpede : adevărul despre atentatele teroriste de la 11 Septembrie va avea efecte pozitive în toate domeniile de activitate, inclusiv în economie şi investiţii.

Nu este greu de înţeles că în spatele acestor evenimente se găseşte înalta probabilitate ca un grup minoritar al elitei anglo-americane, estimând, pe bună dreptate, că regimul Bush-Cheney este terminat, izolat şi gata să moară, s-a decis să arunce tromful defulării limitate şi controlate de la 11 Septembrie 2001, cu scopul de a-i disciplina pe preşedintele Bush şi pe vicele Cheney, de a-i forţa să se consacre preocupării capitale a păturii conducătoare americane : agonia mortală a dolarului US, agravată de tranzacţiile speculative « *carry trade* » asupra yenului şi de bursa petrolului iranian. Ambianţa de rău augur a elitei se exprima prin apeluri lansate în ziarul *Financial Times* din Londra, în sensul debarcării imediate a lui Cheney şi Rumsfeld ; nu mai puţin, ea se exprima şi prin hărmălaia mediatică din *Washington Post*, pentru eliminarea imediată a lui Snow, secretarul Finanţelor. Acest ultim detaliu este foarte grăitor în ce priveşte grijile de căpetenie ale elitei nemulţumite. Dovezile concluzive au fost furnizate de un articol semnat de Al Gore în *Vanity Fair*, în care fostul vicepreşedinte nota că Bush « fusese avertizat, încă din 6 august 2001, cu privire la un atentat plănuit de al-Qaida. Ben Laden este decis să lovească Statele Unite, spuneau la unison serviciile de informaţii, într-un mesaj atât de important încât a impus titlul şi conţinutul reuniunii informative din

acea zi, cu cinci săptămâni înainte de comiterea atentalelor ». Gore îl condamna pe Bush pentru inacţiunea sa : « Cum de nu a ţinut cont de acest avertisment clar ? », se întreba fostul înalt demnitar. « De ce nimeni nu a întrebat nimic ? De ce nu s-au convocat reuniuni de aprofundare a chestiunii ? De ce nu s-au căutat alte dovezi şi alte elemente ?». A fost vorba de o punere la punct pe linia condamnării lui Bush pentru paralizia schizofrenică şi inacţiunea anterioare zilei de 11 Septembrie, fără a depăşi însă limitele versiunii oficiale, critică limitată expusă în paginile *Harper's Magazine* din octombrie 2004, preluată apoi de Bob Kerrey, membru al Comisiei Kean-Hamilton. Orice ar spune fanaticii tezei adevărului pe tema 11/9, o reacţie limitată era ceva faţă de lipsa oricărei reacţii, din cauza riscului ca militanţii mai înfierbântaţi şi intreprinzători să împingă lucrurile prea departe.

Procesul vedetă al lui Zacarias Moussaoui (Alexandria, Virginia) a fost o importantă tentativă de consolidare a mitomaniei 11/9, care începuse să se desumfle. Moussaoui era un ţap-ispăşitor ideal, mai puţin isteţ decât Lee Harvey Oswald, vechi recrut al hergheliei de provocatori, asesori teroriști şi complici de mâna a doua, din pepiniera teroristă *Able Danger*, a FBI-ului. Recunoscându-se vinovat, Moussaoui salvase deja, într-o primă înfăţişare, aberantele argumente guvernamentale. Apoi, vreme de peste trei ani, avocaţii lui au pledat teza că protejatul lor făcuse parte dintr-un complot fără legătură cu atentatele de la 11 Septembrie 2001. Pentru guvern şi sistemul american în general, dacă Moussaoui s-ar fi recunoscut vinovat mai din timp, aceasta ar fi permis mobilizarea în vederea evitării atentatelor de la 11 Septembrie. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut însă astfel, cum guvernul îşi dădea aerul că ar fi dorit-o, atunci, după cum am arătat-o pe KPFK (Los Angeles, 7 martie 2006), agentul FBI David Frasca ar fi trebuit şi el să fie acuzat principal, întrucât el sabotase avertismentele de la Mineapolis şi sinopsisul de la Phoenix, după cum se va vedea în cele ce urmează. Practic, FBI-ul dispunea de toate informaţiile necesare pentru completarea crescătoriei de ţapi-ispăşitori, dacă agenţii secreţi peste agenţi secreţi nu ar fi fost omniprezenţi. FBI-ul ar fi putut împiedica atentatele de la 11 Septembrie nu pentru că ţapii-ispăşitori arabi ar fi fost cu adevărat pe punctul de a lansa avioanele contra turnurilor WTC, ci pentru că, dacă agenţii provocatori ar fi fost după gratii, ei nu ar mai fi putut juca rolul de ţapi ispăşitori. Harry Samit, agent FBI la Minneapolis şi coleg cu Colleen Rowley, a acuzat ştăbărimea FBI de « neglijenţă criminală », pentru că a ignorat cele 70 de avertismente ale sale contra lui Moussaoui & Co. Exact asta au făcut agenţii secreţi ai guvernului invizibil. Michael Rolince, fostul superior al lui Frasca, la sediul FBI, a mărturisit că nu

văzuse niciodată avertismentul urgent din 18 august 2001, sosit de la Minneapolis.

După ce procurorul a comis grava eroare de procedură constând în instruirea martorilor, Moussaoui şi-a pus gâtul în ştreang, cu delicateţe şi entuziasm, afirmând, în plin delir, că a participat cu adevărat la atentatele din 11 Septembrie 2001, de vreme ce, împreună cu Richard Reid (teroristul cu pantoful-infernal din decembrie 2001) urma să expedieze un Boeing 747 peste Casa Albă. După cum vom vedea mai departe, Reid era o epavă psihică mai nenorocită decât Moussaoui, nici unul dintre ei nu ar fi fost capabil să deturneze landoul unui bebeluş. Ambii erau însă absolvenţi emeriţi şi produse tipice ale pepinierei de ţapi-ispăşitori ai serviciilor secrete englezeşti, crescătorie teroristă ajutătoare, întreţinută discret pe lângă moscheile din Brixton, Finsbury şi Londra[10]. Conform celor ce au răsuflat, pe timpul depoziţiei sale în faţa tribunalului, Moussaoui ar fi avut la brâu o centură electrică de incapacitate, pentru a-i stimula elocvenţa « teroristă » în faţa justiţiei ! De altfel, acest Moussaoui şi-a contestat avocaţii ce încercau să-i salveze viaţa, dovedind că fostul lor client nu le este întreg la cap, că suferă de « schizofrenie paranoică ». Diagnosticul a fost corect, iar Moussaoui merita închisoarea pe viaţă, rezervată criminalilor ce şi-au pierdut minţile.

Multe din tezele acestei cărţi au fost între timp dovedite de evenimente mai recente. De exemplu, de ce preşedintele Bush a refuzat procedura FISA[11] pentru obţinerea mandatului de ascultări telefonice sau de altă natură ? Toată lumea ştie că judecătorii FISA sunt gata să pună sub acuzaţie până şi un sandviş sau un jambon, dacă guvernul cere asta. Cum se face că Bush nu s-a adresat acestor «judecători» de serviciu ? Răspunsul este clar : Bush nu s-a adresat acestor judecători pentru că cei din spatele lui se temeau de orice amestec al vreunui tribunal sau ne-tribunal ar fi putut scoate la iveală măsura în care reţeaua conspiratorilor şi puciştilor infideli infectase întregul guvern, planificând şi executând activităţile teroriste în curs, ca în cazul controalelor teroriste *Able Danger*. Amintesc propunerea lui Bush către premierul englez Tony Blair (31 ianuarie 2003) : vopsirea unui avion american în culorile ONU şi lansarea acestuia deasupra Irakului, în speranţa că armata lui Saddam Hussein l-ar putea doborî !

---

10. Evident, după modelul moscheilor londoneze, proiectata moscheie-mamut din Bucureşti va fi tot o crescătorie de ţapi ispăşitori, pe spatele cărora foştii securişti ceauşişti vor arunca viitoarele lor atentate teroriste, pe care ei înşi le vor comite, la cererea noilor stăpâni occidentalo-israelo-americani. (NT).

11. Procedură înfiinţată prin legea privind supravegherea informatorilor şi verificarea informaţiilor de origine străină. (NT).

Această propunere era consecința directă a operațiunii *Northwoods* (Philippe Sands, *Lawless World*).

În cadrul dezbaterii pe marginea rezoluției Congresului în chestiunea 11 Septembrie, Bush a cerut mai întâi autorizația de a utiliza forța militară pentru a « descuraja și lovi preventiv, în perspectiva unui viitor și presupus atac terorist contra Statelor Unite », declarație de război contra lumii întregi, pe care Congresul a respins-o. Exact înaintea ultimei examinări de către Congres, a textului rezoluției ce urma să fie adoptată, Bush a repetat cererea de aprobare a « folosirii forței potrivit intereselor americane, folosirea forței armate contra națiunilor, organizațiilor sau indivizilor care, potrivit președintelui, «ar fi planificat, autorizat, comis sau dat o mână de ajutor » în comiterea atentatelor teroriste din 11 Septembrie 2001. Această a doua cerere a președintelui Bush a fost și ea respinsă de către Congres. Totuși, amenințarea recursului la forță lăsa să planeze în continuare umbra și perspectiva unui război civil (Tom Daschle, «Puteri pe care noi nu le-am acordat », *Washington Post*, 23 decembrie 2005). După 11 martie 2006, am discutat aceste chestiuni cu o serie de invitați eminenți, în cadrul emisiunii mele *World Crisis Radio*, pe www.RBNLLive.com, în toate sâmbetele, de la orele 17 la 19, ora New Yorkului.

Pe când prezenta carte era sub tipar, actualitatea era dominată de știri îngrijorătoare privind dezintegrarea dolarului US. Foarte curând, știrile alarmante au devenit avertismente exprimate în termeni ca «șoc al plăților », « tsunami financiar », « cataclism », « uragan », « perturbare sistemică », « prăbușire financiară mondială », « ajustare dezordonată », grațiozități exprimate de personalități ca șeful FMI, guvernatorul Băncii Angliei, ministerele de Finanțe ale țărilor Uniunii Europene, responsabilii Băncii de dezvoltare a Asiei, ai oficiului Statelor Unite pentru supravegherea depunerilor populației, a geranților Fondului de Pensii din Danemarca, a vânzătorilor de obligații americane, etc. Nu trebuie uitat nici Dr. Folamur, ce agită din nou spectrul bombardării nucleare a Iranului sau al unei prime lovituri termonucleare contra Rusiei și a Chinei, chestiune evocată în numărul martie/aprilie 2006 *Foreign Affairs*, (Liber & Press). Pentru cei ce luptă contra dezintegrării economice mondiale și a războiului nuclear, adevărul despre atacurile teroriste de la 11 Septembrie 2001 este lucrul cel mai important și mai urgent, acesta indicând calea obligatorie de urmat, mai obligatorie ca niciodată în trecut.

Webster Griffin Tarpley,
Washington,
12 aprilie 2006

INTRODUCERE

Există un guvern ocult ce își are propria sa Armată Aeriană, propria sa Marină și propriul său mecanism financiar, plus capacitatea de implementare a concepțiilor sale despre interesul național. Acest guvern ocult nu este controlat de nimeni, nu dă socoteală nimănui și nu se supune niciunei legi.

Senator Daniel K. Inouye
Cu ocazia scandalului *Iran-Contra*, 1987.

Această carte nu ar fi fost posibilă fără eforturile Mişcării pentru Adevăr, privind atentatele teroriste de la 11 Septembrie 2011 – veritabilă cooperare planetară născută din cele petrecute atunci şi din minciunile care au urmat. Datorez mult autorilor şi publicaţiilor imprimate sau electronice despre evenimentele de la 11 Septembrie. Numele acestora şi proporţiile contribuţiei lor figurează în textul propriu-zis şi în bibliografie. Mişcarea pentru Adevăr – 11 Septembrie, cu militanţii, organizatorii, cineaştii şi manifestaţiile sale, are meritul de a se opune celor ce au încercat să întemnițeze viaţa intelectuală a lumii într-o sinistră puşcărie, în cămaşa de forţă pentru spiritul omenesc, care este monstruosul Mit 11 Septembrie!

La 7 septembrie 2001, am decolat de pe aeroportul Dulles, din nordul Virginiei – un zbor Air France cu destinaţia Europa. Evenimentele din 11 Septembrie m-au prins din urmă la Berlin. Din cauza decalajului orar, nu am aflat de atacurile teroriste decât în cursul după-amiezii. Faţă de amploarea, complexitatea şi precizia lor tehnică, mi-am spus imediat că aceste atentate nu s-au putut petrece fără complicitatea masivă a unei părți din maşinăria politică şi militară ce conduce Statele Unite. Iată aşadar rezultatul « Informațiilor » ce-l costă pe contribuabilul american 40 de miliarde de dolari în fiecare an, fără să mai socotim suma de zece ori mai mare, ce este consacrată Apărării ! Mi-am dat seama imediat că scopul acestei operaţii este un nou război mondial, la altă scară şi de altă natură, ceva în genul războiului de Treizeci de Ani (1618-1648), care a suprimat o treime din populaţia Europei centrale. În ideea promotorilor şi a organizatorilor acestor atentate, războiul scontat urma să fie demografic, să extermine o mare parte din populaţia ţărilor în curs de dezvoltare, în special a ţărilor arabe, musulmane şi nu în ultimul rând a Chinei. A fost vorba de un gest nesocotit, de cacialmaua disperată a unui regim condamnat, care uitilizând arma şantajului, încearcă să păstreze frânele lumii. Astfel, în cursul evenimentelor istorice a intervenit o

schimbare importantă, ce ar putea conduce la dezastrul întregii planete.

În seara zilei de 11 Septembrie am asistat la o ceremonie comemorativă în catedrala Berliner Dom, din Berlinul răsăritean, distrusă de bombardamentele anglo-americane din al II-lea Război mondial şi rămasă în starea de ruină până aproape de sfârşitul perioadei comuniste. L-am ascultat pe episcopul german, care aproba şi recomanda reacţia paşnică a poporului german faţă de gestul atroce al Aliaţilor. Vocea înţelepciunii vorbea atunci la Berlin, oraş care, în cursul războiului nondial, trăise nu una ci sute de zile în care 3000 de oameni mureau dintr-o dată. Aceasta este lecţia secolului XX , pe care neo-conservatorii americani o refuză: PERFECTA PUERILITATE A RĂZBOIULUI. A doua zi am vizitat Kaiser Wilhelm Gedächtniskirche, biserică dedicată memoriei împăratului Wilhelm al II-lea, pe celebra arteră Kurfürstendamm, din ceea ce fusese cândva Berlinul de Vest. Ruinele acestei biserici, distrusă şi ea de bombardamentele anglo-americane, au rămas neschimbate, o modestă capelă fiind construită, nu prea departe, în decada 1960. În urma imensei tragedii a Războiului mondial, slujbele religioase se succed neîntrerupt, în ambele biserici, 24 de ore din 24 de ore, 365 de zile din 365. În acest context comemorativ, am înţeles că datoria mea este să fac tot posibilul pentru a descoperii adevărul despre atentatele din 11 Septembrie 2001, pentru a demistifica falsul mit pe cale de constituire, pretext pentru noi războaie mondiale şi pierderi omeneşti incalculabile.

La 26 octombrie 2001 am contestat pentru prima dată teza oficială despre atentatele teroriste de la 11 Septembrie, cu ocazia Reuniunii organizatorilor de Programe Internaţionale din Indiana. Manifestarea a avut loc într-un magnific cadru natural, la aproximativ 80 de kilometri est de râul Wabash, în Parcul natural Brown Country. Într-un moment în care guvernul de la Washington, majoritatea profesorilor, întreaga intelectualitate, presa, televiziunea, radioul se lăsaseră înşelaţi în ce priveşte cele petrecute şi evaluarea situaţiei în care a fost pusă întreaga lume, am invitat auditoriul de universitari şi eruditi să regândească, în lumina războiului nostru din Vietnam, strategia şi tactica de urmat în contextul creat de atentatele teroriste. Cu această ocazie, am arătat că Statele Unite traversează o epocă identică cu aceea de pe vremea războiului din Vietnam, subliniind că agresiunea contra Afganistanului nu este motivată nici din punct de vedere militar, nici pe plan politic, fiind operaţiunea barosanilor războinici din reţeaua CIA, de corupere a traficanţilor de droguri, cu asistenţa şi sprijunul concret al bombardamentelor şi al diverselor forţe secrete.

La 20 ianuarie 2002 am lansat o versiune mai radicală a acestei critici, la Hanover College din Indiana, în campusul universitar de pe faleza fluviului Ohio, deasupra colinelor împădurite din Kentucky. În

faţa celor 150 de persoane, din sala de conferinţe, am comentat şi aprofundat constatările perspicace ale francezului Thierry Meyssan (reţeaua Web *Voltaire*), interviul crucial al lui Andreas von Bülow, fostul ministru german al Tehnologiei (*Tagespiegel*, Berlin, 13 ianuarie 2002) şi remarca incisivă a fostului cancelar german, Helmut Schmidt (10 decembrie 2001), la televiziunea germană N-TV. Pe bună dreptate, fostul cancelar german subliniase că aplicarea articolului V al pactului NATO este ilegitimă, întrucât « ea necesită dovada că atacurile teroriste de la 11 Septembrie sunt opera unei puteri străine. Această dovadă nu fusese furnizată !». Trei ani şi jumătate mai târziu, diversele comitete şi comisii de anchetă nu reuşiseră încă să furnizeze această dovadă ! Propria mea interpretare a atentatelor de la 11 Septembrie a luat o formă mai precisă în cadrul colocviului din 1-2 noiembrie 2003 (Lucerna, Elveţia, în prezenţa lui Andreas von Bülow, Gerhard Wisnewski, Peter Dale Scott, Mike Ruppert, Nick Begish şi Thomas Meyer), al Anchetei internaţionale a lui Carol Brouillet (San Francisco, prima fază 6-29 martie 2004), al aceleiaşi Anchete internaţionale (Toronto, faza a doua, 25-31 mai 2004, organizată de Barrie Zwicker, Ian Woods şi Michel Chossudovsky), în conferinţa din 11 septembrie 2004 (Manhattan Center, New York), sub organizarea lui Nico Haupt şi Nick Levis, cu sprijinul lui Jimmy Walter. Anumite idei şi chiar încurajări am primit cu ocazia lecturii unui manuscris privind lipsurile apărării anti-aeriene din 11 Septembrie 2001, trimis de prietenul meu Maurizio Blondet, un curajos ziarist catolic ce scrie în cotidianul milanez *Avenire*, al Conferinţei episcopale catolice italiene.

În cadrul acestor manifestări şi al altora încă, am cerut crearea unei comisii internaţionale independente, pentru aflarea adevărului despre 11 Septembrie (IITC). În cadrul acestei comisii, un număr de eminente personalităţi internaţionale (oameni de Stat, artişti, filosofi, istorici, savanţi, umanişti) urmau să asculte, să analizeze şi să dezbată rapoartele doveditoare redactate de cei mai buni specialişti din cadrul Mişcării pentru Adevăr despre 11 Septembrie, cu scopul de a trage concluziile ce se impun şi care ar precumpăni faţă de versiunea oficială a Comisiei guvernamentale americane, Kean-Hamilton. Modelul acestei anchete ar fi putut fi tribunalul *Russel-Sartre*[12] din anii

12. Acum cincizeci de ani, pe timpul războiului din Vietnam, mulţi dintre intelectualii epocii s-au raliat ideii filosofului britanic Bertrand Russell, pentru constituirea unui tribunal neutru şi imparţial, fără nicio putere, care să judece cinstit atrocităţile incredibile ale soldăţimii Statelor Unite. Înfăţişările tribunalului Russel-Sartre au avut loc la Stokholm şi Copenhaga, contribuind la restabilirea păcii în Vietnam. Ideea, nu şi modelul acestui tribunal, venea de la Nurembereg! După tribunalul Russel-Sartre, aceiaşi sau alţi intelectuali cinstiţi au constituit alt tribunal, de acelaşi gen, mai puţin cunoscut, care a rejudecat procesul de la Nuremberg, devenit astfel Nuremberg I,

1966-1967. Fără a accepta poziţiile filosofice ale acestor două personalităţi, consider că tribunalul respectiv a fost foarte eficace în privinţa mobilizării intelectualilor contra războiului din Vietnam. O astfel de comisie internaţională incontestabilă ar putea juca un rol similar şi în cadrul pretinsului « război actual contra terorismului ». Între timp, am beneficiat de sfaturile competente ale lui Ralph Schoenman (KPFA, San Francisco), fost secretar general al tribunalului *Russel-Sartre*. Amândoi aparţinem clubului foarte select al absolvenţilor Universităţii Princeton, ce consacră criticii actualei oligarhii conducătoare a Statelor Unite cea mai mare parte din viaţa lor. Sper că prezenta carte va contribui la mobilizarea forţelor lumii întregi în scopul înfiinţării Comisiei internaţionale pentru aflarea adevărului despre 11 Septembrie (IITC). Altfel spus, este vorba de consolidarea păcii mondiale, de dezvoltarea viitoare a lumii.

Un aspect important al studiului de faţă este modul cum văd eu chestiunea originii atentatelor de la 11 Septembrie 2001. Nu cred că acest eveniment a fost cauzat cât de puţin de situaţia din Afganistan sau Orientul Mijlociu. El este punctul culminant al unui deceniu de crize economice, financiare, politice, militare şi culturale din Statele Unite. Dintr-o perspectivă generală, 11 Septembrie este fructul a zece ani de mondializare economică dezastruoasă, de sărăcire şi slăbire a întregii lumi. Cele petrecute la 11 Septembrie 2001 nu dovedesc forţa Statelor Unite ci imposibilitatea Americii de a se privi în oglindă fără să se scuipe, să se pălmuiască şi să se blesteme singură. Acest 11 Septembrie se înscrie în tradiţia terorismului geopolitic, al sferelor de influenţă, şi al pactului NATO, aşa cum s-a manifestat ea în Italia şi Germania de la 1965 la 1993.

Refuz să dau terorismului o explicaţie naivă, chipurile sociologică, pretinzând că mizeria, opresiunea şi disperarea ar da naştere organizaţiilor teroriste ce exprimă spontan aceste stări de lucruri subînţelese. În epoca noastră, realităţile politice şi sociale sunt permanent manipulate de către serviciile secrete (CIA, FBI, MI-6, FSB/KGB, Mossad, BND, SDECE, SISMI şi altele). Efectul cumulativ al acestei

---

faţă de recursul/rejudecarea lui în noul proces, Nuremberg II. Sentinţa pronunţată de tribunalul Nuremberg II nu a confirmat-o pe aceea a tribunalului anglo-franco-sovieto-american, adică Nuremberg I, ceea ce constituie o altă problemă. Potrivit unor scăpări din cadrul SRI-ului, printre eminenţii intelectuali din Grupul de Dialog Social, institutele pentru studierea crimelor comunismului, Asociaţia foştilor Deţinuţi Politici, Academia Română şi chiar Biserica Ortodoxă, circula ideea constituirii unui tribunal cetăţenesc cinstit, care să judece cu adevărat răul dar şi binele celor 45 de ani de comunism. Graţie Internetului, ideea nu pare irealizabilă, iar guvernanţii paşalâcului de după asasinarea lui Ceauşescu, ca şi stăpânii lor israelo-americani, ar fi obligaţi să înghită găluşca. Dă Doamne! (NT).

manipulări este re-determinarea sau supra-determinarea realităţii de referinţă.

În consecinţă, modelul social cel mai potrivit pentru înţelegerea terorismului este cel situat în centrul problematicii serviciilor secrete sau al avatarurilor acestora, ce recrutează teroriști potenţiali din rândul maselor mizerabile, fabricând organizaţii clandestine supuse directivelor ce vin din exterior, din culise, de « sus ». Adevăratul terorism internaţional nu este ceva spontant. El este fabricat şi necesită continua prezenţă a experţilor ce îl plătesc, îl controlează şi îl conduc. De aceea, aprecierea realistă a celor petrecute la 11 Septembrie 2001 nu se poate baza pe studiul societăţii Orientului-Mijlociu, ci mai curând pe antecedentele NATO şi CIA în materie de terorism de Stat în Europa de vest şi peste tot, după cel de al II-lea Război mondial. Nu în grotele din Hinducuş vom găsi metodele şi autorii atentatelor din 11 Septembrie 2001, ci în comandamentele NATO şi CIA. Dacă la originea lui, termenul grotesc desemnează ceva ce provine dintr-o grotă, pe bună dreptate putem respinge explicaţia oficială a atentatelor din 11 Septembrie 2001, arătând că aceasta este teoria grotească a terorismului. Nimic nu poate fi mai grotesc decât ben Laden cu laptopul într-o mână şi Alah în cealaltă, prin grotele din Afganistan !

Terorismul fabricat este strategia utilizată de oligarhi pentru a se război cu popoarele înţelese în sensul de *popolo* (Machiavelli), de clasă mijlocie. Trebuie să ne opunem acestui terorism. Modul meu de a vedea terorismul provine din faptul că m-am ocupat de acesta ca analist, ziarist şi scriitor, în decada teroristă italo-germană dintre 1970 şi 1980.

În iunie 1978, pe când eram corespondent la Roma, am fost contactat de Giuseppe Zamberletti, din partidul Democrat-Creştin italian. Răpirea şi deznodământul tragic al afacerii Aldo Moro luaseră sfârşit în mai 1978, când cadavrul fostului prin-ministru italian fusese descoperit într-un automobil pe Via Caetani din centrul Romei, la câţiva paşi de locuinţa şi biroul meu de atunci. Zamberletti era unul dintre foarte rarii oameni politici italieni ce « mirosiseră » mâna pactului NATO în răpirea lui Aldo Moro. Două zile după dispariţia lui Aldo Moro şi uciderea bodigarzilor acestuia, Zamberletti era în atenţia presei britanice care scria : « Signor Zamberletti, un democrat-creştin inteligent, fost vice-ministru de interne, peste serviciile secrete italiene, a făcut unele observaţii interesante despre NATO. Zamberletti ar fi declarat că preşedintele francez De Gaulle s-ar fi retras din NATO datorită numeroaselor tentative de asasinat contra lui şi că, graţie acestui lucru, Franţa a reuşit să rezolve problema terorismului » (*The Times*, Londra, 17 martie 1978). Într-un alt interviu, Zamberletti a declarat că, pentru a se proteja contra terorismului este nevoie de o vigilenţă « la 360 de grade » (*Panorama*, 4 iulie 1978). Aceste cuvinte

erau ecoul celebrei expresii a preşedintelui De Gaulle, care vorbise de o apărare « *tout azimut* » contra aliaţilor declaraţi ca şi contra adversarilor din Vest sau din Est, precum Statele Unite, Anglia sau URSS. Acest mod de a vedea lucrurile făcuseră din Zamberletti ţinta preferată a partidului anglo-american din Italia.

Zamberletti mi-a cerut un studiu despre modul cum trataseră ziarele cazul Aldo Moro, căruia presa îi acordase toată atenţia vreme de două luni. Am reunit câţiva colegi şi amici din Executive Intelligence Review (EIR), agenţia de presă în care lucram, punându-i în temă cu studiul cerut de Zamberletti. Doritori să scape de coşmarul terorismului şi să facă dreptate lui Aldo Moro, cei mai mulţi dintre aceştia, Italieni şi o familie de Americani, au acceptat să sacrifice o lună de vacanţă pentru a reuni piesele anchetei dorite de Zamberletti. Nu s-a pus problema banilor. Cu cât căutam mai adânc, cu atât găseam mai multe. Intitulată *Chi ha Ucciso Aldo Moro* ? (Cine l-a ucis pe Aldo Moro ?), ancheta noastră depăşi recapitulativul succint la care se gândise Zamberletti. Redacţia finală a avut loc la sediul european EIR de pe Schiersteinerstrasse din Wiesbadem (Germania), nu departe de aeroportul din Frankfurt.

În septembrie 1978, cu ocazia unei conferinţe de presă, fructul muncii noastre fu adus la cunoştinţa publicului. Principala noastră descoperire consta în faptul că Aldo Moro fusese ucis de către serviciile de informaţii NATO, care utilizaseră Brigăzile Roşii ca instrument şi acoperire. Moro fusese asasinat din cauza deciziei sale de a da Italiei o conducere stabilă prin integrarea Partidului Comunist Italian în guvern şi în majoritatea parlamentară. Proiectul acesta viola sferele de influenţă fixate la Yalta, în 1945, potrivit cărora Italia [ca şi Germania] era un vasal al Statelor Unite, prin intermediul controversatului *Establishement* al politicii externe americane, condusă atunci de Henry Kissinger, şi de filiera anumitor grupări masonice italiene, reunite în jurul lojii P-2, secretă la data respectivă. Din această cauză, ancheta mea cita ca principali suspecţi pe Kissinger, NATO, serviciile secrete britanice, nu ambasadele statelor tratatului de la Varşovia, desemnate de presa şi televiziunea din Italia. Mai târziu, văduva lui Moro a revelat faptul că soţul ei fusese ameninţat de o personalitate conducătoare a Statelor Unite, pentru că persista să includă Partidul Comunist Italian în majoritatea parlamentară de la Roma. Omul politic american spusese lui Moro că orice tentativă de includere a PCI în guvernul Italiei va avea consecinţe teribile pentru propria sa persoană. Cei ce au crezut că este vorba de Kissinger nu s-au înşelat. Aşa s-a ajuns la concluzia anchetei *Chi ha Ucciso Aldo Moro* ? Aşa se explică reputaţia mea cunoscător al terorismului : am demonstrat înţelegerea funcţionării acestuia. De aceea, studiul meu se distinge de

vorbăria legiunilor de « experţi în terorism », ce parazitează canalele de televiziune şi presa, dezinformând şi manipulând populaţia.

O altă teză a anchetei din 1978 este că cei ce glorifică terorismul şi îl urcă până în stele, oferind teroriştilor o acoperire ideologică, ar trebui traşi la răspundere pentru complicitate. Un ideolog al terorii, vizat de ancheta respectivă, era Antonio Negri, profesor de Doctrina Statului la Universitatea din Padova, lângă Veneţia. Mai târziu, în aprilie 1979, judecătorul Calogero, din Padova, a emis mandate de arestare contra lui Toni Negri, Franco Piperno, şi alţi şefi probabili ai defunctului grup *Potere Operaio*, acuzaţi nu numai ca ideologi şi simpatizanţi ai Brigăzilor Roşii ci chiar că fac parte din cercul conducător al acestora. S-a spus că judecătorul Calogero ar fi fost influenţat de ancheta mea privind asasinarea lui Aldo Moro. În momentul de faţă, din fundul celulei sale, Negri încă este activ, doritor să insufle «energia criminală » indispensabilă noilor grupuri de anarhişti violenţi, precum *Black Bloc*, ce reprezintă pepiniera din care serviciile secrete europene recrutează viitorii terorişti. După publicarea studiului *Imperial Hubris*, această teză ar trebui aplicată şi agenţiei CIA, secţiunea cea mai influentă a «*fan clubului*» ben Laden, despre care vom vorbi mai departe.

De asemenea, am învăţat multe de la diverşi experţi europeni, printre care generalul de brigadă german Paul Albert Scherer, unul dintre marii specialişti ai contraspionajului ultimelor decenii. Între anii 1985 şi 1994, social-democratul Scherer era în fruntea *Militärischer Abschirmdienst* (MAD), serviciul de contra-spionaj al Germaniei Federale. În perioada respectivă am petrecut mult timp împreună, discutând dosare legate de URSS, nu fără digresiuni instructive asupra anumitor chestiuni istorice sau de altă natură. În fond, această carte este un exerciţiu de contra-spionaj. Nu ştiu ce crede Scherer despre concluziile mele actuale. În ce mă priveşte, am învăţat enorm din ideile sale perspicace şi îi mulţumesc pe această cale.

O altă persoană ce merită gratitudinea mea este regretattul G. L. Bondarevsky, distins orientalist sovietic, membru al Academiei de Ştiinţe din Rusia. Jidan rus din Odesa, Bondarevsky a devenit decanul experţilor sovietici, apoi ruşi, în tot ce priveşte republicile din Asia centrală şi teritoriile dinspre Orientul Apropiat. El este autorul unui inegalabil studiu despre calea ferată Berlin-Bagdad, avută în vedere înaintea primului Război mondial. În primăvara lui 1991, cu ocazia unui congres în Germania, pe când lumea civilizată era sub şocul primului Război din Golful Persic, într-o rusească aproximativă l-am informat pe Bondarevsky despre cercetările mele preliminare în jurul lui George H. W. Bush şi banda acestuia, fără a uita foarte importanta concluzie: « *Evo otets zaplatyl Guitlerou* » (tatăl sau, adică Prescott Bush, îl finanţase pe Hitler). « De ce nu spuneţi lumii veritabila istorie a

acestui bandit de Bush ?», mi-a răspuns el cu accentul său inimitabil. Graţie interesului şi încurajărilor lui Bondarevsksy am putut trece peste inerţia birocratică din EIR (biroul de presă în care lucram), găsind timpul necesar pentru a scrie, împreună cu Anton Chaitkine, în 1992, *George Bush : The Unauthorized Biography* (Biografia neautorizată a lui George Bush). La 83 de ani, Bondarevsky era unul dintre marii experţi în industria petrolului, ceea ce pare să explice că, în dimineaţa de 8 august 2003, a fost găsit mort în apartamentul său, victimă a unui misterios asasinat, organizat probabil de cartelul anglo-american al petrolului sau agenţii acestuia. Prietenii lui sunt credincioşi memoriei sale şi speră că Justiţia va elucida într-o zi moartea sa misterioasă.

Un al treilea destinatar al mulţumirilor mele este regretatul profesor Tarass Vassilievitch Muranivsky, de la Universitatea de Ştiinţe Umane din Moscova. Fost preşedinte al Academiei internaţionale de Ecologie din Moscova, apoi preşedinte al Institutului Schiller din Rusia, pe când eu însumi conduceam acelaşi Institut Schiller din Statele Unite, profesorul Muranivsky mi-a înlesnit un sejur la Moscova, în octombrie 1993, câtva timp după ce tancurile lui Elţin luaseră cu asalt clădirea Dumei din capitala Rusiei. El m-a numit consilier IEA, una dintre asociaţiile de intelectuali create în Rusia după catifelarea Statului poliţist. Graţie lui Muranivsky am putut lucra la Moscova două săptămâni, exact în perioada stării excepţionale, văzând cu ochii mei urmele gloanţelor pe zidurile Dumei şi tragedia de zi cu zi a clasei medii sovietice, obligată să iasă în stradă. Era limpede : Rusia devenise prada oligarhiei financiare anglo-americane. Cu ocazia unei vizite în America, Muranivsky declarase că Statele Unite vor să trateze Rusia ca pe o republică bananieră. Atenţie însă, adăugase el : este vorba de o banană nucleară ! Paginile de faţă dau seamă de realitatea pericolului termo-nuclear intuit de Muranivsky, care ne-a părăsit la 17 iulie 2000.

Prezenta anchetă se referă la o serie de aspecte care, după mine, decurg direct din evenimentele de la 11 Septembrie. Cele petrecute atunci sunt un exemplu de terorism artificial, sponsorizat de Statele Unite sub falsul drapel negru al tâlhăriei, pe care, în cele ce urmează, îl vom numi simplu şi cumsecade « terorism fabricat » sau teroare fabricată. Teza mea este că atentatele de la 11 Septembrie au fost organizate şi conduse de reţeaua bandităscă a unor înalte personalităţi din guvernul şi armata Statelor Unite, cu o anumită participare a serviciilor secrete ale Marii Britanii şi Israelului, plus susţinerea mai nuanţată a serviciilor de informaţii ale altor State, precum cele din reţeaua ECHELON : Australia, Noua Zeelandă şi Canada. Această reţea din jurul Statelor Unite este forma actuală a coteriei fraţilor Dulles, Lemnitzer şi Lamdsale, de la începutul decadei 1960, a celei

de pe plaja cubaneză a Golfului Porcilor, din jurul asasinării preşedintelui Kennedy, din golful Tonkin, a guvernului invizibil-secret-paralel-ocult, considerat factorul principal în afacerea *Iran-Contr*a. Reţeaua banditească 11 Septembrie a integrat anumiţi «*asteroizi* » din decada 1990, adică asociaţii private de informaţii ce funcţionează conform decretului 12333 al preşedintelui Reagan. Criminalii de la 11 Septembrie sunt financiari, birocraţi de mare anvergură, ofiţeri activi ai armatei, înalţi demnitari ai guvernului, funcţionari ai serviciilor de informaţii, specialişti în diverse domenii tehnice. Principalele lor centre operaţionale au fost o serie de sectoare din domeniul privat, în cadrul cărora confidenţialitatea putea fi asigurată prin simpla îndepărtare a celor fideli Constituţiei americane. De aceea, ar fi o eroare să credem că oameni precum Cheney au fost principalii conducători direcţi ai teroriştilor de la 11 Septembrie, chiar dacă vice-preşedintele american pare amestecat pe diverse planuri, în cele petrecute atunci. Preşedintele Bush nu era indispensabil şi ar fi putut fi asasinat în acea dimineaţă. Rapiditatea şi dăruirea cu care s-a supus exigenţelor criminalilor acelei zile explică faptul că a fost lăsat în viaţă şi la locul lui. Fără îndoială, treptat, Bush a aflat diverse detalii despre guvernul ocult care, cu permisiunea sa, şi-a consolidat dominaţia asupra întregii administraţii americane. În 2004, cel târziu, Bush cunoştea tot ce poate cunoaşte un om cu mintea întreagă, despre terorismul american de Stat.

Din cauza consecinţelor deplorabile ale *Raportului* Comisiei Kean-Hamilton, despre atentatele de la 11 Septembrie, multe fapte şi date privind cele petrecute au fost, după caz, uitate, estompate, înfrumuseţate sau inventate. Departe de a informa poporul american şi opinia publică mondială, *Raportul* Comisiei 11 Septembrie a alterat, subtilizat şi întortocheat elementele susceptibile să permită înţelegerea celor petrecute, desfăşurarea lor fază cu fază, minut după minut. Din punct de vedere empiric, membrii Comisiei 11 Septembrie ştiau foarte bine că unele informaţii revelatoare cu privire la un eveniment cataclismic, cum a fost cazul, nu pot să nu fie evocate în mediile de informare din apropierea catastrofei, înainte ca redactorii responsabili ai presei, radioului şi televiziunii (PRT) să fi asimilat linia de gândire a oligarhiei oculte, să fi înţeles ce trebuie şi ce nu trebuie să difuzeze, să fi avut timpul necesar pentru a-şi instrui subordonaţii. Bineînţeles, publicarea informaţiilor incompatibile cu versiunea oficială sau mitul pe cale de constituire nu poate fi împiedicată. Cu timpul, deşi revelaţiile euristice devin tot mai rare, ele încă pot compromite versiunea oficială, mai ales dacă aceasta este deja fisurată. *Raportul* Comisiei 11 Septembrie reprezintă triumful scolasticii oligarhice şi mumificarea fostei tragedii, îmbălsămată de acum într-o dogmatică din care a dispărut orice urmă de viaţă. De aceea, prezenta carte dă prioritate mărturiilor emise

imediat după actele teroriste de la 11 Septembrie, înainte ca autoritatea hegemonică a regimului terorist să se abată asupra spiritelor.

Cititorul va înţelege mai bine după ce voi fi explicat criteriile ce au stat la baza alegerii informaţiilor din această carte. Există enciclopedii şi calendare exhaustive, ale unor autori precum Nico Haupt sau Paul Thomson, cărora le datorez mult material empiric. Nu mi-am propus să îi concurez, pentru a epuiza subiectul, ci mai curând să ofer o ipoteză solidă despre cele petrecute la 11 Septembrie. În consecinţă, această carte este structurată după se va vedea.

Credulitatea maselor pe tema atentatelor de la 11 Septembrie se bazează pe cele resimţite şi accentuate de bombardamentele necruţătoare şi repetitive ale mediilor de (dez)informare, PRT. Receptivitatea mitului a fost înlocuită de metodologia hollywoodiană, naivă şi impresionantă a cunoaşterii, complicată de schzofrenia şi autismul culturii anglo-americane. Credinţa în mitul 11 Septembrie este conformă cu un mod de gândire ce se înscrie în tradiţia empiristă a lui John Locke, pe care, o resping categoric. Nu propun o informaţie ci o metodă de înţelegere ilustrată de oameni ca Platon, Machiavelli, Leibniz şi alţii. Refuzând iluziile « cavernei » în favoarea raţiunii, a gândirii dialectice, sunt alături de Platon. Pentru înţelegerea celor petrecute la 11 Septembrie 2001, afirm necesitatea unui cadru conceptual. Metoda mea este conceptual-empirică, nu empiristă ! (*empiric* înseamnă că teoriile se bazează pe observaţie, iar *empirismul* confundă cunoaşterea cu acumularea experienţelor). Cadrul conceptual este acela al ţapilor ispăşitori, agenţilor secreţi sau cârtiţelor, al experţilor deja citaţi.

1). Această carte pune în valoare diversele aspecte ale atenatelor de la 11 Septembrie 2001, care arată că cele petrecute au fost susţinute de Stat prin intermediul unei reţele criminalo-tâlhăreşti, a unui guvern ocult acţionând în sânul celui legal şi al armatei Statelor Unite. Alte aspecte sunt mai puţin dezvoltate sau lăsate de o parte.

2). Cartea de faţă acordă o mare atenţie acelor elemente ale versiunii oficiale care sunt imposibile din punct de vedere material. În măsura în care ele ţin mai curând de opinia fiecăruia, decât de posibilitatea unei demonstraţii materiale riguroase, un mare număr de aspecte şi de contradicţii ale versiunii oficiale sunt ignorate. La fel am procedat cu unele dovezi concrete, precum imaginile susceptibile de a fi interpretate în fel şi chip. Nu mai puţin, încurajez cu vigoare cercetătorii interesaţi de aceste aspecte ale problemei, urându-le să avanseze cât mai mult în completarea listei imposibilităţilor materiale, element crucial al oricărei anchete corecte.

3). Am încercat să mă las condus de sensul pozitiv al realismului politic al lui Machiavelli, să evit seducţia iraţională a propagandei.

Exprim întreaga mea recunoştinţă lui Raynald Rouleau, din oraşul Québec, prieten de o viaţă, pentru incomparabila lui competenţă informatică. Această carte nu ar fi putut vedea lumina tiparului fără răbdarea şi bunăvoinţa editorului meu, John Léonard.

Webster G. Tarpley
Washington DC
11 Septembrie 2004

Teză: Reţeaua tâlhărească americană – Afacerea Iran-Contra (1986). Guvern invizibil/paralel/secret sau ocult (Senator Daniel K. Inouye).

- constituită din **înalţi funcţionari ai Casei Albe**, ai ministerelor, armatei şi serviciilor secrete;
- dovedindu-se **loială faţă de o reţea particulară**, cu un centru privat de comandă (decretul 12333 al preşedintelui Reagan.
- care s**-a infiltrat** în toate serviciile şi toate punctele focale.

CAPITOLUL I

MITUL SECOLULUI XXI

Sub anumite aspecte, ea era mult mai fină decât Winston, mai puţin influenţabilă de propaganda Partidului. Vorbind despre altceva, Winston pomeni de războiul contra Eurasiei, la care ea l-a surprins cu dezinvoltură: după opinia ei, nu există nici un fel de război. Bombele şi rachetele ce cad zilnic peste Londra sunt lansate de însuşi guvernul Oceaniei, «pentru a-i menţine pe oameni în limitele fricii » – care păzeşte pepenii, nu-i aşa ?

Orwell, *1984*

Publicarea *Raportului* « Comisiei naţionale pentru atentatele teroriste contra Statelor Unite » constituie prelungirea fără termen a actelor de disimulare şi incompetenţă a organismelor de investigaţie înfiinţate de chiar guvernul Statelor Unite. După ziua fatidică de 11 Septembrie 2001, nicio instanţă a guvernului american nu a furnizat explicaţia convingătoare, coerentă şi completă a evenimentelor de atunci şi a consecinţelor acestora. Niciun organ al guvernului Statelor Unite nu şi-a propus verificarea exactităţii versiunii oficiale, nici măcar în sensul încercat de Comisia Warren, pentru dovedirea adevărului versiunii sale privind asasinarea preşedintelui Kennedy.

Comisia Kean-Hamilton, de exemplu, nu a făcut appel la martori ostili, sceptici sau doritori să facă pe avocaţii diavolului. Ea a ignorat numeroasele studii de mare anvergură, care au fost consacrate acestor atentate, mai ales în limba engleză, franceză sau germană. Înalta Comisie nu a invitat la reuniunile sale niciun agent FBI, dintre cei ce au tras semnalul de alarmă, de exemplu Colleen Rowley (personalitatea anului 2002, după *Time Magazine*) sau Kenneth Williams, autorul faimosului memoriu din Phoenix. În schimb, comisia s-a complăcut ascultând-o pe Laurie Mylroie, un fel de prostituată obsesională a ideologiei anti-irakiene, fanatică atât de notorie încât până şi Richard Clarke, în cartea sa *Against All Enemies*, îi respinge ideile cu dispreţ, afirmând că este «total compromisă » (p. 232). După cum vom demonstra în mai multe capitole din studiul de faţă, activitatea comisiei Kean-Hamilton este un efort orchestrat cu grijă, pentru disimularea faptelor notorii şi plonjarea lor cinică într-o deplină opacitate. Ca rezultat, fapte inatacabile, indiscutabile şi clare pentru majoritatea PRT, înainte ca înalta comisie să le întoarcă pe dos, au devenit dintr-o dată de neînţeles !

Înaintea Comisiei Kean-Hamilton, cronologia diverselor evenimente relative la interacţiunea dintre Administraţia federală

de aeronautică (FAA), Comandamentul pentru apărarea aerospaţială a Americii de Nord (NORAD) şi alte organisme guvernamentale fusese stabilită cu precizie de către Mişcarea pentru Adevăr - 11 Septembrie. În mod deliberat falsificate, cronologiile prezentate de membrii comisiiei Kean-Hamilton au transformat o viziune clară într-un haos impenetrabil. Înainte de începutul lucrărilor comisiei, se iniţiase o mare dezbatere pe tema convorbirilor telefonice ale Casei Albe, în dimineaţa zilei de 11 Septembrie. Problema care se punea era de a şti dacă, din aceste convorbiri, se putea trage concluzia că persoane neautorizate cunoşteau codurile strict secrete ale guvernului Statelor Unite. Comisia Kean-Hamilton ne asigură că un astfel de incident crucial nu a avut loc. Nu era vorba însă de niciun incident crucial ci de simple convorbiri telefonice. Cine poate să creadă că, în acea dimineaţă de 11 Septembrie, Casa Albă nu a primit niciun appel telefonic şi nu a sunat ea însăşi pe nimeni ? Înaintea comisiei Kean-Hamilton, alte comisii ale Congresului sau ale Institutului naţional de normalizare şi de tehnologie fuseseră forţate să dezbată public anomaliile flagrante puse de un eveniment fără precedent în istoria lumii : trei zgârienori moderni, de oţel, s-au prăbuşit în aceeaşi zi, chipurile din cauza unor incendii !

Pentru comisia Kean-Hamilton, această problemă nu se pune în niciun fel. Ea a dispărut din Raportul oficial ! Comentariile critice ale scepticilor nu au fost luate în consideraţie nici măcar când ele figurează într-un best-seller sau altul din Franţa, Italia, Germania sau alte ţări, ori când au fost difuzate de radio-televiziune la ore de vârf. Reclamaţiile familiilor îndoliate de atentatele de la 11 Septembrie au fost trecute sub tăcere, deşi comisia Kean-Hamilton şi-a datorat existenţa tocmai presiunilor neîncetate ale acestor familii, trase pe sfoară în modul cel mai murdar. Cei ce au crezut că, printr-o cooperare sinceră cu comisia, s-ar putea ajunge la adevăr, au fost pur şi simplu păcăliţi. Comisia Kean-Hamilton nu a acordat niciun respect opiniilor familiilor îndoliate şi nu a arătat nimic important omenirii doritoare să ştie ce s-a petrecut în acel teribil 11 Septembrie 2001. Pur şi simplu, comisia a dat un regretabil exemplu de răspunsuri gata făcute, fără legătură cu întrebările şi problemele puse sau ridicate de unii sau alţii. Toate subiectele controversate, toate punctele litigioase, pentru miliarde de oameni, au fost abuziv considerate simptome sau introducere către ceva care nu este numit clar şi nu este explicat niciodată. Ipocrit şi insidios, acest gen de raţionament este cunoscut de mult, Evul-Mediu îl numea « cerc vicios » sau «*petitio principii* ». Comportamentul comisiei Kean-Hamilton este actul de aroganţă al birocraţiei ce exercită puterea supremă. « Crede sau fi blestemat »,

spunea Inchiziţia. Credeţi sau fiţi anatemizaţi, dispreţuiţi, detestaţi ca paranoici obsedaţi de ideea de complot – asta înseamnă *Raportul oficial* al comisiei Kean-Hamilton. În momentul înfiinţării sale, comisia Kean-Hamilton a constituit nouă echipe, prima dintre acestea fiind botezată de la bun început « Al-Quaida şi organizarea atentatelor de la 11 Septembrie ». Nu putem găsi un alt exemplu de judecată preconceputǎ şi expeditivă. Aceasta trebuia să fie concluzia anchetei, nu punctul ei de plecare !

Refuzând orice dezbatere între experţi, comisia Kean-Hamilton s-a dovedit o bătaie de joc şi o agresiune în plus contra omenirii, precum bombardamentul de la Fallujah, comis de avioanele F-16. Lucrările acestei comisii sunt un act de agresiune ideologică demnă de senatorul Joe McCarthy. În spatele ei, regăsim tabuul enunţat de figura emblematică a regimului :

> *Trebuie să spunem adevărul despre teroare, să nu tolerăm niciodată extravagantele teorii complotiste despre atentatele de la 11 Septembrie, să refuzăm minciunile perverse ce vor să-i scoată basma curată pe teroriști şi să-i ascundă pe vinovaţi* (G. W. Bush, discurs în faţa Adunării Generale a ONU, 10 noiembrie 2001).

Acest punct de vedere ne îndepărtează de cele mai frumoase momente ale istoriei americane, după cum avem intenţia să o dovedim. Avalanşa de hârtii şi aroganţa birocratică nu poate ascunde multiplele absurdităţi, contradicţiile, imposibilităţile şi erorile scandaloase ce abundă în versiunea oficială a evenimentelor din 11 Septembrie 2001. Între multe altele, comisia Kean-Hamilton nu are niciun răspuns la următoarele întrebări :

- Cum au fost identificaţi presupuşii piraţi aerieni ?
- Cum au putut aceştia să comită cele ce li se atribuie ?
- De ce s-a prăbuşit Turnul 7 din cadrul WTC ?
- De ce apărarea anti-aeriană a fost inexistentă ?
- Ce anume a lovit Pentagonul ?
- Ce s-a petrecut deasupra localităţii Shanksville ?
- Cum s-au rezolvat delictele de iniţiere ?

Niciun om serios şi inteligent nu poate accepta caricatura de «*Raport oficial* » a comisiei Kean-Hamilton.

Eşecul comisiei Kean-Hamilton a pus lumea întreagă în faţa unui mit absurd şi idiot : patru avioane ar fi fost deturnate de către 19 Arabi saudieni, egipteni şi koweitieni. « Creierul » lor ar fi fost Khalid Sheikh Mohammed. Susţinătorul lor din linia a doua ar fi fost Ramzi ben al-Shibh, iar Oussama ben Laden ar fi fost faimosul guru al întregii echipe, trăind chipurile într-o grotă din munţii Afganistanului. Cine poate să creadă că acest ben Laden este geniul diabolic al secolului XXI, omul care ar fi dirijat reţeaua mondială ce ar fi atacat Statele Unite ?

I. 1. CRIMINALII DE LA 11 SEPTEMBRIE SUNT IN LIBERTATE

Raportul comisiei Kean-Hamilton nu a acuzat adevăraţii criminali de la 11 Septembrie, lăsând intactă banda de agenţi secreţi, fără de care pregătirea atentatelor şi ştergerea urmelor nu ar fi putut avea loc. Raportul comisiei Kean-Hamilton nu a identificat centrul clandestin de comandă, care a condus atentatele, nu a depistat tehnocraţii morţii, care au dispus din plin de mijloacele fizice şi tehnice necesare, spre deosebire de teroriştii de bâlci cu care lumea întreagă este dusă de nas.

Întreaga reţea teroristă este intactă şi bine ascunsă, făcând totul pentru a evita să fie detectată. Criminalii de la 11 Septembrie, al căror proiect este şocul civilizaţiilor într-un nou război de Treizeci de Ani, continuă să fie ascunşi în mijlocul administraţiei şi al armatei americane. Disperarea lor trebuie să se fi accentuat, dar puterea le este intactă. Toate acestea trebuie să ne dea de gândit, când îl auzim de Bush proclamând un nou val de atacuri teroriste, utilizând probabil arme de distrugere masivă, de tip nuclear, bacteriologic sau chimic. Ca şi comisia Kean-Hamilton, guvernul american ne-a trădat înainte, în timpul şi după atentatele teroriste de la 11 Septembrie. Criminalii de la 11 Septembrie sunt pe poziţiile lor, având intenţia de a da o nouă lovitură şi de a se ascunde în spatele legii marţiale ce va fi promulgată.

Noi ne opunem terorismului şi încercăm să zădărnicim un nou val de atacuri teroriste. Noi vrem să identificăm criminalii de la 11 Septembrie şi să-i dăm pe mâna justiţiei. De ce tocmai noi vrem asta ? Pentru că, până acum, nicio autoritate nu şi-a propus acest lucru. Nu ne facem nicio iluzie în ce priveşte Arabii psihopaţi, manipulaţi şi inconştienţi, ale căror divagaţii acoperă ceea ce de fapt este o lovitură de Stat « made in the USA », o lovitură de Stat nu contra lui Bush ci destinată să faciliteze politica specifică unui război al civilizaţiilor. Condamnăm terorismul pentru că acesta este procedeul utilizat de mafia politică actuală, în cadrul războiului ei secret contra popoarelor lumii. Terorismul pe care îl combatem este cel real, nu versiunea mincinoasă, pentru cei săraci cu duhul, pe care guvernul secret american sau cel mondial, şi slugoii lor din întreaga lume, îl duc contra popoarelor laborioase şi paşnice.

Astăzi, *Raportul oficia*l al comisiei Keam-Hamilton a luat toate formele caracteristice ale unui mit. Mulţi oameni s-au pus pe credinţa acestuia, de parcă ar fi vorba de o religie sacră. Mitul acesta s-a înrădăcinat în profunzimea inconştientului american. Orice mit

este un subiect sensibil, înconjurat de reacţii puternice[13] şi de tabuuri terifiante.

Respingerea sau repunerea în cauză a unui mit implică riscul unui răspuns plin de indignare şi mânie iraţională. Totuşi, după cum se ştie, faptele sunt fapte : versiunea oficială nu a fost niciodată dovedită. Ea este o simplă afirmaţie, fără nicio dovadă serioasă. Această afirmaţie este un mit.

În secolul XX, tentativele de stabilire a unei noi ordini mondiale, pe baza afirmaţiilor nedovedite, nu au fost, în general, încununate de succes[14]. Clauzele tratatului de la Versailles, din 1919, atribuind Germaniei şi aliaţilor ei responsabilitatea exlusivă a declanşării primului Război mondial, exonerând total Anglia şi aliaţii acesteia, vizau extorcarea a aproximativ 55 de miliarde de dolari-aur, ca despăgubiri de război din partea Germaniei. Aceasta s-a dovedit însă cheia succesului demagogiei hitleriste şi, în general, una dintre principalele cauze ale fascismului, nazismului şi ale celui de al II-lea Război mondial. Edificiul politic al lumii nu trebuie construit pe nisipurile mişcătoare ale afirmaţiilor nedovedite. Nu trebuie să uităm că naziştii înşăşi s-au grăbit să instaleze mitul la baza politicii lor : ideologul şef al mişcării naţional-socialiste a fost Alfred Rosenberg, iar lucrarea capitală a acestuia purta titlul *Mitul secolului XX*. Povestea lui Oussama ben Laden cu computerul său, prin peşterile de la capătul pământului, a devenit Mitul secolului XXI.

Regimul actual proclamă sus şi tare că lumea pe care am cunoscut-o cu toţii a dispărut din cauza evenimentelor de la 11 Septembrie. Ne confruntăm cu o lume nouă, marcată de războaie preventive şi anticipative, de recursul la arme nucleare şi agresiune unilaterală, de rasismul barbar al urii, glorificarea violenţei şi masacrelor, folosirea forţei, a ameninţării cu forţa. Înainte de a pătrunde de bună voie în această lume nouă şi monstruoasă, este dreptul nostru să cerem ca evenimentele de la 11 Septembrie 2001

13. Construcţii ale spiritului pentru suprimarea unor amintiri dureroase (S. Freud).
14. Cu toată buna lui credinţă, autorul se înşeală. Mitul 11 Septembrie nu este primul cu care am fost îndoctrinaţi. Prin data atentatelor, el aparţine secolului XXI, dar a apărut în contextul nedezminţitei supremaţii a câştigătorilor ultimului Război mondial. Cei ce au pierdut războiul aveau însă dreptatea lor, iar aşa numitul « comunism », ce le-a fost băgat pe gât cu forcepsul, de către nedemnii învingători occidentalo-sovietici, a fost un mit ce a costat şi a pocit viaţa câtorva generaţii de Europeni, inclusiv a Ruşilor, a popoarelor zise « sovietice ». Să fi fost « comunismul » singurul mit de după al II-lea Război mondial şi « pacea » ulterioară, care încă nu s-a semnat ? « Comunismul » este oare singura minciună a cancelariilor sovieto-occidentale, mai exact anglo-franco-americano-sovietice ? Răspunde pentru tine, stimate cititor, dar nu te grăbi să baţi toba, dacă nu vrei să ajungi la *Mititica*, poate chiar la Sopoca ! (NT).

să fie cu adevărat dovedite şi examinate cu atenţie, tocmai pentru că se pretinde că ele ar fi la originea actualei orientări politice a Statelor Unite şi a aliaţilor acestei puteri. Înainte de a accepta condamnarea la moarte a civilizaţiei, culturii şi a tuturor valorilor omenirii, condamnare semnată de către neo-conservatorii americani, să cerem cu toată tăria posibilă dreptul de recurs în faţa tribunalului raţiunii omeneşti.

Cartea de faţă este consacrată împlinirii acestui proiect. În munca noastră ne vom servi de rezultatele cercetării Mişcării pentru Adevăr – 11 Septembrie, de urmările atentatelor teroriste din această zi. Mulţumirile de rigoare şi punerea în valoare a lucrărilor şi rezultatelor meritorii vor figura în textul cărţii de faţă, inclusiv în notele din josul paginilor. Membrii Mişcării pentru Adevăr – 11 Septembrie sunt, aproape fără excepţie, oameni obişnuiţi, mai mult sau mai puţin izolaţi şi lipsiţi de mijloacele materiale necesare, totuşi decişi a căuta adevărul, tot adevărul, numai adevărul, cu orice preţ. Cercetători ştiinţifici, scriitori, savanţi, istorici, situri Web şi activişti ai Mişcării pentru Adevăr – 11 Septembrie au purtat foarte sus flamura sfântă a inteligenţei universale şi Republicii Adevărului, în vreme ce valorile acesteia au fost respinse de mediile de informare, de guvernul Statelor Unite şi de majoritatea universitarilor. Ei au produs ceea ce putem considera o operă coerentă, accesibilă celor ce vor să înveţe. Acest domeniu nu este mai mult decât altul la adăpost de teoriile aberante, disputele inutile şi punctele de vedere excentrice. Deşi nu totul este precis şi de cea mai înaltă calitate intelectuală, există totuşi o diferenţă radicală între cercetarea ştiinţifică cinstită şi *Raportul* oficial, mincinos, publicat de ziarele corupte şi manipulate. Diferenţa este clară, ca de la pământ la cer, ca între zi şi noapte. Mişcarea pentru Adevăr – 11 Septembrie a prestat o imensă muncă de cercetare ştiinţifică, o muncă ce continuă şi este în plină desfăşurare. Suntem în drept să cerem o dezbatere cinstită, deschisă, cât mai largă şi mai amănunţită posibil. Cartea de faţă este un pas important către această dezbatere.

Vă rugăm să consideraţi cu toată seriozitatea problemele ridicate de această carte, lucru foarte important din cauza ameninţărilor iminente de noi atacuri teroriste organizate în principal de aceiaşi criminali de la 11 septembrie. De asemenea, ea este importantă pentru că trăim într-o perioadă de crizie economice, politice şi strategice mondiale, de războaie, depresiuni şi prăbuşiri care, după cum o vom arăta, explică în parte atentatele de la 11 Septembrie 2001. De aceea, este important să examinăm de aproape curentele subterane ce traversează istoria americană. Către sfârşitul acestei cărţi vom atăta că alegerile din 2004 au marcat un ciclu fatal

al istoriei noastre, o tendinţă de realiniere a partidelor ce se repetă din 36 în 36 de ani sau aproape, care deja a avut loc în 1828, 1860, 1896, 1932 şi 1968. Suntem în ajunul unei serioase răsturnări a însăşi structurii partidelor şi modelului de bază al vieţii politice a Statelor Unite.

Prin publicarea acestei cărţi sperăm să discreditäm, să denunţăm Mitul de la 11 Septembrie, în ochii opiniei publice, în care caz s-ar putea ca realinierea partidelor să se facă pozitiv, în sensul progresului. S-ar putea ca partidul republican să dispară, iar cel democrat să se rupă în două, o parte reprezentând poziţia senatorului Liberman iar cealaltă pe a senatorului Kennedy. În aceste condiţii, războaiele din Irak şi Afganistan s-ar putea încheia, alte şi alte agresiuni ar fi evitate, neo-conservatorii ar fi judecaţi, reforma monetară internaţională, reconstrucţia lumii, dezvoltarea economică şi câteva ambiţioase proiecte de infrastructuri ar putea fi angajate. Dacă vom permite ca Mitul de la 11 Septembrie să rămână intact şi să devină baza vieţii publice americane, a regimului partidelor republican şi democrat, atunci avem toate motivele să deplângem de pe acum că realinierea probabilă a partidelor va marca tranziţia către un totalitarism deja vizibil.

Oligarhiile dominante din Statele Unite şi din alte câteva ţări au comis grava eroare de a accepta teoria grosolană a complotului urzit de regimul Bush, pe fondul inaugurat de atacurile teroriste de la 11 Septembrie 2001. În aceeaşi situaţie, o clasă conducătoare conştiincioasă şi judicioasă ar fi fost mai prudentă, lăsând deschisă posibilitatea mai multor opţiuni. Susţinerea necondiţionată a mitului oficial de către presa şi mediile de informaţii sub influenţă, PRT, de către marile partide politice şi o mare parte din corpul universitar a creat o astfel de situaţie încât Mitul 11 Septembrie a devenit baza inconturnabilă a unor vaste sectoare ale vieţii americane. Numeroase instituţii şi-au pus în joc credibilitatea, unindu-şi destinul cu acest mit, ceea ce este o mare imprudenţă. Nu suntem absolut siguri că adevărul despre cele petrecute la 11 Septembrie va fi într-o zi acceptat de masele largi. Totuşi, dacă se va ajunge ca popoarele să înţeleagă cine, cum şi în ce scop le duce cu preşul, adevărul despre cele petrecute la 11 Septembrie 2001 va distruge şi alte blestemăţii, nu numai acest mit !

Dispariţia sau numai disiparea mitului ca urmare a unei dări de seamă mai apropiate de realitate ar avea efecte profunde asupra multor instituţii. Fiind la originea instituţionalizării şi exploatării acestui mit, partidul republican ar putea să dispară, contradicţiile din partidul democrat ar exploda, multe cariere individuale s-ar duce pe apa sâmbetei. De asemenea, pentru că, în ansamblul ei, societatea s-a lăsat păcălită, întreaga ordine socială actuală va fi

pusă sub semnul întrebării, inclusiv raporturile de proprietate, cel puţin în ce priveşte mediile de informare, industria militară, a petrolului şi alte câteva sectoare. Statutul actual al Mitului 11 Septembrie, în care şi-au înfipt rădăcinile şi ventuzele atâtea instituţii hegemonice, explică isteria absolută a elitei conducătoare actuale, de îndată ce privirea critică a cuiva pune mitul respectiv sub semnul întrebării.

Totul depinde de credibilitatea publică, inclusiv a domniei voastre, stimate cititor. Mitul 11 Septembrie este ultimul buncăr al falimentarului regim politic mondialist. Fiecare om responsabil trebuie să îşi pună problema dacă războaiele din Irak sau din Afganistan se bazează pe minciună, pe manipularea opiniei publice prin minciună. Fiecare să se întrebe dacă atrocităţile de la Abu Ghraib au violat sau nu legile războiului şi Convenţiile de la Geneva. Fiecare poate conştientiza că buldozerul minciunii şi manipulării este pe cale să aplatizeze opinia publică şi clasa medie din cadrul fiecărui popor contemporan. Pus la zidul infamiei, regimul actual nu are decât un singur şi unic răspuns : atacurile teroriste de la 11 Septembrie 2001. Dacă plecăm urechea la minciunăria oficială actuală, dogma 11 Septembrie dă mână liberă propagandei mondiale nocive, războaielor imperialiste şi crimelor de război, Statului poliţist orwellian cu care s-ar putea încheia actualul ciclu istoric şi de civilizaţie.

Ironia sorţii face că îndată ce regimul Bush a făcut appel la solidaritate contra Afganistanului, Partidul democrat, adversarul de serviciu al republicanilor, n-a avut altă ieşire decât recursul la litania 11 Septembrie. Aşadar, cu privirea după peştera ultimului Ali-Baba, care este ben Laden, în vreme ce republicanii taie şi spânzură prin Afganistan şi Mesopotamia, Partidul democrat ambiţionează să se prezinte drept primul credincios al Mitului 11 Septembrie. Câtă vreme nimeni nu a demonstrat contrariul, senatorul Kerry[15] călăreşte mitul 11 Septembrie mai vârtos decât însuşi Bush. Democraţii nu pot cânta decât melodia 11 Septembrie, în vreme ce republicanii, mai ales Bush, au la dispoziţie o flaşnetă relativ complexă. Rezultatul ? Mitul 11 Septembrie a devenit levierul de comandă utilizat de toate grupările oligarho-banditeşti pentru a manipula masele, a gâdila şi stimula supuşelnicia orgasmică a intelectualilor neîmpliniţi. Sperăm ca acest levier să devină bumerangul ce se va întoarce contra celor ce au avut proasta inspiraţie să se joace cu focul. Cartea de faţă este un pas în acest sens.

15. De ce senatorul Kerry? La data respectivă, senatorul Kerry pierduse alegerile prezidenţiale din 2004, pe care de fapt le câştigase, după cum vom vedea. (NT).

I. 2. CE STITI VOI, CITITORILOR SI CUM ATI AFLAT CEEA CE STITI ?

În stadiul actual, mulţi dintre cititori sunt de-a dreptul indignaţi şi condamnă cu vehemenţă eventualii increduli : « Cum aşa ? Versiunea oficială a atentatelor teroriste din 11 Septembrie este un mit ? O minciună ? ». După acest gen de întrebări nu pot urma decât înjurături ca la uşa cortului, demne de vice-preşedintele Dick Cheney. Să ne gândim însă o clipă ! Cine crede că ştie totul despre 11 Septembrie să îşi aducă aminte cum a aflat ceea ce crede că ştie ?

Primele acuzaţii contra lui Oussama ben Laden şi al-Qaida au fost rostite în chiar ziua de 11 Septembrie 2001 ! Exact în acea zi, prezentatorii şi comentatorii televiziunilor au sugerat ba chiar afirmat că ben Laden şi al-Qaida au comis atentatele respective. Pe cât se ştie, prima televiziune care a lansat « râma » ben Laden şi al-Qaida a fost canalul CNN. Apoi, ca la un singur şi unic ordin, toţi « peştişorii », colportorii de mituri, vânătorii lui Ali-Baba, televiziune, radio, presă, popa Pripici şi ceilalţi bine-credincioşi s-au înghesuit în « trenul » încăpător lansat de CNN. Timpul ce s-a scurs de atunci ne-a permis să aflăm că « fitilul » ben Laden şi al-Qaida a fost aprins, simultan, de către doi înalţi funcţionari şi reprezentanţi ai birocraţiei guvernamentale din Washington. Unul dintre cei doi a fost George Tenet, directorul mult hulitei, temutei, după unii prea-cinstitei agenţii de spionaj CIA. Evident, într-o lume normală, directorul George Tenet ar fi trebuit demis chiar în acea zi. Aparent dizgraţiat, Tenet a fost menţinut în funcţie şi nu i s-a permis să demisioneze decât în iunie 2004, în ajunul publicării *Raportului* comisiei Kean-Hamilton, «obligată » să îl « condamne » pentru incompetenţă notorie. Cinstit vorbind, nu este uşor de susţinut că directorul CIA a fost incompetent. Ca orice poliţai, militar sau funcţionar, el a jucat « cinstit » partitura necinstită care i s-a dat ! În favoarea competenţei lui George Tenet, amintim că, mai târziu, el l-a avertizat pe Bush că nimeni nu crede că Saddam Husein şi Irakul deţin arme de nimicire în masă.

Celălalt amator de « râme » *à la* ben Laden – al-Qaida a fost Richard Clarke, şeful luptei anti-teroriste sub administraţia Clinton, menţinut şi sub preşedintele Bush. Clarke târa după el o tinichea pe care mulţi o ignoră: fusese exclus din Departamentul de Stat (ministerul american de Externe) întrucât ascunsese că Israel vindea Chinei tehnologie militară americană, lucru interzis printr-o lege pe care Israelienii se angajaseră să o respecte. În

anumite medii, numele lui Clarke era asociat cu Mega-agentul pe care Israelul reuşise să îl planteze la Casa Albă. De altfel, Clarke este un foarte apropiat prieten al lui David Ivry, din ministerul israelian al Apărării.

În memoriile publicate recent, Clarke povesteşte: « Încă de la începutul primului Război din Golf (Persic), eu şi Ivry ne-am înţeles să insistăm pe lângă guvernele noastre pentru instalarea, în Israel, a unei baterii de rachete americane *Patriot*. Nicio unitate militară străină nu pusese încă piciorul în Israel. Noi doi am lucrat împreună pentru ca Statele Unite să vândă Israelului rachete *Patriot* şi să conecteze Kiriatul (Pentagonul israelian) la sateliţii americani ce detectaseră tirurile de rachete « *Scud* », lansate de Irakieni către Israel. După război, CIA a lansat zvonul nefondat că Israel ar fi vândut Chinei rachete *Patriot*. Din cauza asta, cei din Departamentul de Stat mă considerau prea apropiat Israelului, încercând să mă acuze pe faţă ». (p. 46). În sfârşit, Clarke era protejatul lui Arnold L. Raphael (ucis în acelaşi accident aviatic cu generalul pakistanez Zia) şi lucrase în strânsă colaborare cu Morton Abramowitz.

În dimineaţa de 11 Septembrie 2001, pe când Casa Albă era evacuată de teama unei alte lovituri, după cele de la WTC şi Pentagon, primul înalt funcţionar care a declarat « Numai al-Qaida poate fi » a fost Richard Clarke – cel puţin aşa susţine *New York Times* (30 decembrie 2001). Imediat după orele 9^{00}, pe 11 Septembrie, sosind la Casa Albă, Clarke găseşte pe Condolenzza Rice şi pe Dick Cheney, singuri în biroul acestuia. « Ce credeţi despre toate astea ?», l-ar fi întrebat Cheney, ce părea chocat. Răspunsul lui Clarke pică la ţanc : « Nu poate fi decât o ispravă al-Qaida, căreia îi plac atacurile simultane. Probabil că încă nu s-a terminat ». (Clarke, p. 2). Acest moment marchează naşterea Mitului 11 Septembrie. La ora respectivă, Clarke nu putea şti nimic ! Nu cumva auzise deja de înşelătoria strategică ? Ori poate de tactică de diversiune, de simulare ?

În memoriile sale, Clarke spune că ieşind din centrul blindat, de video-conferinţă, al Casei Albe, alături de sala strategică, traversând în direcţia centrului prezidenţial pentru operaţii de urgenţă (buncărul subteran al lui Cheney), ar fi încercat să se reculeagă, să înţeleagă ce se petrece :

> Pentru prima oară în acea zi, m-am calmat, mi-am tras sufletul: Iată deci marele atac al-Qaida, care a fost anunţat. E mai grav decât tot ce ne-am fi putut imagina, mai puţin un atac nuclear (Clarke, p. 17).

Iată una dintre cele mai fatale judecăţi negândite ale istoriei mondiale. Uitase oare Clarke tragica lecţie de la Oklahoma City,

când autorii de zvonuri inspiraseră raportul zicând că explozia era opera Musulmanilor? Ştim cu o certitudine absolută că, la ora respectivă, Clarke nu putea să aibă nicio dovadă cu privire la cele pe care pretinde că le-a spus. Această dovadă nu o are nimeni, nici măcar astăzi!

În acest concurs de judecăţi dogmatice, categorice şi autoritare, George Tenet, şeful CIA, l-a depăşit poate pe Clarke. În vreme ce preşedintele Bush învârtea degetele, la baza militară din Offutt (Nebraska), Tenet convocase tele-conferinţa Consiliului naţional de securitate, în cadrul căreia, fiind întrebat de Bush, a afirmat: «Domnule preşedinte, cred că este vorba de al-Qaida. Suntem pe cale de a face primele estimări, dar pare să fie mâna al-Qaidei, totul miroase a al-Qaida, totul e pe gustul al-Qaidei ». (Bamford, 2004, p. 91). Cu alte cuvinte, se vede că Tenet nu avea vreo dovadă, vreun argument concret. Totul mirosea doar, totul era pe gustul…, altfel spus Şeful CIA avea certitudinea viscerală à la John Locke, reală sau simulată.

Mai târziu, după inexplicabila prăbuşire a Turnului 7 din WTC (orele 17^{20}), Clarke a organizat, în sala strategică, reuniunea, prin video-transmisiune, a şefilor diverselor agenţii guvernamentale: Armitage (Departamentul de Stat), generalul Myers (Comitetul şefilor de Stat Major, JCS) şi alţi înalţi funcţionari. Cu această ocazie, Clarke afirmă: « Perfect ! Ştim cu toţii că este al-Qaida. FBI şi CIA vor verifica dacă am dreptate. Noi vrem adevărul. Pentru moment însă, adoptăm ipoteza că este al-Qaida. Mai sunt întrebări ?». (Clarke, p. 23). Înainte de a se culca, la Casa Albă, Bush a notat în jurnalul său : « Pearl Harbor-ul secolului XXI a avut loc astăzi. Credem cu toţii că este vorba de Oussama ben Laden ». (Bamford, 2004, p. 92).

Având în vedere incapacitatea lui Bush, Cheney şi Rice, conducerea guvernului Statelor Unite, în ziua de 11 Septembrie 2001, a fost asumată de Richard Clarke. Clarke este cel ce a introdus mitul responsabilităţii exclusive al-Qaida/ben Laden în politica oficială a Statelor Unite. Pe bună dreptate, Clarke se poate lăuda că este iniţiatorul Mitului 11 Septembrie. El este însă ceva mai mult decât un simplu mitoman, fiind co-responsabil al bombardării iresponsabile şi stupide a uzinei de aspirine din Khartum (Sudan), survenită după atentatele cu bombe contra ambasadelor americane din Africa de Est (vara 1998). Dacă ar exista un premiu Nobel al şmecheriei şi al şarlatanismului, Clarke l-ar câştiga cu brio pentru mărturia sa în cadrul audierilor comisiei Kean-Hamilton (apr. 2004). Prin remarcabila lui virtuozitate, Clarke şi-a lansat cariera de comentator TV ce prezice iminenţa atentatelor teroriste contra Statelor Unite, cu arme de distrugere în masă, reclamând promul-

garea urgentă a legii marţiale. Vom reveni asupra lui Clarke. Pentru moment, ceea ce trebuie să reţinem este că nu putem avea încredere în Clarke sau Tenet, nici măcar pentru a cumpăra o trotinetă.

La 13 septembrie, secretarul de Stat, Colin Powell, l-a desemnat şi el pe Oussama ben Laden ca vinovat de atentatele teroriste din 11 Septembrie. În acea zi, Powell s-a pierdut în excese şi orori (*Schreklichkeit*) cu neo-conservatori ca Wolfowitz, care a repetat că Statele unite « vor pune capăt Statelor ce găzduiesc terorismul » şi că vor face asta în mod unilateral, fără să ceară ceva Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite. Pentru evitarea oricăror erori posibile, câteva voci prudente s-au auzit însă încă de pe atunci. Profesorul Paul Rogers, din Departamentul de Pace al Universităţii Bradford, a avertizat contra supoziţiei că extremiştii din Orientul-Mijlociu ar fi organizatorii atentatelor teroriste din 11 Septembrie. « Am comis această eroare în ce priveşte Oklahoma. Toată lumea a crezut că este vorba de [terorişti] din Orientul-Mijlociu. Apoi s-a dovedit că vinovatul este Timothy McVeigh, om născut pe pământul nostru (…) La fel cu bombele artizanale din Atlanta: s-a descoperit că este vorba de o afacere pur internă ». (*Guardian*, 11 Septembrie 2001).

În februarie 2003, acelaşi Colin Powell şi-a călcat jurământul depus în faţa Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite, care se ocupa de chestiunea presupuselor arme de nimicire în masă ale Irakului. Cu această ocazie, Powell a afirmat existenţa unor laboratoare irakiene mobile de arme biologice, de distributori de arme chimice, de centrifuge pentru îmbogăţirea uraniului şi alte prăpăstii, devenind autorul celei mai spectaculoase mărturii mincinoase din istoria Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite.

Înainte de atentate, FBI ignora totul, nu ştia absolut nimic. Totuşi, după numai trei zile, pe 14 septembrie, a publicat lista sa de tristă celebritate, cuprinzând numele complete al celor 19 presupuşi piraţi aerieni. După cum vom vedea, rata mortalităţii printre presupuşi kamikaze este sub sută la sută, pentru că cinci sau chiar şapte dintre cei 19 suspecţi erau încă în viaţă şi perfect sănătoşi, în zilele de după publicarea listei FBI. Să nu uităm însă că această listă a fost întocmită de acelaşi FBI vinovat de masacrarea celor peste o sută de credincioşi, bărbaţi, femei şi copii (Waco, 1992). Acelaşi faimos FBI disimulase ilegal unele documente în procesul pentru crimă al lui Timothy McVeigh – abuz de putere ce ar fi trebuit să conducă la anularea sentinţei de condamnare la moarte, care a fost doar întârziată. Iniţiaţii ştiu că FBI-ul este un laborator-cloacă de incompetenţă, corupţie şi crimă. Cu ocazia Jocurilor Olimpice de la Atlanta (1996), FBI a încercat să acuze nevinovatul Richard Jewel, în vreme ce adevăratul vinovat era în

libertate. Tot FBI-ul l-a persecutat fără motiv pe savantul chino-american Wen Ho Lee, acuzându-l că a livrat Chinei anumite secrete ştiinţifice, în vreme ce spionul sovietic Robert Hansen se adăpostea exact în această « super-poliţie ». Acelaşi FBI care l-a ostracizat pe John O'Neill nu a ţinut cont de avertismentele repetate, din Minneapolis, ale lui Colleen Rowley. Tot FBI, vreme de decenii, nu l-a putut captura pe *Unabomber*[16] până ce acesta a fost denunţat de către fratele său. În sfârşit, FBI-ul este bine caracterizat de către guvernatorul Kean : în lunile ce au precedat atentatele teroriste, FBI a comis « eşec peste eşec, peste eşec, peste eşec, peste eşec ! ».

Cine poate să creadă că o astfel de poliţie perturbată şi incompetentă a cunoscut un scurt moment de luciditate când a publicat lista celor 19 presupuşi piraţi ai aerului ? Admiţând că a reuşit vreo performanţă cu această listă, FBI-ul trebuie să fi căzut imediat în vechea meteahnă de inaptitudine, dovadă că nu a putut împiedica atacurile cu bacili antrax (octombrie 2001), apoi nu a reuşit să identifice autorul sau autorii acestor atacuri cu scrisori mortale. Nu cumva, legat de atacurile cu bacilul bolii cărbunelui, neputinţa FBI-ului se explică prin aceea că era vorba de o armă secretă americană, ce provenea din laboratoarele militare de la Fort Detrick (Maryland) ? În sfârşit, după atentatele cunoscute, activitatea principală a FBI-ului a fost confiscarea dovezilor, coruperea şi manipularea martorilor oculari, pe care a încercat să-i facă să declare că au văzut altceva decât ceea ce văzuseră ! Cunoscând acestea, nu putem acorda niciun credit alegaţiilor acestei oficine discreditate şi disfuncţionale.

I. 3. BUSH, MINCINOS CRONIC SI INCORIJIBIL

Identificarea formală a lui Oussama ben Laden şi a organizaţiei al-Qaida ca autori ai atentatelor teroriste de la 11 Septembrie a fost oficializată la 20 septembrie 2001, în cadrul alocuţiunii rostite de Bush în faţa camerelor reunite ale parlamentului american. Cu această ocazie, Bush a declarat:

> Toate dovezile reunite desemnează un ansamblu de indivizi aparţinând unei nebuloase de organizaţii teroriste, cu vagi contacte reci-

16. Theodor John Kakzynski, alias *Unabomber*, este cel mai celebru prizonier din Statele Unite. Pentru a-şi publica manifestul său, *Societatea industrială şi viitorul ei*, Kakzinski nu a ezitat să comită mai multe atentate. Dincolo de acţiunile sale extreme şi condamnabile, matematicianul Kakzinski este un gânditor raţional, de o impresionantă erudiţie, în tradiţia stângii inteligente (Panait Istrati, Orwell, Ivan Ilici, Jacques Ellul). Lectura lui este indispensabilă celor preocupaţi de viitorul societăţii şi de riscurile actualei civilizaţii tehnologice. (NT).

proce, cunoscută sub numele de al-Qaida. Este vorba de ucigaşii inculpaţi pentru atentatele cu bombe contra ambasadelor americane din Tanzania, Kenya şi contra distrugătorului Cole. (…) Acest grup şi şeful său, numit Oussama ben Laden, sunt asociaţi cu mai multe organizaţii din diferite ţări, inclusiv Jihadul islamic egiptean şi Mişcarea islamică din Uzbekistan. El numără mai multe mii de teroriști, în peste 60 de ţări. Recrutaţi în ţările lor natale sau în cele vecine, transferaţi în lagăre, mai ales în Afganistan, unde sunt antrenaţi în practica terorismului, aceştia sunt apoi retrimişi în ţările de origine sau în altele, unde se ascund pentru a complota, a face răul şi a distruge. Şefii grupării al-Qaida sunt foarte influenţi în Afganistan, ajutând regimul talibanilor să controleze cea mai mare parte a ţării. Afganistanul ne arată viziunea despre lume a organizaţiei al-Qaida. (…) În seara aceasta, Statele Unite adresează Afganistanului exigenţele următoare : predaţi autorităţilor americane toţi şefii organizaţiei al-Qaida, ce se ascund la voi. (…) Aceste exigenţe nu fac obiectul niciunei negocieri sau discuţii. Talibanii trebuie să acţioneze, să acţioneze imediat. Ori ne predau teroriștii, ori împărtăşesc aceeaşi soartă cu aceştia. (…) Războiul nostru contra terorismului începe cu al-Qaida, dar nu se limitează la aceasta. El nu se va termina câtă vreme grupurile teroriste de pe întreaga planetă nu vor fi descoperite, arestate şi învinse (Bush, pp. 10-11).

Este evident că numele lui ben Laden şi al organizaţiei al-Qaida sunt amestecate confuz şi haotic în doctrina unui război preventiv şi unilateral contra Afganistanului şi a Irakului. Să replasăm însă lucrurile în contextul lor. Câteva luni mai târziu, în discursul despre starea Uniunii, din ianuarie 2002, rostit de la aceeaşi tribună, preşedintele american îşi preciza intenţiile:

> Guvernul englez a aflat că Saddam Hussein a încercat să cumpere o importantă cantitate de uraniu din Africa (28 ianuarie 2002)

Pe cât de triste, pe atât de celebre, aceste cuvinte sunt o Mare Minciună, în sensul dat acesteia de Dr. Goebbels[17]. Lucrul acesta a fost dovedit. În cadrul aceluiaşi discurs, Bush a mai declarat:

> Serviciile noastre secrete au mai descoperit că Irakul posedă o flotă tot mai importantă de aeronave locuite şi nelocuite, ce ar putea fi utilizate pentru răspândirea armelor chimice şi bacteriologice pe mari suprafeţe. Ne temem că Irakul ar putea utiliza aceste aparate în cadrul unor misiuni contra Statelor Unite (28 ianuarie 2002).

17. A devenit o modă ca relele cele mai mari din lume să fie puse pe seama Germaniei naziste, a lui Hitler sau a colaboratorilor acestuia, cazul lui Goebbels, ministru naţional-socialist al Propagandei. Pentru ideile lui, acesta s-a sinucis. El nu mai poate fi făcut mincinos, căci a crezut în ce a spus, plătind preţul erorii prin sinucidere. Nu la fel au procedat şi procedează politrucii şi ceilalţi mincinoşi de profesie ai comunismului şi ai imperialismului american de astăzi. Aşteaptăm sinuciderea politrucilor staliniști, ceauşiști şi a altora, ce trăiesc bine mersi prin Costa Rica sau Madagascar, ba încă dau lecţii de bună-purtare, ca tovarăşii Petre Roman, Ion Ilici Ilescu şi alţi băutori de sânge şi sudoare românească. (NT).

Aceste aeronave nu au existat niciodată. Cu aceeaşi ocazie, Bush a mai afirmat :

> Conform celor aflate de la trei transfugi irakieni, la sfârşitul deca-dei 1990, Irakul poseda mai multe laboratoare mobile de arme biolo-gice. Acestea sunt concepute pentru a produce agenţi patogeni, putând fi deplasate pentru a scăpa de inspecţii. Saddam Hussein nu ne-a arătat aceste instalaţii şi nu ne-a furnizat dovezile distrugerii lor. (28 ianuarie 2002).

Nici un laborator mobil descris de Bush nu a fost găsit în Irak. Specialiştii au presupus că rapoartele foarte exagerate au avut în vedere autobuze destinate medicinei ambulatorii, sau camionetele negustorilor de gheaţă. Cu o altă ocazie, Bush a mai afirmat:

> S-a stabilit că Irakul este pe cale de a-şi reconstitui programul de armament nuclear. Saddam Hussein s-a întâlnit adesea cu specialiştii nucleari irakieni, grup pe care îl numeşte « mujahedinii nucleari », soldaţii războiului său sfânt nuclear. (7 oct. 2002).

Acest program nuclear s-a dovedit inexistent. După toate probabilităţile, el a fost inventat de către Ahmed Chalabi, omul de paie al neo-conservatorilor, condamnat pentru escrocherii bancare, trădător ce a dezvăluit anumite secrete americane pentru a justifica câştigurile sale lunare de 400000 de dolari, plătiţi de contribuabilii americani. Acelaşi Bush a evocat spectrul unui atac nuclear irakian contra Statelor Unite:

> În faţa pericolului tot mai mare, nu putem aştepta dovezile defini-tive şi flagrante, care ar putea lua forma unei ciuperci atomice. (Cincinnati, Ohio, 2 octombrie 2002).

Internetul este plin de situri ce fac lista minciunilor legendare ale lui Bush. El a minţit în ce priveşte costul falsului program al medicamentelor compensate, în chestiunea rapoartelor destinate previziunilor economice, care pur şi simplu nu au existat, a minţit în toate chestiunile politice, în finanţarea securităţii porturilor, întreţinerea spitalelor pentru copii, alocaţiile foştilor combatanţi, etc. Ocupantul Casei Albe are o relaţie nulă cu noţiunea de adevăr.

Acest om se bucură de o inegalabilă reputaţie de mincinos, atât în ţara lui cât şi în străinătate, mai puţin în cabinetul primului ministru canadan Chrétien, unde este cunoscut ca cel mai remar-cabil imbecil. Guvernul Bush a făcut din minciuna flagrantă o practică zilnică, în parte pe baza teoriei lui Léo Strauss, cunoscutul guru al neo-conservatorilor, după care adevărul este periculos pentru mase. În consecinţă, oamenii politici sunt datori să se menţină în limitele ezoterismului, adică să mintă. Că Bush este cretin de-a dreptul sau numai mincinos, declaraţiile lui nu oferă suficiente motive pentru a-l clasa între neo-conservatori şi a-i urma pe aceştia în marşul războinic şi fără de sfârşit, contra întregii lumi.

Ştiind ceea ce am aflat către sfârşitul lui 2004, nimeni nu putea crede ceva din declaraţiile regimului Bush în perioada respectivă. Totuşi, în ciuda acestui fapt, persoane inteligente, cărora nu le-ar fi trecut prin cap să-l creadă pe Bush în privinţa Irakului sau în alte probleme, se complac a înghiţi pe nerăsuflate cea mai monstruoasă dintre minciuni, adică tot ce spune el despre 11 Septembrie, situaţie ce trebuie să ia sfârşit. Regimul lui Bush este un castel din cărţi de joc, minciuni gogonate şi aparenţe a căror culme este Mitul 11 Septembrie.

La Washington toată lumea vorbeşte de lipsa dovezilor în ce priveşte implicarea lui Saddam Hussein în evenimentele de la 11 Septembrie. Din acest punct de vedere, nimic din ceea ce se ştie nu permite acuzarea lui ben Laden, nici a organizaţiei al-Qaida. Precizez: nu sunt avocatul acestui şeic marginal sau al psihopaţilor ce îl urmează. Ben Laden este creatura agenţiei de spionaj CIA, iar partizanii lui din al-Qaida, în măsura în care aceştia există cu adevărat, urmăresc fără îndoială scopuri criminale. Nu trebuie să-l credem însă nici pe autorul anonim al cărţii *Imperial Hubris*, pentru care ben Laden este un geniu. Având în vedere cele cu adevărat cunoscute, orice om cu judecată înţelege că ben Laden şi cei ce îl urmează ar putea arunca în aer cel mult un centru comercial ori poate vreun autobuz. Eventuala capacitate de a elabora un atac de mare amvergură nu se explică decât prin ajutorul serviciilor de informaţii în principal, nu numai cele americane!

Fără îndoială, ben Laden şi trupa lui de neîmpliniţi ar fi provocat cu plăcere distrugeri de amploarea atentatelor de la 11 Septembrie. Problema constă în faptul că, în lumea de astăzi, aşa cum o cunoaştem, aceşti terorişti de bâlci nu dispun de capacitatea fizică şi tehnică care să le permită executarea, prin propriile lor mijloace, a unor atentate ca cele din 11 Septembrie 2001. Din acest punct de vedere, ben Laden şi oamenii lui sunt doar actorii unei intrigi ce îi depăşeşte. Ei sunt simpli ţapi ispăşitori, idioţii de serviciu ai regimului Bush. Important este că Tenet, Clarke, Powell, FBI-ul şi Bush în persoană nu au furnizat nicio dovadă convingătoare cu privire la vinovăţia celor 19 musulmani, a organizaţiei al-Qaida şi ai lui ben Laden.

Donald Rumsfeld, secretarul de Stat la Apărare, a fost şi este un alt « mitoman » al administraţiei Bush, care a întreţinut relaţii îndoielnice cu adevărul. Cu ocazia unei conferinţe de presă, întrebat dacă ar fi gata să mintă pentru a păstra un secret de Stat, Rumsfeld a răspuns că poate păstra secretul prin alte mijloace, adăugând că, fără îndoială, subordonaţii lui s-ar putea găsi în situaţia de a folosi orice mijloace pentru a nu trăda un secret de Stat :

Rumsfeld: Evident, imediat ne gândim la celebra frază a lui Winston Churchill – vă spun asta în afara procesului verbal, *nota bene*! Nu vreau să fiu citat pe această temă. Deci fără citaţii. Churchill spune că, în unele cazuri, adevărul este atât de preţios încât trebuie înconjurat cu un zid de minciuni… Evoc acest fapt istoric numai pentru a crea contextul respectiv. Nu îmi amintesc să fi minţit vreodată presa, nu am o astfel de intenţie după cum nu am nici motive să o fac. Există zeci de mijloace pentru a nu te pune în postura de mincinos. Nu voi face asta.

Ziaristul: Asta este valabil pentru întreg ministerul Apărării?

Rumsfeld: Glumiţi? (râsete) 25 sept. 2001

Prin anii 1998-1999, Theodor Olson şi soţia sa, Barbara, lansaseră un salon, punct de întâlnire pentru principalii partizani ai procedurii *impeachment*, contra lui Clinton. Din acest grup făcea parte regretatul editor Robert Bartley (*Wall Street Journal*), judecătorul Curţii Supreme Clarence Thomas, judecătorul de la Curtea de Apel federală, Robert Silberman, candidatul învins de la Curtea supremă Robert Bork şi alţi reacţionari militanţi. Într-o zi, Olson declară la Curtea Supremă: « Este uşor de imaginat un număr incalculabil de situaţii… în care funcţionarii guvernului ar putea avea motive legitime de a da false informaţii ». (*Yahoo News*, 22 martie 2001). Mai târziu, doamna Olson avea să se găsească printre victimele atentatelor de la 11 Septembrie. Vom reveni asupra acestui lucru.

În filosofia neo-conservatorilor, minciuna a devenit o artă. Să luăm cazul lui William Kristol, unul dintre marii straussieni[18] de la Washington, fondatorul « Proiectului pentru un nou secol american », o adunare de apostoli ai războiului. Kristol i-a spus Ninei J. Eatson, autoarea *Gang of Five* (Banda celor cinci), în care aceasta zugrăveşte portretele unor neo-conservatori ai anilor 1990: « Unul dintre punctele forte ale învăţământului (lui Strauss) este că orice politică este limitată, că niciuna nu se bazează pe adevăr. Privirea filosofică implică o anumită distanţă faţă de luptele politice… Nu vă puteţi considera voi înşivă nici pe ai voştri serioşi la nivelul de sută la sută "adevăr"». Mişcările politice cuprind mulţi oameni ce se bat pentru ideile şi opiniile lor, care sunt foarte diferite de "adevăr". Ajutat de finanţele lui Rupert Murdoch, din 1995 Kristol cultivă arta Marii Minciuni a lui Goebbels, prin intermediul săptămânalului *Weekly Standard*, organ al neo-conservatorismului ».

Oricât ar fi de discreditaţi Tenet, Clarke, Powell, Rumsfeld, Kristol şi Bush, poate că au apărut alte dovezi, de atunci încoace ? Nu. Nu a apărut nimic nou.

18. De la Léo Strauss, ideolog şi guru al neo-conservatorilor, citat adesea în cele ce urmează. (NT).

În zilele de după atentate, Colin Powell a promis lumii o Carte Albă cu tezele guvernului american despre cele petrecute, inclusiv toate dovezile. În cadrul emisiunii *Meet the Press*, (canal NBC), a avut loc următorul schimb de cuvinte :

> **Întrebare :** Sunteţi absolut sigur că Oussama ben Laden este vinovat pentru aceste atentate ?
>
> **Powell :** Sunt convins că reţeaua al-Qaida, pe care el o conduce, a comis aceste atentate (…)
>
> **Întrebare :** Veţi publica o Carte Albă despre acest om, organizaţia sa şi legătura lor cu atentatele teroriste, pentru a linişti opinia publică ?
>
> **Powell :** Lucrăm din greu pentru a reuni informaţiile de la agenţiile specializate şi de la poliţie. Într-un viitor apropiat cred că vom redacta un document care să expună clar dovezile legăturii acestora [ben Laden şi al-Qaida] cu atentatele. Nu trebuie să uităm că el [ben Laden] este implicat într-o serie de atentate precedente contra intereselor Statelor Unite, că deja a fost inculpat pentru alte atacuri contra Statelor Unite.
>
> (www.state.gov/secretary/rm/2001/5012.htm).

A doua zi, la 24 septembrie, *New York Times* ridica în slăvi dovezile lui Powell, « întinse de la Manhattan până în munţii Hindu Kush din Afganistan ». Promisiunea lui Powell va produce însă o încurcătură, pentru că a retras-o în cursul apariţiei sale alături de Bush printre trandafirii de la Casa Albă (dimineaţa zile de 24 septembrie). În cursul după-amiezii respective, Ari Fleischer, alt maestru emerit al minciunilor şi purtător de cuvânt al lui Bush, a declarat că Powell fusese victima unei neînţelegeri, lăsând să se înţeleagă că nu se va publica nicio Carte Albă sau de altă culoare. După Fleischer, multe dintre informaţiile despre ben Laden erau confidenţiale, publicarea lor periclitând metodele şi sursele de informaţii ale Statelor Unite.

Prezenţi la punctul de presă al Casei Albe, chiar şi ziariştii mai servili s-au arătat indignaţi de acest subterfugiu. Unul dintre aceştia l-a întrebat pe Ari Fleischer « dacă există într-adevăr intenţia de a prezenta publicului dovezile permiţând oamenilor de rând, nu numai din America ci din întreaga lume, să judece dacă ban Laden este sau nu este vinovat ». Fleischer s-a salvat printr-o piruetă foarte profundă din punct de vedere democratic : « Într-o democraţie, este foarte important ca totdeauna să se furnizeze cât mai multe informaţii posibil. Totuşi, poporul american înţelege că există cazuri în care aceste informaţii nu pot fi furnizate imediat ». Acum, când scriem aceste rânduri, dovezile vinovăţiei lui ben Laden încă nu au fost furnizate.

Bush însuşi a respins ideea unei Cărţi Albe, pe motiv că, din cauza unor astfel de publicaţii, « războiul devine mai greu de câştigat » (AP, 24 septembrie 2001). În mijlocul acestor confuzii,

regimul Bush a recurs la o stratagemă : bineînţeles, guvernul este pe cale să întocmească un dosar bine betonat în privinţa lui ben Laden. Ţinând cont de sensibilitatea acestor informaţii, dosarul nu va fi comunicat decât guvernelor, Nu trebuie să uităm că aceste afirmaţii nu au fost făcute în cadrul unei dezbateri de idei ci sub presiunea brutală exercitată de guvernul american asupra unor State suverane, pentru ca acestea să cedeze în faţa *diktatului* manihean al lui Bush.

Deşi Bush nu dispunea de suficiente informaţii asupra evenimentelor din 11 Septembrie, din care cauză nu putea publica o Carte Albă pe această chestiune, el a ordonat FBI-ului să termine cât mai rapid investigaţiile sale. Culmea ironiei, ordonând încetarea anchetei care abia demarase, Bush pretindea că « ea este cea mai profundă din întreaga istorie ». Un funcţionar a emis litota că « cei însărcinaţi cu ancheta trebuie să înţeleagă că nu suntem pe cale de a rezolva o crimă ».

I. 4. FALIMENTUL STANGII

Evenimentele de la 11 Septembrie au pus în lumină nu numai neputinţa ci şi falimentul intelectual şi moral al stângii americane. Printre cei care, în probleme mai mult mai puţin importante, nu ar fi avut nicio încredere în Bush sau în FBI, mulţi s-au arătat gata, de data aceasta, să creadă toate poveştile oficiale. Ca urmare a atentatelor de la 11 Septembrie, Noam Chomsky a acordat un interviu, pe care apoi l-a publicat sub forma unei broşuri. Pasajul următor este în centrul chestiunii care ne interesează :

> **Întrebare :** NATO nu se va pronunţa înainte de a şti dacă atentatele sunt de origine internă sau externă. Cum interpretaţi acest lucru ?
>
> **Chomsky :** Nu cred că din cauza asta ezită NATO. Nimeni nu se îndoieşte serios că atacul nu ar fi de origine "externă". (…)
>
> **Întrebare :** Ce ne puteţi spune despre complicitatea şi rolul serviciilor secrete americane ?
>
> **Chomsky :** Nu vă înţeleg prea bine. În mod sigur, acest atac a fost un şoc enorm şi o surpriză pentru serviciile de informaţii occidentale, inclusiv cele ale Statelor Unite. (Chomsky, p. 17).

Interviul acesta îl situează pe Chomsky foarte la dreapta euro-scepticilor evenimentelor din 11 Septembrie 2001. Este vorba de miniştii de Externe, de miniştrii Apărării, de generali, Consiliul de miniştri NATO… Cartea lui Michael Parenti, despre terorismul arab ca ambuscadă, intră şi ea la categoria euro-scepticism, cel puţin din punctul de vedere al verisiunii oficiale despre atentatele respective. În cadrul emisiunii sale *Democracy Now*, Amy Goodman interzice orice critică a credoului oficial despre 11 Septembrie, deşi,

pe de altă parte, se mândreşte pentru curajul ei fără de margini în probleme precum aceea a Timorului oriental ! Când, după îndelungate discuţii ea a aceptat să-l primească pe profesorul David Ray Griffin, în emisiunea sa, ea a insistat ca prezenţa acestuia să fie echilibrată de aceea a lui Chip Berlet, o limbă de viperă care în materie de 11 Septembrie ştie ceva între mai mult de o groază şi mai puţin decât nimic, calităţile lui trebuind căutate în altă parte. Conform www.*leftgatekeepers.com*, atât Goodman cât şi Berlet ar fi sponsorizaţi de către Fundaţia Ford.

Regrupată în jurul magazinului *The Nation*, stânga partidului democrat este în plin derapaj. Puţin după 11 Septembrie, *The Nation* a publicat o antologie a articolelor sale mai importante, pe tema acestor evenimente, unul dintre principalii colaboratori ai colecţiei, Jonathan Schell, scriind în *Introducerea* sa : « De la început, s-a văzut clar că vinovaţii sunt fundamentalişti islamici, în mod sigur sub comada al-Qaidei, amploarea mijloacelor fiind însă confuză » (Vanden Heuvel, p. XV). Scrise de autori mai mult sau mai puţin merituoşi, unele articole ale antologiei sunt foarte distinse şi bine intenţionate, fără să depăşească însă această mediocritate.

Stânga americană poate obiecta tot ce vrea despre consecinţele trase de Bush din falsele sale ipoteze privind 11 Septembrie. Câtă vreme nu se va decide să atace aceste ipoteze, eforturile ei vor rămâne zadarnice. In paginile magazinului *The Nation*, impetuosul Christopher Hitchens, considerat până mai ieri « ultimul marxist », este singurul câştigător al cursei, ceilalţi « alergători » ai stângii fiind parcă hipnotizaţi. Marxist sau ne-marxist, Hitchens spune ce are de spus, în vreme ce glorioasa stângă vântură vânt, refuzând să conteste ceea ce trebuie contestat.

Există guverne ce au găsit mijlocul de aşi face cunoscută opinia depre pretinsele dovezi ale lui Bush. Unul dintre acestea fu guvernul Pakistanului, forţat de ultimatumul unui general american, să coopereze contra Afganistanului. Câteva luni mai târziu, răspunzând la o întrebare, generalul Mîrza Aslam Beg, eminent şef militar în retragere, a spus că « dovada » furnizată guvernului pakistanez al lui Musharraf « nu poate fi acceptată de niciun tribunal, din cauza contradicţiilor ei inerente » (EIR, 10 decembrie 2001). În unul dintre interviurile sale, generalul Beg subliniază că atentatele sunt opera unor experţi foarte antrenaţi, « ce s-au servit de tehnica cea mai de vârf pentru a distruge », exprimându-şi convingerea că

piloţii antrenaţi la nivel normal nu ar fi putut executa astfel de misiuni (*Nawa Waqt*, 13 sep. 2001[19]).

În ziarul *al-Akhbar* (Cairo), analistul şi strategul egiptean Tal'at Muslim, susţine că mijloacele de care dispun organizatorii terorişti arabi şi islamişti sunt « mult inferioare » celor necesare pentru executarea unor operaţii de amploarea celor din 11 Septembrie 2001 – (13 septembrie 2001). La rândul său, în cotidianul palestinian *al-Quds*, Hatim Abu Sha'ban arată că Statele Unite caută autorii crimelor în locurile cele mai extravagante : Ei [Americanii] acuză… indivizii cei mai puţin susceptibili de a fi autorii crimei… Natura operaţiilor respective arată că cei ce au comis atacul terorist s-au putut mişca în voie, dispunând de toate informaţiile necesare şi de o foarte înaltă capacitate de planificare (18 sept. 2001).

Guvernul Arabiei Saudite s-a plâns că cetăţenii săi sunt consideraţi criminali, deşi Statele Unite nu au furnizat nicio dovadă clară. Prinţul Nayef, ministrul saudian de Interne, arată că ben Laden este doar « un instrument », nu creierul atentatelor de la 11 Septembrie : « În ce priveşte presa şi mediile de informare, el [ben Laden] este în vârful piramidei suspecţilor. Din punctul meu de vedere, lucrurile stau cu totul altfel. Aceasta este convingerea mea personală ». Americanii afirmă că 15 din cei 19 pretinşi piraţi aerieni au fost saudieni. Prinţul saudian Nayef este însă de altă părere : « Până acum, noi nu am primit nicio dovadă că ei (cei 15 sau cei 19) sunt implicaţi în evenimentele de la 11 Septembrie. În acest sens, nu am primit absolut nimic din partea Statelor Unite » (*New York Times*, 10 dec. 2001).

Unele dintre dificultăţile birocraţiei americane, de a pune pe seama lui ben Laden atentatele de la 11 Septembrie, apar mai mult sau mai puţin clar într-un articol din *Wall Street Journal*: « Pista devine confuză : Punerea atentatelor teroriste pe seama suspectului numărul unu se dovedeşte incredibil de dificilă ». Evident, articolul pune în lumină lipsa cronică de dovezi. Aşa zisele dovezi existente sunt mai curând circumstanţiale, cazul legăturilor piratului aerian Mohammed Atta cu Jihadul islamic egiptean, care face parte din organizaţia al-Qaida, a lui ben Laden ; tot aşa, prezenţa în Malaysia, în ianuarie 2000, a unui pirat al aerului care a întâlnit un individ, implicat în atentatul cu bomba contra *USS Cole*, având şi el legături cu ben Laden ; sau intercepţia comunicaţiilor arătând că spionii al-Qaidei dispuneau de informaţii prealabile asupra atentatelor, că doi

19. Sursa citatelor din cotidienele arabe şi islamice este textul lui Cameron S. Brown, «The Shot Heard Round the World: Middle East Reactions to September 11», publicat în *Middle East Review of International Affairs*, vol. 5, n°4, decembrie 2001.

dintre piraţii aerieni bănuiţi ar fi avut, dar nu foarte sigur, legături cu un agent necunoscut, de-al lui ben Laden, la Boston, etc. Articolul din *Wall Street Journal* recunoaşte că prezentarea dovezilor este esenţială pentru Statele Unite, în vederea obţinerii sprijinului unor ţări islamice ca Pakistan, Arabia Saudită, Egiptul, Iordania şi poate chiar Siria. De altfel, potrivit aceluiaş articol, un funcţionar al administraţiei americane ar fi recunoscut că « prezentarea dovezilor nu este un subiect neglijabil » şi că argumentele Statelor Unite şchioapătă. Sub acoperirea anonimatului, un alt funcţionar al serviciilor secrete americane ar fi spus în chip de concluzie idioată că «nicio informaţie nu arată că ben Laden nu ar fi implicat ». Logica acestui funcţionar anonim CIA este admirabilă : nicio informaţie nu arată că papa de la Roma sau împăratul Japoniei nu ar fi şi ei implicaţi, ba poate chiar şi domnia ta, onorabile cititor ! Nimic din aceste insinuări nu poate să treacă drept un început de explicaţie a modului în care o duzină şi jumătate de canalii ar fi putut realiza o acţiune atât de spectaculoasă. O astfel de logică nu scuză şi nu explică uşurinţa criminală cu care s-a putut abandona întreg edificiul dreptului internaţional, construit în mare parte la capătul unor războaie ce au costat viaţa a zeci şi zeci de milioane de oameni.

I. 5. DOSARUL TONY BLAIR DESPRE 11 SEPTEMBRIE : VERSIUNEA CONFORMA NOTELOR LUI CLIFF

În vreme ce regimul american căuta peşterile lui Ali-Baba din Afganistan, perfidul Tony Blair îşi freca mâinile în aşteptarea războiului, a cărui apologie o făcea cu orice ocazie. La 2 octombrie 2001, premierul britanic a emis primul său dosar, în această chestiune, sub titlul: « Responsabilitatea atrocităţilor teroriste din Statele Unite ». Din păcate, dosarul respectiv debuta cu o incertitudine limpede : « Prezentul document nu pretinde a fi o argumentaţie permiţând darea în judecată a lui ben Laden ». De ce nu, având în vedere nevoile unora şi ale altora ? Iată răspunsul lui Tony Blair : « Adesea, informaţiile obţinute de către serviciile secrete nu pot fi prezentate ca dovezi din cauza regulilor stricte de admisibilitate şi, pe de altă parte, din necesitatea protejării surselor acestor informaţii. Totuşi, conform informaţiilor disponibile, guvernul Majestăţii Sale are toată încrederea în concluziile la care s-a ajuns şi care sunt exprimate în acest document ». Altfel spus, întrucât dovezile sunt insuficiente şi poate imposibile, suntem rugaţi cu toţii să-l credem pe cuvânt pe Tony Blair, primul ministru al graţioasei Sale Majestăţi ! Vom reveni asupra acestui punct discutabil.

Deocamdată, iată principalele constatări ale lui Tony Blair :

Guvernul a ajuns la următoarele concluzii foarte clare :

- Oussama ben Laden şi reţeaua sa teroristă al-Qaida au planificat şi realizat atrocităţile teroriste de la 11 Septembrie ;

- Oussama ben Laden şi al-Qaida voiesc şi dispun de mijloacele necesare pentru comiterea altor atrocităţi ;

- Regatul Unit şi locuitorii săi sunt ţinte potenţiale ;

- Oussama ben Laden şi al-Quaida au comits atrocităţile graţie alianţei cu regimul talibanilor, ce le-a permis să acţioneze în sensul activităţii teroriste. (Blair la : www.counterpunch.org/dossierl.html.l)

Apoi, pe 16 pagini, din totalul de 19, dosarul lui Tony Blair face litania crimelor de care ban Laden este acuzat : ben Laden ar fi lucrat împreună cu talibanii, ar fi atacat *USS Cole*, ar fi organizat atentatele cu bombe de la ambasadele americane din Africa Orientală. Ben Laden este prezentat ca autorul incitaţiilor şi îndemnurilor sângeroase la crime contra Statelor Unite şi a cetăţenilor acestora. Cât despre pretinsele recunoaşteri şi asumări a responsabilităţii, de către ban Laden însuşi, acestea par a fi simplul delir al unui megaloman. Nimic din dosarul guvernamental englezesc nu are vreo legătură cu evenimentele de la 11 Septembrie şi cele conexe. Dacă a lucra pentru talibani este o crimă, atunci ar trebui inculpat şi Henry Kissinger, care a făcut *lobbying* pentru oleoducul Unocal inclusiv în Congresul american. În plus, esenţialul documentului se baza pe surse nespecificate, ale serviciilor secrete de informaţii !

Când Tony Blair sfârşeşte prin a aborda totuşi chestiunea 11 Septembrie, atunci turuie o serie de afirmaţii fără nicio dovadă, lucru atestat de formulele vagi şi pasive, la care recurge : « 19 oameni **au fost identificaţi** ca piraţi aerieni, pe lista pasagerilor a patru avioane deturnate la 11 Septembrie. Cel puţin trei dintre aceştia erau deja identificaţi precis ca asociaţi ai al-Qaidei ». (Blair, p. 21). Acestea sunt simple acuzaţii FBI, nu dovezi.

După 11 Septembrie, serviciile secrete au stabilit următoarele :

- Deşi numele informatorilor sunt cunoscute, din motive de securitate aceştia nu sunt citaţi nominal.

- Cu ocazia pregătirilor pentru 11 Septembrie, ben Laden a demarat o campanie de propagandă (cu video şi documente) printre grupurile de partizani, justificând atentatele contra ţintelor iudeo-americane şi afirmând că murind pentru comiterea lor înseamnă a face voia lui Dumnezeu.

- După 11 Septembrie am aflat că puţin înaintea acestei date, ben Laden anunţase că pregăteşte un mare atac contra Americii.

- În august şi la începutul lui septembrie, apropiaţii lui ben Laden au fost avertizaţi că trebuie să părăsească locul unde se află şi să se întoarcă în Afganistan înainte de 10 Septembrie,

- Exact înainte de 11 Septembrie, cîţiva cunoscuţi asociaţi ai lui ben Laden au citat data acţiunii ca fiind în jurul lui 11 Septembrie.

- După 11 Septembrie, **noi am aflat** că unul dintre cei mai apropiaţi asociaţi ai lui ben Laden, deţinând funcţii înalte, planificase cu precizie detaliile atentatelor.

- **Există dovezi foarte precise care arată legătura dintre ben Laden şi asociaţii săi. Aceste dovezi sunt foarte sensibile şi nu pot fi divulgate**. (Blair, pp. 22-23, sublinierea autorului).

Toate astea sunt ca povestea celui fără bani, care semnează cecuri de milioane! CIA americană a trimis omologului său britanic, MI-6, un cec, neaprovizionat, pe care acesta l-a retrimis la Washington, după ce a transformat cererea americană în fapte chipurile stabilite, coafate sub haina Legii şi a secretelor oficiale. Este plauzibil ca ben Laden şi asociaţii săi să fi pregătit un atac terorist contra Statelor Unite, unul care, pentru ei, putea să pară enorm. Problema constă însă în capacitatea lor fizică şi tehnică de a comite acte de distrugere de o asemenea amploare, acolo unde, efectiv, astfel de acte au fost comise. Documentul Blair îşi dezvăluie intenţiile spunând că:

> Modul de operare de la 11 Septembrie a fost coerent cu atentatele precedente… Atacurile de la 11 Septembrie sunt perfect coerente cu anevergura şi complexitatea atentatelor comise contra ambasadelor americane din Africa de Est şi contra lui *USS Cole* (Blair, p. 23).

Coerente? De loc. Atentatele de la 11 Septembrie 2001 au fost incomparabil mai vaste şi mai grave decât tot ce a putut comite până atunci al-Qaida. Ordinea de mărime a atentatelor de la 11 Septembrie este infinit mai mare decât tot ce s-a comis înainte de această dată. Nu mai vorbim de o altă chestiune, pe care o vom examina mai târziu, aceea de a şti în ce măsură al-Qaida a continuat să beneficieze de asistenţa tehnică a anumitor elemente corupte din serviciile secrete americane şi altele. Aşadar, dosarul Tony Blair se dovedeşte a fi o listă de învinuiri şi alegaţii nefondate, cel mult o scuză mizerabilă pentru lipsa adevăratelor dovezi.

I. 6. REŞEDINŢA PREMIERULUI BRITANIC – O FABRICĂ DE MINCIUNI!

Între timp, valoarea prezumtivă a dosarelor publicate de serviciile lui Tony Blair s-a clarificat pe deplin. În septembrie 2002, cu surle şi tam-tamuri, premierul britanic a publicat un dosar ce pretindea că Irak şi Saddam Hussein posedă arme de distrugere în masă. Dosarul în cauză purta următorul titlu: « Irak : infrastructurile de disimulare, înşelăciune şi intimidare », vizând în mod clar găsirea unui pretext pentru declanşarea unui război de agresiune contra Irakului. Două ocazii succesive au demonstrat că dosarul premierului britanic este plin de minciuni. Prima datează din februarie 2003, când s-a văzut că un întreg capitol din acest al doi-

lea dosar, prezentat ca evaluarea cea mai recentă şi mai exactă a formidabilului serviciu MI-6 şi a altor servicii secrete britanice, este plagiat, fără indicaţia sursei, după mai multe documente anterioare, existente în domeniul public.

Dosarul irakian fusese clocit de Tony Blair şi Alistair Campbell, cel de al doilea fiind ultimul guru al premierului englez, în materie de presă – un foarte oarecare ce concentrează în el cele mai detestabile trăsături ale negustorilor de imagini, de talia lui Michael Deaver şi Karl Rove, utilizând, bineînţeles, datele furnizate de serviciile secrete englezeşti de informaţii. Unele părţi din acest dosar fuseseră copiate din articolele scrise în 1997 de către Sean Boyne (în *Jane's Intelligence Review)*, care s-a îngrozit de utilizarea muncii sale. « Nu-mi face nicio plăcere să văd că ceea ce am scris poate servi ca argument în favoarea războiului. Fiind contra acestuia, se înţelege că sunt foarte îngrijorat », protestă Boyne.

Blair copiase diverse extrase dintr-o teză intitulată « Reţeaua de securitate şi informaţii în Irak », bazată pe documente din 1990, înaintea Războiului din Golf şi publicată în septembrie 2002 de Ibrahim al-Marashi, rezident californian. Al-Marashi a fost la fel de indignat ca Boyne. « Asta este trădare totală. Cum pot avea Englezii încredere în guvernul ce recurge la aşa pungăşii. De acum înainte, oamenii vor fi neîncrezători înainte de a publica ceva ». De ce însă numai « de acum înainte ?». O spunem clar, să audă toată lumea : când este vorba de Tony Blair, trebuie privit şi în urmă. Retrospectiv !

Parlamentului britanic nu-i venea să-şi creadă ochilor. Minciunile lui Blair erau atât de gogonate încât titlurile codate ale documentelor ce compuneau dosarul (Microsoft Word) au rămas zile întregi vizibile pe situl 10, Downing Street. Mulţi au crezut că Alistar Hamilton este la originea acestei operaţii. Peter Kilfoyle, deputat şi fost ministru al Apărării declară că înşelăciunea lui Blair « confirmă ideea că ni se serveşte un amestec de jumătăţi de adevăr. Sunt şocat că, cu astfel de elemente incalificabile, ni se cere să convingem poporul britanic că războiul contra Irakului trebuie pornit ». Deputatul Glenda Jackson adăugă : « Iată un nou exemplu că guvernul încearcă să inducă în eroare Parlamentul şi întreaga ţară. Evident, inducerea în eroare este un eufemism parlamentar, pentru minciuni » (*Daily Miror*, 8 februarie 2003).

Nonşalanţa lui Blair în plagiate pe un subiect atât de important a atras atenţia umoriştilor englezi. AheadOfNews.com a făcut o întreagă parodie din dosarul plagiat de Blair pe tema Irakului : « Un purtător de cuvânt al Primului ministru Tony Blair a admis că raportul "Irak, cu infrastructurile de disimulare, înşelăciune şi intimidare" este o compilaţie de mai multe texte, de exemplu vechi

lucrări studenţeşti, mai multe ziare de bulevard şi nimicuri Reader's Digest. John Miller, sub-secretar de Stat la copiat-lipit-fuşerit a explicat că părţile "plagiate" ale raportului prezentau aceleaşi greşeli de ortografie, de exemplu "arme de distracţie masivă" sau "Untied States", ca şi originalele. "Şmecheria noastră ar fi putut funcţiona, de n-ar fi fost incompetenţa crasă a corectorilor" – a declarat onoratul sub-secretar de stat ». (12 febr. 2003). Dosarul Blair pe tema Irakului devenise poanta lumii întregi, ceea ce nu l-a împiedicat pe Colin Powell să îl complimenteze solemn în cadrul odioasei sale alocuţiuni în faţa ridicolului Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite.

Totuşi, dosarul Irak al lui Blair nu mai e un subiect de râs, după ce a contribuit la moartea a cel puţin 15 000 de Irakieni într-un singur an. În plus, acest dosar a grăbit soarta tragică a unui funcţionar din serviciile britanice de informaţii, care participase la elaborarea lui.

În iunie 2003, pe când războiul din Irak luase o întorsătură neplăcută pentru agresori, BBC a difuzat un reportaj al corespondentului său Barnaby Mason, care povestea că Blair şi Campbell supervizaseră personal elaborarea dosarului irakian, returnându-l de « 6 sau de 8 ori » către Comitetul agenţiilor serviciilor secrete (JIC) pentru a-l face « mai sexy », prin adăugarea unor detalii interesante şi savuroase. Printre acestea, de exemplu, afirmaţia fantastică a lui Blair că Irakul poseda arme de nimicire în masă (ADM), ce puteau fi lansate în 45 de minute. Blair minţise spunând aşa ceva. Irakul nu poseda arme atât de performante.

Regimul Blair a reacţionat prin declanşarea vânătorii contra acelor membrii ai guvernului său, care înlesniseră răsuflarea ştirilor neplăcute. Funcţionarii ministerului Apărării permiseră ziariştilor să li se citească listele cu numele celor bănuiţi şi acceptară să confirme identitatea suspectului principal după ce numele acestuia va fi menţionat. În acest fel, ministerul Apărării l-a trădat pe David Kelly, unul dintre colaboratorii săi. Câteva zile mai târziu, David Kelly fu găsit mort în pădurea din apropierea casei sale, cu venele ambelor mâini tăiate la înălţimea pumnilor. Blair a declarat că este vorba de o sinucidere. După moartea suspectă a lui David Kelly, un diplomat din cadrul Naţiunilor Unite şi-a amintit că, în februarie 2003, îl întrebase ce se va întâmpla dacă Tony Blair va persista în a-l susţine pe Bush în invadarea Irakului. « În acest caz, probabil că voi fi găsit mort în pădure », răspunsese Kelly în mod profetic !

Invenţiile lui Blair fură « acoperite » de doi aristocraţi perfizi, lorzii Hutton şi Butler. Aceştia au făcut tot ce s-a putut pentru a-l proteja pe Blair şi acoliţii acestuia de acuzaţia falsificării intenţionate a informaţiilor. Presa londoneză s-a amuzat pe seama aristo-

craţilor sceleraţi, botezându-i « *Mai-Alb-ca-Albul I* » şi « *Mai-Alb-ca-Albul II*[20]». Orice raport este un ecran de minciuni cu motivaţie politică, destinat a salva interesele oligarhiei britanice care a mizat pe Tony Blair, Mitul 11 Septembrie şi războiul contra Irakului. Nimeni nu s-a mirat că lordul Hutton a fost însărcinat cu ancheta suspectei « sinucideri » a lui David Kelly.

Ţinând cont de acestea, cei ce caută adevărul şi nu se lasă duşi de preşul propagandei oficiale nu pot acorda nicio încredere dosarelor compilate de cel căruia compatrioţii îi spun « Blaireau mincinosul[21]». Scepticismul nu trebuie să se limiteze doar la dosarul Blair pe tema Irak. Putem privi cu aceeaşi neîncredere precedentul dosar al lui Blair, cel cu privire la ben Laden – o foarte importantă piesă în construcţia mitului ben Laden şi manipularea opiniei publice de către politicieni.

I. 7. TORRICELLI : CONSTITUIREA IMEDIATA A UNEI COMISII DE ANCHETA

Opus anihilării sistematice de către administraţia Bush a oricărei anchete serioase privind evenimentele de la 11 Septembrie 2001, senatorul de Jersey, Robert Torricelli a devenit unul dintre cei mai vajnici apărători ai adevărului cu privire la cunoscutele atentate. Evident, este vorba de găsirea adevărului cu orice preţ, inclusiv inculparea unor înalţi funcţionari federali americani pentru malversaţiuni, infracţiuni diverse şi trădare. Reprezentant al Statului New Jersey, care deplânge cel mai mare număr de victime ale atentatelor 11 Septembrie, senatorul Torricelli a luat foarte în serios nevoia naţională americană, dar şi aceea a oamenilor de pretutindeni, de a şti cum stau lucrurile cu atentatele din acea zi, mai ales dedesubturile ce ni se ascund! Activitatea de după 11 Septembrie 2001, a senatorului Torricelli, a devenit un adevărat studiu de caz al funcţionării regimului politic american în condiţiile create de cele petrecute în acea zi. La 26 septembrie 2001, discursul său din cadrul Senatului începe prin a descrie impactul evenimentelor zilei de 11 Septembrie 2001 asupra Statului New Jersey:

20. Traducerea lasă de dorit. Comentând afacerea, presa londoneză a vorbit de *Whitewash* I şi de *Whitewash* II. (NT).

21. Joc de cuvinte de la BLAIR, numele Primului ministru englez de atunci, şi «BLAIREAU», care înseamnă barbă, acţiunea de a se bărbieri, iar în franceză înseamnă pământuf, scula ajutătoare cu care bărbaţii îşi săpunesc barba înainte de a se rade. Rămâne de văzut dacă tovarăşul Prim ministru Blair a săpunit doar opinia publică britanică, sau a şi ras-o. În cel de al doile caz, întrebăm : nu cumva şi la creier ?

> Nici un sat, nici un oraş din nordul Statului New Jersey nu a scăpat neatins. Când ultimul cadavru a fost scos de sub dărâmături, când căutarea supravieţuitorilor a încetat, între două şi trei mii de oameni din New Jersey îşi pierduseră viaţa. Se estimează că 1500 de copii din New Jersey au rămas orfani. Şocul este omniprezent.

Apoi, vorbind de serviciile secrete americane care, în mod evident nu şi-au făcut datoria de a proteja cetăţenii, senatorul Torricelli a atins chestiunea sensibilă a disproporţiei dintre mijloacele afectate şi rezultatele obţinute:

> Mediile de informare semnalează că Statele Unite cheltuiesc treizeci de miliarde de dolari cu serviciile lor secrete, inclusiv CIA şi NSA. De regulă această cifră este secretă. *Washington Post* scrie că, în cadrul luptei sale contra terorismului, FBI a cheltuit 423 de milioane de dolari, în acest an, o sumă care a crescut cu 300% în ultimii opt ani. Inutil de a spune mai mult. Trebuie descoperit ce anume nu funcţionează corect în serviciile noastre secrete. Să fie vorba de erori ale şefilor respectivi? Planurile şi orientarea acestor servicii lasă oare de dorit? Folosim persoane incompetente, le punem cumva în faţa unor misiuni nepotrivite?

Discursul acestui senator a fost o adevărată provocare la adresa CIA, FBI şi a altor servicii de informaţii. Torricelli a prezentat câteva exemple concrete privind incompetenţa acestor servicii:

> La începutul acestei săptămâni, *Washington Post* anunţă că, în ultimii ani, CIA a furnizat FBI-ului numele a peste o sută de suspecţi, asociaţi ai lui Oussama ben Laden, ce se aflau în Statele Unite sau erau pe punctul de a sosi. *Washington Post* concluzionează însă că FBI « este prost echipat şi nepregătit » pentru a trata această informaţie.
>
> Multe dintre cele raportate de presă sunt surprinzătoare şi îngrijorătoare nu numai ca fapte în sine ci şi pentru că arată incapacitatea noastră de a face faţă situaţiei actuale. Se pare că anchetele antiteroriste precedente furnizaseră cartoane întregi de informaţii în arabă, care au rămas neexploatate din lipsă de traducători. Cu ocazia procesului pentru atacul cu bombă contra WTC (1993), s-a descoperit că fotografii şi crochiuri, descriind complotul, erau în posesia noastră de trei ani. Nimeni însă nu le analizase.
>
> Încă din 1996, FBI ştia că teroriştii internaţionali se antrenează, în şcolile americane de pilotare a avioanelor comerciale. Asta nu pare să fi dat cuiva de gândit. Pe cât se pare, nicio acţiune nu a fost întreprinsă.
>
> În august, FBI a primit o notă, din partea serviciilor franceze de informaţii, cu privire la cineva care plătise în lichid cursul său de simulare de zbor, la o şcoală din Minnesota. Acesta era un « extremist islamist radical », cârdăşit cu teroriştii din lagărele afgane de antrenament. Din păcate, în contextul mai larg al unei ameninţări directe, care apoi s-a concretizat, această informaţie a trecut neobservată (…)

Apoi, Torricelli prezentă exigenţa sa principală: crearea imediată a unei comisii de anchetă cu privire la cele petrecute pe 11 Septembrie 2001. Era vorba de o comisie de anchetă pe modelul

altor comisii asemănătoare, anterioare, constituite după evenimente precum explozia *USS Maine*, agresiunea japoneză de la Pearl Harbor sau explozia navetei spaţiale *Challenger*.

> Vorbesc în numele locuitorilor Statului meu. Chiar de va trebui să revin aici în fiecare zi, în fiecare săptămână, în fiecare lună, Senatul va trebui să voteze constituirea unei comisii de anchetă. După catastrofa *Challenger*, am subscris la propunerea colegilor mei, pentru că am înţeles că pierderea de vieţi omeneşti, disfuncţiunile tehnice şi insuficienţele direcţiunii arătau că ceva nu funcţionează cum trebuie, la nivelul NASA. Această comisie de anchetă a reformat NASA, tehnologia acesteia, propunând o nouă echipă conducătoare, lucruri ce au servit progresul naţiunii noastre.
>
> După Pearl Harbor s-a înţeles că organizarea noastră militară prezintă anumite lacune. S-a creat o comisie de anchetă, s-au găsit vinovaţi ce au fost traşi la răspundere. S-au făcut anumite schimbări.

Torricelli a subliniat necesitatea responsabilizării înalţilor funcţionari ai guvernului, hibă pe care evenimentele de la 11 Septembrie a scos-o la lumină.

> Da! Vreme de ani şi ani, cu ocazia fiecărei crize, această formulă a servit naţiunea noastră. Astăzi cer din nou constituirea unei astfel de comisii. Mai întâi, trebuie examinate circumstanţele din jurul acestei tragedii, cine exercita anumite responsabilităţi, resursele la dispoziţia acestora, în ce punct anume deciziile lor nu au fost cele bune, degajarea anumitor responsabilităţi şi formularea unor recomandări. Trebuie elaborate anumite modificări ale legilor, trebuie revăzut nivelul resurselor, schimbaţi anumiţi oameni astfel încât aşa ceva să nu se repete. Acesta este un minim ce trebuie făcut. Fac apel solemn pentru a merge mai departe. Nu mă voi mulţumi cu o redistribuire a puterii, cu sporirea resurselor financiare. Vreau să ştiu ce nu a funcţionat, pentru care motive şi din cauza cui.

La 4 octombrie, Torricelli a luat din nou cuvântul, cerând constituirea imediată a unei comisii de anchetă şi dezvoltând motivaţia sa:

> În zilele următoare, mulţi dintre colegi mi se vor alătura pentru promulgarea unei legi de instituire a comisiei de anchetă a atentatelor teroriste de la 11 Septembrie 2001. Intenţionez să propun această comisie ca amendament la legislaţia actuală, în curs de discuţie la Senat, pe fondul acestei tragedii (…)
>
> Nu pot prezice deciziile acestei comisii. Important este că nimeni din cadrul Congresului sau al administraţiei nu este în măsură să facă acest lucru, căci fără analiza, pe care totdeauna am făcut-o, în cursul istoriei noastre, nu vom şti niciodată nimic. Dacă în mijlocul crizei actuale nu vom reuşi să creem această comisie de anchetă, sunt sigur că istoria va spune că, pentru prima oară în viaţa Republicii noastre, guvernul nu şi-a asumat responsabilitatea şi nu s-a analizat pe sine însuşi, în momentul în care poporul american traversa o criză de o aşa amploare.
>
> Poporul american merită un răspuns. Guvernul trebuie să dea socoteală şi numai o comisie de anchetă, independentă de Congres şi

de puterea executivă, are credibilitatea necesară pentru a face acest lucru.

Propunerile lui Torricelli erau foarte interesante şi puterea lor de atracţie nu poate fi contestată. Dacă constituirea unei astfel de comisii fusese posibilă la începutul celui de al II-lea Război mondial, pe când focul armelor era resimţit de toată lumea şi adevăratul război începuse cu inamicii noştri, de ce o astfel de comisie nu ar fi posibilă astăzi? Partizanii lui Bush au fost nevoiţi să recurgă la diverse manevre, pretinzând că situaţia actuală este infinit mai periculoasă decât oricând în cursul celui de al II-lea Război mondial sau al Războiului rece. Pentru cei ce îşi amintesc de criza rachetelor cubaneze, când o sută de milioane de Americani ar fi putut muri în primele ore de schimburi de lovituri nucleare, aceste argumente erau perfect absurde.

Panicat de ameninţarea anchetei rapide şi credibile, cerută de Torricelli şi grupul de senatori ce îi împărtăşeau opinia, Bush procedă în mod neobişnuit, cerând liderilor Camerei Reprezentanţilor şi ai Senatului să limiteze ancheta la nivelul comisiilor de Informaţii ale celor două instanţe, ale căror dezbateri sunt secrete, în mod normal. Liderii democraţi ai Camerei Reprezentanţilor au cerut o anchetă mai largă, cu comisii libere să comunice publicului concluziile lor. Liderii democraţi au limitat însă ancheta la anomaliile serviciilor de informaţii în perioada precedentă atentatelor. Refuzând posibilitatea unei anchete serioase, Bush făcea pe viteazul patriot, pretextând necesităţile militare ale continuării pretinsului său război contra terorismului. Un înalt funcţionar al administraţiei declară: « Preşedintele crede că, pentru Congres, este important să studieze atentatele de la 11 Septembrie 2001, fără să impună o sarcină excesivă armatei şi serviciilor de informaţii, pentru că acestea sunt ocupate cu războiul ». Cu ocazia unui prânz cu liderii Congresului, Bush ceruse aceasta lui Daschle, şeful majorităţii democrate din Senat. Acesta declară presei că Cheney îşi « exprimase neliniştea că examinarea evenimentelor de la 11 Septembrie ar putea diminua resursele şi personalul necesar efortului de război contra terorismului ».

Lucrul cel mai important este că Daschle a acceptat cererea lui Bush-Cheney de « limitare a competenţei comisiei de anchetă în examinarea evenimentelor ». Cu alte cuvinte, opoziţia (oare îşi mai merita numele) era de acord cu versiunea oficială a evenimentelor. Oare ce trebuia ascuns ? La 30 ianuarie 2002, *Washington Post* scria : « Bush vizează limitarea anchetei Congresului asupra evenimentelor din 11 Septembrie, preferând o comisie care să lucreze cu uşile închise ». Inconsistentul şi apati-

cul Daschle s-a dovedit un slab şef de opoziţie. Capitularea lui totală în legătură cu comisia de anchetă a condus, în cursul lui 2002, la alte şi alte capitulări ale Partidului democrat, printre care abandonarea în mâinile lui Bush a monopolului constituţional al Congresului asupra puterii de a declara războiul.

Ce s-a întâmplat cu Torricelli ? Partidul democrat îi era îndatorat. Ca şef al campaniei Democraţilor pentru Senat (DSCC), el fusese autorul victoriei electorale democrate din anul 2000, în urma căreia numărul senatorilor democraţi sporise de la 45 la 50. Foarte curând, Torricelli deveni ţinta unor acuzaţii de corupţie în legătură cu finanţarea campaniei electorale şi cu acceptarea unor cadouri. De mai mulţi ani, Torricelli era considerat un critic foaarte riguros al serviciilor de informaţii. În ianuarie 2002, partizanii săi au aclamat decizia procurorului, Mary Jo White, de a nu-l ancheta pe Torricelli pentru acceptare ilegală de cadouri. În ciuda acestei decizii, *New York Times* continuă campania contra lui Torricelli afirmând sus şi tare « gravitatea alegaţiilor contra lui şi cerând o anchetă rapidă, din respect pentru public. Dacă Etica Senatului (Comisia de Etică) nu poate rezolva problema, atunci ar face mai bine să se dizolve », concluziona *New York Times*.

Mandatul lui Torricelli se încheia în 2002, iar realegerea lui era sigură în momentul în care Comisia de Etică a decis că senatorul adusese un prejudiciu reputaţiei ilustrei instituţii, acceptând cadouri personale pe timpul campaniei sale electorale. În acest fel, şansele de realegere ale lui Torricelli au scăzut la nivelul opozanţilor săi. Apoi un judecător federal ordonă procurorului federal să comunice presei o scrisoare sugerând că vina lui Torricelli merge mai departe decât simpla acceptare de cadouri. A urmat o campanie de presă contra lui, în urma căreia cota electorală a senatorului s-a prăbuşit, iar Torricelli şi-a retras candidatura. Partidul Democrat l-a înlocuit cu fostul senator Frank Lautenburg, care fu ales. Subliniem că, până astăzi, procurorii federali nu l-au acuzat pe Torricelli de nimic. Intervenţia lor şi a presei, pentru a împiedica realegerea senatorului a fost o maşinaţiune politică astfel concepută încât omul politic care ceruse crearea comisiei de anchetă a atentatelor de 11 Septembrie să fie scos din circuit. Motivul acestei combine politice este faimoasa *omerta* a anumitor loji masonice. Îndepărtarea lui Torricelli a fost cerută de legea mafioă a tăcerii în jurul atentatelor teroriste de la 11 Septembrie 2002. Guvernul american avea nevoie de tăcerea oricărei voci independente de el.

Eforturile Congresului în examinarea evenimentelor din 11 Septembrie au început printr-o lamentabilă disimulare propusă

de sub-comisia Terorism şi securitate interioară a comisiei de Informaţii a Camerei Reprezentanţilor. Cea mai mare parte a lucrărilor sub-comisiei a rămas secretă – secret de « apărare », chipurile « secret de război » ! Opiniei publice i-a fost rezervat un scurt rezumat-analiză şi câteva recomandări fără importanţă. Comedia de anchetă s-a desfăşurat sub conducerea lui Saxby Chambliss, deputat republican de Georgia, un fripturist şi oportunist care, pe lângă redactarea raportului superficial al sub-comisiei amintite era angajat în una dintre cele mai ruşinoase campanii din istoria Senatului american. Chambliss viza fotoliul senatorial al lui Max Cleland, senator democrat de Georgia, viitor membru al comisiei Kean-Hamilton. Cleland era însă un vechi combatant, ce pierduse, în războiul din Vietnam, ambele piciore şi o mână, în vreme ce Chambliss, ca Cheney şi mulţi alţii din anturajul lui Bush, avuseseră alte priroritătţi pe timpul războiului. Asta nu l-a împiedicat să-şi ducă cu obrăznicie şi nemernicie campania pe tema războiului anti-terorist, încercând să-l compromită pe veritabilul erou Cleland, tratându-l de anti-patriot, pentru că a refuzat să îl sprijine pe Busch în aventura irakiană. Curând după publicarea « raportului » său, canalia Chambliss a ajuns în Senat, serviciile fiindu-i astfel răsplătite de către oligarhia ce-i încredinţase prima operaţie de disimulare a atentatelor de la 11 Septembrie, în chiar Congresul American.

Chambliss îşi califica raportul său ca « foarte critic » dar, de fapt, acesta nu era critic deloc. Plecând de la acceptarea fără rezerve a Mitului de la 11 Septembrie, raportul Chambliss încearcă doar identificarea unor imperfecţiuni în serviciile americane de informaţii, propunând unele sugestii pentru a le corija. Deşi sub-comisia respectivă a făcut lista slăbiciunilor cronice ale FBI-ului, CIA, NSA şi ale altor servicii, nicio acţiune disciplinară nu a fost propusă contra vreunui birocrat federal. După Jane Harman, eminentă deputată democrată de California, scopul raportului Chambliss a constat în « furnizarea unor mai mari resurse pentru responsabilii calificaţi ai oligarhiei, a unor mai puternice instrumente de acţiune, liste de supraveghere, tehnologie numerică recentă, platforme ameliorate de tot felul, stagii lingvistice şi garanţia unei cariere profesional-politice cât mai înalte posibil ». Sub-comisia Chambliss a considerat că atentatele teroriste de la 11 Septembrie nu ar fi putut fi împiedicate în niciun fel, chiar dacă guvernul ar fi avut la dispoziţie toate informaţiile posibile – teză evident absurdă ! Totuşi, în ciuda acumulării vizibile de incompetenţe şi absurdităţi, raportul Chambliss a permis consolidarea ideii că, anumite întrebări, cel

puţin, şi-ar fi găsit răspunsul cuvenit (CNSNEWS.com., 17 iulie 2002).

Paul Wolfowitz, unul dintre şefii neo-conservatorilor şi numărul doi al Pentagonului, după Rumsfeld, a fost foarte iritat contra îndoielilor legitime manifestate de opinia publică mondială faţă de poveştile fantastice, fără nicio bază, ale guvernului. Cu ocazia apariţiei unei noi casete video a lui ben Laden, în care, potrivit unora, acesta ar fi revendicat atentatele, Wolfowitz şi-a exprimat dorinţa ca aceasta să pună capăt « teoriei complotului » în chiar interiorul guvernului american. După Wolfowitz, această nouă casetă confirmă « ceea ce deja ştiam despre ben Laden. Ea nu conţine nimic nou, nici surprinzător, aducând doar o confirmare suplimentară şi dându-ne speranţa că nu vom mai auzi vorbindu-se de teoria demenţială a complotului, după care Statele Unite şi-ar fi aranjat ele însele atentatele, sau că vinovatul pentru ele este cu totul altcineva ». (Sam Donaldson, ABC, 9 dec. 2001).

Congresul Statelor Unite lansă şi el ancheta sa, condusă de comisia restrânsă a Informaţiilor (Senat) şi de comisia restrânsă permenentă a Informaţiilor (Camera Reprezentanţilor). Titlul acestei anchete este următorul : ANCHETA COMUNA ASUPRA ACTIVITATII SERVICIILOR DE INFORMATII INAINTE SI DUPA (nu şi în timpul) ATENTATELE TERORISTE DIN 11 SEPTEMBRIE. Comisia din spatele acestei anchete a avut o existenţă haotică. După trei luni de anchetă, directorul secretariatului său demisionă fără nicio explicaţie. Era vorba de L. Britt Snider, vechi inspector general CIA. Se ştia că acesta este o creatură a lui Tenet şi că nu concepe să creeze neplăceri vechilor săi colegi. Pe de altă parte, Snider fusese protejatul lui Bob Graham (Florida), speranţa democrată pentru alegerile prezidenţiale următoare, dar nu era agreat de către senatorii republicani. În sfârşit, Snider a fost înlocuit temporar cu un alt membru CIA, Ricl Cinquegrana, apoi, definitiv, de către Eleanor Hill.

In una dintre anchetele sale de după atentatele cu bombe contra ambasadelor americane din Africa Orientală, anchetă dusă în cadrul serviciilor de informaţii, L. Paul Bremer afirma că « ceea ce deputaţii încearcă să spună este "Trebuie să descoperim adevărul acestei tărăşenii", adăugând însă, imediat şi în acelaşi timp, "Nu vrem să ne lansăm într-o vânătoare de vrăjitoare"». Mai târziu, acest Paul Bremer deveni celebru ca proconsul al lui Bush în Mesopotamia. Aceste impulsiuni, repeta el, «vor crea tensiuni interne, oricine ar fi directorul secretariatului». În decembrie 2002, când s-a publicat Raportul JICI, punctul cel mai remarcabil al acestuia consta în 28 de pagini albe, la

insistenţa guvernului Bush. Observaţiile lui Graham şi ale altora alimentară supoziţiile după care cele 28 de pagini albe conţineau informaţii implicând Arabia Saudită, pistă foarte larg exploatată de presă. Punctul de vedere general JICI era însă următorul : au existat imperfecţiuni în cadrul serviciilor de informaţii şi trebuiesc luate măsuri pentru a evita altele. Asta-i tot !

I. 8. SCEPTICISMUL GUVERNELOR LUMII

Un alt factor ce ar putea da de gândit cetăţenilor americani este numărul important de opinii dizidente, înregistrat în lunile de după 11 Septembrie. Am reunit unele dintre acestea, pentru a le examina împreună. Bineînţeles, niciuna dintre aceste critici nu pare să fi fost publicată de mediile din Statele Unite. Acest lucru este inescuzabil, întrucât multe dintre ele exprimă îndoieli cu privire la principalele chestiuni ridicate de atentatele teroriste de la 11 Septembrie, iar autorii în cauză sunt persoane absolut respectabile, cu decenii de experienţă în mediile politice, guvernamentale, universitare sau militare. În principal, este vorba de prim-miniştri sau miniştri, de generali, profesori şi experţi cunoscuţi. În chiar inima şocului şi a traumatismului suferit de opinia publică mondială, aceştia erau capabili să formuleze obiecţii la versiunea oficială – obiecţii ce au fost adesea ignorate cu bună intenţie, din care cauză nu li s-a răspuns nici astăzi.

Partenerii europeni din NATO fură puşi în faţa obligaţiei de a evalua în mod foarte direct versiunea oficială americană despre 11 Septembrie. Imediat după 11 Septembrie, guvernul Bush a cerut imperativ aplicarea articolului 5 din Pactul NATO, cerând Statelor membre să ajute Statele Unite a face faţă unui atac venind din străinătate. Problema constă în faptul că Statele Unite nu au prezentat dovada că atentatele din 11 Septembrie au fost într-adevăr comise din exterior! Sub efectul şocului atentatelor şi de teama represaliilor din partea acestui regim exaltat, furios şi sărit de pe fix, care îşi anunţase intenţia de a pune capăt « existenţei Statelor suverane », aliaţii europeni aprobară unanim rezoluţia americană, fără să ţină cont de absenţa dovezilor. Printre cei ce s-au ridicat contra acestei proceduri figura Helmut Schmidt, vechi Cancelar şi ministru german al Apărării. Schmidt repetă în mai multe rânduri că acordul Europenilor, cu ochii închişi, este o eroare. « Pentru intrarea în vigoare a acestui articol, ar fi trebuit prezentată dovada că atentatele teroriste din 11 Septembrie sunt într-adevăr opera străinătăţii. Această dovadă nu ne-a fost încă prezentată », declară

Schmidt la televiziunea germană. (N-TV, 10 dec. 2001 ; EIR, 13 dec. 2001).

Un alt sceptic a fost Francesco Cossiga, vechi Preşedinte, Prim-ministru şi ministru de Interne italian, responsabil al securităţii interne a Italiei pe vremea răpirii şi asasinării Primului ministru Aldo Moro. Cossiga a afirmat că acest gen de atentate presupune o anumită complicitate în interiorul sistemului de securitate al Statelor Unite. După Cossiga, creierul acestor atentate a fost « nu numai foarte inteligent ci a şi dispus de mijloace considerabile pentru a recruta fanaticii kamikaze şi personalul tehnic cu înaltă calificare, absolut indispensabil. Adaug încă un lucru : Acest creier nu şi-ar fi putut realiza scopul fără prealabila infiltrare a serviciilor de supraveghere radar şi de securitate aeriană ».Cât despre ben Laden, Cossiga adăugă că « este de neînchipuit că acesta ar fi putut face totul de unu singur » (*La Stampa*, 14 sept. 2001 ; EIR, 15 sept. 2001).

Generalul Heinz Karst este unul dintre fondatorii armatei germane reconstituită, numită *Bundeswehr*, către mijlocul decadei 1950. Ca şi alţi militari experimentaţi, Karst consideră că versiunea despre 11 Septembrie, furnizată de administraţia Bush, este bănuitor de incompletă. Într-un interviu, generalul Karst a arătat că precum alţi experţi, «Pauline Neville-Jones, coordonatoarea servciilor secrete britanice, consideră că ben Laden a avut nevoie de complici. Cât priveşte aspectele logistice ale operaţiei, ea este sigură că atentatele au fost pregătite pe pământ american, în ultimele şase luni ». Karst şi-a replasat comentariile în contextul istoric : « În 1995, când a explodat clădirea federală din Alabama, soldată cu moartea a 168 de oameni, mai întâi s-a crezut că este vorba de un atac terorist islamist. În realitate, a fost vorba de doi soldaţi americani de elită, Timothy McVeigh şi Terry Nichols. Statele Unite au o îndelungată tradiţie de asasinate şi atentate teroriste. Preşedintele lor cel mai celebru, Abraham Lincoln, a fost asasinat într-un teatru. Martin Luther King a fost asasinat. J. F. Kennedy a murit asasinat. Asasinul său ar fi fost şi el asasinat. Potrivit rumorii şi diverselor zvonuri, militarii americani au fost implicaţi într-un mare număr din aceste asasinate ». (*Deutschlandmagazin*, 17 dec. 2001, EIR).

Tot în Germania, Andreas von Bülow, fost ministru al Tehnologiei şi adjunct al ministerului Apărării, a criticat foarte serios versiunea oficială a atentatelor din 11 Septembrie. Vom reveni pe larg asupra acestei chestiuni. În ianuarie 2002, von Bülow afirmase în *Tagesspiegel* din Berlin că « pregătirea acestor atentate este o capodoperă de tehnică şi organizare. Deturnarea

a patru mari avioane de linie în câteva minute şi lansarea lor contra ţintelor în numai o oră, urmând itinerarii complicate de zbor, este ceva imposibil fără concursul serviciilor secrete de Stat şi al industriei ». Andreas von Bülow a atras atenţia că acoperirerea adevăraţilor autori ai unei crime teroriste prin împingerea anchetatorilor pe piste false este « ceva care caracterizează toate operaţiile clandestine, de când acestea au fost lansate de către agenţiile influente ». Concluzia lui von Bülow este că adevărul în legătură cu atentatele de la 11 Septembrie 2001 încă nu a fost scos la lumină. (*Tagesspiegel*, 13 ian. 2002; EIR).

Un alt punct de vedere critic despre 11 Septembrie este cel al Dr. Johannes B. Koeppl, vechi funcţionar în ministerul german al Apărării şi consilier al secretarului general NATO, Manfred Woerner. Koeppl declară lui Mike Ruppert: « Interesele din spatele administraţiei Bush, de exemplu CFR, Comisia trilaterală (fondată de Brzezinski pentru David Rockefeller) şi grupul Bilderberg impun o dictatură mondială pentru următorii cinci ani. Ei nu combat teroriştii. Ei combat cetăţenii ». (*From the Wilderness*, 6 nov. 2001).

La 24 septembrie 2001, intervievată de EIR News Service, o sursă europeană bine informată consideră că evenimentele de la 11 Septembrie au fost organizate în mod foarte sofisticat, în *interiorul* Statelor Unite. Această sursă a mai spus: « Ruşii sunt conştienţi, şi în spatele acestei operaţii se profilează un aranjament geostrategic » ce atinge interese ruseşti foarte sensibile. După acest informator, lipsa de dovezi cu privire la implicarea străinătăţii « face problematic apelul la aplicarea articolului 5, căci acest articol nu este aplicabil dacă atentatele provin din interiorul unei ţări membre a pactului NATO. Statele Unite se arată însă foarte reticente când este vorba de factorii interni ai acestei afaceri. Totuşi, faptul constă în aceea că cele ce s-au petrecut la 11 Septembrie au fost organizate, executate şi întreţinute pe teritoriul Statelor Unite. Obsesia ben Laden este pură absurditate. În realitate, totul a fost perfect organizat, oamenii care au comis asta sunt adevărate genii; regret că ei nu au fost de partea noastră ». Apoi, aceeaşi sursă a continuat, dezvoltând ceea ce spusese : « Cu privire la Ruşi, două elemente sunt în joc : Statele Unite ca atare şi situaţia din Asia centrală. Ceea ce se spune despre terorismul islamic este praf în ochii oamenilor, un ecran de minciuni ce ascunde noul acord geo-strategic în pregătire ». Întrebat despre cum au putut avea loc cele de la 11 Septembrie, această persoană răspunde : « Iniţial nu a fost vorba de islamişti. Desigur, erau ceva elemente islamiste, dar în spatele acestora găsim o operaţiune organizată şi ancorată în profun-

zime, a cărei realizare a necesitat cel puţin doi ani. Aceşti oameni au fost capabili de lucruri foarte complicate, în diversele domenii, exact înainte ca atentatele să se producă. Totul a fost minuţios prevăzut şi executat, făcând apel la grupuri americane dizidente, inclusiv unele sunt foarte violente. Probabil că au fost utilizate şi elemente de miliţie, dar nu trebuie să pierdem din vedere că poate fi vorba de acoperire în vederea altor operaţii. În orice caz, ceea ce pot spune cu certitudine, este că atentatele nu au fost comise de un pumn de islamişti fanatici ».

Generalul pakistanez Mîrza Aslam Beg a exprimat îndoielile guvernului său exact în momentul în care Pakistanul servea de zonă de tranzit pentru invadarea Afganistanului. Iată ce a declarat el : « La noi, numeroase persoane gândesc că Oussama sau al-Qaida nu au niciun amestec în atentatele de la 11 Septembrie din New York sau de la Washington. Totuşi, coaliţia condusă de Statele Unite este foarte ocupată să găsească pretexte pentru a lovi Afganistanul şi a trece dincolo de ben Laden. Informaţiile ce ies la suprafaţă tind să dovedească tot mai clar participarea "elementelor corupte" ale organizaţiilor militare şi de informaţii ale Statelor Unite. Este sigur că ben Laden şi al-Qaida nu dispun nici de ştiinţa necesară, nici de mijloacele pentru a lansa astfel de operaţii, ce necesită o coordonare atât de precisă încât nu poate fi executată decât cu ajutorul informaţiilor şi cunoştinţelor experţilor ». (EIR, 10 dec. 2001).

Universitarii englezi de prim plan consideră că versiunea oficială americană este greu de crezut. Fred Halliday, profesor de relaţii internaţionale la London School of Economics şi binecunoscut expert pentru Orientul-Apropiat, a declarat, la 11 Septembrie, că originea evenimentelor trebuie căutată în interiorul Statelor Unite, pe filiera atentatului de la Oklahoma City. El a subliniat că ar fi o eroare dependenţa numai de pista ben Laden sau islamistă, pentru că, în Orientul Mijlociu, ben Laden este adesea considerat un agent american. (*London Observer*, 25 nov. 2001).

În general, lumea arabă nu a aderat la versiunea oficială americană, mai ales din cauza lipsei dovezilor. Către sfârşitul lunii noiembrie, marele cotidian conservator german *Frankfurter Allgemeine Zeitung* regreta că publicul arab a preferat propriile sale « teorii ale complotului », în loc să dea crezare asigurărilor administraţiei Bush. FAZ se plângea că Arabii au tendinţa de a crede că « serviciile americane de informaţii au planificat şi executat atentatele de la 11 Septembrie cu scopul de a lansa un asalt general contra lumii arabe şi musulmane, asalt pregătit de mult ». Ca exemplu, FAZ citează editorialul din 3 noiembrie al

Dr. Mustafa Mahmoud, din ziarul egiptean semi-oficial *Al-Ahram* : « Istoria nu s-a încheiat. Încet, încet, adevărul va ieşi la lumină. Atentatele de la 11 Septembrie au fost planificate şi executate de anumite grupuri americane. Cazurile de antrax, din Statele Unite, constituie noi indicii. Nu ştim ce se mai poate produce în următoarele zile… Istoria nu s-a încheiat. Ucigaşii nu au fost pedepsiţi, criminalii încă nu au plătit pentru faptele lor ». (FAZ, 23 nov. 2001 ; EIR).

I. 9. VOCI MUSULMANE CONDAMNA ATENTATELE DE LA 11 SEPTEMBRIE SI RESPING VERSIUNEA OFICIALA

La 24 noiembrie, într-o dezbatere pe primul canal oficial egiptean, în prezenţa cunoscutului profesor Mohammed Selim, toţi participanţii au recunoscut că organizarea atentatelor de la 11 Septembrie depăşea capacităţile lui ban Laden şi ale acoliţilor săi. Mohammed Selim declară : « În Egipt, nimeni nu crede că ben Ladin este autorul acestor atentate ».

În general, ziarul londonez *Al-Sharq al-Awsat* este considerat drept organul semi-oficial al guvernului şi al familiei regale saoudiene, beneficiind de o vastă difuzare în Anglia şi în întreg Regatul-Unit. Acest ziar publică un comentariu al fostului ministru al Culturii, Farouk al Berbir, care viza respingerea versiunii oficiale a Statelor Unite. După Berbir, « războiul contra terorismului este un paravan ce ascunde conflictul sau războiul civilizaţiilor. Oficialii saudieni bănuiesc că în dosul atentatelor de la 11 Septembrie se ascund terorişti americani ». Cu această ocazie, Berbir adăugă : « Declaraţiile anumitor oficiali saudieni, ce afirmă că bănuiesc implicarea, în această operaţiune, a teroriştilor din Statele Unite, sunt fără îndoială suficiente pentru a dovedi că acuzaţiile contra lui ben Laden sunt lipsite de orice fundament… – căci acest om a fost finanţat şi înarmat de CIA, pentru a-i combate pe Sovietici ». (…) Pur şi simplu, « războiul contra terorismului islamic » este o nouă mască pentru disimularea vechii şi obişnuitei « aroganţe a puterii americane şi a influentei mafii sioniste din administraţia americană ». Punctul de vedere al lui Berbir este că « Statele Unite nu au reuşit să dovedească sau să prezinte o singură dovadă credibilă » a versiunii oficiale despre 11 Septembrie. (*Al-Sharq al-Awsat*, 30 nov. 2001). De asemenea, presa egipteană acuză Mossadul de complicitate. Abd al-Jabbar Adwan rezumă punctul de vedere al influentului ziar semi-oficial, arătând că Statele Unite sunt cuprinse de delirul tuturor soiurilor de scrânteli întru

Dumnezeu, Armaghedon şi sfârşitul lumii : « Fără îndoială, lumea va constata cu surprindere că, odată în plus, aceste operaţiuni sunt *made in the USA*, societatea americană fiind împânzită de secte religioase ce se consideră inamici ai Statului, ai mecanismelor acestuia, al societăţii sale liberale ». (*Al-Sharq al-Awsat*, 13 sept. 2001).

În fruntea ziarului iranian Siyasat-e Ruz, un editorial intitulat « Lovitura venită din interior » afirmă că atentatele fiind conduse « după un plan complex, metodic, tehnic şi inteligent, ele se datorează sigur unui grup sau unei organizaţii ce a dispus de informaţii precise, de acces la centrul vital şi sensibil al Statelor Unite, de acces la arme şi explozibili de cea mai înaltă calitate, de agenţi infiltraţi în aceste organe ». Conform acestui ziar, suspecţii adevăraţi sunt « elementele dizidente ale societăţii americane, în special ale armatei americane, care au jucat un rol de prim plan şi în explozia Centrului federal de la Oklahoma ». (*Siyasat-e Ruz*, 13 sept. 2001).

Ferdinando Imposimato, unul dintre celebri procurori italieni ai epocii Brigăzile Roşii, asasinării lui Aldo Moro şi al tentativei de asasinat a papei Ioan-Paul al II-lea, consideră că versiunea oficială americană este imposibilă. Imposimato a fost o cunoscută personalitate mediatică şi un vechi senator. La 8 noiembrie 2001, adresându-se studenţilor de la Universitatea din Roma, în chestiunea conflictului civilizaţiilor, el nu a ezitat să vorbească despre « participarea forţelor interne ale Statelor Unite » la atentatele din 11 Septembrie 2001.

Elita politică din Europa vestică a fost sceptică, prefigurând dezacordul unor guverne cu administraţia Bush, pe tema Irakului şi a altor dosare. Un influent şi bine informat observator britanic îşi afirmă convingerea că « în spatele versiunii oficiale se găseşte o altă poveste. În loc de a spune adevărul, politicienii se lansează în noi acţiuni, chipurile preventive, pentru ca nimeni să nu se mai gândească la ce se petrece efectiv, pentru ca lumea să piardă contactul cu realitatea. Din păcate, în acest fel se ajunge la alte probleme, mai grave. Asta seamănă cu povestea cutiuţei chinezeşti : rezolvi o criză, dintr-o cutiuţă, dar imediat apare altă cutiuţă. În loc să înfrunte ce trebuie, Washingtonul a preferat să ascundă realitatea, punând la cale altele, în alte părţi, mai ales în regiunea Afganistan şi Asia de Sud ». (EIR, 9 ian. 2002).

I. 10. MINCIUNILE DIN PRESA AMERICANA

Imediat după atentatele de la 11 Septembrie, mediile americane de informare au atins o isterie şovinistă şi o inimaginabilă psihoză de

război. Doi curajoşi redactori şefi, Ron Guting, de la ziarul *Texas City Sun*, şi Dan Guthrie, de la *Daily Courrier din Grant Pass* (Oregon) au fost concediaţi pentru crimă de *lèse-majesté* (mai exact crimă de *Wehrkraftzersetzung*[22]), după ce au îndrăznit să critice pe Bush, pentru laşitatea sa din ziua de 11 Septembrie. Edward Herman, profesor de ştiinţe politice la Universitatea Pennsylvania, declară :

> «Ziarele *Pravda* şi *Izvestia*, din fosta Uniune Sovietică, nu ar fi putut depăşi servilitatea mediilor americane faţă de agenda politică oficială. (…) Ele au renunţat la noţiunea de obiectivitate şi chiar la ideea de a propune un spaţiu public în cadrul căruia problemele să fie discutate şi dezbătute. (…) Acest scandal trădează activitatea unui sistem de propagandă, nu însă unul serios şi esenţial, dintr-o societate cu adevărat democrată ». (Meyssan 2002, p. 87).

Bineînţeles, Mitul de la 11 Septembrie nu ar fi putut fi generat şi propagat numai prin scurgeri de informaţii, declaraţii, documente şi rapoarte oficiale. Trebuia ca acestea să fie difuzate public, prin intermediul presei şi al mediilor electronice deopotrivă de corupte. Richard Bernstein şi alţi ziarişti din redacţia *New York Times* au redactat o versiune oficială amănunţită, intitulată *Ot of the Blue : The Story of September 11, 2001, From Jihad to Ground Zero*. În mod normal, adoptarea ortodoxiei 11 Septembrie, de către un ziar de referinţă, ar trebui să fie o garanţie că totul a fost verificat. Din păcate, orice ar scrie acest ziar, *New York Times* nu este o garanţie de corectitudine şi onorabilitate. Problema nu se limitează la excesele lui Jason Blair, care a fost concediat. Mult mai deranjantă a fost activitatea Judithei Miller, protejata sucită a lui Laurie Miller, stenografa neo-conservatorilor, ce a transmis minciunile clicii Wolfowitz cu privire la pretinsele ADM ale Irakului. Din cauza excesului de zel al neo-conservatorilor şi al absenţei de spirit critic, a stenografei Miller, *New York Times* a trebuit să se scuze, faţă de cititorii, pentru falsa prezentare a faptelor. Spre deosebire însă de ghinionistul Jason Blair, scribo-nulitatea şi descurcăreaţa Miller, ale cărei falsuri au contribuit la tragedia mondială, îşi continuă activitatea. Dacă *New York Times* a fost obligat să se scuze, pentru că a servit de megafon minciunilor lui Bush, în 2002 şi 2003, cât va mai trebui să aşteptăm scuzele pentru difuzarea minciunilor mai grave, privind evenimentele de la 11 Septembrie 2001. Cât va mai trebui să aşteptăm scuzele lui *New York Times* pentru lamentabilul său articol de propagandă *Out of the Blue* ?

I. 11. CRITICA FOSTULUI MINISTRU BRITANIC MICHAEL MEACHER

22. Pe vremea celui de al III-lea Reich, *Wehrkraftzersetzung* era o crimă pasibilă de pedeapsa capitală, pentru sabotarea efortului de război al Germaniei.

Întorsătura decisivă în dezbaterea trans-atlantică, pe tema 11 Septembrie, s-a produs la sfârşitul verii 2003, când amploarea dezastrului anglo-american în Irak a devenit evidentă. Michael Meacher a fost un apropiat colaborator al lui Tony Blair, unul dintre eminenţii lideri *New Labour*, deputat în parlament şi ministru al Mediului între mai 1997 şi iunie 2003. Ca şi Michael Meacher, puşi în faţa aventurii irakiene a Anglo-Americanilor, alţi membri ai guvernului Blair au demisionat, la rândul lor – cazul Claire Short, ministrul Cooperaţiei. Mai curajos şi mai radical, Michael Meacher contestă Mitul 11 Septembrie, pe care administraţia Bush voia să îl impună întregii omeniri.

> Mai întâi, este clar că autorităţile americane nu au făcut nimic pentru a împiedica producerea atentatelor de la 11 Septembrie. Se ştie că cel puţin 11 ţări avertizaseră Statele Unite, în privinţa aceasta. În august 2001, Mossadul a trimis doi dintre experţii săi, bine gradaţi, să informeze CIA şi FBI că un grup de aproximativ 200 de teroriști, pregăteşte o importantă operaţiune. (*Daily Telegraph*, 16 sept. 2001). Aceştia au furnizat o listă pe care figurau numele celor patru piraţi ai aerului, din 11 Septembrie. Niciunul dintre cei patru nu a fost arestat.
>
> Încă din 1996 se cunoştea existenţa proiectului de lovire cu avionul a anumitor ţinte din Washington. Apoi, în 1999, Raportul Consiliului naţional al serviciilor de informaţii USA arăta că « mai mulţi kamikaze aparţinând al-Qaidei ar putea lansa un avion plin cu explozibili contra Pentagonului, a sediului CIA sau a Casei Albe ». Cincisprezece dintre piraţii aerului, de la 11 Septembrie, şi-au obţinut vizele în Arabia Saudită. Michael Springmann, fost şef al biroului american de vize, de la Jeddah, a declarat că, după 1987, CIA procurase vize ilegale unor solicitatori din Orientul-Apropiat, ce nu îndeplineau condiţiile cerute, ceea ce le-a permis să meargă în Statele Unite, pentru a se antrena în vederea atentatelor teroriste din timpul războiului din Afganistan, dus cu concursul lui ben Laden (BBC, 6 nov. 2001). Se pare că, din diverse motive, această practică a continuat şi după războiul din Afganistan. De asemenea, s-a spus că cinci dintre piraţii aerului s-au antrenat în bazele militare protejate de Statele Unite, în anii 1990. (*Newsweek*, 15 sept. 2001).
>
> Unele informaţii obţinute înainte de 11 Septembrie nu au fost exploatate. Elevul pilot francez Zacarias Moussaoui, de origine marocană, bănuit ca al 20-lea pirat al aerului, a fost arestat ca suspect pentru că un instructor a găsit anormală dorinţa lui de a învăţa să conducă un avion de linie. Când agenţii americani au aflat, de la serviciile secrete franceze, că acest Moussaoui avea legături cu islamişti radicali, ei au solicitat un mandat de arestare, pentru a-i putea confisca computerul, ce conţinea indicii cu privire la 11 Septembrie (*Times*, 3 nov. 2001). FBI nu a fost însă de acord. Înainte de 11 Septembrie, un agent a scris că Moussaoui plănuieşte probabil să se zdrobească contra Turnurilor Gemene (*Newsweek*, 20 mai 1992).
>
> În lumina acestora şi din punctul de vedere al războiului contra terorismului, reacţia americană, atât de molcomă, din ziua de 11 Septembrie, este cu adevărat stupefiantă. Prima deturnare de avion a

fost semnalată la orele 8^{20}, iar ultimul avion pirat s-a zdrobit în Pennsylvania la 10^{06}. Înainte de orele 9^{38}, când a fost lovit Pentagonul, niciun avion de vânătoare nu a decolat de la baza din Andrews, situată la zece mile de Washington, pentru a vedea ce se petrece, despre ce este vorba. Oare de ce ? Au existat proceduri standard de interceptare FAA, pentru deturnări de avioane, înainte de 11 Septembrie. Între septembrie 2000 şi iunie 2001, Armata aeriană a Statelor Unite şi-a trimis avioanele de vânătoare la urmărirea suspecţilor, în 67 de cazuri (AP, 13 aug. 2002). Legile americane stipulează că îndată ce un avion se depărtează de la planul său de zbor, un avion de vânătoare trebuie să verifice despre ce este vorba.

Inacţiunea acesta se explică oare prin faptul că responsabilii nu au ştiut ce se petrece ? Nu a existat nicio tentativă serioasă de a-l aresta pe ben Laden. Între sfârşitul lui septembrie şi începutul lui octombrie 2001, şefii a două partide islamiste din Pakistan au negociat extrădarea lui ben Laden către ţara lor, în vederea judecării lui pentru 11 Septembrie. În mod foarte suspect, un înalt funcţionar american a declarat că « urmărirea prea scrupuloasă a ţintelor noastre » riscă să «anihileze prematur eforturile internaţionale dacă, printr-o fericită întâmplare, ben Laden ar fi capturat ». La rândul său, preşedintele şefilor de Stat-major ai armatei americane, a declarat : « Prinderea lui ben Laden nu a fost niciodată scopul nostru » (AP. 5 apr. 2002). Robert Wright, agentul FBI ce trăgea alarma, i-a încredinţat pe cei de la *ABC News* (19 dec. 2002) că statul-major FBI nu doreşte arestări. În noiembrie 2001, armata Aerului a Statelor Unite regreta că a avut, în ultimele şase săptămâni, de zece ori, în linia de miră, pe şefii talibanilor şi ai al-Qaidei, dar nu i-a putut ataca pentru că nu a primit la timp autorizaţia necesară (*Time Magazine*, 13 mai 2002). Provenind din surse ajunse astăzi în domeniul public, nimic dintre aceste citate nu este compatibil cu imaginea unui veritabil război contra terorismului. (M. Meacher, « Războiul contra terorismului este simulat», *The Guardian,* 6 sept. 2003).

Aceasta este critica cea mai virulentă, formulată de un politician britanic, contra Mitului 11 Septembrie. Regăsim în ea spiritul lui Tony Benn, şeful aripei stângi a partidului laburist, susţinătorul moral al lui Meacher. Cât despre Claire Short, care, în cadrul unui interviu, a fost întrebată dacă există vreun punct comun între critica ei şi cea a lui Meacher, ea a răspuns, cu nervozitate, că Meacher s-a pus el însuşi complet în « afara circuitului ».

I. 12. PAUL HELLYER RESPINGE ORTODOOXIA STATELOR UNITE

Un alt sceptic de rang înalt, al versiunii oficiale americane este Paul Hellyer, fost ministru al Apărării şi vice-Prim ministru al Canadei, în cele trei guverne Pierre Elliott Trudeau. Având aceste titluri, el aduce în dezbatere opinia sa de membru eminent şi expert al pactului NATO. Câţiva ani după atentate, cu ocazia unui interviu, Hellyer a declarat : «Terorismul este ceva teribil, dar aceste evenimente au pus o

problemă poliţiei şi o alta serviciilor de informaţii. Ce le-a lipsit serviciilor de informaţii ? De ce nu au ştiut ele că aşa ceva urma să se petreacă ? Ele au cheltuit miliarde peste miliarde, urmărind fantome în lumea întreagă, fără să ştie ce se pregătea. Genul ăsta de lucruri începe să mă neliniştească. Apoi unii au început să pună întrebări. De ce preşedintele [Bush] a rămas cuminte într-o sală de clasă [şcolară], după ce a luat cunoştinţă de cele întâmplate ? De ce nu a mărturisit ceea ce ştia că se petrece ? Ca fost ministru al Apărării, am fost obligat să mă întreb când s-a difuzat această ştire. De ce avioanele s-au învârtit în loc o oră şi jumătate, fără ca interceptoarele de la baza militară Andrews să decoleze de urgenţă ? Ele erau foarte aproape de capitală. Alarmate de urgenţă, ele ar fi putut fi la locul [atentatelor] în cinci sau zece minute. Ca ministru al Apărării [în Statele-Unite : secretar la Apărare], mă întreb : "de ce nu au sosit ele [avioanele de vânătoare] la locul faptei ?». (911Visibillity.org, 27 mai 2004.

I. 13. O FILOSOFIE MIZERABILA

Niciodată lumea nu a avut mai multă nevoie de raţiune şi înţelepciune, ca în zilele post-traumatice de după 11 Septembrie 2001. Lumea număra şi numără încă aspiranţi la titlul de filosofi. Aceştia, au fost oare capabili să dea omenirii vreun sfat ? Tabloul filosofilor este mai curând sumbru. În decembrie 2001, la New York, a fost intervievat Jürgen Habermas, cel mai strălucit reprezentant a ceea ce mişcă încă, din Şcoala de la Frankfurt. Reuşind să etaleze o anumită doză de scepticism, Dl. Habermas a spus următoarele: « Dacă atacurile teroriste de la 11 Septembrie trebuie să fie o întrerupere radicală în istoria lumii, cum cred foarte mulţi, atunci ele ar trebui să suporte comparaţia cu alte evenimente ce au avut un impact istoric asupra lumii (Borradori, p. 26) ». El învârte un ghiveci filosofic cu Carl Schmitt, al III-lea Reich german, filigrane «fasciste» (Borradori, p. 42), considerându-se opozant al lui Huntington, spunând că războiul anti-terorist al lui Bush este « o gravă eroare » (Borradori, p. 42). Ajuns însă la versiunea oficială, Haberms nu reuşeşte să iasă din această cămaşă spirituală de forţă, rămânând ostatecul lui Clarke-Tenet-Powell-Blair-Bush. « Actul monstruos în sine este nou », spune Habermas. « Nu vorbesc numai de sinuciderea piraţilor aerului, care au transformat în arme vii avioanele, pline de carburant, şi ostatecii, nici de groaznicul dezastru… Un factor, printre alţii, mi se pare de cea mai mare importanţă : nu ştim niciodată exact cine este inamicul. Este mai mult decât probabil că persoana ben Laden face figură de substitut… Asociat deocamdată al-Qaidei, terorismul face imposibilă orice identificare a adversarului şi orice evaluare realistă a pericolului » (Borradori, pp. 28-29).

Deşi indirect, Habermas se mulţumeşte cu versiunea oficială. Terorismul este oare politic ? « Nu, în sensul subiectiv în care Mohammed Atta, Egiptean venit din Hamburg, ce era la comanda primului dintre cele două avioane, ne-ar da un răspuns politic » (Borradori, p. 33). « La 11 Septembrie eram la Berlin », ne asigură Habermas. « Am văzut cu ochii mei groaznica presă de bulevard, reprezentată de *Bild Zeitung*, care încerca să inoculeze populaţiei germane o nouă vinovăţie, pentru că Atta, fiara teroristă, locuise la Hamburg. Din multe puncte de vedere, filosofia germană de după Războiul mondial a fost o campanie de rezistenţă contra ziarului *Bild Zeitung*, a valorilor vehiculate de acesta ». Astăzi, Habermas a capitulat.

Un alt filosof european de prim plan, intervievat de Doamna Borradori, este Jacques Derrida. Ca de obicei, deşi acesta a reuşit să se înece în propria morişcă verbală, a avut totuşi meritul de a propune un demers realist pentru cele de după 11 Septembrie 2001. « După aceste răsturnări, ceea ce mi-ar da mai multă speranţă ar fi apariţia unei diferenţe între noul profil al Europei şi Statele Unite. Spun asta fără niciun eurocentrism» (Borradori, p. 116). Şi Derrida s-a gândit la Carl Schmitt, fiind conştient că « nu era fără cap, nici fără coadă să prevezi un atac pe sol american din partea acestor "teroriști"». (Borradori, p. 91). Apropo de valori judecate de el importante (politica, democraţia, dreptul internaţional, drepturile Omului), Derrida a declarat că « nimic din toate acestea nu-şi găseşte locul în discursul lui "ben Laden" (Borradori, p. 113) ». « Din gura lui "ben Laden", cel puțin în lumea asta a noastră, nu aud nicio promisiune ». (Borradori, p. 114).

Odată în plus, ostatecul versiunii oficiale a devenit vizibil. De altfel, Derrida nu a făcut niciun efort pentru a se elibera, adăugând că utilizează termenul « ben Laden » ca o sinecdocă sau abreviere. Totuşi, asta nu l-a împiedicat să-l utilizeze, deşi ar fi putut spune, de exemplu, « guvernul ocult » sau « reţeaua de bandiţi ». Pe baza acestor două exemple am putea fi tentaţi să deducem că, în privinţa marilor chestiuni de progres al omenirii, filosofia europeană este moartă. Poate că este prea devreme, pentru a o spune. Aceşti filosofi sunt prizonierii mediului lor, un mediu în care, ca într-o porţelănărie, nimeni nu este conştient de prezenţa elefantului conspirator printre ei.

Fără îndoială, la momentul 11 Septembrie, principalul filosof american a fost neo-pragmatistul Richard Rorty, care, iniţial, a adoptat o poziţie de susţinere critică a lui Bush. Un an mai târziu, el s-a arătat mai puţin entuziast faţă de acesta, rămânând cu încăpăţânare pe poziţia « apărării civilizaţiei contra terorismului » şi « riscul unor viitoare atentate ». După Rorty, catastrofele ce pot fi provocate de către obsedaţii bogaţi, precum ben Laden, seamănă mai curând cu cutremurele de pământ decât cu încercările anumitor State de a-şi

mări teritoriul sau cu cele ale atacurilor criminale comise pentru îmbogăţire. Suntem la fel de dezorientaţi în ce priveşte viitorul uragan sau viitorul atac terorist. (*The Nation*, 21 oct. 2002). Aşadar, după Richard Rotry, al-Qaida este o forţă a naturii ce ne va da de furcă încă multă vreme. Suntem deci pe poziţia unei paralizii a neantului, inferioară celei a lui Habermas sau Derrida.

Pentru a încerca un rezumat cu sens, va trebui să ne îndreptăm către Trudy Govier, la Calgary, Alberta, în Canada. Govier enumără patru teorii posibile cu privire la 11 Septembrie : teoria sionistă care acuză Mossadul, teoria complicităţii interne, după care CIA şi FBI au lăsat să se petreacă cele petrecute[23], teoria bumerangului, care explică atentatele ca rezultat al politicii externe americane, invariabil destructivă, şi teoria internaţionalisto-gandhistă, care acceptă versiunea oficială a lui 11 Septembrie (teoria standard, pe care o cunoaştem foarte bine), dar respinge reacţia agresivă a Statelor Unite. Argumentul lui Govier contra teoriei complicităţii interne nu se bazează pe nimic riguros, nici fapte, nici logică, totul fiind o chestiune de opinie personală (în sensul dat opiniei de către Platon, adică o cunoaştere inferioară). Govier se întreabă « dacă atentatele au fost cumva o lovitură montată », pe plan intern, american, întrebare la care răspunde : « Mă îndoiesc. Ideea că serviciile secrete americane ar fi fost complicii atentatelor atât de devastatoare, contra unor simboluri atât de importante ca WTC sau Pentagonul, mi se pare extrem de improbabilă ». (Govier, pp.127-128).

Aşadar, Govier capitulează în faţa teoriei standard, cu o mică plecăciune către John Stuart Mill, pe chestiunea importanţei opiniilor divergente. Govier nu face aluzie la opinia noastră mai radicală, adică : atenatele teroriste de la 11 Septembrie 2001 au fost opera unei reţele de agenţi secreţi în sânul guvernului Statelor Unite şi al serviciilor sale de informaţii, cu colaborarea ascunsă a unor tehnicieni experţi, în scopul provocării unui război al civilizaţiilor, astfel încât dominaţia lumii să rămână în mâna Anglo-Americanilor. Aşadar, opinia noastră proprie poate fi numită teoria declanşării deliberate[24].

Întreaga chestiune a atentatelor de la 11 Septembrie a devenit un tabu al politicii americane. Acest fapt explică întrucâtva abandonarea, de către Howart Dean, a campaniei pentru preşedinţia Statelor Unite, în primele luni ale anului 2004. Oricare ar fi părerea cuiva despre Dean, este evident că el a fost singurul candidat democrat dispus să pună la îndoială întreaga afacere a atentatelor teroriste din 11 Septembrie, inclusiv comportamentul preşedintelui Bush, în această ches-

23. Teoria lui « lăsaţi-i să facă, cu bună ştiinţă » sau teoria LIHOP, cum spun Americanii (*let it happen on purpose* (NT).
24. MIHOP: *make it happen on purpose*. (NT).

tiune. Aşa cum s-a putut, Dean a făcut acest lucru, la 2 decembrie 2003, în cadrul unui interviu radio NPR cu Diane Rehm. Dean a făcut aluzie la obsesia manifestată de Bush pe tema nedivulgării documentelor despre 11 Septembrie, datorată probabil faptului că fusese avertizat dinainte. « Teoria cea mai interesantă pe care am auzit-o până astăzi (care nu este decât o teorie şi pe care nu o putem dovedi), este că el [Bush] a fost prevenit de către Saudieni », declară Dean.

A fost vorba de o provocare directă la justificarea dată de Bush pentru reprezentarea sa în vederea obţinerii unui al doilea mandat : pretinsele rezultate strălucite, în pretinsul său război contra terorismului. De asemenea, Dean viza slăbirea grupului republicano-democrat ce încercase să pună atentatele de la 11 Septembrie pe seama Arabiei Saudite. Spunând acestea, Dean se aventura pe un teren minat, de unde modul cum şi-a continuat ideea : « Cine ştie care este situaţia reală ? Dificultatea constă în aceea că refuzând acest tip de informaţii provocăm formularea unui gen de teorii, indiferent că ele sunt adevărate sau false ». În absenţa divulgării totale, aceste teorii vor inevitabil « repetate », a precizat Dean înainte de a conchide : « Refuzând să divulge informaţiile esenţiale ce ar trebui comunicate comisiei Kean, Bush îşi asumă un mare risc ». Afirmând că atentatele de la 11 Septembrie au devenit adevărata chestiune esenţială, Dean şi-a pus în cap întreaga mafie politică americană, fiind acuzat de mediile corupte că este « teoretician al complotului ». Ca urmare a acestui incident, împotriva lui Dean a început o mare campanie de denigrare, în frunte cu *Washington Post*, destinată a-l ridiculiza pe fostul guvernator al Vermontului. Ca şi Torricelli, Dean violase consensul tacit al oligarhiei mafiote, al cărei cuvând de ordine era omerta siciliană, liniştea totală. Adevăratele probleme ridicate de atentatele de la 11 Septembrie au devenit astfel tabuul fundamental al vieţii politice americane actuale.

I. 14. ESECUL COMISIEI KEAN-HAMILTON IN PRIVINTA ATENTATELOR DE LA 11 SEPTEMBRIE

Eşecul sau falimentul total al « Comisiei de anchetă a atentatelor teroriste comise contra Statelor Unite» merită o atenţie specială. Comisia aceasta este cunoscută şi sub numele de « Comisia 11 Septembrie » sau « Comisia Kean-Hamilton ». Ea a fost înfiinţată împotriva dorinţei lui Bush şi a oligarhiei mafiote de la Washington, care fabricase şi difuzase Mitul 11 Septembrie. În consecinţă, întregul anturaj al lui Bush nu vedea cu ochi buni redeschiderea dosarelor închise de ei şi scoaterea la suprafaţă a altor aspecte şi amănunte legate de evenimentele din acea zi.

Înfiinţarea Comisiei 11 Septembrie s-a datorat în mare parte agitaţiei şi simpatiei populare cu care a fost înconjurat Comitetul director

al familiilor victimelor atentatelor, compus în mare parte din soţiile bărbaţilor morţi în atentatele de la WTC. Cele mai dinamice s-au dovedit patru dintre aceste văduve, constituite în grupul numit «*Fetele din Jersey*[25]», compus din : Kristen Breitweiser, Patty Casazza, Mindy Kleinberg şi Lorie van Auken. Un alt grup a avut în frunte purtătoarea de cuvânt Stephen Push. După multe luni de călătorii la Washington, pentru a face presiuni asupra Congresului, Kristen Breitweiser a fost desemnată, de familiile victimelor de la 11 Septembrie, pentru a depune mărturie la prima audiere publică a comisiei mixte (JICI), la Capitol. Curând însă, cele patru văduve s-au îngrozit văzând că membrii comisiei şi secretariatul acesteia evită întrebările şi chestiunile la cele mai importante. Ele au fost indignate când ministrul Justiţiei, Ashcroft, a recomandat insistent prezenţa « acompaniatorilor » la interogarea funcţionarilor agenţiilor de informaţii, formă flagrantă de intimidare a martorilor, pe care comisia a aplicat-o mai târziu.

Treptat, văduvele au priceput anomaliile versiunii oficiale, înţelegând că agenţii FBI mint sistematic. Doi dintre acuzaţi, piraţi ai aerului, Khalid al-Mihdhar şi Nawaf al-Hazmi, erau cunoscuţi de agenţii informatori mult înainte de 11 Septembrie. De cincisprezece luni, fapte importante privind pe aceştia zăceau în dosarele abandonate şi neexploatate. După cum a descoperit JICI, aceste două persoane aveau diverse activităţi, colaboraseră cu un informator anti-terorist din California, care lucra de multă vreme pentru FBI. Întrega afacere era foarte tulbure.

Întrucât JICI avea ordin de a înceta activitatea după prezentarea raportului ei, la sfârşitul lui 2003, cele patru văduve şi altele încă au început să facă presiuni pentru constituirea unei comisii de anchetă aşa cum o dorise Torricelli, şi pe care Bush reuşise să o blocheze, în perioda imediată de după atentate. Această nouă propunere se ciocnea tot de opoziţia lui Bush, care nu dorea niciun fel de anchetă.

În mai 2002, Dashle, liderul democrat al grupului minoritar din Senat, avansă ideea unei comisii independente de anchetă. Un grup republican din Senat şi-a propus să împiedice cât mai mult timp posibil constituirea acestei comisii. Şeful grupului, Tom Delay, a declarat că « O comisie publică anchetând în timp de război este o idee delirantă şi iresponsabilă » *New York Times*, 21 mai 2002). Exact asta gândeau Cheney şi Bush.

În sfârşit, la 25 iulie, Camera s-a pus de acord cu constituirea unei comisii. Autorul acestui proiect a fost republicanul Tim Roemer, acelaşi care, nu întâmplător, a fost apoi desemnat să facă parte din ea, întrucât nu mai era membru al Camerei şi avea nevoie de o slujbă. Către sfârşitul lui noiembrie 2002, Senatul a votat şi el constituirea

25. *The Jersey Girls* (NT).

comisiei, în fruntea căreia Bush ar fi vrut să-l plaseze pe Henry Kissinger. Când s-a aflat intenţia lui Bush, de a-l instala pe Kissinger în fruntea comisiei, toată lumea a înţeles că se doreşte ascunderea adevărului privind cele petrecute. Daniel Schorr, un vechi adversar al lui Kissinger, a fost singurul care a spus lucrurilor pe nume, arătând că administraţia Bush « doreşte cu disperare » să scape cum-necum de recunoaşterea erorilor flagrante comise de către serviciile de informaţii în ziua atentatelor » (NPR, 30 nov. 2002).

Mai întâi, eşecul comisiei 11 Septembrie a început prin conflictul de interese legat de antecedentele personale ale membrilor ei.

Thomas Kean, « sângele albastru », cum i se spunea, era un fost guvernator de New Jersey, preşedinte în funcţiune la Drew University, membru al consiliului fundaţiei Robert Wood Johnson şi al Consiliului naţional World Wildlife Fund (WWF) a prinţului Philip şi a prinţului Bernhard. De asemenea, el făcuse parte din consiliul de administraţie Amerada Hess Corporation, angajată în co-intreprindere cu Delta Oil din Arabia Saudită. Delta Oil aparţinea familiilor saudiene ben Mahfouz şi a-Amoudi, acuzate de mai multe ori de a fi ajutat financiar al-Qaida, de exemplu în procesul celor o mie de miliarde de dolari angajaţi de moştenitorii victimelor de la 11 Septembrie contra intereselor Arabiei Saudite. Kean fusese în strânse relaţii cu Khalid ben Mahfouz, pe nedrept considerat rudă prin alianţă cu ben Laden. El face parte din consiliul de administraţie al Fundaţiei naţionale pentru democraţie (NED), numită şi « Project Democracy », organ în cadrul căruia cele două partide se înţeleg de minune pentru ca guvernul Statelor Unite să-şi vadă liniştit de subversiune în restul lumii. De fapt, NED este CIA în versiune privată, pentru sfârşitul perioadei Războiului rece, fiind creată prin decretul 12333, al preşedintelui Reagan. Ea a fost « mama » dublei operaţiuni Bush-41/Poindester-Oliver North[26], cunoscută sub numele de Iran-Contra.

În eseul intitulat « Programul *Project Democracy : Statul fascist al intreprinderilor* » (1987), am avut ocazia câtorva observaţii :

> Într-o epocă precum aceea de la sfârşitul secolului XX, epocă de minciuni cât roata carului, alegerea numelui de «Project Democracy », de către Comisia Trilaterală, este o ironie. Este vorba de instalarea unui regim fascist şi totalitar în Statele Unite şi a unei Noi Ordini fasciste în lume… Project Democracy este fascist, conceput pentru a culmina prin crearea de instituţii fasciste în Statele Unite, instituţii ce combină esenţa nazistului Behemont cu Leviatanul bolşevic. Project Democracy este o înaltă trădare, o conspiraţie pentru răsturnarea Constituţiei. Foarte greu să credem că o organizaţie a cărei preocupare principală este destabilizarea şi realizarea de puciuri în toate ţările din lume renunţă la astfel de

26. Cei doi Bush sunt desemnaţi prin numărul lor de preşedinţi ai Statelor Unite: Bush-41, pentru tatăl şi Bush-43 pentru fiu. (NT).

operaţiuni pe propriul său teritoriu naţional. Pentru Project Democracy, lucrurile vor lua exact această cale. (Tarpley, 1987, p. 40).

Lee Hamilton este probabil campionul participării la toate comisiile, din toate timpurile. Pe când făcea parte din comisia 11 Septembrie, în paralel era preşedinte şi administrator al Centrului Internaţional Woodrow Wilson, pentru cercetători, un serviciu de spionaj abia camuflat. Vreme de 34 de ani, Hamilton a fost deputat de Indiana., specialitatea sa fiind comisia de relaţii internaţionale a Camerei Reprezentanţilor, pe care a condus-o. A participat la comisia permanentă restrânsă pentru informaţii, ca şi la aceea, tot permanentă şi retrânsă, însărcinată cu anchetarea tranzacţiilor secrete de arme cu Iranul, cunoscută mai bine sub numele de comisia «Iran-Contra», care este la originea notorietăţii lui Olivier North.

La vremea respectivă, Hamilton a spus că punerea sub acuzaţie şi destituirea lui Reagan sau Bush nu ar fi fost « ceva bun pentru ţară ». În schimb, Hamilton a susţinut acuzarea lui John Poindexter (director NSC sub Reagan), North şi generalul Richard Secord, protejând cu asiduitate pe Reagan şi pe vicepreşedintele acestuia, George Bush-41, dirijorul fiecărei etape a traficului de droguri şi arme Iran-Contra. (Tarpley, 1992). În toate comitetele şi comisiile la care a luat parte, Hamilton nu a găsit niciun delict serios, pe care să îl impute venerabililor ştabi ai mafiei oligarhice.

John Lehman fusese secretar la Marină, din 1981 până în 1987, sub Reagan şi Bush, lucrând cu Caspar Weinberger şi Frank Carlucci. Rolul său era mai curând acela de pirat financiar (raider) pentru Wall Street, întrucât era preşedintele J. F. Lehman & Company, societate privată de investiţii în acţiuni, specializată în cumpărarea intreprinderilor îndatorate. La început, Lehman a fost consilier special şi membru al echipei de înalţi responsabili ai Consiliului naţional de securitate, pe vremea lui Nixon şi Kissinger. Creaţie a lui Kissinger, el a rămas un fel de clon al acestuia, executant emerit al războiului psihologic printre membrii comisiei, după cum o arată opresiunea abilă a reprezentanţilor NYFD[27] cu ocazia ultimelor audiţii ale comisiei, la New York. Parţial cel puţin, graţie performanţei sale de aroganţă, ultima sesiune a comisiei, la New York a ajuns aproape la revoltă deschisă, membrii ei fiind fericiţi să părăsească oraşul în chiar ziua sosirii. Lehman a fost unul dintre semnatarii scrisorii *Proiect pentru un nou secol american*, adresată lui G. W. Bush la 20 septembrie 2001, care era un appel la război contra Irakului.

Jamie S. Gorelick, asociată al lui Wilmer, Cutler & Pickering, vice-preşedintă Fannie Mac, furnizor de titluri-creanţe ipotecare, cu

27. NYFD: New York Fire Department. (NT).

grave probleme financiare, din cauza supra-evaluării imobiliere Greenspan, fostă adjunct *Attorney General*[28] în perioada Clinton. Fostă membră a grupului consultativ CIA, pentru securitatea naţională, şi a grupului prezidenţial consacrat informaţiilor, Jamie Gorelick era considerată o creatură a directorului CIA, George Tenet, faţă de care a manifestat servilitate, când acesta a compărut ca martor în faţa Comisiei 11 Septembrie. Strategia ei de punere a întrebărilor viza deturnarea vinovăţiei şi oprobriului public de la Langley către agenţiile ţapi-ispăşitori, de exemplu FAA.

James R. Thompson, zis « Big Jim », sculă republicană de Illinois, unde a fost guvernator între 1977 şi 1991 (record de durată pentru acest Stat), fost membru al cabinetului juridic Winston & Straw, avocat al intreprinderilor acuzate de blestemăţii, între care fabrica de ţigarete Philip Morris, ţintă a numeroase procese colective, intentate de victimele fumatului. Gabaritul financiar al lui Thompson reiese din rolul său de supraveghetor al cleptomanilor de intreprinderi, ca expert comisar de conturi la Hollinger Corporation – societate-vitrină a serviciilor secrete britanice, jefuită vreme de ani şi ani de lordul Conrad Black şi lacoma lui soţie, Barbara Amiel, ce se prezenta cu mândrie drept « prostituată fascistă ». Conform unui raport al fostului preşedinte SEC, Richard C. Breeden, către Hollinger, lordul Black şi banda lui deturnaseră 95,2% din veniturile Hollinger, furând acţionarii respectivi de aproximativ 400 de milioane de dolari. Se crede că Black şi Amiel consideră Hollinger drept afacerea lor personală. Prin intermediul ziarului *Daily Telegraph* (Londra), acest cuplu de neo-conservatori a jucat rolul cheie în afacerea *impeachment* Clinton. Atotputernicul cuplu utiliza avionul societăţii Hollinger pentru navetă între Chicago, Toronto, staţiuni ca Palm Springs, etc. O singură călătorie de 33 de ore a costat acţionarilor Hollinger 533000 de dolari ; reamejarea limuzinei Rolls Royce, a lui Black costă şi ea bagatela de 90000 de dolari, cumpărarea unor obiecte ce aparţinuseră lui Franklin D. Roosevelt a costat 8 milioane de dolari, o aniversare a lui Amiel, la un mare hotel din New York, fu facturată 42 870 dolkari, alte 5,4 milioane fură împărţite cu neo-conservatorul Richard Perle, scuipător de cuvinte ce în corespondenţa electronică a lui Black apare ca oportunist şi escroc.

Big Jim Thompson trona în mijlocul acestei orgii, alături de Richard Burt, om de acţiune la Departamentul de Stat. Raportul Breeden l-a criticat pe Thomson pentru rolul jucat în jefuirea acţionarilor Hollinger de către Black, fără ca acesta să ţină seamă că serviciile britanice de informaţii ar putea reacţiona. Dacă Big Jim Thompson nu putea vedea cleptomania din jurul lui, cum ar fi putut descoperi ceva

28. Echivalent al ministerului Justiţiei. (NT).

semnificativ în privinţa atacurilor teroriste de la 11 Septembrie ? (*Washington Post*, 1 sept. 2004).

Vechiul senator Slade Gorton lucra în cabinetul juridic Preston, Gates & Ellis LLP şi reprezentase Statul Washington în Senat, vreme de 18 ani, din 1982 până în 2000. El însuşi considera că îşi datorează cariera prieteniei personale cu Trent Lott, şeful partidului republican în Senat, obligat să-şi părăsească rapid postul după ce l-a elogiat, foarte entuziast, pe segregaţionistul Strom Thurmond, din Carolina de Sud. Se zice că Gorton este reprezentantul tip al senatorilor republicani fumători de trabucuri, ce exercită o influenţă decisivă în GOP[29].

Vechiul deputat democrat de Indiana, **Tim Roemer**, partener cu «Johnston and Associetes », profesor la Universitatea George Mason din Virginia, este plătit de comisia de anchetă parlamentară a serviciilor de informaţii, face parte din « bucătăria » JICI şi a fost unul dintre autorii legii prin care s-a înfiinţat comisia 11 Septembrie.

Fred Fielding, prim asociat al cabinetului de avocatură Wiley, Rein & Fielding, fost consilier juridic al lui Reagan (1981-1986), unul dintre avocaţii adjuncţi ai lui Nixon (1970-1974). Pentru rolul juridic pe lângă Nixon, la sfârşitul unei anchete parlamentare de mai mulţi ani, studenţii în ziaristica de investigaţii de la universitatea Illinois l-au considerat « gâtul profund » ce a informat pe Woodward şi Bernstein în afacerea Watergate (1972-1974). Pe atunci, Fielding lucra în biroul juridic al lui John Dean.

Max Cleand, vechi senator de Georgia, este singurul membru al comisiei despre care putem presupune că a fost un « electron liber ». La alegerile din 2000, după campania înşelătoare şi difamatoare, a adversarului său Saxby Chambliss, Cleand a fost învins. Apoi încercând să prelungească drepturile de negociere sindicală şi securitate a muncii, pentru salariaţii din noul minister al Securităţii interne, a fost violent difamat de maşina de război GOP, care nu a ezitat să-i pună fotografia alături de cea a lui ben Laden. Reamintim : Cleand este veteranul de război ce şi-a pierdut ambele picioare şi o mână pe câmpul de luptă din Vietnam. Pentru opoziţia sa faţă de versiunea oficială 11 Septembrie, Cleand a devenit *persona non grata* la Washington, unde nu domnesc decât escrocii şi bandiţii.

Richard Ben-Veniste, membru democrat al comisiei, vechi procuror federal de New York ce s-a remarcat pe timpul afacerii Watergate ca avocat principal al comisiei Senatului, prezidată de Sam Ervin. De atunci, el a fost una dintre păpuşile democrate, gata oricând pentru orice anchetă. În prezent aparţine cabinetului juridic Mayer, Brown, Rowe & Maw, după ce mai înainte a lucrat pentru Weil, Gotshal & Manges, una dintre marile societăţi specializate în intre-

29. GOP: Grand Ols Party, supranume al partidului republican (NT).

prinderile falimentare, care era gata să angajeze două sute de milioane de dolari în falimentul Enron, societatea jefuită (în 2000) de marele partizan al lui Bush, Ken Lay, zis « Kenny Boy ». În trecut, Ben-Veniste reprezentase Barry Seal, traficant de droguri şi pilot în afacerea Iran-Contra.

Philip Zelikow, a fost secretar şef al Comisiei 11 Septembrie, director la Centrul Miller (afaceri publice), profesor de istorie la Universitatea Virginia, titular al catedrei White Burkett Miller. Anterior a fost director al comisiei naţionale pentru reforma federală electorală, prezidată de Carter şi Ford. Zelikov este unul dintre editorii *The Kennedy Tapes*, colecţie remarcabilă dar pe criterii îndoielnice, de mică valoare pentru cercetători. Împreună cu Condoleezza Rice, este co-autorul volumului *Germany Unified and Europe Transformed*. Partener cu Rice într-o aventură editorială, Zelikow a devenit victimă a unui paralizant conflict de interese. Director şi al Grupului Strategic Aspen, unul dintre programele institutului utopist Aspen, Zelikow este un *bushist* înverşunat, membru al echipei de tranziţie Bush-Cheney în 2000-2001, pe când Rice fusese acuzată de a fi înlesnit plata a 100 000 de dolari presupusului terorist Mohamed Atta, de către generalul pakistanez Mahmoud Ahmad, din Inter-serviciile pakistaneze, fără îndoială sub ordin CIA.

La 5 octombrie 2001, Zelikow a fost numit în Comitetul consultativ al Preşedintelui pentru informaţiile externe (PFIAB). La vremea aceea, PFIAB era condus de lugubrul general Brent Scowcroft, ce venea de la Kissinger Associates. În mai multe momente ale anchetei, Zelikow a fost obligat să se retragă, fiind implicat în afacerile investigate. De altfel, ceilalţi membri ai comisiei 11 Septembrie au fost obligaţi să-l interogheze pe secretarul lor cu privire la rolul jucat de el, în serviciile de informaţii, înainte de 11 Septembrie.

David Marcus a fost juristul comisiei 11 Septembrie. El a reprezentat cabinetul de avocatură Nr 1 *establishment*, Wilmer, Cutler & Pickering. Printre clienţii acestui cabinet se găseşte prinţul saudian Mohammed al-Faisal, unul dintre cei trei mari sponsori în procesul angajat de familiile îndoliate pentru obţinerea despăgubirii colective de 116 mii de miliarde de dolari. (Michel Chossudovsky, « Cine este ce în Comisia independentă 11 Septembrie », globalresearch.ca ; Joyce Lynn, « Comisia de înşelători şi înşelătorii, 11 Septembrie », www.communitycurrency.org/joycelynn.html).

Patru din cei 10 membri ai comisiei, Kean, Hamilton, Lehman şi Gorelick erau membrii ai elitistului Consiliu de relaţii externe, New York. Lipsa de seriozitate a comisiei 11 Septembrie se vede şi din faptul că ea s-a dovedit indiferentă la încălcarea clară a jurământului de către anumiţi martori. În timpul uneia dintre audienţe, fostul director provizoriu FBI, Thomas Pickard a declarat sub jurământ că,

înainte de 11 Septembrie, titularul *Attorney General*, John Ashcroft, i-a cerut să nu mai organizeze şedinţe pe tema pericolului terorist, întrucât asta nu-l interesează. Cel în cauză a negat însă în mod categoric. Unul dintre cei doi, mai probabil Ashcroft, ministrul justiţiei, minţea într-o chestiune de importanţă considerabilă. Comisia 11 Septembrie nu a făcut nimic pentru a lămuri care dintre cei doi este mincinosul.

Familiile victimelor de la 11 Septembrie speraseră că cel puţin unul din mijlocul lor va fi numit în această comisie. Comisia a fost constituită din politicarzi, militanţi şi politicieni profesionişti, din cele două partide. Tot ce au putut face familiile a fost să o delege pe Mindy Kleinberg, care a făcut un expozeu apreciat, în cadrul uneia dintre primele şedinţe publice ale comisiei. Membrii comisiei au ascultat-o politicos, au mulţumit călduros apoi au ignorat toate cele auzite. (*New York Observer*, 14 septembrie 2003).

Comisia 11 Septembrie nu a fost combativă, precum comisiile Church sau Pike, sub preşedintele Ford. De exemplu, comisia Pike condamnase pe Henry Kissinger pentru refuzul de a se prezenta în faţa Congresului. Singura împrejurare în care Comisia 11 Septembrie a dat impresia că evoluează în direcţia cea bună a fost către sfârşitul lui 2003, când Max Cleand, unul dintre membrii ei, s-a indignat contra aroganţei lui Bush, care persista în înşelătoria sa. Comisia 11 Septembrie avea puterea să îl convoace pe Bush, dar ea a preferat să negocieze, cu acesta, accesul la documentele importante ale Casei Albe, mai ales la rapoartele zilnice[30] către preşedinte, ale căror detalii răsuflaseră parţial, în cadrul anchetelor anterioare. Bush a propus ca doi membri ai comisiei să ia cunoştinţă de documentele sensibile, cenzurate de el în prealabil. Totul urma să se desfăşoare într-un local bine păzit şi fără posibilitatea de a lua note.

Cleland, care nu digerase înfrângerea din 2002, în faţa lui Saxby Chambliss, a dat curs liber mâniei şi indignării sale, într-un mod cum nu se mai vede în Washingtonul de astăzi. El a calificat propunerea Preşedintelui Bush de « respingătoare », avertizându-l pe acesta să înceteze cu tranzacţiile murdare, cerând sus şi tare ca toţi membrii comisiei să consulte documentele respective şi să poată nota tot ce cred de cuviinţă. (*New York Times*, 26 octombrie 2003). Dacă Bush ar fi decis să se opună, comisia şi-ar fi putut utiliza puterile ei, afacerea urmând să fie reglată în faţa unui tribunal. Asta ar fi însemnat o puternică lovitură contra lui Bush, ale cărui relaţii publice erau cunoscute ca întortocheate şi niciodată curate. În momentul când se prevedea un conflict între Cleand, sprijinit de alţi doi membri ai comisiei, contra lui Kean şi Hamilton, s-a anunţat soluţia : Cleand părăsea comisia pentru a lua în primire un post în Consiliul de

30. Presidential daily briefings (NT).

administraţie Export-Import Bank. Statutele comisiei nu permiteau ca cele două activităţi să fie exercitate în acelaşi timp. În momentul crucial, curajul veteranului şi eroului din Vietnam a lăsat de dorit. Cine poate şti la ce ameninţări s-a recurs pentru a se ajunge la această soluţie ?

Plecarea lui Cleand lăsa un loc vacant, ce trebuia completat. Grupul de militanţi ai familiilor îndoliate propuseră pe Kristen Breiweister. Arătând însă un dispreţ cinic faţă de familiile victimelor atentatelor, senatorul Dashle, care trebuia să numească înlocuitorul lui Cleand, l-a numit pe Bob Kerrey, fost senator de Nebraska, rector la New School University din New York. Kerrey aparţinea aripii drepte a democraţilor, foarte războinic şi xenofob în condiţiile de după 11 Septembrie. Cum auzea vorbindu-se de ben Laden şi de al-Qaida, el cerea alte şi alte represalii militare americane, cu o intransigenţă de psihopat.

Despre Kerrey se spune că era sărit de pe fix şi autor al unor crime de război în Vietnam. După cum raportează Gregory L. Vistica, corespondent *Newsweek*, în articolul « O noapte de oroare la Thanh Phong », (*New York Times Magazine*, 26 aprilie 2001), într-o noapte din 1969, « comandourile lui Kerrey atacară sătucul Thanh Phong, unde au masacrat cel puţin 13 civili, femei, bătrâni şi copii ». Măcelul s-a aflat de la Gerhard Klann, unul dintre tovarăşii de arme ai lui Kerrey, membru Navy Seal[31], care a povestit cum acesta îl ajutase să ucidă un bătrân Vietnamez, menţinându-l la pământ, în timp ce el însuşi a tăiat gâtul victimei cu baioneta. Astăzi însă, Kerrey pretinde că a uitat rolul lui în masacrul bătrânului Vietnamez. Dacă acest lucru este adevărat, rezultă că el este incapabil, din punct de vedere mintal, să facă parte dintr-o comisie specială de aşa importanţă. (A se vedea şi « Bob Kerrey este oare un criminal de război ? Da ! » – www.antiwar.com – 27 aprilie 200.

Comisia 11 Septembrie s-a ciocnit de obstrucţiile a numeroase instanţe : FAA, JCS, CIA, NORAD şi securitatea internă. FAA şi NORAD au fost atât de reticente încât s-au emis citaţii de aducere cu forţa, pentru ca acestea să scoată la lumină anumite documente. Într-o primă perioadă, martorii respectivi au refuzat să presteze jurământul cerut de lege, situaţie ce nu s-a schimbat decât în urma presiunii familiilor îndoliate şi a opiniei publice. Administraţia Bush a intimidat martorii, prin impunerea « însoţitorilor », prezenţi în timpul depunerii mărturiilor, pentru a împiedica martorii să spună prea multe. Raportul final al Comisiei 11 Septembrie a fost cenzurat, în prealabil, de către Casa Albă şi Bush în persoană.

31. Unităţi militare speciale, foarte sever antrenate (NT).

Punctul culminant al interesului din jurul Comisiei 11 Septembrie a fost mărturia lui Clarke (apr. 2004), care a permis ridicarea secretului şi publicarea faimosului raport zilnic al preşedintelui, din 6 aprilie 2001, intitulat « ben Laden a decis să lovească Statele Unite ». Este vorba de un document despre care Rice a spus că nu conţine decât fapte istorice. Consecinţa acestui document a fost însă consolidarea mitului, nu lărgirea punctului de vedere al publicului. Evident, asta a şi voit Clarke. Condoleezza Rice a refuzat să apară în faţa comisiei şi nu a cedat decât în faţa presiunii publice. Rezultatul mărturiei ei a fost însă decepţionant.

Publicarea raportului Comisiei 11 Septembrie s-a făcut cu aprobarea oligarhiei celor două partide. Elita la putere a aprobat modul ei de a ascunde adevărul ca şi recomandarea unei reforme structurale, mai ales ideea unui singur serviciu de informaţii al guvernului, peste CIA, DIA, NSA şi celelalte. În realitate, ţara ar fi mai bine servită dacă s-ar păstra actualul sistem fragmentat, care asigură pluralismul opiniilor şi nu poate fi obligat decât foarte greu să urmeze o direcţie impusă. Ce se va întâmpla însă dacă serviciile de informaţii ajung pe mâna unui neo-conservator din aluatul lui Feith, Luti sau Schulsky ? În sistemul actual, totdeauna există şansa ca o agenţie de informaţii să servească patria, anchetând crimele altei agenţii de informaţii. Se pare însă că exact asta se evită prin consensul Kean-Hamilton.

Deşi presa şi celelalte medii de (dez)informare sunt corupte şi sub influenţă, totuşi au existat voci dizidente. William Raspberry a condamnat raportul Comisiei 11 Septembrie, pe care l-a numit « explicaţie copilărească », după modelul copilului ce spune că « becul s-a ars singur ». Raspberry l-a citat pe Ray McGovern, veteran CIA şi al Amicalei serviciilor de informaţii pentru etica profesională (VIPS), care a declarat : « Scopul comediei este dezvinovăţirea tuturor celor din *establishment*… Cum se face că după atâtea şi atâtea luni de mărturii şi de audieri, comisia se dovedeşte incapabilă să spună dacă atentatele ar fi putut fi evitate ?».

Iată însă aprecierea de ansamblu a lui McGovern, asupra Comisiei 11 Septembrie : « Comisia nu reprezintă nici America, nici familiile victimelor de la 11 Septembrie. Ea este un fragment arhetipal din *establishment*, constituit din bărbaţi care, cu excepţia formală a femeii albe, sunt exact ca mine. Toţi sunt avocaţi, politicieni sau ambele la un loc, toţi sunt pe placul vice-Preşedintelui Cheney care, la început, nu a voit niciun fel de comisie. Rezultatul este simplist, necinstit, melefic şi pervers ». (*Washington Post*, 26 iunie 2004).

Ca urmare a incapacităţii oficiale de a realiza o anchetă adevărată a evenimentelor din 11 Septembrie, nimeni nu a trebuit să dea socoteală de nimic, nimeni nu este vinovat de cele ce s-au petrecut. Deşi au existat probleme grave în serviciile de informaţii, JICI şi comisia

Kean-Hamilton s-au pus de acord că acestea au fost de natură sistemică, ceea ce înseamnă că nimeni nu este vinovat. În urma celor întâmplate, cariera unui singur funcţionar a avut de suferit : directorul securităţii FAA. Chiar şi acestuia însă, i s-a permis să demisioneze.

În marină, căpitanului a cărui navă se scufundă i se retrage comandamentul, chiar dacă nu a comis nicio eroare. În numeroase ţări, dacă echipa naţională pierde în mod prematur cupa mondială la fotbal, ministrul Sporturilor trebuie să demisioneze. În alte ţări, după un grav accident rutier sau feroviar, ministrul Transporturilor demisionează imediat. Acesta este principiul responsabilităţii politice totale al şefului unui minister.

După 11 Septembrie 2001, administraţia Bush nu a respectat acest principiu. Dimpotrivă, personaje precum Ashcroft au pretins, în fond, că cu cât dezastrul produs, sub mandatul lor, a fost mai grav şi cu cât mai numeroase au fost greşelile lor, cu atât mai mult ei merită puterile speciale acordate de stările de urgenţă ! Judecata lor a fost următoarea : « Cu cât mai mare a fost eşecul nostru colectiv, cu atât mai mult meritǎm puterile dictatoriale ». Ashcroft pare să considere că oricum, într-un fel sau altul, el are dreptul să-şi facă drum către dictatură. În societatea ce funcţionează pe baza unor astfel de aranjamente, birocraţii nu vor depune niciun efort pentru evitarea dezastrelor. Principiul responsabilităţii ministeriale dă funcţionarilor guvernului o legătură fundamentală şi esenţială cu realitatea : certitudinea că îşi vor pierde slujba dacă, sub mandatul lor se produce o catastrofă. Într-un sistem oligarhic, ca al nostru, pentru existenţa unui minim de interes comun între funcţionari şi securitatea cetăţenilor, principiul responsabilităţii ministeriale este necesar. Emanând de la mafia oligarhică neo-conservatoare, ideea extraterestră a legii marţiale abrogă principiul sănătos al realităţii, menţinând în funcţiile lor pe cei incapabili, recompensându-i pentru imbecilismul lor, ba chiar decorându-i pentru complicitate sau trădare.

Comentariile următoare despre Conspiraţia prafului de puşcă, de acum patru sute de ani, prezintă o mare asemănare cu operaţiunea de la 11 Septembrie : « fixitatea dementă cu care acest obiectiv a fost urmărit, mijloacele fără de scrupule pentru a-l atinge, vehemenţa cu care faptele au fost prezentate ca şi cum ar fi fost dovedite (nimeni nu a căutat aceste dovezi), într-un cuvânt, sistemul de falsificare, pe baza căruia s-a construit întreaga operaţiune teroristă, nu poate să inspire niciun fel de încredere în faptul că baza pe care acest edificiu dement a fost construit este într-adevăr ceea ce se pretinde a fi. Pe de altă parte, studiind detaliile ce ne sunt furnizate, depre desfăşurarea tărăşeniei, observăm că multe din cele imputate piraţilor aerieni sunt absolut imposibile. Dacă într-adevăr piraţii aerieni ar fi acţionat aşa cum ni se spune, ar fi fost imposibil ca autorităţile publice să nu aibă cunoştinţă

de ceea ce se punea la cale ». (Gerard, pp.16-17). Comentariile la Conspiraţia din 1605, a prafului de puşcă, sunt aplicabile şi atentatelor de la 11 Septembrie 2001, patru secole mai târziu. Mafia financiară anglo-americană, a cărei intrare în istorie a fost marcată de actele teroriste de pe vremea regelui Iacob I-ul, a recurs la acte teroriste şi mai spectaculoase, în epoca declinului ei istoric.

De aceea, tuturor oamenilor de bună credinţă le spunem următorul lucru : în legătură cu orice subiect important, nu credeţi niciodată declaraţiile lui Bush & Co, fără a verifica faptele în mod independent. Cum puteţi, oameni buni, să continuaţi a-l crede pe Bush în chestiunea cea mai importantă a zilelor noastre, atentatele teroriste de la 11 Septembrie 2001 ? Consecinţele şi implicaţiile acestei stări de lucruri sunt enorme – o enormitate ce ne va părea ridicolă, într-o zi, faţă de consecinţele corupţiei ce va triumfa, dacă vom lăsa politicienii şi mafioţii să acţioneze, aşa cum deja au triumfat în Afganistan şi Irak, ceea ce se va petrece curând şi în alte ţări, inclusiv în Statele Unite.

La 14 septembrie 2001, afişând ostentativ şi cu ridicolă mândrie lecţia infamei afaceri din Golful Tonkin (august 1964), care a costat viaţa 50 000 de Americani şi a unui million de Vietnamezi, Congresul Statelor Unite a dat mână liberă lui Bush, să declare război, permiţându-i utilizarea « tuturor forţelor necesare şi potrivite contra popoarelor, organizaţiilor sau persoanelor ce au decis, planificat, autorizat, comis sau ajutat înfăptuirea atentatelor teroriste din 11 Septembrie 2001, ori care au găzduit astfel de persoane sau organizaţii – totul pentru a zădărnicii alte acte de terorism internaţional, din partea acestor popoare, organizaţii sau persoane, contra Statelor Unite ». Singurele voturi contra fură cele ale deputatei democrate Barbara Lee, din California, şi ale senatorului Robert Byrd, din Virginia Occidentală, care prin curajul lor, în faţa isteriei generale, au apărat onoarea poporului american.

În cele ce urmează, vom examina definiţia dată de Bush celor care « au planificat, autorizat, comis sau ajutat » atentatele de la 11 Septembrie 2001.

CAPITOLUL II

TEORIA SI PRACTICA TERORISMULUI FABRICAT

Încă şi încă, Republica este îngrijorată, perturbată şi traumatizată de aceste provocări subversive, mai ales de comportamentul celor care ar fi trebuit să fie primii care le împiedice…

Sallustius

Iniţial, titlul acestui capitol a fost « Teoria şi practica terorismului sponsorizat de un Stat, înfăptuit sub un fals drapel şi în întregime artificial ». Mă voi limita însă la « terorismul fabricat », rezumînd astfel o frază cam lungă. Pentru a putea supravieţui, orice sistem politic ce se sprijină pe consimţământul celor administraţi, are neapărată nevoie de o anumită legitimitate populară. Ce se întâmplă însă când războaiele, politica şi schimbările instituţionale operate de elita la putere nu sunt acceptate de marea majoritate a cetăţenilor, nemaiputând să le câştige încrederea şi cu atât mai puţin susţinerea ? Ce se întâmplă când natura oligarhică sistemului îi conferă o astfel de inerţie încât el nu mai răspunde dorinţelor şi aşteptărilor populare? În astfel de condiţii, când sistemele politic şi economic sunt în criză, terorismul de Stat are cale liberă. Nu vom spune însă cum ar trebui să acţioneze oamenii de Stat, generalii şi ofiţerii serviciilor de informaţii. Ne vom limita a arăta cum au acţionat şi continuă să acţioneze aceştia.

Cele pe care le enunţăm pot fi considerate o teorie a terorismului fabricat. Acest terorism este fabricat întrucât conjugă eforturile unui număr de componenţi disparaţi : ţapii ispăşitori, agenţii secreţi de toate nivelele, inclusiv banalii « turnători », mediile de tot felul şi cei ce le conduc, etc. În ideea noastră, « fabricat » înseamnă artificial. Acest terorism nu creşte spontan, pe terenul disperării, al opresiunii. El este produsul muncii de organizare şi conducere, în cadrul căreia diversele grupări şi direcţii ale unui guvern joacă un rol indispensabil.

Nu propunem o muncă de erudiţie universitară, ruptă de nevoile şi grijile popoarelor, ci o reflexie activă contra tentativei actuale de a construi întreg sistemul internaţional pe o monstruoasă falsificare.

Datoria noastră este să subliniem ideea neobişnuită, deci reprimată, că cea mai mare parte din terorismul internaţional, mai ales cel ce se prezintă într-un mod spectaculos, este de fapt un terorism de Stat, susţinut de către Stat. Asta nu înseamnă că terorismul în cauză este sponsorizat de ansamblul guvernului, până la ultimul şef de birou sau scârţa-scârţa pe hârtie, dintr-un secretariat… Pur şi simplu, o parte din

reţeaua guvernamentală profită de accesul ei la putere pentru a susţine fenomenul terorii în fel şi chip. În Europa anilor 60 şi 70, în lumea arabă sau islamică a zilelor noastre, au existat şi există persoane şi organisme pline de iluzii şi de naivitate, care au crezut şi cred că terorismul internaţional este asociat cu o schimbare revoluţionară sau progresistă, cu instaurarea unei justiţii internaţionale. Nimic nu este mai departe de adevăr decât aceste iluzii. Simpatizând cu Brigăzile Roşii sau cu banda Baader (Fracţiunea Armatei Roşii), stânga italiană şi cea germană a anilor 70 nu au făcut decât să-şi etaleze naivitatea, aceste două organizaţii teroriste fiind create şi manipulate de către serviciile secrete NATO. De asemenea, Arabilor ce simpatizează cu al-Qaida trebuie să li se amintească viguros că această organizaţie a fost creată de CIA, că ea continuă să fie manipulată de aceasta pe diverse căi, de intermediari fără legături aparente cu ea. În majoritatea cazurilor, terorismul despre care s-a zis că este efectul disperării popoarelor oprimate a produs efecte contrarii celor la care ne-am fi putut aştepta. Prima explozie a avioanelor comerciale, luarea de ostateci cu prilejul Jocurilor Olimpice de la Munchen (1972) sau pe vaporul Achille Lauro au întârziat cauza palestiniană cu 20 de ani. Contrar aparenţelor, orice nou act terorist are acelaşi efect.

Terorismul modern este mijlocul prin care oligarhia mafiotă duce un război clandestin contra popoarelor, un război pe care i-ar fi imposibil să îl ducă în mod deschis, pe plan politic. Încă de pe vremea lui Tucidide şi Platon, oligarhia mafiotă urmăreşte mereu acelaşi unic program de a se perpetua la putere, de a continua să deţină puterea. Forma politică şi economică a oligarhiei este ceva secundar. Nomenclatura fostei Uniuni Sovietice pretindea că se bazează pe posesia de către Stat a mijloacelor de producţie, pe supremaţia partidului comunist, a ideologiei marxiste. Ea s-a arătat însă foarte doritoare să se debaraseze de aceste dogme, când a văzut că Statul comunist nu îi mai poate garanta privilegile. Înţelegând acest lucru, mafia oligarhică de tip sovietic s-a grăbit să devină « capitalistă », adoptând principiul « lăsaţi-i să facă, cu bună ştiinţă », pe tinerii lupi, cum spunea Jirinovsky. Pentru mafia oligarhică, lucrul cel mai important este să îşi păstreze puterea şi privilegiile. Aparenta prăbuşire a comunismului este o lecţie istorică foarte importantă, ce ne obligă să fim sceptici faţă de elita conducătoare americană, care este tot o oligarhie mafiotă, care funcţionează sub masca instituţiilor democratice, a democraţiei formale. Experienţa Uniunii Sovietice şi a lagărului comunist sugerează că oligarhia americană va abandona forma democratică în favoarea uneia birocratico-autoritare sau chiar totalitare – mai ales dacă formele democrate nu vor putea fi conservate, probabil din cauza dificultăţilor financiare şi economice.

Naivii cred că terorismul creşte pe terenul opresiunii, al mizeriei economice şi al disperării politice. Popoarele oprimate, exploatate şi până de curând colonizate nu s-au unit în mod spontan şi nu au creat organizaţii de eliberare naţională, prin propriile lor mijloace, ci numai împinse sau stimulate de anumite puteri, care le-au furnizat banii, armele şi instructorii absolut necesari.

Naivii nu văd actorii instituţionali cei mai importanţi din lumea terorismului : agenţiile secrete de informaţii precum CIA, FBI, NSA, KGB, STASI, MI-6 şi altele. Serviciile secrete sunt organismele în care acţionează veritabila esenţă a mafiilor oligarhice. Întrucât privilegiile oligarhice se exprimă în detrimentul populaţiei, metodele secrete de control devin cu timpul indispensabile. În forma lor modernă, agenţiile secrete şi-au făcut apariţia în Republica Veneţia, celebră cândva pentru directoratul ei în materie de informaţii : Consiliul celor Zece, plus o întreagă reţea de spioni, informatori şi provocatori omniprezenţi. Sistemul oligarho-mafiot veneţian a fost cel mai longeviv din întreaga istorie a lumii. În ciuda diferenţelor de natură culturală, toate agenţiile secrete sunt asemănătoare în esenţa lor. Nu întâmplător, terorismul apare în chiar sânul lor, mai exact în extensiunile lor *private*, aşa numitele comunităţi informative din Statele Unite, de exemplu, înfiinţate prin decretul 12333 al preşedintelui Ronald Reagan.

Serviciile secrete sunt fataliste sau realiste întrucât consideră că toate schimbările sociale şi politice sunt inevitabile. În acest fel ele descoperă un fenomen pe cale de a se naşte, pe care încă nu l-au infiltrat, deşi ele îşi plasează continuu agenţii şi finanţele, cu scopul de a dirija şi influenţa orice fapt sau manifestare socială, care ajunge la maturitate. În urmă cu câţiva ani, generalul Paul Albert Scherer, fostul şef al contra-spionajului militar al Germaniei de Vest (*Militärischer Abschirmdienst*), un mare expert în aceste chestiuni, mi-a încredinţat următoarele: « îndată ce şefii acestor servicii văd demararea unui tren, ei nu alta în cap decât să se urce în el, oricare ar fi destinaţia lui ». Lucrul acesta este valabil mai ales în ce priveşte grupurile teroriste. Atenţia serviciilor de informaţii se fixează atât de puternic pe acestea încât sarcina lor consistă adesea mai mult în a le crea, decât în a le infiltra şi a lua controlul celor deja existente.

Universul serviciilor secrete constă în falsuri, camuflaj, înşelăciune, violenţă, cruzime incredibilă, trişerie, trădare. Acesta este domeniul cel mai dezolant, penibil şi sinistru al activităţii omeneşti, nimic cu adevărat înălţător nu poate subzista în cadrul unor astfel de servicii ce nu cunosc speranţa, nici simpatia, salvarea, eliberarea, răscumpărarea, ajutorul ! Serviciile secrete constituie singurul aspect al vieţii omeneşti în care maxima lui Hobbes se aplică perfect : un război al tuturor contra tuturor – mai mult chiar decât omul este lup pentru om, căci lupii sunt animale nobile, nelipsite de sentimente demne de stima

noastră. Aşadar, este vorba de un război al tuturor contra tuturor, dar nu unul haotic ci unul controlat, ce susţine puterea Statului. În timpul războiului rece, conflictul dintre CIA, MI-6, SDECE, KGB, BND, STASI, Mossad şi altele era numit deşertul oglinzilor, lumea agenţilor dubli, tripli, multipli, supleanţii sau adversarii lor din contra-spionaj, omniprezenţii specialişti în « afaceri umede », cum îşi califica KGB-ul asasinatele.

Plecăm de la prezumţia certă că terorismul este legat intrinsec de o activitate controlată de un grup al guvernului, acţionând probabil sub influenţa grupurilor financiare ce constituie ultima sursă de autoritate pe planeta noastră, mondilizată după 1991. Terorismul nu poate fi descris ca un fenomen sociologic spontan, cum se spune. Mai curând, el trebuie văzut ca ceva creat, dezvoltat de sociologi, psihologi, *profilatori*, psihiatri, ofiţeri tretanţi, manipulatori şi mesageri secreţi. Pe teren, în spatele fiecărui terorist şi grup terorist este necesară prezenţa unei reţele birocratice. Combustie spontană nu există. Nici fum fără foc.

Suntem în faţa unui punct important, asupra căruia vom reveni. Teoria naivă sau spontană a terorismului crede că grupul terorist se naşte din mizerie, sărăcie şi disperare. Această explicaţie neglijează rolul crucial şi indispensabil al agenţiei secrete care, de regulă este prezentă încă din momentul creerii grupului sau imediat după. La 16 august 2004, în faţa Asociaţiei americane de sociologie din San Francisco, binecunoscuta scriitoare indiană Arundhati Roy a declarat că « terorismul este privatizarea războiului », că « teroriştii sunt adepţii pieţei libere în materie de război ». Formulele de acest gen au meritul de a fi frumoase, nu însă şi adevărate. Terorismul fabricat este foarte pe larg sub controlul Statului. Sforile marionetelor sunt bine mascate pentru ochii ce nu ştiu, nu pot sau nu vor să vadă, adică să ştie, să afle, să cunoască, să depăşească limita ignoranţei docte şi a prostiei de toate zilele. În consecinţă, o organizaţie sau societate creată de CIA, KGB sau MOSSAD nu face parte cu adevărat din sectorul privat al economniei de piaţă, cum credea scriitoarea indiană, pe care am citat-o. O astfel de societate este emanaţia Statului, fel ca şeful secţiei locale a poliţiei secrete, la fel ca întreg personalul acesteia.

Evident, terorismul sponsorizat de Stat nu se poate prezenta sub adevăratul său nume. El trebuie neapărat să se aranjeze astfel încât să treacă drept vocea autentică a celor oprimaţi, indiferent că aceştia sunt Arabi, Musulmani, muncitori, minorităţi etnice sau naţionale, etc. Grupurile teroriste nu se pot afişa cu eticheta CIA sau KGB. Trebuie neapărat ca ele să se numească Brigăzile Roşii, Fracţiunea Armatei Roşii, ETA, IRA, al-Qaida, etc. Falsa denumire, falsul drapel şi falsa ideologie permit grupului terorist să pară ceea ce nu este şi să-i facă să

creadă, pe telespectatorii ce privesc CNN-ul, al-Jazira sau orice altă televiziune, că mascarada este realitate.

În secolul al XIX-lea, cartierul general al terorismului internaţional a fost la Londra. Apărarea imperiului colonial necesita operaţiuni pe care era victoriană nu le putea mărturisi. Vehicolul principal al actelor teroriste britanice în Europa a fost Giuseppe Mazzini şi falanga sa de organizaţii după modelul Tinerei Italii : Tânăra Germanie, Tânăra Franţă, Tânăra Polonie, Tânăra Turcie, Tânăra Americă, etc. Mazzini a fost un agent în solda Amiralităţii britanice, care îşi primea finanţarea prin intermediul unui funcţionar al Amiralităţii, James Stansfeld. Terorismul lui Mazzini era îndreptat contra a ceea ce Englezii numeau « puterile arbitrare » : Prusia, Rusia, Austria.

Aceste ţări numărau o serie întreagă de minorităţi oprimate, iar Mazzini înfiinţa câte un grup terorist pentru fiecare dintre acestea, adesea promiţând aceleaşi teritorii mai multor secţiuni naţionaliste. Esenţialul consta în asasinarea conducătorilor, a capetelor încoronate şi a înalţilor funcţionari, în aruncarea bombelor ucigaşe. Putem judeca efectele produse, prin simpla recitire a plângerii unui Austriac contra operaţiilor lui Mazzini din Italia : Mazzini produce tulburări în Italia, se văita acesta, ceea ce este rău pentru Austria, fără însă ca Italia să devină mai puternică, ceea ce ar putea fi rău pentru Anglia. De altfel, toată viaţa sa Mazzini a acţionat din Londra, ceea ce arată patronii săi, ca şi pe cei ai altor anarhişti sau revoluţionari, precum Bakunin, Marx şi un întreg trib de nihilişti. Mazzini a lucrat foarte bine pentru Anglia, atât în Europa cât şi în Imperiul Otoman sau în cele două Americi. Pentru restul lumii, Amiralitatea organiza operaţiuni speciale.

Terorismul de Stat are mai multe scopuri. Unul dintre acestea poate fi eliminarea unui politician sau a unui şef de intreprindere. Încă din anii 1500, Niccolo Machiavelli consacra în opera sa de bază un lung capitol dedicat conspiraţiilor. Prin acest termen, el înţelegea o operaţie destinată a asasina conducătorul unui Stat şi a-i lua locul, punând mâna pe putere. Terorismul modern este mai subtil : eliminând un lider politic, el caută să modifice politica guvernului sau a ţării în fruntea căreia se afla cel eliminat. Uneori, mafia sau reţeaua ce se infiltrează în guvernul unui Stat poate elimina un şef de Stat sau de guvern ce este bine cunoscut şi chiar iubit.

În acest sens, un bun exemplu este Republica franceză sub preşedintele De Gaulle. Acesta nu voia să accepte ca Statele Unite şi Anglia să îi dicteze politica sa în cadrul pactului NATO. Aşa stând lucrurile, De Gaulle a decis sustragerea Franţei de sub autoritatea NATO, gonind această mafie militară din localurile sale de la Paris, condamnând războiul din Vietnam, refuzând intrarea Angliei în Comunitatea europeană, cerând Statelor Unite să îşi plătească obligaţiile externe mai curând în aur decât în dolari de hârtie, glorificând « Quebecul

liber » şi manifestând în toate felurile posibile dorinţa sa de independenţă faţă de Anglo-Americani. Rezultatul a fost o serie de aproximativ 30 de atentate contra lui, executate de extrema dreaptă franceză, cu bunăvoinţa discretă a serviciilor secrete anglo-americane. Niciunul dintre aceste atentate nu a reuşit.

Un alt exemplu este Enrico Mattei, director al companiei petroliere ENI, a Statului italian. Mattei nu a acceptat hegemonia cartelului anglo-american, cunoscută sub numele de mafia celor Şapte Surori[32]. El a oferit producătorilor arabi împărţirea profiturilor la nivelul 50/50, ceeace era mult mai avantajos decât ofertele anglo-americane. De asemenea, Mattei era dispus să îi ajute pe Arabi a-şi dezvolta economia în mod autonom, devenind astfel destul de puternic pentru a se opune subordonării Italiei de către Anglia şi Statele Unite, cei doi tartori ai pactului NATO. Pe neaşteptate însă, avionul privat al lui Mattei s-a prăbuşit lângă Milano, în octombrie 1962. Evenimentul poate fi atribuit sabotajului CIA sau al aliaţilor acesteia, între care anumite « picioare negre[33]», ce erau şi inamicii lui De Gaulle. Evident, după moartea lui Mattei, compania ENI a intrat în frontul cumin-ţeilor, supunându-se fără condiţii mafiei petroliere anglo-americane.

Exemplul clasic de asasinat politic a fost însă acela al Preşedintelui american John F. Kennedy. În urma aventurii militare din Golful Porcilor (Cuba), Kennedy a înţeles perfidia şi incompetenţa directo-ruilui CIA, Allen Dulles, pe care l-a pus pe liber, refuzând să asculte sfatul fostului secretar de Stat, Dean Acheson. În plus, Kennedy a neglijat opiniile principalilor săi consilieri militari, Lyman Lemnitzer şi Curtis LeMay, ce voiau să profite de criza cubaneză pentru a declanşa un război nuclear cu URSS. El s-a ciocnit însă mai ales de Roger Blough, de la US Steel, reprezentantul suprem Wall Street, refuzând ca Rezerva federală să fie singurul furnizor ai dolarilor americani de hârtie şi preferând să revină la politica New Deal, a lui Franklin D. Roosevelt şi la regimul prezidenţial puternic al acestuia. Oligarhia Statelor Unite decisese însă de mult că un regim puternic, precum cel al lui Franklin Roosevelt, trebuie împiedicat cu orice preţ. (De altfel, a existat o tentativă de asasinare a lui Roosevelt, în Florida, înainte ca acesta să ia în primire funcţia de preşedinte). De asemenea, Kennedy intenţiona să-l concedieze pe Edgar Hoover, şeful FBI ce nu îi dădea niciun fel de socoteală, să reducă efectivele militare din Vietnam, în loc să le sporească, aşa cum doreau consilierii săi. Se crede chiar că, după realegerea, din noiembrie 1964 (care nu a avut loc, din cauza

32. Cele Şapte Surori sunt şapte companii petroliere principale care stabileau în mod secret preţul petrolului. (NT).

33. *Pieds-noirs* sau picioare negre, nume dat coloniştilor europeni, mai ales Francezi şi Italieni, din Tunisia, Maroc şi Algeria. (NT).

asasinării lui, în noiembrie 1963) Kennedy s-ar fi retras cu totul din Vietnam.

În materie de terorism, linia de separaţie a apelor a fost suprimată la mijlocul decadei 60. Până atunci, asasinarea personalităţilor era comisă de ofiţeri contrariaţi sau de refugiaţi coloniali, putând fi atribuită dezechilibraţilor rătăcitori, precum Oswald, sau simplilor anonimi. Apoi, astfel de asasinate au fost rezervate revoluţionarilor sau grupurilor subversive. În decada 1980-1990, aceste grupuri au abandonat progresiv camuflajul lor marxist-leninist, asumând adesea o coloratură anarhistă de dreapta sau islamică.

În Germania, Detlev Karsten Rohwedder era directorul general al concernului *Treuhandstalt* care, în 1991, era cea mai mare intreprindere din lume. În fosta Republică Democrată Germană, toată industria fusese proprietatea Statului. Când Germania comunistă s-a prăbuşit, în 1989, această propriette a fost transferată în contul *Treuhandstalt*. Ca şef al acestei intreprinderi, Rohwedder voia să o conserve în sectorul de Stat, cel puţin pe perioada tranziţiei, menţinând locurile de muncă şi nivelul producţiei, pentru a uşura alipirea Germaniei răsăritene la patria cât de cât unificată ! Iată însă că financiarii anglo-americani voiau să pună laba pe toată industria fostei Germanii comuniste, prin vinderea acesteia la licitaţie. Când Rohwedder s-a arătat reticent faţă de această politică, el a fost asasinat, în primăvara lui 1991, imediat după primul Război din Golful Persic. Cine au fost asasinii ? Pretinse elemente din banda Baader-Meinhof, cunoscută şi sub numele de Fracţiunea Armata Roşie. Succesorul lui Rohvedder a vândut imediat toată industria fostei Germanii comuniste, după cum doreau hrăpăreţii financiari Anglo-Americani.

Un alt caz este acela al lui Aldo Moro, şeful Partidului Democrat-Creştin italian. În anii 70, Aldo Moro era în fruntea celor ce pregăteau intrarea Partidului Comunist Italian (PCI) în guvernul Italiei, care ar fi dobândit astfel, după zeci de ani de crize nesfârşite, o majoritate parlamentară solidă. După cum a declarat ulterior văduva lui Aldo Moro, acesta fusese avertizat, de un important personaj american (probabil Henry Kissinger), că trebuie să renunţe la intenţia de a introduce Partidul Comunist Italian în guvern. În martie 1978, acest avertisment a fost urmat de un atentat terorist asupra cortegiului de maşini al lui Moro, mai mulţi dintre bodigarzii acestuia fiind ucişi. Cu această ocazie, Moro a fost răpit, atentatul fiind revendicat de Brigăzile Roşii. Două luni mai târziu, cadavrul lui Moro a fost descoperit în portbagajul unei maşini, în plin centrul Romei. Bineînţeles, după moartea lui Moro, nu s-a mai pus problema intrării comuniştilor italieni în guvern.

După cum se vede din aceste exemple, principalul Stat terorist care a acţionat în Europa de după 1945 a fost Statele Unite, care au acţio-

nat în cârdăşie cu serviciile secrete englezeşti MI-5 şi MI-6, în cadrul serviciilor de informaţii ale pactului NATO. Scopul permanent al terorismului american postbelic a fost menţinerea diviziunii lumii în sfere de influenţă, aşa cum au decis la Yalta cei trei « MARI » : Statele Unite, Anglia şi URSS. Întrucât Statele Unite nu puteau să îşi aresteze şi execute opozanţii în felul lui Stalin, terorismul a devenit metoda lor preferată, pentru a-şi menţine dominaţia şi influenţa în cadrul blocului occidental. Astfel, terorismul a fost utilizat împotriva contestatarilor politici, cazul lui Aldo Moro, al contestatarilor economici, cazurile lui Mattei şi Rohwedder, al personalităţilor ce le creau multiple probleme, cazul preşedintelui francez De Gaulle. În cazul preşedintelui Kennedy şi al fratelui său Robert, terorismul a servit zădărnicirii reformelor sistemului, care nu erau dorite de către oligarhia mafiotă. Evident, aceasta nu putea împiedica reformele pe căi politice normale. În antichitate, reformele anti-sclavagiste ale fraţilor Gracchi erau singurul mijloc de salvare a Republicii Romane, dar latifundiarii şi marii proprietari de sclavi le-au considerat o ameninţare mortală pentru ei. În consecinţă, fraţii Gracchi, din Roma, au fost asasinaţi ca şi fraţii Kennedy, din Statele Unite.

Terorismul poate servi pentru schimbarea radicală a situaţiei politice sau a unui proces politic. Un bun exemplu postbelic este atentatul cu bombe contra băncii din Piaţa Fontana (Milano, 12 decembrie 1969), soldat cu moartea a 16 persoane şi rănirea gravă a altor 88. La vremea respectivă, acest atentat a fost un şoc teribil şi o oroare pentru opinia publică. Atentatul s-a produs în momentul de vârf al celui mai puternic val de greve din Italia postbelică, aşa numita *toamnă fierbine*, când muncitorii din industria metalurgică şi a automobilelor s-au arătat foarte agresivi şi revendicativi. De la o zi la alta, acest atentat a pus capăt grevelor fără de sfârşit. Toate grevele programate au fost anulate, iar poliţia, prinsă de frenezia autoritară a tuturor poliţiilor, aresta simpatizanţii stângii, intimidând oamenii paşnici şi favorizând oligarhia locală. Această metodă de control social a fost numită « strategia tensiunii », termen bine ales întrucât tensiunea este factorul cheie al condiţionării psihologice. Strategia tensiunii implica legii excepţionale şi alte măsuri dictatoriale, preconizate astăzi de banda mafiotă a lui Ashcroft, din cadrul neo-conservatorilor sau al oligarhiei americane.

Bombele din Piazza Fontana fură atribuite unui grup de anarhişti cvasi-inexistent, ce purta numele de Clubul Bakunin. De către cine ? De către poliţie, de către mediile de informare PRT, doi dintre slugoii de serviciu ai oricărui regim de Stat terorist. Clubul Bakunin fusese bine infiltrat de serviciul secret italian (SID). Printre membrii acestuia figura ceferistul Giuseppe Pinelli şi dansatorul Pietro Valpreda. Pinelli a fost aruncat pe fereastra etajului patru al sediului poliţiei, iar

Valpreda a fost denigrat şi insultat de haita inconştientă şi setoasă de sânge a ziariştilor nedemni de acest nume. Foarte curând, tentativa absurdă poliţiei a eşuat, nimeni dintre membrii Clubului Bakunin neputând fi « convins » să se recunoască autor al atentatului. Ca orice serviciu secret « serios », SID-ul italian îşi avea propria pepinieră de învăţăcei teroriști, dintre care s-au ales noii suspecţi, Freda şi Ventura. Bine pregătiţi şi aleşi, aceştia s-au prezentat ei înşişi drept « naziști-maoiști ». După douăzeci de ani, o informaţie ajunsă în domeniul public a arătat că bombele din Piazza Fontana fuseseră puse de către reţeaua secretă GLADIO, ce lucra sub controlul serviciilor secrete ale pactului NATO. Pe bună dreptate, nomenclatura mafioţilor din NATO apreciase că succesul valului de greve ar fi putut conduce la slăbirea alianţei militariste atlantice faţă de Pactul de la Varşovia, condus de către Sovietici.

De-a lungul anilor 70 şi 80, Statele Unite, pactul NATO şi mafia oligarhică italiană şi-au bătut capul să distrugă mişcarea muncitorească şi să împiedice intrarea comuniştilor în guvernul de la Roma. Printre atentatele teroriste, citǎm explozia bombei din timpul manifestaţiei sindicale anti-fasciste din Piazza della Logia (Brescia, mai 1974, 8 morţi, 100 de răniţi), explozia bombei din trenul expres *Italicus* (august 1974, 12 morţi, 48 de răniţi) ; cel mai grav a fost atentatul din gara Bolonia (2 august 1980, 85 de morţi şi aproximativ 200 de răniţi). Atentatul din gara Bolonia a fost cel mai grav atac terorist din Europa, înainte de explozia bombelor din trenul de Madrid (11 martie 2004). De remarcat că modul de operare a fost similar în cazul atacurilor feroviare Bolonia şi Madrid.

Se ştia deci că terorismul furnizează un bun mijloc de control social. Anumite grupuri din oligarhia mafiotă americană sunt entuziasmate de posibilităţile cvasi-infinite ale exploatării « inteligente» a terorismului ce se dezvoltă sub ochii lor. Încercarea de construire a unui Stat şi a unei ordini sociale, pe o bază teroristă, nu este însă în niciun caz un semn de maturitate, de înţelepciune.

Un alt scop esenţial al terorismului este provocarea războiului. În acest caz, grupurile teroriste sponsorizate de Stat, şi arborând un fals drapel, execută un atentat contra puterii ce doreşte războiul, dar are nevoie de un pretext pentru a-l declara în bună regulă, jucând rolul victimei nevinovate, ce a fost agresată de bandiţi ! Evident, odată produs, atentatul va fi utilizat ca pretext moral pentru câştigarea adeziunii populaţiei, exasperând şi înveninând sentimentul naţional, agitând şi manipulând cadavrele victimelor, insultând naţiunea vizată şi condamnând zgomotos sălbăticia şi monstruozitatea sub-oamenilor sau presupuşilor autori.

Logica unei astfel de provocări se poate observa în cazul oricărei manifestaţii pe care un guvern nu o agrează : manifestaţia decurge în

mod paşnic şi responsabil, manifestanţii fiind încadraţi de propriul lor serviciu de ordine. Părinţii cu copii în braţe, vârstnicii şi tinerii îşi strigă ofurile, cerând luarea în consideraţie a problemelor lor de un fel sau altul. Efectul politic pozitiv al unei astfel de manifestaţii deranjează oligarhia politică. Deodată, un grup de extremişti ce se dau drept anarhişti, dar care în realitate sunt provocatori ai poliţiei, se separă de grosul manifestanţilor şi încep să spargă vitrinele magazinelor din jur. Anarhiştii sunt prevăzuţi cu coctailuri Molotov, pe care le aruncă în mijlocul poliţiştilor şi jandarmilor, rănind grav pe unii dintre aceştia. Provocate în bună regulă, forţele de ordine recurg la grenade lacrimogene, pe care le aruncă în toate direcţiile, mai ales printre manifestanţii paşnici, luând la bătaie pe oricine le cade în mână. În acest fel, manifestanţii sunt înghesuiţi pe străzi păzite de poliţişti ce îşi etalează golănia şi setea de sânge, mulţi oameni sunt arestaţi, încarceraţi, etc. După o astfel de păţanie, rari sunt cei pot privi un poliţai fără să-l scuipe în obraz şi să-l trateze de mizerabil trântor şi slugoi al mafiei politice şi al Statului terorist.

În ce priveşte prezentarea manifestaţiei în presă sau la radio-televiziune, adesea acestea insistă pe scenele sau minorităţile violente, încercând să impună ideea că « anarhiştii » plătiţi de poliţia ce crează dezordine (în loc să păstreze ordinea publică) ar fi reprezentativi pentru ansamblul manifestanţilor. Evident, unii intelectuali, preoţi şi alţi oameni cu suflet se vor arăta indignaţi, precum George Will[34]. Cam acesta este modelul oricărei provocări, adică un spectacol pentru creduli, o manipulaţie teatrală ce devine adesea sângeroasă, o punere în scenă a unei false realităţi, care ne dă o idee despre ceea ce s-a petrecut de fapt la 11 Septembrie 2001.

În general, cam toate războaiele încep prin astfel de provocări poliţiste. Colosala vărsare de sânge din primul Război mondial a început la Sarajevo, prin asasinarea arhiducelui Franz Ferdinand şi a soţiei acestuia, de către Gavrilo Princip, activist al « *Mâinii Negre* », grup clandestin sârb, în genul Mazzini. *Mâna Neagră* era manipulată nu numai de serviciile secrete sârbeşti, ci şi de cele ruseşti, prin colonelul Apis, agent al Ohranei ţariste, prin intermediul ataşatului militar rus de la Belgrad. Gavrilo Princip a fost probabil şi sub influenţa lojii masonice Marele Orient din Londra, care pregătea de mai mulţi ani un război generalizat.

Un alt caz a fost acela al navei de război *USS Maine*, în portul cubanez Havana (1898), aflat sub dominaţie spaniolă. Ziarele şovine ale lui Hearst şi Pulitzer, arhetipuri ale actualei prese bulevardiere, blamară guvernul spaniol şi făcură propagandă de război contra Spaniei. Într-adevăr, războiul a fost declarat foarte rapid. Ziarele citate

34. Renumit ziarist şi scriitor american (NT).

pretindeau că vasul de război american a fost scufundat de către o mină spaniolă şi au publicat desene artistice privind modul cum ar fi decurs tragedia.

Acest război a constituit un eveniment fatidic în istoria lumii, marcând apariţia imperialismului american pe scena mondială. Zeci de ani mai târziu, ancheta condusă de amiralul în retragere Hyman Rickover, părintele marinei nucleare americane, a ajuns la concluzia că explozia s-a produs în interiorul navei, probabil din cauza unei scântei în mijlocul prafului de cărbune din cala goală, pericol bine cunoscut la vremea respectivă. Se poate însă ca explozia să nu fi fost accidentală, ci datorată unei bombe bine plasate, ce a explodat exact unde trebuia, în portul Havana…

De asemenea, cel de al II-lea Război mondial a început tot printr-o provocare, cel puţin în ce priveşte Germania. În momentul invaziei Poloniei (1 septembrie 1939), Hitler ştia că majoritatea populaţiei germane nu doreşte războiul. Aşa stând lucrurile, el a aranjat un complot la staţia de radio Gleiwitz, care emitea nu departe de graniţa polonă. La sfârşitul lui august 1939, Hitler îmbrăcă un grup de tineri în uniforme de soldaţi polonezi. Transportaţi la staţia de radio Gleiwitz, aceştia au fostmitraliaţi şi împrăştiaţi în teren astfel încât să se creadă că au fost ucişi pe când încercau să o ia cu asalt. În interiorul staţiei, agenţi germani au întrerupt programul în curs şi au citit în poloneză o declaraţie anti-germană, anunţând că Polonia a ocupat emiţătorul radio Gleiwitz. Amplificată şi repetată de către maşina de propagandă a lui Goebbels, această farsă asigură lui Hitler un minim de aprobare populară germană pentru un război devenit inevitabil şi început prin invadarea Poloniei, la 1 septembrie 1939.

Fără îndoială, cazul clasic de terorism strategic de acest gen este Conspiraţia prafului de puşcă din 5 noiembrie 1605, comemorată în fiecare an de către Englezi, sub numele de « *ziua lui Guy Fawkes* ». În 1605, Iacob I, rege protestant, ce reunea pe capul său, pentru prima dată, coroanele Angliei şi Scoţiei, urmărea concilierea cu imperiul spaniol, cea mai mare putere catolică a vremii. De asemenea, Iacob I pregătea promulgarea toleranţei pentru catolici, majoritatea latifundiarilor din nordul ţării fiind credincioşi Romei. Un grup influent din Londra, susţinut de serviciile secrete veneţiene, voia să-l convingă pe rege să înfrunte imperiul spaniol, sperând să realizeze astfel câştiguri importante. Pe plan politic, aces grup considera că persecutarea catolicilor trebuie continuată. Şeful acestui grup era lordul Robert Cecil, conte de Salisbury şi cancelar al regelui, funcţie echivalentă cu aceea a primilor miniştri de astăzi. Robert Cecil îşi propuse să-l câştige pe rege la cauza sa, cu ajutorul terorismului.

Acţionând în culise, Robert Cecil contactă cîţiva catolici proeminenţi, între care lordul Thomas Percy, pe care îi utiliză ca intermediari

pentru manipularea unui grup de catolici naivi dar fanatici, printre care foarte credulul Guy Fawkes. Lordul Thomas Percy era însă un agent dublu. Pe de o parte, acţiona sub ordinele cancelarului Robert Cecil, iar pe de alta convinse grupul de catolici naivi să sape un tunel pe sub Parlament, pornind de la o casă din vecinătate. La începutul lui noiembrie, când regele urma să deschidă parlamentul, tunelul plin cu praf de puşcă avea să sară în aer, cu rege, cu parlament, cu tot. În ajunul zilei fixate pentru marea crimă, Guy Fawkes este arestat pe când cobora în tunelul pregătit pentru atentat. Împreună cu ceilalţi catolici, care săpaseră tunelul, a fost torturat şi spânzurat, cu care ocazie fură condamnaţi şi alţi câţiva ţapi ispăşitori, din mijlocul clerului catolic. Iacob I renunţă la politica tolerantă faţă de catolici iar Anglia începu un secol de războaie contra imperiilor spaniol şi portughez. Aşa s-a făurit imperiul britanic. Ziua lui Guy Fawkes, 5 noiembrie, deveni sărbătoarea anuală a anti-papismului englez şi a urii faţă de Spania.

În cartea sa despre Conspiraţia prafului de puşcă, iezuitul Gérard concluzionează că « în interesul Statului, guvernul zilei [lordul Robert Cecil] a trebuit să găsească mijloacele de a-i convinge pe conspiratori să intreprindă acţiunea lor şi să-i menţină pe proiectul nebunesc până în momentul capital. Desigur, conspiratorii catolici sau mare parte dintre ei voiau să dea o lovitură, dar nu putem fi siguri de caracterul ei exact. Vinovăţia nu le poate fi atenuată deşi, plănuind crima lor, ei făceau involuntar jocul conspiratorilor protestanţi, mai îndrăzneţi şi mai lucizi în viclenia lor » (Gérard, p. 17). Suntem în faţa unei excelente definiţii a terorismului de Stat. Pentru Gérard, metoda producerii dovezii este următoarea: « Este suficient să demonstrăm că, oricare i-ar fi originea, conspiraţia era şi trebuia să fie cunoscută de cei care deţineau puterea, şi care manipulând şi răsfăţând naivii le-a permis să-şi continue proiectul nebunesc până în momentul când s-a putut lovi cu un maximum de efect ». (Gérard, p. 55). Toate acestea se aplică perfect la evenimentele din 11 Septembrie 2001.

Foarte probabil, regele Iacob I nu era la curent cu subtilităţile operaţiunii. Complotul nu viza persoana ci politica regelui, ce trebuia orientată într-un cu totul alt sens. După ce tărăşenia se sfârşi, regele a înţeles, într-o anumită măsură, rolul jucat de cancelarul Cecil. Iezuitul Gérard vorbeşte de Thomas Percy, agentul lui Cecil în cadrul complotului, ca de un « instrument destinat să atragă cât mai mulţi naivi, amatori de terorism ». (Gérard, p. 152). Deşi agent al guvernului în complot, Percy a fost sacrificat în cadrul operaţiunilor de machiaj, de după 5 noiembrie. Potrivit unui observator contemporan, odată obţinut rezultatul dorit, cancelarul Angliei a spânzurat « cocherul spaniol » de care s-a servit, « pentru ca mâna maestrului să rămână necunoscută ». (Gérard, p. 153).

Către sfârşitul secolului al XVII-lea, anumiţi şefi Whig au decis că Spania nu mai este principala putere catolică, această onoare revenind de acum Franţei. În 1678, aceştia l-au scos la vedere pe şarlatanul Titus Oates, care pretinse că deţine dovada unui « complot papist », susţinut de Franţa, pentru restaurarea catolicismului în Anglia. Oates poate fi comparat cu « specialişti anti-terorişti » ce explică telespectatorilor ce fac teroriştii. Oricât or fi ei de naivi şi de uşor de dus de nas, după o vreme mulţi telespectatori înţeleg că « specialiştii anti-terorişti » habar nu au despre ce vorbesc. Acuzaţiile lui Oates declanşară o veritabilă isterie populară, în urma căreia mai mulţi iezuiţi fură spânzuraţi în Anglia. În jurnalul său, scriitorul John Evelyn notează că niciodată încă « nu a văzut Anglia într-o aşa stare de teamă, de consternare ». Teama era atât de mare încât «… înainte de sfârşitul lui 1678, majoritatea Englezilor credeau în acest complot şi oricine se îndoia de aceasta risca să fie acuzat de complicitate. "A te îndoi de existenţa complotului era mai grav decât a complota"». (Hay, p. 122). Complotul papist a avut un enorm răsunet în rândul poporului : « Pe neaşteptate, frenezia extravagantă a populaţiei londoneze cuprinse majoritatea oamenilor… Foarte rar în istorie, acest fanatism emoţional al londonezilor a putut fi egalat în vreo altă ţară civilizată. Masa populară a putut fi crudă, dar niciodată atât de stupidă. Lingard scria că « susţinută de artificiile şi pasiunile unui partid numeros, impostura cunoscută sub numele de Oates a înnebunit oamenii, care au pierdut bunul simţ natural al caracterului englezesc ». (Hay, pp. 122-123). Marele trăgător al sforilor lui Titus Oates a fost Anthony Ashley Cooper, lord Shaftesbury, fondator al partidului Whig şi membru al cabinetului oligarhic CABAL, după iniţialele componenţilor : Clifford, Arlington, Buckingham, Ashley şi Lauderdale. Secretarul lui Ashley era filosoful John Locke. La sfârşitul verii 1679, isteria s-a calmat şi s-a înţeles că Titus Oates era un mincinos, un impostor. În acest context, Carol al II-lea arestă pe Ashley pentru trădare. Cu mare greutate, acesta reuşi să fugă în Olanda, unde a şi murit.

Să trecem însă la analiza structurală a terorismului modern, ce se prezintă sub un fals drapel, un terorism de tipul celui manipulat de grupurile sau reţelele serviciilor secrete ale Statelor moderne şi care se inspiră din lucrările lui Andreas von Bülow, Gianfranco Sanguinetti şi din propriile mele cercetări despre asasinarea lui Aldo Moro, Brigăzile Roşii şi terorismul italian în general.

II. 1. ŢAPII-ISPĂŞITORI

« *Nu sunt decât un ţap ispăşitor* »
Lee Harvey Oswald, noiembrie 1963

Vorbind de Guy Fawkes şi de acoliţii acestuia, iezuitul Gérard spune următoarele: « Mulţi oameni inteligenţi au crezut foarte serios

că, într-un fel sau altul, conspiratorii erau instrumentele unora mai vicleni şi că nebunia lor a făcut jocul miniştrilor de Stat » (Gérard, p. 43). În acest sens, Guy Fawkes reprezintă probabil arhetipul celor ce trebuie numiţi ţapi ispăşitori (în engleza serviciilor secrete moderne se spune *patsies*, de la italianul *pazzi*, care înseamnă nebuni, dezechilibraţi ; acest termen vine probabil de la numele familiei Pazzi, ce a conspirat pentru uciderea fraţilor Medicis).

Pentru a disimula în mod eficace paternitatea terorismului de Stat, primul ingredient necesar constă într-un anumit număr de ţapi ispăşitori, care pot fi numiţi lampişti, fuzibile, guguştiuci, idioţi de serviciu, oameni de paie sau altfel. Capacitatea lor intelectuală trebuie să fie limitată iar naivitatea imensă, căci misiunea lor este integrarea în grupuri ce semnalizează stânga dar fac dreapta, grupuri ce operează sub o falsă denumire, despre care se crede că lucrează pentru o cauză, dar de fapt sunt manipulaţi de o reţea privată din sânul guvernului Statelor Unite. Lucrurile vor merge cu atât mai uşor cu cât cauza este mai absurdă şi pierdută dinainte, de exemplu restaurarea califatului arab sau crearea unui imperiu islamic. Cei ce-i manipulează pe teroriştii viitori ţapi ispăşitori trebuie neapărat să-i împiedice pe aceştia să înţeleagă că unul sau altul dintre « fraţii » lor este agent dublu, provocator CIA sau al altei agenţii complice, despre care vom vorbi mai departe. Cei mai buni candidaţi pentru rolul de ţapi ispăşitori sunt psihopaţii, dezechilibraţii psihic. De la caz la caz, aceştia pot fi fanatici plini de energie şi intenţii criminale, ideologi patetici, simpli credincioşi, naivi şi alţi cerşetori de miracole. De regulă, aceştia nu sunt buni de nimic, nu reuşesc nimic din ceea ce intreprind.

Conform cercetărilor sponsorizate de Librăria Congresului (1999), psihologul B. J. Berkowitz descrie şase profile psihologice, foarte potrivite pentru ameninţarea cu utilizarea armelor de distrugere în masă (ADM) şi pentru utilizarea acestora : paranoiacii, schizofrenii paranoizi, deficienţii mintali lejeri, tipii schizoidali, maniaco-depresivii, sociopaţii, aceeştia de pe urmă fiind cei mai potriviţi pentru utilizarea efectivă a ADM. Jessica Stern, specialistă în terorismul nuclear, are o altă părere. După ea, « schizofrenii şi sociopaţii pot dori mult şi bine să comită acte de distrugere masivă, dar au mai puţine şanse de reuşită, decât alţii ». Ea arată că împrăştierea pe scară mare a agenţilor patogeni chimici, biologici sau radioactivi necesită muncă de grup, iar schizofrenii se integrează greu în grupuri.

În general, ţapii ispăşitori sunt handicapaţi pe plan social, din care cauză au nevoie de susţinere pe diverse planuri. De exemplu, ei trebuie ajutaţi să închirieze o locuinţă, să găsească un loc de muncă potrivit, etc. Mai devreme sau mai târziu ei sfârşesc prin a avea probleme cu poliţia, în care caz trebuie scoşi din închisoare, la nevoie plătind cauţiunea necesară. Dacă sunt celibatari, atunci trebuie să li se

furnizeze agenţi instruiţi pentru a le servi ca parteneri sexuali sau a-i căsători, dându-le astfel încredere în ei înşişi. (Batalioanele sexuale KGB/STASI se numeau « rândunele »). Înainte de orice, trebuie asistaţi financiar, pentru a călători, de exemplu, lucru pe care îl fac toţi, fără mijloace aparente de subzistenţă. Aspectul cel mai important este că, adesea, din punct de vedere fizic, mintal sau tehnic ei sunt incapabili de a comite crimele de care sunt acuzaţi. Incapabilitatea lor provine mai curând din insuficienţa capacităţii şi aptitudinii criminale, decât din lipsa intenţiilor respective care, dimpotrivă, sunt reale, zgomotoase şi din belşug.

Ţapii ispăşitori pot fi folosiţi în diverse moduri. De exemplu, ei pot fi reuniţi în vederea realizării unor operaţii teroriste deghizate sub cine ştie ce nume. Organizaţiile de ţapi ispăşitori revendică culori ideologice sau religioase specifice, pe care le proclamă sus şi tare, ceea ce va deveni, după reuşita atentatului, cheia procesului de creaţie şi fixare a imaginii inamicului dorit de către cei ce controlează teroriştii. Această coloratură şi afiliere este falsa deghizare ce va servi de stindard de luptă, din care cauză trebuie pregătită cu multă grijă. Agenţii dubli sau informatorii poliţiei trebuie preveniţi asupra acestui aspect. Ceilalţi nu trebuie să ştie nimic. Nimic important. Adesea, ceea ce ţapii ispăşitori fac ei înşişi trebuie completat de către agenţii dubli şi de informatori, când aceştia se pot arăta. Uneori, ţapii ispăşitori sunt expediaţi să ia contact cu alte grupuri, proces cunoscut sub numele de « imersiune în turma oiţelor ». Dacă un manipulator de terorişti vrea să implice în terorism Partidul Democrat din *Syldavia*, atunci va trimite un ţap ispăşitor să se înscrie şi să asiste la câteva reuniuni, înainte de comiterea actului terorist, ceea ce va da poliţiei ocazia să perchezi-ţioneze sediul Partidului Democrat Syldav…

Astfel, în 1992-1993, Emad Salem, informator şi provocator FBI la New York, a încercat în repetate rânduri să implice misiunea sudaneză la ONU, în propriul său complot de « celulă islamică teroristă », ce urma să plaseze o bombă sub WTC. Se va vedea modul în care o celulă teroristă, deghizată sub un fals stindard, îşi introduce agenţii în organizaţia ce trebuie compromisă, care devine astfel obiectul perche-ziţiilor poliţiei şi chiar al unui atac militar, dacă acesta este considerat oportun.

În ianuarie 2002, Curtea Supremă a Germaniei a fost nevoită să abandoneze procedura constituţională a guvernului Schröder, în procesul de interzicere a Partidului Naţional-Democrat German, abuziv considerat neo-nazist şi de extremă dreapta. Ce s-a întâmplat? S-a descoperit că principalul martor al guvernului şi membru în biroul PND fusese vreme de mulţi ani informatorul *Verfassungsschuts*, aerviciul de protecţie a Constituţiei germane, adică un fel de FBI nemţesc.

Curtea a decis că procesul nu poate continua fără ca această chestiune să fie clarificată.

Bogătaşul inadaptat, Ussama ben Laden a fost adesea descris în culori ce îl clasează în această categorie. Agentul CIA, Beardman, a dat toate asigurările că de-a lungul anilor lui de luptă, în fruntea mujahedinilor din Afganistan, ben Laden nu a priceput niciodată că este finanţat şi condus pas cu pas de către CIA, că tot ce face el şi oamenii lui serveşte interesele Statelor Unite. Citat de către Beardman, ben Laden ar fi spus că « Nici eu, nici fraţii mei nu am văzut vreo manifestare a unui ajutor american ». Aşadar, ben Laden poate intra în categoria ţapilor ispăşitori orbi sută la sută !

În concluzie, ţapii ispăşitori asigură trei funcţiuni de maximă importanţă. Mai întâi, trebuie neapărat ca ei să iasă în evidenţă, să fie remarcaţi, să atragă atenţia asupra lor. În acest scop, ei sau dublurile lor trebuie să publice declaraţii delirante pe video, să provoace conflicte şi certuri mărunte cu trecătorii, după cum se zice că ar fi făcut Mohamed Atta chiar în dimineaţa de 11 Septembrie, în parcarea aeroportului din Boston. Chiar dacă ei sunt crezuţi morţi, trebuie totuşi să se vorbească despre ei, ca în cazul piratului aerian al cărui paşaport, după FBI, ar fi rezistat la şocul turnurilor WTC, fiind găsit într-o stradă vecină, în bună stare şi fără vreo urmă de arsură. Aşadar, trebuie să se vorbească despre ei şi activităţile lor, chiar dacă sunt consideraţi morţi, cazul piraţilor aerieni care, printre bagajele dintr-o maşină, au lăsat un exemplar din Coran, orele de zbor ale unor curse de avioane, literatură teroristă şi benzi video, plus ultimele dorinţe şi testamentul lui Atta – falsuri grosolane.

În al doilea rând, deşi trebuie să se remarce cât mai mult posibil, ţapii ispăşitori nu trebuie să se lase închişi. Câtă vreme ei sunt întemniţaţi, acţiunea teroristă planificată nu poate avea loc. Aceasta nu pentru că prezenţa lor ar fi indispensabilă realizării actului terorist, ci pentru că responsabilitatea atentatului trebuie să cadă pe ei, indiferent că s-au aflat la locul faptei sau cine ştie unde. Ţapii ispăşitori întemniţaţi nu mai pot servi ca ţapi ispăşitori. Într-un astfel de caz trebuie să li se găsească un avocat, să se plătească o cauţiune sau să se găsească un judecător complice care să-i pună pe liber. La nevoie, autorităţile vamale sau poliţieneşti sunt rugate să privească în alte parte. După cum o vom arăta, prevenirea încarcerării ţapilor ispăşitori, pentru ca aceştia să-şi poată juca rolul lor veritabil, este treaba agenţilor secreţi «subterani », aşa numitele « cârtiţe ».

În sfârşit, dacă totul se petrece cum trebuie, soarta ţapilor ispăşitori este să poarte vina actelor teroriste ce au fost comise. Din acest moment, « cârtiţele » sau agenţii secreţi ascunşi în aparatul guvernamental, care anterior au fost cei mai buni prieteni şi protectori ai ţapilor ispăşitori, le devin inamici necruţători. De preferinţă, ţapii ispăşi-

tori trebuie lichidaţi imediat şi pe loc, la locul faptei, conform metodei favorite SAS (Special Air Services, forţa specială aeriană anti-teroristă britanică), cu o putere de foc maximală. Feţele şi biografiile le vor fi diabolizate, ca manifestare a forţelor Răului. Naţionalitatea, religia sau filosofia ţapilor ispăşitori va fi difamată, vor urma arestări, sancţiuni economice, represalii de tot felul, rachete de croazieră sau invazie armată, după caz.

În acest sens, avem exemplul penibil al lui Richard Reid, purtătorul unei bombe în fiecare din tocurile pantofilor săi. Puţin după arestarea sa, pentru a fi voit să arunce în aer avionul în care urcase, surse de la moscheia din Washington au anunţat că Dr. Abdul Haqq Baker, de la moscheia din Brixton (Londra), le-a comunicat descrierea individului. După Baker şi alţii de la moscheia Brixton, Richard Reid nu putea fi decât un deficient mintal. « În sensul medical al termenului, nu-l putem califica întârziat mintal », spunea sursa, « totuşi, el este foarte, foarte lent ». Reid nu ar fi putut planifica un atac el însuşi. El nu şi-ar fi putut introduce singur bombele în tocul pantofilor, declarară oficialii moscheiei Brixton.

Totuşi, conform articolelor din ziare, înaintea tentativei sale, Reid ar fi petrecut trei sau patru ani în Iran. În 2001 s-ar fi dus la Tel Aviv, plecând de pe aeroportul Heathrow, din Londra. Înainte de a fi admis pe avionul El Al, fusese percheziţionat cu atenţie şi plasat lângă un bodigard, în fundul avionului. Israelienii afirmă că nu ştiu ce a căutat Reid în ţara lor. Din Israel, Reid a plecat în Egipt, apoi în Turcia, înainte de a reveni la Londra, aeroportul Heathrow. La moscheia Brixton, Reid dormea pe pământ şi nu dispunea de niciun mijloc de subzistenţă. Tatăl său, care se convertise la Islam şi la îndemnat şi pe el să facă la fel, a declarat presei americane că fiul său a suferit o spălare de creier din partea islamiştilor radicali, pentru a intreprinde actul său sinucigaş. (*New York Times* şi *Washington Post*, 29 decembrie 2001).

Cazul José Padilla este la fel de elocvent: arestat pe aeroportul O'Hare din Chicago, acuzat de *Attorney General* Ashcroft de a fi un combatant inamic, Padilla a fost ţinut la secret luni de zile, fără act de acuzare şi fără avocat. Probabil, el a fost doar figurant în marele spectacol al lui Ashcroft. Nimeni însă nu ştie ce gen de combatant islamist ar fi putut fi Padilla. După Maureen Dowd, « acest complotor era un gangster mărunt din Chicago, cap fierbinte, cu un cazier judiciar încărcat, închis în Florida pentru a fi deschis focul contra unui automobilist ce îl enerva. Acuzaţiile contra lui Padilla au început după ce prizonierul american Zubaida, unul dintre principalii adjuncţi al lui ben Laden, i-ar fi pomenit numele ». (*New York Times*, 12 iunie 2002).

Cel mai celebru ţap ispăşitor este Lee Harvey Oswald, arhetipul inadaptat, penibil, solitar, fără legături., dar nu neapărat un asocial, ca

alţii. Din marina americană a ajuns emigrant în URSS, apoi, întors în Texas şi în Noul Orléans, a devenit militant în comitetul Fair Play pentru Cuba, făcând eforturi pentru a fi agresiv şi a atrage atenţia. Distribuind pliante Fair Play pentru Cuba, Oswald a fost implicat în mai multe conflicte cu cubanezi anti-castrişti, a participat la o dezbatere radiodifuzată, la o emisiune TV, a făcut o călătorie în Mexico, unde a contactat ambasada URSS. Într-un cuvânt, a făcut tot ce putea face pentru a fi remarcat. El a reuşit atât de bine să se facă remarcat încât uneori s-a putut crede că existau doi sau trei Oswald omniprezenţi, ceea ce ar fi necesitat resursele unei mari organizaţii de servicii secrete, precum CIA sau FBI. În schimb, Oswald era incapabil să rezolve micile probleme, de zi cu zi, fără ajutorul cuiva, de exemplu aristocratul european Georges de Morenschildt, care avea numele şi numărul de telefon al lui George H. W. Bush în agenda sa.

Mai mult ca probabil, Oswald era un informator FBI, lucrând pentru agentul special Guy Bannister, din Noul Orléans. Toate acestea nu l-au împiedicat să fie desemnat ca asasin al lui Kennedy, nici de a fi redus la tăcere de către Jack Ruby, înainte de a fi putut spune vreun cuvânt. Ca ţap ispăşitor, dificultatea constă în aceea că, precum majoritatea acestora, nici din punct de vedere fizic, nici sub aspect tehnic, Oswald nu era capabil să comită crima de care a fost acuzat: cu puşca lui italiană, preistorică, Mannlicher-Carcano, cu vizor telescopic primitiv, el nu ar fi putut trage, rapid şi precis, cele 4 sau 5 focuri (cel puţin), care s-au auzit în acea zi pe Dealey Plazza şi care sunt necesare pentru a explica rănile preşedintelui Kennedy şi ale guvernatorului Connally, fără a mai vorbi de gloanţele ce şi-au ratat ţinta.

În general, argumentul *imposibilităţii fizice* este punctul slab cel mai flagrant al explicaţiilor oficiale privind atentatele teroriste. În cazul asasinatului preşedintelui Kennedy, pentru a rezolva dificultatea imposibilităţii fizice ca Oswald să fi fost un asasin solitar, Arlen Spector, membru al comisiei Warren, a făurit teoria glonţului magic. Spector a afirmat foarte serios că acelaşi glonţ ar fi făcut şapte răni: intrând prin spatele lui Kennedy ar fi ieşit prin gât, înainte de a pătrunde în corpul lui Connaly prin spate şi a ieşi prin piept; apoi, intrând şi ieşind din pumnul lui Connaly, glonţul şi-ar fi terminat cursa în gamba acestuia.

Către sfârşitul anchetei, s-a aflat că glonţul ar fi fost găsit în stare impecabilă, pe o targă a spitalului Parkland, după moartea preşedintelui. După aceste viraje incredibile ale glonţului, ce şi-ar fi schimbat traiectoria, în plin zbor, cel puţin de două ori între fiecare impact, problema imposibilităţii fizice nu era rezolvată pentru că alte patru sau cinci focuri (audibile pe banda sonoră ce înregistrase zgomotele evenimentului, prin microfonul deschis al radioului unui ofiţer de la poliţia din Dallas) încă nu erau explicate. În 1978, această problemă insur-

montabilă obligă comisia de asasinate a Camerei Reprezentanţilor să admită că moartea lui Kennedy s-a datorat probabil unui complot, nu unui trăgător izolat şi deranjat mintal.

Sanguinetti rezumă astfel aceste lucruri : « În general, atrocităţile comise direct de serviciile de informaţii şi serviciile secrete americane nu sunt revendicate; de fiecare dată însă, ele sunt imputate sau atribuite unui "vinovat" comod, precum Pinelli sau Valpreda. Experienţa a dovedit că suntem în faţa celui mai slab punct al acestui gen de terorism, ceea ce explică extrema lui fragilitate în utilizarea politică a anumitor forţe. Plecând de la rezultatele uneia şi aceleiaşi experienţe, strategii serviciilor secrete caută să dea o mai mare credibilitate şi o mai mică absenţă de verosimilitate activităţii lor, revendicând atentatele direct, prin intermediul unui grup fantomatic, cu iniţialele « x » sau « y »… » (Sanguinetti, p. 2).

II. 2. MEDIUL TAPILOR ISPASITORI

Treceţi drept un agent provocator.
Treaba agentului provocator este să provoace.
Joseph Conrad, *Agentul secret* (1907)

Ţapul ispăşitor ocupă un loc aparte, în marginea societăţii, unde se adună teroriştii, înşelaţii naivi sau romantici, provocatorii, excitatorii, agenţii dubli, sosiile inseparabile (*Doppelgänger*) şi alţi informatori. Ceva în genul acesta exista la extremiştii fascişti din sudul Europei, la Madrid, Atena şi Roma, în anii 60 şi 70. Gazdele sau beneficiarii acestora şi-au jucat rolul lor în « terorismul negru » al epocii. De asemenea, în numeroase oraşe ale Europei şi în aceeaşi perioadă exista un mediu paralel de anarhişti, maoişti, comunişti, anarho-sindicalişti, trotskişti. În anii 80 şi 90, un mediu de ţapi ispăşitori apăru printre militanţii paramilitari ai miliţiilor de extremă dreaptă la nord de Midwest, în America. În cursul anilor 70, 80 şi 90, un mediu de ţapi ispăşitori s-a dezvoltat nu numai în Orientul-Apropiat, Afganistan, Pakistan, Indonezia, ci şi în Europa de Vest şi în Statele Unite. Practic, în anii 90, mediul clasic al ţapilor ispăşitori era la Londra.

Acest mediu a fost descris cu multă precizie de către Joseph Conrad în fascinantul său roman *Agentul secret* (1907). Provocatorul Verloc îşi întâlneşte confraţii din Comitetul roşu internaţional. Verloc este în solda ambasadei Rusiei, între altele, şi încearcă să organizeze un atentat cu bombe asupra primului meridian, pe observatorul de la Greenwich. Ambasada rusă doreşte acest atentat pentru a incita Conferinţa internaţională din Milano să termine cu nihiliştii, revoluţionarii şi alţi aruncători de bombe din Europa. Acest mediu de ţapi ispăşitori, agenţi secreţi, cârtiţe şi experţi profesionişti este foarte bine descris în filmul, *The Package*, scenariul de John Bishop, cu Gene

Hackman şi Tommy Lee Jones. Pe vremea gorbacheviană, un grup de generali americani şi sovietici decid să saboteze un tratat în curs de pregătire, asasinând pe Gorbaciov, cu ocazia unei vizite a acestuia la Chicago. Tommy Lee Jones joacă profesionistul ce munceşte într-un anonimat total şi este introdus în Statele Unite sub o falsă identitate. Există şi un ţap ispăşitor patetic, recrutat de unul dintre generalii-cârtiţă într-o închisoare militară şi expediat la Chicago pentru a atrage atenţia ca neo-nazist.

II. 3. AGENTII SECRETI SAU CARTITELE

> *… răspândeam glume, zicând că, de vreme ce a sabotat atât de bine eforturile de la Minneapolis, personalul cheie de la sediul FBI trebuie să fi fost compus din cârtiţe, ca Robert Hansen ce lucra, în realitate, pentru Ussama ben Laden.*
>
> Colleen Rowley către Robert Mueller, directorul FBI

După cum am spus-o, ţapii ispăşitori sunt incapabili de iniţiative oricât de mărunte şi nu dispun de mijloacele necesare pentru executarea crimelor de mare anvergură, ce le sunt atribuite. Ajutorul de care au nevoie pentru a-şi juca rolul vine dintr-un alt sub-sistem al intreprinderii teroriste : cârtiţele sau agenţii secreţi. Dintre cârtiţe, cea mai importantă categorie este aceea a înalţilor funcţionari şi specialişti, din cadrul guvernului. Aceştia nu sunt fideli serviciilor pentru care lucrează oficial, nici Constituţiei pe care au jurat să o servească. Ei acţionează ca membri ai unei reţele private, ce s-a infiltrat şi cuibărit în guvern, adesea pe durata unei perioade destul de lungi.

Unele cârtiţe străine au lucrat cu succes, în sânul guvernului Statelor Unite, vreme de ani şi ani. O perioadă îndelungată, Aldrich Ames a fost o cârtiţă sovietică în sânul CIA, după cum Robert Hansen a fost în FBI, care l-a demascat în anul 2000. În 1997, presa vorbi de o cârtiţă israeliană, cu numele de cod Mega, foarte bine cuibărită la Casa Albă, pe vremea lui Clinton, şi controlată de Danny Yatom, şeful Mossadului (*Washington Post*, 7 mai 1997). În ce ne priveşte, nu vrem să vorbim despre cârtiţele străine, ci de cele fidele unor reţele bazate pe religie, finanţe sau alte instituţii din Statele Unite, deşi influenţa străinătăţii nu poate fi exclusă. Chiar şi în acest caz, de vreme ce spioni de mare anvergură au putut acţiona vreme îndelungată, aceasta arată existenţa unei anumite uşurinţe, neglijenţe şi iresponsabilităţi în administraţia Statelor Unite. Desigur, o cârtiţă ce lucrează pentru o reţea subversivă din Statele Unite are o misiune mult mi uşoară decât o cârtiţă ce lucrează pentru Rusia sau China. În cadrul

evenimentelor de la 11 Septembrie, şi conform majorităţii rapoartelor publicate, cârtiţa bănuită este Dave Frasca, şeful biroului fundamentalist islamic al FBI-ului, către care memoramdumul de la Phoenix şi cererile de la Minnesota (de sechestrare a computerului portabil al lui Zacarias Moussaoui) au fost îndrumate numai pentru a fi ignorate şi sabotate, după cum comentează revista magazin *Time* :

> … în pasajul ei cel mai perspicace, scrisoarea lui Rowley arată că FBI a comis fatale erori de calcul, nevăzând relaţia posibilă între ancheta Minneapolis, despre elevul-pilot Moussaoui şi presentimentul agentului din Phoenix, Kenneth Williams (raportat superiorilor cu două luni înainte) că activiştii al-Qaida urmau cursuri de pilotaj în şcoli americane. Surse emanând de la poliţia Congresului au declarat magazinului *Time* că cele două rapoarte aterizaseră pe biroul lui Dave Frasca, şeful unităţii fundamentalismului islamist. Memoriul din Phoenix a fost înmormântat, iar cererea de mandat de arestare a lui Moussaoui a fost respinsă (*Time*, 27 mai 2002).

Alte dări de seamă diferă în ce priveşte identitatea principalului obstacol al memoriului din Phoenix şi a propunerilor din Minneapolis. După vechiul agent CIA, Ray McGovern, funcţionarul ce s-a culcat pe aceste documente a fost Spike Owen, care « a fost recompensat de administraţie cu 20 000 de dolari, pentru servicii aduse protecţiei poporului american » (*Washington Post*, 26 iulie 2004).

Redactat de Kenneth Williams, agent FBI, memoriul din Phoenix a fost trimis la Cartierul general, sub formă de mesaj electronic, la 10 iulie 2001. El a fost studiat de supervizori situaţi la mijlocul ierarhiei FBI, oameni ce se ocupau cu contra-terorismul islamist. Acest memoriu cerea FBI-ului să cerceteze Arabii din Orientul-Mijlociu ce se antrenează în şcolile americane de pilotaj aviatic ; ben Laden era citat nominal şi se arăta că ar putea fi vorba de antrenamente în vederea unor operaţii teroriste contra Statelor Unite (*New York Times*, 15 mai 2002).

Raportul final al Comisiei Kean-Hamilton nu îl citează pe Frasca. Colleen Rowley, care a tras semnalul de alarmă, deşi desemnată pe coperta revistei *Time* ca personalitate a anului 2001, nu a făcut nicio mărturisire publică iar interviul luat de Comisia 11 Septembrie este menţionat foarte expeditiv în josul paginii 557, nota nr 94, de la sfârşitul raportului.

Nota lui Rowley, către directorul FBI Mueller, a fost publicată şi merită să fie examinată în profunzime. Agentul special de supraveghere, pe care ea îl citează de mai multe ori, este acelaşi Dave Frasca. Rowley scrie :

> Agenţii din Minneapolis, care au răspuns notei privind antrenamentul în pilotaj al lui Zacarias Moussaoui, au văzut imediat că ar putea fi vorba de o ameninţare teroristă, iar decizia de a-l aresta (15 august 2001), pe motiv că a depăşit termenul de valabilitate a vizei, a fost luată pe baza bănuielilor justificate ale agenţilor. Putem spune că depăşirea vizei de

sejur de către Zacarias Moussaoui a permis arestarea lui imediată, ce l-a împiedicat să îşi continue antrenamentele de pilotaj al avioanelor. Nu a fost însă vorba de o decizie INS[35]. Spunând asta mă bazez pe conversaţia avută cu agenţii ce m-au sunat noaptea, târziu, la mine acasă, când Moussaoui a fost încarcerat, pentru a face o apreciere generală şi a mi se cere avizul juridic cu privire la ce cele ce puteau urma. Agentul INS colabora cu grupa de intervenţie teroristă (JTTF), adică lucra împreună cu agenţii FBI. În aceste condiţii, a susţine, cum s-a spus în repetate rânduri, că nu exista nicio cauză probabilă[36] înainte ca dezastrul să se fi produs, înseamnă a recunoaşte că ceea ce lipsea a fost capacitatea sediului central FBI de a înţelege ceea ce putea să se întâmple.

Chiar fără cunoaşterea documentului Phoenix (şi a altora, comunicate de serviciile secrete al căror personal, la sediul FBI, aflase de rolul lor în coordonarea centrală), agenţii din Minneapolis au înţeles just riscurile în joc. Consider că FBI-ului îi este greu să justifice inacţiunea lui de « sută la sută după lovitură ». Reticenţa mea a accepta raţionamentul « certitudinii absolute după lovitură » corespunde cunoaşterii de primă mână a declaraţiilor despre 11 Septembrie, după ce primele atentate contra WTC avuseseră loc. Această cunoaştere de primă mână a fost telefonul agentului special de supervizare (SSA) din FBI, persoana cea mai implicată în afacerea Moussaoui. Până atunci însă, aceast agent de supervizare fusese în mod constant şi aproape intenţionat contra eforturilor agenţilor FBI din Minneapolis… Chiar după începutul atentatelor, SSA a continuat să încerce blocarea cercetării computerului lui Moussaoui, spunând că atentatele WTC nu erau decât o pură coincidenţă cu bănuielile anterioare, din Minneapolis, asupra acestuia.

Personaje cheie, din ierarhia FBI, au continuat aproape inexplicabil să frâneze eforturile din Minneapolis, pentru arestarea lui Moussaoui pe baza FISA[37], inclusiv după nota serviciilor secrete franceze, când acesta devenise foarte suspect. Ori, această ierarhie era obligată să asiste şi să coordoneze activitatea agenţilor de pe teren care anchetau în contul FISA. În întreaga sa istorie, tribunalul special care, pe baza FISA, emite mandatele de arestare, nu a refuzat acest lucru decât într-un caz din 12000. Personalul de la sediul central FBI a ridicat obstrucţiuni aproape ridicole, în efortul său de a sabota arestarea lui Maoussaoui. În toate conversaţiile şi corespondenţa lor, membrii personalului de la sediul FBI nu au dezvăluit agenţilor din Minneapolis că şi secţiunea din Phoenix îi prevenise, cu trei săptămâni înainte, că membrii al-Qaida se antrenează intens în şcolile americane de pilotaj, probabil în scopuri teroriste. Acelaşi personal FBI nu a făcut aproape nimic pentru difuzarea informaţiilor despre Moussaoui la alte autorităţi de spionaj sau poliţie. După cea de a unsprezecea oră, când, într-o tentativă disperată, agenţii FBI din secţiunea Minneapolis au luat legătura cu Centrul anti-terorist CIA (CTC), personalul central FBI i-a admonestat pentru notificare directă, fără aprobarea lor !

La 28 august 2001, după un schimb de note electronice, între Minneapolis şi sediul FBI, ce pare să indice că SSA de la sediul central

35. Serviciul american de imigraţie. (NT).
36. Noţiune de drept american, pe baza amendamentului 4 din Constituţie, cerând ca acuzaţia oficială să se bazeze pe bănuieli suficiente şi pe indici clari (NT).
37. Foreign Intelligence Surveillance Act (Lege votată în 1978).

continua să saboteze eforturile FISA, păstrând pentru sine informaţiile suplimentare promise, ce arătau legătura dintre Moussaoui şi o putere străină, schimbând mai multe detalii în cele primite de la Minneapolis, agenţii de origine fuseseră informaţi că şeful de la NSLU nu estima că dovezile lor sunt suficiente pentru a face legătura între Moussaoui şi o putere străină. Agenţii din Minneapolis nu cunosc nici astăzi schimbările introduse, în informaţiile lor, de către personalul SSA de la sediul FBI, informând, la rândul lui şi NSLU. Aceiaşi agenţi din Minneapolis ignoră dacă într-adevăr cineva de la NSLU a citit cu adevărat toate informaţiile lor despre Moussaoui, inclusiv cele provenite de la servociile secrete franceze. În orice caz, informaţiile orale sunt mult mai expuse erorilor, deliberate sau nu. În schimb, comunicaţiile electronice între Minneapolis şi sediul FBI vorbesc de la sine şi există martori, diferiţi de mine, ce cunosc foarte bine evenimentele şi care ştiu că în una dintre notele lui electronice, un agent FBI din Minneapolis spune că şefii săi de la sediul central sunt « pe cale de a aranja un eşec ».

Singurul meu comentariu este că procedura ce autorizează supervizorii FBI a modifica declaraţiile scrise şi sub jurământ este total nepotrivită, ca şi urmarea afirmaţiilor lui Frederic Whitehurst, ce alarmase laboratoarele FBI. Această procedură se dovedise nepotrivită în contextul punerii pe hârtie a rezultatului laboratorului. Conform alegaţiilor lui Whitehurst, s-a dovedit că această procedură autoriza supervizorii să re-redacteze, să modifice anumite rapoarte ale laboratoarelor. În acest fel, supervizorii zeloşi aveau ocazia să modifice acuzarea agravând-o. În cazul lui Moussaoui s-a produs însă contrariul, supervizorul minimizând importanţa informaţiilor reunite pentru a evita aprobarea cererii FISA, sau asumarea unui risc inutil pentru cariera lui. Pe de altă parte, se constată că slăbiciunile personalului de la sediul FBI, implicat în afacerea Moussaoui, sunt scuzate în mod oficial, pentru că funcţionarii respectivi ar fi fist supra-aglomeraţi cu diferite alte anchete – atentatul *Cole* şi alte afaceri teroriste la fel de importante. Faptul însă că supervizorul a avut timp să citească fiecare cuvânt din raportul de la Minneapolis, pentru a înlocui unele din aceste cuvinte cu proprii lui termeni, dezminte în bună măsură afirmaţia că ar fi fost supra-aglomerat.

Pentru a-şi rezuma frustraţia, Rowley scrie : « Știu că cu astfel de lucruri nu este de glumit ; totuși, au circulat glume spunând că, pentru a zădărnici eforturile celor din Minneapolis, personalul cheie de la sediul FBI trebuia să fie compus din spioni şi cârtiţe ca Robert Hansen [sic], care de fapt lucra pentru ben Laden ». Aceste cuvinte spun totul. De altfel, Frasca nu a lucrat de unul singur. El a rămas la locul lui şi după 11 Septembrie, ba chiar a fost avansat. Rowley subliniază că scopul lipsei responsabilităţii în funcţionarea internă a FBI-ului este facilitarea liberei acţiuni a cârtiţelor.

Deşi ultimul lucru de care ţara sau FBI-ul ar avea nevoie este vânătoarea de vrăjitoare, găsesc foarte bizar că, de multă vreme, nicio anchetă nu a avut loc asupra acţiunilor personalului FBI în cauză. În ciuda deplinei cunoştinţe pe care şefii FBI au avut-o despre toate cele menţionate aici (probabil şi altele, pe care nu le cunosc), SSA, şeful său de unitate şi ceilalţi implicaţi au rămas la locurile lor şi, ceea ce este şi mai rău, ocupă posturi cruciale în cadrul Centrului de comandament SIOC din FBI,

după 11 Septembrie. (Acel SSA despre care am vorbit, a fost avansat câteva luni mai târziu). Pe de altă parte, toţi greşim iar eu nu spun că personalul respectiv trebuie ars în piaţa publică. Totuşi, fiecare trebuie să dea socoteală pentru erorile sale grave. (*Time*, 27 mai 2002).

O notă internă FBI, devenită publică în mai 2002, arată că agenţii FBI distrug dovezile reunite cu ocazia unei anchete ce îl implica pe ben Laden după ce sistemul de intercepţie electronică FBI a capturat, din greşeală, o informaţie ce nu îi era destinată. Efectiv, soful FBI numit *Carnivor* intercepta nu numai mesajele ţintei sale « ci şi alte ţinte neprotejate » – după cum spune o notă din martie 2000, destinată sediului din Washington al agenţiei. Conform acestei note, « agentul tehnic FBI era extrem de supărat pentru că a distrus toate mesajele captate, inclusiv cele cu privire la suspect ». Aparent, aceste evenimente s-au petrecut pe timpul unei anchete la Denver, unde unitatea ben Laden a FBI-ului utiliza programul intern *Carnivor*, pentru supravegherea electronică a suspectului, în virtutea unui mandat conform legii supravegherii informaţiilor schimbate cu străinătatea. Nota era adresată lui M. E. « Spike » Bowan, adjunctul procurorului general pentru securitatea naţională (încă o cârtiţă ?) şi arăta că Biroul examinării serviciilor de Informaţii şi a politicii (OIPR), din ministerul Justiţiei, a fost foarte furios că dovada capturată de sistemul de intercepţie electronică a fost distrusă printr-o eroare. Citând un funcţionar de la Justiţie, nota arăta ce a afirmat despre asta un alt funcţionar al ministerului : « A spune că ea era dezamăgită de Centrul internaţional de operaţiuni teroriste (ITOS) şi de unitatea ben Laden este un eufemism ». Acest incident a ieşit la lumină cu ocazia unui litigiu în faţa tribunalelor, pe chestiunea de a şti dacă softul *Carnivor* fusese utilizat în mod ilegal de către FBI pentru a intercepta mesaje neacoperite de un mandat. Din acest punct de vedere, principala reformă intreprinsă de FBI a fost schimbarea numelui softului *Carnivor* în DCS-1000 (D. Ian Hopper, « Notă : În urma unei erori în sistemul de supraveghere electronică, FBI distruge o dovadă din cadrul afacerii ben Laden ». (AP, *Boston Globe*, 1 mai 2002).

Iată însă cazul lui Kevin Delaney, un funcţionar al administraţiei federale a aviaţiei (FAA). În cursul zilei de 11 Septembrie, supervizorii ceruseră controlorilor de trafic aerian şi altor funcţionari să povestească experienţele trăite, înregistrând aceste mărturii. Mai târziu s-a aflat că această dovadă a fost distrusă de funcţionarul FAA numit Kevin Delaney. În cursul primăverii 2004, presa a confirmat că Delaney arsese înregistrările. Acest Delaney era oare o cârtiţă ? Comisia 11 Septembrie nu a binevoit să ia în consideraţie acest subiect foarte semnificativ şi revelator. Ea nici măcar nu a inclus numele lui Delaney în raportul ei final. Nu vom şti probabil niciodată câţi astfel de Kevin Delaney infectează administraţia federală americană.

Conform dărilor de seamă apărute în presă, înregistrările FAA susceptibile de a spune ceva despre 11 Septembrie au fost « distruse sistematic » între 11 septembrie 2001 şi înfiinţarea comisiei, în primăvara lui 2003. (*New York Times*, 6 mai 2004).

Un alt trăgător de semnale de alarmă în sânul FBI a fost Robert Wright, a cărui afacere a fost urmărită, mai întâi, de avocatul David Schippers, cel care a pledat cauza de *impeachment* a lui Clinton, în faţa Camerei Reprezentanţilor, apoi de Larry Klayman, din organizaţia Judicial Watch. Conform acestuia de pe urmă, Robert Wright ar fi sunat alarma vreme de ani şi ani, în sânul FBI, apropo de prezenţa teroriştilor în Statele Unite. În loc de a ţine cont de aceste avertismente, FBI a deviat eforturile lui Wright de a limita mişcările periculoase ale agenţilor Hamas şi Hezbollah. Munca lui Wright în sânul FBI consta în zădărnicirea spălării banilor de către cei pe care îi urmărea. După ce a făcut publică această afacere, Wright a declarat că eforturile lui au fost înăbuşite de un superior ce proteja grupările propalestiniene, sub pretextul menţinerii reputaţiei lui Yasser Arafat. Competenţele lui Wright nu mergeau însă mai departe : el nu ştia dacă dovezile avute de el în vedere sunt supoziţii sau simple vorbe de clacă !

Ceea ce contează însă este fenomenul în sine. În cursul anchetei lui Wright, omul de afaceri saudian Yasine Kadi a fost implicat într-o afacere de finanţare a terorismului, fiind citat de guvernul federal pentru susţinerea financiară a lui ben Laden. Frustrat de inacţiunea FBI-ului faţă de avertismentele sale, Wright a scris 500 de pagini despre erorile FBI în lupta contra terorismului, manuscrisul lui fiind intitulat « Trădări fatale ale misiunii de informare ». Cu ocazia unei conferinţe de presă din mai 2002, Wright şi-a rezumat propria sa acţiune : « Eforturile mele au vizat totdeauna neutralizarea ameninţării teroriştilor, al căror scop este uciderea de cetăţeni americani, şubrezirea economiei şi a securităţii naţionale a Americii. Ca urmare directă a incompetenţei şi uneori chiar a obstrucţiei deliberate a direcţiei FBI, ce a împiedicat judecarea teroriştilor, Americanii au fost expuşi vreme de ani şi ani la atacuri teroriste potenţiale. (…) Ştiind ceea ce ştiu, pot spune cu toată certitudinea că nu mă simt în siguranţă câtă vreme responsabilitatea cercetării terorismului nu va fi retrasă FBI-ului ». (William Rivers Pitt, *Truthout*, 31 mai 2002).

Pentru motive ce ţin de propria noastră analiză a fenomenului terorist subliniem încă odată activitatea celor pe care îi numim cârtiţele din FBI şi misiunea principală a cârtiţelor : împiedicarea arestării ţapilor ispăşitori şi punerea lor în imposibilitate de a face rău. Repetăm însă : ţapii ispăşitori nu sunt adevăraţii autori ai crimelor. Prezenţa lor ca ţapi ispăşitori este însă indispensabilă oricărei operaţiuni. Pentru ca ţapii ispăşitori să fie cu adevărat utili, trebuie ca

reţeaua lor de susţinere, inclusiv finanţarea, să funcţioneze fără probleme. Ironia constă în aceea că arestarea ţapilor ispăşitori echivalează cu suprimarea operaţiunii. Deşi ţapii ispăşitori nu sunt integraţi operaţiunii teroriste în sine, prezenţa lor este necesară pentru exploatarea terorismului pe planul propagandei. În ce priveşte veritabilii autori ai crimelor, ne vom ocupa îndată şi de ei.

Există însă vreo speranţă ca lucrurile să se fi ameliorat după 11 Septembrie ? Să examinăm o clipă disfuncţiunile interne din sânul FBI-ului. După *Washington Post*, şeful acestei anchete interne este funcţionarul a cărui maximă performanţă anterioară crimei a fost împiedicarea sistematică a anchetei masacrului de la Waco, condusă de John Danforth, fost senator şi actualul ambasador pe lângă ONU. Funcţionarul FBI în chestiune este Thomas A. Kelley, şeful echipei însărcinate de JICI cu studierea a ce ştia şi ce nu ştia FBI înainte de 11 Septembrie. Anterior, în calitate de adjunct al Consiliului general FBI, Kelley împiedicase ancheta lui Danforth asupra rolului FBI în afacerea Waco, din primăvara lui 1993. O notă internă FBI, din decembrie 2000, spune că Kelley « continuă să frâneze şi să dejoace » ancheta Waco, astfel că Danforth a fost forţat să trimită o echipă la sediul FBI pentru a obţine documentele de care avea nevoie. Conform acestei note, Kelley trebuia interogat de Biroul de responsabilitate profesională (OIPR), pentru « conduită non-profesională, eroare de judecată, conflict de interese, ambianţă negativă de muncă şi represalii » în legătură cu rolul său în ancheta Waco.

Într-o scrisoare către responsabilii JICI, Charles Grassley îşi exprima îngrijorarea faţă de prezenţa lui Kelley în anchetă şi arăta că acesta părăsise FBI înainte să fi început cercetările aprofundate ale OPR. Funcţionarii JICI declarară că aşteaptă notele confidenţiale şi alte documente acuzatoare contra lui Kelley, înainte de a decide ce trebuie făcut. Danforth însuşi, într-un interviu, critică « spiritul de rezistenţă » FBI contra oricărei anchete externe şi afirmă că obţinerea informaţiilor necesare pentru ancheta sa aducea cu « o scoatere de măsele ». (*Washington Post*, 22 iunie 2002).

În istoria recentă a terorismului, am putut observa situaţii în care distincţia între cârtiţele aparatului de Stat şi teroriştii de pe teren devenise imposibilă. Altfel spus, cârtiţele mergeau pe teren ca agenţi dubli şi infiltratori. Un caz de acest gen este misteriosul grup terorist 19 Noiembrie, ce pretindea a fi o reacţie la puciul coloneilor din 1967, susţinut de către Statele Unite. Într-un recent comunicat, 19 Noiembrie insulta imperialismul american, clasa capitalistă, Comunitatea europeană şi Germania, pe care o trata de « Reichul al IV-lea », expresie ieşită parcă din retortele regimului Thatcher-Ridley din Anglia anilor 1989-90. În decembrie 1975, grupul 19 Noiembrie revendică asasinarea lui Richard Welch, şeful antenei CIA la Atena. Această

crimă fu foarte utilă pentru CIA, noului său şef, George H. W. Bush şi administraţiei Ford în general, ce era în defensivă pe planul serviciilor secrete din cauza lunilor de investigaţii dificile şi complexe ale comisiei Church, la Senat, şi ale comisiei Pike, la Cameră. Aceste comisii dezgropaseră un mare număr de dovezi de activităţi ilegale şi îndoielnice, din partea agenţiilor de spionj americane. Comisia Pike l-a condamnat pe Kissinger, mâna forte a regimului Ford, pentru ofensarea Congresului. Cu mult cinism şi insolenţă, ziariştii favorabili CIA imputară comisiilor Church şi Pike moartea lui Welch, deşi ele nu menţionasră pe Welch, nici Atena (Tarpley 1992, pp. 300-301).

An după an, organizaţia 19 Noiembrie a comis aproximativ 40 de atacuri armate şi atentate, dovedind o remercabilă capacitate de a evita captura, cursele şi ambuscadele cele mai subtile. Treptat, s-a ajuns la convingerea că 19 Noiembrie avea acces la informaţiile secrete ale autorităţilor anti-teroriste greceşti. În martie 1992, când 19 Noiembrie evită o nouă cursă poliţistă, situaţia deveni evidentă. Şeful unităţii antiteroriste EKAM, Mihalis Mavrotes fu concediat. Curând apăru evident că anchetatorii şi teroriştii erau aceleaşi persoane. Ministrul grec al Ordinii publice şi şeful poliţiei naţionale fură obligaţi să recunoască ceva foarte grav : grupul 19 Noiembrie dispunea de o reţea de spioni chiar în cadrul poliţiei. Corpul antiterorist de elită, EKAM, fondat în 1990, fusese infiltrat. Aproape jumătate din personalul anti-terorist fu concediat.

Autorităţile greceşti se văzură nevoite să oprească ancheta la jumătatea drumului. Oricât de grave fuseseră revelaţiile anterioare, ele erau sub nivelul adevărului deplin, ce nu putea fi recunoscut oficial : organizaţia 19 Noiembrie era o filială sută la sută a poliţiei greceşti şi a serviciilor secrete, având strânse legături cu CIA şi cu serviciile secrete NATO. Impresia este confirmată de rapoartele persistente privind crearea unor formaţii para-militare greceşti, în urmă cu câteva zeci de ani, a căror misiune ar fi fost organizarea rezistenţei contra forţelor sovietice de ocupaţie, în cazul că Grecia ar fi fost cucerită într-un eventual război. Această unitate ar fi corespuns logicei organizaţiei de ariergardă, *Gladio*, bine atestată în Italia, despre care vom vorbi mai încolo. (Wisnewski 1994, pp. 396-400).

Ceva asemănător a ieşit la iveală în legătură cu Brigăzile Roşii italiene. În 1982, un înalt funcţionar din ministerul Justiţiei de la Roma, Giovanni Senzani, fut arestat şi acuzat de a fi şef al Brigăzilor Roşii din regiunea Neapole. Senzani făcuse obiectul unei campanii a presei romane pe tema necesităţii descoperirii identităţii tălpii, a cârtiţei din birocraţia de Stat. El era în strânse relaţii cu SISMI, serviciile secrete militare italiene, ce fuseseră implicate în atentatul cu bombe de la Milano (1969) şi alte atrocităţi teroriste. Aceasta părea să

indice că cel puţin o parte din Brigăzile Roşii era dirijată din interiorul guvernului italian.

Brigăzile Roşii fuseseră create către sfârşitul anilor 60, la catedra de sociologie a universităţii din Trento, în nordul Italiei. Întrucât manifestaseră simptome de sociopatie, membrii iniţiali fuseseră eliminaţi treptat, de către poliţie, care îi arestase sau ucisese. În 1982, judecătorul de instrucţie Ferdinando Imposimato afirmă că Brigăzile Roşii fuseseră infiltrate de către Mossad, în 1978. Pe baza mărturiilor a doi vechi membri, închişi, ai Brigăzilor Roşii, Imposimato afirmă că Mossadul procurase arme, bani şi informaţii teroriştilor italieni. Pe măsura dispariţiei progresive a membrilor istorici, aceştia erau înlocuiţi de noi recruţi. Unul dintre aceştia era Mario Moretti, presupusul şef al Brigăzilor Roşii, în momentul răpirii lui Aldo Moro. Din fundul celulelor lor, membrii mai vechi se plângeau că Moretti nu a difuzat mesaje despre raidurile iminente ale poliţiei, sabotând astfel tentativele de evadare. Pledând în favoarea unei politici de permanentă escaladare a violenţei, Moretti era considerat agent provocator CIA.

În astfel de cazuri, nu organizaţiile teroriste infiltrează aparatul de Stat, ci acesta găseşte comodă practica interşanjabilităţii cu conducătorii organizaţiilor teroriste. Sanguinetti afirmă că în anumite locuri sigure şi în cuiburile Brigăzilor Roşii s-a găsit o « abundenţă de materiale ultra-confidenţiale, venind de la sediul central al poliţiei şi chiar din ministere. În faţa acestor fapte elocvente, informaţiile spectaculoase [ştirile] au pretins totdeauna că explicaţia lor constă în ultraeficacitatea teribilă a Brigăzilor Roşii, adăugând ceva foarte important pentru publicitate, faptul că aceşti militanţi clandestini, atât de urmăriţi şi de tentaculari, erau infiltraţi peste tot, inclusiv în ministere şi posturile centrale de poliţie ». După cum vom vedea, asta trimite la anumiţi anchetatori ai evenimentelor din 11 Septembrie, care au tras concluzia că al-Qaida infiltrase Pentagonul, de vreme ce atacurile teroriste au avut loc într-o zi cu fel de fel de manevre speciale. De vreme ce ea infiltrase Pentagonul, ea ştia exact când şi unde poate lovi. Evident, Sanguinetti nu poate subscrie aşa absurditate : « Nu Brigăzile Roşii au infiltrat ministerele şi posturile centrale de poliţie, ci agenţii Statului, emanaţiile poliţiei şi ale ministerelor, au invadat Brigăzile Roşii. Pentru mai multă siguranţă, infiltrarea a avut loc nu numai la nivel de comandament » (Sanguinetti, p. 21).

II. 4. SIBEL EDMONDS : IN VIZUINA SI BARLOGUL FBI-ULUI

Un caz similar foarte semnificativ a ieşit la lumină în legătură cu atentatele de la 11 Septembrie. Este vorba de Sibel Edmonds, traducătoare la biroul FBI din Washington. Povestea acesteia dă impresia

că FBI a fost infiltrat de o organizaţie subversivă din Orientul-Apropiat. La o lectură mai atentă înţelegem însă că infiltrarea s-a făcut mai curând în sens invers. Pentru public, Edmonds a fost un fel de Casandră, ce a protestat contra unor foarte bizare activităţi ce au avut loc la locul ei de muncă. Ca rezultat, ea a fost acuzată că a pus în pericol securitatea FBI, din care cauză a fost concediată. Lucrurile se explică prin faptul că biroul FBI, unde lucra Edmonds, era compus din membrii organizaţiei Orientul-Apropiat din FBI, care trebuiau să traducă dialogurile piraţilor. Evident, FBI neagă totul, dar Edmonds arată că descriind comportamentul colegilor ei lui Dennis Sacher, un agent special din Biroul Washington, care dirija supravegherea, acesta a răspuns : « Asta seamănă a spionaj ». Acesta a refuzat însă orice contact cu presa, iar Edmonds a fost concediată în martie 2002, după ce şi-a manifestat grijile şi neliniştea ei. Funcţionarii guvernului afirmă însă că FBI-ul a concediat-o din cauza « caracterului ei perturbator », ce dăuna muncii sale. Edmonds consideră însă că a fost concediată ca represalii, pentru că a denunţat o colegă.

Edmonds începu să lucreze pentru FBI la sfârşitul lui septembrie 2001. După cum a precizar mai târziu, şi-a făcut multe griji din cauza unei alte traducătoare FBI, foarte recentă şi ea, care povestea peste tot că aparţine exact biroului Orientul-Apropiat, traducând conversaţiile piraţilor pentru agenţii contra-spionajului din FBI. Funcţionarii FBI făceau totul pentru ca publicul să ignore numele biroului respectiv, chipurile din motive de securitate. Afacerea deveni publică graţie unui ziarist de la *Washington Post*. Găsind numele acesteia în scrisorile ei de avertisment, adresate funcţionarilor administraţiei federale şi Congresului, ziaristul i-a luat un interviu. Edmonds declară că, în mai multe rânduri, colega ei a încercat să o recruteze pentru un grup ţintă străin. « Această persoană mi-a spus că lucrează pentru organizaţia vizată », spuse Edmonds într-un interviu. « Ori, aceştia sunt chiar oamenii pe care noi îi vizăm ». Bineînţeles, asta înseamnă că organizaţia ţintă era şi ea controlată de FBI, sau chiar făcea parte din acesta, nici vorbă ca FBI-ul să o fi infiltrat.

Cealaltă traducătoare era o cetăţeancă americană de 33 de ani, neidendificată, a cărei ţară de origine găzduia grupul ţintă. De altfel, era chiar ţara de origine a lui Edmonds, Iranul sau Turcia, fără îndoială. Edmonds şi cealaltă traducătoare aveau naţionalitatea americană, aceasta de pe urmă lucrând sub contract, pentru biroul FBI din Washington, şi refuzând orice comentariu. Edmonds arătă că această femeie şi soţul ei, un militar american, cu ocazia vizitei pe care i-au făcut-o, în Virginia de Nord, într-o duminică din decembrie 2001, i-au propus să intre în grupul lor. « Sunteţi cumva membră a acestei organizaţii speciale ? », ar fi întrebat-o militarul, care continuă : « trebuie neapărat să vă înscrieţi. Vom lucra împreună şi veţi avea multe avan-

taje, între care posibilitatea ieşirii anticipate şi pe neaşteptate la pensie. În plus, vă veţi simţi foarte bine şi veţi merge în această ţară ». Edmonds arătă că militarul a asigurat-o că va fi primită foarte uşor în grup, mai ales dacă va spune că lucrează pentru FBI. Ceva mai târziu, Edmonds îşi aminti că aceeaşi traducătoare i-a arătat o listă cu persoanele ale căror linii telefonice erau ascultate. Ea traducea conversaţiile prietenelor sale, membre ale organizaţiei, iar Edmonds traducea celelalte conversaţii. Faţă de reticenţa lui Edmonds, colega ei a prevenit-o că refuzul de a coopera i-ar putea pune familia în pericol.

Edmonds împărtăşii grijile şi gândurile ei şefului direct şi altor funcţionari din biroul FBI de la Washington. Văzând că nimic nu se petrece, ea vorbi şi cu OIPR, apoi cu inspectorul general din ministerul Justiţiei. « Se va alege praful de unele anchete », scrise Edmonds Biroului inspectorului general (OIG, mart.) 2002. « Traduceri incorecte, sau înşelătoare, sunt trimise agenţilor de pe teren, unele traduceri sunt reţinute sau deturnate ». Edmonds i-a scris şi lui Dale Watson, şeful anti-terorismului în FBI, cazul său fiind transmis la OIG (*Washington Post*, 19 iunie 2002). Între timp însă, ministrul Justiţiei, Ashcroft făcu un demers extraordinar, declarând că întreg cazul Edmonds este un secret de Stat, ceea ce însemna că totul trebuie să rămână confidenţial. Sibel Edmonds a fost ascultată de Comisia 11 Septembrie, fiind citată o singură dată în raportul final, nota 25 din josul paginii 490, cu ocazia unui schimb de idei despre necesitatea de a avea treducătoare bune. Întregul dosar Edmonds a fost trecut sub tăcere, lucru normal din moment ce Ashcroft a făcut secret de Stat din cele spuse de această traducătoare.

După publicarea raportului Comisiei 11 Septembrie, Edmonds expedie o scrisoare deschisă lui Kean şi Hamilton, subliniind că majoritatea dovezilor furnizate de ea au fost pur şi simplu ignorate. Ea merse chiar mai departe, numind mai mulţi supervizori FBI, dintre care unii corespund categoriei de cârtiţe, aşa cum sunt acestea definite aici. Scrisoarea ei dă o idee precisă despre modul în care acţionează cârtiţele serviciilor secrete pentru a sabota munca poliţiei, a se asigura că ţapii ispăşitori nu vor fi arestaţi şi că nicio alarmă serioasă nu se va da înainte de momentul potrivit.

> Melek Can Dickerson, o traducătoare turcă, a fost angajată de FBI pentru a traduce informaţiile cele mai sensibile despre teroriştii şi criminalii anchetaţi. Ea primi calificarea sau avansarea *top secret,* care de regulă nu se acordă decât după a anchetă aprofundată în ce priveşte antecedentele. Melek Can Dickerson lucrase pentru organizaţiile semi-legale ce făceau obiectul anchetelor FBI. Vreme de luni de zile, ea a blocat informaţii de cea mai mare importanţă asupra acestor organizaţii semi-legale şi a persoanelor pe care ea şi soţul ei le frecventau. De exemplu, a ştampilat sute, chiar mii de documente cu tamponul « fără importanţă ». De asemenea, a încercat să împiedice alte persoane să traducă aceste docu-

mente importante pentru anchetatorii FBI şi lupta noastră contra terorismului. Cu ajutorul superiorului său direct, Mike Feghali, Melec Can Dickerson a scos din FBI sute de documente *top secret*, pe care le-a transportat în locuri necunoscute. Cu permisiunea sau la ordinul aceluiaş superior, ea a falsificat semnăturile unor documente *top secret*, ce priveau anumiţi prizonieri de după 11 Septembrie. După confirmarea acestor lucruri, direcţia FBI a permis lui Melek să rămână la postul ei, să păstreze acreditarea *top secret* şi să traducă în continuare documente secrete. Aparent, direcţia şi administratorii de nivel mediu au considerat că nu este momentul ca FBI să dezvăluie această violare a securităţii spionajului, să devină obiectul unei anchete şi să ajungă în presă, mai ales după afacerea Robert Hansen – scandalul spionului din FBI. Afacerea Melek Can Dickerson a fost confirmată de comisia judiciară a Senatului.

Acest exemplu arată gravitatea delictelor federale ce s-au putut comite, mult mai periculoase decât sustragerea câtorva documente vechi din Arhivele naţionale, de către Sandy Berger. De asemenea, afacerea Melek Can Dickerson ridică problema lui Mike Feghali : acesta este cârtiţă adevărată, sau numai un incompetent ? Datorită haosului ce domneşte la FBI, acest lucru este greu de precizat. Ca şi afacerea Edmonds, cazul Melek Can Dickerson arată că în vizuina FBI nu există disciplină, nici responsabilitate.

Astăzi, după mai bine de doi ani de când incidentul Dickerson a ajuns la cunoştinţa direcţiei FBI, fiind confirmat de Congres şi publicat în presă, şefii securităţii personalului FBI şi ai departamentului lingvistic sunt încă pe posturile lor, însărcinaţi cu traducerea documentelor şi securitatea cetăţenilor americani. De altfel, în mare grabă, Melek Can Dickerson a părăsit Statele Unite în 2002 şi nicio anchetă penală nu a avut loc în jurul acestei afaceri. Supervizorul care a permis aceste acte criminale a fost promovat şi se ocupă acum de toate unităţile antiteroriste şi de spionaj, de limbă arabă, din cadrul FBI.

Edmonds a scos la iveală un alt avertisment specific, anterior evenimentelor cunoscute, şi privitor la ţapii ispăşitori, care a fost ignorat atât de FBI cât şi de Comisia 11 Septembrie :

În urmă cu trei ani şi peste patru luni înainte de 11 Septembrie, în aprilie 2001, un indicator crucial, ce informa FBI-ul încă din 1990, a dat o informaţie foarte precisă, cu privire la un atac terorist pe care îl pregătea Oussama ben Laden. Din partea FBI-ului, informaţia a fost primită de doi agenţi şi de un traducător. Informatorul fusese ofiţer superior în serviciile secrete iraniene, însărcinat cu informaţiile privind Afganistanul. Prin contactele sale afgane, el aflase că : 1) ben Laden pregătea un mare atac contra a 4 sau 5 oraşe americane, 2) că în aceste atacuri se vor folosi avioane, 3) că unii indivizi ce vor fi folosiţi în acest atentat erau deja în Statele Unite, 4) că atacul va avea loc curând, în câteva luni. După ce le-au tradus, redactat şi trecut pe « formularele 302», acestea au fost transmise agentului special Thomas Frields, însărcinat cu terorismul, la biroul FBI din Washington. După 11 Septembrie, agenţii şi traducătorii au primit ordin special să-şi « ţină gura » cu privire la această afacere. Traducătorul şi informatorul Behrooz Sarshar au scris despre asta directorului Mueller, apoi inspectorului general din ministerul Justi-

ţiei. Presa a semnalat acest lucru : la 21 iulie 2004, *Chicago Tribune* scria că funcţionarii FBI au confirmat primirea încă din aprilie. Mai târziu, acelaşi ziar a citat un asistent al directorului Mueller, după care şeful lui fusese surprins că această problemă este total neglijată de Comisia 11 Septembrie.

Frields era cârtiţă ? Comisia 11 Septembrie ar fi trebuit să-şi pună această întrebare, ceea ce ea a evitat sistematic. Edmonds continuă, amuzându-se cu cruciuliţele ce trebuiau înscrise în pătrăţele, apropo de schimbul de informaţii ce interesează mediile supuse regimului. Ea arată că memoriul Phoenix, avertismentele din Minneapolis şi documentele lui Sarshar au ajuns toate în clădirea lui Edgar Hoover, la Washington. FBI-ul avea toate informaţiile, ştia că se pregăteşte o vastă operaţiune, pe care ar fi putut-o perturba eliminând unii dintre ţapii ispăşitori. Totuşi, FBI nu a făcut absolut nimic, ca şi Comisia 11 Septembrie, după cum subliniază Edmonds :

> Aceste informaţii ajung în acelaşi loc, la sediul FBI din Washington, şi la biroul FBI din capitală. Totuşi, raportul comisiei afirmă că absenţa unui loc de centralizare a informaţiilor este unul dintre factorii principali ai eşecului nostru informativ. De ce raportul comisiei a exclus din lista cronologică posibilităţile deschise de informaţia agentului iranian Sarshar ? De ce în ciuda confirmării lui publice, de către FBI, de martori şi note informative, acest incident semnificativ nu este menţionat ? Cum de l-aţi surprins chiar pe directorul Mueller, abţinându-vă să-l chestionaţi despre acest incident ? Amintesc că în cursul discuţiei voastre cu directorul Mueller şi John Ashcroft, aţi spus că nu mai aveţi alte întrebări. Aşdar, vă rog să nu mai vorbiţi de lipsă de timp.

În rapoartele lui Edmonds, Mike Feghali apare ca un birocrat exemplar, bun de nimic, fals şi disimulator, singura problemă, în privinţa lui fiind dacă într-adevăr este cârtiţă. Ce s-a petrecut cu cei care i-au înlesnit avansarea, astfel încât să poată sabota traducerile destinate agenţilor de pe teren :

> În octombrie 2001, cam la o lună după atentatele de la 11 Septembrie, un agent de teren (numele oraşului şters) a retrimis un document la biroul FBI din Washington, pentru a fi retradus. În lumina atentatelor din 11 Septembrie şi a ţintei anchetei sale, acest agent gândea, nu fără motive, că traducerea a scăpat probabil anumite informaţii, nu fără importanţă pentru cercetările sale privind activităţile teroriştilor. După recepţia acestui document şi după retraducerea literală, de către biroul FBI din Washington, bănuielile acestui agent s-au confirmat. Noua traducere revela informaţii privind planuri, imagini şi documente despre zgârie-nori, ce fuseseră trimise în străinătate. Aceeaşi re-traducere a mai arătat iregularităţile în obţinerea de vize, de la anumite ambasade din Orientul-Apripiat, graţie unor contacte ale reţelei şi a corupţiei. Totuşi, după retraducerea şi scoaterea la lumină a unor informaţii importante, supervizorul unităţii însărcinate cu anumite limbi din Orientul-Apropiat, Mike Feghali, a decis **să nu trimită** aceste informaţii agentului special care le ceruse. Dimpotrivă, el a trimis acestui agent o notă spunând că traducerea a

> fost găsită corectă, adăugând că retrimiterea traducerii este vexantă pentru primul traducător, punând anumite probleme departamentului de lingvistică. Agentul care ceruse traducerea exactă nu a primit-o niciodată (Sibel Edmonds, Scrisoare către Thomas Kean, 1 august 2004).

Încă o precizare metodologică despre cârtiţe. Înaintea evenimentului terorist, cârtiţele par infiltrate în birocraţia guvernului, ce rezistă noilor condiţii pe care ele vor să le impună. După eveniment, dacă atentatul a reuşit, guvernul pare compus numai din cârtiţe, care nu mai par izolate, întreg guvernul utilizând acum expresiile şi limbajul cârtiţelor, în măsura în care acestea se deranjaseră să deschidă gura.

Birocraţia unui guvern seamănă cu un lung tren de marfă. Atentatul terorist reuşit îi schimbă direcţia, către o altă destinaţie. Transformarea produsă de un atentat terorist merge mult mai departe decât ceea ce se poate obţine prin directivele unui preşedinte sau oarecare secretar administrativ. Opinia publică este şocată, Congresul este în panică, întreaga birocraţie simte că manipulatorii teroriştilor au dovedit că sunt mai puternci. În definitiv, în cadrul teoriei bizantine şi neoconservatoare, legea este actul de voinţă al celui puternic asupra celui slab. În acest sens, neo-conservatorii consideră că actul de violenţă ce a reuşit este un act legislativ valabil, motiv pentru care birocraţia înclină către conspiratori.

Îndată ce noua politică este instituţionalizată, fiecare birocrat se străduieşte să o apere, pentru a se proteja pe sine însuşi. Inerţia birocratică se adaptează noii linii a partidului, motiv pentru care, privind retrospectiv, avem sentimentul că guvernul este compus numai din cârtiţe. Impresia este însă este înşelătoare. Nu este posibil ca toţi înalţii funcţionari guvernamentali să fie complicii conştienţi ai unui act terorist. Bineînţeles, unii pot fi însărcinaţi cu o misiune specială, însoţită de informaţii strict indispensabile, aceştia vor reuşi sau nu să descifreze planurile mai vaste, faţă de care sunt simple curele de transmisie. Alţii însă trebuie să ştie absolut tot. Cei la curent cu toate se numără cu sutele, nu cu miile. Acesta este sfatul cel mai insistent pe care Machiavelli ni-l dă în capitolul consacrat conspiraţiilor – din *Principele* : numărul iniţiaţilor trebuie limitat la un minimum, pe cât posibil unul singur, cel în cauză, eventual, cel mult încă o persoană. În societatea actuală, ar fi însă insuficient.

Bineînţeles, după succestul atentatului, tot mai mulţi funcţionari înţeleg despre ce este vorba şi se alătură iniţiaţilor. Prin chiar principiul oricărei conspiraţii, nu tot comandamentul trebuie să fie la curent cu ceeace se pune la cale. Ce s-ar întâmpla dacă un oarecare s-ar opune loviturii pregătite, dispunând de curajul şi puterea de a acţiona ? Asta ar putea fi grav pentru complotişti. Cei ce persistă a crede că întreg aparatul de Stat şi toată structura comandamentului Statelor

Unite se aflau în spatele atentatelor de la 11 Septembrie 2001 nu pot explica memoriul din Phoenix, nici acţiunile de la Minneapolis sau nota lui Rowley, ce emanau de la funcţionari ai guvernului care, din punct de vedere subiectiv, erau contra punerii în execuţie a planului atentatelor de la 11 Septembrie, chiar dacă nu erau capabili decât să-şi exprime opoziţia faţă de reţeaua de ţapi ispăşitori cărora le făceau faţă.

II. 5. PROFESIONISTII TERORISMULUI

Adesea, terorismul mărunt se limitează la atacuri sângeroase contra autobuzelor, hotelurilor, a marilor suprafeţe comerciale, etc. Acest gen de acţiuni şi mijloacele necesare pentru realizarea lor aparţin treptei celei mai de jos a terorismului. Terorismul de anvergură necesită o bună pregătire tehnică şi un antrenament special. Terorismul internaţional spectaculos, ca cel de la 11 Septembrie, a fost opera unor profesionişti bine antrenaţi, dispunând de mijloacele tehnice şi de capacitatea fizică necesară pentru a produce efectele văzute de toată lumea. În cadrul terorismului fabricat contemporan, al treilea sub-sistem ce trebuie studiat este cel al profesioniştilor.

Numai agenţii bine antrenaţi şi bine echipaţi, care dispun de toate capacităţile tehnice, fizice şi mintale pot efectua acţiunile teroriste din acea zi de 11 Septembrie. Numai membrii unei echipe bine antrenate, cu arme de mare precizie şi alte materiale adaptate au putut trage gloanţele necesare de pe Dealey Plaza (Dalles), cu suficientă precizie şi în limita de timp impusă de situaţie. Tot aşa, numai tehnocraţii reci ca ghiaţa şi ca moartea au putut dirija avioanele contra WTC, numai ei au putut executa lovitura de la Pentagon. Profesioniştii sunt oameni capabili de performanţe teribile, pe care mediile PRT le atribuie apoi mizerabililor ţapi ispăşitori.

Faţă de ţapii ispăşitori, profesioniştii se disting pe mai multe planuri, toate fundamentale. Nu este necesar ca ei să fie apostolii unei credinţe sau ideologii, nici să fie fanatici, ca mai toţi ţapii ispăşitori. Profesioniştii sunt mândri de competenţa lor profesională. Adesea, ei sunt motivaţi de simple aspiraţii mercenare. Evident, ei încearcă să treacă neobservaţi, nu sunt agresivi, nu-şi pierd timpul în certuri inutile cu trecătorii, nu distribuie niciodată fiţuici şi manifeste. Deşi uneori sunt capabili să traverseze ziduri de nepătruns şi porţi bine zăvorâte, ei rămân totdeauna în limitele anonimatului, evitând să atragă atenţia, pierzându-se în umbră. Ei vin din afara oraşului sau a obiectivului şi dispar îndată ce şi-au terminat misiunea. Principalul risc al meseriei lor nu este arestarea de către poliţie ci lichidarea de către patronii lor, doritori să-şi asigure propria securitate.

Aşa stând lucrurile, ştim mai puţin despre profesionişti decât despre ţapii ispăşitori, de care vorbeşte toată lumea, sau despre cârtiţe,

ce nu reuşesc totdeuna să rămână anonime, mai ales după eveniment. A încerca să descoperi profesioniştii revine la a da numele trăgătorilor din 22 noiembrie 1963, de la Dallas. Nu avem nicio certitudine cu privire la autorii acelui atentat. Tot ce ştim sunt simple speculaţii. Să fi fost vorba de membrii nemulţumiţi din OAS ? Să fi fost fascişti din Europa centrală, scoşi din circuit după al II-lea Război mondial ? Nu ştim nimic.

Totuşi, anumite situaţii permit să aflăm câte ceva şi despre profesionişti. La sfârşitul războiului rece, s-a văzut că suspecţii multor atentate teroriste din Italia şi din alte părţi erau membrii unei reţele discrete, sponsorizate de CIA, a cărei branşă italiană se numea «Gladio». Existenţa acestei *Gladio* a fost adusă la cunoştinţa parlamentului italian, la 26 februarie 1991, de către primul ministru Giulio Andreotti. Bineînţeles, parlamentul italian nu avea nicio idee, nu auzise niciodată de *Gladio*. Una dintre clauzele secrete ale Alianţei atlantice obliga statele membre, susceptibile de a fi invadate şi ocupate de către URSS, să ia din timp unele dispoziţii pentru organizarea anticipată a rezistenţei armate, tip gherilă, contra ocupantului viitor.

În 1951, serviciile speciale italiene semnară un acord cu CIA, pentru înfiinţarea structurii unei operaţiuni clandestine şi profunde, absolut secrete. Acest grup ocult fu numit *Gladio*, care în italiană înseamnă sabia romană. *Gladio* fu însărcinat cu misiuni de spionaj, sabotaj şi lupte de partizani, în ipoteza unei ocupaţii sovietice. Cartierul general *Gladio* era pe insula Sardinia, pe care statul-major italian spera să o păstreze chiar dacă Italia continentală ar fi fost ocupată de sovietici.

În 1959, *Gladio* deveni parte integrantă a comisiei clandesrine de planificare (CPC) din cadrul SHAPE (QG-ul puterilor aliate din Europa). Apoi, în 1964, *Gladio* fu integrat în aparatul european condus de comisia clandestină aliată (ACC) din NATO, ce reunea atunci Statele Unite, Anglia, Franţa, Belgia, Luxemburg, Olanda şi Germania de Vest. SIFAR deveni SID şi apoi SISMI, dar *Gladio* continuă să existe ca armată secretă, cu o structură celulară, adică : fiecare echipă era compartimentată şi separată de toate celelalte. Aceasta era o foarte bună idee pentru cazul unei invazii sovietice, dar şi un excelent mijloc pentru ca oricare dintre celule să poată deveni vehicolul unui terorism spectaculos, cu condiţia ca ea să fie compusă dintr-un anumit gen de oameni, cu anumite idei şi anumite perspective. În timp de pace, *Gladio* se ocupa mai ales cu antrenamentul şi recrutarea. O parte din antrenament era încredinţată diviziei MI-6, adică serviciilor secrete britanice, care conduceau operaţiunile teroriste de anvergură pe vremea când CIA încă nu exista. Mai târziu, diverse cursuri de antrenament au fost organizate la noua « fermă » CIA, din Virginia. Apoi legăturile operaţionale cu CIA au devenit permanente, existând şi

astăzi. *Gladio* avea 40 de celule : 6 pentru spionaj, 10 pentru sabotaj, 6 pentru propagandă, 6 pentru scoaterea personalităţilor importante din zona ocupată de sovietici şi 12 pentru lupta de partizani sau gherilă. Celulele de sabotaj şi gherilă erau echivalentul unităţilor secrete, al comandourilor foarte speciale şi extrem de antrenate. Această structură a fost reorganizată între 1974 şi 1976. *Gladio* număra oficial 622 de membri, dintre care 83% erau născuţi înainte de 1945, 16% între 1945 şi 1960, restul de 1% după 1960. Bineînţeles, vorbim de ofiţerii ce încadrau un număr mult mai mare de oameni, fără să mai socotim că, după toate probabilităţile, raportul oficial furnizează o versiune înjumătăţită a realităţii, destinată să spună câteva nimicuri şi să ascundă esenţialul, obişnuind opinia publică cu existenţa acestei armate secrete dar minimizând pe cât posibil importanţa ei. Diverse estimări vorbesc de 15 000 de oameni, cifră cât de cât realistă.

Celulele Gladio aveau arme şi substanţe explozibile din belşug. La un moment dat existau 138 de depozite secrete de armament, bombe şi grenade de mână, puşti şi mitraliere de precizie, aparate de radio şi alte echipamente, totul sigilat în containere de plastic, pentru a evita rugina şi orice altă deteriorare. Conform raportului Andreotti, aceste ascunzători de arme fuseseră îngropate şi sigilate în anii 60. În final, când aceste ascunzători au fost dezgropate, între 1973 şi 1990, s-a descoperit că două dintre ele, conţinând 6 containere de arme şi explozibili fuseseră jefuite, în provincia Udine, nu departe de frontiera iugoslavă. Cele 6 containere erau mai mult decât suficiente pentru alimentarea strategiei de tensiune dintre 1967 şi aproximativ 1985. Armele dispărute nu au fost niciodată recuperate. Andreotti anunţă că desfiinţarea armatei secrete *Gladio* a avut loc în 1990. Conform raportului său, Belgia, Franţa, Luxemburg şi Elveţia şi-au suspendat programele similare, în acelaşi an, 1990. Austria ar fi făcut acelaşi lucru în 1970. În ce priveşte Grecia şi Germania, nu ştim foarte bine dacă reţelele lor similare au fost cu adevărat desfiinţate.

Bineînţeles, *Gladio* şi-a putut recruta oamenii printre fasciştii Republicii sociale italiene a lui Mussolini (1943-1945, Italia de Nord), în spatele liniilor austro-elvetice. Întrucât misiunea armatei secrete *Gladio* era pretinsa împiedicare a ocupării Italiei de către URSS, comandanţii săi SIFAR-SID-SISMI, ca şi CIA şi MI-6 au putut decide acţiuni profilactice, utilizând mijloace secrete, de exmplu depozitele de arme, pentru a împiedica socialo-comuniştii italieni să intre în guvern, ceea ce, după ei, ar fi fost un prim pas către dominaţia sovietică. Indicaţii foarte doveditoare arată că echipele *Gladio* au furnizat profesionişti bine antrenaţi şi echipe ce au pus bombe la Milano, în 1969, la Brescia, în trenul expres Italicus (1974), în gara din Bolonia (1980). În realizarea acestor acţiuni, profesioniştii *Gladio* au putut fi asistaţi de agenţii-vedete SID-SISMI precum Stefano delle Chiaie, un terorist ce

îşi instalase baza la Madrid, până la moartea lui Franco şi căderea regimului fascist spaniol, în 1976.

Rolul lojii masonice P-2 (*Propaganda Due*) confirmă bănuiala că *Gladio* a fost un cuib de teroriști, sponsorizat de Statul italian. Existenţa acestui centru masonic şi secret de putere nu a devenit publică decât la începutul anilor 1980. Printre membrii acestei loji masonice figurau un mare număr de personalităţi eminente din mediile politice, financiare, economice, mediatice şi militare din Italia, inclusiv Giulio Andreotii şi actualul Prim ministru Silvio Berlusconi. În loja masonică P-2 nu figura însă niciun comunist şi niciun sindicalist. Această lojă era moştenitoarea şi continuatoarea vechii masonerii mazziniste, identificată uneori cu *Propaganda Uno*, care a funcţionat în a doua jumătate a secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX. Loja P-2 a fost foarte cunoscută pentru legăturile ei strânse cu Statele Unite. În ochii multora, Marele maestru al lojii P-2, Licio Gelli, un fost fascist, ca şi asistentul său Umberto Ortolani, ar fi putut orchestra operaţii teroriste în Italia, inclusiv cele comise de către profesioniştii armatei secrete *Gladio*. Şi mai probabil însă, aceştia au jucat rolul de curea de transmisie pentru instrucţiuni venite mai de « sus », destinate diferitelor personalităţi din *establishment*-ul local.

Gladio este un foarte instructiv exemplu pentru cei ce studiază cazul 11 Septembrie. În fond, este vorba de una dintre primele cinci sau şase ţări industrializate din lume, membră fondatoare a Uniunii europene şi a pactului NATO, în care terorismul sponsorizat de Stat a funcţionat peste cincisprezece ani la scară foarte violentă, totdeauna din motive de « raţiune de Stat » şi, cel puţin de ochii lumii, cu scuza ameninţării sovietice. Victimele omeneşti din această perioadă se numără cu sutele, de zece ori mai puţin ca la 11 Septembrie. Faptul de a dirija un terorism mortal contra propriei sale populaţii nu pare să fi fost grija principală a clasei politice italiene. Cât despre cei care cred că din punct de vedere moral şi omenesc este imposibil ca serviciile secrete americane să fi îndrăznit, contra propriei lor ţări, o crimă de proporţiile celei de la 11 Septembrie 2001, exemplul italian *Gladio* nu le confirmă opinia.

II. 6. OPERATIUNEA NORTHWOOD

În iulie 1961, suspectând activitatea Generalului Edwin Walker, senatorul de Arkansas, William Fulbright, ceru anchetarea Institutului american de strategie (IAS), a Fundaţiei Richardson, a Colegiului naţional de Război (NWC) şi a şefilor de stat-major ai armatelor (JCS), toţi pentru activităţi subversive. Fulbright compara mentalitatea anumitor militari americani cu aceea a generalilor OAS din Algeria

franceză, ce complotau contra preşedintelui De Gaulle, fiind implicaţi în multe atentate vizând uciderea acestuia (Démaret, *Cible De Gaulle*).

Bănuielile lui Fulbright erau mai întemeiate decât şi-ar fi putut-o îmagina el însuşi, atunci. În acest domeniu, demonstraţia capitală fu operaţiunea Northwood, destinată să devină război contra Cubei, unul susţinut de ansamblul şefilor de stat-major şi preşedintele lor, generalul Lyman Lemnitzer. La 13 mai 1962, şeful JCS a remis secretarului Apărării, Robert McNamara, documentul intitulat «Justificarea unei intervenţii militare a Statelor Unite în Cuba », care constituie elementul cheie al operaţiunii Northwood. Redactat ca răspuns la cererea generalului Edward Landsale, şeful proiectului Cuba, acest document *top secret* descrie planul Statelor Unite de a găsi pretexte pentru invadarea Cubei. Publicate pentru prima dată în Australia, de către John Elliston, în *PsyWar on Cuba : The Declassified History of US Anti-Castro Propaganda* (1990), documentele operaţiunii Northwood au devenit celebre către 11 Septembrie 2001, graţie studiului Body of Secrets, de James Bamford, vechi ziarist ABC.

Lemnitzer lucrase cu Allen Dulles, pe timpul celui de al II-lea Război mondial, între altele în cadrul operaţiunii *Sunrise*, privind capitularea separată a forţelor germane din Italia, aflate sub comanda generalului SS Karl Wolf. El se ocupase mai ales de punerea pe picioare a primei reţele de tip *Gladio*, compusă mai ales din foşti fascişti şi nazişti. Profitând de criza rachetelor cubane din octombrie 1962, împreună cu Curtis LeMay, din armata aeriană, Lemnitzer voia să provoace un conflict nuclear generalizat cu URSS. Noua biografie a lui Kennedy, scrisă de Robert Dallek, confirmă sfaturile aventuroase şi imprudente pe care generalul Lemnitzer i le dădea Preşedintelui Kennedy în multe chestiuni militare. De regulă, aceste sfaturi se încheiau cu recomandarea utilizării armelor nucleare în orice împrejurări, acesta fiind singurul mijloc de garantare a victoriei.

În 1962, Lemnitzer a trecut de pe postul de preşedinte al şefilor de stat-major americani pe acela de comandant suprem NATO, în care calitate a înfiinţat depozitele secrete de arme *Gladio*, pe frontul italian, iar în 1969 s-a retras din serviciul activ. Mai târziu, preşedintele Ford îl solicită pentru comisia privind pericolele actuale (CPD), noua înfăţişare a uneia dintre vitrinele CIA, din anii cincizeci. CPD-ul reprezenta sectorul privat din eşalonul B al directorului CIA, George Bush. Totul era un exerciţiu alarmist anti-sovietic, anticipând Biroul de planuri speciale Feith-Luti-Slusky din Pentagon. Tot Ford l-a desemnat pe generalul William H. Craig, membru al cabalei Northwood, în fruntea Agenţiei de securitate a armatei (ASA), braţ al super-secretei Agenţii de securitate naţionale (NSA), centru de supreveghere electronică. Lemnitzer muri în noiembrie 1988.

Senatorul Albert Gore, tatăl vice-preşedintelui, considera că Lemnitzer participa la maşinaţiile subversive asociate generalului Edwin Walker, care făcea o virulentă propagandă anti-Kennedy în rândul trupelor sale din Germania. Întors în Statele UNite, Walker organiză o revoltă rasistă contra angajării unui profesor negru la universitatea din Mississipi, fiind urmărit de ministrul Justiţiei, Robert Kennedy, pentru agitaţie, insurecţie şi rebeliune. Se crede că Walker se cârdăşise cu militarii francezi din OAS în comploturile vizând uciderea lui De Gaulle. Aceleaşi medii sunt bănuite a fi pus la cale uciderea lui Kennedy. Ceva mai târziu, în 1963-1964, George W. Bush candida pentru postul de senator de Texas, cu un proiect vizând eliminarea lui Castro şi utilizarea armei nucleare în Vietnamul de Nord (Meyssan 2002, pp. 139-145 ; Tarpley 1992, pp, 155-185).

Generalul Edward Landsale era unul dintre cei mai fervenţi partizani ai forţelor şi operaţiilor speciale, ai metodelor militare utopice specifice războiului rece. Fondator al şcolii speciale de război din Carolina de Nord, partizan al angajării catastrofice din Vietnam, colaborator al lui Allen Dulles, avocat Wall Street şi şef CIA sub Eisenhower, Landsale este principalul autor al planului aventurii militare din Golful Porcilor, pe care o impuse noului preşedinte Kennedy. Când aventura militară eşuă iar Kennedy decise retragera din Cuba, reducând pierderile militare din ceea ce era un eşec, banda lui Allen Dulles şi mulţi ofiţeri refuzară să îşi recunoască propria responsabilitate şi incompetenţă, acuzând preşedintele de insuccesul operaţiunii. În februarie 1962, Robert Kennedy îl avertiză pe Landsale că operaţiunea Mangusta, adică uciderea lui Castro, trebuia anulată, eforturile trebuind concentrate pe culegerea de informaţii.

Reţelele Dulles-Lemnitzer-Landsale nu trebuie considerate ca aparţinând trecutului, fiind încă prezente în Pentagon, CIA, NSA şi alte agenţii. Având în vedere antecedentele acestei reţele, cercetarea ei atentă, în contextul 11 Septembrie, se impune de la sine.

Documentele Northwood pleacă de la ideea că Statele Unite trebuie să caute Cubei nod în papură, să-i declare război şi să-i răstoarne regimul cât mai repede posibil. Şefii de stat-major ai armatelor recomandă o politică de intervenţie militară rapidă în Cuba, de preferinţă înaintea demobilizării Gărzii naţionale şi a rezerviştilor din serviciul activ. Evident, o parte din acest efort va trebui conscrată diabolizării lui Castro şi a guvernului său comunist. Conspiratorii Northwood considerau că opinia mondială şi ONU ar trebui să fie plăcut impresionate de apariţia, pe plan internaţional, a imaginei unui guvern cubanez iresponsabil, ce reprezintă o ameninţare serioasă şi imprevizibilă pentru pacea lumii occidentale. Cum putea fi diabolizat Fidel Castro ? Northwood răspunde : « Prin explozia câtorva bombe în anumite puncte, alese cu grijă, prin arestarea câtorva agenţi cubanezi şi divul-

garea de documente pregătite dinainte, care dovedesc vinovăţia Cubei. Acestea ar fi utile pentru a zugrăvii şi răspândi imaginea unui guvern iresponsabil ». În plus, «câteva tentative de deturnare de avioane civile, în aer sau la sol, ar putea trece drept tentative ce nu pot fi tolerate la infinit de o putere care se respectă ».

Conspiratorii Northwood nu au ezizat să prescrie atacuri asupra vaselor, avioanelor sau instalaţiilor americane : « Am putea arunca în aer un vas american chiar în golful Guantanamo şi acuza imediat guvernul de la Havana ». Publicarea în presă a numelor câtorva sute sau mii de victime ar provoca un foarte util val de indignare naţională. Planificatorii Northwood nu au uitat incidentul *Maine*, din 1898 şi nu au ezitat să propună o campanie de teroare contra civililor americani. « Putem începe o campanie cubaneză de teroare în regiunea Miami, din Florida, în alte oraşe din zonă şi chiar la Washington », propuseră planificatorii statelor-majore ale armatei americane. Campania de teroare ar fi atribuită refugiaţilor cubanezi din Statele Unite. Toate acestea arată ce se clocea în cadrul Pentagonului şi în CIA, organizaţii totdeauna gata să sacrifice o parte din trupele sau civilii americani, ceea ce este o importantă lecţie în vederea analizei atentatelor teroriste de la 11 Septembrie.

În căutarea unui pretext, planificatorii JCS nu excludeau masacrul unor cetăţeni străini : « Am putea scufunda un vapor de cubanezi ce se îndreaptă spre Florida (unul real sau simulat)… Am putea încuraja atentate contra refugiaţilor cubanezi din Statele Unite, ba chiar răni pe unii dintre aceştia, astfel încât ziarele şi televiziunea să bată toba…».

Iată proiectul cel mai elaborat de către gânditorii Northwood :

Anexă la Piesa alăturată « A » :
Pretexte pentru o intervenţie militară US în Cuba

1. Este posibilă aranjarea unui incident ce ar arăta în mod convingător că un avion cubanez a atacat şi prăbuşit un avion comercial, plin cu pasageri din Statele Unite către Jamaica, Guatemala, Panama sau Venezuela. Destinaţia ar fi aleasă astfel încât avionul să zboare pe deasupra Cubei. Pasagerii ar putea fi studenţi în vacanţă sau un grup de persoane având un interes comun, pentru a putea susţine ideea unei curse excepţionale, neregulate.

a) La baza aeriană din Eglin, un avion ar putea fi vopsit şi numerotat ca aparat civil aparţinând unei organizaţii CIA din regiunea Miami. La ora fixată, dublura s-ar substitui avionului civil veritabil şi va fi umplută cu pasageri civili selecţionaţi, toţi fiind îmbarcaţi sub pseudonime pregătite cu grijă. Veritabilul avion civil ar fi transformat astfel într-un dron.

b). Orele de decolare ale dronului şi ale veritabilului avion vor fi calculate astfel încât întâlnirea lor să se producă în sudul Floridei. Odată ajuns la punctul de întâlnire, avionul cu pasageri coboară la o altitudine minimă şi aterizează pe o pistă auxiliară a bazei Eglin, unde pasagerii sunt evacuaţi iar avionul îşi recapătă identitatea de origine. În acest timp,

dronul îşi urmează planul de zbor, aşa cum a fost depus. Ajuns deasupra Cubei, el va emite pe frecvenţa SOS internaţională semalul «MAY DAY», precizând că este atacat de un MIG cubanez. Această transmisie va fi întreruptă de distrugerea avionului prin explozie la distanţă, declanşată prin semnal radio, ceea ce va permite staţiilor OACI (Organizaţia internaţională a aviaţiei civile), din zona respectivă, să anunţe Statelor Unite ce s-a întâmplt cu avionul…

După cum vom vedea, acesta este modelul perfect de control la distanţă şi a schimb de avioane, ceea ce explică multe discordanţe din ziua de 11 Septembrie 2001, inclusiv detaliul final al ignoranţei simulate a evenimentelor.

Pe vremea când Colonelul John Glenn era pe punctul de a-şi lua zborul pe orbită, Lemnitzer şi planul Northwood erau gata. Ei nu au sabotat în mod explicit racheta lui Gleen, fiind doar pregătiţi să exploateze cel mai mic incident pentru a-şi atinge scopul lor, care era invazia Cubei. De altfel, Lemnitzer sugerase că o catastrofă implicând un astronaut ar putea servi de pretext pentru declararea războiului, mai ales dacă se pregătesc din timp anumite piese concrete ce ar dovedi interferenţa electronică a cubanezilor. De aici clasificarea obligatorie NOFRON, care însemna strict secret pentru toţi cei din străinătate, inclusiv funcţionarii din cercul « secret apărare ».

Imaginaţia celor din cabala Northwood părea fără de limite iar exemplul nostru provine dintr-un rezervor mult mai vast de maşinaţii şi stratageme. Complotiştii erau nerăbdători să pună în scenă incidente bine coordonate, ce urmau să se producă în interiorul şi în afara bazei navale şi a golfului Guantanamo din Cuba. Un grup de Cubanezi anticastrişti, în uniformele armatei cubaneze, urma să declanşeze o revoltă în vecinătatea porţii principale a bazei, în timp ce alţii ar fi sbotat din interior. Bineînţeles, urmau câteva explozii, incendii, avioane sabotate la sol, tir de mortiere, distrugerea unor instalaţii.

O altă cale de provocare a războiului consta în lansarea Cubei într-un conflict cu alte naţiuni din Marea Caraibelor, cu ajutorul unor operaţii secrete şi al unor provocări americane. Se putea profita de susceptibilitatea forţelor aeriene ale Republicii Dominicane faţă de orice intruziune în spaţiul său aerian. Avioane B-26 sau C-46 « cubaneze » puteau incendia, noaptea, plantaţiile de trestie de zahăr. Incendiatorii puteau fi găsiţi în blocul sovietic, provocarea se putea împleti cu mesaje « cubaneze » către mişcarea comunistă clandestină din Republica Dominicană sau chiar cu ajutor « cubanez » în arme, ce ar fi descoperite sau interceptate pe plajă. Utilizarea de avioane de tip MIG de către piloţii americani oferea perspective interesante provocării…

Exista planul distrugerii unui avion militar american de către un MIG cubanez, deasupra apelor internaţionale, în cursul unui atac neprovocat. Faţă de numărul mare de avioane doborîte în acea peri-

oadă, operaţia ar fi fost foarte credibilă. Lemnitzer considera că pregătirea invadării Cubei este de resortul statelor majore (JCS): « recomandăm ca operaţiile militare deschise şi secrete să fie încredinţate JCS-ului ». (http.//www.gwu.edu/nsarchivs/news/20010430/). Toate acestea oferă o interesantă paralelă cu tendinţele din sânul administraţiei actuale.

Northwood nu a fost lansat contra Cubei, dar asta nu înseamnă că unele din ideile respective nu au fost aplicate în alte zone ale lumii. De exemplu, în incidentul din golful Tonkin (aug. 1964), două distrugătoare americane se găseau în lungul coastei Vietnamului de Nord, nu prea departe de vasele sud-vietnameze ce bombardau Nordul. Dintr-o dată. Pentagonul anunţă că distrugătoarele *Maddox* şi *Turner Joy* au fost atacate de torpiloare nord-vietnameze. În această situaţie, preşedintele Johnson ordonă atacarea porturilor şi a bazelor navale nord-vietnameze. De asemenea, incidentul a fost exploatat pentru a obţine din partea Congresului faimoasa rezoluţie a golfului Tonkin, ce dădea preşedintelui o putere nelimitată pentru a duce războiul.

Mai târziu s-a descoperit că ecranele radar ale distrugătoarelor nu văzuseră niciun torpilor nord-vietnamez ci mai curând imagini fantomă. Odată în plus, avem de-a face cu o « simulare de război » şi «false pete radar » precum cele semnalate de controlorii de zbor FAA la 11 Septembrie 2001. În urma incidentului din golful Tonkin, Johnson se lansă în războiul din Vietnam, cu consecinţele dezastruoase cunoscute, pentru toţi participanţii. Creierele ce au clocit planurile Northwood şi afacerea golfului Tonkin ar fi putut planifica foarte bine şi evenimentele din 11 Septembrie 2001. Nimic nu indică desfiinţarea acestor servicii de stat-major din armata Statelor Unite.

II. 8. FALSA CELULA AL-QAIDA DIN MOSSAD

Vineri 6 decembrie 2002, Rachid Abou Shbak, şef al securităţii palestiniene din banda Gaza, anunţă că un anumit număr de colaboratori palestinieni primiseră din partea agenţiilor israeliene de securitate ordinul de a « lucra în banda Gaza sub numele de al-Qaida ». Televiziunea al-Jazira anunţă că autorităţile palestiniene au arestat un grup de Palestinieni « colaboratori ai ocupanţilor israelieni», în fişia Gaza, care încercau să pună pe picioare o operaţie în numele al-Qaidei lui ben Laden. Purtătorul de cuvânt al autorităţii palestiniene declară că membrii grupului mărturisiseră că au fost recrutaţi şi antrenaţi de către Mossad şi alte servicii secrete israeliene. La 4 decembrie 2002, Sharon afirmă că are dovada unor operaţiuni al-Qaida la Gaza şi utiliză aceste alegaţiuni pentru a justifica atacul brutal, de a doua zi, al forţelor israeliene de apărare (IDF). Atacul a corespuns cu sărbătoarea musulmană

Aid, de la sfârşitul Ramadanului. Cu ocazia acestui asalt israelian, au fost ucişi zece civili palestinieni.

La 7 decembrie 2002, agenţia Reuters publică un lung reportaj ilustrat de Diala Saadeh, sub titlul : « Palestina : Israel a falsificat prezenţa al-Qaidei la Gaza ». Articolul îl cita pe preşedintele Arafat care, din QG-ul său de la Ramallah declarase reporterilor : « Este vorba de o foarte gogonată minciună, prin care Israelul îşi justifică atacurile şi crimele contra poporului nostru ». Ministrul Informaţiilor, Yasser Abed Rabbo explică : « Anumite elemente au fost instruite de către Mossad, pentru a forma în banda Gaza o celulă sub numele de al-Qaida, în vederea justificării asalturilor şi campaniei militare a armatei israeliene de ocupaţie » (*Ha'aretz*, Reuters şi al-Jazira, 7 decembrie 2002). Sharon este un maestru al acestui gen de operaţiuni sub drapel fals, încă de pe vremea implicării lui în organizaţia lui Abu Nidal sau înfiinţarea organizaţiei Hamas.

Duminică 8 decembrie 2002, Nabil Shaath, ministrul Planului şi al cooperării internaţionale, al autorităţii palestiniene, ţinu o conferinţă împreună cu colonelul Rachid Abou Shbak, şef al Securităţii preventive din banda Gaza. Cu această ocazie o serie de informaţii şi documente au devenit publice, arătând că serviciile secrete israeliene au pus la cale organizarea unei celule botezată al-Qaida, în fâşia Gaza. Shaath insistă pe lângă diplomaţi pentru ca ţările lor să exercite presiuni asupra guvernului israelian pentru ca acesta să renunţe la agresiunile sale fără de sfârşit. De asemenea, el anunţă că Autoritatea palestiniană a remis ambasadorilor şi consulilor ţărilor arabe şi non-arabe documente ce atestă implicarea serviciilor israeliene în recrutarea de locuitori ai bandei Gaza pentru falsa organizaţie botezată al-Qaida.

Scopul acestei operaţii era crearea unui nou pretext pentru agresiunea contra bandei Gaza. Shbak declară că în ultimele nouă luni, Autoritatea palestiniană a descoperit opt cazuri de recrutare pentru falsa organizaţie al-Qaida din fâşia Gaza, în legătură cu care mai mulţi Palestinieni fuseseră cercetaţi, unii fiind închişi, alţii eliberaţi. Serviciul de securitate al Autorităţii palestiniene urmărise apeluri telefonice şi mesaje internet venind chipurile din Germania sau Liban, care îndemnau Palestinienii să adere la al-Qaida. Unul dintre aceste mesaje falsificase semnătura lui ben Laden. Cu ajutorul tehnicii itinerante, am cercetat originea acestor apeluri şi mesaje, descoperind că toate veneau din Israel, arătă Shbak. Cei recrutaţi erau puşi în legătură cu alţi colaboratori din Gaza, primind bani şi arme – arme ce nu funcţionau. Cât despre bani, ei proveneau din conturi bancare domiciliate în Israel şi la Ierusalim (Ministerul Informaţiilor publice al Palestinei, islamOnline, 9 decembrie 2002).

II. 9. ASASINAT TERORIST SUB ACOPERIRE DE POLITICA NATIONALA BRITANICA

În aprilie 2003, Anglia fu zguduită de unul dintre cele mai mari scandaluri de după ultimul Război mondial, scandal al serviciilor sale secrete. Prefectul de poliţie, Sir John Stevens, a făcut public faptul că o ramură specială a serviciilor secrete britanice coordonase uciderea a aproximativ 30 de catolici din Irlanda de Nord, în anii 1989-1990. Stevens îşi începuse ancheta încă din 1989, însă raportul său nu a putut fi publicat decât în 2003.

Ancheta lui Stevens vizase Unitatea de Informaţii a armatei britanice (FRU – Force Research Unit), bănuită de colaborare cu grupuri paramilitare protestante şi pro-engleze, specializate în uciderea de catolici. Un factor agravant era că în perioada când s-au comis aceste crime, 1989-1990, şeful FRU era Gordon Kerr care, ulterior, până în februarie 2003, a fost ataşat militar la Beijing, unul dintre cele mai înalte posturi pe care le poate ocupa un ofiţer britanic. În februarie 2003, Sir John Stevens confirmă că pregăteşte documente în vederea unei proceduri juridice contra lui Kerr. În acel moment însă, devenit general de brigadă, Kerr a fost mutat în Kuweit. El se găsea în Irak când raportul Stevens a fost publicat (BBC, 17 aprilie 2003).

Potrivit autorului său, Raportul Stevens reprezenta « cea mai mare anchetă intreprinsă în Regatul-Unit », cu 9256 de mărturii şi 10391 de documente înregistrate (un million de pagini), 16194 piese doveditoare. În aprilie 2003, procesul Stevens începu cu 144 de arestări şi 94 de inculpări (Stevens, p. 17). Rezultatele anchetei lui Stevens se concentrau pe uciderea lui Finucane şi a altora. Complicitatea serviciilor era evidentă din multiple puncte de vedere : absenţa arhivelor, implicarea agenţilor în crime, lipsa oricărei responsabilităţi, ascunderea dovezilor şi a informaţiilor (Stevens, p. 18).

Pentru toată lumea a fost evident că Kerr şi FRU nu ar fi putut comite aceste atrocităţi fără « ordine de la cel mai înalt nivel », adică din biroul Primului ministru Margaret Thatcher. Rămânea de văzut dacă ancheta lui Stevens o va implica sau nu şi pe Thatcher. Presa britanică a subliniat că principalul agent al lui Kerr în operaţiunile FRU pentru coordonarea Asociaţiei de apărare a Ulsterului (UDA) şi uciderea a cel puţin 30 de catolici era un anumit Brian Nelson. Sub direcţia lui Kerr, Nelson a devenit şeful informaţiilor UDA. În ianuarie 1990, echipa lui Stevens l-a identificat pe Nelson ca suspect esenţial şi se pregătea să îl aresteze, împreună cu alţi complici şi ucigaşi, în cursul unei rafle organizate în zori de zi. Câteva ore însă înainte de arestările prevăzute, birourile lui Stevens fură incendiate, alarmele de incendiu

au fost sabotate, toate dosarele distruse. Evident, a fost vorba de un incendiu criminal.

Culmea întâmplărilor, dacă într-adevăr este vorba de întâmplare, Brian Nelson muri pe neaşteptate, cu o săptămână înainte de apariţia celui de al treilea volum al raportului Stevens, aparent de o hemoragie cerebrală. Ancheta Stevens demarase în 1989, în urma asasinării importantului avocat catolic, Pat Finucane. Familia lui Finucane a afirmat totdeauna că forţele britanice de securitate erau implicate în acest asasinat, respingând raportul Stevens, considerat insuficient. Văduva lui Finucane ceru o anchetă judiciară completă, singurul mijloc, după ea, de a rezolva această crimă. Alex Maskey, lordul-primar din Belfast, făcu următorul comentariu la raportul lui Stevens : « Problema nu se reduce la prezenţa unor elemente corupte în sistemul britanic ci în existenţa unei poliţii de Stat, beneficiind de protecţie la cel mai înalt nivel ».

Ancheta lui Stevens nu a fost singura încercare de a face lumină în jurul asasinatelor câtorva zeci de catolici irlandezi. Ea a fost chiar stimulată de munca realizatorului şi autorului Sean McPhilemy, a cărui carte *The Committee : Political Assassination in Northern Ireland* a apărut în 1998. McPhilemy a demonstrat în mod sistematic prezenţa complicilor în guvernul britanic, armata britanică, jandarmeria regală din Ulster (RUC), escadroanele loiale, regaliste şi para-militare ale morţii, şi chiar respectabilii cetăţeni, în pregătirea şi execuţia asasinatelor de catolici republicani.

Cartea lui McPhilemy demonstrează rolul RUC, a ramurii sale speciale FRU şi a agentului militar britanic Brian Nelson în asasinarea avocatului Pat Finucane şi a altor irlandezi catolici. De asemenea, McPhilemy a dovedit implicarea în aceste asasinate a serviciilor secrete interioare britanice (MI-5), a comandourilor serviciilor secrete ale armatei Aerului (SAS). În ciuda acestor revelaţii, politrucii făcători de opinii persistă în a declara Irlanda de Noard ca exemplu perfect de violenţă spontană de inspiraţie religioasă, necesitând o putere poliţistă de tip colonial, pentru menţinerea ordinei.

II. 10. MEDIILE DE INFORMARE (PRT) SUB INFLUENTA

Exploaterea politică eficace a unei operaţiuni teroriste la mare scară, precum aceea de la 11 Septembrie, depinde într-o măsură extraordinară de complicitatea mediilor de (dez)informare, PRT. Până acum, am vorbit de cârtiţe, un fel de o reţea privată în sânul guvernului vizibil. Mediile de (dez)informare sunt însă şi ele împânzite de cârtiţe-politruci, predicatori, scriitori, prezentatori, analişti, vedete de radio sau televiziune, etc. Munca lor constă în susţinerea proiectului

terorist în totalitatea lui. În acea zi de 11 Septembrie, cârtiţele-politruci din presă, radio şi televiziune au început să stropească cu aghiasmă, să repete şi să îndoctrineze omenirea cu mitul ben Laden şi al-Qaida. Este evident că presa, radioul şi televiziunea au fost principalii propagatori ai mitului, Bush şi banda de neo-conservatori plasându-se în coada cortegiului mincinoşilor, deşi majoritatea afirmaţiilor nedovedite, că al-Qaida şi ben Laden ar fi la originea atentatelor, provin de la Richard Clarke şi George Tenet.

Nu este un secret pentru nimeni că CIA a recrutat şi recrutează permanent personalităţi mediatice de care se serveşte ca vectori de influenţă. Ei înşişi puternici oligarhi-mafioţi, conducătorii PRT participă la operaţiunile ce se desfăşoară, unii pe deplin conştienţi, alţii doar parţial, instruindu-şi subordonaţii cu privire la linia de urmat. Toţi sunt de acord cu orientarea politică a mitului, toţi sunt un fel de comisari ai gândirii, politruci.

II. 11. UN CENTRU DE COMANDAMENT

Ţapii ispăşitori, cârtiţele, profesioniştii şi politrucii din mediile de informare formează o panoplie de elemente ce necesită un centru de coordonare şi comandament, pentru ghidarea eforturilor către scopul urmărit. Multe rapoarte privind evenimentele de la 11 Septembrie sugerează că întreaga coordonare a fost asigurată de preşedintele Bush în persoană. În ce ne priveşte, considerăm că acest lucru este imposibil – iar imposibilitatea nu vine numai din capacităţile mintale şi tehnica teroristă indispensabilă, ce lipsesc locatarului de la Casa Albă.

În scopuri de propagandă, este admisibil şi probabil necesar ca mânia publică să se îndrepte către Bush, considerat responsabilul suprem pentru atentatele de la 11 Septembrie. Bineînţeles, tovarăşul preşedinte al celei mai teroriste puteri din lume, la ora actuală, merită pe deplin dezaprobarea omenirii, dar nu în felul simplu şi liniar pe care şi-l imaginează unii. Analizând detaliile chestiunii, privind de aproape modul cum s-au produs cele petrecute, este evident că, în mod normal, o personalitate de genul şi calibrul lui Bush-43 ar fi unul dintre ultimii complotişti ce trebuie pus la curent cu cele plănuite. Toţi cei ce-l cunosc pe acest Bush-43 îl consideră un om de paie, o vitrină pe două picioare, un paratrăznet al mafiei *CIA-Brown Brothers-Harriman-Skull & Bones-neoconservatori-familia Bush*, aceasta de pe urmă fiind un bordel de tâlhari oligarhici, nu un aparat disciplinat, centralizat.

Nu pare verosimil ca centrul de comandă al evenimentelor de la 11 Septembrie 2001 să se fi găsit în înaltele sfere ale guvernului. Mult mai probabil este ca întregul comandament terorist să fi fost în afara guvernului. Încă de pe vremea primului mandat al lui Reagan, comunitatea serviciilor secrete americane a fost în bună măsură privatizată,

pe baza decretului prezidenţial 12333. Aceasta înseamnă că mijloacele cu adevărat esenţiale, pentru o operaţie ca aceea de la 11 Septembrie, nu trebuie căutate în centrul serviciilor secrete ale lui Bush, la Langley, în Virginia, unde se găseşte sediul central CIA, ci mai curând într-o puzderie de intreprinderi private şi de societăţi tehnologice, de grupuri de experţi, de cabinete de avocaţi, societăţi de relaţii publice şi companii de toate genurile servind de vitrine. În aceste locuri trebuie căutat centrul de planificare şi execuţie a evenimentelor de la 11 Septembrie 2001, nu într-un birou secret al guvernului. Totuşi, având în vedere incredibila îndrăzneală a operaţiunii, nu putem exclude ca anumite subdiviziuni specifice ale agenţiilor guvernamentale să fi fost direct implicate. Din acest punct de vedere, printre cele posibile putem socoti o direcţie în ministerul Apărării şi o unitate militară specială, secretă.

Cei ce consideră imposibil ca terorismul contra Pentagonului să emane din chiar interiorul acestuia, ar face bine să îşi amintească preşedintele francez Francois Mitterand, primul ministru italian Bettino Craxi sau pe financiarul italian Michele Sindona care, la un moment dat şi-au organizat singuri atentate ratate contra propriei lor persoane, cu scopul de a-şi atrage simpatia publicului. Principiul de bază al unor astfel de acţiuni este la fel de banal ca cel al fraudei în materie de asigurări.

II. 12. SUB COMANDAMENTUL UNEI RETELE

În general, teroarea fabricată la scară mare, de tipul celei de la 11 Septembrie, este condusă nu de instituţii identificabile, ci de o reţea sau o mafie de complotişti, ce traversează în diagonală toate instituţiile. Nu guvernul vizibil constituie urzeala terorismului ci unul paralel, invizibil şi secret, care se ascunde în sânul guvernului public.

Esenţa acestui fenomen este o reţea, o mafie privată, care şi-a instalat operatorii în posturile cheie şi influente, de unde toate birocraţiile pot fi controlate, manipulate, paralizate. La limită, putem spune că FBI este în întregime o mafie, o reţea de cârtiţe. Totuşi, chiar dacă puterea cârtiţelor în sânul FBI este foarte mare, existenţa memoriului din Phoenix şi a notei lui Collen Rowley arată că FBI nu este compus numai din cârtiţe. Dacă, în general, FBI acţionează ca o simplă organizaţie de cârtiţe, acesta se datorează preponderenţei unora dintre ele, foarte bine plasate, care în probleme sau domenii precise, îşi pot impune voinţa în faţa liniei sau a instituţiilor oficiale infiltrate.

Reţeaua secretă şi privată, la cel mai înalt nivel al guvernului, care a fost în spatele evenimentelor de la 11 Septembrie, ocupă această poziţie de o bună bucată de vreme. Urmele ei mai mult sau mai puţin clare se văd într-o întreagă serie de evenimente : criza avioanelor de

spionaj U-2, Golful Porcilor din Cuba, asasinarea lui J. F. Kennedy şi a lui Robert Kennedy, a lui Martin Luther King, o parte din Watergate, Iran-Contra, bombardarea Serbiei, incidentul submarinului Kursk şi alte operaţiuni, fără a mai socoti pe cele prevestitoare, din secolul XIX. Este vorba de o mafie agresivă, imperialistă şi ucigaşă, care caută să se perpetueze prin intermediul conflictelor şi războaielor.

Pentru a provoca un conflict politic, este necesară şi chiar indispensabilă personalizarea evenimentelor, încurajând populaţia să îşi îndrepte mânia către vreun şef odios al bandei rivale. Aceasta permite o mobilizare mai eficace decât dacă s-ar cere condamnarea sau înfrângerea unei abstracţiuni, a unei colectivităţi. În acest sens, a-i imputa lui Bush atentatele de la 11 Septembrie este o politică bună, fără să ne depărtăm prea mult de adevăr.Totuşi, nu-i putem reproşa oricum lui Bush cele întâmplate, nu în felul simplu cum o fac cei mai mulţi. A spune că guvernul Statelor Unite a fost implicat în cele de la 11 Septembrie este un mod naiv de a vedea lucrurile, deşi lucrul este adevărat. Guvernul american a fost implicat, dar asta nu este tot, şi nu în asta constă esenţialul. Un astfel de mod de a vedea lucrurile ar putea însemna că şeful guvernului american şi ocupantul Casei Albe, G. W. Bush era în fruntea complotului, ceea ce este fals. În plus, ţinând cont de manipularea şi condiţionarea oamenilor prin PRT asta ar însemna exagerarea puterii preşedintelui, ceea ce ar fi la fel de fals.

După moartea lui Franklin Roosevelt, oligarhia mafiotă americană a făcut un fel de jurământ, pentru a nu mai permite niciunui preşedinte exercitarea eficace a funcţiilor sale constituţionale. Lucrul acesta a fost codificat prin limitarea la două mandate (adică o durată de opt ani), lucru consemnat în amendamentul XXII din 1947-1951, care slăbeşte puterea preşedintelui.

Aşa a început seria preşedinţilor-marionetă : Harry S. Truman, foarte sensibil la şantaj, datorită rolului său în maşina îndoielnică din Pendergast, Missouri. Foarte docil şi la ordin în faţa unei comisii în care figurau Clark Clifford, Dean Acheson, Averill Harriman şi Robert Lovett, Truman este prezentat de atunci ca un preşedinte exemplar. Cine ni-l prezintă astfel ? Mafia, oligarhia ni-l prezintă astfel. Ea încarnează adevărata putere.

Eisenhower a fost placidul preşedinte de consiliu de administraţie, care nu i-a forţat pe Montgomery şi Patton să coopereze pe durata celui de al II-lea Război mondial, esenţialul puterii fiind exercitat de fraţii Dulles. Oligarhia îl considera pe Kennedy un seducător şi un don Juan, dar el s-a arătat un om de principii, manifestând tendinţa de a « ţine în lesă » Rezerva federală şi de a forţa mafia Wall Street, personificată de US Steel, să dea înapoi. Kennedy refuză să permită consilieriilor (EXCOMM) să profite de criza rachetelor din Cuba

pentru a angaja un război nuclear cntra URSS. Reacţia mafiei oligarhice s-a făcut simţită anul următor, la Dallas.

În ciuda puterii sale aparente, Lyndon B. Johnson a fost handicapat de patologiile sale, ce l-au împins să accepte aventura din Vietnam, pe care Kennedy o refuzase. În cartea sa despre Johnson, Doris Kearns Goodwin a studiat perfect această chestiune. Richard Nixon făcuse o depresie nervoasă, în anii 60, după ce pierduse postul de guvernator al Californiei, în 1962 şi după moartea mamei sale. El a acceptat ordinele lui Kissinger, care le primea el însuşi de la fraţii Rockfeller şi alţii. În ce-l priveşte pe Ford, Lyndon Johnson ne spune că avea capacităţi mintale atât de restrânse încât nu era capabil să meargă şi să mestece chewing-gum în acelaşi timp. Carter a făcut şi el o depresiune nervoasă, după ce a fost deposedat de son post de guvernator al Georgiei.

Reagan îşi ascundea tendinţele meschine şi vindicative în spatele jovialităţii paternaliste, jucând bunicuţul cumsecade, unul dintre arhetipurile ideologiei americane, delegând puterea şi deciziile pe mâinile lui Bush-41 şi Baker, mai ales după îndepărtarea lui Haig. În interval, Reagan moţăia şi bolborosea. Către 1987, incapacitatea lui mintală deveni atât de vizibilă încât i-a scandalizat pe mulţi.

Bush-41 a fost un om bolnav, începând cu a doua jumătate a mandatului. Problemele lui tiroidiene se materializaseră într-un simptom de tulburări psihosomatice prezente şi la fiul său, de unde deciziile negândite ale acestuia de pe urmă (Tarpley, 1992). Bush-41 făcu carieră graţie lui Kissinger şi îi lăsă pe asociaţii acestuia, Scowcroft şi Eagleburger să împartă puterea cu Baker. În cazurile grave, precum criza din Kuweit, Bush-41 îşi primea ordinele de la Thatcher. Dukakis, adversarul său democrat din 1988 era şi el sărit de pe fix, după cum am arătat-o la vremea respectivă.

Ca şi J. F. Kennedy, Clinton avea o reputaţie de obsedat sexual şi anglofil, ce s-a dovedit însă mai inteligent decât îl cotase mafia oligarhică. În acest sens i s-au permis două mandate. Totuşi, după ianuarie 1998 şi cunoscutul *impeachment*, adevărata putere fu exersată de PPG[38]. Într-un alt capitol vom descrie epava omenească pe care preşedintele Bush-43 o reprezintă pe plan mintal. Printre altele, numeroasele lui crime face din Bush-43 o excelentă ţintă a şantajelor.

Mafia oligarhică favorizează candidaturile prezidenţiale ale celor incapabili, din punct de vedere intelectual şi moral, să guverneze şi să exercite puterile conferite de către Constituţie, şi care acceptă punctele de vedere ale valeţilor oligarhiei financiare de la Washington. De altfel, cea mai mare parte a puterii preşedintelui american a fost

38. Principals'Committee. PPG: Principalele Personaje ale Guvernului, neologism inaugurat după raportul oficial 11 Septembrie. (NT).

transferată consiliului de administraţie al Rezervei federale. Nefiind ales, acesta nu răspunde în faţa nimănui. Pe timpul preşedinţiei lui Reagan, un înalt funcţionar mi-a spus că birocraţia permanentă îl considera pe acesta un preşedinte perfect. După acest funcţionar, rolul preşedintelui este de a fi şeful Statului. Altfel spus, munca lui se limitează la gestionarea nevoilor simbolico-emoţionale ale ţării întrucât, în zilele noastre, victoriile au cam dispărut iar dezastrele sunt la tot pasul. De fapt, miniştrii adjuncţi şi supleanţii lor conduc guvernul, prin intermediul grupelor inter-agenţii, care controlează PPG prin aşa numitele comitete PPG. Preşedinţia este simbolică, în vreme ce birocraţia este permanantă, ca şi Garda pretoriană din jurul Casei Albe, formând împreună un soi de Prim ministru colectiv care decide şi guvernează cu adevărat, deşi în limitele definite de către mediile PRT.

Ţinând cont de acestea, ideea că Preşedintele Statelor Unite posedă puterea reală, fiind el însuşi autorul deciziilor sale este uşor fantastică, fără prea mare legătură cu realitatea. În cursul minutelor cruciale de la Booker School[39], după cum Bush-43 a mărturisit nesilit de nimeni, în timp ce citea *Micuţa Căprioară*, el se vedea mai curând un personaj simbolic, ce trebuie să dea o imagine de forţă, nu imaginea unui om stăpân pe situaţie. Cel ce guverna în acel moment era Richard Clarke, membru al birocraţiei permanente, primul învinuitor al al-Qaidei.

În *Noul Pearl Harbor*, David Ray Griffin aduce o importantă contribuţie la lămurirea celor petrecute în acel 11 Septembrie, dar cartea lui comportă defectul de a nu suspecta decât instituţiile identifiabile : serviciile secrete, Pentagonul şi Casa Albă. În realitate, cea mai suspectă este reţeaua de cârtiţe ce traversează în diagonală toate instituţiile şi toate instanţele, al cărui centru probabil, de gravitate şi de comandament, se găseşte în sectorul public privatizat.

II. 13. P2OG : AGENTII PROVOCATORI OFICIALI

Fără îndoială, cititorii ziarelor nu şi-au crezut ochilor citind articolul următor :

> Washington, 26 septembrie 2002 (UPI). Un raport al Pentagonului, care pledează în favoarea unui nou efort bugetar de 7 miliarde de dolari, afirmă că Statele Unite ar trebui să creeze un grup de elită compus din agenţi anti-teroriști, astfel încât războiul contra terorismului să devină preventiv şi anticipativ, incitând al-Qaida să intreprindă operaţiuni pentru care ea nu este pregătită şi care i-ar expune pe membrii ei. Acest grup de operaţii anti-teroriste ar cuprinde 100 de persoane şi ar necesita un buget de cel puţin 100 de milioane de dolari anual. În loc de a căuta descoperirea şi contrarierea planurilor teroriste, cum o cere strategia obişnuită,

39. Şcoala elementară unde se afla Bush când i s-a adus la cunoştinţă cele ce începuseră să se petreacă, în dimineaţa de 11 Septembrie 2001 (NT).

acest grup precaut şi vigilent va imagina operaţii preventive (P2OG), astfel încât să oblige teroriştii să reacţioneze sau să îşi deplaseze operaţiunile, păcălindu-i, dezinformându-i, înşelându-i cu ajutorul unor false comunicaţii.

Acest grup ar cuprinde specialişti în informaţii, operaţiuni psihologice, atacul reţelelor informatice, activităţi secrete, informaţii prin semnale şi persoane, operaţiuni de comando, înşelăciune şi şmecherie. Ministerul Apărării a înfiinţat deja un grup anti-terorist numit Delta Force, care intervine în caz de criză. P2OG îşi va concentra eforturile mai ales pe prevenirea crizelor.

Se pare că punctul de plecare al acestor operaţiuni este Rumsfeld, care în mai 2002 a declarat următoarele :

Prevenirea şi anticiparea sunt singura apărare posibilă contra terorismului. Datoria noastră este de a găsi şi de a distruge inamicul înainte ca acesta să ne lovească.

Se vede limpede : Rumsfeld propune crearea unor celule efectiv teroriste, plasate sub autoritatea Pentagonului. Dacă scopul este provocarea terorii, nimic nu împiedică P2OG de a-şi infiltra agenţii în interiorul grupurilor teroriste existente sau de a-şi crea propriile sale grupuri teroriste, a căror misiune ar fi incitarea altora de a comite atentate teroriste. Nicio formă de control sau supraveghere nu ne permite să garantăm că astfel de grupuri teroriste nu există deja. Fără îndoială, abuzurile despre care se vorbeşte sunt deja reale. Garanţiile despre care se vorbeşte, de ochii lumii, ar trebui să fie inerente însăşi concepţiei grupurilor în chestiune. Existenţa însăşi a acestui proiect sugerează că grupurile P2OG există deja, că ele acţionează deja.

Capitolul III

III. 1. CRIZA MONDIALA DIN ANII 90 : TERENUL ATENTATELOR TERORISTE DE LA 11 SEPTEMBRIE

Nu am intenţia să declanşez al treilea Război mondial, pentru a vă face plăcere.

Gneral Sir Michael Jackson către Westley Clark, iunie 1999.

Contrar celor crezute de toată lumea, atentatele de la 11 Septembrie nu au fost un trăznet neaşteptat, într-un cer senin, liniştit; ele s-au născut din instabilitatea instalată treptat, în lume şi în Statele Unite, în anii 90. În această epocă, lumea a fost adesea în pragul unor crize ce ameninţau prăbuşirea sistemelor financiar şi monetar, într-un context de agravare a tensiunilor între marile puteri (Statele Unite, Rusia şi China) crescute din efectele trecutului, după războiul rece. Sistemul politic american manifesta multe din simptomele crizei Republicii de la Weimar (1919-1933). Numitorul comun al frământărilor şi instabilităţii din ultima decadă a secolului trecut a fost mondializarea financiară, materializată prin consensul Statelor Unite, ce s-au dovedit incapabile să organizeze viaţa economică a lumii.

În sânul acestei crize, două reţele agresive şi militariste, fără lege nici credinţă, erau active în interiorul Statelor Unite. Evenimentele de la 11 Septembrie ne incită a privi cu atenţie aceste reţele din sânul guvernului Statelor Unite, care nu respectă nicio lege şi care şi-au impus punctele de vedere periodic, cu consecinţe totdeauna devastatoare pentru omenire. Una dintre aceste reţele era constituită din fraţii Dulles, generalii Lemnitzer şi Landsale, ieşită la suprafaţă în perioada Iran-Contra, în lumea de operaţii ale comunităţii private a informaţiilor. Este vorba de reţeaua ce poate fi asociată crizei avioanelor de spionaj U_2, Golfului Porcilor, asasinării fraţilor Kennedy şi a lui Martin Luther King, Watergate, Iran-Contra şi a altor evenimente de mai mică importanţă.

O altă reţea agresivă şi intreprinzătoare este aceea a neoconservatorilor, foarte avidă de noi şi noi războaie, în care totdeauna mor copiii altora.

După cum remarcă Sanguinetti, Statele moderne au tendinţa de a recurge la terorism şi violenţă în perioada formării lor şi apoi în criza ce le anunţă dispariţia. În cazul evenimentelor din 11 Septembrie 2001, rădăcinile terorismului nu trebuie căutate decât foarte parţial şi

superficial în evenimentele din Orientul-Mijlociu, în niciun caz în vreo grotă gen Ali-Baba, din Afganistan. Explicaţiile monocauzale ale elitelor, precum teza lui Hubbert despre « începutul sfârşitului petrolului », sunt la fel de nesatisfăcătoare, căci nu suntem în faţa unor evenimente geologice ca atare ci în faţa prăbuşirii unei întregi economii politice.

III. 1. MALTHUSIANISMUL OLIGARHIC, IERI SI ASTAZI

Intre 11 Septembrie şi « începutul sfârşitului petrolului » este un mare pas, pe care nu trebuie să ne grăbim a-l face. Şi mai periculoasă ar fi legarea « începutului sfârşitului petrolului » de reducerea populaţiei. Din totdeauna, oligarhii au disprețuit omenirea. Nimic de mirare că de două secole se vorbeşte de malthusianism. În antichitatea greacă, o şcoală de gândire spune că războiul din Troia a fost necesar pentru eliminarea populaţiei ce apăsa pieptul Mamei Pământeşti. Noţiunea axiomatică de supra-populaţie se însoţea atunci cu o ostilitate faţă de ştiinţă şi tehnologie, mai ales din cauza efectului egalitar al acestora. La Atena, pe vremea lui Tucydide, înţeleptul istoric numit *bătrânul oligarh,* se plângea că foarte moderna flotă ateniană ajuta plebeii să se impună în societate, în vreme ce lungul şi la fel de modernul zid dintre Atena şi Pireu ţinea în şah armata oligarhicei Sparta. Pe vremea agoniei imperiului roman, decretele împăratului Diocleţian respingeau progresul tehnic, condamnând ca ilegale orice modificări aduse echipamentului şi bunurilor armatei. În timpul declinului imperiului Veneţian, decadentul Giammaria Ortes (1713-1798) decise că maxima, absoluta şi inalterabila capacitate purtătoare a Pământului ar fi trei miliarde de oameni.

Acest Ortes deveni modelul pastorului britanic Thomas Malthus (1766-1834), după care creşterea populaţiei pământului este geometrică în timp ce creşterea rezervelor alimentare ar fi aritmetică, teorie contrazisă de mii şi mii de ani de creştere a populaţiei şi alte progrese omeneşti. Veritabilul interes al lui Malthus, ce nu trebuie uitat, a fost de a-i convinge pe capitaliştii şi oligarhii vremii să plătească pentru menţinerea unui cler numeros, compus din oameni ca el, al căror nivel de consumaţie era o garanţie contra riscurilor de supra-producţie. Celebrul slogan al lui Malthus era următorul : « Este preferabil să avem o Biserică dotată cu o burtă serioasă ». Se pare că Malthus a fost cauza falimentului lui Darwin, ce acceptase prea uşor teoria nesăţiosului predicator. Teoria evoluţiei nu poate fi pusă la îndoială, totuşi Darwin este un caz aparte, mai ales din cauza tezei sale a « orologiului orb », după care evoluţia întregului univers este fructul absolut al întâmplării, în vreme ce autorul acestei cărţi împărtăşeşte mai curând

opinia lui Leibniz, după care universul tinde prin el însuşi la cât mai multă ordine, organizare şi progres.

Hiba fatală a economiei keynesiene este că se bazează pe nisipurile mişcătoare ale lui Malthus : există un excedent ce trebuie consumat. Keynes însă nu ne spune cum, căci el nu distinge între mijloacele productive şi cele parazite. Mai aproape de noi, punctul de vedere malthusian a fost adoptat de sinistrul Club de la Roma, fondat de către Alexandru King şi Aurelio Peccei. Clubul de la Roma a susţinut trăznaia din cartea *The Limits to Growth* (Limitele creşterii), publicată de Meadows şi Forrester în 1968 – studiu înşelător bazat pe rezervele cunoscute, la un moment dat, ale principalelor materii prime industriale, extrapolând apoi pe baza ratei consumurilor epocii respective şi exagerând cu privire la apropiata lor epuizare. După patruzeci de ani, niciuna dintre prezicerile Clubului de la Roma nu s-a realizat, iar rezervele cunoscute ale multor produse de bază sunt superioare astăzi faţă de nivelul lor din 1968.

În anii 1971-1973, lunga perioadă de expansiune economică legată de sistemul Bretton Woods, al lui Franklin Roosevelt, şi de reconstrucţia de după război a luat sfîrşit. Crizele monetare ce au intervenit reuşiră să compromită cel mai reuşit dispozitiv financiar pe care lumea l-a cunoscut vreodată. După 1971-1973, creşterea economică a majorităţii ţărilor industriale s-a redus la jumătate, trecând de la aproximativ 5% pe an la 2,5%. Această realitate şi valul de dezindustrializare ce a urmat este cauza principală ce explică scăderea cu aproximativ 50%, în aceeaşi perioadă, a nivelului de viaţă din Statele Unite, costurile unor servicii esenţiale precum sănătatea sau educaţia cunoscând o creştere astronomică. După perioada 1971-1973, nu mai avem de-a face cu o economie normală ci cu una din ce în ce mai bolnavă.

III. 3. FALSUL SOC PETROLIFER AL ANILOR SAPTEZECI

Sprijinindu-se pe erorile Clubului de la Roma şi pe *Limitele creşterii*, Wall Street (New York), City (Londra) şi Rezerva federală (Washington), susţinute de cartelul anglo-american al celor Şapte Surori[40], au decis majorarea preţului petrolului pentru a salva dolarul – Europa şi Japonia, învinsele din război, urmând să plătească factura. Această manevră cinică s-a făcut pe fondul războiului de Iom Kippur, dorit de Kissinger, în Orientul-Apropiat (octombrie 1973). După începutul ostilităţilor, Organizaţia Ţărilor exportatoare de Petrol (OPEP) declară boicotul petrolului arab. La sfârşitul lui decembrie

40. Între 1945 şi 1990, şapte companii petrolifere au controlat piaţa petrolului prin aranjamente secrete cu privire la preţ. După 1990, datorită unor fuziuni, numărul celor Şapte Surori a scăzut (NT).

1973, discursurile OPEP deveniră pretextul majorării cu 400% al preţului petrolului, majorare datorată băncilor şi speculatorilor bursieri din New York şi Chicago. OPEP fu acuzată, dar ea nu a fost niciodată un veritabil cartel, ci unul în genul « Potemkin[41]». Adevăratul cartel petrolifer era cel al celor « Şapte Surori », în frunte cu Royal Dutch Shell şi British Petroleum, fără a căror complicitate gesticulaţia şi oratoria OPEP nu s-ar fi soldat cu nimic. În realitate, nu a existat niciun fel de diminuare a livrărilor de petrol către ţările industrializate. În decembrie 1973, super-petrolierele principalelor companii fură transformate în rezervoare pe mare, întrucât toate instalaţiile de stocaj erau pline până la refuz. Totuşi, acest fapt nu a împiedicat cele « Şapte Surori » să majoreze preţul petrolului.

Întreaga afacere fusese planificată de lordul Victor Rothschild, înţeleptul din fruntea lui Royal Dutch Shell, forţa dominantă în cartelul celor « Şapte Surori ». Operaţiunea s-a decis cu ocazia unei reuniuni a grupului Bilderberg, compus din oligarhii finanţei (Saltsjöbaden, Suedia, 11-13 mai 1973). Scopul majorării preţului petrolului a fost creşterea artificială a cererii de dolari US, pentru a salva moneda americană de la prăbuşire, ceea ce ar fi redus capacitatea financiarilor anglo-americani de a jefui lumea prin intermediul acestui mecanism. De altfel, dacă preţul petrolului nu ar mai fi fost exprimat în dolari, Ney York şi Londra nu ar mai fi putut controla rezervele mondiale de petrol. Criza petrolieră din 1973, urmată de reciclajul petro-dolarilor OPEP şi Chase Manhattan Bank (a lui David Rockfeller) a menţinut cererea de dolari, împiedicând abandonarea şi prăbuşirea biletului verde. Bineînţeles, lumea a plătit preţul acestei malversaţiuni sub forma unui recul economic, a celei mai profunde crize de după ultimul Război mondial.

În 1978-1979, în numele tezei absurde a lui Brzezinski, după care fundamentalismul islamic era cea mai bună apărare contra comunismului, Carter şi Brzezinski aranjară prăbuşirea şahului Iranului şi înlocuirea acestuia cu Khomeiny, care personifica refuzul total şi absolut al civilizaţiei actuale. După ce au reuşit atât de bine în anii 1973-1974, cu falsa lor criză a petrolului, mafia oligarhică din New York şi Londra decise repetarea operaţiunii, de data asta utilizând spectrul pretinsei revoluţii islamice a lui Khomeiny. În acest fel, preţul petrolului fu majorat cu încă 200%. La sfârşitul lui 1979, deşi s-a văzut că producţia mondială de petrol nu scăzuse deloc, noul preţ a rămas în vigoare. Majorarea preţului petrolului din 1979 (200%) a avut efecte

41. General şi favorit al ţarinei Ecateria a II-a, constructorul unor « sate şi oraşe » fictive, de carton, la ale căror ferestre au fost aduşi ţăranii iobagi, din împrejurimi, pentru a aclama împărăteasa. Numele lui Potemkin a rămas legat de orice lucrare neserioasă, de faţadă, în orice domeniu (NT).

şi mai grave decât majorarea anterioară, din 1973, cu 400%. Economia mondială slăbise în 1979, faţă de 1973.

III. 3 CHENEY VREA BARILUL DE PETROL LA 100 DE DOLARI

Enorma publicitate în jurul cărţii lui Paul Roberts, *The End of Oil* (Sfârşitul petrolului), recenziile lui Lou Dobbs sur CNN şi mulţimea de articole şi emisiuni PRT arată consensul anglo-american în jurul barilului de petrol la 100 de dolari. Justificarea nu este greu de găsit şi nu ţine de rezervele de aur negru din măruntaiele pământului : odată în plus, dolarul american este în suferinţă iar barilul la acest preţ ar crea o nouă cerere artificială de bilete verzi, întârziind cu câţiva ani sfârşitul domniei mondiale a monedei americane. Nimeni nu se miră când vede că întreg tapajul în jurul barilului de petrol la 100 de dolari pleacă din cabinetul vice-preşedintelui Cheney, condus de mâna de fier a neo-conservatorului Lewis I. « *Scooter* » Libby.

Cât priveşte argumentul rezervelor efective de petrol, este evident că acesta ar trebui să servească mai curând în industria petro-chimică, nu în calitate de combustibil. De asemenea, la vârsta lui de peste un secol, motorul cu combustie internă ar trebui probabil înlocuit, iar creşterea populaţiei mondiale şi eventuala dezvoltare economică necesită şi ele noi surse de energie. În istoria omenirii, toate etapele evoluţiei tehnologice au avut loc pe baza resurselor consumabile din biosferă, ceea ce pune problema viitoarei lor epuizări. Evoluţia viitoare a omenirii nu va sta sub semnul austerităţii şi al rigorii ci mai curând sub acela al inovaţiilor, invenţiilor, descoperirilor, al progresului tehnic. Energia solară din ionosferă şi de la limitele orbitei terestre ar putea constitui soluţia viitorului. Singurul lucru pe care nu trebuie să-l facem este reducerea populaţiei mondiale din cauza creşterii preţului petrolului, ceea ce este exact punctul principal din programul oligarhiei mafiote şi malthusiene anglo-americane. După infamul NSSM 200[42], al lui Kissinger şi al companiei Global 2000/Global Futures, al Departamentului de Stat al lui Muskie, sub dezastruoasa administraţie Carter, acest program este deja un obiectiv politic.

---

42. US National Security Council, « Implications of Worldwide Population Growth for US Security and Overseas Interests», National Security Study Memorandum 200, (Implicaţiile creşterii populaţiei mondiale asupra securităţii Statelor Unite, şi a intereselor lor în străinătate), 10 decembrie 1974. Acest document face un principiu din interesul politic şi strategic american de reducere sau limitare a populaţiei în numeroase ţări în curs de dezvoltare, din cauza concurenţei potenţiale a acestora în ce priveşte accesul la produsele naturale şi materiile prime. Strategia aceasta implică un genocid, lucru ce explică entuziasmul cu care Statele Unite au sprijinit regimul criminal al lui Pol Pot, din Cambodgia.

Confiscarea, exproprierea sau monopolul mondial asupra materiilor prime înseamnă un dezastru planetar şi un război mondial iminent. Să nu uităm că, în 1941, scopul principal al războiului Japoniei a fost petrolul din Indonezia, diviziile panzer, ale lui Hitler, vizau şi ele Baku, artera petrolieră a lui Stalin, care, la rândul lui, viza Ploieşti, principala sursă de petrol a Germaniei. Fiecare dintre aceste planuri viza privarea adversarului de petrol, acapararea acestuia fiind singurul mijloc de câştigare a războiului. Aceeaşi dinamică se manifestă şi astăzi deşi, parţial, ea este mascată de aşanumitul « început al sfârşitului petrolului ».

III. 4. CONSENSUL DINTRE OLIGARHIA MAFIOTA A STATELOR UNITE SI TERORISM

În cursul ultimei decade a secolului trecut, oligarhia Statelor Unite a ajuns la concluzia necesităţii fabricării unei forme de terorism, pentru protejarea puterii sale în contextul regresiunii economice şi financiare tot mai evidente. Acest acord sau consens a fost elaborat de către comisii reunind personalităţi ca Hart, Rudman, Gillmore, Rumsfeld sau instituţii ca New York Council şi Foreign Relations. Pentru oligarhia anglo-americană, terorismul este necesar în vederea menţinerii coeziunii sistemului ierarhic şi a legitimităţii dominaţiei sale, ce nu are altă bază. Această filosofie este conformă tezei « imaginii inamicului » văzut de Carl Schmitt şi Samuel Huntington.

De asemenea, terorismul este necesar menţinerii dominaţiei Anglo-Americanilor asupra lumii, provocând războaie indirecte, destinate să izoleze, să slăbească şi să limiteze puteri ca Rusia, China sau Japonia, prea puternice pentru a fi atacate pe faţă, precum Afganistanul, Irakul sau Iugoslavia. Acest tip de terorism prelungeşte şi continuă teroarea geopolitică NATO, al cărei scop este prelungirea dominaţei tip Yalta faţă de tendinţele autonome şi eliberatoare ale unor ţări ca Germania sau Italia. În plus, el împiedică ieşirile periculoase din zona dolarului, consolidează biletul verde în rolul lui de monedă reziduală a întregii lumi, întăreşte controlul anglo-american al petrolului, metalelor strategice şi al altor materii prime esenţiale, slăbind şi destabilizând economia ţărilor din lumea a treia şi a celor în curs de dezvoltare.

Evenimentele de la 11 Septembrie 2001 trebuie considerate ca simptomul unei crize, probabil insolubile, în sânul sistemului politic şi economic al Statelor Unite. Deocamdată este imposibil să precizăm în ce măsură criza anilor 90 este sau nu un prim stadiu al crizei terminale a Statelor Unite, aşa cum se prezintă acestea la ora actuală. Dimpotrivă, este sigur că hegemonia dolarului ca monedă de rezervă mondială (din 1945 încoace) se apropie de sfârşit, ceea ce este suficient pentru provocarea evenimentelor cataclismice la care asistăm.

Comentatori superficiali, precum David Brooks, au descris decada 1990 ca o perioadă idilică, în lungul căreia Statele Unite au manifestat un optimism euforic, neglijând furtuna teroristă ce se apropia « din afară ». În realitate, anii 90 au fost o perioadă de regresiune economică şi financiartă, de puternice tensiuni, deşi disimulate, între Statele Unite şi ţări ca Rusia, China şi altele.

La începutul deceniului 1990, Statele Unite au devastat Irakul şi au distrus infrastructura civilă în numele infamiei « deocamdată bombele, moartea mai târziu ». La vremea respectivă, Statele Unite au afirmat că aviaţia coaliţiei a efectuat 120 000 de misiuni deasupra Irakului. Dacă fiecare dintre aceste misiuni a ucis un irakian, asta face deja 120 000 de morţi. Realitatea trebuie să fie cel puţin de patru ori pe atâta. Pe deasupra, suferinţele indescriptibile ale Irakului au fost agravate de sancţiunile economice impuse de Statele Unite şi aprobate de către ONU, între 1990 şi 2003, în perfectă violare a dreptului internaţional, cu interzicerea importurilor de hrană şi medicamente – abia către sfârşitul perioadei respective intervenind programul « petrol contra hrană ». Estimările numărului de victime irakiene ale acestor sancţiuni mortale variază între 500 000 şi 1000 000 de morţi, majoritatea acestora fiind bebeluşi, copii şi bătrâni. Unele estimări vorbesc chiar de două milioane de morţi irakieni.

Interogată cu privire la acest holocaust, tovarăşa Madeleine Albright a răspuns că « totul este în regulă », altfel Irakul nu putea fi sugrumat. În anii 90, am insistat asupra faptului că sancţiunile economice americane cultivă o ură teribilă în Irak şi în lumea arabă, pe care Statele Unite o vor plăti într-o zi. Plata acestei atmosfere de ură a început în 2003 şi continuă. Situaţia s-a agravat şi mai mult prin impoziţia unilaterală, de către Statele Unite şi Anglia, a zonelor de interzicere a zborurilor în nordul şi sudul Irakului, ceea ce implica bombardarea zilnică a ţintelor irakiene pe întreaga durată a deceniului 1990. Criza din Golful Persic (1990-1991) a năruit economia întregii regiuni, provocând reacţia Somaliei, « raţa şchioapă » a lui Bush, peste care acesta s-a aruncat exact după ziua de *Thanksgiving* (sărbătoarea graţiei) 1992. Deşi anunţată ca o misiune umanitară, această invazie a Statelor Unite provocă rezistenţa anumitor grupuri, ajungându-se la masacrarea « umanitară » a Arabilor cu pielea ceva mai neagră !

III. 5. ANII 1990 : UN DECENIU DE CRIZE FINANCIARE IN STATELE UNITE

În anii respectivi, sub o cascadă de crize financiare, Statele Unite se clătinau pe picioare, precum beţivii ce nu mai au loc pe stradă. Pentru o mai completă vedere, cititorii pot consulta cartea mea *Surviving the Cataclym* (1999). Energia sistemului se scurgea nu în claxon, ca la

sovieticii lui Brejnev, ci în efortul disperat de consolidare a edificiului speculativ al acţiunilor, obligaţiunilor şi a altor *derivate*, mereu gata să se prăbuşească, sub efectul panicii. Spectrul bancrutei şi panica generală produceau criza sistemului. Implozia sistemului mondial bazat pe dolar a fost ameninţarea constantă din anii 90. Zeci de ani, politicienii americani s-au sucit şi învârtit ca şobolanii într-o galerie fără ieşire : dacă micşorau dobânda, pentru ca sistemul naţional să rămână solvabil, capitalurile flotante şi-ar fi luat zborul în străinătate, riscând să sufoce dolarul deja supra-evaluat. Dacă măreau dobânda, pentru a face dolarul mai atrăgător, atunci falimentele interne s-ar fi multiplicat. În aceste condiţii, accelerarea prăbuşirii dolarului era coşmarul de zi cu zi al guvernatorului federal Paul Volcker.

Prăbuşirea bursieră din 1987 a fost una în sandviş, între două crize monetare capabile să pună cruce la căpătâiul dolarului aflat sub respiraţie artificială. Această prăbuşire bursieră a antrenat falimentul pieţei imobiliere din multe oraşe, de unde ruina a numeroase agenţii precum *Olympia and York*, în 1992. La rândul ei, prăbuşirea pieţei imobiliere fragiliză cele mai importante bănci de pe piaţa financiară americană – Bank of New England dădu faliment în 1990. Giganticele bănci gemene Chase Manhattan şi Citybank erau şi ele la un pas de falimentul tehnic, fiind salvate numai de talia lor şi de frica repercusiunilor economice şi politice care ar fi urmat. În iulie 1990, în cadrul emisiunii *Nightline*, pe canalul ABC, analistul Dan Brumbaugh declară că nu numai Citicorp devenise insolvabilă ci şi Chase Manhattan, Chemical Bank, Manufactures Hanover şi Bankers Trust. În cursul lunii septembrie 1990, City Bank fu cuprinsă de o panică electronică, în vreme ce Chasse Manhattan şi alte bănci new-yorkeze sufereau şi ele din greu. Către sărbătoarea de *Thanksgiving* 1990, Citibank fu preluată cu discreţie, de către regulatorii federali, care asigurară gestiunea vreme de un an. Pentru a evita panica, mediile oficiale nu au suflat o vorbă, fără să reuşească mare lucru. În august 1991, republicanul John Dingell (deputat de Michigan) divulgă « insolvabilitatea tehnică » City Bank, care « lupta pentru supravieţuire ». În acelaşi timp, la Londra, Lloyd's încetă plăţile. Tot atunci, ca urmare a terapiei de şoc FMI, Rusia pierduse două treimi din activitatea ei productivă.

La mijlocul deceniului, fostul secretar al Trezoreriei, Brady, anunţă că volumul speculaţiilor pe devize atinge o mie de miliarde de dolari zilnic. În bună măsură, aceasta se datora noii forme de instrument financiar, parazitară şi foarte instabilă, numită « derivate ». În primăvara lui 1994, Felix Rohatyn, de la banca Lazard Freres recunoscu că această criză a derivatelor este « fitilul aprins, iar explozia ar putea declanşa o reacţie nucleară în mediile financiare, care apoi s-ar răspândi în lume cu viteza luminii ». Către sfârşitul acelui an, comitatul Orange, din California, intră şi el în faliment, din cauza tranzacţiilor

pe *derivate*, acuzând pierderi de două miliarde de dolari. Răul însă abia începea.

În ianuarie 1995, Mexicul dădu faliment, ceea ce puse, în 48 de ore, întreg sistemul bancar şi financiar mondial în stare de dezintegrare totală. Riscul implicit era enorma datorie a ţărilor în curs de dezvoltare, care atingea 1600 de miliarde de dolari. « Criza monedei Tequila» necesită o injecţie de 50 de miliarde dolari, care fură expediaţi *in extremis* de către administraţia Clinton. La 2 februarie 1995, Camdessus, din FMI, sublinie că « Mexicul este în pericol de a recurge la controlul schimburilor, eventualitate ce ar declanşa o catastrofă mondială ». Câteva săptămâni mai târziu, una dintre cele mai vechi instituţii financiare din lume, Baring Bank, din Londra, dădu faliment, nu înainte însă de a acuza pentru aceasta un financiar fără scrupule, adică unul din marii escroci ai hoţiei democrate contemporane.

III. 6. AUGUST-SEPTEMBRIE 1998 : RUSIA SI LTCM AU DUS LUMEA LA MARGINEA PRAPASTIEI

În 1997, începu criza contagioasă asiatică, în realitate încă o criză a sistemului financiar bazat pe dolar. La 17 august 1998, Rusia încetă plăţile, ceea ce însemna falimentul fostei Uniuni Sovietice şi al celei de a doua puteri militare din lume. Panica bancară care a urmat mătură toate economiile clasei medii. Reforma economică a Rusiei, cunoscută sub numele de «Terapia de şoc FMI » a fost marele proiect financiar internaţional din prima jumătate a decadei 1990. Ea se termină lăsând Rusia în stare de cenuşă. O economistă rusă anti-mafio-oligarhie făcu următoarea declaraţie : « Dacă liberalismul este un impas, putem spune că economia mondială a atins punctul unde se găseşte zidul de beton ce o limitează. Acest liberalism va conduce la explozia oricărei economii, după care va urma haosul planetar urmat de un fascism economic. Noua Ordine Mondială este fascismul economic în cadrul căruia un număr incredibil de oameni ajung în mizerie neagră, numai speculatorii realizând beneficii. Suntem pe muchea unei revoluţii de un tip special : o revoluţie contra speculanţilor financiari » (Tarpley, 1999, capitolul I).

Explozia Rusiei a produs o adevărată panică în lume. Consternat la culme, ziarul ce exprimă opinia comunităţii financiare elveţiene scria următoarele : « Cu prăbuşirea rublei şi a falimentului efectiv al Rusiei, criza ce se cocea de un an încoace a ajuns pe punctul unui GAU mondial », a devenit un *Größter aller Unfälle* (GAU), cu alte cuvinte o catastrofă majoră. « Ca la domino, prăbuşirea loveşte devizele unul după celălalt, pieţele financiare la fel, în toată lumea. Spectrul crizei mondiale se întinde» (*Neue Zürcher Zeitung*, 29 august 1998).

La rândul său, falimentul Rusiei provocă încetarea plăţilor Long Term Capital Management (LTCM), un gigantic fond speculativ din Connecticut, intim legat de Rezerva federală a Statelor Unite. Bancruta LTCM punea sistemul bancar mondial în situaţie de implozie şi numai finanţarea creancierilor LTCM de către amicul capitalist Greespan[43] împiedică prăbuşirea imediată a băncilor marilor pieţe financiare şi de titluri americane, a dolarului tot mai suferind. Prăbuşirea LTCM arăta pericolul imediat al unui lanţ de falimente, al întregului sistem bancar mondial, ceea ce însemna un haos financiar şi monetar. În ultimă instanţă, New York Fed, prin preşedintele său William McDongouh, intreprinse salvarea urgentă a consorţiului marilor bănci, ce se agitau pentru a-şi salva pielea, asigurând astfel preluarea falimentarului LTCM, cu o mie de miliarde de dolari în produse derivate neplătite.

LTCM fu creditat la 500 contra 1 iar J. P. Morgan la 600 contra 1, cu 6200 miliarde în capital acţiuni. Toate acestea fură scoase la lumină de David Faber, din CNBC, în după-amiaza de vineri, 23 septembrie 1998. În câteva zile, banca elveţiană UBS anunţă o pierdere de 685 milioane de dolari, în vreme ce Dresdner Bank era pe roşu cu 144 milioane de dolari. Pierderea LTCM se cifra la aproximativ 4 miliarde. Dacă băncile americane ar fi dat ortul popii, FDIC (Fondul federal ce asigură economiile modeste) ar fi trebuit să despăgubească depunătorii, iar contribuabili ar fi fost obligaţi să refinanţeze FDIC. Între 29 august şi 19 octombrie, masa monetară în circulaţie ajunse la o dobândă anuală de 16,4% iar masa monetară M3 crescu şi ea la 17%. Greenspan utiliză pensiunile asupra titlurilor şi cupoanele de operaţiuni pe piaţa liberă pentru a debita lichidităţile. Dolarul scăzu şi preţul aurului făcu un salt, băncile grăbindu-se să îşi reconstituie stocurile aurifere după uragan. Între sfârşitul lui septembrie şi începutul lui octombrie (1998), dolarul pierdu 10 yeni în numai zece zile, altfel spus în august şi septembrie 1998, mafia oligarho-financiară a văzut foarte de aproape cazanele cu smoală fierbândă din Iadul tovarăşului Satana. Jumătatea de milion de bancheri şi gestionari de fonduri, mafioţii şi banditii ce sunt primii beneficiari ai acestei mondializări talmudiste au simţit suflul de gheţă şi flăcările iadului foarte aproape de perciunii lor. Totuşi, EMI[44] nu i-a incitat să introducă o cât de mică reformă a actualului sistem financiar mondial.

Către sfârşitul lui 1998, Brazilia, ţara cea mai îndatorată din lume, fu şi ea în pragul falimentului, ameninţând băncile din Wall Street. George Soros ceru şi obţinu ca băncile să fie protejate de un « zid de

43. Economist american, din 1987 preşedinte al Consiliului de administraţie al Rezervei federale (NT).

44. Experienţă de Moarte Iminentă (engl. : NDE, Near Death Experience (NT).

aur », iar Greenspan cedă. Sub pretextul furnizării de lichidităţi pentru amortizarea şocului trecerii la anul 2000, când mulţi se temeau de posibile deranjamente informatice, Greenspan puse în funcţiune maşina de scuipat dolarii cei mai democraţi cu putinţă, într-un ritm fără precedent. Cea mai mare parte din această nouă promoţie de dolari fu trimisă la păscut pe piaţa bursieră NASDAQ (piaţa de acţiuni a societăţilor tehnologice), alimentând astfel avalanşa internetică. În primele luni din anul 2000 se adeveri însă că intreprinderile dot.com nu fac beneficii iar timpul lor îndelungat de absorpţie riscă să arunce în aer avalanşa internetică. Printr-un declin spectaculos ce nu se opri decât la mijlocul lui 2002, NASDAQ pierdu 75% din valoarea sa.

Multe din fondurile speculative ale băncilor şi companiilor de asigurări au fost pe punctul de implozie, dar Greenspan contină să injecteze noi şi noi dolari, fabricaţi cu *scooter* (trotineta magică), evitând riscul unor noi falimente în serie. Dobânzile atinseră noi nivele istorice iar producătorii de petrol pregăteau din nou divorţul de dolar, în favoarea noii opţiuni stabile : Euro. Pe când Statele Unite înfruntau o nouă avalanşă imobilieră şi una a obligaţiunilor, Greenspan lansă teoria « efectului bogăţiei », lăsând să se înţeleagă că avalanşa respectivă va mări valoarea teoretică a clădirilor, ceea ce permise proprietarilor contractarea unui al doilea credit şi utilizarea lichidităţilor pentru a specula pe piaţa bursieră, ceea ce scăzu nivelul avalanşei, în primăvara lui 2004. Între timp, întreg sistemul văzu încă odată moartea cu ochii, la sfârşitul lui 2001 şi începutul lui 2002, când Argentina anunţă un moratoriu (sistarea plăţii datoriilor sale). Veşnic în zona roşie, instrumentele financiare derivate puteau exploda oricând, aruncând în aer întregul sistem. Se ştie că un prim dezastru de amploare lovise City Bank, către mijlocul lui 2001, hemoragie oprită printr-un împrumut din partea Rezervei federale, sub acoperire 11 Septembrie. Totuşi. City Bank fu nevoită să vândă *Travelers Insurance* pe patru miliarde de dolari, aparent pentru nevoia urgentă de lichidităţi, *Scooter*.

Către sfârşitul ultimei decade a secolului trecut, binecunoscutul expert al finanţelor japoneze, supranumit « Domnul Yen », de către presa mondială, rezuma foarte sugestiv problemele sistemului financiar banditesc anglo-american : « Sistemul financiar actual prezintă o instabilitate genetică. Trebuie să instaurăm un nou sistem, pentru a stabiliza pieţele financiare. În caz contrar, repetiţia endemică a crizelor va prtoduce o explozie a sistemului financiar mondial ». (Ministerul japonez al Finanţelor, 22 ianuarie 1999).

III. 7. LA DOUA DEGETE DE PRABUSIREA SISTEMULUI. CRIZELE FINANCIARE SI PANICA DINTRE 1987 SI 2003

1. Oct., 1987	Prăbuşirea bursei şi a pieţii la termen din US
2. Dec. 1987-Ian. 88	Criza dolarului Greenspan
3. Ian.-Febr. 1990	Falimentul Drexel-Burnham-Lambert, ameninţarea încetării plăţilor RJR-Nabisco, falimentul magazinelor Campeau, prăbuşirea obligaţiilor la risc
4. 1990 – 1991	Încetarea plăţilor Bank of New England, ameninţare de insolvabilitate Citybank, Chasse şi alte bănci americane
5. Sept. 1992	Criza mecanismului de schimb european
6. August 1993	Al doilea atac speculativ asupra scjimburilor europene, Paritătile fixe devin flotante
7. Febr. 1994 - Febr. 1995	Criza pieţii obligatorii mondiale, Comitatul Orange, Mexic şi Barings în faliment
8. Aug. – Sept. 1995	Criza bancară japoneză: o mie de miliarde împumuturi cu risc
9. Noiembrie 1995	Daiwa Bank ameninţată de insolvabilitate după pierderea a 1,1 miliarde tranzacţii obligatorii
10. Iunie 1996	Crizele Sumitomo pe operaţiunile cupru la termen, Preţul mondial la cupru scade cu 31 %
11. Iulie – Nov. 1997	Criză monetară şi bursieră în Asia de S-E: Tailanda, Filipine, Malaezia, Hong Kong, Singapore, Indonezia, Coreea de Sud, panică la bursele mondiale
12. Noiembrie 1997	Criză bancară în Japonia
13. Decembrie 1997	Coreea de Sud: criză de insolvabilitate
14. Nov. 1997 – Apr. 1998	Criza din Indonezia
15. Mai 1998 – Iul/ Iul-Aug. 1998	Rusia: criză monetară, bursieră şi interbancară, din mai 1998. Eşecul tentativei de finanţare FMI, iul.-aug. 1998. Aug. 1998: încetarea plăţilor.
16. 23 Sept. 1998	Insolvabilitate LCTM cu finanţare Federal Rezerve Bank. Ameninţare, panică mondială la nivel bancar, îngheţarea reglementărilor interbancare
17. Dec. 1998 – Ian. 1999	Criză în Brazilia, «zidul de aur» al lui Soros

18. Mart. 2000 – Aug. 2002	Explozia avalanşei NASDAQ, prăbuşire 75%
19. Vara 2002	Implozia monstrului de derivate J. P. Morgan Chasse
20. Începând cu 2002	Criză în Argentina, oprirea rambursării datoriilor
21. Mai 2003	Dolar US în cădere liberă, abandonul lui iminent

III. 8. SFÂRŞITUL HEGEMINIEI DOLARULUI ?

Impactul acestor evenimente asupra destinului dolarului US a fost şi mai profund în privinţa sistemului anglo-american de dominaţie a lumii. În virtutea acordului Bretton Woods din 1944, dolarul înlocuise lira sterlină ca deviz mondial de rezervă. Sistemul Bretton Woods s-a destrămat în 1971-1973. Trăim printre ruinele acestuia, totuşi preponderenţa dolarului este intactă: cea mai mare parte a schimburilor comerciale mondiale se efectuează în dolari US, inclusiv euro-dolari bazaţi la Londra. Preţul materiilor prime, mai ales al petrolului, este fixat în dolari US. Dacă Europa vrea petrol rusesc sau saudien, ea trebuie să îl plătească în dolari US, ceea ce crează marea cerere a acestuia, fără de care dolarul nu ar avea decât puţini cumpărători, întrucât Statele Unite produc foarte puţin pentru export.

Finanţând operaţiile de import-export, mecanismul acesta permite comunităţii bancare anglo-americane să stoarcă între 5 şi 10% din comerţul mondial, procedeu de extorcare numit altă dată reţete invizibile. Există însă ceva şi mai important: întrucât cumpărarea petrolului se face obligatoriu în dolari, cei ce controlează dolarii, adică Statele Unite, controlează şi petrolul, naţionalizat sau nu, indiferent cine îi este proprietarul oficial. Rolul dolarului în preţul petrolului din Golful Persic este simbolul major al dominaţiei lumii de către Statele Unite. Dolarul este cheia de boltă a dominaţiei lumii de către Statele Unite ale Americii.

După cum sublinia foarte bine un expert anonim citat de către William Clark, la începutul lui 2003, « cel mai mare coşmar al Rezervei Federale este că OPEP ar putea trece, în cadrul tranzacţiilor sale internaţionale, de la dolar la euro. Efectuând această schimbare în noiembrie 2000, când un euro costa în jur de 80 de cenţi, Irakul a câştigat foarte mult, datorită deprecierii constante a dolarului. În 2002, de exemplu, Dolarul a pierdut 17% faţă de Euro ». (http://global-research.ca/articles/CLA302A.html)

III. 9. IRAK

Decizia Irakului de a abandona dolarul US în favoarea euro a fost luată din motive politice. Ministrul irakian al Finanţelor, Hekmat Ibrahim al-Azzawi anunţă această schimbare în următorii termeni: «Dolarul fiind moneda unui Stat inamic, el trebuie abandonat în profitul altor devize, între care euro». În octonbrie 2000, Banca centrală irakiană anunţă începutul cumpărării monedei europene (AFP, via energy24.com, 12 oct. 2000). În noiembrie 2000, Saddam Hussein încetă vânzarea petrolului irakian pe dolari. Cu aceeaşi ocazie, el converti în Euro cele 10 miliarde de dolari depuse la ONU, în fondul « petrol contra hrană ». După cum ne puteam aştepta, în 2003, regimul de ocupaţie americană din Irak a restabilit dolarul ca deviz de export al petrolului. Invazia americană a servit ca avertisment pentru înfricoşarea ispitiţi să treacă de la dolar la euro. După sfârşitul lui 2001, dolarul scade continuu, în vreme ce euro creşte neîncetat, cu unele platouri periodice. Schimburile comerciale în euro, au fost recompensate cu aproximativ 20%. A doua ţară din « Axa Răului », a lui Bush, Coreea de Nord, trecu şi ea la euro în decembrie 2002. În acest caz, impactul economic a fost limitat, dar simbolul politic a rămas la fel de puternic.

III. 10. IRAN

Iranul, cea de a treia sperietoare a Casei Albe şi al doilea producător OPEP, nutreşte şi el dorinţa de a ieşi din zona dolarului. Pe de altă parte, debarcarea invadatorilor americani în ţara vecină, a avut şi menirea de a-i face să se gândească de două ori pe Iranienii ce aveau astfel de gânduri. Poziţia iraniană a fost mai puţin bătătoare la ochi, mai puţin conflictuală. Totuşi, ameninţarea la adresa dolarului a fost şi rămâne reală. În septembrie 2002 au fost citate surse iraniene conform cărora « propunerea iraniană ca Europenii să îi plătească petrolul în euro, nu în dolari, are în vedere mai ales considerente economice ». Totuşi, o anumită animozitate anti-americană nu putea fi negată, abandonarea dolarului fiind o « bună ocazie de a răspunde guvernului american care tocmai plasase Iranul în faimoasa « Axă a Răului ». Studiind această eventualitate, Iranul şi-a retras activele din zona dolarului. În cursul lui 2003, Rusia şi China au anunţat aceeaşi decizie.

III. 11. VENEZUELA

Venezuela este cel de al patrulea producător mondial de petrol. În aprilie 2002, cu ajutorul unui agent al său din afacerea Iran-Contra, CIA a încercat răsturnarea preşedintelui Chavez, dar lovitura de Stat a eşuat. Mulţi au văzut în aceasta o tentativă americană de a-şi asigura

aprovizionarea cu petrol, în caz că invazia Irakului ar pune oarecari probleme. Cu un an înaintea loviturii pro-americane de Stat, ambasadorul Venezuelei la Washington, Francisco Mieres-Lopez lansase ideea ca ţara lui să accepte plata petrolului în euro. De altfel, pe vremea lui Chavez, Venezuela şi-a vândut petrolul pe bază de troc, către 12 ţări din America latină, dolarul rămânând pe tuşa tranzacţiilor petroliere, ceea ce priva băncile Wall Street de procentajul lor. De exemplu, Venezuela semnase un acord cu Cuba, prin intermediul căruia medici şi personal sanitar cubanez lucrau în zonele rurale din Venezuela care, în schimb, acoperea nevoile de petrol brut ale lui Fidel Castro. Nevoile de petrol ale Cubei sporiseră după prăbuşirea Uniunii Sovietice şi încetarea livrărilor acesteia.

III. 12. INDONEZIA

Trustul petrolifer indonezian Pertamina manifesta şi el toate simptomele prevestitoare renunţării la dolar. Conform unui ziar din Djakarta, în aprilie 2003 « Pertamina dădu lucrurile pe faţă… Ea se gândea serios la abandonarea dolarului şi perfectarea tranzacţiilor sale de petrol şi gaze în euro ». Ziarul semnala « consecinţele majore ale acestui gest pentru cea mai importantă economie din lume ». («Indonezia poate abandona dolarul, restul Asiei ne va urma » (*Jakarta Post*, 22 apr. 2003). În acelaşi număr al ziarului, doi economişti, Nur Azis şi Jason Meade, din cadrul Centrului pentru reforma Indoneziei (Center for Indonesian Reform, Djakarta) pledau ideea abandonării dependenţei ţării faţă de dolar. Ei arătau că, dintr-o serie întreagă de motive, dolarul « va rămâne slab încă zece ani, cel puţin ».

III. 13. MALAYSIA

Mahathir Mohamed, fostul prim ministru malaysian, a fost probabil cel mai decis adversar al dolarului. El i-a incitat permanent pe Arabii oprimaţi să renunţe la atentatele sinucigaşe şi să-i combată pe Anglo-Americani cu o armă mult mai puternică: abandonarea dolarului şi încheierea oricăror tranzacţii comerciale în euro. Mahathir nu se juca de-a cuvintele când spunea că trebuie renunţat la dolar ca etalon monetar mondial. La începutul lui 2003, Mahathir declara unui grup de ziarişti că toate ţările trebuie să se gândească la înlocuirea dolarului cu alte devize, eventual cu aurul, pentru că dominaţia dolarului US antrenează o serie de distorsiuni în economia mondială. Concret, Mahathir a propus ca tranzacţiile să se facă în euro, yeni sau aur. « Ar trebui să avem posibilitatea de a utiliza etalonul monetar care ne convine », a declarat el în faţa a 31 de redactori şefi şi ziarişti specializaţi în finanţe. El a subliniat pericolul foarte mare de manipulare, când afacerile internaţionale sunt dominate de moneda unei singure puteri.

« În interesul comerţului, nu ar trebui să acceptăm ca petrolul să fie evaluat numai în dolari US. Astăzi, de exemplu, preţul petrolului creşte, dar valoarea dolarului scade, iar tendinţa generală este de a trece peste acest lucru (…) Preţul actual al petrolului nu este de 36 de dolari US, dacă îl comparăm cu valoarea acestuia de acum un an, sau de acum trei ani ».

Mahathir adăugă că citise un articol care sublinia că Statele Unite trăiesc deocamdată mai ales din împrumuturi, cunoscând un deficit enorm. În ciuda acestui lucru, spuse el, economia americană nu a încetat să crească vertiginos, în ultimii zece ani, în vreme ce Japonia, care a câştigat mulţi bani şi posedă excelente rezerve, traversează anumite dificultăţi economice. « E vorba de o contradicţie. Cum se explică asta ? Simplu ! Explicaţia constă în faptul că se dă dolarului o valoare pe care acesta nu o are în realitate. Dolarul nu este susţinut decât de credinţa ce i se acordă ». (*The Star*, 28 februarie 2003). Ceva mai târziu, tot în 2003, luând ca argument căderea dolarului faţă de euro, Mahathir declara la Forumul Nikkey din Tokyo : « Dolarul american nu este un deviz stabil. Trebuie să ne gândim la alte mijloace de a defini criteriile de schimb. Trebuie să ne întrebăm dacă vrem să scăpăm de dependenţa faţă de dolar. Pentru moment, da, dolarul nu poate fi ocolit, la momentul potrivit va trebui să ne debarasăm însă de el ». (*The Edge Daily*, 6 iunie 2003).

III. 14. ARABIA SAUDITA SI STATELE UNITE : DRUMURILE SE SEPARA IN AUGUST 2001

Faptul cel mai semnificativ este că Arabia Saudită, vreme îndelungată considerată un Stat-client sau chiar copil du suflet al Statelor Unite, se gândeşte şi ea să părăsească sistemul american. Fără îndoială, prăbuşirea dolarului, servilismul lui Bush în faţa lui Sharon şi pregătirea de noi şi noi atacuri americane contra Statelor arabe au jucat un anumit rol. *Wall Street Journal* anunţă că prinţul moştenitor Abdullah a trimis o scrisoare lui Bush, la sfârşitul lui August 2001 (înainte de evenimentele din septembrie) avertizându-l, în numele relaţiilor dintre cele două ţări, că « vine vremea când popoarele şi naţiunile se separă ». Scrisoarea lui Abdullah continuă astfel : « E timpul ca Statele Unite şi Arabia Saudită să îşi vadă de interesele lor respective. Guvernele ce nu ţin cont de pulsul popoarelor lor şi nu ştiu să răspundă acestuia cum se cuvine, vor suferi destinul şahului Iranului ».

În octombrie 2001, unele pasaje din această scrisoare au fost citite de prinţul Abdullah în faţa a 150 de demnitari saudieni, pentru a-i convinge pe aceştia că guvernul saudian apără interesele Arabilor şi ale Musulmanilor. Cam în aceeaşi perioadă, în cursul unei conversaţii telefonice cu Bush, Abdullah repetă apelul său către Statele Unite de a

frâna poftele Israelului. Potrivit diplomaţilor, in cadrul familiei regale saudiene au loc dezbateri aprinse pe tema războiului din Afganistn, şi a costului general al relaţiilor americano-saudiene. Unul dintre aceşti diplomaţi declară că imposibilitatea rezolvării conflictului din Orientul-Apropiat face tot mai dificilă Arabiei Saudite continuarea actualelor sale relaţii cu Statele Unite. (*Wall Street Journal*, 29 octombrie 2001). Arabia Saudită a fost însă un sprijin fidel şi o adevărată coloană de susţinere pentru Statele Unite, fără de care acestea riscă să se prăbuşească. Se crede că imperialiştii vor acţiona de urgenţă pentru a împiedica această foarte periculoasă defecţiune.

Incredulul Michael Moore, banda sa de amici şi aşa zişii sceptici ai evenimentelor din 11 Septembrie au repetat ca papagalii spusele Mossadului, că Arabia Saudită este vinovată pentru cele petrecute. Este foarte probabil ca paşapoartele furate şi alegaţiile nedovedite cu privire la piraţii saudieni să fi fost orchestrate pentru a-i şantaja pe Saudieni, care erau gata să se distanţeze de Washington. Practic, cel puţin mafia oligarho-financiară americană are în vedere o stratagemă nu tocmai defensivă, judecând după sondajele lansate de ea în presă, pentru evaluarea impactului deschiderii companiei saudiene a petrolului la jaful prin capitalurile străine, în numele, chipurile, al « liberalizării şi privatizării ».

III. 15. UNIUNEA EUROPEANA

La rândul ei, Europa dorea şi ea să elimine dolarul. Jacques Santer, fost preşedinte al Comisiei europene, încurajă exportatorii de petrol din Golful Arabic să fixeze preţurile în euro, nu în dolari. « Euro ar putea fi mijlocul de stabilizare al pieţei petrolului », pentru că el ar fi mai puţin afectat de politica exterioară a Statelor Unite, a spus Santer la conferinţa « Golful şi Euro », organizată în Dubai. (« Santer cere ca petrolul să fie plătit în Euro », *The Iris Times*, 8 octombrie 2000). Marea întrebare era dacă Rusia va alege şi ea tot euro, după cum propuseseră Nemţii, între alţii. Abandonarea dolarului devenise o politică foarte populară. Din Maroc până în Indonezia, editorialiştii pacifişti împărtăşeau sentimentele unei manifestaţii din Nigeria, despre care a vorbit *Wall Street Journal* pe timpul escaladei ce a condus la războiul din Irak : « Da pentru euro ! Nu pentru dolar ! ».
(http://journeyman.1hwy.com/J-big_Onelllb.html).

Elitele americane erau dureros de conştiente în ce priveşte vulnerabilitatea datorată ofertei excedentare de dolari, a zăcămintelor de dolari, din afara Statelor Unite. La 18 mai 1995, senatorul republican din Noul-Mexic, Pete Dominici, făcea următorul comentariu : « Ce se va întâmpla dacă Arabia Saudită va dori ca petrolul să-i fie plătit nu în dolari ci, să zicem, în yeni. Ne-am trezi în faţa unei inflaţii faţă de care

cea de 15-20%, pe care am avut-o în anii 80, ar face efectul unei glume ». (C-SPAN II, 18 mai 1995).

Citind comentariul următor, din buletinul unui iniţiat, înţelegem impactul unei mişcări mondiale pentru abandonarea dolarului : « Prea multă lume deţine dolari americani. 77,7% din rezervele băncilor centrale ale lumii sunt în dolari US. Este vorba de o mare disproporţie faţă de partea ce revine Statelor Unite în cadrul comerţului mondial. Acum va avea loc o anumită redistribuţie, între altele către euro. După cum îşi vând aurul, băncile centrale îşi vor vinde şi dolarii. Un studiu al profesorilor Obstfeld şi Rogoff, publicat cu ocazia unui colocviu al băncilor centrale, la Jackson Hole, sugera că dolarul US ar putea pierde între 24 şi 40% din valoarea lui, dacă străinătatea ar schimba rapid devizele americane deţinute. Străinătatea deţine recordul de 38% din piaţa trezoreriei americane (44%, fără a socoti partea Rezervei federale), 20 % din obligaţiile intreprinderilor americane şi 8% din acţiunile Statelor Unite. Un abandon sau vindere rapidă a dolarilor, cum se pune problema astăzi, ar putea provoca un adevărat incendiu pentru această monedă ». (*The International Harry Schultz Letter*, 19 ian. 2001).

Dacă în ansamblul lor, producătorii de petrol ar face acest mare salt, multe bănci centrale şi-ar converti în euro rezervele lor, iar valoarea dolarului ar putea să scadă între 20 şi 40%, cum spune articolul lui Clarke. În Statele Unite, impactul s-ar putea traduce printr-o hiperinflaţie de 1000% într-un an, poate chiar mai mult. Acelaşi lucru spune şi expertul citat de Clark: « Una dintre sperietorile ordinei mondiale actuale este că restul planetei poate da de pământ oricând cu hegemonia Statelor Unite, optând pentru abandonarea dolarului printr-o decizie colectivă. În zilele noastre, acesta este călcâiul american al lui Ahile, de care Statele Unite nu vor putea scăpa într-un viitor previzibil. Dacă o astfel de ameninţare nu a fost încă pusă pe rol este pentru că naţiunile occidentale foarte dezvoltate nu au niciun interes în stârnirea răsturnărilor ce ar putea veni după. Dimpotrivă, acest lucru s-ar putea produce în cazul că o comisie sau un consens ar decide că Statele Unite sunt un fel de "ţară-tâlhar". În alţi termeni, hegemonia planetară a Statelor Unite pare mai puţin periculoasă decât răsturnarea ordinii mondiale. Ca şi mişcarea neo-conservatorilor, administraţia Bush a luat numeroase măsuri pentru ca asta să nu se întâmple, exercitându-şi nu numai hegemonia economică ci şi pe aceea militară. Paradoxul ilustrat prin acest scenariu arată că deşi imprevizibilă în sine, evoluţia poate conduce la rezultatul pe care speră să-l facă imposibil. Vom trăi şi vom vedea ! ». (http://globalresearch.ca/articles/CLA302A.html).

Economia americană era suferindă. Reţeaua electrică era ca vai de lume, cu întreruperi peste întreruperi, în fiecare vară. Transportul aerian era falimentar, căile ferate locale şi cele de triaj funcţional lasă-

mă să te las, deficitul bugetar atingea 500 şi chiar 750 de miliarde de dolari, iar cel comercial apropia şi el 500 de miliarde. Pentru prima oară, ca şi Uniunea Sovietică, la vremea ei, Statele Unite au devenit un importator de produse alimentare, iar datoria publică atinge 6500 de miliarde, dintre care aproximativ 4000 de miliarde de datorii faţă de străinătate. Armata de uscat număra aproximativ zece biete divizii de infanterie, absolut insuficiente pentru cucerirea lumii, altfel decât în fantasmele vajnicilor tovarăşi neo-conservatori.

III. 16. CATASTROFA MONDIALIZARII

După prăbuşirea comunismului în Germania de Est (1989) şi dispariţia Uniunii Sovietice (dec. 1991), Statele Unite au trecut la cârma noii ere, cea a economiei mondializate. În *Surviving the Cataclysm* (1999) am vorbit despre principalele caracteristici ale mondializării. De data asta ne vom limita la consecinţele ei, care au desăvârşit prăbuşirea economică a Statelor Unite şi a dat peste cap întreaga economie a planetei. Pentru observatorii lucizi, acest lucru era vizibil încă din 1992, când, în numele mondializării, a început distrugerea economiei Rusiei. Distrugerea economiei fostelor ţări comuniste s-a făcut pe fondul dictaturii elitelor financiare parazite, ce nu se gândeau decât la beneficii speculative imediate, precum instrumentele financiare derivate, ce s-au dovedit incompetente faţă de exigenţele economice ale unui progres sănătos, civilizat. Nu 11 Septembrie a distrus lumea pe care am cunoscut-o cu toţii, ci jaful crescând al şacalilor şi rechinilor mondializării economice, care conduc mizeria galopantă generală.

Marea lecţie a secolului XX arată că dezintegrarea financiară şi depresiunea economică pregătesc războiul mondial. O astfel de dezintegrare financiară şi economică este exact ceea ce s-a petrecut în deceda 1990. Pentru majoritatea locuitorilor Statelor Unite, ai Europei Occidentale şi ai Japoniei, această dinamică se fofila în dosul aranjamentelor monetare axate pe dolar, ce aveau mai curând tendinţa de a proteja aceste regiuni contra violenţei fără frâu a mondializării, jefuind în acelaşi timp ţările sub-dezvoltate, sărăcindu-le până la sapă de lemn. Chiar şi în aceste condiţii însă, declinul economic al ţărilor considerate bogate a fost stupefiant.

Pe măsură ce Statele Unite deveneau tot mai instabile pe plan financiar şi mai puţin viabile din punct de vedere economic, elita conducătoare americană s-a arătat tot mai dispusă la aventuri şi operaţiuni militare în lume. Comună atât republicanilor cât şi democraţilor americani, agresivitatea a fost temperată întrucâtva de lipsa de gust personal, a lui Clinton, pentru aventurile militare, pe lângă faptul că el s-a dovedit conştient de riscurile politice ale acestora, inclusiv pentru el personal. Iată însă că, după afacerea Monica Lewinsky, de la începu-

tul lui 1998, autoritatea preşedintelui american a fost uzurpată progresiv, de către un grup de funcţionari ce s-au intitulat « Comitetul Personajelor Principale ale Guvernului » (PPG[45]), despre care am mai vorbit. Acest PPG a declanşat bombardarea Irakului la sfârşitul lui 1998 (operaţiunea *Vulpea deşertului*), apoi bombardarea Serbiei în primăvara lui 1999. În acelaşi timp, cabala ultra-conservatoare a mafiocraţiei încerca fabricarea unui conflict cu China, a cărei forţă economică crescândă prevestea deja o nouă şi periculoasă superputere. Nu mai puţin, conflictul cronic cu Rusia risca şi el să degenereze în ostilitate deschisă.

Elita conducătoare a politicii externe americane considera că Rusia este adversarul ei strategic. Rusia deţine o mare parte dintre rachetele construite pe vremea Uniunii Sovietice, cărora le-a adăugat şi mai sofisticatele rachete « Topol ». Capacitatea tradiţională a Rusiei, în materie de cercetare fundamentală, o poate ajuta să depăşească Statele Unite în anumite domenii importante de tehnologie militară, deşi ea rămâne handicapată în probleme de inginerie. Clasa mijlocie din Rusia a fost ruinată de două ori : odată din cauza inflaţiei de 1300%, în 1992-93, apoi din caza panicii bancare, cu ocazia încetării plăţilor de către Stat, în august-septembrie 1998, ceea ce i-a băgat pe mulţi în sperieţi. Ultima dată când clasa medie a unei mari puteri a fost lovită de două falimente, succesive, a fost în în Germania de la Weimar : clasa medie a pierdut toate economiile şi investiţiile sale, din cauza hiper-inflaţiei din 1923, apoi, peste câţiva ani, a fost lovită de depresiunea deflaţionistă din 1929.

Sub Elţin, Rusia a fost terenul de vânătoare al unui grup de bandiţi financiari ce se auto-intitulau « oligarhii », adică mafioţii : Berezovsky, Potanin, Smolensky, Friedman, Khodorkhovsky şi alţii. Acesta de pe urmă acaparase toate rezervele de petrol siberian, pe care se pregătea să le vândă cartelului anglo-american. Sfârşitul mafiei oligarhice din Rusia a început prin demisia lui Elţin şi venirea la putere a lui Putin, la 31 decembrie 1999. Vechi ofiţer KGB, Putin a încercat să reprime oligarhia prin metodele tradiţionale ale Statului rus în materie de economie politică. Luarea puterii de către el a fost salutată prin bombardarea imobilelor nomenclaturii din Moscova, atribuită apoi teroriştilor musulmani ceceni. Acest val de teroare l-a ajutat pe Putin să îşi consolideze puterea, graţie binecunoscutului efect se salvează cine poate, dacă nu şi al altor dedesubturi. Orice insurecţie cecenă este sprijinită de Statele Unite şi de Anglia, în cadrul a ceea ce Brzezinski

45. Chestiune deja atinsă. PPG sau Principal's Committee a fost un comitet interministerial compus (1999) din vice-preşedintele Al Gore, Albright Madeleine (Externe), Cohen (Apărare), generalul Shelton (Armată) şi înaltul funcţionar Richard Clarke.

numea « marele eşichier », iar marii şefi ceceni sunt cunoscuţi ca agenţi CIA. Nu este imposibil ca CIA şi MI-6 să fi furnizat lui Putin valul de teroare pe care s-a lansat în direcţia puterii. În această privinţă, precedentul războiului sovieto-afgan este foarte sugestiv : conflictul provocat de Statele Unite a dus la prăbuşirea Uniunii Sovietice.

III. 17. STATELE UNITE DUPA CHIPUL SI ASEMANAREA GERMANIEI DE LA WEIMAR

Una dintre tezele preferate ale neo-conservatorilor este că Statele Unite de astăzi pot fi comparate cu republica de la Weimar, adică cu Germania anilor 1919-1933. Din acest punct de vedere ei au dreptate, dar principalul factor ce contribuie la această asemănare este chiar rolul jucat de neo-conservatori însăşi. Republica de la Weimar era instabilă din punct de vedere financiar, după cum se vede din hiperinflaţia din 1923 şi depresiunea deflaţionistă din 1929. De asemenea, ea era instabilă din punct de vedere politic, cu tentative de lovituri de Stat de dreapta (puciul Kapp-Luttvitz al ofiţerilor şi înalţilor birocraţi din 1920, puciul Hitler-Ludendorf din 1923), alternând cu tentative de insurecţie comunistă (Republica sovietică din Bavaria, tentativa de lovitură de Stat a comuniştilor germani). Înstabilitatea financiaro-politică a Germaniei de la Weimar îşi are corespondentul sau replica exactă în Statele Unite mondialiste, de la sfârşitul anilor 1990, când s-a înregistrat cel puţin o tentativă de lovitură de Stat în fiecare an, începând cu 1998.

III. 18. O LOVITURĂ DE STAT ÎN FIECARE AN: STATELE UNITE, 1998-2006

1998	*Impeachment* contra lui Clinton	Succes
1999	Destituirea lui Clinton	Eşec, graţie susţinerii populare a lui Clinton
1999	Comitetul PPG Bombardarea Serbiei	Succes
2000	Alegerea frauduloasă a lui Bush	Succes
2001	Teroarea 11 Septembrie	Succes
2002	Puteri excepţionale pentru Bush	Succes

2003	Războiul din Irak, al lui Bush	Succes
2004	Ameninţarea unui nou val de teroare A II-a alegere trucată a lui Bush	Succes
2005 2006	Ameninţări de război contra Iranului Sudanului, Siriei, Rusiei	???

În 1994 s-au produs o serie de remarcabile evenimente. Unul dintre elicopterele lui Clinton s-a zdrobit şi pilotul a fost ucis. Clinton nu a fost la bordul aparatului. Un alt aliat al lui Clinton, politicianul negru John Wilson, şeful Consiliului municipal din Washington, a fost găsit spânzurat la el acasă. Vincent Foster, un vechi prieten de-al lui Clinton, a fost găsit mort pe Calea George Washington, nu departe de sediul CIA – s-a considerat că a fost vorba de o sinucidere. Opozanţii neo-fascişti ai lui Clinton au răspândit zvonul absurd că Foster a fost ucis de către sindicatul crimei, la cererea Casei Albe.

La 11 septembrie 1994, Frank Eugen Corder s-a ucis zdrobindu-şi avionul Cessna 150 L de Casa Albă, două etaje dedesubtul dormitorului lui Clinton, care era absent. Aceste evenimente au marcat tentativa permanentă a oligarhiei mafioto-oligarhice, a aşanumitului *establishment* de a zdrobi voinţa lui Clinton, obiectul unei uri pe cât de intense, pe atât de iraţionale. De reţinut: Casa Albă a fost lovită de un avion, la 11 septembrie 1994.

La sfârşitul verii lui 1995, republicanii de tendinţă Ginbrich încercară să slăbească definitiv puterile conferite preşedintelui prin Constituţie, dictând bugetul federal în mod unilateral, ceea ce echivala cu o lovitură de Stat din partea conducătorilor GOP[46] din Congres. Aceştia îşi anunţară intenţia de a refuza guvernului dreptul de a face cheltuieli, ceea ce însemna încetarea plăţilor din partea Statelor Unite, eveniment fără precedent ce ar fi dus la bancrută naţională şi haos. Deşi guvernul îşi încetă activitatea, Clinton nu îşi pierdu cumpătul iar poporul se întoarse până la urmă contra lui Gingrich, privându-l pe acesta definitiv de orice influenţă. Republicanii fură nevoiţă să dea înapoi iar bugetul fu adoptat conform dispoziţiilor constituţionale în vigoare.

În 1998, o coaliţie de oligarho-mafioţi reacţionari deciseră procedura de *impeachment* contra lui Bill Clinton. Preistoria acestei lovituri începe odată cu primul mandat al lui Clinton, când unii agenţi de-ai lui Bush, din serviciile secrete, se puseră pe răspânditul poveştilor în jurul escapadelor şi fanteziilor sexuale de la Casa Albă.

46. GOP, Grand Old Party, Partidul républicain (NT)

După 12 ani de opoziţie, resimţind lipsa puterii ca o pedeapsă, oligarho-mafioţii şi aliaţii lui Bush îşi focalizară ura contra lui Clinton, justificând-o între altele şi prin slabele rezultate ale preşedintelui.

Lovitura de *impeachment* fu lansată de către milionarul reacţionar Richard Mellon Scaife şi imperiul de presă Hollinger, al lui Conrad Black, în frunte cu *Daily Telegraph* şi ziaristul Ambrose Evans-Pritchard, acesta de pe urmă fiind cunoscut pentru legăturile sale cu serviciile secrete britanice. Acest grup fu sprijinit de salonul Barbarei şi al lui Ted Olson, din nordul Virginiei, care frecventau corifeii reacţiunii: Clarence Thomas, judecător la Curtea Supremă, Robert Black, candidat nefericit la Curtea supremă, Lawrence Silberman, de la Curtea de apel a districtului Columbia, Robert Bartley, de la *Wall Street Journal* şi alţii. Maestrul *impeachment* din sânul Casei Albe era Tom Delay, zis « *Ciocanul* », vechi mare exterminator al unora şi altora (v. Tarpley în Hidell).

Scandalul trecu la viteza superioară în ianuarie 1998, când Linda Tripp înregistră în mod ilegal conversaţiile ei cu nefericita Monica Lewinsky. Funcţionară federală GS-16[47], după ce lucrase mai mulţi ani pentru serviciile secrete ale armatei, Tripp a fost împinsă pe pista Lewinsky de o foarte militantă republicană, scorpia emerită Lucienne Goldberg. Pe timpul afacerii Iran-Contra, Tripp fusese secretara personală a generalului Richard Secord, de la Delta Force, reuşind să se facă agreată în una dintre societăţile de faţadă create de Oliver North. Când Tripp lansă povestea Clinton-Lewinsky, Ken Starr, fanaticul procuror special GOP, renunţă la ancheta Whitewater şi se concentră peMonica, reuşind să paralizeze preşedintele Statelor Unite pe doi ani.

Propaganda republicanilor în favoarea destituirii lui Clinton fu bine primită în armată, unde prezenţa relativ recentă a femeilor, ca ofiţeri şi personal civil, devenise un scandal continuu : agresiuni, violenţe, violuri… Faimoasa afacere Tailhook avusese loc în 1991 : o orgie cu piloţi ai aeronavalei şi femei-ofiţeri, dintre care unele fuseseră constrânse. Resentimentele corpului ofiţeresc au atins culmea după înlăturarea contra-amiralului Ralps L. Tindal, pentru multiple aventuri galante şi adulter. Activi sau în retragere, militarii ale căror cariere fuseseă scurtate sau blocate pentru conduită sexuală deviantă nu puteau accepta ca preşedintele Clinton să beneficieze de un tratament favorabil pentru simplul fapt că bordelul ales de el a fost Casa Albă. Mânia acestora şi nemulţumirile altora nu puteau conduce la o lovitură de Stat, cel mult la pregătirea terenului. Foarte răspândită în CIA şi printre para-militarii cubanezi din armata americană, care nu au putut profita de criza din Golful Porcilor şi a rachetelor cubaneze, ura

47. Sistem de gradaţie birocratică, GS-16 fiind un nivel foarte înalt.

faţă de preşedintele Kennedy a contribuit în mod sigur la slăbirea apărării preşedintelui ; se poate chiar ca ea să fi contrbuit la uşurarea recrutării de ofiţeri superiori pentru aranjarea conspiraţiei şi mai ales pentru disimularea ulterioară a acesteia.

În decembrie 1998, ameninţat cu destituirea imediată, de către Camera reprezentanţilor, Clinton nu se putu opune mini-loviturii de Stat PPG, în sânul birocraţiei de la Casa Albă. Partea vizibilă a acestei afaceri fu bombardarea Irakului exact în ajunul Crăciunului, sub numele de cod « Operaţiunea *Vulpea deşertului* ». Totuşi, la începutul lui 1999, tentativa de a-l destitui pe Clinton eşuă. Supravieţuirea lui politică s-a datorat sprijinului popular, exprimându-se, între altele, prin victoria neaşteptată a candidaţilor Partidului democrat în alegerile pentru Congres.

Oligarhii favorabili destituirii au turbat de mânie nu numai contra lui Clinton ci contra întregii populaţii americane care, după ei, nu a acordat atenţia cuvenită ireproşabilităţii acuzaţiilor şi justificării morale a întregii acţiuni de *impeachment*. Paul Weyrich, din Free Congress Foundation, finanţată de Mellon-Scaife, lansă cuvântul de ordine al retragerii în bloc din afacerile politice, fără să precizeze însă în ce altceva s-ar putea lansa cei din spatele lui. Aparent minor, acest incident consolidă tendinţele birocrato-autoritare şi totalitare din sânul aripii reacţionare a oligarho-mafiei americane. Din moment ce populaţia nu putea fi convinsă prin argumente pe care oligarho-mafia le considera evidente, aceste evenimente netezir calea trecerii necesare la o formă de fascism, de totalitarism.

Totuşi, în 1999, o lovitură de Stat fu încununată de succes : puterea a fost preluată de un organism cunoscut sub numele de Comitetul PPG, compus atunci din vice-Preşedintele Al Gore, consilierul de la securitatea naţională Leon Fuerth, secretarul la Apărare William Cohen, secretara de Stat Madeleine Albright, directorul consiliului de securitate naţională Samuel Berger şi generalul Hugh Shelton, preşedintele şefilor de Stat-major ai armatei (JCS). George Tenet, şeful CIA, era şi el foarte apropiat de acest PPG, a cărui eminenţă gri în chestiuni de terorism era Richard Clarke, viitoare vedetă a comisiei Kean-Hamilton, în 2004.

Comitetul PPG ajunse la un oarecare prestigiu, pe fondul pretextelor oferite de conflictele din Iugoslaviea, demarate în iunie 1990, când această ţară a început să se rupă în bucăţi. După masacrul Musulmanilor de către Sârbi (Srebrenica, iulie 1995), Statele Unite şi NATO bombardară poziţiile Sârbilor din Bosnia şi Sarajevo, care fu asediat. Cele 3400 de misiuni ale bombardamentului aerian ce dură din 28 august până la 13 septembrie 1995 puseră capăt războiului civil iugoslav, ce costase viaţa a 250 000 de oameni şi fusese marcat de

numeroasele crime de război ale şefilor sârbi bosniaci Karadjic, Mladic şi alţii.

Fosta Iugoslavie şi-a încetat oficial existenţa la 21 noiembrie 1995, când diversele părţi angajate în conflict au semnat acordurile de la Dayton – baza militară aeriană Wright-Patterson. Forţele de menţinere a păcii, NATO, Statele Unite şi alţii intrară în Bosnia în decembrie. Urmă Albania, vecina provinciei sârbeşti Kosovo, cu majoritate etnică albanezo-musulmană, care se prăbuşi în urma numeroaselor speculaţii financiare, escrocherii, înşelăciuni, şarlatanisme inimaginabile de tip « joc de-a avionul ». Armele ce aparţinuseră fostului guvern albanez fură jefuite şi expediate în Kosovo, fiind preluate de noua armată de eliberare (KLA), ajutată de Statele Unite şi finanţată în bună măsură graţie traficului de droguri.

În februarie-martie 1998, au demarat înfruntările între KLA şi armata/poliţia sârbă, folosite de Madeleine Albright pentru a face din Serbia sperietoarea întregii comunităţi mondiale, mai ales a Rusiei care, prin tradiţie, susţinea Serbia ortodoxă. Luptele din Kosovo se intensificară în cursul verii 1998, iar Milosevici fu obligat să retragă, din această provincie, aproape toată armata sârbă, din cauza bombardamentelor aeriene NATO.

În primăvara lui 1999, luptele reîncepură, ajungându-se la întâlnirea de la Rambouillet, lângă Paris. Armata albaneză-kosovară KLA acceptă soluţia dictată de Albright, care îi era favorabilă. Sârbii respinseră însă dictatul american, ce dădea Statelor Unite şi pactului NATO dreptul de a « inspecta » orice şi oricând, de a rechiziţiona clădiri, furnituri, etc. Identitatea naţională sârbă se baza pe puternica voinţă de independenţă, ce se exprimase prin luptele de gherilă contra Germaniei hitleriste şi a Rusiei staliniste, în momentele de maximă putere a acestora.

Ca reacţie la refuzul previzibil al Sârbilor, Albright deveni isterică şi trimise un ultimatum lui Milosevici, la Belgrad, prin intermediul lui Richard Holbrooke. Serbia era pusă în faţa alternativei : ori capitulează, ori acceptă bombardamentul democrat al pactului NATO şi al Statelor Unite. Milosevici respinse ultimatumul american, care îi cerea să abandoneze Kosovo, să dea ţara şi poporul pe mâna Yankeilor.

Primul ministru rus Evgheni Primakov luă avionul către Washington, în încercarea de a negocia o soluţie cât de cât acceptabilă pentru Sârbi. Se crede că negocieri serioase între Statele Unite şi Primakov ar fi permis găsirea unei soluţii paşnice, mai ales că sălbăticia nemaivăzută a criminalelor bombardamente ulterioare nu a putut fi oprită decât tot prin medierea Rusiei. În vreme însă ce Primakov zbura peste Atlantic, vice-Preşedintele american Al Gore, în numele Comitetului PPG, insistă pentru începerea imediată a bombardamentelor. Consi-

derând că gestul american pune Rusia în faţa unei insulte umilitoare, Primakov renunţă la orice negocieri şi făcu cale întoarsă la Moscova.

Aşa a început sălbăticia barbară şi cinică a celor 78 de zile şi nopţi de bombardamente aeriene, cum nu s-a mai văzut niciodată în istorie. Călăul şi măcelarul din fruntea acestei crime americane a fost generalul Wesley Clark, comandantul NATO. Se estimează că numărul de victime civile s-a ridicat la peste 10 000 de morţi – cel puţin de trei ori mai multe victime decât la 11 Septembrie. În realitate, toate aceste victime au murit în cadrul unui război « prin delegaţie » contra Rusiei, mare putere pe care orgolioşii Americani au vrut neapărat să o umilească. Pe de altă parte, poporul sârb a fost martirizat şi pentru ca ţările mici, care ar fi vrut să se opună imperialismului anglo-american să ştie dinainte ce le aşteaptă.

III. 19. 9 APRILIE 1999 : ELTIN PUNE IN GARDA CONTRA UNUI RAZBOI MONDIAL

Bombardamentul Serbiei şi a Belgradului a fost un pas gigantic către anarhia internaţională ce s-a manifestat pe timpul războiului din Irak, în 2003. Rusia şi China s-au opus acestui bombardament, dar planul lor de pace s-a ciocnit de veto-ul Statelor Unite, Anglieri şi Franţei. Aceste ţări şi întregul pact NATO a bombardat fără niciun fel de rezoluţie din partea ONU. Nimic de mirare că relaţiile dintre Statele Unite şi Rusia au ajuns astfel în punctul cel mai de jos de după 1991, manifestaţii zilnice având loc contra ambasadei americane de la Moscova. Bombardarea Serbiei şi Belgradului a fost o continuare a metodei criminale, aplicată încă din 1991, în Irak : « Bombele acum, moartea mai târziu ». Centralele electrice civile, reţelele de filtrare şi distribuţie a apei potabile, toate intreprinderile civile au devenit ţinte pentru bombardamentele criminale. După ce au supravieţuit celui de al II-lea Război mondial, podurile de peste Dunăre au fost distruse de NATO, vandalism ce a paralizat vreme îndelungată cel mai mare fluviu navigabil din Europa.

Bombardamentele au continuat săptămână după săptămână, fără ca Sârbii să capituleze, şefii NATO fiind cuprinşi de o frică isterică : dacă acest prim război NATO devine un meci nul, asta ar putea însemna că alianţa atlantică a devenit artificială, că a început să se descompună. Statele Unite aveau şi au nevoie de NATO – instrument de trimitere a armatei în afara teritoriului naţional, mai exact pentru a ataca ţările în curs de dezvoltare. Tony Blair a sugerat invadarea Serbiei cu ajutorul infanteriei, opţiune pe care Clinton a respins-o explicit. Comandantul NATO, Wesley Clark a susţinut însă şi această propunere demenţială. La 9 aprilie 1999, Preşedintele rus Boris Elţin a averizat că invadarea

Serbiei de către infanteria NATO înseamnă « război european şi fără îndoială mondial ». Generalul rus Selenyev reaminti pactului NATO şi Anglo-Americanilor că rachetele nucleare ruseşti încă sunt îndreptate către puterile occidentale. În anii 90, aceasta a fost prima aluzie serioasă la un război mondial, din partea unei personalităţi de nivel internaţional. Fără să ţină cont de avertismentul lui Elţin, Blair încercă să utilizeze vizita sa la Washington, cu ocazia celei de a 50-a aniversări NATO, 23 aprilie 1999, pentru a-l convinge pe Clinton să declanşeze invadarea terestră a Serbiei. Clinton a continuat să se opună invaziei terestre.

NATO încercă să justifice bombardamentele prin marele număr de refugiaţi albanezi care au părăsit Kosovo. Fără niciun fel de dovezi, nici verificări, s-a vorbit despre masacrarea Albanezilor din Kosovo, de către Sârbi. Aceste exagerări fură inventate de Jami Rubin, purtător de cuvânt al Departamentului de Stat american, către propria lui soţie, falsa corespondentă CNN, Christiane Amanpour. Statele Unite au pretins că 100 000 de Albanezi ar fi fost masacraţi şi înhumaţi în gropi comune. Cercetările ulterioare au arătat că probabil au existat 3000 de morţi, ceea ce rămâne o tragedie, una însă coerentă cu tipul de gherilă al armatei clandestine KLA. Justificarea bombardării a fost o enormă minciună fabricată de guvernul american şi cohortele de ziarişti-politruci şi călăi, cu mausul pe ecran, de întreaga presă mondială redusă la nivelul gazetelor de perete ale soldăţimii fostei Armate Roşii.

Până unde putea merge clica ucigaşă din fruntea NATO ? Louis Sell crede că Milosevici fu îndemnat să capituleze de către Finlandezul Ahtisaari, purtător de cuvânt NATO, ce ţinea conferinţe de propagandă ameninţătoare. Acesta declară Sârbilor că « în caz de refuz al acordului, NATO este gata să atace orice alte ţinte sârbeşti, inclusiv celelalte poduri de peste Dunăre, circuitele electrice şi de încălzire, reţelele telefonice » (Sell, p. 311). Acest bombardament genocidar şi holocaustic ar fi putut avea consecinţe demografice devastatoare, datorită metodei criminale NATO : « Bombele acum, moartea mai târziu », metodă de bombardament deja utilizată de ei în Irak.

III. 20. « NU AM INTENTIA SA DECLANSEZ CEL DE AL III-LEA RAZBOI MONDIAL PENTRU A VA FACE PLACERE ! »

Premierul rus Cernomirdin, care îl înlocuise pe Primakov, a reuşit să-l convingă pe Milosevici să capituleze, la începtul lui iunie 1999. Pe de altă parte, doritoare să-şi arate solidaritatea cu Sârbii martirizaţi de barbarii occidentali, armata rusă era ea însăşi pornită contra generalilor NATO, setoşi de sânge, întrucât i se refuzase o zonă de ocupaţie în Kosovo. În aceste condiţii, la 12 iunie 1999, fură deplasate două

companii blindate către aeroportul din Pristina, capitala Kosovo, nu departe de frontiera cu Serbia. În acest moment, nebun de turbare, generalul Wesley Clark (favoritul de mai târziu, al lui Michael Moore, la alegerile prezidenţiale americane din 2004) ordonă comandantului forţelor terestre NATO, generalul britanic Sir Michael Jackson, să refuze Ruşilor dreptul de a utiliza aeroportul respectiv. Rusia era pe punctul de a trimite un convoi aerian de paraşutişti pentru a-şi afirma exigenţa ei. Generalul Jackson refuză să execute ordinul lui Clark, pronunţând răspunsul devenit celebru : «*Nu am intenţia să declanşez cel de al III-lea rozboi mondial pentru a vă face plăcere*».

Mai târziu, generalul Jackson avea să declare pe BBC : « Eram în căutarea unui mijloc … de confruntare cu contingentul rus, care nu mi se părea cea mai bună modalitate de inaugurare a relaţiilor noastre cu Ruşii, ce urmau să fie plasaţi sub comanda mea ». Clark voia ca blindatele britanice să ocupe pistele de zbor, pentru a împiedica avioanele ruseşti să aterizeze, considerând că acesta este cel mai potrivit mod de acţiune. Planul lui s-a ciocnit încă odată de veto-ul Marii Britanii. Odată în plus fusesem la două degete de un război mondial. (BBC, 9 martie 2000).

Retrospectiv, este evident că operaţiunea NATO din Kosovo a fost un război prin delegaţie între Statele Unite şi Rusia, bombardarea şi distrugerea Serbiei fiind destinate a arăta Ruşilor formidabilul potenţial militar al alianţei conduse de Statele Unite. Criza de la Pristina se calmă, relaţiile dintre Statele Unite şi Rusia rămaseră foarte încordate şi tot Sârbii, prin preşedintele Milosevici, fură acuzaţi de crime de război ! Tăind şi spânzurând în Serbia învinsă, NATO a înlocuit bombele cu valize de dolari pentru National Endowment for Democracy (Fundaţia naţională pentru democraţie), destinată răsturnării lui Milosevici. Evenimentul s-a produs în primăvara lui 2000, pe fondul « revoltei populare » ce urma punct cu punct schema CIA, pentru acest gen de aţâţare revoluţionară a populaţiei. Către mijlocul lui 2001, câteva luni înainte de 11 Septembrie, Milosevici a fost răpit banditeşte din Serbia, pentru a fi prezentat în faţa tribunalului mafiot de la La Haye.

III. 21. 7 MAI 1999 : STATELE UNITE BOMBARDEAZA AMBASADA CHINEI DIN BELGRAD

Aventura din Kosovo a înrăutăţit în aşa hal relaţiile Statelor Unite cu China încât, la 7 mai 1999, un bombardier, nu foarte vizibil, adică hoţesc, cum se spune, distruse ambasada chinezească din Belgrad. Se pare că acest incident a blocat un acord potenţial care ar fi putut opri bombardamentele cu o lună mai devreme. Conducătorii chinezi organizară o vehementă campanie anti-americană, cu manifestaţii

populare peste tot. Supleantul lui Albright, James Pickering merse la Beijing, pe 16 iunie, prezentând scuzele oficiale ale Statelor Unite şi asigurând Chinezii că fusese vorba de un accident. Declaraţiile şi vorbăria fudulă a Americanului fură respinse de Chinezi. Lucrurile se complicară cu arestarea savantului american Wen Ho Lee, de origine chineză, acuzat de spionaj în favoarea Chinei. La 25 mai 1999, comisia Cox a Camerei Reprezentanţilor publică un raport provocator despre spionajul chinez din Statele Unite. Într-un cuvânt. Relaţiile dintre China şi Statele Unite traversau o zonă foarte periculoasă pentru pacea lumii.

Apoi s-a produs un alt incident, care ar fi putut degenera într-un război termo-nuclear între Statele Unite şi Rusia. Acesta s-a produs la 12 august 2000 şi a constat în naufragiul misterios al submarinului nuclear Kursk, în cursul manevrelor din Marea Barents. La vremea respectivă, Kursk era cel mai recent şi cel mai puternic submarin nuclear al Ruşilor. O comisie de ofiţeri ruşi declară că un submarin NATO se găsea în vecinătatea lui Kursk, pe când acesta a naufragiat. NATO a negat însă orice amestec în tragedia submarinului Kursk, ce fusese inaugurat în 1994. De remarat că în timpul războiului rece şi până în decada 1990, marea Barents fusese teatrul unor periculoase scene submarine, în cadrul cărora Statele Unite şi Rusia se jucau de-a şoarecele şi pisica, submarinele de vânătoare, echipate cu rachete balistice, urmărindu-se reciproc.

Pentru ultima oară, submarinele ruseşti şi americane se ciocniseră, în Oceanul Arctic, la 20 martie 1993 : în cursul unei pretinse patrule de rutină, submarinul *USS Grayling* s-a zdrobit, la aproximativ 105 mile nord de Murmansk, ciocnind un submarin rusesc cu rachete balistice Delta, Clasa a III-a plus 16 rachete balistice SS-N 18 (SLBM). La vremea aceea, ministrul rus al Apărării declarase : « Înaltul comandament al flotei militare ruse îşi exprimă extrema nelinişte provocată de recentul incident, datorat manevrelor periculoase efectuate de submarinele străine în zonele noastre de antrenament militar ».

III. 22. *KURSK* : « RAZBOIUL MONDIAL ERA SA INCEAPA SAMBATA ! »

Pe când mediile americane şi europene se ambalau atribuind naufragiul lui *Kursk* exploziilor de la bord, cauzate probabil de aprinderea bateriei sau vreo torpilă, totul lăsa să se vadă că submersibilul fusese lovit de un alt submarin, american sau britanic, eventual un dron, dacă nu chiar de o torpilă. Comisia marinei ruseşti a ajuns la concluzia, devenită oficială, că *Kursk* s-a ciocnit de un submarin străin. Mai târziu, împreună cu cei 118 marinari din echipaj, submarinul a

fost găsit culcat pe fundul mării. Membrii echipajului fuseseră ucisi într-o clipă, de ceea ce specialiştii ruşi consideră că a fost o ciocnire cu un alt submarin ! La 21 august, agenţia rusă de presă Interfax anunţă că salvatorii ruşi au găsit un fragment de submarin « ce pare a fi britanic», aproape de *Kursk*. Acest anunţ continua ştirile ruseşti anterioare, potrivit cărora se găsiseră colaci de salvare, plutind în zona respectivă, identificaţi şi ei tot de origine britanică.

La 22 august, *Pravda.ru* (ediţie electronică) publică darea de seamă a catastrofei Kursk, sub titlul. « Al treilea Război mondial era să înceapă sâmbătă ». Între altele, *Pravda.ru* spunea : « Sâmbătă 12 august, s-a produs un accident în Marea Barents, acolo unde flota nordică a Federaţiei Ruse efectuează manevrele sale militare. Incidentul a fost cât pe ce să provoace o luptă la scară mare, al III-lea Război mondial. Vreme de câteva zile, pacea a atârnat de un fir de păr, cea mai mică manevră politică ar fi putut conduce la un schimb de lovituri nucleare ». Citând dovezile hidro-acustice a trei explozii, după care « *Kursk* a fost probabil torpilat », *Pravda.ru* descrie incidentul ca un posibil *casus belli*, arătând însă că « Din fericire, incidentul din Marea Barents a fost rezolvat pe cale politică ». În cursul unei convorbiri telefonice între Vladimir Putin şi Bill Clinton s-a ajuns la un acord « pentru rezolvarea paşnică a acestei afaceri. Conversaţia celor doi preşedinţi a durat 25 de minute şi nimic din cele discutate de ei nu a ajuns în mediile de informare ». (*New Federalist*, 28 august 2000).

La 22 august, John Helmer, ziarist în post la Moscova, ce scria pentru *Journal of Commerce* şi *Moscow Times*, observa că, pentru *Straits Times*, din Singapore, « drama submarinului rus seamănă cu un început de război ». Dispreţuind judecăţile isterice ale mediilor occidentale despre preşedintele Putin, care îşi continuă sejurul « la Kremlinul de vacanţă », din Soci[48], Helmer scrie : « Dacă dumneavoastră aţi fi conducătorul Rusiei, şi într-o seară, târziu, vi s-ar spune că una dintre puternicele voastre arme submarine şi secrete a fost obiectul unei misterioase explozii şi expediată pe fundul mării cu echipaj cu tot, fără ca acesta să fi avut timp să se explice, ar fi oare prudent, din partea voastră, să bănuiţi un atac ? Un atac comis de o super-putere nucleară şi un vechi rival ? Şi dacă v-aţi fi angajat să vă apăraţi ţara, ar fi oare recomandabil să decideţi dacă este vorba de o provocare la război sau un simplu accident ? ». Iată însă convergenţa crescândă dintre punctele de vedere ale lui Putin şi fostul Prim ministru Evgheni Primakov. Partizan al unei perspective eurasiene pentru Rusia, acesta de pe urmă publică la 23 august o declaraţie de punere în gardă a Occidentului şi a oligarhilor ruşi, în termeni foarte severi, contra dorinţei de a exploata

48. Soci: Staţiune balneară rusă, în ţinutul Crasnodar, pe malul Mării Negre. (NT).

această criză ce a pus lumea întreagă la un pas de război. (EIR, 1 sept. 2000).

Statele Unite declarară că a fost vorba de o rachetă anti-submarin trasă du Kursk, care s-a înţepenit pe ţeava tunului, provocând explozia mortală. Autorităţile ruseşti insistară însă asupra faptului că un submarin străin, de acelaşi tip cu *Kursk*, a fost prezent la faţa locului. Pe când mediile americane începuseră să se neliniştească, criza Kursk s-a calmat după surprinzătoarea vizită la Moscova a lui George Tenet, directorul CIA. Totuşi, tensiunea între cele două super-puteri a rămas extremă. În acest context a avut loc convorbirea dintre Putin şi Bush, din dimineaţa zilei de 11 Septembrie 2001.

III. 23. NEO-CONSERVATORII SI-AU FACUT UN DUSMAN SI DIN CHINA

La sfârşitul decadei 1990, marele proiect al neo-conservatorilor americani a fost o confruntare între Statele Unite şi China. Cartea lui Huntington, *Clash of Civilisations* (Şocul civilizaţiilor), o adevărată culegere de reţete pentru fabricat crize, i-a desemnat pe cei doi adversari posibili ai Anglo-Americanilor la dominaţia mondială : Musulmanii, din cauza creşterii lor demografice, şi China, din cauza creşterii economice, peste cea demografică. Neo-conservatorii nu reuşeau să decidă care dintre cei doi competitori şi posibili inamici constituie ameninţarea cea mai apropiată. După confruntarea din strâmtoarea Taivan (1996), afacerea Wen Ho Lee, Raportul Cox despre pretinsul spionaj chinezesc şi acuzaţiile republicanilor pe tema Chinagate, ce îl vizau pe Clinton, relaţiile chino-americane ajunseseră la punctul cel mai de jos.

James Lilley, fost ambasadori la Beijing, sublinia că « S-a produs o schimbare spectaculoasă, ce se generalizează şi ia uneori o întorsătură scandaloasă. După bombardamentul de la Belgrad, în mai 1999, l-am văzut pe Dracu de aproape, pe feţele Chinezilor ce au atacat ambasada noastră ». Lilley continuă pe un ton ameninţător : « Dacă expansiunea parametrilor ei militari va continua, China se va lovi de puterea noastră. Ea poate evita confruntarea acceptând mondializarea economică şi reducând tensiunile naţionaliste. A acţiona altfel înseamnă a risca prăbuşirea întregului edificiu ». (*Newsweek*, 16 apr. 2001).

Bunăvoinţa afişată de studenţii chinezi în 1989, piaţa Tien An Men, s-a dus pe apa sâmbetei. Între timp, ca şi în alte ţări ale fostului lagăr comunist, studenţii de atunci au deschis ochii, iar vechea bunăvoinţă faţă de Statele Unite a devenit dezgust chiar înainte de 11 Septembrie, de Afganistan şi Irak. Aceeaşi evoluţie a avut loc în Rusia şi în alte părţi, tot înainte de 11 Septembrie. Peste tot, în ciuda presei minci-

noase şi a tobaşarilor politruci din PRT, oamenii încep să deschidă ochii.

Primele luni ale preşedenţiei lui Bush fură dominate de ciocnirea aeriană dintre un avion spion american Aries II EP-3^{E} şi un avion chinezesc de vânătoare F-8, nu departe de coasta Chinei, lângă principala bază a acesteia, Zhangjiang, din Marea de Sud. De multă vreme, misiunile de supraveghere electronică ale avioanelor americane erau perturbate de interceptările Chinei. În cursul uneia dintre aceste întâlniri, avionul chinezesc de vânătoare ciocni avionul american, mai mare şi mai lent. Avionul chinezesc s-a zdrobit, pilotul a fost pierdut, iar aparatul american a fost constrâns să aterizeze de urgenţă pe un aerodrom chinezesc de pe insula Hainan. Avionul american şi cei 19 membri ai echipajului au fost deţinuţi de Chinezi vreme de 15 zile, înainte de a fi predaţi autorităţilor americane.

Chinezii au cerut prezentarea imediată de scuze oficiale, dar administraţia agresivă a lui Bush se arătă reticentă. Însoţindu-le de comentarii acide la adresa « micuţului Bush », a proverbialei lipse de fineţe şi brutalitate a Americanilor, presa chinezească publică mai multe imagini ale avionului spion la sol. Siturile chinezeşti zumzăiau pe teme de război : « Sunteţi gata ? Americanii îşi dau arama pe faţă. Războiul a început ! », spunea un mesaj. Săptămânalul neo-conservator *Weekly Standard* vorbi şi el de incidentul din Hainan, numindu-l « Umilinţă naţională », iar ziariştii William Kristol şi Robert Kagan, doi făcători de războaie, îl acuzară pe Bush de « slăbiciune », în această afacere. Neo-conservatorii erau pe picior greşit, căci Colin Powell încredinţase diplomaţiei recuperarea avionului şi a echipajului, iar sectorul privat prefera să continue afacerile bănoase cu China, în loc să susţină viziunea unora, despre onoarea naţională (*Newsweek*, 16 apr. 2001). Auzi vorbă : onoare ! Chelu-şi pune mâna-n cap !

Toată această poveste fu o lecţie pentru clica neo-conservatoare şi provocatorii militari. Vreme de opt ani ei fuseseră nevoiţă să o lase mai moale cu războaiele, din cauza atitudinii responsabile a lui Clinton, ce refuza să recurgă la forţa militară. După eforturile enorme pentru a-l cocoţa pe barosanul Bush la Csa Albă, rezulatele nu străluceau suficient. Presupunem că neo-conservatorii au tras concluziile de cuviinţă : de acum înainte vor avea nevoie de proiecte mai vaste, de un eveniment exterior a cărui amploare să depăşească toate tentativele lor anterioare.

Tensiunile se amplificau şi în alte părţi. În cursul anilor 90, sărea în ochi mafia agresivă din guvernul şi din armata americană, ce provoca regulat incidente şi tensiuni cu marile puteri, amintind în atâtea rânduri şi cu insistenţă vechile disensiuni cu Moscova şi Beijing. De la Kosovo la Marea Barents, de la Belgrad în Irak şi din Marea de Sud (chinezească) până în Somalia, mafia americană grosolană şi agresivă

provocă tot felul de ciocniri şi pretexte de intervenţie, ducând un război prin procură, nu departe de inima Europei. Anii nouăzeci nu au fost o idilă post-comunistă ci o continuă escaladare a crizei economice şi strategice. Dacă în anii 1989-91, Rusia, China şi alte ţări manifestaseră oarecare simpatie pentru modul de viaţă american, în anii 2000-2001 orice simpatie şi înţelegere devenise ostilitate.

Nu mai puţin, mafia agresivă şi aventuroasă din sânul guvernului american era decepţionată de eşecul ei în ce priveşte rezultatele decisive. În fiecare an, numărul musulmanilor şi rata de creştere a Chinei urcau către 10 şi chiar 15%, în vreme ce economia reală a Statelor Unite (cu excepţia speculei Wall Street) continua să bată pasul pe loc. Ca şi Englezii anilor 1905-1907, ce priveau cu spaimă hărnicia, priceperea şi creşterea economică a Germaniei imperiale, mafia războinică din Statele Unite a ajuns la concluzia că o lungă perioadă de pace în lume va accentua declinul relativ al Americii. Pentru a crea condiţiile politice indispensabile şi prealabile realizării planurilor ei nemărturisite, partida războinică sau mafia oligarhică americană începu să resimtă tot mai puternic nevoia irezistibilă de a deveni partidul terorii fabricate în mod ştiinţific.

Clar şi limpede la sfârşitul decadei 1990, consensul agresiv bazat pe teroare fusese preţuit încă din 1992, când Paul D. Wolfowitz, pe atunci sub-secretar de Stat la Pentagon, cu afacerile politice, prezentase lui Dick Cheney, titularul Apărării de atunci, orientările şi planificarea pe termen lung a « Apărării » ! Conform presei, acest document al Pentagonului afirma următoarele : « Misiunea politică şi militară a Americii de după războiul rece este să se asigure că nicio super-putere rivală nu poate să apară în Europa occidentală, Asia sau pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice». Documentul mai spunea că rolul Naţiunilor Unite va fi redus la o nimica toată, acţiunea unilaterală a Statelor Unite urmând să domine totul în lume. Planul lui Wolfowitz prevedea « utilizarea forţei militare, dacă va fi nevoie, pentru a împiedica proliferarea armelor nucleare şi a altor mijloace de nimicire în masă, în ţări precum Coreea de Nord, Irak, unele republici scăpate de sub tutela Uniunii Sovietice şi chiar Europa ».

Un loc de cinste, în documentul lui Wolfowitz, ocupa şi şantajul nuclear direct la adresa Rusiei, armele nucleare americane trebuind să ţintească în continuare obiectivele vitale şi structura militară a fostei Uniuni Sovietice. Toată această politică se baza pe pretextul că Statele Unite « trebuie să considere periculoase mijloacele şi capacităţile şefilor actuali şi viitori ai Rusiei sau ai altor adversari nucleari », Rusia fiind « singura putere din lume capabilă să distrugă Statele Unite ». Politica Statelor Unite urma să constea, mai ales, în efortul de intimidare şi « convingere a concurenţilor potenţiali că este inutil să aspire la

un rol mai important », asigurându-se astfel că nicio super-putere rivală nu poate să apară (*New York Times*, 8 mart. 1992).

Mai târziu, la cererea israelianului Benjamin Netanyahou, Richard Perle a elaborat strategia agresivă numită « marele viraj politic » (*Clean break*), bazată pe refuzul păcii negociate cu Arabii şi Palestinienii, favorabilă unui război fără de sfârşit. În 1997, *Marele eşichier* al lui Brzezinski făcea apologia avantajelor amestecului Statelor Unite în Asia centrală, din motive geopolitice. Spiritul acestui studiu, al unei mari personalităţi democrate, era similar celui al manualului naţional-socialist de geopolitică (*Weltpolitik von heute*), publicat de Hausfofer în 1934. Cum să manipulezi însă Americanii pentru a-i face să accepte pierderile omeneşti presupuse de această ingerinţă ? Brzezinski, micul aristocrat polonez (sic !) răspunde : « Publicul american a avut totdeauna o foarte ambivalentă atitudine faţă de expansionismul ţării sale. Dacă el a susţinut angajarea Statelor Unite în al II-lea Război mondial, aceasta s-a datorat mai ales şocului cauzat de atacul japonez de la Pearl Harbor ». (Brzezinski, pp. 24.25).

O formă şi mai explicită, de dominare a Statelor Unite asupra lumii, este exprimată în Proiectul pentru un nou secol american (PNAC), mişcare neo-conservatoare ce furnizează majoritatea înalţilor funcţionari al administraţiei Bush 43. După ce şi-au expus planurile imperialiste, autorii PNAC, în frunte cu « vulturaşul[49]» William Kristol, se concentrează pe mijloacele de manipulare a Americanilor, astfel încât aceştia să susţină aventurile angajate peste hotare : «… fără îndoială, în absenţa unor evenimente catastrofice dar catalizatoare, de exemplu un nou Pearl Harbor, procesul de transformare va fi foarte lung » (PNAC, septembrie 2000). Rădăcinile evenimentelor de la 11 Septembrie 2001 trebuie căutate în această ambianţă febrilă, ce speră un nou conflict generalizat, pentru a împiedica pe oricine să conteste noua ordine mondială dorită de Anglo-Americani. Această ambianţă este însăşi ecoul spiritelor războinice ale elitei sistemului democratic, ce aşteaptă cu nerăbdare pretextul unui spectaculos atac exterior !

49. Originalul vorbeşte de *chickenhawk*, un fel de « găină-uliu ». Aproape invariabil, este vorba de politicieni ipocriţi şi fricoşi, ce îndeamnă lume şi ţară la război, ei înşişi refuzând să lupte sub steagul ţării lor, în Războiul din Vietnam. Este drept, Războiul american din Vietanm a fost foarte ruşinos. Să fi fost oare acesta singurul război dezonorant al Statelor Unite ? (NT).

CAPITOLUL IV

IV. 1. AL-QAIDA : LEGIUNEA ARABA A AGENTIEI DE SPIONAJ CIA

> *« Credeam că aceşti tipi (Atta & Co) sunt agenţi dubli ».*
> Vechi cadru Huffman Aviation, Venice – Florida
> (Hopsicker, p.150)

Al-Qaida şi celebrul ei şef, ben Laden, nu ar fi existat fără uneltirile Statelor Unite, care i-au creat pentru a-i utiliza contra Uniunii Sivietice în Războiul din Afganistan. În diferite momente şi ocazii, Forţele Speciale ale Statelor Unite l-au servit pe ben Laden ca pe un adevărat stăpân. Departamentul de Stat l-a apărat ca avocat, i-a servit de agenţie de voiaj, CIA i-a procurat consilierii necesari în relaţii publice, asigurarea de sănătate pe care şi-a dorit-o, etc. Cât despre guvernul britanic, acesta a jucat rolul de departament de resurse umane, pentru a-i permite să recruteze.

Usama ben Laden este un bogat anahoret musulman, ce vorbeşte lumii prin intermediul unor înregistrări video şi audio, a căror autenticitate nu poate fi verificată. Poate că el este mort de mult, sau poate că face parte dintre sutele de prizonieri-fantomă ai CIA, deţinuţi în diversele închisori secrete, aflate pretutindeni în lume, cu violarea Convenţiilor de la Geneva ! Nu există niciun fel de dovadă pentru argumentarea autenticităţii înregistrărilor lui ben Laden. Comunicatele şi chiar aparenţa fizică a persoanei presupuse a fi ben Laden se potrivesc ca nuca în perete. În săptămâna de după 11 Septembrie 2001, un ziar pakistanez a publicat un interviu cu « Ussama ben Laden », care a negat orice rol în atentatele cunoscute, după cum rezultă din pasajul următor :

> Am spus că nu sunt implicat în atentatele din 11 Septembrie, din Statele Unite. Ca Musulman, fac tot ce pot pentru a nu minţi. Nu am ştiut nimic de aceste atentate şi nu consider că uciderea femeilor, a copiilor şi a altor nevinovaţi este ceva bun. Islamul interzice cu stricteţe orice rău la adresa femeilor, copiilor şi a altor oameni. Astfel de lucruri sunt interzise chiar şi în cursul bătăliilor. Statele Unite maltratează femeile, copiii şi oamenii simpli ce practică o altă religie, mai ales credincioşii Islamului. Cele ce se petrec în Palestina, de unsprezece luni, sunt suficiente pentru a atrage mânia lui Dumnezeu peste Statele Unite şi Israel. Ele sunt însă şi un avertisment pentru ţările musulmane, care au asistat la acestea ca spectatori muţi. Ce s-a făcut însă mai înainte, contra popoarelor nevinovate din Irak, Cecenia şi din Bosnia ? Din indiferenţa Statelor Unite şi a Occidentului faţă de aceste acte de teroare, din sprijinul acordat de ele tiranilor nu se poate trage decât o singură concluzie :

America este o putere anti-islamică ce sprijină armatele anti-islamice. Prietenia ei cu alte ţări musulmane nu este decât o faţadă, mai curând o minciună. Prin seducerea şi intimidarea acestor ţări, America le forţează să joace rolul pe care ea l-a ales pentru ele. Priviţi în jurul vostru : sclavii Statelor Unite sunt fie conducătorii Musulmanilor, fie inamicii lor.

Ţările ce nu vor să devină sclavele Statelor Unite sunt China, Iranul, Libia, Siria, Afganistanul, Pakistanul, Bangladesh, Irak, Sudan, Indonezia, Malayesia şi Rusia. Cei ce au comis actul de la 11 Septembrie nu sunt amicii poporului american. Am decis că noi suntem adversarii sistemului american, nu însă şi ai acestui popor. Ori, aceste atentate au ucis simpli cetăţeni americani. După informaţiile mele, numărul de victime este mult superior afirmaţiilor guvernului Statelor Unite. Administraţia Bush vrea să împiedice răspândirea panicii. Statele Unite ar trebui să încerce descoperirea la ei a autorilor acestor atentate, oameni ce fac parte din sistemul american dar sunt în dezacord cu acesta. Ori poate ei lucrează pentru un alt sistem, dorind ca actualul secol să fie cel al conflictelor dintre Islam şi Creştinătate, pentru ca propria lor civilizaţie, naţiune, ţară sau ideologie să supravieţuiască. Poate fi vorba de oricine, din Rusia până în Israel, din India până în Serbia. În Statele Unite există zeci de grupuri bine organizate şi echipate, capabile să provoace mari pagube sau catastrofe. Nu trebuie uitaţi nici Jidanii americani, care sunt contrariaţi de preşedintele Bush, după alegerile din Florida, şi care vor o revanşă.

Există şi serviciile secrete ale Statelor Unite, care cer, an de an, Congresului şi guvernului, miliarde de dolari. Chestiunea finanţării nu a fost o problemă câtă vreme exista Uniunea Sovietică. Apoi bugetul agenţiilor este ameninţat, ele având nevoie de un inamic. În acest scop au început propaganda contra lui Ussama şi a Talibanilor, iar acum a avut loc acest eveniment. Se ştie, administraţia Bush a aprobat un buget de 40 de miliarde de dolari. Unde se va duce această sumă enormă ? Ea va fi înghiţită de aceleaşi agenţii, care au nevoie de mulţi bani şi vor să îşi justifice existenţa. Ele vor cheltui aceşti bani, se vor lărgi, le va creşte importanţa. Iată un exemplu : traficanţii de droguri din lumea întreagă, sunt în contact cu serviciile secrete din Statele Unite, care nu vor să eradicheze cultura de stupefiante, nici traficul lor, întrucât asta le-ar diminua importanţa. Oamenii departamentului însărcinat cu lupta contra stupefiantelor încurajează traficul de droguri pentru a-şi putea prezenta rezultatele şi a obţine alte milioane de dolari la bugetul lor. CIA a făcut din generalul Noriega un baron al drogurilor, iar când s-a făcut simţită nevoia, l-au transformat în ţap ispăşitor. În acelaşi fel, Bush sau orice alt preşedinte nu poate judeca Israelul pentru violarea drepturilor Omului. Nimeni nu poate cere Israelului socoteală pentru aceste crime. Ce înseamnă asta ? Nu însemnă oare că există un guvern în chiar sânul guvernului Statelor Umite ? Acest guvern din umbră trebuie luat la întrebări, dacă vrem să ştim cine a comis atentatele. (*Ummat*, Karachi, 28 septembrie 2001).

Aceste cuvinte pot fi ale unuia sau ale mai multor ben Ladeni, eventual discursul vreunui ben Laden pakistanez. Mai multe săptămâni după acest interviu, apăru o casetă video, cu un ben Laden diferit, ce părea să recunoacă, indirect, implicarea lui în evenimentele de la 11 Septembrie. Acest nou ben Laden a declarat :

Tot ce ştiau fraţii ce au îndeplinit operaţia este că aveau o misiune de martiri. Noi am cerut fiecăruia dintre ei să mergă în America, dar ei nu

ştiau nimic despre operaţiune, nici măcar un cuvânt. Ei erau antrenaţi iar noi nu le-am spus nimic despre operaţie până în momentul când erau gata să urce în avioane. (Meyssan 2002, p. 234).

Care dintre aceşti doi ben Ladeni este cel adevărat – dacă chiar este vreunul ? Aşadar, orice afirmaţie privind acest miliardar saudian misterios, inconstant şi migrator este pură speculaţie. (Paul Hoffman. P. 111).

IV. 2. AL-QAIDA, BEN LADEN : ACUZATII

Ussama ben Laden pare un bogat inadaptat, psihopat şi obsedat de propria sa viziune ideologică şi fanatică despre ceea ce ar trebui să fie lumea. Aparent, scopul său este restaurarea Califatului. Califul este în acelaşi timp împărat şi papă al lumii musulmane, califatul fiind instituţia lui. Până în 1924, Califul şi Califatul au fost încarnate de sultanul turc sau otoman. Bineînţeles, acest program utopic şi pan-arab face automat din ben Laden inamicul oricărui Stat din lumea arabă sau islamică, permiţându-i să ducă ceea ce înseamnă operaţiuni anglo-americane de destabilizare contra acestor State, sub acoperirea unei legitimităţi istorico-islamice radicale, pe care anumiţi conducători nu o pot contesta cu una, cu două.

Ben Laden nu este însă cel mai mare geniu politic al lumii actuale, cum încearcă să dovedească « Anonimul », autor al *Imperiului Hubris*. Ben Laden este un diletant şi un fantezist ce nu ar fi putut supravieţui fără puternicii săi protectori, reţelei de susţinători şi mai ales graţie dializelor renale. Departe de a fi un geniu politic, se vede clar că ben Laden este un naiv dezorientat şi halucinant, o marionetă ce nu înţelege că activităţile sale zilnice nu ar fi posibile fără forţele ce îl înconjoară, cărora le datorează notorietatea universală. După cum am mai spus-o, dacă ar fi să-l credem pe unul dintre oamenii lui, pe nume Beardman[50], de-a lungul anilor perioadei afgane, ben Laden nu ar fi înţeles niciodată rolul jucat de el în contul Americanilor. Din chiar gura lui, spune Beardman, « Nici eu, nici fraţii mei nu am auzit vreo dovadă privind ajutorul american » (Meyssan, 2002, p. 7). Într-un interviu cu Frontline, prinţul Bandar, ambasadorul Arabiei Saudite în Statele Unite, a spus că atunci când l-a cunoscut pentru prima dată pe ben Laden, în anii 80, « mi-am zis că el nu ar fi capabil să traverseze strada cu opt răţuşte ».

Ussama este unul numeroşii copii ai haremului ben Laden, condus de patriarhul societăţii BTP saudiene ben Laden. Mama lui Ussama,

50. Beardman este numele de familie al unui agent american însărcinat să ajute pe Ussama ben Laden (NT).

nu a fost soţia Nr 1 sau sultana validă[51] a acestui serai sau harem. Ea era una dintre soţiile mai puţin favorite, fără de importanţă, din care cauză Ussama este ceea ce în limbajul aristocraţiei europene se cheamă frate cadet, fratele cel mic. Prin definiţie, fraţii cadeţi nu sunt indispensabili şi nu moştenesc coroana. Familia lui, una dintre cele mai bogate din Arabia Saudită, funcţiona precum comercianţii şi financiarii britanici sau americani, inclusiv în ce priveşte operaţiunile murdare cu MI-6 sau CIA. De exemplu, Ussama era rudă prin alianţă cu omul de afaceri Adnan Khashoggi, implicat în afacerea Iran-Contra. Fiu cadet al familiei sale, el nu făcea parte din familia regală fiind un dublu insignifiant.

În 1979, Ussama ar fi fost contactat de către prinţul Turki, din serviciile secrete saudiene, în vederea mobilizării de oameni şi bani pentru războiul contra Ruşilor din Afganistan. Prinţul Turki voia ca o armată pan-arabă să lupte contra Sovieticilor şi a regimului de la Kabul. O parte din rolul lui Ussama era pur şi simplu transportarea valizelor cu bani pe care guvernul saudian le trimitea luptătorilor afgani. În această aventură, ben Laden colabora de aproape cu serviciile secrete pakistaneze, deci şi cu CIA, respectiv MI-6.

CIA avea echipele ei în Afganistan, încă de la începutul lui 1979, înaintea invaziei sovietice provocată de către Brzezinski. După Robert Gates, fost director CIA, marea lărgire a operaţiilor clandestine din Afganistan a început în 1984. În acel an, « talia programului secret CIA pentru ajutorarea mujahedinilor a sporit considerabil », atingând 500 de milioane de dolari, plătiţi de Statele Unite şi de Saudieni, prin intermediul regimului pakistanez al generalului Zia. După cum mărturiseşte Gates, « în acea epocă (1985) am început să auzim de un număr tot mai mare de Arabi din alte ţări, care se duceau în Afganistan, să lupte în războiul sfânt contra Sovieticilor. Ei veneau din Siria, Irak, Algeria şi din alte ţări. Majoritatea luptau alături de grupurile islamiste fundamentaliste Muj, mai ales acela condus de Abdul Rassoul Sayyaf. Am studiat mijlocul de a spori numărul lor, inclusiv sub forma unui soi de "brigăzi internaţionale", dar asta nu a mers. După ani şi ani, despre aceşti combatanţi fundamentalişti, antrenaţi de mujahedinii din Afganistan, despre războiul lor sfânt a început să se vorbească în toată lumea, din Orientul-Apropiat până la New York, cu diferenţa că, ulterior, Statele Unite au intrat pe lista inamicilor lor. Misiunea noastră era izgonirea Sovieticilor din Afganistan. Socoteam că un Afganistan pro-sovietic nu face cât o ceapă degerată, dar nu ne-am pus problema că această ţară ar putea deveni raiul operaţiilor mondiale de terorism ».

51. *Valide sultana*: mamă a sultanului domnitor din Imperiul otoman care, dacă nu era soţia favorită, devenea automat prima femeie a seraiului, când fiul ei urca pe tron – adesea după asasinarea fraţilor, fraţilor vitregi şi a altor rivali. (NT),

(Gates, p. 349). Ceea ce nu ne spune Gates este că "brigăzile internaţionale" amintite de el au fost cu adevărat create : astăzi ele poartă numele de al-Qaida.

Se spune că ben Laden a fost şocat, chiar îngrozit de sosirea forţelor americane în Arabia Saudită, pentru operaţiile militare de după invadarea Kuweitului de către Sddam Hussein, în 1990. Apoi, FBI şi CIA l-au acuzat pe ben Laden de atentatul cu bombe din 1993, contra WTC, soldat cu şase morţi, a urmat acuzaţia pentru două atentate cu bombe în Arabia Saudită, în care şi-au pierdut viaţa 24 de funcţionari americani (1995-1996), atentatele contra ambasadelor americane din Africa Orientală (1998), care au ucis 224 de persoane, atacul contra USS Cole, în 2000, care a costat viaţa a 19 marinari americani (*New York Times*, 9 septembrie 2001).

La 19 aprilie 2002, la Commonwealth Club din San Francisco, directorul FBI Robert Mueller mărturisea că după şase luni în Afganistan, armata americană nu a găsit nimic în legătură cu atentatele de la 11 Septembrie. Asta a fost un enorm scandal, la fel de mare ca cel de mai târziu, al inexistenţei armelor de distrugere masivă, din Irakul lui Saddam Hussein. Mueller a admis că « piraţii nu au lăsat nicio urmă documentară. Cu toate cercetările noastre, nu am găsit nici măcar o hârtie, nici aici, în Statele Unite, nici în belşugul de informaţii din Afganistan sau din alte părţi, nimic care să sugereze vreun aspect al complotului de la 11 Septembrie. Piraţii nu aveau computere fixe sau portabile, nu aveau niciun fel de arhive şi utilizau sute de telefoane publice şi celulare, cu cartele plătite anticipat, a căror urmă este greu de găsit. Pe deasupra, au fost foarte atenţi ca banii primiţi să sosească numai în sume mici, pentru a nu bătea la ochi ».

Presupunând că ben Laden trăia la pe atunci, e clar că Statele Unite nu doreau să-l prindă viu, de teama revelaţiilor pe care le-ar fi putut face. De altfel, în emisiunea CBS *60 de minute*, din 21 noiembrie 2001, Rumsfeld a fost explicit, spunând că preferă ca Ussama ben Laden să fie mai curând ucis decât prins viu.

Puţin după 11 Septembrie, s-a aflat că Salem, frate vitreg cu ben Laden, investise sume importante, încă de la sfârşitul anilor 1970, în Arbusto Petroleum, astfel încât putem spune că el a fost partener de afaceri cu George W. Bush. Două săptămâni după 11 Septembrie, *Daily Mail* din Londra anunţa : « foarte singularele afaceri ale lui ben Laden cu preşedintele Bush ». George W. Bush-41 şi Salem ben Laden fuseseră cot la cot la crearea societăţii Arbusto Energy, o companie petrolieră din Texas. Salem ben Laden era în foarte strânse legături de afaceri cu un anume James Bath, prieten cu Bush-41. Unii cercetători cred că cei 50 000 de dolari, pe care, în 1978, Bath i-a investit în Arbusto, proveneau dela Salem ben Laden, care, în 1983, a murit într-un accident de avion, în Texas. A doua zi, această foarte

instructivă poveste a făcut turul întregii prese europene, inclusiv BBC, fără să fie preluată de mediile americane. Totuşi, aspectul privind pe James Bath a fost subliniat de Michael Moore în *Farenheit 911* (*Daily Mail*, 24 septembrie 2001).

Fraţii ben laden erau binefăcători ai universităţii Harvard, care atribuia burse cu numele lor. Acest lucru a fost remarcat de presă, dar studenţii Harvard au continuat să beneficieze de burse ben Laden. Andy Tiedmann, purtător de cuvânt al serviciului Burse din universitatea Harvard declară că niciun student nu s-a gândit să protesteze contra burselor ben Laden, ce totalizau două milioane de dolari, pentru Şcoala de dizain industrial şi Facultatea de Drept Harvard (*Harvard Crimson*, 5 octombrie 2001).

IV. 3. ALBRIGHT SABOTEAZA EXTRADAREA LUI BEN LADEN DE CATRE SUDAN

Către mijlocul anilor 1990, ben Laden s-a stabilit în Sudan, iar în 1996 era deja jenant pentru generalul Bashir şi Hassan Turabi, conducătorii acestei ţări. Sudanul tocmai arătase (1996) că nu vrea să aibă de-a face cu terorismul, predându-l pe celebrul Carlos (*Şacalul*) serviciilor secrete franţuzeşti, care l-au pus definitiv după gratii. La începutul lui 1996, guvernul sudanez propuse Arabiei Saudite predarea lui ben Laden, dar aceasta refuză, sub pretextul că acuzarea acestui şeic fanatic ar putea cauza disensiuni în sânul elitei la putere, fără a mai vorbi de dezordinea publică. În martie 1996, Sudanul propuse guvernului american predarea lui ben Laden. În loc să accepte cu recunoştinţă extrădarea unui om ce era deja considerat teroristul numărul unu, Madeleine Albright alese exact acest moment pentru a provoca un nou val de tensiuni în Sudan, aranjând vicleniile astfel încât să închidă ambasada americană din Khartum, sub motiv de pretinse ameninţări teroriste. Propunerea sudaneză a rămas valabilă până la 19 mai 1996, când ben Laden plecă în Afganistan. Vreme de peste două luni, secretara de Stat americană, Albright, inventă pretext după pretext pentru a refuza extrădarea lui ben Laden. Exemplul este frapant, dovedind duplicitatea, ipocrizia guvernului american, care ar fi putut avea capul lui ben Laden, dacă ar fi vrut. Privind retrospectiv, putem spune că ţapul ispăşitor ben Laden era sortit unui mare viitor, fiind destinat să devină monstrul mondial, şeful opoziţiei islamice contra imperiului Statelor Unite.

La 17 octombrie 2002, directorul CIA, George Tenet declară comisiei restrânse a Senatului că CIA nu ştia nimic despre propunerea Sudanului de a-l extrăda pe ben Laden către Statele Unite : « Domnule preşedinte, CIA nu are cunoştinţă despre o astfel de ofertă », declară Tenet. În unul dintre rapoartele secretariatului său, Comisia 11/9

anunţă că nu a găsit nicio dovadă că Sudanul a oferit Statelor Unite extrădarea lui ben Laden. Totuşi, Comisia 11/9 a recunoscut că Sudanul a propus şi Arabiei Saudite extrădarea lui ben Laden (Raportul din martie 2004 al secretariatului Comisiei 11/9). Ca de obicei însă, *Raportul* final al comisiei se mulţumeşte să nu cerceteze arhivele publice, refuzând să vadă din ce cauză Departamentul de Stat a refuzat să acepte extrădarea sau arestarea lui ben Laden (Comisia 11/9, pp. 61-62).

Propunerea sudaneză a fost totuşi confirmată de Barton Gellman, în *Washington Post*, puţin după 11 Septembrie. După Gellman, în 1999, generalul Omar Hassan Bashir, preşedintele sudanez, ar fi făcut o aluzie eliptică la dorinţa guvernului său, încă din 1996, de a-l expedia pe ben Laden în Arabia Saudită. Rămânea de specificat rolul guvernului american şi linia secretă dintre Khartum-Washingtom. Gellman scrie :

> Graţie unei linii directe între preşedintele său şi CIA, la începutul primăverii 1996, guvernul Sudanului a oferit arestarea lui ben Laden şi predarea lui Saudienilor, conform funcţionarilor şi foştilor funcţionari din cele trei ţări.
>
> Administraţia Clinton s-a încăpăţânat să accepte propunerea numai pe calea contactelor secrete, de la o întâlnire în hotelul Rosslyn, 3 martie 1996, până la închiderea tuturor porţilor, zece săptămâni mai târziu. Incapabilă să convingă pe Saudieni de a-l accepta pe ben Laden, şi neavând niciun pretext de a-l aduce în faţa justiţiei americane, administraţia Clinton a renunţat la ideea capturării [lui Laden]. (*Washington Post*, vineri 3 oct. 2001).

Pentru această afacere, reprezentantul sudanez în Statele Unite era ambasadorul acestei ţări la Naţiunile Unite (în 2001), generalul maior Elfatih Erwa, ministrul Apărării (Sudanului) în 1996. Acesta zbură de la Khartum la Washington, pentru negocieri secrete cu CIA.

Anthony Lake, la vremea respectivă consilier pentru securitate al Statelor Unite, s-a arătat sceptic în legătură cu propunerea sudaneză, ceea ce arată că ea a existat. Pe Village Voice, Lake a declarat că Sudanul a inventat această poveste după 11 Septembrie, de teamă că va fi bombardat în cursul războiului american contra terorismului. Propunerea Sudanului de a-l extrăda pe ben Laden a fost confirmată şi de Susan Rice, fostă secretară de Stat adjunctă la Afaceri africane, care pe atunci era directoare generală NSC pentru Africa. Versiunea Rice este că Sudanul a făcut această propunere ştiind că Statele Unite nu o va accepta. « Ei au înţeles că nu avem mijloacele de a-l judeca pe ben Laden. De aceea, mă îndoiesc de sinceritatea propunerii ». Decât să se piardă însă în probabilităţi şi supoziţii, de ce guvernul american nu a pus la încercare sinceritatea Sudanului, acceptând pur şi simplu propunerea ? O sursă americană în regiune pare să fi fost pe punctul de a răspunde că ratarea ocaziei a fost un scandal. « Reuşim să captu-

răm regişorii drogurilor şi să-i aducem cu botul pe labe. Cineva însă nici măcar nu a vrut să audă de asta » (*Village Voice,* 31 oct. 2001). După analiza noastră de până aici, cititorul va înţelege : a fost vorba de protejarea sau păstrarea unui ţap ispăşitor de prima clasă !

Refuzul american de a accepta propunerea sudaneză de extrădare a lui ben Laden este important şi suficient de jenant pentru ca Richard Clarke să se amestece personal – el marele preot al Mitului ben Laden/al-Qaida. În memoriile sale, Clarke scrie următoarele :

> Turabi şi ben Laden s-au separat în foarte buni termeni, jurând să continue lupta şi să utilizeze Khartum ca bază de protecţie şi stabilizare. În ultimii ani, funcţionarii serviciilor secrete sudaneze şi Americanii, prieteni ai regimului sudanez, au inventat o poveste în legătură cu ultimele zile ale lui ben Laden la Khartum. Această fabulă pretinde că guvernul sudanez se oferea să-l aresteze pe ben Laden şi să-l extrădeze FBI-ului, dar Washington a refuzat, pentru că administraţia Clinton nu-l considera pe bel Laden suficient de important, nu găsea nimic sau nu vrea să găsească motive pentru a-l traduce în justiţie. Singurele elemente de adevăr, din poveste asta, sunt a) în urma sancţiunilor ONU, guvernul sudanez a refuzat să sprijine terorismul şi b) grupul de securitate contrateroristă (CSG) pornise demersurile necesare, pe lângă mai multe ţări, în vederea încarcerării sau a eventualei judecări a lui ben Laden. Nimeni nu l-a vrut însă pe ben Laden. Totuși, dacă noi am fi reușit să punem mâna pe el, am fi fost încântați. Judecătoarea Mary Jo White, din Manhattan, despre care se zice că « poate inculpa inclusiv un sandviș-jambon », ar fi putut obține un mandat de arestare pentru ben Laden, în 1996, dacă noi am fi avut nevoie. Ea nu a făcut asta decât în 1998. În ce privește ipoteza propunerii Sudanezilor de a ni-l extrăda pe ben Laden, Turabi nu avea niciun gând să ne predea partenerul lui de terorisme şi nimic nu s-a făcut în acest sens. (Clarke, p. 142).

Fără să fie respinsă, această poveste se prăbuşeşte sub povara propriilor ei contradicţii interne. Pur şi simplu, Clarke minte, iar ceea ce spune el despre terorism trebuie înţeles din perspectiva necesităţii concrete şi a predilecţiei sale organice de a travesti adevărul. Între altele, dacă Statele Unite au aşteptat până în 1998 pentru a-l acuza pe Ben Laden, asta confirmă ceea ce se spune în *Adevărul interzis*, anume că guvernul american nu a emis un mandat interpol pe numele lui ben Laden, după atentatul asupra turnului Khobar din 1996. (Brisard şi Dasquié, p. 136).

Repetăm : ben Laden nu a fost adus pentru anchetă, în Statele Unite, pentru că el avea o importanţă mult mai mare ca ţap ispăşitor. Pe de altă parte reamintim că, după toate semnele, Clarke a fost îndepărtat din Departamentul de Stat, pe vremea lui James Baker, pentru a fi muşamalizat violarea de către Israel a legilor americane privind exportul de armament şi vânzarea ilegală de către Israel a rachetelor « Patriot », către China. Despre Clarke, în august 1998, se spunea că este unul dintre principalele personaje ce au răspândit informaţii false despre implicarea Sudanului în atentatele cu bombe

contra ambasadelor americane din Africa orientală, care au determinat Statele Unite să bombardeze uzina farmaceutică sudaneză din Khartum, despre care s-a aflat că nu producea decât aspirine. În acest incident, Clarke ar fi spus verzi şi uscate din partea unui ziarist, Yossif Bodansky, corespondent local pe tema operaţiilor secrete anglo-israeliene, dând astfel un pretext pentru a lua Sudanul în vizor. Extrădarea din Sudan a fost confirmată de « Obiectiv : ben Laden », o emisiune a canalului de televiziune History Channel, difuzată la 15 septembrie 2004, odată cu intervurile lui « Anonim », autorul *Imperial Hubris*, cu Steve Coll, prinţul Turki, Robert Baer şi alţii. În realitate, înainte şi după 11 septembrie, Sudanul şi-a adus contribuţia la legitimele eforturi internaţionale contra terorismului. Un caz de acest tip a intervenit în primăvara lui 2002 când, la cererea Statelor Unite, Sudanul l-a arestat pe Abou Houzifa, un suspect de terorism în contul al-Qaida. Acesta a povestit cum se infiltrase în Arabia Saudită şi profitase de vulnerabilitatea trupelor americane pentru a planifica atacuri teroriste, cum trăsese o rachetă SAM într-un avion militar lângă Prince Sultan, una din bazele de comandament a operaţiunilor militare americane din Afganistan. Tim Carney, fost ambasador în Sudan, pe vremea lui Clinton, consideră că Sudanul cooperează din plin cu Statele Unite, în lupta anti-teroristă (*Washington Post*, 14 iunie 2002).

IV. 4. BUSH CERE FBI-ULUI S-O LASE MAI MOALE CU BEN LADEN

Agenţi FBI au mărturisit că Bush-43 le-a ordonat să slăbească supravegherea familiei ben Laden, care trăia în Statele Unite. Emisiunea BBC *Newsnight*, din 6 noiembrie 2001, confirmă acest lucru : FBI a primit ordin « să se îndepărteze de familia lui ben Laden ». Emisiunea preciza că o persoană suspusă din serviciile secrete americane a subliniat nu numai continuitatea « condiţiilor impuse » în ce priveşte anchetarea saudienilor, ci chiar agravarea acestora sub mandatul lui Bush-43. După alegerile din 2000, serviciile de informaţii au primit ordin să « ancheteze mai de la distanţă familia ben Laden şi familia regală saudiană ». *Newsnight* preciză existenţa unor documente secrete FBI, asupra atentatelor teroriste, arătând că, în ciuda afirmaţiilor după care Ussama ben Laden ar fi fost oaia cea neagră a familiei, cel puţin alţi doi membri ai familiei regale, rezidenţi în Statele Unite, erau bănuiţi de relaţii cu o eventuală organizaţie teroristă. Spusele BBC se bazau pe documentul secret FBI nr. 1991 WF213589, emis de biroul local FBI din Washington. Printre organizaţiile pentru care FBI primise ordin s-o lase mai moale figura « Asociaţia mondială a tinereţii musulmane (WAMI), finanţată de către Saudieni, care era bănuită de terorism ». După 11 Septembrie, conturile bancare WAMY fură blo-

cate de către Pakistan, iar India declară că « acest grup avea relaţii cu o organizaţie implicată în atentate cu bombe în Caşmir » (*Times of India*, 8 noiembrie 2001). Fără a intra în detalii, este vorba de procedeul clasic al poliţiei, de a nu deranja infrastructura financiară necesară pentru păstrarea în rezervă, pe teren, a ţapilor ispăşitori, cel puţin până la executarea loviturii capitale plănuite.

Exact după 11 septembrie, agenţii FBI au tras o raită prin cartierul din Boston, unde trăiau vreo douăzeci de bogate rubedenii ale lui ben Laden, interogând această arăbime într-un imobil rezidenţial din Charlestown. Agenţi şi-au prelungit ancheta inclusiv în cluburile de noapte, pentru a recupera numerele cărţilor de credit ale celor mai tineri dintre membrii acestei remarcabile familii. Mohamed, tânărul frate al lui Ussama ben Laden, despre care se credea că s-a întors în Arabia Saudită, cu soţia şi copiii, de mai mulţi ani, avea o casă cu două camere la Wayland, nu departe de Charlestown. Alt tânăr frate era diplomat al Facultăţii de Drept Harvard. În ciuda istoriei oficiale americane, care diabolizează fratele vitreg dizident, plutocraţii ben Laden nu aveau nicio grijă în ce-l priveşte pe acesta. Apoi au început să circule informaţii după care guvernul Bush organiza zboruri speciale pentru a scoate din Statele Unite membrii familiei ben Laden şi alţi câţiva bogaţi Saudieni. Craig Unger şi alţii au relatat aceste zboruri speciale, organizate într-o perioadă când aviaţia civilă era imobilizată. Comisia 11/9 dezminte că aceasta s-ar fi putut produce între 11 şi 15 septembrie, când toată aviaţia comercială a fost consemnată la sol. *Tampa Tribune* a publicat însă un articol despre un Lear Jet ce ar fi părăsit hangarul său privat din Raytheon Airpot Services (Tampa) la 13 septembrie, îndreptându-se către Lexington (Kentucky), cu mai mulţi Saudieni bogaţi la bord. Este posibil ca acest Lear Jet să fi fost închiriat de Wally Hilliard, care finanţase societatea lui Rudi Dekker, Huffman Aviation, nu departe de Venice, în Florida, unde Atta şi Shehhi au făcut cursuri de pilotaj avioane. (Hopsicker, Mad Cow Morning News, p. 11).

În Afganistan şi Irak, forţele americane au imitat practica israeliană ce constă în răpirea şi încarcerarea, ca ostateci, a membrilor familiilor presupuşilor terorişti. Dacă aceste metode ilegale se aplică muritorilor de rând, şi dacă ben Laden este creierul şi inima terorismului mondial, de ce bogătaşii ben Laden nu au fost pur şi simplu trataţi ca luptători inamici şi expediaţi la Guantanamo pentru şedinţele ştiinţifice de privare de somn şi alte forme de tortură democrată, până ce şeicul fugitiv va fi denunţat de unul dintre ai săi ? Metodele americane sunt nu numai brutale, barbare, ilegale ci şi lipsite de orice logică.

Independent de aceste zboruri, Departamentul de Stat a jucat vreme îndelungată rolul de agenţie virtuală de voiaj pentru al-Qaida. În toamna 2001, cu ocazia emisiunii *Newsnight*, Michael Springmann,

vechiul şef al Biroului de vize de la Jeddah, între 1987-1989, a spus următoarele : « În Arabia Saudită primeam fără încetare ordine de la funcţionarii Departamentului de Stat, pentru a elibera vize solicitatorilor neîndreptăţiţi, ce nu aveau nicio legătură cu Arabia Saudită sau propria lor ţară. M-am plâns atunci, m-am plâns la Washington… Nimănui nu i-a păsat (…). Munca mea consta în a da vize teroriştilor recrutaţi de CIA şi de Ussama ben Laden, pentru a le permite să se antreneze în Statele Unite, pentru războiul din Afganistan, pe vremea Sovieticilor ».

IV. 5. BUSH- 41 LUCREAZA PENTRU BEN LADEN, PRIN INTERMEDIUL GRUPULUI CARLYLE

. Relaţiile de afaceri dintre familiile Bush şi Ben Laden nu se limitează la Arbusto. Câteva săptămâni după 11 Septembrie, cititorii *Wall Street Journal* fură surprinşi să afle că cel de al 41-lea preşedinte al Statelor Unite, George H. W. Bush, tatăl actualului ocupant al Casei Albe, lucrează cu jumătate de normă pentru grupul saudian ben Laden, intreprindere familială din Arabia saudită, prin intermediul Grupului Carlyle, o societate internaţională de investiţii şi consultanţă, în cadrul căreia ben Laden avea părţile sale. Au existat cel puţin două întâlniri sigure între Bush-41 şi clanul ben Laden. În realitate trebuie să fi avut loc mult mai multe întâlniri, cu ocazia reuniunilor mondene sau de altă natură. Alţi republicani de înalt nivel au fost şi ei asociaţi Grupului Garlyle, de exemplu fostul secretar de Stat James A. Baker, avocatul lui Bush-43 pe timpul alegerilor falsificate din 2000, sau Frank Carlucci, fost secretar la Apărare şi elefant în afacerea Iran-Contra. De asemenea, tot pentru Grupul Carlyle au mai lucrat : 1) Richard Darman, funcţionar la Finanţe, sub Reagan, 2) John Sununu, şef de stat-major la Casa Albă sub Bush-41 şi 3) John Major, Primul ministru britanic între Thatcher şi Blair, din 1990 până în 1997. Articolul din *Wall Street Journal* repeta teza că Ussama ben Laden ar fi fost dezavuat de familia sa, care exploata o intreprindere de multe miliarde în Arabia Saudită, fiind şi principalul acţionar în intreprinderea lui Bush tatăl. Alte articole se întreabă dacă într-adevăr ben Laden a fost « dezavuat » de familia sa. De asemenea, s-a spus că FBI ar fi cerut fişele conturilor bancare ale afacerilor familiei ben Laden (*Wall Street Journal*, 27 sept. 2001; Judicial Watch, 28 sept. 2001).

În ce-l priveşte pe ben Laden, totul sau aproape este nesigur, inclusiv dacă este mort sau viu, liber sau nu, dacă este vorba de o singură persoană sau de un grup de sosii, *Doppelgänger*. Este însă absolut sigur că CIA, MI-6 şi sateliţii lor au manifestat o remarcabilă fidelitate pentru figura lui ben Laden, creindu-i o imagine pe măsură şi împodo-

bind-o încă la cea mai mică ocazie. De vreme ce au procedat astfel înseamnă că aceste servicii aveau nevoie de credibilizarea creaturii lor. De asemenea, fiind cunoscut ca agent CIA, ben Laden trebuie să beneficieze de orice ajutor posibil din partea acesteia, în materie de relaţii publice. În zilele de după 11 septembrie, la marea manifestaţie anti-teroristă din Teheran, pancartele demonstranţilor purtau inscripţia : « BEN LADEN = AGENT CIA ».

Unul dintre ataşaţii de presă ai lui ben Laden este Bernard Lewis, de la Institutul de Studii avansate Princeton (New Jersey), autor al planului strategic americano-anglo-israelian, pe termen lung, pentru dezmembrarea şi balcanizarea Statelor arabe şi musulmane din Orientul-Apropiat şi « croissantul de criză », ale cărui efecte se văd deja în Irak şi în alte părţi. Într-un interviu dat cam două luni după 11 septembrie, Bernard Lewis s-a zbătut ca un drac şi jumătate pentru a-l diaboliza pe ben Laden şi a-i sublinia cum se cuvine legitimitatea lui islamică ireproşabilă.

IV. 6. BERNARD LEWIS : ATASATUL DE PRESA AL LUI BEN LADEN

Lewis a afirmat că eticheta de terorist islamic, lipită pe ben Laden este perfect coerentă cu Islamul clasic, a cărui misiune este supunerea infidelilor în faţa dreptului islamic. Lewis argumenta că ben Laden îşi are locul său în marea tradiţie a lumii islamice, citând pasajul din recenta bandă video a acestuia, în care el vorbea de « umilinţă şi de ruşine… de peste 80 de ani », referindu-se la dezmembrarea Imperiului Otoman de către Englezi şi Francezi, după 1918. Lewis îl situa pe ben Laden în tradiţia jihad, « transmisă Musulmanilor de către Profet ». În principiu, continua Lewis, lumea este împărţită în două case : Casa Islamului, condusă de un guvern musulman ce aplică dreptul islamic şi Casa Războiului, adică a celeilalte părţi a lumii, populată de infideli şi, ceea ce este mai grav, guvernată de către aceştia. Între cele două case trebuie să existe o stare permanentă de război, până ce întreaga lume se va converti la Islam şi se va supune legii unui Stat islamic. Printre diferiţii « infideli » ce conduc Casa Războiului, creştinătatea este « principalul rival în lupta pentru dominaţia lumii ». Într-un remarcabil exemplu de *Geschichtsketscherei* (false paralele istorice), Lewis citează lozincile din secolul al VII-lea, pictate pe zidul Domului din Rocher, ostile creştinătăţii. Apoi, Lewis afirmă că evoluţia terorismului islamic modern, mai ales cel al al-Qaidei, are o lungă tradiţie în Islam, începând cu secta Asasinilor, din secolele XI-XIII. Arabia Saudită şi Egiptul ar fi cele două regimuri vizate de către Jihad, întrucât ambele sunt corupte de către modernism. Lewis

concluzionează pe un ton nu tocmai oprimist : « Pentru Ussama ben Laden, anul 2001 marchează reînceputul războiului pentru dominaţia religioasă a lumii, început în secolul al VII-lea… Dacă ben Laden va convinge lumea musulmană să-i adopte ideile şi să se pună sub ordinele sale, atunci ne aşteaptă o lungă şi grea luptă, nu numai pentru America. Mai devreme sau mai târziu, al-Qaida şi complicii ei vor ataca vecinii Islamului, Rusia, China, India, care s-ar putea arăta mai puţin delicaţi decât Statele Unite, utilizând armele contra Musulmanilor şi a locurilor sfinte ale acestora. Dacă ben Laden nu se înşeală în calculele sale şi dacă va câştiga acest război, lumea va fi cuprinsă de tenebre, mai ales acea parte care va accepta Islamul ». (*New Yorker*, 19 nov. 2001). Cu remarcabila sa candoare şi exaltare veninoasă, Lewis ne dă o idee despre intenţiile secrete din spatele actualului sprijin al Islamului de către democraţiile occidentale, despre care ne vom ocupa în capitolul al XV-lea.

IV. 7. FAN CLUBUL BEN LADEN DIN LANGLEY

Cel mai complet exemplu de *benladenolatrie* este un document ce provine din măruntaiele CIA, unde lucrează « Anonimul[52]» autor al cărţii *Imperial Hubris*, document ce nu poate fi considerat decât rezumat oficios al doctrinei CIA despre lumea contemporană. Anonim este convins că ben Laden va lovi din nou Statele Unite, probabil cu o armă de distrugere masivă, ceea ce nu îl împiedică să pună pe fruntea misteriosului milionar o adevărată coroană de lauri :

> Oricare ar fi unghiul sub care ne-am plasa, ben Laden este un mare om, care a aruncat în aer tabloul pacific la care ne-am fi aşteptat după războiul rece. După cum arată Andrew Basevich şi Sebastian Mallaby, în *Wilson Quarterly*, atentatele de la New York şi Washington « arată că pelerinajul către perfecţiune este departe de sfârşitul său », deşi « ei nu au incitat niciodată conducătorii politici americani a repune în chestiune realizabilitatea acestui proiect ». După 11 Septembrie, Dr Bruce Hoffman a emis şi el o judecată percutantă despre impactul ben Laden : « Oricum o fi », scrie el, « ben Laden este una dintre rarele personalităţi ce s-ar putea lăuda de a fi schimbat cursul istoriei». În mod sigur, el este conducătorul anti-american cel mai cunoscut din lumea actuală. Numele lui este legendar de la Houston până-n Zanzibar şi Djakarta; trăsăturile şi cuvintele lui sunt vizibile pe tricouri, CD-uri, benzi audio şi video, afişe, fotografii, brichete, antete pentru hârtia de scrisori din lumea întreagă. În *New York Times Magazine* (iul. 2003), Daniel Beranger vorbeşte de « copiii afgani ce sug bomboane ben Laden, vată de zahăr ben Laden, hârtie ambalaj cu figura şefului şi arătătorul întins către o rachetă ». La fel în ce priveşte numele lui. « Unul dintre cele mai frecvente prenume pentru noii născuţi este Ussama », spunea James Kitfield în *National Journal* din

52. După ce s-a despărţit de CIA, Michael Scheuer s-a recunoscut autor al acestei cărţi (Vezi Bibliografia).

noiembrie 2002. « Chiar şi printre cei ce dezaprobă public metodele sale teroriste, frecvenţa cu care îi este citat numele indică statutul aproape mitic, pe care lumea islamică l-a acordat lui Ussama ben Laden ». (*Anonyme*, pp. 104-105).

Agentul anonim CIA fierbe de indignare contra celor care, în Arabia Saudită sau în lumea întreagă, se îndoiesc de geniul mondialo-istoric al lui ben Laden. El este şi mai pornit contra acelor Saudieni care, după ce l-au cunoscut foarte bine pe ben Laden şi au colaborat cu el îndeaproape, nu pot crede în ruptul capului că acesta a devenit pe neaşteptate demiurgul Răului absolut, Satana secolului al XXI-lea. Anonimul a detectat o « rumoare persistentă, pe tema limitelor capacităţilor mintale ale lui ben Laden şi a aptitudinii sale de a fi un şef », rumoare difuzată de « mulţi funcţionari şi scriitori saudieni. Intenţia acestora este clară : să dovedească că ben Laden este incapabil să conducă al-Qaida şi să îi conceapă operaţiunile, o incapacitate intelectuală (Anonim, p. 107). De exemplu, *Anonim* citează câte o dare de seamă a prinţului saudian Mahmoud ben Abdel Aziz, către presa americană. Prinţul îşi aminteşte :

> În acea noapte, acum vreo zece ani, Ussama asista la o serată, în cadrul căreia urma să-şi povestească isprăvile din Afganistan… (Prinţul) îşi aminteşte că tânărul Ussama se încurca şi se bâlbâia când invitaţii îl chestionau despre interpretarea textelor religioase. « În final, le-am făcut semn cu ambele mâini să îl lase în pace », spuse prinţul. « Efectiv, el nu este foarte evoluat ». (Anonim, p. 108).

Iată deci un bogătaş inadaptat şi fanatic, incapabil să susţină o dezbatere teologică – ceea ce ar trebui să-i fie foarte la îndemână. Din punctul de vedere al lui *Anonim*, « forma cea mai răspândită de difamare a lui ben Laden din partea Saudienilor, este că prietenii lui din regat spun că este drăguţ, amabil, dar insuficient de inteligent ». (*Anonim*, p. 108). Unii detractori merg însă mult mai departe. După *Anonim*, « culmea eforturilor musulmane şi ale occidentalilor de a denigra creierul şi talentul lui ben Laden, constă în a-l zugrăvi ca pe un sărac cu duhul, manipulat de teroristul diabolic, genialul Ayman Al-Zawahiri, fost şef al Jihadului islamic egiptean », secundul actual al lui ben Laden în al-Qaida. « Cunoaşterea pe care o am despre ben Laden mă împiedică să înţeleg ce se petrece acum », spune Dr Abdullah al-Muyyad, fost director general în ministerul Finanţelor saudian, care a lucrat cu ben Laden pe timpul războiului sfânt din Afganistan (*Anonim*, p. 107). Ca orice bun agent CIA, *Anonim* vrea să-i facă pe cititori să creadă că Saudienii încearcă să dea vina pe infamii Egipteni, dar toate astea sunt simple inepţii. Într-adevăr, Zawahiri a jucat un rol important în asasinarea lui Sadat, apoi a fost ptotejat de Anglia. Lumea ar trebui să îşi amintească de văduva lui Sadat, Jehan Sadat. După 11 Septembrie, într-un interviu televizat,

Jehan Sadat spunea că asasinul soţului ei a trăit apoi ani de zile la Londra, care a refuzat totdeauna să îl extrădeze. Asta dă de gândit. Zawahiri ar putea fi un agent dublu, şi pentru MI-6, serviciul secret britanic, în vreme ce ben Laden este cu adevărat un fanatic ignorant, veşnic păcălit. Dacă aşa stau lucrurile, atunci ben Laden este personajul ideal pentru rolul în care a fost distribuit de regia serviciilor secrete anglo-americane, pe care el însuşi sau vreo sosie îl joacă în prezent.

Anonim consacră un pasaj liric şi admirativ pentru evocarea locului pe care ben Laden îl ocupă în inima Musulmanilor : iubirea Musulmanilor pentru Ussama, spune el, este

> « o dragoste ce nu se adresează numai persoanei lui, deşi este vorba şi despre asta. Este vorba însă, mai ales, de o iubire ce se exprimă în apărarea credinţei, de către el, în viaţa pe care o duce el, în exemplul eroic pe care îl dă şi în asemănarea dintre acest exemplu şi alţi eroi din panteonul islamic ». (*Anonim*, p. 124).

Anonim îşi încheie acest imn glorificator şi hagiografic, comparând şeicul sărit de pe fix cu Abraham Lincoln, pe care chiar l-ar depăşi. Toate acestea vin de sub pana unui înalt funcţionar CIA, unul dintre membrii « familiei Manson », cum s-a intitulat ea însăşi, la început, echipa lui ben Laden din cadrul CIA. Dacă Arabii şi Musulmanii ar fi într-adevăr convinşi că ben Laden este şeful lor, nu o creatură CIA, atunci ei nu ar îndeplini niciodată reformele modernizatoare pe care le promit actualii naţionalişti progresişti. În acest caz, ei şi-ar petrece timpul bătându-se între ei, în numele restaurării califatului, ar fi incapabili să se alieze contra Anglo-Americanilor cu Europenii, Ortodocşii, Hinduşii, Buddhiştii, Confucianiştii, ateii sau oricare alţii. În acest caz, ei s-ar izola într-o regresiune fără de sfârşit. Practic, linia generală a lui ben Laden este că orice Musulman are datoria să ucidă infidelii, oriunde s-ar găsi aceştia. Aplicată în litera ei, această directivă ar transforma cel mai mic dialog comercial sau ştiinţific într-un soi de auto-embargo mortal. Toţi aceşti factori ar face însă comunitatea musulmană mai uşor de divizat şi de învins. Nimic de mirare că CIA nu-şi mai încape în pene după ce a făcut din ben Laden un erou popular al Musulmanilor, graţie atentatelor din 11 Septembrie pe care acest visător instabil nu le-ar fi putut niciodată comite prin el însuşi. Efectiv, miliarde de dolari au fost cheltuiţi cu reclama faraonică, nu pentru că pielea acestui saudian nefericit şi singuratic ar meritat aşa risipa, ci pentru că este vorba de cea mai mare operaţie de război psihologic din toate timpurile. Orice cauză şi-ar alege ca şef un ben Laden sau alt personaj de acest gen s-ar condamna prin aceasta la o înfrângere sigură, ruşinoasă, scandaloasă şi abjectă, în mâinile infidelilor (*kuffar*) din CIA.

Serviciile pe care CIA şi lacheii ei continuă să le furnizeze lui ben Laden sunt şi mai remarcabile. În acest sens, deşi dovezile sunt fragmentare, prin repetarea lor ele devin zdrobitoare. Conform CBS News, « în seara precedentă atentatelor din 11 Septembrie, Ussama ben Laden era în Pakistan, sub tratament medical, protejat de aceiaşi militari care, peste câteva zile, vor promite Americanilor că îi vor susţine în războiul lor contra terorismului din… Afganistan. Ben Laden fusese internat de urgenţă într-un spital din Rawalpindi, pentru o dializă renală ». (Barry Peterson, « un îngrijitor medical povesteşte : l-am văzut pe Ussama », CBS News, 29 ianuarie 2002). Înainte însă de a ne ocupa de Pakistan, trebuie să înţelegem că ISI, în acest caz, acţionau probabil sub ordinele CIA – ca de obicei !

IV. 8. LE FIGARO : BEN LADEN ESTE INGRIJIT INTR-UN SPITAL AMERICAN, IN IULIE 2001

La 31 octombrie 2001, cotidianul francez *Le Figaro* publica în fruntea ediţiei că ben Laden a fost îngrijit, în vara 2001, într-un spital american din Dubai. Revelaţia figura în articolul Alexandrei Richard: « CIA l-a întâlnit pe ben Laden la Dubai, în iulie ». Cam în acelaşi timp, informaţia a fost difuzată şi de agenţia France Presse, apoi de Radio France International (RFI). Între altele, depeşa France Presse spunea următoarele :

> Cotidianul francez *Le Figaro* şi RFI anunţă că Ussama ben Laden a fost îngrijit la spitalul american din Dubai, unde s-a întâlnit cu un funcţionar de la Central Intelligence Agency (CIA). « Un martor, profesionist al administraţiei spitalului » afirmă că omul bănuit, de Statele Unite, că este în spatele atentatelor de la 11 Septembrie, a sosit la Dubai pe 4 iulie, cu avionul, venind de la Quetta (Pakistan). El a fost internat imediat, pentru un tratament renal. Apoi, a părăsit spitalul la 14 iulie, după *Le Figaro*.
>
> În cursul spitalizării, declară acest cotidian, reprezentantul local CIA a fost văzut intrând în camera lui ben Laden, apoi, câteva zile mai târziu, oficialul CIA se lăudă, în faţa prietenilor, că l-a vizitat pe milionarul de origine saudiană.
>
> Citând « o sursă autorizată », *Le Figaro* şi staţia de radio spun că reprezentantul CIA a fost chemat la Washington pe 15 iulie. Ben Laden este căutat de Statele Unite, pentru terorism, după atentatele cu bombe contra ambasadelor americane din Kenya şi Tanzania, în 1998. Legăturile lui cu CIA sunt însă mai vechi, ele datează din perioada războiului contra Sovieticilor, din Afganistan.
>
> *Le Figaro* spune că ben Laden a fost însoţit de medicul şi colaboratorul său apropiat, care ar fi Egipteanul Ayman al-Zawahiri, de bodigarzi şi de o infirmieră algeriană. El a fost admis în serviciul de urologie al Dr Terry Callaway, specialist în calculi renali şi sterilitate masculină. În ciuda mai multor apeluri telefonice, medicul nu a vrut să răspundă la întrebări. Mai multe surse au declarat că ben Laden suferă de o gravă infecţie renală. O instalaţie mobilă pentru dializă fusese trimisă în

ascunzătoarea lui din Kandahar (Afganistan), în prima jumătate a anului 2000, conform « surselor autorizate » citate de *Le Figaro* şi RFI. (AFP, vineri 31 oct. 2001, orele 14[04]).

CIA a negat rapid aceste lucruri jenante şi incomode, raportate de adevăraţi ziarişti de investigaţie (astfel de ziarişti încă există în Franţa). Un purtător de cuvânt CIA, de la Cartierul general din Virginia (Langley), tratã articolul din *Figaro* drept un « non-sens complet şi absolut. Este fără sens, este absurd, este ridicul, este fals ». CIA îşi anunţă intenţia de a adresa un protest către *Figaro*. Spitalul american din Dubai dezminţii că a îngrijit pe ben Laden (*The Scotsman*, 1 nov. 2001). În acest context, Richard Labevière, scriitor şi şef RFI a replicat, arătând că Ussama ben Laden lucra pentru CIA încă din 1979, lucru admis de toată lumea în Europa. (31 oct. 2001). RFI rămase pe aceste poziţii, adăugând alte detalii despre Larry Mitchel, contact şi ofiţer tretant al lui ben Laden, în cadrul CIA: « Reprezentantul local CIA, care l-a vizitat pe Ussama ben Laden la spitalul american din Dubai, pe 12 iulie, se numeşte Larry Mitchell. Cartea sa de vizită indică funcţia de agent consular », dar toată lumea, mai ales mica comunitate de expatriaţi din Dubai, ştie că asta este o acoperire. Larry Mitchel ţine de « Casa Mare », cunoscută sub numele de CIA. De altfel, cel în cauză nici nu se ascunde. RFI continuă : « Specialist al lumii musulmane şi mai ales arabe, Larry Mitchel este o personalitate ce animă serile monotone ale expatriaţilor din Dubai. Unul dintre prietenii săi obişnuieşte să spună că exuberanţa lui naturală îl împinge adesea să vorbească despre subiecte confidenţiale. Fără îndială, acesta este unul dintre motivele pentru care a fost rechemat în Statele Unite, pe 15 iulie. Aproximativ 20 de zile după 11 septembrie, într-un text datat 5 octombrie, CIA neagă, ca rumoare fără nicio bază, faptul că stimata agenţie ar fi avut vreodată contacte cu ben Laden şi grupul acestuia, inclusiv pe vremea războiului anti-sovietic din Afganistan. Acest comunicat CIA este însă în contradicţie totală cu o afirmaţie oficială anterioară, a mai multor reprezentanţi ai administraţiei americane înseşi ». (http://www.rfi.fr. 1noiembrie 2001).

Totul este clar : CIA oferea servicii de sprijin vital lui ben Laden, mult timp înainte de pretinsa transformare a acestuia în monstrul din fruntea războiului mondial contra Statelor Unite. Realitatea este că ben Laden şi al-Qaida nu au încetat niciodată să servească strategia CIA, oricare a fost aceasta. La aceeaşi concluzie ajunge şi Thierry Meyssan : « În realitate, CIA a continuat să recurgă la serviciile lui Ussama ben Laden contra influenţei Rusiei, după cum a făcut-o şi contra influenţei Sovieticilor ». Echipa ce câştigă nu se schimbă. În 1999, "Legiunea arabă" al-Qaida a fost utilizată contra regimului de la Belgrad. Ea a fost operaţională şi în Cecenia, cel puţin până în noiembrie 2001, după cum o atestă *New York Times* (Michael Wines, 9 decembrie 2001). Pretinsa ostilitate a lui ben Laden contra Statelor Unite a permnis acestora să nege orice

responsabilitate în toate aceste lovituri de nemărturisitee ». (Meyssan 2002, p. 119).

În cursul verii 2004, vorbind despre impactul anonimului *Imperial Hubris*, ziarul *Washington Post* a făcut un scurt rezumat al serviciilor strategice furnizate de al-Qaida prea-stimatei agenţii de crime şi de spionaj CIA. « Lagărele al-Qaida erau îmbâcsite de vechi combatanţi ce antrenau insurgenţii să se bată şi să formeze alţi insurgenţi pentru a lupta, dincolo de NATO şi de Afganistan, armatele naţionale din Caşmirul indian, Cecenia, Uzbekistan, Eritreea, Yemen, Arabia Saudită, Algeria, Tadjikistan, Egipt, Bosnia, China de Vest, Indonezia, Malaysia, Macedonia, Kosovo şi Filipine ». (Critica Anonim, *Imperial Hubris*, *Washington Post*, 11 iulie 2004). Subliniem : toate aceste ţări sunt, sau au fost ţinte americane de destabilizare. De altfel, lista este incompletă, întrucât nu cuprinde Libia, de exemplu.

De asemenea, presa iraniană remarcă şi ea bizarele contacte ale al-Qaidei cu oameni ce depind de bugetul Statelor Unite. Martirizând raportul comisiei 11/9, cotidianul *Teheran Times* vorbeşte de « Khalid Sheikh Mohammed, presupusul creier de la 11 Septembrie, care a fost vreme îndelungată asociatul lui Abdoul Rassoul Sayyaf, unul dintre şefii Alianţei Afgane de Nord şi aliat tradiţional al lui Hamid Karzai, preşedintele afgan susţinut de Statele Unite ». (*Teheran Times*, 27 iulie 2004).

IV. 9. AL-QAIDA ŞI TRAFICUL NATO DE DROGURI DIN PENINSULA BALCANICĂ

În legătură cu al-Qaida se ştie şi că presupuşii discipoli ai lui ben Laden sunt traficanţi de mare anvergură – altă particularitate pe care ei o împart cu serviciile secrete CIA şi MI-6. În cursul uni *briefing* strategic din toamna lui 2001, Gwen McLure, de la divizia criminală Interpol a anunţat, oficial, unui grup de parlamentari din ţările NATO, că Interpol are dovada că grupul ben Laden este « în legătură cu gangurile albaneze din fruntea reţelei în creştere a crimei în toată Europa. De asemenea, anchetele Interpol au arătat că pe timpul războiului NATO din Kosovo, ben Laden pusese la dispoziţia KLA unul dintre principalii săi şefi militari ». De asemenea. această funcţionară Interpol declară că, potrivit poliţiei albaneze, o reuniune specială ar fi avut loc în Albania, în prezenţa lui ben Laden şi a mai multor teroriști algerieni. Funcţionara a subliniat că « pe timpul acestei reuniuni au fost definite unele structuri, reţele de propagandă, finanţare şi susţinere logistică a grupelor armate algeriene ». În timpul războiului din Kosovo şi imediat după, când KLA a luat controlul acestei regiuni, traficul de droguri şi de arme a ieşit de sub orice control. Aşa numita « mafie albaneză » a sfîrşit prin a controla 80%

din distribuţia de heroină în Europa de Vest, plecând de la baza din Kosovo, protejată de către NATO. Diferenţa dintre reţelele criminale şi cele teroriste dispăru cu totul, ceea ce a creat un efect distrugător mult mai mare. « Aceste sindicate ale crimei s-au aliat, sunt gata să coopereze şi să încheie acorduri cu alte grupuri ale crimei organizate», a declarat funcţionara respectivă, adăugând că Interpol are dovezi că teroriştii ceceni sunt implicaţi în activităţi criminale şi teroriste. Conform unor surse balcanice şi altor dosare, responsabilul conexiunii terorism-crimă organizată din Balcani era consilierul sau controlorul şef al lui ben Laden, omul din fruntea Jihadului egiptean, Ayman al-Zawahiri. Fratele acestui Zawahiri, Mohamed, ar fi fost în Macedonia exact după 11 Septembrie, în fruntea unui gang de mercenari ideologici, pentru a lansa un alt mare asalt KLA contra ţării. Aflat în Albania, al-Zawahiri a jucat un rol important în ofensiva KLA-NATO contra Serbiei, în 1999 (*Independent*, 24 octombrie 2001). Conform anumitor specialişti, frontul unit al-Qaida-KLA a preluat « conexiunea bulgară » din anii 80 (Ruta Balcanilor), adică un trafic enorm de arme ce se schimbă pe droguri, implicând numeroase servicii secrete NATO, ale fostului Pact de la Varşovia, ale altor servicii secrete şi ale altor mafii etnice. Conexiunea bulgară a fost supravegheată mai îndeaproape după tentativa de asasinat contra papei Ioan-Paul al II-lea, din 13 mai 1981. (*The Independent*, 24 octombrie 2001).

IV. 10. ZAWAHIRI SI PREFERINTA NATO : KLA

Fratele lui Ayman al-Zawahiri, adjunctul lui ben Laden, ar fi participat, după 11 septembrie, la acţiuni teroriste în Macedonia de Nord, unde armata KLA, a Albanezilor, jucăria NATO, a început o nouă campanie teroristă. « Zawahiri conexion » a ieşit la lumină pe 25 octombrie 2001, când « noua » KLA din Macedonia, Armata naţională albaneză (ANA), revendică atentatul cu bombe contra postului de poliţie şi clădirea municipală din Tearce, în Macedonia de Nord. Tearce este un oraş din Macedonia, asediat, ocupat şi « curăţit » de locuitorii lui macedoneni, devenind scena unei simbolice menţineri a ordinii de către o poliţie mixtă, compusă din Albanezi şi Mecedoneni.

IV. 11. ŞCOALA BRITANICĂ DE ŢAPI ISPĂŞITORI

În decembrie 2001, o adevărată fereastră s-a deschis peste terorismul sponsorizat de Anglia, când chiar autorităţile britanice fură obligate să aresteze şi ancheteze pe Mark Yates, un aşa zis expert în securitate, şef al unui lagăr de antrenament în mânuirea armelor de foc, undeva în Alabama. Legat de teroriştii islamici manipulaţu de către Marea Britanie, Yates era bănuit că, pe pământ american, el este cel ce îi ajută pe aceştia în perfecţionarea instrucţiei, înainte de a se bate în

alte părţi ale lumii. Bodigard britanic şi maestru de tir cu toate armele, după tot felul de operaţiuni în Anglia şi Statele Unite, Yates aranjase un antrenament de « tir real », nu departe de Marion (Alabama), pentru atragerea candidaţilor şi a aspiranţilor la războiul sfânt. Poliţia britanică îl suspecta ca şef al componentei americane a programului de antrenament « Provocarea supremă a Jihadului », propus pe piaţa londoneză de către compania Sakina Security Services, proprietatea lui Suleiman Bilal Zain-ul-abidin. Evident, Yates nu a recunoscut nimic, dar toată lumea îl consideră şeful şi iniţiatorul tuturor operaţiilor de antrenament în Statele Unite al teroriştilor islamici.

Între altele, « Provocarea supremă a Jihadului » ţinea permanent un curs de « arta provocării de fracturi » şi un altul de « improvizare artizanală de bombe şi substanţe explozive ». Înainte de a combate pentru cauza islamică pe un front sau altul, instrucţia americană dădea Musulmanilor britanici posibilitatea de a trage cel puţin 3000 de focuri la standul de tir. Publicitatea cursului afirma că « antrenamentul serios nu este posibil decât în străinătate », din cauza legilor britanice privind armele de foc. Procurorii britanici declarară că anchetatorii lor percheziţionaseră apartamentul lui Zain-ul-Abidin, găsind hârtii ce păreau să indice legături cu Oussama ben Laden şi al-Qaida, documentaţie antisemită şi arme de foc aparent inoperante, între care o carabină şi două revolvere. *Sunday Telegraph* vorbeşte de un alt curs de antrenament militar, într-un lagăr secret lângă satul Yetchog, în sudul Ţării Galilor. În acest lagăr, condus de Trans Global Security International, tineri Musulmani şi nu numai învaţă utilizarea mitralierelor Uzi.

Articolele privind lagărul de antrenament din Ţara Galilor reaprinseră dezbaterea britanică privind modul în care Anglia a devenit un centru de recrutare militară a islamiştilor radicali. Şeicul Omar Bakri Mohammed, lider islamic din Londra, autor de diverse tulburări, fondator al organizaţiei fundamentaliste al-Muhajiroun şi uneori purtător de cuvânt al lui ben Laden anunţă, în 2000, că întrre 1800 şi 2000 de Musulmani britanici se antrenează anual, în afara Angliei. « Pe tinerii Musulmani din universităţi şi moschei îi invităm la un dejun-dezbatere, cu care ocazie discutăm despre atacurile neîntrerupte suferite de noi în Cecenia, Palestina sau Caşmir », spune Bakri Mohammed. « Îi ajutăm să-şi înţeleagă datoria de a ajuta războiul sfânt, luptând cu cuvântul, prin contribuţie bănească şi dacă pot chiar cu corpul lor, pentru a-şi elibera patria ». Ca şi al-Qaida, grupul al-Muhajiroun, al lui Bakri, pledează pentru lichidarea a peste cincizeci de State cu majoritate musulmană şi înlocuirea lor cu cu un singur « khilafah » (califat) sau Stat islamic. (*Sunday Telegraph*, MSNBC, 27 dec. 2001).

Acelaşi *Sunday Times* devăluie că înregistrările prin satelit ale unui telefon de-al lui ben Laden, între 1996 şi 1998, arată că « Marea Britanie este în centrul proiectelor teroriste ale campaniei mondiale de

crime şi distrugeri ». Ben Laden şi principalii săi locţiitori au telefonat în Marea Britanie mai mult decât în orice altă ţară. Ei au avut 260 de apeluri telefonice din Afganistan, cu 27 de numere din Anglia. Potrivit documentelor procesului intentat după atentatele cu bombe contra ambasadelor americane din Africa orientală, telefonul folosit ar fi fost cumpărat în 1996, cu ajutorul Dr Saad al-Fagih, în vârstă de 45 de ani, şef al Mişcării pentru reforma islamică din Arabia, mişcare domiciliată la Londra. Al-Fagih a fost utilizat regulat de către BBC, ca expert în privinţa lui ben Laden. Cartea sa de credit a fost utilizată pentru cumpărarea a peste 3000 de minute de conversaţii telefonice plătite cu anticipaţie. Înregistrările arată apeluri către zece alte State, cel mai frecvent, după Anglia, fiind Yemenul, ţara de origine a lui ben Laden. Între aceste convorbiri telefonice nu s-a găsit însă niciuna cu Irakul (*London Sunday Times*, 24 martie 2002).

IV. 12. AL-QAIDA ŞI LONDONISTANUL

Se ştie de mult că Londra este principalul centru al radicalismului islamic, deşi mediile PRT nu au vorbit niciodată despre asta. În secolul al XIX-lea, când Mazzini şi Marx îşi făceau veacul prin Londra, se spunea că « Anglia susţine toate revoluţiile, mai puţin pe a sa ». În lumea post-colonială, Britanicii au găsit avantajos să încurajeze anumite mişcări violente, susceptibile să servească destabilizării şi asasinării în vechile lor colonii, pe care foştii stăpâni nu suportau să le vadă devenind State moderne, puternice şi eficace. Între 1995 şi 1999, multe ţări protestară contra toleranţei guvernului britanic, ce lăsa grupurile teroriste să acţioneze pe teritoriul său. Printre protestatari figurau Israelul, Algeria, Turcia, Libia, Yemenul, India, Egiptul, Franţa, Germania, Nigeria şi Rusia. Dacă această listă ar fi difuzată şi cunoscută de toată lumea, anumiţi comentatori radio din Statele Unite ar fi obligaţi să-şi revizuiască imaginea lor despre Statele ce sprijină terorismul.

Un anumit număr dintre grupurile citate ca teroriste de către Departamentul de Stat american îşi aveau sediul la Londra. Printre acestea figura grupul islamic din Egipt, condus de actuala mână dreaptă a lui ben Laden, Zawahiri, despre care se ştie că a participat la asasinarea preşedintelui egiptean Sadat. Acelaşi grup asasinase turiştii ce vizitau Luxorul, cu scopul de a ruina turismul egiptean. Tot la Londra era domiciliat Jihadul egiptean, Hamasul palestinian, Grupul islamic armat algerian (GIA, responsabil de mesacre la scară mare, în ţara sa), Partidul kurd al muncitorilor (PPK), care ataca obiective din Turcia, Tigrii eliberării lui Tamil Eelam (Sri-Lanka), care au asasinat primul ministru indian Rajiv Gandhi. Şeicul Bakri, un purtător de cuvânt al lui ben Laden, activa la Londra ca la el acasă, până către

mijlocul lui 1998 şi chiar mai târziu, ba chiar a ţinut o conferinţă după atentatele cu bombe contra ambasadelor americane din Africa Orientală. Asasinarea unor personaje ca Sadat şi Rajiv Gandhi constituie o bună măsură a destabilizării ţărilor în curs de dezvoltare, de care sunt capabile unele dintre aceste grupuri.

Din când în când ziarele non-engleze şi non-americane subliniază rolul Londrei în cadrul subversiuniii mondiale. « Urma şefului GIA, din Paris, duce în Anglia. Capitala britanică a servit de bază logistică şi financiară a teroriştilor », scria *Le Figaro* din 3 noiembrie 1995, după o serie de atentate foarte grave, comise în Franţa. În octombrie 2001, o dare de seamă a Adunării naţionale franceze afirma că Londra juca rolul de cameră de compensaţie pentru spălarea banilor murdari, ai organizaţiilor teroriste şi criminale. La 3 martie 1996, Hamas a comis un atentat la Ierusalim, într-o piaţă, omorând 12 Israelieni. Ceva mai târziu, un ziar englezesc scrise că « după informatorii securităţii israeliene, fanaticii sunt finanţaţi şi conduşi de către celulele teroriste ce acţionează aici… Şefii militari din Ierusalim au explicat în ce fel au reuşit grupurile islamice să primească şapte milioane de lire sterline din darurile organizaţiilor britanice ». (*Daily Express*, Londra, 5 martie 1996).

În cadrul unei campanii de destabilizare a Egiptului, la mijlocul anilor 1990, organul oficios al guvernului egiptean sublinia că « Marea Britanie a devenit baza numărul unu a terorismului internaţional » (*Al-Ahram*, Cairo, 7 sept. 1996). Preşedintele egiptean Hosni Moubarak sublinia că «…anumite State, precum Marea Britanie, acordă azil politic teroriştilor şi într-o zi vor plăti preţul ». (*Al-Hayat*, 18 sept. 1996). Ziarele britanice erau neliniştite de activitatea intensă a extremiştilor islamişti, pe care o constatau chiar în jurul lor. Către sfârşitul anilor 1990, existau atât de mulţi extremişti islamişti la Londra încât acest oraş a fost şi este supranumit « Londonistan ».

Principalul ziar de dreapta din Regatul-Unit scria : « Marea Britanie este un centru internaţional al militantismului islamic la scară mare… iar capitala a devenit sediul unei diversităţi preocupante de mişcări radicale islamiste, dintre care cele mai multe nu îşi ascund tendinţele la violenţă şi terorism, pentru a-şi atinge scopurile ». (*Daily Telegraph*, Londra, 20 nov. 1999). Preşedintele rus Putin vedea legătura directă dintre scena islamistă londoneză şi terorismul din propria sa ţară. Iată ce a declarat el unui magazin german: « La Londra există un centru de recrutare pentru cei ce vor să participe la luptele din Cecenia. Neoficial, dar pe faţă, se vorbeşte de recrutări de voluntari pentru Afganistan ». (*Focus*, septembrie 2001).

Moscheia din Brixton, în plin centrul Londrei, a fost unul dintre cele mai cunoscute centre de recrutare a teroriştilor. Acesta era punctul fix al lui Zacarias Moussaoui, Francezul judecat la Alexandria

(Virginia), dar şi baza lui Richard Reid, omul cu bombe în tocurile de la pantofi (dec. 2001). Autorităţile britanice tolerau predicile anti-americane ale imamului Qureshi, în faţa a 4000 de Musulmani din închisorile englezeşti, întrucât astfel erau recrutaţi guguştiucii pentru maşina terorizării lumii întregi. După Bakri, purtătorul de cuvânt al lui Ben Laden, 2000 de luptători se antrenau anual către sfârşitul decadei 90, dintre care mulţi în Statele Unite, din caua legislaţiei permisive a acestora, în privinţa armelor. Rivala moscheii din Brixton era moscheia din Finsbury, tribuna de propagandă la fel de eficace a demagogului al-Masri, care a sfârşi prin a fi prins cu mâţa în sac, în primăvara lui 2004. Totul arată că Londra este unul dintre cele mai eficace locuri de recrutare de ţapi ispăşitori, păcăliţi, fanatici, agenţi dubli şi alţi viitori capabili de orice pe scena teroristă.

IV. 13. AL-QAIDA SI MI-5 CONTRA LIBIEI

Nu întâmplător, Libia lui Mouammar Kadhafi, care a fost bombardată de Statele Unite, la mijlocul anilor optzeci, a devenit o ţintă al-Qaida. În martie 1994, partizanii lui ben-Laden au ucis doi agenţi germani din Libia. Apoi, în noiembrie 1996, cu ajutorul organizaţiei locale a lui ben Laden, serviciul secret britanic MI-5 a încercat să asasineze dictatorul libian, tentativă soldată cu mai mulţi morţi. Acesta este un exemplu perfect de utilizare a al-Qaidei de către serviciile britanice în scopuri teroriste de Stat, în vederea eliminării unui lider politic ce nu se bucura de simpatia Londrei. (Hollingsworth şi Fielding). Concluzia se impune de la sine: al-Qaida este una dintre filialele serviciilor secrete anglo-americane.

Conform autorilor francezi Brisard şi Dasquié, ben Laden era utilizat, de către stăpânii şi controlorii lui, încă de la începutul anilor 80, pentru a-l deranja de Kadhafi, ce-i refuzase permisiunea de a-şi instala o bază de operaţiuni în Libia. « Furios din cauza refuzului libian, ben Laden a organizat atacuri contra acestei ţări, inclusiv tentative de asasinare a lui Kadhafi », după cum a declarat Dasquié agenţiei de presă IPS. Autorii francezi citează Grupul de luptă islamică (IFG) instalat la Londra ca fiind centrul opozanţilor libieni cei mai apropiaţi de ben Laden. Dasquié declară la IPS că « Kadhafi a asmuţit Interpolul şi alte poliţii occidentale contra grupului IFG din Londra, fără să obţină vreodată cooperarea cerută. În chiar acest moment (sfârşitul lui 2001, membrii IFG trăiesc bine mersi la Londra ». În 1998, un fost ofiţer MI-5, David Shayler, a declarat ziariştilor că serviciile secrete britanice finanţaseră tentative de asasinare a lui Kadhafi (IPS, 15 nov. 2001).

Un foarte rar moment de adevăr privind infrastructura terorismului internaţional me-a fost oferit în octombrie 2001 de către Kadhafi, care

ştia că al-Qaida deţine palmaresul de tentative de asasinat contra lui, în contul Anglo-Americanilor. Cu ocazia unei apariţii în emisiunea populară « Direcţia opusă », pe canalul al-Jazira, Kadhafi condamnă atentatele de la 11 Septembrie, calificând Afganii-Arabi ai lui ben Laden drept « câini vagabonzi » şi teroriști. Apoi Kadhafi vorbi despre reţeaua de susţinere a al-Qaidei :

> **Kadhafi:** În realitate, nu înţeleg nimic din asta. În sfârşit, dacă America ar avea intenţia serioasă de a eradica terorismul, prima capitală pe care ar trebui să o inunde cu rachetele sale ar fi Londra.
>
> **Intrebare:** Londra?
>
> **Kadhafi**: Da, Londra, acesta este centrul terorismului. Ea adăposteşte teroriştii. Câtă vreme America nu bombardează Londra, nu pot lua în serios Statele Unite, în sensul că una zic, alta fac. Vreau să spun că Londra este mult mai periculoasă decât Kabul. De vreme ce bombardăm Kabul fără a începe cu Londra, înseamnă că lumea a înnebunit. (Al-Jazira, Quatar-Tripoli, 25 oct. 2001).

Reporterul însă era o veche cârtiţă BBC, aşa că a schimbat repede subiectul, înainte ca dictatorul suferind de ciclotimie să poată spune mai mult. În acelaşi timp, canalul al-Jazira era ascultat cu atenţie de toate serviciile radiofonice internaţionale, întrucât el prezentase cele mai bune reportaje de provenienţă afgană. Nimeni însă nu a făcut aluzie la aceste revelaţii ale lui Kadhafi.

IV. 14. NEO-CONSERVATORII AU PLANURI PRIVIND VIITORUL MONDIAL AL AL-QAIDEI

Anumite voci ale oligarhiei neo-conservatoare din Washington nu lasă nicio îndoială în ce priveşte decizia acesteia de a folosi vreme îndelungată al-Qaida ca instrument de aranjare şi rezolvare a afacerilor întregii lumi. Neo-conservatorul Robert Killebrew, colonel în retragere, estimează că al-Qaida este « ameninţarea trecută dar şi viitoare », căci « al-Qaida pe care o vom vedea în 2010 va fi o ameninţare mult mai mare pentru America decât al-Qaida pe care trupele noastre o înfruntă astăzi ». După Killebrew, « ne putem aştepta ca în zece ani al-Qaida să deschidă unul sau poate mai multe fronturi politice în Statele predominant islamice, încetând de a fi o mişcare teroristă ucigaşă dar difuză, transformându-se într-o organizaţie guvernamentală implacabil ostilă, prezentă în întreg Orientul-Mijlociu, o provocare geostrategică majoră pentru America şi aliaţii noştri…Transformarea politică a al-Qaidei într-o mişcare radicală pan-islamică va împărţi lumea în două : Occidentul progresist şi un anumit număr de State profund reacţionare şi posedând arma nucleară. La orizont se întrevede posibilitatea unui conflict mult mai grav ». (*Washington Post*, 8 aug. 2004).

Se vede intenţia mafio-oligarhiei de a utiliza ideologia păşunistă a al-Qaidei pentru a manipula lumea arabă şi musulmană în chiar

vederea distrugerii ei. După cum vom vedea, puterilor neo-coloniale şi neo-imperialiste le-a fost totdeauna frică de naţionalismul arab laic, de tipul nasserismului. Aceste puteri au făcut tot ce au putut pentru a provoca alternative fundamentaliste islamice în toate ţările musulmane, prelungind astfel înapoierea şi izolarea acestora. Pentru Statele Unite, marele pericol a fost totdeauna un eventual acord de dezvoltare economică între ţările producătoare de petrol şi Europa occidentală, Japonia şi marile naţiuni ale lumii a treia, de exemplu Brazilia. Fanatismul al-Qaidei face imposibil un astfel de acord, împiedicând orice formă de cooperare eficace între cei doi parteneri, care ar putea rivaliza cu Statele Unite – cel mai mare susţinător al al-Qaidei, după cum, la fel, Bank of England şi Royal Dutch Shell, City din Londra şi Wall Street au fost cel mai mari propulsori ai lui Hitler – întâi în sus şi apoi în jos… Logica acestei viziuni impune o anumită regulă : cel ce ştie că, mai devreme sau mai târziu va trebui să înfrunte un adversar, va trebui să manvreze astfel încât în fruntea acestuia să se găsească un şef incoerent, incompetent şi fanatic, incapabil prin chiar structura lui sufletească că încheie alianţe cu ceilalţi inamici ai săi.

Probabil că exact asta vrea să spună Bush-43, către sfârşitul lui 2001, când a afirmat că Statele Unite au « cele mai bune servicii secrete posibile ». Tot asta vrea să spună şi Porter J. Gross, republicanul din Florida ce a prezidat (2001) Comisia restrânsă permanentă a Camerei Reprezentanţilor, cu privire la aceleaşi servicii de informaţii. Cu alte cuvinte acesta a exprimat aceeaşi idee, negând orice slăbiciune sau imperfecţiune a serviciilor secrete americane, în perioada din jurul lui 11 Septembrie 2001 (George Bush, *The Unauthorized Biography*, Tarpley şi Chaitkin). Cum s-a ajuns aici ? Cei ce îşi pun această întrebare pot începe să răspundă prin a-şi aminti că deja Prescott, bunicul lui Bush, s-a implicat în infrastructura financiară a firmei naziste Thyssen…

IV. 15. PRELIMINARII : TERORISMUL IN ANII 1990

Dragii mei, care aţi văzut explozia acestei bombe, ştiţi foarte bine că am fi putut împiedica asta.
Emad Salem, FBI, 1993

Teroarea fabricată de Statul contemporan este o intreprindere pe care manipulatorii teroriştilor decid să o intensifice progresiv, pe de o parte pentru a-şi ameliora propria lor pregătire tehnică, pe de alta pentru a agrava, compromite şi zăpăci, încetul cu încetul, moralul cetăţenilor, consolidând sau îngogonând minciunile stupefiante şi incredibile cu privire la ceea ce este pe cale să se petreacă. De exemplu, terorismul italian al anilor 1967-1985, condus de către serviciile secrete NATO, MI-6, CIA, şi SISMI, arată o continuă escaladă,

în cadrul căreia fiecare atentat devenea treapta premergătoare următorului, cu tendinţa generală de a intensifica şi consolida caracterul operaţiunilor, cu din ce în ce mai multe victime, atingând punctul culminant la Bolonia, în 1980.

Raportându-ne la terorismul din Statele Unite, în decada 1990, observăm aceeaşi curbă. Asistăm la o continuă creştere a terorii, fiecare nou atentat comportând noi elemente, ce vor deveni şi mai importante în atentatele viitoare. Merită să subliniem că în decada anilor 90, foarte rare au fost cazurile de mafio-oligarhi milionari ce au căzut victime terorismului – dacă într-adevăr au existat şi astfel de cazuri. Totdeauna, morţii sunt indivizi cumsecade şi la locul lor, cum a fost cazul miilor de victime de la 11 Septembrie 2001. De vreme ce în plin New York, în cartierul cel mai şic, în plin Washington, în chiar Pentagon, nu a căzut măgăreaţa pe niciun miliardar sau milionar, asta spune ceva ! De altfel, orice nouă minciună gogonată acceptată de obştescul imbecilism democrat măreşte şi mai mult credulitatea obştească-bovină a sistemului politic actual, al mafiei postbelice !

IV. 16. WTC 1993 : FBI-UL PREGATESTE TOTUL APOI LASA LUCRURILE SA MEARGA DE LA SINE

Bomba ce a explodat în garajul subteran WTC (26 febr. 1993) a ucis 6 persoane, a rănit o mie bună şi a provocat haos în întreg sudul Manhattanului. Alţi teroriști intraseră în ţară, graţie aceleiaşi complicităţi CIA, oameni care nu ar fi trebuit niciodată să obţină viza de intrare. FBI cunoştea toate fazele complotului, dar a refuzat să exploateze ocaziile ivite, pentru a interveni şi zădărnicii atentatul. Prima bombă asupra WTC a explodat cu întrega complicitate FBI, care a încercat în mai multe rânduri să arunce « pisica moartă » în curtea misiunii sudaneze de pe lângă Naţiunile Unite. Evident, comisia Kean-Hamilton nu are nimic de spus despre asta.

Desfăşurarea amănunţită a acestor evenimente a apărut sub titlul *The Cell* (Celula), fiind destinată să dezvinovăţească participanţii la operaţie care, apoi, au scris cartea respectivă. Această carte însă trece sub tăcere înregistrările secrete realizate de provocatorul FBI, Emad Salem – înregistrări ale discuţiilor sale cu alţi agenţi şi provocatori FBI, pe care, cu multă înţelepciune, Salem s-a gândit că le-ar putea folosi, la o adică, drept poliţă suplimentară de asigurare. Vechi agent al serviciilor secrete britanice, intrat în banda FBI, acest Salem ştia cum funcţionează terorismul fabricat.

Chiar fără înregistrările lui Sale, *The Cell* este descrierea exactă a incompetenţei criminale ce domneşte în sânul FBI. El începe prin asasinarea, la New York, a rabinului Meir Kahane, un lider terorist israelian, fondator cu ani în urmă al Ligii de apărare jidovească.

Fanaticul egiptean Al-Sayyid Nosair a fost acuzat de această crimă. Nosair nu era însă un fanatic oarecare : percheziţionând apartamentul său, poliţia a det peste « manuale de antrenament ale Şcolii militare speciale de război din Fort Bragg. Printre cele găsite se afla copiile faxurilor trimise de el secretariatului Armatei americane şi şefilor de stat-major ale diferitelor arme. Cum a ajuns el în posesia elementelor ce i-au permis să redacteze aceste documente ? Evident, a existat o sursă, un izvor, un punct sensibil al armatei americane ». (*The Cell*, p 45). Cel mai probabil, propriul său controlor sau ofiţer tretant ocupa un post sensibil în armata Statelor Unite, lucru ce poate fi înţeles de oricine.

Se spune că dosarele în arabă ale lui Nosair conţineau planurile amănunţite ale unei serii de viitoare atentate teroriste, între care atentatul cu bombe din 1993, contra WTC. FBI nu a manifestat interes pentru traducerea acestor documente, arhivându-le pur şi simplu, până ce a fost prea târziu ! Conform autorilor, această dovadă capitală, a « căzut într-o gaură neagră ».

Şeicul Abdel Rahman (cunoscut de cititorii Raportului comisiei Kean-Hamilton, sub numele de Şeicul orb), era un terorist bine cunoscut, prieten cu Gulbuddin Hekmatyar, senior al războiului afgan, foarte îndrăgit de CIA şi de ben Laden. Deşi cu domiciliu obligatoriu în Egipt, a fost totuşi admis în Statele Unite, provenind din Sudan. În lumina diabolizării lui ulterioare, ca unul dintre principalii conspiratori terorişti din decada 1990, avem tot dreptul de a întreba de ce i s-a acordat viza de intrare în Statele UNite ? Iată răspunsul : « Viza lui Abdel Rahman a fost semnată de un funcţionar CIA, de la consulatul american din Sudan. Una dintre teoriile avansate de către agenţii FBI este că CIA a vrut să îi favorizeze emigrarea. În acest scenariu însă, CIA ar fi putut dori să favorizeze nu emigrarea ci legăturile ei cu fundamentaliştii egipteni, pentru a evita repetarea scenariului din Iran 1979, când răsturnarea Şahului a lăsat serviciile secrete americane precum peştele pe uscat. O altă teorie pretinde că funcţionarul respectiv fusese corupt ». (*The Cell*, p. 54).

Mult mai sigur însă, CIA şi cârtiţele sale au vrut să-l utilizeze pe Sheikh pentru acte de terorism contra Egiptului şi/sau a Statelor Unite. Cât despre Şahul Iranului, acesta a fost detronat în mod premeditat de Statele Unite, în cadrul strategiei « fundamentaliste islamice » a lui Brzezinski, cu ajutorul activ CIA. (V. Dreyfus).

În aceste episoade, principalul suspect pare să fi fost un anumit Carson Bunbar, director FBI, ce lucra la divizia securitate naţională şi era însărcinat cu supervizarea activităţii grupului de lucru axat pe terorism (JTTF) din New York. Cei doi controlori ai lui Salem erau Louie Napoli şi John Anticev, care dădeau seamă lui Dunbar. Chiar dacă Salem era un bun informator, Dunbar îl « privea cu reticenţă şi

nu avea cine ştie ce încredere în el ». (*The Cell*, pp. 70-71). În ce îl priveşte, Salem nu voia să poarte micro asupra lui, când vorbea cu teroriştii, căci asta l-ar fi obligat să depună mărturie în justiţie, ceea ce ar fi pus capăt carierei sale de informator. În ciuda insistenţelor lui Dunbar, Salem a refuzat totdeauna să poare un microfon asupra lui. Aparent, el a sfârşit prin a fi « virat » ca informator FBI de către Napoli, la insistenţele lui Dunbar. Versiunea oficială : « Mulţi oameni din FBI, mai ales agenţii ce lucrează în exterior, i-au reproşat lui Dunbar că l-a virat pe Salem ». (*The Cell*, p. 75). O interpretare mai complicată ar fi că Dunbar a sabotat intenţionat supravegherea celulei teroriste. Dunbar era oare o cârtiţă ?

Când pretinsul planificator terorist Ramzi Youssef ajunge pe scenă, inspectorul de imigraţie (INS), de la aeroport, propune încarcerarea lui. Ca din întâmplare însă, « nu s-a găsit un loc în celulele INS, astfel că a fost lăsat liber, contra promisiunii că va reveni mai târziu, pentru a fi interogat ». (*The Cell*, p. 77).

Când teroriştii celulei decid că trebuie să se antreneze, atunci vorbesc cu Garrett Wilson, fost ofiţer al armatei ce lucrează acum pentru poliţia militară, la o bază navală lângă Filadelfia, fiind şi agent NCIS, adică serviciul secret al Marinei. Ideea consta în aceea că pe timp ce Wilson îi va antrena (chipurile pentru un Jihad în Bosnia) ceea ce confirma politica guvernului de atunci), FBI-ul putea supraveghea mişcările fiecăruia, la el acasă ca şi la treaba sau munca lui. Odată în plus, Dunbar făcu o tentativă de sabotaj : « Dunbar era neliniştit la ideea că FBI poate antrena terorişti potenţiali, luptători în războiul sfânt ce puteau să nu fie periculoşi pe moment dar într-o zi ar fi putut utiliza cunoştinţele dobândite contra Statelor Unite… Cu problema asta pe cap, Dunbar nu prea era în apele lui ». (The Celle, p. 88). Din cauza acestor scrupule, Dunbar inventă o soluţie astfel încât teroriştii să fie instruiţi fără ca FBI să fie privat de bogata recoltă de informaţii promise.

Într-un week-end din ianuarie 1993, cam o lună înainte de atentatele la bombă contra WTC, teroriştii se reuniră cu toţii într-o fermă lângă Harrisburg (Pennsylvania), pe care FBI-ul o reperase şi încercuise. Rămânea de aşteptat cu răbdare ca teroriştii să-şi ia maşinile, pentru a se întoarce la casele lor. În acest fel, FBI-ul ar fi putut afla unde dorm şi unde mănâncă, ceea ce i-ar fi permis să-i salte pe toţi, la momentul potrivit. Chiar în momentul critic, Dunbar decise însă că agenţii pierd un timp foarte preţios. El rechemă agenţii FBI la New York, împiedicându-i să urmărească suspecţii până la ei acasă. De asemenea, prin asta voia să se debaraseze de orice anchetă în profitul FBI-ului la Newark, pentru a se spăla pe mâini.

JTTF era la două degete de complotul contra WTC. Odată în plus însă, Dunbar îşi pierdu răbdarea… aşa că s-a ales praful de anchetele JTTF contra Jihadului. (The Cell, p. 91).

De acum, calea era liberă pentru a ataca WTC câteva săptămâni mai târziu. De altfel, FBI sabotase afacerea cu multă grijă.

Printre cei ce au aruncat în aer WTC, foarte puţini erau cei străini forţelor de menţinere a ordinei. După asasinarea rabinului Kahane, Mohammed Salameh şi Mahmoud Abouhalima fuseseră luaţi de guler de către poliţiştii lui Eddie Norris, dar eliberaţi apoi sub presiunea boşilor din NYPD. Cei din JTTF supravegheaseră un anumit număr de alţi teroriști, la standul de tir din Calverton, chiar înaintea afacerii Kahane. Emad Salem câştigase încrederea multora din jurul grupului ce avea legături strânse cu Abdel Rahman Nosair, Abouhalima şi al-Gabrowny. El ar fi fost în centrul complotului iniţial al « celor douăsprezece locuri jidoveşti » şi la un fir de păr de purtătorii de bombe WTC. Câteva luni mai devreme, colegii lui Tommy Corrigan puseseră în urmărire mai mulţi dintre partenerii lor, până în lagărul de antrenament din Harrisburg. Practic, ultimele supravegheri avuseseră loc cu puţine săptămâni înaintea atentatului, când un grup părea să ceară celuilalt cum să-şi procure detonatorii… Cele două dosare fuseseră închise din cauza unor probleme administrative ale FBI, ce ţineau mai curând de hârţoage, decât de urgenţă (*The Cell*, p. 98).

Până atunci, tentativa de disimulare păruse suficient de penibilă şi de epuizantă, dar *The Cell* nu este decât opera incompletă în care autorii îşi mărturisesc incompetenţa, sperând să mascheze astfel o veritabilă trădare. Procedeul nu este nou. El a fost deja utilizat în urmă cu aproape 400 de ani de către spionul veneţian Paolo Sarpi, ce perfecţionase arta de a spune bine despre cineva făcându-se că îl bârfeşte. Această tehnică revine la a devaloriza un om apreciat admiţând că el îşi bate nevasta, dar ascunzând cu grijă că de fapt este un criminal în serie. Scris de către Ralps Blumenthal şi publicat de *New York Times*, la 28 octombrie 1993, articolul următor ne aduce mult mai aproape de realitate :

IV. 17. ÎNREGISTRARILE ARATA EXISTENTA UNUI PROIECT VIZAND A FACE INOFENSIVA BOMBA UTILIZATA PENTRU ARUNCAREA WTC-ULUI IN AER

Funcţionarii poliţiei au fost informaţi că teroriştii construiesc o bombă ce va fi utilizată pentru aruncarea WTC-ului în aer ; atunci ei au hotărît să-i împiedice pe conspiratori înlocuind substanţa explozibilă prin ceva inofensiv, a declarat un informator după explozie.

Acest informator i-ar fi ajutat pe conspiratori să fabrice bomba şi le-ar fi furnizat falsa substanţă explozibilă. Planul a eşuat însă din cauza unui controlor FBI care avea alte idei privind utilizarea lui Emad Salem, a precizat informatorul.

Darea de seamă, este transcrierea a sute de ore de înregistrare efectuate în secret de Emad Salem, din conversaţiile sale cu poliţiştii. Ea arată

că autorităţile erau într-o şi mai bună poziţie decât se crede, pentru a dejuca atentatele cu bombă din 26 februarie, vizând cele mai înalte turnuri din New York.

Comtrolorul « a dat totul peste cap ».

După atentat, (Salem) şi-a reluat munca sa clandestină. Într-o înregistrare nedatată din această perioadă, Salem vorbeşte de o conversaţie avută mai devreme cu un agent despre un super-vizor FBI, pe care nu îl numeşte, şi care « ar fi dat totul peste cap ». « El a vrut să mă întâlnească la hotel », spune Salem, vorbind de super-vizor. « El a cerut să mi se ia mărturia, şi dacă nu ar fi insistat, bomba ar fi fost fabricată cu un fals explozibil şi am fi pus mâna pe indivizii implicaţi. Dar pentru dumnea-voastră… nu s-a mai făcut asta ».

Această transcriere citează pe Dl Salem zicând că ar fi vrut să se plângă la sediul FBI, din Washington, de incapacitatea FBI-ului de a împiedica atentatul, dar că agentul John Anticev l-a convins să se abţină.

Dl Salem a declarat că Anticev i-ar fi spus : « El a zis : nu cred că cei din NewYork vor aprecia că cele din biroul lor ajung la Washington ».

Un alt agent, identificat ca fiind Nancy Floyd, nu contestă relatarea lui Salem, ci pare mai curând să o coroboreze, vorbind « de cei din New York » : « Bineînţeles, pentru că nu le place să se tragă clopotele ».

Mai târziu, Salem a primit un million şi jumătate de dolri de la FBI, pentru ca să-şi ţină gura. Acest articol extraordinar şi transcripţia pe care se bazează arată clar existenţa unei mafii în sânul FBI-ului, care a vrut neapărat ca primul atentat cu bomba să aibă loc efectiv, sabotând întreaga acţiune intreprinsă cu bună ştiinţă de către agenţii FBI şi poliţiştii neiniţiaţi din New York, care voiau să evite dezastrul. Directorii FBI voiau o bombă adevărată şi, în acelaşi timp, au sabotat supravegherea celulei teroriste. Din câte se ştiu, niciuna dintre cârtiţele FBI implicate nu a fost trasă la răspundere. Comisia Kean-Hemilton nu a avut nimic de spus despre serviciile de informaţii. În orice societate normală, participarea activă a FBI-ului la atentatul contra WTC ar fi fost o ocazie pentru desfiinţarea acestei agenţii din cauza disfuncţionării ei, eventual, la limită, curăţirea ei severă de toate uscăturile. Tăcerea Comisiei 11/9, în această chestiune, arată limpede falimentul ei total, moral şi intelectual.

IV. 18. OKLAHOMA CITY

Atentatul ce a lovit clădirea federală din Oklahoma City, şi care a făcut 168 de victime a depăşit cu un grad foarte vizibil curba ascendentă a terorismului fabricat. El a fost ocazia experimentării mai multor componente ale atentatului din 11 Septembrie şi a luării măsurii lor exacte. Între altele, era vorba de a verifica până la ce punct publicul va crede că tehnica şi metodele folosite sunt într-adevăr cele afirmate de către FBI. Toate mediile locale au convenit că au existat mai multe explozii la clădirea federală şi, într-o primă perioadă, mediile naţionale încercară să impună ideea implicării unei organizaţii

teroriste din Orientul-Apropiat. Puţin mai târziu, a vut loc arestarea lui Timothy McVeigh şi a lui Terry Nichols, primul dintre aceştia fiind diabolizat într-un mod nemaivăzut încă, de către PRT, aflate sub influenţa mafio-oligarhiei neo-conservatoare. Oficial, victimele şi pagubele materiale fură atribuite unei camionete Ryder încărcată cu 2100 kilograme de nitrat de amoniu şi staţionată în faţa clădirii. Foarte curând niciunul dintre mediile de (dez)informare nu a mai vorbit de exploziile multiple, a căror existenţă, imediat după atentat, fusese recunoscută de către toate mediile, mai ales cele locale.

Benton Partin, general de brigadă în retragere, din US Air Force, expert în explozibili, inclusiv în detonaţii nucleare, a oferit o analiză convingătoare, demonstrând că explicaţia oficială era imposibilă din punct de vedere fizic – în lumina celor cunoscute despre propagarea unei unde de şoc în atmosferă. După generalul Benton Partin, aerul este un vehicol foarte ineficace, când este vorba de dirijarea undei de şoc asupra grinzilor şi a coloanelor din beton armat, potenţialul distructiv al exploziei scăzând mai rapid decât funcţia inversă a cubului distanţei. În aceste condiţii, este imposibil ca o bombă pe bază de îngrăşăminte chimice să provoace pagubele care au avut loc cu adevărat. Partin concluzionează :

« Clădirea federală Murrah nu a fost distrusă numai de vehicolul [încărcat cu cele 2100 de kg nitrat de amoniu]. Cauza principală a distrugerii sale pare să fi fost detonarea unor explozibili dispuşi cu grijă în cele patru puncte principale ale coloanelor purtătoare, din interiorul clădirii. Singura distrugere posibilă a osaturii din beton armat ce poate fi atribuită numai camionului este prăbuşirea plafoanelor primului şi a celui de al doilea etaj, în "puţul" situat în spatele coloanelor B4 şi B5. Chiar şi această cădere însă a putut fi provocată de o încărcătură distrugătoare plasată pe coloana B3. Este regretabil că o evaluare independentă a pagubelor nu a fost efectuată în timpul curăţării, înainte ca întreaga clădire să fie demolată, la 23 mai. Conţinutul sutelor de camioane de moloz a fost ridicat, concasat şi acoperit de noroi, în spatele unui grilaj blindat… Orice ambiguitate privind utilizarea unor încărcături distrugătoare suplimentare, precum şi tipul de camion utilizat ar fi putut fi rezolvată rapid şi fără probleme dacă FBI ar fi primit ordinul de a preda banda video a camerei de supraveghere a acestui tragic eveniment ».
(www.whatreallyhappened.Comité/RANCHO/POLITICS/OK/PARTIN/ok2.htm)

Curând după explozie, Controlled Demolition Inc (CDI) a fost chemată să distrugă părţile încă în picioare ale clădirii şi să evacueze rapid molozul şi celelalte resturi, ceea ce prefigurează machiajul clar al scenei altei crime, ce va deveni marca primarului Giuliani cu ocazia atentatului WTC, când se va recurge odată în plus la societatea CDI.

Să nu ne facem iluzii privind generalul Partin. El aparţinea organizaţiei numită Fundaţia Rushmore, care lucra cu miliţiile de dreapta ce proliferau în anii 90, pe care le şi studia. Într-o scrisoare din 30 iulie 1995, adresată lui Trent Lott, lider al majorităţii republicane din Senat, Partin a menţionat clar problemele puse de înlăturarea, machiarea, adică falsificarea locului crimei. El a scris că « niciunei agenţii legale nu ar trebui să i se permită demolarea, concasarea, şi îngroparea dovezilor unei lovituri date de contra-terorism, de un sabotaj sau de un atentat terorist, înaintea exminării atente de către o agenţie independentă şi competentă din punct de vedere tehnic. Dacă un avion se zdrobeşte ca urmare a unei bombe, a unei lovituri anti-teroriste sau a erorii unui controlor FAA, aceasta nu ar avea dreptul să cureţe, să adune şi să îngroape dovezile rămase la locul crimei. Într-un astfel de caz, Biroul naţional pentru securitatea transporturilor ar fi chemat pentru a face o anchetă, în cadrul căreia ultima bucată de material rămasă la locul crimei ar fi culeasă de agenţie pentru a determina cauza accidentului ».

Nimeni dintre cei la putere nu a vrut ca locul crimei să fie protejat. Nimeni nu a vrut ca FBI să fie forţat a arăta dovezile pe care le-a sechestrat. Publicului impresionabil i-a fost prezentat un exemplu spectaculos al pretinsei fragilităţi a clădirilor din beton armat în universul falsurilor terorismului fabricat. În plus, apelul la Controlled Demolition pentru distrugerea dovezilor rămase s-a făcut sub ochii şi cu ştirea tuturor. Aceste progrese din partea controlorilor terorismului aveau să devină componentele viitorului terorism fabricat la 11 Septembrie 2001.

Înainte de a încheia subiectul Oklahoma City reamintim că brigăzile pseudo-gang[53] puse în acţiune în anii 90 de către agenţiile de servicii secrete americane şi britanice aveau exact aspectul şi forma miliţiilor de extremă dreaptă, constituind un fenomen foarte răspândit în acel deceniu. Astăzi însă, conform celor spuse de mediile vândute, corupte şi sub influenţă, pur şi simplu ele ar fi dispărut. Ori, un astfel de teren de recrutare a oamenilor antrenaţi nu poate să dispară în zece ani. Anumiţi ofiţeri tretanţi ce dirijau păcălindu-i şi ducându-i de nas pe trupeţii acestor miliţii de dreapta şi-au făcut un locşor în forţele speciale clandestine ce au contribuit la realizarea marii imposturi de la 11 Septembrie 2001.

---

53. *Countergangs*: conform teoriilor specialistului militar britanic Frank Kitson, aşa numiţii *countergangs* sau pseudo-gang(uri) [bandă-benzi, bandiţi, cabale, camarile, bisericuţe, clanuri, clici, coterii, mafii, grupuscule, ligi, răufăcători, secte-sectari, etc.] sunt grupuri de ţapi ispăşitori sau agenţi provocatori ce trebuie să comită crimele ce vor fi atribuite organizaţiei vizate. Altfel spus, al-Qaida este un *countergang* utilizat contra naţionalismului arab şi pan-arab.

IV. 19. ZBORUL 800 AL COMPANIEI TWA

La 17 iulie 1996, cursa sau zborul TWA 800, un Boeing 747, s-a zdrobit pe coasta Long Island[54], catastrofă în care au murit toţi cei 230 de pasageri. Pierre Salinger, fostul ataşat de presă al preşedintelui Kennedy, vechi ziarist la ABC, a declarat fără întârziere că avionul a fost distrus de o rachetă rătăcită a marinei americane. Cu ocazia unei conferinţe de presă la Paris, Salinger prezentă un document de 69 de pagini şi o serie de imagini radar, cu care şi-a argumentat declaraţia. FBI-ul, Pentagonul, şi anchetatorii securităţii federale aeriene au respins această declaraţie, care s-a răspândit ulterior prin Internet. Preşedintele Biroului naţional pentru securitatea transporturilor aeriene, James Hall, a tratat declaraţia lui Salinger de « iresponsabilă ». Salinger şi Mike Sommer (ziarist de investigaţie şi fost coleg cu Salinger la ABC News) afirmară că « racheta » fusese trasă în cursul unui exerciţiu « super-secret » al Marinei, în largul insulei Long Island. Racheta era destinată să ciocnească o altă rachetă Tomahawk, dar pierzând « ţinta de origine » a ciocnit Boeingul 747 al cursei 800 TWA. Cei doi au afirmat că este vorba fie de o rachetă cu energie cinetică, fie de una sol-aer, care ar fi despicat avionul în două. În plus, potrivit lui Salinger, martori ce au observat aceste manevre secrete ar fi auzit vocea unui bărbat ce a exclamat : « Oh, Dumnezeule, am atins acest avion ! ». De asemenea. Salinger a mai afirmat că doi sateliţi ruşi ce treceau pe deasupra scenei respective au înregistrat imagini ce arătau o rachetă lovind Boeingul 747. Personalitatea lui Salinger este un argument în sensul considerării declaraţiei sale cu toată seriozitatea (CNN, 13 martie 1997).

IV. 20. ALI MOHAMED, SERGENT AL FORTELOR SPECIALE AMERICANE : ASISTENT PERSONAL AL LUI BEN LADEN

În legătură cu atentatul din 1993, contra WTC, trebuie cunoscut şi faptul că teroriştii au fost de fapt antrenaţi de către picarescul sergent Ali Mohamed, din forţele speciale ale Armatei Statelor Unite. În diferitele momente ale carierei sale foarte pitoreşti, Ali Mohamed lucrase sau se făcuse că lucrează pentru armata egipteană, Jihadul

54. Însulă a Statelor Unite, în golful New York, ce găzduieşte două dintre principalele districte ale oraşului New York: Brooklyn şi Queens. Populaţia: peste şapte sau opt milioane de locuitori.

islamic egiptean, forţele speciale ale armatei Statelor Unite, serviciul de refugiaţi al-Kifah, mujahedinii afgani şi Oussama ben Laden.

Ali Mohamed s-a născut în Egipt, în 1952, El s-a format la Academia militară din Cairo şi şi-a obţinut epoleţii în forţele speciale egiptene şi serviciile secrete militare, ajungând la gradul de maior. În 1981, s-a antrenat cu beretele verzi americane la Fort Bragg, în Carolina de Nord. Pe când era încă în Egipt, s-a apropiat de şeicul Omar, şeicul orb, pretins membru al Jihadului islamic egiptean. Patru ofiţeri din cadrul unităţii sale sunt cei ce l-au asasinat pe preşedintele egiptean Anouar al-Sadat, în octombrie 1981. În acel moment, Ali Mohamed urma urma cursurile de la Fort Bragg şi nu a fost niciodată implicat în conjuraţie. Totuşi, probabil pentru că era cunoscut ca prieten al asasinilor, el a fost obligat să îşi prezinte demisia.

În 1984, Ali Mohamed începu cariera de consilier pentru securitate la compania Egipt Air, încercând să lucreze şi pentru CIA. După un scurt sejur, CIA l-a respins pentru contacte nedeclarate cu Hezbollah, numele lui fiind înscris pe lista Departamentului de Stat, cu persoanele ce trebuie supravegheate. Totuşi, în 1986 a fost admis pe teritoriul american. Apoi s-a căsătorit cu o Americancă ce lucra în Silicon Valley, devenind cetăţean american în ciuda legăturilor sale cunoscute cu teroriştii.

Deşi aflat pe lista persoanelor ce trebuie supravhegheate, în acelaşi an, 1986, Ali Mohamed s-a înrolat în forţele speciale americane, fiind recrutat de către locotenent-colonelul Steve Neely pentru a ţine conferinţe despre cultura şi politica islamică în cadrul unităţilor anti-ben Laden ce se antrenau la Fort Bragg.

În 1987, el spuse locotenent-colonelului Neely că i-ar trebui un concediu de 30 de zile pentru a merge în Afganistan, unde gherila musulmană lupta contra ocupanţilor Sovietici. Asta ar fi putut da naştere unui incident cu Sovieticii, din care cauză locotenent-colonelul Neely făcu un raport către superiori, cu privire la proiectul lui Mohamed. Superiorii nu au avut nimic de zis. Întors din Afganistan, Mohamd raportă lui Neely că a luptat contra Ruşilor, distrugând mai multe patrule ale acestora. Neely făcu un raport despre cele aflate de Mohamed pe tema aşa numitelor *spetsnaz* (comandouri) sovietice. Ali Mohamed părăsi armata la sfârşitul contractului său, dar rămase în rezerva militară americană. Pe toată durata contractului său, el a făcut parte din Grupul 5 al forţelor speciale aero-purtate de la Fort Bragg. Un pensionar al acestor operaţii speciale a declarat însă că aceste forţe speciale implică un contract şi o apartenenţă specială : cine întră în forţele speciale rămâne pe viaţă în cadrul lor, « neputând părăsi niciodată ecranul radar ».

Între 1989 şi 1992-93, Mohamed dădu cursuri de antrenament para-militar « teroriştilor islamici » din regiunea New York, cărora le-a

fost atribuit atentatul cu bombă contra WTC. El este cel care l-a antrenat pe Nosair şi nu este exclus ca tot el să fie şi autorul documentelor secrete găsite în apartamentul acestuia (*The Cell*, p. 140). Antrenamentele aveau loc în centrul islamic din Brooklyn. Conform ziarului *The Independent* din Londra, o anchetă internă CIA, efectuată în 1998, ar fi arătat că acest centru era « parţial vinovat » pentru atentatul WTC din 1993.

Un alt supervizor al sergentului Ali Mohamed a fost colonelul Norville de Atkine, din Şcoala forţelor speciale de la Fort Bragg care, mai târziu, în 1995, deveni coautor împreună cu agitatorul anti-musulman Daniel Pipes (numit de către Bush-43 în consiliul de administraţie al Institutului american pentru pace) al unei cărţi intitulate « Studii asupra Orientului-Mijlociu », în *Middle East Quaterly* de Pipes.

Apoi, odată în plus, Mohamed încercă să lucreze pentru CIA, după ce, încă din 1990, încercase să-şi facă loc şi în FBI, ca traducător. În timpul unei convorbiri premergătoare eventualei angajări, Mohamed avu ideea de a vorbi despre fabricarea de paşapoarte de către Hamas, ceea ce făcu din el imediat un informator FBI. În două rânduri, la începutul anilor 90, Mohamed aduse în Statele Unite pe cel numit astăzi de mediile de (dez)informare braţul drept al lui ben Laden, Ayman al-Zawahirii, pentru turnee-colectă de fonduri în California. Al doilea turneu de acest fel a avut loc în 1995, în momentul în care Zawahiri şi fratele său începeau desfăşurarea Mujahedinilor în Balcani, sub protecţia reţelelor corupte NATO. Aceşti mujahedini deveniră un element crucial al gherilei albaneze KLA, dirijată de către NATO în Kosovo. Tot în 1995, Ali Mohamed solicită un post de agent de securitate în zona de înaltă supraveghere a unui sub-tretant din ministerul Apărării, nu departe de el, la Santa Clara în California. În acest sens a fost interogat de trei ori de către Serviciul de securitate al Apărării (DSS). Unul dintre prietenii săi conducea o reţea de legături telefonice pentru pretinsa « reţea ben Laden » în lumea întreagă.

Între altele, în 1991 Mohamed lucră ca asistent personal al lui ben Laden, pentru securitate şi altele, exact în perioada când acesta îşi muta cartierul gemeral din Pakistan la Khartum, în Sudan. Bineînţeles, Ali Mohamed i-a făcut şi alte servicii lui ben Laden. În 1999, el declara autorităţilot militare că « în 1992, am condus antrenamentele de bază şi cu explozibili militari pentru al-Qaida, în Afganistan, învăţându-i să creeze structuri celulare care puteau fi utilizate pentru operaţiuni ». (*The Cell*, p. 145). După un interviu cu Ali Mahomed, în mai 1993, agentul FBI John Zindt făcu un raport interesant despre al-Qaida. Către sfârşitul anilor 90, înainte de a-l angaja definitiv ca informator, FBI l-a arestat însă pe Ali Mahomed.

În 1993, pe când călătorea cu un terorist din al-Qaida, Ali Mohamed fu arestat de către poliţia canadiană călare (GRC) ; FBI a intervenit imediat în favoarea lui, ofiţerul său tretant cerând poliţiei canadiene să îl elibereze. Cu această ocazie, *Toronto Globe and Mail* a scris că Ali Mohamed « lucrează cu agenţii americani anti-terorişti, jucând un dublu, dacă nu chiar un triplu rol ».

Patrick J. Fitzgerald, procuror în Illinois de Nord, care l-a urmărit în două rânduri pe Ali Mohamed, a declarat comisiei 11/9 că acesta este un foarte important agent al-Qaida, care « a antrenat cea mai mare parte a şefilor organizaţiei », în special « persoanele care, mai târziu, aveau să comită atentatul din 1993, contra WTC ».

Ali Mohamed a fost judecat în 2000, pentru rolul său în atentatele cu bombă contra ambasadelor americane din Kenia şi Tanzania, pe care Washingtonul s-a grăbit să le atribuie lui Oussama ben Laden şi al-Qaidei, partial din cauza foarte elaboratei lor coordonări. Totuşi, Ali Mohamed a putut încheia un acord cu judecătorul, în schimbul unor informaţii. Între altele, el a recunoscut că i-a antrenat pe teroriştii ce au atacat cu bombe WTC, în 1993. Conform rezumatului mărturiei sale, aşa cum a fost acesta stabilit de către Departamentul de Stat, în 1994 el ar fi primit ordin din partea FBI de a lua avionul din Kenia, cu destinaţia New York, unde a fost interogat foarte amănunţit de un agent, în vederea procesului iminent al şeicului orb Abdel Rahman, acuzat de atentatul contra WTC, din 1993. Mohamed declară : « M-am întors în Statele Unite, am vorbit cu FBI-ul dar nu am spus tot ce ştiam ».

După eliberarea sa de către poliţia canadiană GRC, Mohamed luă avionul pentru Nairobi (Kenia), unde fotografie ambasada americană. Conform mărturiei sale din anul 2000, « privind fotografia ambasadei americane, ben Laden a arătat cu degetul locul unde un camion sinucigaş s-ar putea apropia[55]». Alte atentate atribuite lui ben Laden sunt cele cu bombe, contra ambasadelor americane din Nairobi (Kenia) şi Dar es-Salaam, Tanzania.

În raportul comisiei 11/9 putem citi : « În decembrie 1993, o echipă de agenţi al-Qaida reperă ţintele din Nairobi, în vederea unor atacuri viitoare. Această echipă era condusă de Ali Mohamed, fost ofiţer al armatei egiptene, instalat în Statele Unite la mijlocul anilor 80, înrolat în armata americană şi ajuns instructor la Fort Bragg. La moscheia Farouk, din Brooklyn, dădu sfaturi în stânga şi în dreapta, antrenând o serie de extremişti dintre care unii fură apoi acuzaţi de atacul din februarie 1993 contra WTC ». (*Raportul Comisiei 11/9,* p. 68).

---

55. Cf. Peter Dale Scott, « Omisiunile comisiei 11/9 : acordurile deranjante dintre al-Qaida şi FBI », www.dissidentvoice.org, 27 iunie 2004.

După 11 Septembrie 2001, multe dintre articolele acuzatoare pentru ben Laden erau inspirate de anchetele şi sentinţa procesului trucat al atentatelor din 1993, contra WTC, şi din 1998, contra ambasadelor americane din Africa. Anchetele cât şi procesul avuseseră loc într-o perioadă în care Ali Mohamed era în contact permanent cu FBI şi ministerul Apărării, fiind autorizat să opereze ca spion solitar acreditat oficial. Ali Mohamed trebuie considerat unul dintre cei mai eficace agenţi dubli ai partidului terorii internaţionale, instalat în sânul guvernului Statelor Unite.

IV. 21. ZBORUL EGYPT AIR 990 : ÎNCEPUTURILE SISTEMULUI GLOBAL HAWK ?

31 octombrie 1999, ziua de Halloween[56], a fost marcată de catastrofa misterioasă a zborului 990 al companiei Egypt Air, un Boeing 767, decolat de pe aeroportul JFK din New York, în direcţia Cairo. Puţin înainte de orele 2 noaptea, avionul părăsi brusc altitudinea normală, de 33000 de picioare. Apoi, după câteva manevre disperate, s-a prăbuşit în mare. Prin intermediul Biroului naţional pentru securitatea tramsporturilor (NTSB), guvernul Statelor Unite afirmă că avionul a fost prăbuşit intenţionat, de către co-pilotul Gamil al-Batouti. Versiunea aceasta se baza pe înregistrarea din *cockpit* care, după NTSB, conţinea rugăciunea musulmană a lui Batouti : « Mă încredinţez lui Dumnezeu », puţin înainte ca avionul să intre în picaj, şi încă de câteva ori în timpul căderii. Pe baza acestei rugăciuni, Batouti a fost acuzat de a fi primul pilot sinucigaş dintre Musulmani. Guvernul egiptean a refuzat această explicaţie, cerând o adevărată anchetă, obiectivă.

Despre acest accident, comisia 11/9 spune următoarele : « Către sfârşitul lui 1999, mediile de informaţie au găzduit o largă dezbatere pe tema prăbuşirii, în largul zonei Massachusetts, a avionului Boeing 767, din cadrul zborului Egypt Air 990. Explicaţia cea mai plauzibilă, la care s-a ajuns, a fost că unul dintre piloţi, cuprins de o criză de nebunie, a trecut la comanda avionului, pe care l-a prăbuşit în apele mării. După alarmismul de sfârşit de mileniu (1999-2000), când ţara începuse să se destindă, Clarke organiză o reuniune a Grupului său de securitate anti-teroristă, una consacrată posibilităţii piratării unui avion de către al-Qaida » (p. 345). După cum se vede, Clarke a fost totdeauna doritor să încetăţenească reputaţia al-Qaidei în sânul guvernului american. Comisia 11/9 nu ne spune însă că acest zbor transporta grupul de ofiţeri egipteni ce făcuseră un stagiu de antrenament pe

56. Sărbătoare anuală din ajunul Zilei morţilor (31 oct.), celebrată mai ales în ţările anglo-saxone, în cursul căreia copiii se costumează pitoresc, sună la porţile vecinilor, de la care primesc bomboane, fructe şi jucării. (NT)

elicopterele americane Apache, în ciuda obiecţiunilor vehemente ale guvernului israelian. (von Bülow, pp. 207, 264).

Această catastrofă a devenit foarte cunoscută în urma articolului lui William Langewiesche din *Atlantic Monthly*, publicat la două luni după 11 Septembrie (« Prăbuşirea zborului Egypt Air 990 »), noiembrie 2001. După Langewiesche, pretinsul « pilot-sinucigaş » era un om sănătos, în plină putere şi cu poftă de viaţă la cei aproape 60 de ani, cu trei luni înainte de pensionare. Era căsătorit, avea cinci copii, între care o fată ce se vindecase de o dermatoză la Lod Angeles. La Cairo, Batouti avea o casă confortabilă, iar pe malul Mediteranei o reşedinţă secundară. În bagajele sale avea un pneu pe care îl cumpărase la New Jersey şi un bun număr de eşantioane Viagra, pe care intenţiona să le cadorisească prietenilor. Tentativa de a descrie acest om drept un pilot sinucigaş nu poate fi decât absurdă.

După raportul tendenţios al lui Langewiesche, la 1h48, pilotul căpitan Habashi s-a dus la tualetă, lăsându-l singur pe Batouti la comanda avionului. La 1h48 şi 30 de secunde s-a auzit un sunet de neînţeles pe înregistratorul din cockpit. Langewiesche pretinde că s-a auzit « *control it* » sau « *hidraulic*[57]». A fost probabil un cuvânt comportând trei silabe în engleză, cu accent tonic pe a doua. Semnificaţia lui reală rămâne însă o enigmă. Apoi, în timp ce avionul era în picaj, Batouti repetă de patru ori « Mă încredinţez lui Dumnezeu ».

În ce prineşte atentatele din 11 Septembrie, nicio înregistrare de voci nu a fost adusă la cunoştinţa publicului, nici a cercetătorilor. Evident, FBI şi guvernul au multe de ascuns. Dacă înregistrările de la 11 Septembrie ne-ar fi puse la dispoziţie, am putea auzi ceva apropiat de dialogul din cabina de comandă a zborului Egypt Air 990 :

Habashi : Ce se petrece ? Ce se petrece ?
Batouti : Mă încredinţez lui Dumnezeu. Mă încredinţez lui Dumnezeu.
Habashi: Ce se petrece Gamil? Ce se petrece?
Habashi: Ce este? Ce este? Tu ai oprit motoarele?
Habashi: Lasă motoarele!... Opreşte motoarele!...
Batouti: Ele sunt oprite.
Habashi: Trage! Trage cu mine! Trage cu mine! Trage cu mine!
(Linişte)

Poate că zborul 990 scăpase de sub controlul piloţilor săi şi trecuse pe telecomanda sistemului Global Hawk, al armatei americane? Este vorba de tehnologia ce a servit pentru a ghida dronul *Predator* din Afganistan, despre care Richard Clarke a fost atât de prolix în faţa

57. Două cuvinte a căror pronunţie englezească este destul de apropiată (NT).

Comisiei 11/9, în aprilie 2004. Poate că zborul Egypt Air era Boeingul 767 ales pentru croitoreasa[58] din 11 Septembrie?

În lumina evenimentelor ce au urmat, această ipoteză este mult mai credibilă decât explicaţia absurdă construită de NTSB (National Transportation Safety Board) şi lacheul său Langewiesche.

Mai târziu, graţie înregistrărilor de zbor, s-a constatat desolidarizarea comenzilor de profunzime ale cozii avionului: una dintre ele era în poziţia de coborîre a nasului avionului, cealaltă în poziţie de urcare. « Aripioarele celor două aripi aveau o curioasă poziţie verticală care, în mod normal, nu se vede niciodată pe un avion » (p. 46). Aceste anomalii nu au trezit curiozitatea NTSB-ului, care a subscris total la teza « pilotului sinucigaş ».

Reprezentanţii egipteni la dezbaterile NTSB au subliniat că Batouti a oprit motoarele pentru a limita viteza de cădere. Pe de altă parte, oprind motoarele, Batouti respecta procedura prescrisă de repunere a lor în funcţiune, căci el credea, înşelându-se (din cauza semnalizatorului de ulei joasă presiune) că reactoarele s-au oprit. Aparent, Sabashi credea acelaşi lucru. Când Sabashi i-a spus să tragă, Batouti a făcut cum indică FDR. În ciuda tuturor acestor incertitudini, guvernul Statelor Unite se agaţă cu aroganţă de versiunea lui incredibilă – se spune că vice-preşedintele Al Gore l-a scos din sărite pe preşedintele egiptean Hosni Moubarak, în cursul vizitei sale oficiale la Washington, cu o glumă deplasată pe tema « zborului sinucigaş ». În realitate, a fost probabil vorba de o aplicare concretă a tehnologiei Global Hawk, ca bază « ştiinţifică » pentru terorismul fabricat.

Tarek Selim, şef pilot la Egypt Air, a declarat unui ziarist englez că avionul zbura atât de repede încât trebuie să-şi fi pierdut ampenajul de stabilizare. El a calificat de « ridicolă » şi « absurdă » povestea NTSB-FBI după care unul dintre piloţi ar fi prăbuşit intenţionat avionul. Neavând nicio idee despre Global Hawk, acest pilot şef considera că avionul egiptean «a fost doborît fie cu o bombă, fie cu o rachetă ce a lovit coada » (*Al-Ahram Weekly*, *The Guardian*, 26 noiembrie 1999).

Cât despre Langewiesche, constatăm nivelul prostesc al stilului său propagandist politruc, în pasajul unde încearcă să câştige încrederea cititorului ignorant, în favoarea tezei absurde NTS. Pentru acest specimen de linge blide, NTSB ar fi la adăpost de curentele politice din Washington, « reprezentând gândirea americană cea mai progresistă în ce priveşte rolul şi caracterul unui bun guvern…» (p. 44). Langewiesche continuă : « Pe de o parte pentru că NTSB este o organizaţie sănătoasă şi, pe de alta, pentru că, prin definiţie, NTSB-ul

58. Ultima probă la croitoreasă, pentru ultimul retuş la un costum, dar şi repetiţia unei piese de teatru ce precede repetiţia generală, permiţând, între altele, retuşarea decorului şi a ţinutei actorilor (NT).

consideră partea "bună" a cauzelor, bucurându-se în mod universal de o presă bună. NTSB este tehnocratic, curat, un guvern fără uscături ». (p. 44). Dimpotrivă, Egypt Air este descris ca o intreprindere sinistră, al cărui sediu este într-un imobil de stil stalinist, o intreprindere ce refuză orice privatizare. Fie el cât de profesionist sau tehnocrat, vorba lui Langewiesche, foarte greu s-ar putea găsi un linguşitor mai emerit decât acest specimen american.

Pentru cei ce nu ştiu, în anii 90, marea specialitate a NTSB-ului a fost piratajul financiar şi ruinarea profesionistă a intreprinderilor din domeniul transporturilor feroviare americane, cu intenţia de a le bloca activitatea şi a câştiga cât mai mult posibil din specularea capitalului imobilizat ce se deteriorează. Metoda NTSB consta în a considera, din principiu, că accidentele feroviare se datorează invariabil erorilor omeneşti, niciodată infrastructurii. Un astfel de accident s-a produs la 17 februarie 1996 : trenul mărfar *Amtrak* ciocni trenul local de călători *Marc*, pe liniile Chesapeake şi Ohio, lângă Silver Springs, în Maryland. Unsprezece persoane au fost ucise şi 24 rănite, în această ciocnire. Pentru toată lumea, accidentul se datorase lipsei de întreţinere a sistemului de alarmă, dar NTSB afirmă că el s-a datoratunei erori comise de mecanicul care şi-a pierdut viaţa în accident. Prin lege, NTSB este însărcinat cu anchetarea accidentelor mortale din transporturile americane, sau care implică transportori americani în străinătate. NTSB nu a făcut încă un raport asupra prăbuşirii reale sau aparente a celor patru avioane, la 11 Septembrie 2001. Probabil nici NTSB nu este departe de mafia politică americană, aşa cum sugerează unii.

În articolul său, Langewiesche şi-a dat arama pe faţă într-un mod atât de magistral încât a fost imediat trimis să scrie scriptură şi despre scena crimei de la WTC. Şi de astă dată, prestaţia lui de banditism ziaristic a fost la cea mai mare înălţime : a scris 200 de pagini fără să spună un cuvânt despre ridicarea ilegală a dovezilor de la locul crimei, activitate ce se desfăşura în jurul lui, sub ochii lui, după cum vom vedea mai departe.

IV. 22. ZBORUL AMERICAN AIRLINES 587

La două luni după 11 Septembrie, zborul American Airlines 587 (Airbus A 300-600) a decolat de pe aeroportul internaţional J. F. Kennedy, în direcţia Republicii dominicane. La mai puţin de trei minute după decolaj, avionul s-a zdrobit într-un infern de foc, în inima cartierului Queens. Toţi cei 265 de pasageri şi membri ai echipajului au pierit. NTSB a stabilit că aripioara din coada avionului şi cârma sau direcţia sau tăiat în timpul acceleraţiei. Ca număr de morţi, aceasta a fost a doua catastrofă din istoria Statelor Unite dar şi « primul exemplu de pană în cursul zborului a unui component struc-

tural important, pe un avion construit, practic, din materiale compozite sau disparate », după cum a declarat Marion Blakey, preşedinte NTSB.

În cazul zborului American Airlines 587, funcţionarii federali au părut doritori să evite chestiunea terorismului, astfel că, în mai puţin de 36 de ore au dat publicităţii informaţii amănunţite privind înregistrările din cabina avionului. (*Philadelphia Daily News*, 15 nov. 2001). Şi această catastrofă este însă suspectă, prezentând anumite similitudini tehnice cu zborul Egypt Air 990. Deocamdată, este imposibil de tras o concluzie precisă cu privire la cauzele prăbuşirii acestui avion.

CAPITOLUL V

V. 1. PRETINSII PIRATI AERIENI ERAU CAPABILI SA CONDUCA AVIOANE ?

Bertram : Bun…cum vor face să-l doboare ?
Byers : Ca atunci când pui un mort la volanul unei rable.
Trăgătorii solitari

A sosit timpul să vorbim şi despre ţapii ispăşitori de la 11 Septembrie. Vom neglija un bun număr de detalii despre ei, majoritatea fiind minciuni ce nu merită atenţie. Această chestiune este dominată de mărturiile indirecte, furnizate de fabricanţii de ficţiuni ai FBI-ului. Multe dintre numele vehiculate sunt false, simple invenţii şi legende stufoase. Ceea ce interesează în poveştile despre ţapii ispăşitori sunt acele detalii care îi arată aşa cum sunt ei, ceea ce se vede dincolo de lumea lor superficială, de realitatea buchisită de agenţiile de informaţii şi de cârtiţe.

Cel puţin cinci dintre acuzaţii atrocităţilor din 11/9 sunt aparent în viaţă. Pe de altă parte, FBI nu a prezentat nicio dovadă privind implicarea lor în evenimentele respective. De altfel, însuşi directorul FBI, Mueller, a recunoscut că acuzaţia lui contra celor 19 faimoşi nu ar putea rezista în faţa unui tribunal. Este deci normal şi pe deplin justificat să respingem lista celor 19 acuzaţi, care nu este decât o emanaţie a crescătoriei de cârtiţe FBI. Pe de altă parte, descoperim că printre cei 19 figurează o serie de agenţi dubli ce nu duc lipsă de intenţii criminale. Vom studia însă lista celor 19, pentru a descoperi complicităţile şi contradicţiile inerente ale dosarului întocmit contra lor de către guvernul Statelor Unite. Aşadar, putem spune că această listă ne va fi utilă pentru clarificarea operaţiunilor cârtiţelor şi a celor ce manipulează terorismul.

FBI şi Comisia 11/9 au afirmat într-o singură voce că şeful celor 19 piraţi ai Mitului 11 Septembrie a fost Mohammed Atta, un egiptean bogat, prezentat ca Musulman intolerant, puritan şi doctrinar. Realitatea este însă diferită şi nu ne permite să credem că Atta a acceptat misiunea de pilot sinucigaş din cauza profundelor sale convingeri religioase. Atta nu a fost un Musulman practicant ci mai curând un adept al alcoolului, cocainei, prostituatelor şi cărnii de porc. Aceste detalii biografice sunt importante, arătându-ne că Atta nu a fost un kamikaze fanatic ci mai curând un seducător şi amator de chefuri, în nici un caz un sucit sau scrântit întru Alah, gata să moară pentru

credinţa sa. El a fost o personalitate mult mai complexă, psihopat şi foarte probabil credul, la ordinele patronilor şi manipulatorilor săi, ce i-au împuiat capul cu minciuni pentru a-l face să execute un act destinat să îi dea un rol precis, foarte probabil pentru a fi lichidat.

Pentru a putea fi acuzaţi că au fost piloţi sinucigaşi, trebuia ca ţapii ispăşitori 11/9 să aibă noţiuni de pilotaj. Ceva mai încolo vom examina nivelul de cunoştinţe de pilotaj pe care l-au putut atinge. Este însă limpede că lecţiile de pilotat avioane nu au fost decât o înşelătorie printre altele. Ironia face că ei au fost conduşi în sudul Floridei, pe acelaşi teren al vechilor operaţiuni secrete CIA, ale aventurii din Golful Porcilor, şi Iran-Contra, fără să uităm Watergate. Şcoala ţapilor ispăşitori se găsea în curtea din spate a antenei CIA din Miami, la doi paşi de Central Command, marele cartier general al Statelor Unite pentru Orientul-Mijlociu.

Aceste elemente au fost puse în lumină de reportajul unui fost ziarist, Daniel Hopsicker, de la *Mad Cow Morning News*, care a manifestat mai mult interes, decât FBI, petru studiul comportamentului, al personalităţii lui Atta şi al asociaţilor săi. Hopsicker a descoperit că Atta, mai ales, era un adevărat ratat, un amestec de inepţii, stângăcii, gafe şi irascibilitate patologică. Degradarea lui mintală era atât de avansată încât nu îi putem atribui remarcabilele acte de pilotaj pe care creatorii mitului din FBI şi din Comisia 11 Septembrie i le impută. Totuşi, Hopsicker afirmă că Atta a fost cu adevărat capabil să piloteze avionul, prin improvizaţii, până la turnul nord WTC. De asemenea, Hopsicker pare absedat de pista Arabia Saudită, care ne îndepărtează de rolul esenţial jucat de reţeaua de cârtiţe ce lucrează în sânul guvernului Statelor Unite.

V. 2. ŞCOLI DE PILOTAT AVIOANE PENTRU ŢAPII ISPĂŞITORI

Atta şi Shehhi au fost elevii şcoalii de pilotaj sau conducere de avioane Huffman, la Venice (Florida), mic oraş de coastă, între Tampa şi Naples, locuit mai ales de pensionari. Ramzi ben al-Shibh, despre care versiunea oficială spune că fusese prevăzut ca al 20-lea pirat, tocmai mergea la Venice, când a fost arestat din cauza unei chestiuni de viză. La Venice sunt două şcoli de pilotat avioane, ambele deţinute de recenţi emigranţi olandezi: Huffman Aviation era condusă de Rudi Dekkers iar Florida Flight Training Center de Arne Kruithof. Un al treilea bărbat, acuzat că ar fi fost pilot-sinucigaş, este Siad al-Jarrah, care se antrena la centrul Kruithof. În privat, acesta de pe urmă spunea că s-ar fi format la o bază militară în sud-estul Statului Missouri. Atta şi al-Shehhi ar fi plătit peste 38000 de dolari lui Dekkers, de la

Huffman Aviation, ceea ce este destul de departe de tarifurile seducătoare despre care se crede că ar fi atras la Huffman pe cei doi recruţi.

Doi Olandezi ce conduc pe acelaşi micuţ aerodrom două şcoli de pilotat avioane, frecventate de trei sau de patru piraţi, aşa ceva nu se vede chiar în fiecare zi. Cei doi Olandezi sosiseră la Venice în 1998. Conform informaţiilor serviciilor secrete, citate de Hopsicker « Doi Olandezi ce cumpără şcoli de pilotaj vecine, care apoi se umplu de terorişt, asta face nu un Olandez zburător ci mai curând unul suspect, chiar foarte suspect ». Trei terorişti în două şcoli de pe acelaşi mic aerodrom, în vreme ce Florida are peste 200 de şcoli de pilotaj, iată ceva destul de curios (Hopsicker, *Mad Cow Morning News*, p. 2, 7, 8).

La 6 martie 2002, serviciul de imigraţie şi de naturalizare al Statelor Unite (INS) trimise lui Dekkers două scrisori informându-l că Atta şi Shehhi (despre care se credea că sunt morţi) sunt aztorizaţi să ceară prelungirea vizelor, pentru a rămâne în Statele Unite, întrucât îndeplinesc condiţiile cerute. Cum s-a putut comite o astfel de gafă cu privire la doi dintre cei mai cunoscuţi indivizi în legătură cu cele petrecute la 11 Septembrie. « Eroarea este greu de explicat, spune *New York Times*, pentru că dintre cei 19 piraţi ai aerului, Atta şi Shehhi era printre cei mai cunoscuţi, mai bine descrişi ». Campania mediatică s-a concentrat pe « dezorientarea » INS-ului, dar incidentul se explică prin faptul că informatica guvernamentală pusese de mult cele două nume pe lista derogărilor de la regulile generale de securitate, ceea ce i-a virginizat de orice suspiciune, inclusiv de verificarea cazierului judiciar. Evident, o cârtiţă leneşă sau neglijentă uitase să şteargă cei doi ţapi ispăşitori, deveniţi inutili, de pe lista derogărilor. Aşa se explică faptul că s-au trimis avize de prelungire a vizelor până şi morţilor. Un caz asemănător s-a produs cu un cablu CIA, anunţând, în martie 2000, prezenţa piratului al-Hazni în Statele Unite, cu menţiunea « Acţiuni de intreprins : Nimic ». (JICI, 20 septembrie 2002).

Numele lui Atta figura pe lista suspecţilor CIA-FBI-INS de mai mulţi ani, de când o persoană mai vârstnică, cu acelaşi nume, pusese o bombă într-un autobuz israelian din Cisiordania, la 12 octombrie 1986 (Hopsicker, pp. 144-145). Asta înseamnă că numele respectiv intrase şi el pe lista derogărilor de la regulile de securitate naţională, pentru a permite celui în cauză să intre pe teritoriul american. Atta a fost arestat de poliţie pentru o infracţiune rutieră în comitatul Broward (Florida), în seara de 26 aprilie 2001, pentru conducere fără permis. Foarte rapid a fost însă pus în libertate, sub cauţiune, probabil pentru că era pe lista celor derogaţi.

FBI-ul a sosit pe aerodromul din Venice la orele 2^{30}, în dimineaţa de 12 septembrie. După alte surse, FBI-ul s-ar fi prezentat pe acest aerodrom către mijlocul după-amiezii de 11 Septembrie. Un om de afaceri, aviator şi salariat al firmei Huffman i-a declarat lui Hopsicker :

« Ei (agenţii FBI) au rămas cu mine vreme de patru ore după atentat », cea ce ne face să bănuim că FBI ştia unde sunt Atta şi Shehhi. Hopsicker continuă : « Ca mulţi alţi martori interogaţi de noi, acest cadru competent în aviaţie a declarat că fusese intimidat şi hărţuit de agenţii FBI, care l-au pus sub presiune nu pentru a-l ajuta să-şi amintească ceva ori să le dea vreo informaţie, ci pentru a-şi ţine gura, cum s-a văzut şi în alte cazuri. Povestea începe să devină banală ». Iată ce spunea cadrul firmei Huffman despre Atta şi prietenii acestuia : «Cred că aceşti tipi (Atta & Co) erau agenţi dubli ». (Hopsicker, p. 150). Dekkers însă, care ar fi putut fi arestat ca martor al atâtor piraţi, a devenit, dimpotrivă, o personalitate foarte mediatizată, pe care Larry King a prezentat-o în emisiunea sa pe CNN.

V. 3. ARMATA AERIANA SUB UN FALS DRAPEL

Conform anumitor articole publicate de presă, nu mai puţin de 27 de activişti al-Qaida ar fi frecventat şcoli de pilotat avioane în lunile precedente lui septembrie 2001. Înainte de 2001, Dekkers ar fi lansat o campanie publicitară susţinută în Europa, pentru a atrage străini în şcoala lui de pilotaj. Unul dintre argumentele sale era că învăţatul zborului este mai ieftin în America decât în Europa. Foarte rapid, 89% dintre elevii şcolii Huffman fură străini, dintre care mulţi Arabi. Şcoala Huffman elibera aproximativ 400 de diplome pe an, numai pentru străini.

Conform anumitor spuse, câţiva elevi arabi, ai şcolii Huffman, dispărură către 11/9, fie câteva zile înainte, fie cam în acelaşi timp cu atentatele. Este vorba de o indicaţie că cineva trăgea sforile din umbră : agenţiile de informaţii au mereu câţiva ţapi ispăşitori de rezervă, pentru a-i pune la treabă în ultimul moment, în situaţia că unii sunt arestaţi, ucişi sau scoşi cumva din circuit. Conform serviciilor secrete din epocă, după tentativa lui John Hinckley de a-l asasina pe preşedintele Reagan, în 1981, peste doisprezece solitari deranjaţi, posedaţi de aceleaşi obsesii ca titularul acţiunii, s-au prezentat cam peste tot la poliţie… Ca şi cei de la 11 Septembrie, organizatorii acestei acţiuni nu neglijaseră nimic, având la dispoziţie cohorte întregi de ţapi ispăşitori de rezervă, gata să intervină în caz de nevoie.

Să trecem însă la Wally J.Hillard, care lucra cu Dekkers şi furniza cea mai mare parte din finanţare. El deţinea părţi într-o companie de închiriat avioane Lear Jet, situată în vecinătate, în plus avea interese foarte speciale la Rum Cay, una dintre sutele de insule Bahamas, una suspectă însă, patrulată de un singur şi unic poliţist. Se spunea că această insulă este terenul de operaţiuni al magnatului saudian Adnan Khashoggi, al cărui nume fusese adesea pronunţat în afacerea de trafic de arme Iran-Contra, din anii optzeci, în care fusese implicat Bush-41

şi Olivier North. Un Lear Jet de-al lui Hillard fusese confiscat de către DEA, în iulie 2000, întrucât transporta 25 kg de heroină, ce provenea din Venezuela. Hillard şi colaboratorii lui afirmară că nu ştiau ce conţine coletul respectiv, adus la bordul avionului de către un pasager. În plus, acelaşi Hillard ar fi efectuat dese călătorii la Havana (Cuba), ceea ce teoretic era ilegal, pentru că Statele Unite impuseseră un embargo total asupra comerţului şi chiar contactului cu insula lui Fidel Castro. Toate acestea dau de gândit şi pe bună dreptate s-a spus că nu putea fi vorba decât de operaţii acoperite de lumea din umbră (M*ad Cow Morning New*s, p. 32).

Zborurile regulate sau naveta între Florida şi insulele din jur participă la traficul de droguri, după cum s-a văzut cu ocazia audierilor în afacerea Iran-Contra, la sfârşitul anilor 80. Evident, acest trafic nu a încetat niciodată, iar în ochii publicului el este legat de numele lui Olivier North. Totuşi, trebuie subliniat că împăratul neîncoronat al operaţiunilor clandestine ale guvernului Reagan nu era altul decât vice-Preşedintele George Bush, care a condus toate etapele Iran-Contra, cu ajutorul unora ca Felix Rodriguez (Tarpley, 1992). Aceasta s-a confirmat mai târziu, de către Celerino Castillo, fost agent DEA, care l-a interogat personal pe Bush, în chestiunea traficului de droguri, fără să primească vreun răspuns. DEA consideră că două treimi din drogurile ce pătrund ilegal în Statele Unite trec prin Bahamas.

Unii ziarişti bănuiesc că Dekkers şi Kruithof sunt oameni de paie în cadrul unor operaţii ale serviciilor secrete, legate de aerodromul Venice. Huffman Aviation adăpostea şi birourile Britannia Aviation, mică societate lipsită de capitaluri care, spre surpriza generală, întrecu intreprinderi mai cunoscute şi bine plasate, punând mâna pe un contract de întreţinere a aeroportului regional din Lynchburg (Virginia). Cu ocazia unei audieri, Paul Marten, cadru la Britania Aviation, declară că unul dintre principalii săi clienţi este Caribe Air, despre care se ştie că aparţine agenţiei CIA, parte importantă în traficul de droguri şi de arme Iran-Contra. La vremea respectivă, procurorii de la aeroportul Mena (Arkansas) au confiscat câteva avioane Caribe Air, care şi-a mutat birourile în Republica dominicană. Una dintre surse pretinde că Britannia Aviation era sub protecţia Serviciului de stupefiante DEA, care i-ar fi dat « mână liberă ».

În 2002, Kruithof a trecut pe lângă moarte, când s-a prăbuşit avionul Twin Beech E 18, cu care a zburat la Cancun (Mexic). În aceeaşi perioadă a avut loc o procedură de extrădare şi un proces contra lui Dekkers, ce fusese implicat în prăbuşirea unui elicopter în ianuarie 2003. Evident, niciun efort nu era prea mare pentru a intimida şi reduce la tăcere aceşti doi martori importanţi, iar comisia Kean-Hamilton nu l-a ascultat nici pe unul, nici pe celălalt. (*Mad Cow Morning News*).

Faptul că piraţii aerului au ales Venice, în Florida, ne permite să îi situăm mai precis în cadrul istoriei recente a operaţiunilor clandestine. Analizând Golful Porcilor (1961), asasinarea lui Kennedy (1963), Watergate (1972-1974), Iran-Contra (descoperit în 1986) şi 11 Septembrie 2001 vom găsi imediat numitorul lor comun : Florida, Cubanezii din Miami, într-un cuvânt Cuba ! Pentru Golful Porcilor, Iran-Contra şi Watergate legătura este evidentă şi constă în doi agenţi ce au participat la cele trei operaţiuni 1) Felix Rodriguez, prezent în Golful Porcilor, înainte de a deveni omul de teren al lui Bush-41 pentru Iran-Contras, şi 2) Howard Hunt, prezent în Golful Porcilor şi Watergate.

În cazul asasinării lui Kennedy, deşi mai puţin evidente, aceste legături rămân totuşi suficiente : Oswald era un militant al comitetului Fair Play pentru Cuba iar supravieţuitorii din Golful Porcilor îl urau pe Kennedy. Există o legătură constantă între operaţiunea Mangusta (planul guvernului american de asasinare a lui Castro) şi asasinarea preşedintelui Kennedy. George Bush-41, care a închiriat navele utilizate de CIA pentru invazia din Golful Porcilor şi a participat la machiajul de după asasinarea lui Kennedy, a fost un personaj de prim plan în Watergate şi a condus cea mai mare parte din operaţiunea Iran-Contra. În cel de al doilea plan al acestor conexiuni găsim sinistra prezenţă a centrului CIA de la Miami, creat la începutul anilor 1960, pentru a servi ca dispozitiv naţional de mare anvergură. Acesta este JM/Wave, centrul de tristă celebritate de care vorbeşte *Biografia neautorizată a lui George Bush* (Tarpley, 1992). Nu departe de el se găseşte complexul Hobe Sound/Jupiter Island, loc de vilegiatură hivernală a eminenţilor oligarhi şi mafioţi de destine omeneşti.

Aerodromul din Venice a fost construit de guvern în timpul celui de al II-lea Război mondial, pentru asigurarea formaţiei piloţilor. Foarte aproape, la Tampa, baza militară MacDill, se găseşte QG-ul Comandamentului central al Statelor Unite, cel ce duce războaiele din Afganistan şi din Irak. De asemenea, anumite elemente indică prezenţa NSA la Venice. Legendarul aeroport Mena (Arkansas) era unul dintre cele ce serveau traficului de arme şi de droguri, alături de baza din Homestead, în Florida. Practic, să fi existat oare un singur aeroport în Florida şi în general în sudul Statelor Unite care să nu fie implicat ? Totul arată că aerodromul Venice era implicat din plin.

După Hopsicker, « mulţi instructori ce instruiseră piloţii terorişti arabi efectuaseră zboruri de pe aeroportul Venice-Sarasota pentru acţiuni de misionarism creştin precum Binecuvântarea predicatorului televizual Pat Robertson ». Unul dintre piloţii instructori de la şcoala Hoffman, Mike Mikarts, pilota şi pentru « Agape Flights », opera fundamentalistă din Sarasota, condusă de activiştii misionari de pestilenţială reputaţie din Haiti şi Republica dominicană.

După Venice, Atta şi Shehhi închiriară avioane de la Kemper Aviation, de pe aeroportul North Palm Beatch, lângă Maiami, în august 2001. Proprietarul, Joe Kemper, petrecuse 20 de ani în Peru şi Bolivia, ca « pilot misionar » fundamentalist South America Mission Air (SAMAIR) al cărui obiectiv era evanghelizarea Indienilor din munţii Andini. SAMAIR face parte din brigada aeriană internaţională a bisericii evanghelice, iar Penticostalii recurg frecvent la foştii piloţi ai armatei, uşor de găsit, nu întâplător, în zonele din inima războaielor civile, trafic de droguri şi operaţiuni de spionaj militar în ţările din lumea a treia. Între altele, antrenorul şef al lui Joe Kemper, de la 1989 la 1999 a fost Jean-François Buslik, arestat apoi, în Belgia, pentru crimă. Buslik fusese implicat în crimele din Brabant, între 1982-1985, un val de uciderii în serie, din cadrul unei strategii de urcare a tensiunii, ce costase viaţa a peste 30 de persoane în marile magazine comerciale de la periferia Bruxellesului. Toate acestea nu erau şcoli obişnuite de pilotaj. (*Mad Cow Morning News*; EIR, 26 octombrie 2001).

V. 4. MOHAMED ATTA, FUNDAMENTALIST AL COTLETULUI DE PORC

Fiu al unui avocat egiptean înstărit, Atta a fost un mediocru student în arhitectură al universirăţii din Cairo, a cărui familie voia ca el să obţină o diplomă superioară. Viaţa lui s-a schimbat total când a fost selecţionat pentru un program de schimb elitist, creat iniţial între Statele Unite şi Germania, apoi lărgit la ingineri din mai multe ţări. În 1992, Atta fu contactat, la Cairo, de un obscur cuplu german, care l-a luat sub protecţia sa. Între 1995 şi 1997, el participă la programul Congres-Bundestag, un proiect între Departamentul american de Stat şi ministerul german al Cooperării economice şi dezvoltării, sub egida Carl Duisberg Gesellschaft din Köln (*Frankfurter Allgemeine Zeitung*, «Atta a fost instructor al bursierilor », 18 oct. 2001; *Chicago Tribune*, 7 martie 2003). Mai târziu, pe când studia la Hamburg, lucră cu Shehhi şi ben al-Shibh pentru societatea hamburgheră Hay Computing Service GmbH. Unii cred că această societate era de fapt o vitrină pentru activităţi de spionaj.

Atta a ajuns la Venice către sfârşitul lui aprilie sau începutul lui mai 2000. Hopsicker a demonstrat că pe timpul şederii sale la Venice, el nu s-a comportat ca un wahhabite fundamentalist şi puritan al şcolii ben Laden, ducând viaţa unui sibarit hedonist, a unui don Juan libertin. Îi plăceau barurile şi ospătăriţele sumar îmbrăcate, comanda dansuri erotice, la Olympic Garden strecura bilete de 20 de dolari în chiloţii dansatoarelor, ca şi la Harry's Bar din Naples. Locurile favorite ale escapadelor sale noctrune erau Cheetah la Venice şi Margarita

Maggie's la Sarasota. După 11/9, anchetatorii FBI ce arătau fotografia lui Atta descoperiră că, ceva mai înainte, băuse timp de trei ore vodcă Stalişnaia, în compania pilotului sinucigaş Marwan al-Shehhi care preferase romul. Atta consuma frecvent cocaină, pe care o snifa în bilete de un dolar. Probabil că se aproviziona la centrul de pilotaj Kruithof, în Florida, pe aerodromul din Venice sau nu prea departe. Când s-a întors la Hamburg ers deja supravegheat de CIA (*Mad Cow Morning News*, p. 27).

Atta a convieţuit cu o prostituată de 22 de ani, Amanda Keller, agentă specializată a serviciilor secrete şi manechin la Fantasies & Lace[59], din Sarasota. Uneori a fost descrisă ca o femeie vulgară, ce se îmbrăca precum prostituatele. Pe timpul convieţuirii ei cu Atta şi-a vopsit părul într-un roz de prost gust, strigător. Aceasta a fost Amanda Keller, ignorată în mod inexplicabil de ziarele bulevardiere şi intimidată de agenţii FBI. Leitmotivul ei şi al multor altor martori, era « nu pot să spun nimic », « nu vreau să am probleme ». Toţi aceştia, la Venice şi prin împrejurimi, fură hărţuiţi şi ameninţaţi de agenţii FBI (Hopsicker, pp. 63-68).

Odată, Atta, Amanda şi alte două cunoştinţe făcură o şedinţă de beţie şi encocainare, vreme de trei zile, într-un club de noapte la Key West. O ospătăriţă îşi aminteşte că l-a văzut cu o grămadă de bijuterii, între care, « o mare cruce de aur, ce bătea la ochi » şi un « foarte mare ceas ». Din conversaţia lui Atta cu ceilalţi îşi aminteşte de 200 000 de dolari şi necesitatea de a răspunde « Familiei ». Atta mânca cu plăcere carne de porc, altă infracţiune clară faţă de legea islamică. Cât despre gusturile sale muzicale, el înclina către Beastie Boys (*Mad Cow Morning News*, p. 20, 30).

Atta şi Amanda Keller au convieţuit vreme de două luni. Tânăra fată povesteşte că a început să se distanţeze de el după un incident jenant la Margarita Maggie's din Sarasota. Ea mărturiseşte cu amărăciune că « Mohammed, ca un tâmpit, s-a apucat să danseze pe un megafon. Nul în ale dansului, a fost o catastrofă, ţeapăn ca un bulumac, mişcări dezordonate, ca în *Roxbury head bob*, în care se scutură capul. Mi-a fost ruşine de cei din jur şi m-am făcut că nu îl cunosc ». După toate probabilităţile, atracţia Amandei pentru Atta trecea prin banii acestuia. Deşi trăia aparent modest, avea totdeauna mulţi bani lichizi asupra lui şi adesea plătea o consumaţie de 4 dolari cu un bilet de 20, fără să aştepte restul.

Amanda Keller povesteşte că Atta tortura pisicile. Când ea l-a gonit din apartamentul pe care îl împărţeau, el a revenit, a ucis pisica şi i-a lăsat maţele pe masa din bucătărie. Cu aceeaşi ocazie, a tăiat în bucăţi cinci dintre cei şase pisoi. « Peste tot erau bucăţi de pisoi », spune ea.

59. Fantezie şi dantelă (NT).

Atta a fost la Venice cel puţin de trei ori în ultimele şase săptămâni de dinaintea lui 11 Septembrie şi a fost văzut în conversaţie amicală cu Dekkers. Învăţase la perfecţie arta de a se face remarcat astfel încât să nu poată fi uitat. Un martor vorbeşte de el ca de o prezenţă ameninţătoare : « Stătea, în spatele vostru şi vă privea cu ochii lui negri. Asta mă înspăimânta. Mi-am zis că nu mi-ar place să mă găsesc noaptea, singur cu el, într-un parking ». O altă specialitate a lui Atta erau urletele : «T u, ţine-ţi fleanca înainte de a-ţi da cuvântul ! », spunea el oricui avea aerul că îl abordează, schimbând des e-mailuri cu salariaţii unor societăţi precum Virtual Prototypes, intreprindere canadiană ce lucra proiecte sensibile pentru Pentagon. De asemenea, a expediat un e-mail reclamând Universitatea Americană din Cairo, ce exmatriculase o studentă ce refuza să-şi ridice *niqab*-ul, adică voalul de pe faţă.

V. 5. TERORISTI VENITI DIN BAZELE AMERICANE

O altă singularitate a pretinşilor piraţi ai aerului din 11/9 constă în numărul mare dintre ei care au fost în contact direct cu baze militare americane. Potrivit unor ziare, Atta frecventase Şcoala internaţională de ofiţeri de la baza militară Maxwell de Montgomery, în Alabama. Abdoulaziz al-Omari frecventase Şcoala de Medicină aero-spaţială de la baza militară Brooks, din Texas. Said al-Ghamdi fusese student la Institutul de limbi, al ministerului Apărării, din Monterrey, California (*Washington Post*, 15 şi 17 sept. 2001). Potrivit celor spuse de *Newsweek*, trei dintre cei 19 terorişti ai grupului citat de FBI, se antrenaseră la staţiunea aero-navală Pensacola (Florida), indicând adresa personală la această bază militară. Majoritatea elevilor străini ce locuiesc acolo beneficiază de bursa unui guvern din orbita Statelor Unite. Unii sunt susţinuţi direct de Statele Unite, mai ales când este vorba de recrutarea unui nou agent. Reportajul *Newsweek* intitulat «Presupuşii piraţi ai aerului s-au antrenat probabil la bazele militare americane : Pentagonul a trimis FBI-ului dosarele militare a cinci bărbaţi » , de George Wehrfritz, Catharine Skipp şi John Barry este foarte instructiv. Între altele, citim următoarele :

> 15 septembrie – Anumite surse militare au adus la cunoştinţa FBI-ului că 5 dintre presupuşii piraţi ai avioanelor utilizate în atentatele de marţi s-ar fi antrenat pe bazele militare speciale ale Statelor Unite, în decada anilor 1990. Trei dintre presupuşii piraţi ai aerului indicaseră pe permisul lor de înmatriculare a vehicolului, adresa bazei aero-navale Pensacola, din Florida, care, după un înalt gradat al Navalei, este cunoscută ca « leagăn al aeronavalei americane ».
>
> După un alt înalt funcţionar al Pentagonului, unul dintre presupuşii piraţi ai aerului şi-a însuşit probabil o formaţie tactică şi strategică la Colegiul de război aerian Montgomery, în Alabama. S-ar putea ca al cincelea să fi asistat la cursuri de limbi, la baza armatei Aerului de la San Antonio, Texas. Ambii erau piloţi ai armatei saudiene, după acelaşi informator. Există uşoare divergenţe între datele înscrise în dosarele de antrenament militar şi lista oficială a presupuşilor piraţi, stabilită de FBI, atât

în ce priveşte ortografia numelor cât şi datele lor de naştere. Un informator militar a afirmat că piraţii ar fi putut sălta hârtiile de identitate ale studenţilor străini din cadrul instalaţiilor Statelor Unite.

Cei cinci bărbaţi figurau pe lista celor 19 persoane pe care FBI i-a identificat vineri ca piraţi ai aerului. Alţi cetăţeni străini de la Pensacola au fost Said al-Ghamdi şi Ahmad al-Nami, ce erau printre cei patru bărbaţi ce au acaparat controlul zborului United Airlines 93, care s-a zdrobit pe câmpia din Pennsylvania. Al treilea bărbat şcolit probabil la Pensacola, Ahmed al-Ghamdi, ar fi contribuit la deturnarea zborului American Airlines 175, care a lovit turnul sud WTC. Arhivele armatei arată că cei trei bărbaţi au furnizat ca adresă 10, Radford Boulevard, o arteră a bazei unde sunt cazaţi piloţii străini. În martie 1997, Said al-Ghamdi a indicat această adresă pentru a cumpăra un Oldsmobile model 1998. Cinci luni mai târziu, el a indicat din nou această adresă pentru a cumpăra un al doilea vehicol, Buik ultimul răgnet. Permisele de conducere eliberate altor doi suspecţi, în 1996 şi 1998, poartă şi ele adresa acestei cazarme. (*Newsweek*, 15 sept. 2001).

Purtători de cuvânt ai guvernului Statelor Unite publicară denegaţii în beton despre confuzia numelor arabe, piraţii acuzaţi « neavând probabil » nicio activitate la bazele militare citate. « Au fost confundaţi cu alţi Arabi având acelaşi nume », au sugerat ei. Mediile sub influenţă PRT au încetat imediat să se intereseze de această chestiune. Articolul din *Newsweek* cita un fost pilot al aero-navalei ce a spus că în anii petrecuţi de el la bază, « au fost formaţi şi piloţi din alte ţări. Acum douăzeci de ani, când a fost rândul meu, erau piloţi iranieni. Şahul era pe tron. Oricare ar fi *ţara zilei*, din ea vin piloţii ce se antrenează. Evident, ţara zilei de acum este al-Qaida ».

Cu privire la doi dintre presupuşii piloţi sinucigaşi, dosarul serviciilor de informaţii este departe de a fi ireproşabil. După Michael Isikoff, cei doi împărţiseră locuinţa, o bucată de vreme, cu un informator consacrat. Cei doi piraţi aerieni erau saudieni, Nawaf al-Hazmi şi Khalid al-Mihdhar. CCIA îi reperase în ianuarie 2000, pe când asistau la o întâlnire al-Qaida, la nivel înalt, în Malaysia, la Kuala Lumpur. Unul dintre ei participase la atentatul contra *USS Cole*. Isikoff ne spune :

Părăsind Malaysia, al-Mihdar şi al-Hazmi s-au dus la San Diego, unde au luat lecţii de pilotaj. În septembrie 2000, ambii s-au mutat la un Musulman cunoscut la centrul islamic local. Proprietarul îşi făcea rugăciunile împrună cu ei şi l-a ajutat pe unul să-şi deschidă un cont în bancă. O sursă le-a şoptit celor de la *Newsweek* că unul dintre ei este agent clandestin şi « încercat » colaborator al biroului FBI din San Diego, pe cazurile de terorism atribuite Hamasului (*Newsweek*, 15 sept. 2001).

Bineînţeles, FBI a dezminţit totul, spunând că, deşi plătit, informatorul, Abdousattar Shaikh, nu dăduse veriabila identitate a celor doi oaspeţi misterioşi. Mai târziu, FBI nu permise anchetatorilor JICI să vorbească cu el, sub pretext că acesta nu ar avea nimic interesant de

adăugat. La rândul ei, JICI nu a uzat de dreptul legal de a asculta un martor important. Comisia 11/9 nu a uzat nici ea de acest drept.

Totuşi, FBI a trebuit să admită că agentul lor tretant din San Diego ştia că vizitatorii închiriau camere de la informator. Una dintre surse semnală că, la un moment dat, pe când agentul tretant telefonă informatorului, acesta îi spuse că nu poate vorbi întrucât « Khalid » (adică al-Mihdhar) este de faţă. Putem deduce că ofiţerul responsabil ştia cine este Khalid. Isikoff citează pe I. C. Smith, fost funcţionar superior în contra-spionajul FBI, ce a remarcat că ofiţerul responsabil ar fi trebuit să supravegheze mai îndeaproape oamenii ce fraternizau cu informatorul, între altele pentru a recruta chiriaşii ca informatori. « El ar fi trebuit să întrebe cine erau aceşti indivizi şi ce învârteau ei acolo. Mă miră această lipsă de curiozitate profesională ». În acest punct, remarca lui este imparabilă. Alţi specialişti în contra-spionaj s-au declarat stupefiaţi de complezenţa FBI-ului.

Cam la şase luni după ce sosise, al-Mihdhar părăsi oraşul spunând proprietarului că se duce să îşi vadă fata, în Arabia Saudită. Al-Hazmi plecă la sfârşitul anului 2000. Abia la 23 august 2001, CIA expedie un cablu urgent la poliţia frontierelor, indicând că cei doi oameni erau probabil teroriști. Era însă prea târziu. FBI nu a înţeles conexiunea San Diego decât vreo câteva zile după 11/9. Auzind la radio numele piraţilor Pentagonului, informatorul a sunat pe agentul lui tretant : « Îi cunosc pe tipii ăştia », spuse el vorbind de al-Mihdhar şi de al-Hazmi, « amândoi au locuit la mine ».

Directorul FBI Mueller a repetat cu obstinaţie că nu ar fi putut face mai mult pentru dejucarea complotului de la 11 septembrie. Evident, această afirmaţie este absurdă. Viitorii presupuşi piraţi erau supravegheaţi nu numai de către FBI ci şi de Mossad, care avea un punct de observaţie la Hollywood, în Florida, şi încă o casă de filaj lângă apartamentul unde locuiau Atta şi Shehhi (*Die Zeit*, 1 octombrie 2002).

V. 6. ATTA, SHEHHI, HANJOUR SI JARRAH ERAU OARE CAPABILI SA PILOTEZE AVIOANE MARI ?

Dincolo de a şti dacă aceştia erau sau nu agenţi americani, trebuie să ne întrebăm dacă Atta, Shehhi, Hanjour şi Jarrah au fost capabili, din punct de vedere fizic şi mintal, să execute actele criminale ce le sunt reproşate. De altfel, la fel de bine, această întrebare se pune şi în cazul unora ca Lee Harvey Oswald sau Timothy McWeigh. Ţapii ispăşitori pot ţine orice fel de discursuri, rămâne de văzut dacă sunt capabili să le pună în practică. Cu alte cuvinte, dincolo de orice veleitate criminală, rămâne de văzut dacă ei sunt ori nu sunt în măsură să declanşeze efectele cunoscute ? Dacă răspunsul este negativ, atunci suntem în faţa unei imposibilităţi fizice, ca şi în cazurile Oswald şi

Timothy McWeigh – de unde necesitatea de a căuta adevăraţii vinovaţi în altă parte. Iată sinteza celor vânturate de presă :

Atta, presupusul pirat al zborului AA-11 şi Shehhi, presupusul pirat al zborului UA-175, care s-au aruncat, amândoi, contra WTC, au efectuat sute de ore de zbor la Huffman Aviation. De asemenea, ei au făcut zboruri suplimentare la Jones Aviation Flyng Service Inc, care operează pe aeroportul internaţional Bradenton din Sarasota. După *Washington Post*, ei ar fi eşuat peste tot. Un instructor de la Jones, care vrea să rămână anonim, a declarat că Atta şi Shehhi au cerut în septembrie sau octombrie 2000, să ia lecţii de pilotaj. Atta era foarte dificil : « El nu vă privea în faţă. Când îi vorbeaţi, el nu vă privea în ochi. Capacitatea lui de concentrare era foarte redusă ». Instructorul a adăugat că niciunul dintre cei doi nu a putut promova testul de nivelul I de urmărire şi intercepţie. După câteva luni, bine mersi, ambii au plecat… « Nu noi i-am dat afară, deşi nu erau la înălţime ». (*Washington Post*, 19 sept. 2001). Aceşti piloţi neobişnuiţi ar fi putut oare executa manevrele dificile pentru lansarea avioanelor în plină viteză peste turnuri, pur şi simplu prin improvizaţii ?

V. 7. HANI HANJOUR, NEAJUTORATUL

Până acum am vorbit foarte puţin despre acest Hani Hanjour, pe care FBI îl acuză de a fi lansat avionul zborului AA-77 contra Pentagonului. Conform celor spuse de presă, Hanjour s-ar fi dus de trei ori la Maryland Freeway Airport (la Bowie, nord de Washington DC), cam pe la jumătatea lui august 2001, încercând să obţină permisiunea de a utiliza unul dintre avioanele aerodromului. Era însă foarte idiot, stupid şi ridicol, bleg, nepriceput. Acesta este un punct esenţial, întrucât avionul ce ar fi ciocnit Pentagonul a efectuat o manevră cu totul remarcabilă, de care orice pilot consacrat ar fi fost mândru. Realitatea însă este diferită : Hani Hanjour era un biet ratat. Descrierea ce urmează provine din *The Prince' George's Journal*, Maryland, 18 sept. 2001 :

> Marcel Bernard, instructor responsabil al acestui aerodrom, declară că numitul Hani Hanjour a zburat de trei ori cu instructorii aerodromului, cu un Cessna 172, începând cu a doua săptămână din luna august. El spera să închirieze un avion de la noi… Hanjour avea o licenţă, spune Bernard, dar iar fi trebuit ceea ce noi numim un « control », pentru a vedea ce ştie, înainte de a-i închiria un avion de la Freeway Airport, care este paralel cu Şoseaua 50.
>
> Instructorii i-au spus lui Bernard că, după trei zboruri, ei nu îl credeau pe Hanjour capabil să zboare singur, iar acesta a fost foarte decepţionat… Unele articole susţin că Hanjour îşi luase licenţa în aprilie 1999, dar aceasta expirase şase luni mai târziu, pentru că uitase să facă examenul medical indispensabil. De asemenea, în 1996, se antrenase într-o

şcoală privată din Scottsdale (Arizona), dar nu terminase cursurile pentru că instructorii l-au considerat inapt.

Hanjour avea 600 ore în jurnalul său de bord, dar instructorii s-au declarat surprinşi că după o astfel de experienţă nu este capabil să piloteze mai bine, preciză Bernard. Pete Goulatta, agent special şi purtător de cuvânt FBI, a declarat că ancheta penală fiind în curs, el nu poate adăuga nimic.

Hani Hanjour ar fi executat un incredibil viraj de 270 de grade, coborând de la 7000 de picioare la o altitudine mai joasă decât vărfurile copacilor, pentru a lovi Pentagonul. Probabil, aceasta este manevra cea mai dificilă efectuată de cei câţiva kamikaze de la 11 Septembrie. Realitatea însă este că acest om nu era considerat capabil să piloteze nici măcar un avionaş ca Cesna !

Ce putem spune de Jarrah, presupusul pilot sinucigaş din zborul UA-93, avionul ce a fost distrus în Pennsylivania, lângă Shanksville ? Ca pilot, nu făcea doi bani. Arne Kruithof povesteşte că atunci când Jarrah s-a prezentat pentru a lua lecţii de pilotaj, «… cunoştinţele sale păreau extravagante ». Până la urmă, de bine de rău a obţinut licenţa de pilotaj dar, în ciuda celor 200 de ore de zbor nu a putut niciodată să devină pilot profesionist. După Kruithof « i-ar fi trebuit mult mai mult ».

Co-locatarul lui Jarrah era Neamţul Thorsten Biermann care, deşi se înţelegea bine cu el a refuzat foarte curând să îl mai însoţească în zbor, pentru că refuzase cu încăpăţânare să facă plinul înaintea unui zbor pe timp nefavorabil. La aterisaj, rezervorul era aproape gol, de unde concluzia lui Biermann : « M-am jurat să nu mai zbor niciodată cu el. Toţi pe care îi cunosc gândesc la fel » (Longman, pp. 91-92).

V. 8. VITEJII AL-QAIDEI : IMBECILI SI STUPIZI

Presupuşii piraţi ai zborului AA-77, Nawaf al-Hazni, Khalid al-Mihdhar şi Hani Hanjour au făcut stagii de pilotaj la San Diego. Conform unor publicaţii, « doi dintre aceştia, al-Hazni şi al-Mihdhar, au frecventat şi o altă şcoală de pilotaj, care nu i-a păstrat însă, pentru că vorbeau prost englezeşte şi prea erau incompetenţi la comanda avioanelor… (În primăvara lui 2001) doi dintre aceştia au încercat şi la Montgomery Field, un aerodrom local, să facă şi acolo un curs. S-au înţeles cu instructorii de la Sorbi's Flyng Club, dar aceştia, după două lecţii, i-au sfătuit să renunţe. « Engleza lor era ca vai de lume, iar cunoştinţele de mecanică şi mai la pământ », a declarat un instructor ce doreşte să rămână anonim. « Ai fi zis că ăştia nu au condus nici măcar o maşină… Altfel erau simpatici, dar în avion erau imbecili şi stupizi ». (*Washington Post*, 24 sept. 2001).

După două zboruri, Rick Garza, instructorul şef de la Sorbi's, le-a spus lui Mihdhar şi al-Hazni « că treaba nu merge». Ceva mai târziu,

Garza ne-a încredinţat că cei doi « nu aveau nicio idee de ceea ce făceau ». (*Washington Post*, 30 sept. 2001). Ei nu încetau de a sporovăi de pilotarea marilor avioane, dar când Garza a cerut unuia dintre ei să deseneze un avion, « acesta i-a fixat aripele în sens invers ». (*Chicago Tribune*, 30 sept. 2001). « Era clar că aceştia nu vor fi niciodată piloţi ». (*London Observer*, 7 oct. 2001). Aceşti doi piloţi imaginari, deşi chipurile mai copţi şi mai experimentaţi, din tot grupul de 19, au făcut crize de panică în timpul zborului şi au început să se roage cu voce tare. Versiunea oficială nu precizează dacă aceştia erau la comanda avioanelor, iar detaliile acestei părţi din tărăşenie sunt sub voalul misterului, ca întreg restul, de altfel.

Peste cei patru presupuşi piloţi sinucigaşi, Comisia 11/9 menţionează « cincisprezece piraţi solizi » care trebuiau să pătrundă în cabinele de pilotaj, să imobilizeze pilotul, copilotul şi restul personalului navigant, cu ajutorul cuţitelor şi bricegelor, să-i stăpânească pe pasageri şi să păzească uşa cabinei, după ce s-au înstăpânit peste aceasta. Comisia însă ne spune : « Aşa numiţii piraţi solizi nu erau deloc solizi, ei măsurau între 1,65 şi 1,70 metri şi erau destul de subţirei ». (Registrul nr 16, p. 8). Aşa arătau faimoşii soldaţi ce trebuiau să-i stăpânească pe piloţii de linie, dintre care mulţi proveneau din Armata aeriană, erau foşti luptători, fără a mai vorbi de ceilalţi naviganţi, nici de public.

Care era veritabila capacitate de acţiune a acestor personaje ? Propaganda oficială are tot interesul să-i prezinte ca indivizi foarte abili şi de temut, dispunând de toate mijloacele pentru a duce la bun sfârşit actele teroriste de la 11 Septembrie. Din când în când însă, caraghioslâcul ţapilor ispăşitori iese la suprafaţă. În raportul 16 al secretariatului, « Rezumat al complotului 11/9 », citim că Khalid Sheikh Mohammed (KSM, prezentat de regimul Bush drept creierul operaţiunii) « şi ben al-Shibh au declarat că la începutul anului 2000, Shehhi, Atta şi ben al-Shibh întâlniseră KSM la Karachi pentru a se antrena în vederea vieţii din Statele Unite şi a învăţa să citească orarul companiilor aeriene ». Dacă în primăvara lui 2000 ei erau incapabili să citească orarul zborurilor fără ajutor, aceste foarte singulare personaje aveau încă multe de învăţat înainte de 11 Septembrie. Oricum ar sta lucrurile, mărturiile reunite după 11 Septembrie sunt unanime. Aceşti oameni nu erau buni de nimic. Un glumeţ chiar a spus că aceşti tipi nu ar fi putut trece examenul de conducere a unei maşini în altă parte decât în New Jersey[60].

În general, poveştile inspirate de legenda oficială încearcă să ne facă să credem că isprăvile lui Atta, Shehhi şi Hanjour au fost destul de uşor de executat. Tonul însă se schimbă când vine vorba de zborul

60. Stat american cunoscut pentru şoferii lui foarte proşti.

UA-93, către Shanksville. Versiunea oficială trebuie să explice de ce pasagerii, care credeau că au reuşit să îi scoată din cockpit pe Jarrah şi acoliţii lui, nu au reuşit totuşi să aterizeze. Unul dintre pasageri era pilot experimentat pe avioane uşoare, dar făcuse simulări de zbor şi pe un Jet al intreprinderii Falcon. Ar fi putut oare acesta să aterizeze corect ? În cartea lui despre zborul UA-93, Jere Longman, de la *New York Time*s, citează pe Hank Krakovski, pilot de 737 şi responsabil de zboruri la United Airlines, la 11 Septembrie. După el, « dacă acest om era un pilot profesionist ce zbura tot timpul, acest lucru ar fi fost posibil. Dacă era numai un pilot ocazional, atunci ar fi avut mari dificultăţi. Putem duce un mic vapor la chei, dar e mult mai greu să facem asta cu un vapor de croazieră. Dificultatea constă în masa maşinii, în energia ei şi în senzaţia resimţită. Un astfel de aparat nu răspunde în acelaşi fel ca un avion mic. Energia lui cinetică este mult mai mare. Pentru a simţi corect aceste senzaţii trebuie antrenament ». (Longman, p. 188). Cu aceleaşi probleme s-ar fi confruntat şi piraţii, nu pentru a ateriza ci pentru a atinge ţintele lor. Fără ajutor, şansele de succes ale presupuşilor piloţi aerieni nu ar fi fost mai mari.

V. 9. DE CE NU AU FOST EI ARESTATI ?

În cursul verii 2001, serviciile americane de informaţii au primit numeroase avertismente, din partea omologilor străini, în legătură cu riscurile de atentate teroriste. MI-6 afirmă că a atras atenţia Statelor Unite asupra proiectelor al-Qaida de a utiliza ca « bombe zburătoare » avioane de linie. La începutul lui august 2001, aceste avertismente fură repetate, cu precizarea, de această dată, a riscului de deturnări multiple. Cam în aceeaşi perioadă, Insulele Caiman (Antile) informară şi ele Statele Unite că al-Qaida este pe cale să « organizeze un atac terorist de anvergură contra Statelor Unite, prin intermediul unei companii aeriene sau al unui avion ». La sfârşitul lui iulie, Egiptul preveni şi el Statele Unite că 20 de agenţi al-Qaida sunt pe solul său şi că 4 dintre aceştia au urmat cursuri de pilotaj aviatic. În iunie, Germania semnală că terorişti din Orientul-Apropiat se pregătesc să utilizeze avioane de linie ca arme ofensive contra unor « eminente simboluri americane şi israeliene ». La 7 septembrie, Italia anunţă şi ea că se pregăteşte un atac terorist contra Statelor Unite şi a Angliei, în cadrul căruia avioanele vor fi utilizate ca arme. Informaţia provenea de la preotul Jean-Marie Benjamin, un eminent specialist al lumii musulmane. La sfârşitul verii, Iordania făcu cunoscut conţinutul unui mesaj interceptat, conform căruia se pregătea un mare atac, sub numele de cod « Marea Căsătorie », atac ce trebuie să fie iminent. Documentul preciza că atacul va avea loc pe pământul Statelor Unite şi va implica un avion. În august, Rusia avertiză Statele Unite de atacul

a aproximativ 25 de teroriști, între care piloți sinucigași, ce vizează «clădiri importante precum Pentagonul ».

În iulie, ministrul taliban de Externe, Walik Ahmed Muttawakil, descoperi că ben Laden pregătea un « imens atac » în Statele Unite. El a delegat un emisar să transmită această informație consulului general al Statelor Unite, precum și unui ofițer al serviciilor secrete americane. La sfârșitul lui iulie 2001, comunitatea jidovească din Argentina a aflat că s-ar pregăti un mare atac contra Statelor Unite, a Argentinei sau Franței. Știrea a fost comunicată Statelor Unite. La 16 iulie, serviciul secret britanic MI-6 aduse la cunoștința lui Tony Blair că al-Qaida este « în stadiul final » al unui grav atac terorist contra Occidentului. Era vorba de o constatare ce se sprijinea pe interpretarea informațiilor CGHQ, NSA britanică, CIA și NSA (americană) transmise de Britanici conform unui acord mai vechi cu Statele Unite. În iunie, trei Pakistanezi ce se găseau pe Insulele Caiman vorbeau în mod public despre un viitor atac la New York, cu un avion deturnat. Serviciile secrete americane fură prevenite. La sfârșitul lui august 2001, președintele egiptean Moubarak a avertizat personal funcționarii americani că ben Laden se pregătește să atace o țintă americană de pe pământul american. La sfârșitul lui august, Franța trimise și ea un avertisment Statelor Unite, spunând că se pregătește ceva foarte grav. India făcuse și ea același lucru, la jumătatea lui iulie. La începutul lunii august, Israel anunță că între 50 și 200 de teroriști al-Qaida pregătesc, pe pământul Statelor Unite, « un asalt important » ce vizează « o țintă de mare anvergură ». La 23 august, Israel trimise o listă de 23 de teroriști, între care figurau patru nume ce vor fi citate mai târziu de către FBI, între care Atta. Tot în august, Marocul a avertizat Statele Unite de o operație de anvergură la New York, în toamnă, vizând eventual WTC. În același timp, un prinț din Golful Persic spuse lui Robert Baer, veteran CIA, că o « operațiune teroristă spectaculoasă » va avea loc în curând. Baer transmise știrea unui înalt funcționar CIA și centrului contra-terorist al agenției (cooperativeresearch.org).

Natural, aceste guverne se prezentară în culori favorabile după 11 Septembrie. Afirmația că ei au prevenit Statele Unite se auzi și din partea serviciului englez MI-6 sau a Mossadului, și din partea serviciului francez SDECE, a italianuluii SISMI sau a rusescului FSB. Toate aceste rapoarte preventive trebuie considerate *cum grano salis*[61]. Funcționarii americani neagă existența unora dintre aceste mesaje, inclusiv al celui personal, al președintelui Moubarak, recunoscând că unele sunt probabil adevărate. Chiar dacă numai un sfert dintre aceste avertismente au fost efective, ele constituie o revelație zdrobitoare pentru CIA, FBI, NSA și restul sectorului de informații ce costă suma

61. Cu prudență, cu o boabă de sare. (NT).

totală de peste 40 de miliarde de dolari pe an. Bineînţeles, Comisia 11 Septembrie nu avea niciun interes să recunoască mesajele prin care agenţiile străine puseseră în gardă pe cele americane. Raportul Comisiei 11/9 nu spune nimic despre MI-6 şi Mossad, cei doi giganţi planetari în materie de informaţii, de care trebuie să ţină seamă orice anchetă serioasă.

Cititorul nu trebuie să se lase dezorientat de faptul că aceste avertismente menţionează al-Qaida şi/sau ben Laden. Această organizaţie există mai mult sau mai puţin, dar ea nu există decât sub forma tipică a unei operaţiuni sub fals drapel. Firma de la intrare, legitimaţiile şi celelalte documente ale membrilor, pentru a spune astfel, vorbesc de « al-Qaida », iar predicatorul vehement care incită, stimulează şi antrenează trupa este în general ben Laden. Este deci foarte plauzibil ca o cârtiţă avertizată, în biroul ei de la CIA sau FBI să fie pe deplin edificată aflând din depeşele diverselor agenţii că ţapii lui ispăşitori au fost văzuţi pregătind ceea ce trebuie să pregătească. Să nu uităm că una dintre specialităţile ţapilor ispăşitori este de a se face cât mai remarcaţi.

În primăvara lui 2002, regimul Bush s-a lansat într-o nemaivăzută abundenţă de proteste pentru a afirma neapărat că nimic nu ar fi putut preveni atentatele de la 11 Septembrie. « Nu cred că cineva ar fi putut să prevadă că unii vor lua un avion pentru a-l lansa contra WTC şi un altul contra Pentagonului, că aceştia vor încerca să utilizeze avionul ca pe o rachetă », afirmă Rice, totdeauna în toane rele (16 mai 2002). Bun partener, Preşedintele Bush îi ţinu pasul : « Pe baza a tot ceea ce am văzut, nu cred că cineva ar fi putut împiedica oroarea de la 11 Septembrie » (7 iunie 2002). Asta s-ar putea numi chelu-şi pune mâna în cap… mai ales când simte musca de pe căciulă…

Totuşi, în vara lui 2001, întrucât primise unele avertismente de acelaşi gen, guvernul italian a luat măsurile de cuviinţă. Pe timpul întâlnirii economice la nivel înalt, « G8 », Italienii au izolat o mare parte din centrul oraşului Genova, care fu interzis persoanelor neautorizate. Avioane de vânătoare patrulau spaţiul aerian iar poliţia a fost omniprezentă pe străzi. În mod sigur, permisiile şi concediile poliţiştilor şi militarilor din zonă au fost suspendate şi nicio manevră susceptibilă de a reţine oamenii sau a devia atenţia nu a fost programată în acea perioadă. Spaţiul aerian de deasupra celui mai animat port italian a fost ocupat, iar preşedintele Bush petrecu noaptea pe o navă americană de război, în larg. Măsuri asemănătoare ar fi putut reduce numărul de victime şi pagubele materiale de la 11 Septembrie.

V. 10. CE CREDEAU PRESUPUSII PIRATI AERIENI CA SUNT PE CALE SA FACA ?

Ţapii ispăşitori se lasă conduşi prin înşelătorie, iar înşelătoria este arta de a face pe cineva să facă ceva pentru un motiv oarecare, în vreme ce adevăratul motiv este diferit. Dacă suntem gata să admitem că presupuşii piraţi ai aerului s-au urcat cu adevărat în avioane – ceea ce nu este încă dovedit – asta a fost pentru că ei erau convinşi că o fac într-un anumit scop. Cu alte cuvinte, ei aveau o intenţie subiectivă precisă. Oare chiar au crezut că participă la o misiune sinucigaşă ? Oricare ar fi răspunsul, acesta va fi pură speculaţie întrucât nimic nu este dovedit nici din acest punct de vedere. Dimpotrivă, foarte greu ni-l imaginăm pe Atta, băutorul imbatabil de vodcă şi clientul cluburilor de noapte devenit dintr-o dată sinicigaş. Bineînţeles, argumentul este valabil şi pentru camarazii săi. Nu este exclus ca ei să fi crezut, cu toţii, că participă la o deturnare obişnuită, din care vor scăpa cu viaţă şi bine mersi !

În orice caz, ei s-au îngrijit să lase din belşug urme, pentru a fi găsite – cazul maşinii închiriate găsită într-un aeroport din Maine, al pretinselor bagaje abandonate de Atta când avionul său a decolat. În aceste bagaje s-a găsit chipurile testament al lui Atta, ce trădează voinţa mediocrilor specialişti amatori de a face pe « islamiştii », după cum a arătat Robert Fisk şi alţii. Nu vom încerca să explicăm supravieţuirea miraculoasăa paşaportului unui pirat, ce ar fi fost găsit după evenimente, nu departe de WTC. Pentru a-şi îndeplini cum se cuvine funcţia lor, ţapii ispăşitori trebuie să lase urme şi indicii ce îi vor pune în legătură pe ei şi grupul lor cu actele odioase de care vor fi acuzaţi. În cazul celor petrecute la 11/9, nimic nu ne-a putut convinge. Dimpotrivă. Enigma este întreagă : considerând că presupuşii piraţi au existat în ziua şi la locurile respective, că într-adevăr s-au urcat în avioane, ce credeau ei că sunt pe cale să facă, în acea dimineaţă de 11 Septembrie ?

V. 11. INDIVIZII ACUZATI DE DETURNAREA AVIOANELOR ERAU CAPABILI, DIN PUNCT DE VEDERE FIZIC, SA LE CONDUCA ?

Cel mai bun răspuns la această întrebare se obţine de la piloţii profesionişti de înaltă calificare. Evident, după cum putem bănui, opiniile nu sunt foarte numeroase. Hegemonia Mitului 11/9 este considerabilă în rândul populaţiei. Piloţii de avioane sunt membrii unei corporaţii profesionale, ei au propriile lor probleme. Cei mai mulţi sunt foşti ofiţeri, ajunşi la pensie şi reintraţi în civilie dar care continuă să frecventeze mediile militare. Dacă sunt activi, s-ar putea

teme să nu îşi piardă slujba ; dacă sunt la pensie s-ar putea să nu le placă să se lase antrenaţi în controverse care nu le vor aduce niciun avantaj, ba chiar le-ar putea provoca neplăceri. Există dovezi ce confirmă că cei patru inapţi, desemnaţi de versiunea oficială, erau incapabili să conducă un avion la nivelul pe care oricine l-a putut vedea.

Pilotarea unui mare avion de linie modernă nu este foarte dificilă, nici penibilă, câtă vreme aparatul se conduce « aproape singur » graţie circuitului său de ghidaj integrat în pilotul automat, iar acesta depinde de balizele radio, de ajutorul pe care sateliţii de poziţionare terestră îl furnizează navigaţiei, etc. Câtă vreme avionul respectă planul de zbor prevăzut, pilotul mai mult supraveghează decât conduce. Misiunea piraţilor schimbă însă datele problemei. Piraţii nu au putut face alta decât să sustragă avioanele, în mod brutal, de sub influenţa indicilor de navigaţie, ai balizelor şi celorlalte sisteme de poziţionare, pentru a le lansa, prin propriile lor mijloace, către cele trei ţinte prevăzute. În acest timp atmosfera din avion era conflictuală şi stresantă, piraţii temându-se că un avion de vânătoare i-ar putea acosta şi invita să îl urmeze. Într-un astfel de caz, problema constă în a trece de la zborul bazat pe instrumente la zborul bazat pe propria vedere a pilotului, într-un context în care aparatele de bord nu mai supraveghează şi nu mai controlează zborul, fiind scoase din circuit.

Pe lângă operaţiile de pilotaj propriu-zis, se pune şi problema navigaţiei. Pe o zi frumoasă, ca cea de 11 Septembrie 2001, au putut fi urmărite anumite repere topografice şi rutiere. Pentru avioanele venind de la Boston, manevra clasică ar fi fost zborul către vest, până la fluviul Hudson, apoi viraj la stânga, în direcţia New York. Nu asta se vede însă pe hărţile publicate de ziare. Avioanele nu au ţinut cont de reperele geografice şi rutiere ci au efectuat manevre absolut unice, fără să ţină cont de cursurile de apă, nici de punctele conexe de referinţă. Piraţii adevăraţi ar fi încercat să-şi atingă ţintele cât mai repede posibil, înainte de a fi interceptaţi. Unul dintre avioanele 11/9 nu s-a jenat să devieze 50 de mile în direcţia cea rea, ceea ce face foarte puţin plauzibilă versiunea oficială. Există şi alte anomalii strigătoare la cer, care ar fi trebuit să suscite curiozitatea comisiei. Piraţii nu au ales drumul cel mai scurt către ţintele lor, ei au efectuat lungi şi periculoase ocoluri. Adevăraţii piraţi aerieni ar fi ştiut că cel mai mare pericol pentru ei este interceptarea de către avioanele militare. Din această cauză, ei nu şi-ar fi putut permite niciun fel de deviaţie de la traiectoria directă către ţintă. Un alt itinerar evident pentru zborul AA-11 ar fi fost zborul către sud-est peste Rhode Island şi Connecticut, până la malul strâmtorii Long Island, înainte de a coborî East River pentru a lovi turnul nord. Asta ar fi simplificat navigaţia prin reperul constant oferit de coasta Connecticut, strâmtoarea şi coasta nord Long Island. Acest zbor s-a petrecut însă altfel :

părăsind capul prescris, zborul AA-11 a virat către nord-vest, apropiindu-se de unghiul sud-vest al Statului Vermont, continuând până la nord de Albany înainte de a efectua un viraj de 270 de grade pentru a lua direcţia sud şi a urma mai mult sau mai puţin Hudsonul către New York.

Pentru zborul UA-175, acelaşi itinerariu pe deasupra lui Rhode Island, Connecticut, lungul strâmtorii şi East River către sud ar fi fost drumul cel mai direct şi mai practic pentru piloţii amatori şi de avioane uşoare. Ori, după harta Comisiei 11 Septembrie, acest avion ar fi traversat sudul Statului New York şi nordul lui New Jersey, pentru a intra în Pennsylvania, înainte de a relua direcţia nord-est către turnul sud WTC.

Traiectoria zborului AA-77 este şi mai greu de apreciat, din cauza marelui număr de anomalii. Conform hărţii Comisiei 11/9, acest avion ar fi parcurs întregul traseu către punctul de întâlnire la sud de Ohio, Kentucky şi Virginia Occidentală, înainte de a vira din nou către Washington. Această hartă omite un ocol de cinci minute în formă de mâner de carafă, deasupra istmului Virginia Occidentală, care a suscitat o mare curiozitate şi numeroase îndoieli cu ocazia publicării de către *USA Today* şi alte ziare.

În sfârşit, zborul UA-93, care a decolat ultimul, traversă toată Pennsylvania, intră în nordul Statului Ohio şi se găsea la vest de Cleveland când a virat în final către est.

Orice adevăraţi piraţi aerieni nu s-ar fi complicat cu aceste ocolişuri. Pentru comiterea crimelor planificate, timpul lor ar fi fost strict limitat, astfel încât fiecare avion 11/9 ar fi trebuit să aleagă un itinerar mult mai direct. Acestea confirmă şi întăresc bănuielile ce apasă pe versiunea oficială a evenimentelor şi dau de gândit că realitatea este cu totul alta decât ceea ce pretinde Comisia 11 Septembrie şi predeccesorii ei la fel de oficiali.

V. 12. CRITICA PRESEDINTELUI EGIPTEAN MOUBARAK

La 15 septembrie 2001, într-un interviu CNN, preşedintele egiptean Hosni Moubarak a comentat şi el atentatele de la 11 Septembrie. Comentariul lui este interesant, pentru că întreaga lui carieră s-a desfăşurat ca pilot de vânătoare în armata aeriană egipteană. De asemenea, preşedintele egiptean se numără printre cei ce au avertizat Statele Unite, în vara lui 2001, că se pregăteşte ceva. Înainte de toate, Moubarak declară că versiunea oficială a Statelor Unite, ce era pe cale să se fixeze încă de pe atunci, este puţin plauzibilă din punct de vedere tehnic. « Niciun serviciu de informaţii din lume nu ar fi putut spune că ei (piraţii) vor lua avioanele de linie, pline cu pasageri, pentru a ciocni turnurile şi Pentagonul ; cei ce au făcut asta

trebuie să fi zburat foarte des pe acolo. Pentagonul nu este prea înalt, iar pilotul ce vrea să îl lovească nu o poate face decât dacă a mai zburat în acest sector şi cunoaşte obstacolele pe care le va întâlni la joasă altitudine, cu un mare avion de linie, pentru a lovi ţinta într-un loc precis. Cineva a studiat chestiunea foarte de aproape, cineva a zburat adesea în acest sector ».

Mirosind o contestaţie a versiunii oficiale ortodoxe, ziaristul de la CNN obiectă : « Sugeraţi probabil că este vorba de o operaţie internă ? V-aş întreba cine credeţi că se găseşte în spatele întregii chestiuni ?». Moubarak : « Sincer vorbind, nu vreau să trag concluzii pripite. Lucruri ca cele petrecute în Statele Unite nu se pot executa cu piloţi formaţi în Florida. Mulţi se antrenează pentru licenţa de zbor, dar asta nu înseamnă că sunt capabili de astfel de acţiuni teroriste. Vă vorbesc ca bătrân pilot, cunosc asta foarte bine. Am pilotat avioane de vânătoare, cele petrecute nu sunt lucruri uşoare, de aceea cred că nu trebuie să ne grăbim cu concluzia ». (Meyssan 2002, p.26). Se vede că Moubarak, din motive diplomatice, nu dă glas scepticismului său. Evident, el nu crede versiunea oficială şi are motive foarte serioase în acest sens. (www.ahram.org.eg/weekly/2001/557/intrvw.htm).

V. 13. NIKKI LAUDA : O VERITABILA EXPERIENTA DE PILOTAJ

Imediat după 11/9, într-o emisiune de televiziune difuzată la oră de vârf, doi piloţi de linie experimentaţi, ambii totalizând numeroase ore de zbor pe Boeing 757 şi 767, căzură de acord că niciun simulator de zbor profesionist sau pe computer nu poate conferi experienţa afişată de pretinşii piraţi sinucigaşi. Prezentatorul Gunther Jauch i-a întrebat, pe cei doi piloţi, dacă piraţii ar fi putut pilota aceste avioane.

Iată răspunsul căpitanlui Joerg Kujak : « Nu. Nu este atât de uşor », orice ar crede profanii. « Lucrurile nu merg aşa. Un amator este incapabil să conducă cu precizie un mare avion de linie, nici cu pilotul automat, nici manual. Îi trebuie o pregătire, nu neapărat de trei ani, ca pentru formarea unui pilot într-o şcoală aeriană, totuşi trebuie un anumit timp. Trebuie un instructaj de bază pe acest gen de avioane, mai ales pe un avion cu reacţie. În plus, trebuie să ştie a-l pilota manual. Pe un PC nu avem aceleaşi senzaţii, de exemplu pentru tablourile de corecţie, pentru cuplarea orientării, pentru schimbările de situaţii. Dacă puneţi piciorul pe acceleraţie, Jet-ul se cabrează, pentru că motoarele sunt sub aripi, ceea ce este prea greu pentru un amator. Aşa ceva nu se poate face fără antrenament ».

Nikki Lauda, legendarul pilot de Formula I, este pilot de avion şi şi-a creat propria sa companie aeriană. Jauch l-a întrebat : « E chiar aşa de uşor a învăţa pilotarea unui avion cu ajutorul unui simulator pe

computer ? Se pare că-i uşor de învăţat, am văzut asta pe o casetă video, găsită într-o maşină pe aeroportul din Boston. Se crede că este maşina unui pirat al aerului care a utilizat caseta pentru a vedea cum arată interiorul unui cockpit ».

Lauda consideră că « aceşti domni au fost antrenaţi corect pentru a pilota astfel de avioane ». El a subliniat mai ales că « trebuie ştiut exact care este raza de viraj a unui avion de acest tip, dacă vrem să lovim WTC. Asta înseamnă că a fost vorba de piloţi foarte bine formaţi pe Boeing 767 sau 757, altfel ar fi trecut pe alături. Un pilot pe jumătate antrenat nu ar fi încercat asta, şi nu ar fi atins ţinta, mai ales la ieşirea din curbă, când trebuie cunoscută exact raza de viraj ce depinde de viteza avionului, pentru a calcula traiectoria şi a atinge exact ţinta ».

Jauch îl întrebă ce era mai greu de lovit, WTC-ul sau Pentagonul ? Lauda : « Ceea ce m-a impresionat este organizarea întregii afaceri, pentru că de nu ar fi fost o zi frumoasă lucrul nu ar fi fost posibil, întrucât nu s-ar fi văzut nimic. Ei zburau cu VFR[62]. WTC este uşor de văzut, pentru că se înalţă foarte sus. Cu Pentagon, lucrurile stau altfel, fiind vorba de o clădire nu prea înaltă. După mine, asta înseamnă că ei trebuie să fi fost foarte bine antrenaţi şi să fi zburat de multe ori în regiunea New York, pentru a vedea scena de sus, a repera clădirea, a şti cum s-o atingă la fix ». Lovirea Pentagonului este « şi mai dificilă decât WTC (…) Asta înseamnă la ieşirea din viraj să o iei în plin picaj şi încă să loveşti ţinta în mijlocul ei. După mine, un pilot normal ar fi în dificultate pentru că nimeni nu se antrenează pentru acest gen de lucruri. Asta înseamnă că ei au fost super-antrenaţi, pentru a mânui avionul cu aşa precizie ».

Jauch întrebă atunci dacă cel mai bun dintre simulatoarele profesioniste posibile permite un astfel de antrenament. Pentru Lauda, orice simulator de zbor este un pealabil. « Nu cred că simulatorul este suficient pentru a cunoaşte geografia New Yorkului, a şti ce unghi să adopţi. Aceşti oameni pilotaseră deja avioanele respective, fuseseră probabil piloţi la vreo companie aeriană, altfel nu puteau mânui avioanele cu aşa dezinvoltură, în zbor real, nu pe simulator, nu puteau reuşi atentatele ». (Wisnewski, pp. 38-40). De altfel, FBI-ul nu a atribuit o astfel de experienţă piloţilor sinucigaşi : antrenamentul pe un Boeing 757 sau 767 nu putea avea loc la Huffman Aviation.

V. I4. SEMINARUL LUI DONN DE GRAND-PRE

În zilele de după 11 Septembrie, un grup privat de piloţi militari şi civili organiză un seminar consacrat chestiunii esenţiale a versiunii oficiale : puteau oare piraţii să piloteze avioanele deturnate cu precizia

62. *Visual Flight Rules* – reguli de zbor pe bază de vedere. (NT).

necesară ? După trei zile de discuţii şi dezbateri, aceşti piloţi au publicat un comunicat de presă, în care şi-au rezumat concluziile la care au ajuns : « Pretinsul atac terorist a fost de fapt o operaţie militară contra Statelor Unite, una superb executată. Această operaţie a necesitat competenţe militare de vârf, în domeniile comandamentului, comunicaţiilor şi controlului. Ea a fost perfectă în sincronizare, în alegerea avioanelor ce au servit de rachete şi în lansarea lor coordonată către ţintele alese dinainte ». Raportul acestui seminar exprimă mari îndoieli privind capacitatea piraţilor, formaţi pe avioanele Cessna, de a putea localiza o ţintă situată la peste 300 de km de punctul de decolare, fără să se înşele. De asemenea, participanţii au pus la îndoială capacitatea piraţilor de a se descurca în labirintul IFR[63], între momentul deturnării şi cel al impactului. Organizatorul principal al seminarului, colonelul în retragere Donn de Grand-Pré, declară că nişte profani nu ar fi putut în nici un caz să ia controlul celor patru avioane şi să orchestreze o operaţiune care, în mod evident, necesită o precizie extremă. Seminarul a ajuns la concluzia că, probabil, nu piraţii s-au aflat la comanda avioanelor respective. Unul dintre participanţi era un fost ofiţer al armatei Aeriene americane, cu peste o sută de zboruri la activ, în războiul din Vietnam. Experimentatul pilot de vânătoare s-a exprimat astfel: « Ori aceste păsărele aveau nişte buni piloţi de vânătoare pe scaunul din stânga, ori totul era manevrat de la distanţă ».

Un alt purtător de cuvânt al grupului, căpitanul Kent Hill (pensionar US Air Force, prieten se pare cu Chic Burlingame, pilotul zdrobit pe Pentagon) aminteşte că Statele Unite efectuează zboruri fără echipaj la bord – de exemplu avioane Boeing 737, de la baza aeriană Edwards, din California, până în sudul Australiei. Hill arată că aceste avioane zboară conform unui plan de zbor predefinit, sub supravegherea unui pilot dintr-o staţie externă.

Alţi experţi consideră că avioanele ar fi putut fi controlate prin impulsuri electromagnetice sau instrumente de radio-frecvenţă, de pe platforme de comandă sau control situate în aer sau la sol. Căpitanul Hill afirmă că cele patru avioane au putut fi sincronizate printr-un sistem de alertă şi de control aeropurtat avansat[64] (AWACS). Acest sistem poate controla funcţionarea mai multor avioane în acelaşi timp, prin deconectarea tuturor instrumentelor îmbarcate.

Presa a subliniat că seminarul piloţilor experimentaţi a menţionat problemele inerente versiunii oficiale, inspirându-se din propria lor experienţă şi din reacţiile probabile ale altor piloţi de nivelul lor. « Toţi membrii echipei de anchetă au afirmat că niciunul dintre ei nu şi-ar lansa avionul contra unei clădiri locuite, nici măcar ameninţaţi cu un

63. *Instrument Flights Rules* sau reguli de zbor cu ajutorul instrumentelor. (NT).
64. Airborne Warning and Control System. (NT).

revolver pe tâmplă. Ei ar conduce avionul mai degrabă către un curs de apă sau o câmpie, pentru a nu atenta la vieţile celor de la sol. O altă chestiune : de ce niciunul dintre piloţi nu a alertat controlorii de zbor, de la sol ? Ancheta a asigurat că toţi piloţii sunt antrenaţi să introducă un cod de patru cifre în transpondor, pentru a avertiza echipele de la sol că avionul a fost deturnat. Nimeni nu a făcut acest lucru». Piloţii consacraţi s-au arătat miraţi şi de ceea ce nu s-a produs. Piloţii şi echipajele avioanelor deturnate nu au încercat să reziste piraţilor aerieni. Ei nu au făcut nicio încercare de a schimba direcţia brutal sau de a efectua un picaj. Aceasta dă de gândit că, de fapt, piloţii respectivi nu dispuneau de controlul propriilor lor avioane.

Un ziarist de la *Portugal News* (ziarul în engleză cel mai răspândit din Portugalia) a cerut o evaluare independentă a acestor constatări căpitanului Colin McHattie, ce trăieşte la Algarve. Cu douăzeci de ani de experienţă şi lucrând pentru Cathay Pacific, McHattie a aprobat concluziile seminarului independent. Totuşi, el a adăugat că deşi este posibil să pilotezi un avion de la sol, instalarea echipamentului necesar cere mult timp şi o planificare foarte precisă şi profundă. Seminarul piloţilor a trimis Casei Albe o copie a concluziilor sale, care a rămas fără răspuns (*Portugal News*, 3 august 2002).

V. 15. IPOTEZA GLOBAL HAWK

Problema de nedepăşit pusă de cei patru ţapi ispăşitori blegi şi poate chiar imbecili, se reduce la întrebarea pe care o punem versiunii oficiale : cum au putut aceştia să piloteze avioanele respective? Aparent fără răspuns, întrebarea poate totuşi primi un răspuns satisfăcător, cu ajutorul unei ipoteze ce implică o tehnologie a cărei existenţă este cunoscută. Este vorba de Global Hawk, un sistem de ghidaj realizat pentru Pentagon, de către Agenţia de Apărare pentru proiectele avansate de cercetare (DARPA). Global Hawk este un avion-robot, formă modernă de teleghidaj cunoscută încă din anii cincizeci, când rachetele Nike şi tunurile apărării anti-aeriene, controlate de radarele Skysweeper utilizau dronuri teleghidate pentru încercările lor. Global Hawk este o versiune modernă şi sofisticată a sistemului de ghidaj Predator, de pe dronuri, care a fost utilizat pentru a ataca ţinte presupuse (inclusiv o nuntă) în Afganistan. Sistemul Predator era deja disponibil în ultimii ani ai administraţiei Clinton.

Global Hawk a devenit foarte cunoscut după primul său zbor trans-pacific, în aprilie 2001. Acest nou sistem militar a fost lăudat de presă în termenii următori:

> Global Hawk, un avion cu reacţie de anvergura unui Boeing 737, a decolat de la baza militară Edwards, din California, şi a aterizat luni sera pe baza Royal Air Force australiană de la Edinburg (Australia). Zborul de

8600 de mile (13840 km), la o altitudine apropiată de 12,5 mile (20 km) a durat 22 de ore. Este vorba de recordul mondial de distanţă parcursă de către un avion-robot. Global Hawk zboară pe traiectorie pre-programată, dar un pilot supraveghează avionul în cursul zborului, cu ajutorul unei serii de captori ce furnizează imagini infraroşii şi vizuale.

După Rod Smith, responsabilul părţii australiene din proiectul Global Hawk: « În principiu, avionul zboară singur, de la decolare până la aterizare, inclusiv când rulează pe pistă ». Versiunea avionului-robot Global Hawk poate zbura fără escală vreme de 36 de ore.

« Noile sisteme, precum Global Hawk, oferă Australiei noi posibilităţi de supraveghere, recunoaştere şi la nevoie forţă de luptă », se felicita Brendan Nelson, secretar parlamentar în ministerul Apărării australian (ITN Entertainment, 24 aprilie 2001).

Existenţa unei astfel de tehnologii sub o formă total operaţională ridică problema dacă ea a fost instalată pe avioanele de linie şi dacă este posibil ca aceste avioane, controlate de un sistem ca Global Hawk, să se lanseze peste WTC şi Pentagon. Această chestiune este învăluită de secret. Din punct de vedere tehnic, echiparea avioanelor civile cu acest sistem de teleghidare este absolut posibilă. Din alte puncte de vedere, această acţiune este scuzabilă ca măsură anti-teroristă. Raţionamentul este simplu : dacă teroriştii deturnează un avion, autorităţile de la sol retrag piraţilor comanda acestuia şi schimbă planul de zbor potrivit noilor necesităţi. Pentru ca sistemul să fie eficace, controlorii de zbor trebuie să retragă celor din cockpit (teroriştii şi piloţii prizonieri) orice posibilitate de a dirija avionul. Activarea acestui sistem dezactivează imediat comenzile avionului, făcându-le inutile. Altfel piraţii ar putea găsi un mijloc de deturnare a comenzilor trimise servo-mecanismelor, dirijorilor de zbor şi întregii electronici, de către controlorii Global Hawk, aflaţi pe pământ.

În cazul scenariului clasic de deturnare aviatică, avantajul unui astfel de sistem este evident. Dacă piraţii spun pilotului « Mergem în Cuba », ameninţându-l dacă nu se supune, avionul va putea fi dus la Miami orice ar face piraţii, graţie sistemului Global Hawk. Ce se va întâmpla însă dacă centrul de control de la sol cade în mâinile cârtiţelor ce susţin tentativa de creare a unei noi ordini mondiale, conform doctrinei conflictului civilizaţiilor ? Acest aspect constituie potenţialul negativ al programului Global Hawk. Atentatele de la 11 Septembrie s-au petrecut astfel încât ele au fost posibile nu graţie competenţelor supra-omeneşti ale ţapilor ispăşitori, în materie de pilotaj, ci datorită intervenţiei profesioniştilor competenţi ce au utilizat Global Hawk dintr-un centru de control la sol sau un post de comandament aeropurtat gen AWACS.

Avioanele mai noi sunt echipate cu un « circuit de comandă zbor » (FCS – *Flight Control System*) integrat în electronica sofisticată capabilă

să pună avionul la sol chiar şi pe vizibilitate zero. Decolarea/aterizarea marilor avioane cu reacţie este în bună măsură automatizată, rolul pilotului limitându-se tot mai mult la a fi prezent în caz de pană a sistemului de ghidaj. Pentru producerea de evenimente ca cel de la 11 Septembrie 2001, este suficientă piratarea codurilor de acces la computerul avionului echipat cu Global Hawk. Uşor de imaginat ce se poate întâmpla când acest cod cade în mâinile unei cârtiţe profesioniste sau a unui răufăcător.

Inginerul aeronautic Joe Vialls a remarcat că principala condiţie prealabilă pentru utilizarea frauduloasă a sistemului Global Hawk este instalarea unui acces suplimentar la sistemul informatic al avionului, care va servi de interfaţă cu postul de comandă Global Hawk situat în altă parte. Vialls asigură că DARPA a instalat aceste lucruri pe unele avioane, care din momentul respectiv sunt echipate cu un « canal prioritar de comandă, destinat să ia controlul FCS şi să ducă avionul pe aeroportul ales ; în al doilea rând, mai este încă un canal audio secret, pentru supravegherea conversaţiilor din postul de pilotaj[65]. Odată ce canalul prioritar este activat, toate funcţiunile avionului trec sub controlul celor de la sol, scoţând total şi definitiv din circuit atât piloţii avionului cât şi eventualii piraţi aerieni ».

De asemenea, ipoteza Global Hawk ajută înţelegerea uneia dintre enigmele evenimentelor din 11/9 : nici un transpondeur al avioanelor piratate nu a expediat mesajul codificat la sol, care anunţă numele companiei aeriene, numărul de zbor şi poziţia avionului. Acest dispozitiv completează radarul şi devine mai important ca acesta, pentru controlori, în culoarele aeriene supra-aglomerate. Ipoteza lui Vialls este că Global Hawk a preluat controlul transpondorului şi l-a monopolizat pentru dirijarea avionului. Se înţelege de ce niciun avion nu a semnalat că a fost deturnat, de vreme ce canalul transpondorului, ce ar fi putut transmite mesajul, a fost neutralizat în profitul comenzii la distanţă.

Vialls consideră că absenţa de semnal de deturnare este « prima dovadă clară ce arată că avionul a fost piratat electronic, de pe pământ, nu deturnat de o echipă de bufoni arabi, echipaţi cu bricege ».

Vialls adaugă că « aparatul de asculare la distanţă a discuţiilor din postul de pilotaj utilizează microfoanele din cockpit ce alimentează înregistrarea vocilor din postul de pilotaj (CVR), dar şi una dintre cutiile negre şi blindate contra şocurilor, care ar putea furniza anchetatorilor indicaţii importante cu privire la cauzele celor petrecute ». Odată ce protocolul de comandă la distanţă este activat, « CVR este scurt-circuitat, vocile nu mai sunt înregistrate pe banda de 30 de minute ». În acest caz, după cele 30 de minute, CVR-ul conceput

65. Cockpit Voice Recorder. (NT).

pentru a înregistra ultimele minute înaintea prăbuşirii va fi virgin. Asta explică faptul că CVR-urile avioanelor Pentagonului şi din Pittsburg au fost declarate virgine de către FBI. Pentru Vialls, aceasta constituie o indicaţie suplimentară că avioanele trecuseră sub comandă de la distanţă.

Nu ştim dacă şi alte avioane au fost echipate cu intrări şi interfeţe secrete, permiţând instalarea tehnologiei Global Hawk. Vialls vorbeşte de o companie europeană, probabil Lufthansa, care ar fi înlocuit computerele de origine de pe Boeingurile sale, cu altele insensibile la Global Hawk, lucru încă neconfirmat. El consideră că aproximativ 600 de avioane sunt probabil vulnerabile la Global Hawk. (www.pratyeka.org/WorldTradeCenter/wot/home_run.htm).

După 11 Septembrie, un aparat de radio special a fost descoperit într-un seif din hotelul Hilton Millenium, nu departe de WTC. Era vorba de un transpondor de tipul celor utilizate de piloţi pentru comunicaţiile aer-aer şi aer-sol. FBI l-a arestat pe Abdallah Higazy, fiul unui diplomat egiptean, care ocupa camera conţinând seiful cu emiţătorul-receptor respectiv. Higazy a fost însă eliberat la 17 ianuarie 2002, când s-a descoperit că aparatul aparţinea unui alt client al hotelului, un pilot privat. Întrucât însă acest pilot nu era nici Egiptean, nici Arab, el fu automat scos de sub orice bănuială, ceea ce constutie încă un exemplu de incompetenţă rasistă din partea FBI. Acest transpondor ar fi putut servi ca radio-baliză sau aparat de poziţionare şi radio-ghidaj. În cursul bombardării Serbiei, în 1999, guvernul local acuzase agenţii NATO că au plasat radio-balize în anumite locuri strategice din Belgrad, pentru a facilita campania de bombardare din acel an (Associated Press, 17 ianuarie 2002).

V. 16. SCENARIUL DIN 11/9 PE FOX ENTERTAINMENT

Cum se întâmplă adesea în lumea informaţiilor americane, urzeala acestei operaţii a fost popularizată înaintea evenimentelor, într-un scenariu de film intitulat « Trăgătorii solitari », tele-film difuzat de *Fox Entertainment Network* la 4 martie 2001. Scenariştii s-au numit John Shiban, Vince Gilligan şi Frank Spotnitz, iar regizorul Rob Bowman. Turnajul a avut loc la New York şi la Vancouver, în Canada, între 20 martie şi 7 aprilie 2000. Printre actori figurau Tom Braidwood, Dean Haglund, Bruce Harwood şi Zuleikha Robinson. A fost vorba de începutul unei serii de 13 episoade, la care în cele din urmă *Fox* a renunţat!

În acest film, gentili se urcă la bordul unui zbor *Atlantic National-265*, ce trebuia să decoleze la 18^{50} de pe pista 34 a aeroportului Logan din Boston, exact ca Atta şi Shehhi în istoria reală. Gentilii se bat contra unei puteri guvernamentale numită Overlord, pe care o suspec-

tează că vrea să distrugă avionul. Ei bănuiesc că o bombă a fost plasată la bordul avionului şi au adus un câine dresat în mirosirea hidrocarburilor, pentru a o localiza. De data aceasta însă, Overlord nu a utilizat bombe, avionul fiind deturnat prin intermediul unui misterios sistem telecomandat, contra căruia pilotul nu poate face nimic, întrucât comenzile avionului nu îl mai ascultă. Avionul pare să se îndrepte către New York, foarte curând vedem siluetele celor două Turnuri Gemene. Înţelegând ceea ce se petrece, gentilii din avion utilizează propriile computere portabile pentru a se branşa pe computerul Overlord. La început există temerea că pentru piratarea apărării Overlord ar trebui ceva între 7 şi 10 zile. Totuşi, gentilii reuşesc să pătrundă în sistemul de telecomandă exact la timp, graţie unui microcip electronic Octium IV, reuşind să recupereze controlul avionului ce trece la câţiva centimetri de turnurile WTC.
(http://www.tvtome.commission/servlets/EpisodeGuideSummary/showid-38/)

V. 17- DOPPELGÄNGER, FANTOME ŞI APARIŢII

În 1995, Ziad Jarrah închirie un apartament în Brooklyn, unde, aparent lucra ca fotograf. Contractul datat şi semnat este dovada prezenţei acestui Ziad la New York. Exista însă încă un Ziad Jarrah, care avea 20 de ani şi trăia cu familia la Beirouth, în Liban. Acesta părăsi Libanul în 1996, merse la studii în Germania, unde îşi găsi o prietenă de origine turcă cu care voia să se căsătorească. Logodna lor se sfârşi la 11 Septembrie. Unul dintre cei doi Ziad Jarrah a fost interogat la cererea CIA, pe 30 ianuarie 2001, la aeroportul din Dubai, fiind bănuit de activităţi teroriste. Celălalt, Ziad Jarrah, elev al centrului de pilotaj de la Venice (Florida), era în familie, la căpătâiul tatălui său bolnav, la Beirouth. Jarrah, cel mai convivial dintre pretinşii terorişti, bea cu plăcere o bere cu Kruithof. Falsul Jarrah (Brooklyn) ar fi obţinut licenţa în pilotaj la Hamburg, înainte ca adevăratul Jarrah (Beirouth) să meargă în Florida. Este evident, Jarrah avea un dublu (Doppelgänger, în germană) care îi semăna din anumite puncte de vedere. Dublurile indică în mod infailibil o operaţiune condusă de serviciile secrete. (www.cooperativeresearch.org/ essay.jsp?article=essayjarrah).

În cursul lunii august 2001, treimea din San Diego (al-Hazmi, al-Mihdhar şi Hanjour) plecă în călătorie. Unul sau doi dintre ei, în momente diferite, ar fi fost văzuţi la Falls Church (Virginia), pe când încerca să obţină un fals permis de conducere. Apoi, ei se duseră pe rând la Las Vegas, Baltimore şi pentru zece zile în sudul Statului Maryland. Dar vecinii din Parkwood Apartments din San Diego spun că al-Hazmi, al-Mihdhar şi Hanjour au rămas toţi trei la San Diego până la 1 septembrie, poate chiar până la 8. Recursul la dubluri este o practică curentă a serviciilor secrete, în cadrul terorismului fabricat.

Dacă manipulatorii au nevoie ca un ţap ispăşitor să facă ceva pe care acesta îl refuză sau nu îl poate face, atunci intervine o dublură, care se asigură că acţiunea necesară a avut loc cu adevărat. În 1963, din când în când, în anumite momente, au apărut doi, ba chiar trei Lee Harvey Oswald.

V. 18. « K S M »

În primăvara lui 2002, s-a anunţat că un anumit Khalid Sheih Mohammed ar fi fost « creierul » celor petrecute la 11 Septembrie. Când acest KSM a fost capturat de către Americani, evenimentul fu anunţat de către Porter Goss, deputat şi viitor şef CIA, ca având o importanţă istorică egală cu aceea a « eliberării » Parisului în 1944. De la bun început, povestea supradimensionată a lui KSM atrase atenţia scepticilor din întreaga lume. Când mediile americane prezentară imaginiile capturării lui KSM, Geraldo Rivera declară : «Ziariştii străini care au văzut asta au râs şi au glumit, zicând că este vorba de o cacialma, de un bluf » (Fox News, Hannity şi Colmes, 10 martie 2002). Gerhard Wisnewski a declarat că povestea KSM, expusă de Nick Fielding şi Yosri Fouda, în studiul lor *Masterminds of Terror*, prezentată ca ultimul răgnet KSM, nu prezintă niciun element doveditor (Wisnewski, p. 203). De altfel, guvernul Statelor Unite nu l-a judecat de KSM. Tot ce i se reproşează ţine exclusiv de « se zice » şi cine are încredere în ceea ce « se zice » ? Una dintre cele mai şocante grosolănii şi insulte la adresa raţiunii omeneşti, din raportul Comisiei 11 Septembrie este măsura în care tot felul de zvonuri nefondate despre al-Qaida sunt considerate ca dovedite, pentru simplul fapt că provin de la KSM citire, unul dintre martorii vedetă ai documentului final şi care, mai târziu, şi-ar fi reluat « munca » lui, ca asasin probabil al ziaristului Daniel Pearl, de la *Wall Street Jourmal*, ucis în Pakistan.

V. 19. MORŢI ÎNCĂ ÎN VIAŢĂ

De asemenea, se poate ca Nawaf al-Hazmi şi Salem al-Hazmi să fie încă în viaţă. Anumite ziare susţin că presupusul pirat aerian Salem al-Hazni este viu, sănătos şi după 11 Septembrie lucrează într-o uzină petrochimică la Yanbiu în Arabia Saudită (*The Guardian*, 21 sept. 2001). Dintre celelalte persoane de pe lista FBI, Walid al-Shehri este viu, la Casablanca (Maroc), lucrând pentru compania aeriană saudiană. De asemenea, Abdoulaziz al-Omari ar fi fost văzut viu şi sănătos, plângându-se că şi-a pierdut paşaportul la Denver. În aceeaşi situaţie găsim pe Said al-Ghamdi, ce lucrează ca pilot în Arabia Saudită, sau Khalid al-Midhar, semnalat în viaţă (Marrs, p. 17-18). De altfel, după întâlnirea sa cu Bush, la 20 septembrie 2001, ministrul de Interne al Arabiei Saudite, Saoud al-Faysal, declară că « este dovedit că 5 dintre

numele de pe lista FBI nu au avut nicio legătură cu ceea ce s-a petrecut ». Dispreţuitor însă, ca totdeauna, al adevărului şi al opiniei publice, FBI-ul a refuzat cu încăpăţânare să revizuiască lista persoanelor acuzate de a fi deturnat avioane.

V. 20. ÎN SPATELE FALIMENTULUI APARARII AERIENE : MANEVRELE MILITARE DE LA 11 SEPTEMBRIE

Pe 11 Septembrie 2001, apărarea aeriană a Statelor Unite s-a prăbuşit. Înainte şi după 11 Septembrie, ea a funcţionat mai mult sau mai puţin normal. Ce s-a întâmplat atunci pentru a o paraliza, de ce această zi a fost o anomalie faţă de funcţionarea precedentă şi următoare a tandemului Administraţiei federale de aeronautică (FAA) şi Comandamentul apărării aero-spaţiale al Americii de Nord, (NAADC)? Travestirea acestor evenimente de către Comisia 11 Septembrie se vede mai bine în capitolul « Clarifying the Record[66] », p. 31. Comisia recunoaşte că « apărarea spaţiului aerian al Statelor Unite, la 11 Septembrie, nu a fost asigurată conform exerciţiilor şi protocoalelor pre-existente » (p. 31). De ce deci procedurile stabilite au fost dintr-o dată abandonate, pentru această singură şi unică zi ? Asupra acestui punct crucial, raportul empiric şi impresionist al Comisiei 11 Septembrie rămâne mut.

Ceea ce Comisia 11 Septembrie ar fi trebuit să facă, dar nu a făcut, ar fi fost stabilirea minutajului exact, compararea elementelor sale cu detaliile de notificare ce ar fi fost aplicate dacă procedurile standard ar fi fost respectate în continuare, în loc să fie abandonate în mod inexplicabil. În acest caz, ea ar fi văzut că zborul AA-11 (turnul nord) încetase să transmită baliza de identificare prieten-neprieten (IFF), depărtându-se brusc de drumul său, la orele 8^{20}. Aşadar, la 8^{20} FAA ar fi trebuit să avertizeze NORAD-ul, iar acesta ar fi trebuit să ordone decolarea imediată a avioanelor de intercepţie. FAA a şteptat însă până la 8^{38}, iar piloţii NORAD, de la baza Otis Cape Cod nu au fost avertizaţi înainte de 8^{40}, nu au primit ordin de decolare decât la 8^{46} şi nu au fost în poziţie operaţională, în aer, decât la 8^{52}. În acest interval de timp, zborul AA-11 deja ciocnise WTC la la orele 8^{46}. Piloţii au zburat lent, nu au ajuns la timp deasupra New Yorkului pentru a proteja turnul sud WTC, ce a fost lovit la 9^{03}. În acest moment, avioanele de vânătoare Jet, ale bazei Otis, erau la o distanţă de 71 de mile.

De asemenea, deturnarea zborului UA-175 a fost evidentă la 8^{42}, când avionul a părăsit direcţia lui iar transpondorul a fost deconectat. De data asta, NORAD a fost avertizată la minut, 8^{43}, dar i-a fost

66. Clarificări aduse dosarului. (NT)

imposibil să decoleze un avion suplimentar de la bazele sale din New Jersey, deşi deja deveniseră evidente deturnările multiple.

Comisia 11 Septembrie a arătat că, în acea zi, apărarea aeriană a Statelor Unite « a fost improvizată de civili (ce nu se ocupaseră până atunci de avioane piratate şi pe punctul de a dispare) şi de militari nepregătiţi la transformarea unui avion de linie în armă de distrugere masivă » (p. 31). Această afirmaţie se situează undeva între reaua credinţă, trădare şi banditism. Măsurile de apărare elaborate din timp pentru cazurile de deturnări tradiţionale, clasice sau normale ar fi fost la fel de binevenite şi de eficace inclusiv contra deturnărilor sinucigaşe survenite atunci, aşa cum au fost ele descrise de către Comisia 11 Septembrie. Se bănuieşte că Philip Zelikov, secretarul executiv controversat al Comisiei 11 Septembrie, încerca să o acopere pe Condoleezza Rice ce lansase o absurditate (« Nu cred că cineva ar fi putut să prevadă că aceşti oameni vor lua un avion şi îl vor lansa contra WTC, că vor lua apoi un altul, pe care îl vor lansa contra Pentagonului, că vor încerca să utilizeze un avion ca rachetă » [16 mai 2002]). Domnişoara ministereasă Rice ştia sau trebuia să ştie că acest scenariu era deja foarte răspândit, încă de la mijlocul anilor 1990, de la Jocurile Olimpice de la Atlanta, de la Ameninţările asupra Turnului Eiffel din Paris, de la întâlnirea la nivel înalt de la Geneva (aprilie, 2001). Scenariul în chestiune devenise o temă de rutină, pentru exerciţiile militare de diverse nivele. Zelikov şi Rice au fost recompensaţi printr-o promovare : Zelikow a devenit consilierul lui Rice, în noul post al acesteia de Secretară de Stat.

De ce a fost necesar să se improvizeze în materie de apărare anti-aeriană? Înainte şi după 11 Septembrie, sistemul de apărare anti-aeriană era şi este foarte apreciat pentru stabilitatea şi regularitatea reacţiilor sale în caz de urgenţă. Iată definiţia obiectivă a unui caz de urgenţă: un avion ce nu răspunde la apelul radio, al cărui transpondor este în pană, un avion ce refuză să respecte instrucţiunile şi somaţiile unui controlor aerian. În oricare dintre aceste ipoteze, urgenţa este declarată şi se procedează imediat la decolarea avioanelor de vânătoare, pentru interceptarea avionului rebel. Interceptarea nu înseamnă distrugerea avionului. Pur şi simplu, avioanele de vânătoare se apropie de avionul ce are probleme, se fac observaţii vizuale şi anumite semne între piloţi, pilotului avionului rebel i se semnalează să urmeze avionul de vânătoare până la un teren de aterizare. Numai în caz de eşec al acestor tentative se pune problema distrugerii avionului rebel, nu înainte însă de a avea acordul sau ordinul Preşedintelui Statelor Unite.

Marea calitate a acestui sistem era automatismul lui, recunoscut şi apreciat de toţi cei în cauză. Toate criteriile sistemului erau obiective. În cazul celei mai mici îndoieli cu privire la necesitatea tratării unui incident ca urgenţă, aceasta era automat aplicată. Câtă vreme aceste

directive au fost respectate, nu s-a produs nimic neprevăzut. Înainte ca şi după 11 Septembrie, colaborarea FAA/NORAD a funcţionat perfect. Şasezeci şi şapte de cazuri de intercepţii reuşite au fost efectuate de FAA/NORAD între 1 ianuarie şi 10 septembrie 2001.

V. 21. PROCEDURI STANDARD : CAZUL PAYNE STEWART DIN 1999

La 26 octombrie 1999, avionul Lear Jet al jucătorului de golf Payne Stewart îşi părăsi itinerariul şi parcurse 1500 de mile în Statele Unite, înainte de a se prăbuşi pe o câmpie lângă Mina, în Dakota de Sud. Stewart decolase la 9^{19} din Orlando (Florida), pentru o reuniune de afaceri la Love Field (Dallas). Aparent, avionul lui a avut o problemă de depresurizare de oxigen, care a ucis toţi pasagerii, avionul continuând să zboare graţie pilotului automat. Controlorii aerieni nu au putut obţine niciun răspuns radio. Urmând procedura stabilită, controlorii de la FAA au alarmat NORAD, semnalând acestora că într-un avion în plin zbor se petrece ceva anormal. Devenind clar că avionul lui Stewart are probleme, armata a decolat două F-15 de la baza din Englin (Florida), care au interceptat avionul şi l-au însoţit până în Missouri. Conform documentelor publicate ulterior, avioanele de vânătoare au interceptat Jetul lui Stewart între 15 şi 21 de minute după întreruperea contactului radio. Un avion de vânătoare F-16 s-a apropiat, prin spate, de Jetul lui Stewart, a făcut o inspecţie vizuală şi a constatat că hublourile acestuia sunt îngheţate.

Două F-15, de la baza din Tyndall (Florida), care fuseseră şi ele trimise în urmărirea avionului lui Stewart, s-au întors la baza lor, după ce au văzut că cele două F-15 de la baza Englin sosiseră primele. După ce Lear Jetul Stewart a atins Midwest, cele două F-15 sau întors la baza Englin, fiind înlocuite de patru F-16 şi de un avion de alimentare în zbor, al gărzii naţionale din Tulsa. Patru F-16, de la baza Fargo (Dakota de Nord), ajutară la eliberarea spaţiului aerian, alte F-16 suplimentare fură alarmate de unitatea Oklahoma a gărzii naţionale aeriene din Tulsa, dar nu putură face nimic pentru că avioanele de la baza Fargo sosiseră primele. Baza Fargo puse încă două F-16 în stare de alarmă imediată şi permanentă, dar acestea nu au mai decolat pentru că nu ar fi putut face absolut nimic. Acesta este însă un bun exemplu de ceea ce poate face NORAD când totul este în regulă.

Pentagonul a precizat că nu s-a pus problema doborârii avionului lui Stewart, pentru a împiedica prăbuşirea lui pe o zonă locuită. Purtătorul de cuvânt al Pentagonului, Ken Bacon a declarat: « Îndată ce a devenit clar că avionul se va prăbuşi într-o zonă slab populată, nu mai aveam nimic de făcut şi nu am făcut nimic ». FAA a deviat traficul din jurul avionului lui Stewart, şi a prevenit avioanele din zonă să nu

zboare sub avionul cu probleme, pentru cazul că acesta va pierde brusc din altitudinea sa (CNN, ABC, 20 octombrie 1999). Subliniem : baza aeriană din Andrews este situată la 12 mile de Casa Albă iar la 11 Septembrie 2001 se găseau acolo două escadroane de vânătoare F-16 şi un escadron de Hornet F/A18.

Faţă de această procedură standard, la 1 iunie 2001 s-a introdus o modificare ce consta în pătrunderea secretariatului Apărării în lanţul birocratic. Modificarea aceasta era o derogare fundamentală de la o procedură ce funcţiona perfect de 35 de ani. După 1 iunie 2001, orice decolare imediată trebuia aprobată de către secretariatul Apărării. Preşedintele conserva în continuare puterea de a ordona, în caz de nevoie, doborîrea eventuală a unui avion. Nu este însă exclus ca această « rotiţă » birocratică suplimentară, peste procedura birocratică anterioară să fie o indicaţie cu privire la ceea ce se « cocea » undeva ! Poate că autorii acestei modificări au vrut să introducă un element de dezordine şi incertitudine susceptibil a fi necesar pentru succesul operaţiunii ce se pregătea. Cine a decis această modificare inutilă ce echivalează cu un soi de ordin de imobilitate pasivă ? Ca de obicei, Comisia 11 Septembrie este surdă şi mută.

V. 22. COMISIA 11 SEPTEMBRIE A FALSIFICAT ORDINEA CRONOLOGICA A EVENIMENTELOR SURVENITE

Comisia 11 Septembrie este vinovată de falsificarea borderoului cronologic al evenimentelor cruciale din acea zi. Realizate prin reunirea unui mare număr de dări de seamă din presă şi o analiză amănunţită de care nu ne vom ocupa acum, aceste borderouri au fost stabilite şi validate empiric de către un anumit număr de anchetatori printre care Mike Ruppert şi Paul Thomson, furnizând demonstraţia clară că NORAD ar fi avut tot timpul pentru a decola avioanele de vânătoare şi intercepta zborurile AA-77 (Pentagon) şi UA-93 (Shanksville). Dacă sistemul ar fi aplicat riguros propriile sale protocoale, ar fi existat şanse serioase şi pentru interceptarea zborurilor AA-11 (turnul nord (şi UA-175 (turnul sud).

Revizuind tot ce se ştia despre cronologia evenimentelor zilei respective, Comisia 11 Septembrie a scris: « S-a dovedit că responsabilii apărării anti-aeriene NEADS au primit informaţia despre prima deturnare cu un preaviz de nouă minute, fără preaviz pentru doua, fără preaviz pentru a treia şi fără preaviz pentru a patra » (p. 31). NEADS este Centrul operaţional al apărării anti-aeriene NORAD din nord-est. Pentru comisie, s-ar fi zis că cu cât criza se prelungea, cu atât NORAD avea nevoie de mai mult timp pentru a reacţiona. Între 8^{55} şi 9^{41} toată lumea ştia (sau credea că ştie) că zborul AA-77 se îndrepta către răsărit, la Washington. Nici măcar când staţiile de

informare din Washington începură să spună că este vizată chiar capitala, NORAD nu fu capabil să trimită două avioane de vânătoare, pentru a asigura o apărare minimă contra primejdiei de decapitare a guvernului federal.

În mod ipocrit, Comisia 11 Septembrie a pretins punerea la punct a lucrurilor : « Mai mult decât evenimentele propriu-zise, dările de seamă guvernamentale, despre ele, arată că armata a fost informată la timp, în două cazuri, pentru a reacţiona. Efectul rapoartelor a fost punerea chestiunii adecvării reacţiei, adică a deturnării celei privind capacitatea armatei de a obţine la timp informaţii precise, din propriile sale surse. În plus, ei au insistat excesiv asupra capacităţii FAA de a furniza armatei informaţii utile şi la timp, în acea dimineaţă ». (p. 34).

Această tentativă de a arunca praf în ochii lumii întregi trebuie coroborată cu decizia strategică a comisiei, constând în a face din FAA un ţap ispăşitor, în încercarea de a depărta orice suspiciune de pista NORAD care este cea mai importantă. Comisia 11 Septembrie citează mărturia ofiţerilor NORAD atestând că FAA anunţase NEADS la 9^{16} despre deturnarea zborului UA-93. Raportul comisiei afirmă că această notificare nu a putut avea loc pentru că zborul UA-93 încă nu fusese deturnat la 9^{16}. Ultimele audieri ale comisiei au constat în spectacolul absurd al ofiţerilor NORAD mulţumind membrilor comisiei de a-i fi ajutat să corecteze propria lor cronologie internă eronată şi incompletă. Probabil că NORAD decisese prea devreme răspândirea dezinformării, pentru a imuniza diversele instalaţii radar faţă de orice anchete viitoare. Dacă aşa au stat lucrurile, stratagema pare să fi reuşit.

Una din absurdităţile cele mai evidente expuse de ofiţerii NORAD în cursul audierilor Comisiei 11 Septembrie este povestea de adormit copiii potrivit căreia radarele NORAD nu puteau vedea dincoace de malul Atlanticului, ci numai dincolo, altfel spus Radarele NORAD nu vedeau decât în afara spaţiului aerian american, nu şi în interior. În cursul audierilor din mai 2003 s-a putut asista la următorul dialog:

> **Dl. Ben-Veniste:** astfel, în ziua de 11 Septembrie, cum se vede după aceste puncte (ştiu că nu este uşor de văzut), NORAD era poziţionat într-un perimetru încercuind Statele Unite, dar nu vedea nimic în zona centrală, nimic pe frontiera cu Canada, nu-i aşa?
>
> **Generalul McKinley:** Exact, Domnule.
>
> Acesta este un escamotaj ruşinos, pentru a nu spune minciună gogonată. Generalii NORAD vor să ne facă să credem, de exemplu, că o rachetă de croazieră trasă de un submarin rus, odată ajunsă în zona de coastă New Jersey, nu ar mai avea nimic de temut din partea NORAD şi şi-ar termina cursa bine mersi la Detroit sau Saint Louis, fără niciun risc de a fi interceptată? Sau poate, aceşti tovarăşi generali vor să ne facă să credem că un bombardier rus ajuns deasupra Minnesotei ar putea merge liniştit să bombardeze Chicago pentru că NORAD nu îl mai poate detecta? Aceste argumente absurde se resping ele însele. Se ştie că

NORAD poseda radaruri cu sistem de alarmă în faze[67] (PAWS), de tipuri variate, ce furnizau o vedere de ansamblu foarte completă a spaţiului aerian american şi dincolo de acesta.

V. 23. GRUPUL DE INTERVENŢIE ANTI-TERORISTĂ AL LUI CHENEY

În mai 2001, o săptămână înaintea execuţiei lui Timothy McWeigh, Bush a emis un decret prin care Cheney a fost numit în fruntea unui nou grup anti-terorist, însărcinat cu dezvoltarea « unui efort naţional coordonat, permiţându-ne să ne protejăm mai bine poporul contra pierderilor catastrofice » – după după cum a spus chiar Bush. Ameninţarea atacurilor chimice, biologice sau nucleare asupra Statelor Unite « nu este imediată, totuşi reală. În cazul în care eforturile noastre pentru a reduce ameninţarea cu armele de distrugere în masă, nu vor fi pe deplin încoronate de succes, prudenţa obligă ca Statele Unite să fie pregătite a face faţă în mod eficace consecinţelor utilizării unor astfel de arme aici, pe pământul nostru ».

Acest decret dădea lui Cheney puteri depline asupra operaţiunilor anti-teroriste a 46 de agenţii guvernamentale. El declară că noul său grup va « găsi mijloacele de a replica în modul cel mai potrivit posibil la acest gen de dezastre de anvergură, care ar putea fi provocate de simple persoane ». Cheney a adăugat că ameninţările despre care vorbeşte sunt « o armă nucleară portabilă, sau un agent biologic ori chimic. Ameninţarea asupra Statelor Unite continentale şi asupra infrastructurii noastre se schimbă, evoluează, iar noi trebuie să examinăm împreună acest domeniu pe care adesea îl numim securitate interioară ». Într-un interviu pe CNN, el anunţă că Bush urma să creeze un birou în sânul Agenţiei federale de gestiune a crizelor (FEMA), pentru a coordona replica guvernului la orice atac biologic, chimic sau nuclear, adăugând că grupul său de intervenţie va colabora cu directorul FEMA, Joe Albaugh. Potrivit informaţiilor din presă, grupul lui Cheney urma să facă raportul său în faţa Congresului şi a Consiliului naţional de Securitate (NSC), la 1 octombrie 2001 (AP, CNN, MSNBC, Bloomberg, 8 mai 2001).

Mulţi observatori au înţeles că aşa numitul grup de intervenţie anti-teroristă al lui Cheney era o nouă fumisterie, lucru dovedit între timp, în sensul că « non-acţiunile » sunt abundente. Unii însă par să ştie că acest grup nu este numai o simplă mistificare, că el poate fi foarte periculos. Întrucât Dick Cheney figurează mult în faţa lui Bush, pe lista candidaţilor reţelei de conjuraţi iniţiaţi, ne putem întreba cum a putut el abuza de autoritatea sa pentru a-şi impune deciziile peste

67. Phased Array Warning System Radar: radarul cel mai modern, utilizat pentru apărarea contra avioanelor şi rachetelor.

competenţele anti-teroriste ale celor 46 de agenţii. Omnipotenţa lui se întindea oare şi peste manevrele militare ? Dacă pomul se cunoaşte după fructe şi meseriaşul după rezultatele muncii sale, atunci trebuie să înţelegem că Cheney poartă o bună parte din responsabilitatea dezordinei totale şi a comportamentului anti-terorist al Statelor Unite în dimineaţa zilei de 11 Septembrie. Grupul de intervenţie al lui Cheney pare a fi numitorul comun universal al acestui tablou de haos şi de confuzie.

V. 24. FOLOSIREA CLANDESTINĂ A MANEVRELOR MILITARE

Desigur, 11 Septembrie a fost o zi de terorism, dar ea a fost şi ziua unor impresionante manevre militare şi civile. Aceste elemente s-ar putea dovedi mult mai strâns legate între ele decât am fi tentaţi să o credem. Reamintesc recenta încercare de lovitură de Stat din istoria SUA, tentativa din martie 1981, de asasinare a preşedintelui Reagan, de către John Hinckley. Scott Hinckley, fratele mai mare al candidatului asasin era prieten cu Neil Bush, fiul vice-preşedintelui care ar fi preluat puterea dacă Reagan ar fi fost asasinat. George H. W. Bush a prezidat în acea zi o şedinţă a guvernului care a decis linia oficială, adică: Hinckley este un candidat asasin izolat, care a acţionat singur şi fără complici. Chestiunea relaţiilor strânse dintre familiile Bush şi Hinckley nu a fost însă scoasă la lumină (Tarpley, 1992).

Aspectul special al tentativei de asasinat a lui Reagan constă în faptul că ea s-a produs în ajunul a două importante manevre, una militară, cealaltă civilă. Am vorbit despre aceste lucruri în *Biografia neautorizată* (1992) a lui Bush-41, adică Bush tatăl:

> …Întorşi la Casa Albă şi reuniţi în Sala dărilor de seamă, principalii funcţionari ai Cabinetului formară, în cursul după-amiezii, un comitet de gestionare a crizei. Haig ne asigură că, de la început, a insistat vehement ca, în caz de descoperire a unei conspiraţii, aceasta să fie imediat făcută publică. « Reunirea faptelor era esenţială, în vederea publicării lor rapide. Rumoarea asupra acestei tragedii nu trebuia lăsată să se amplifice. Evocând cele petrecute după asasinarea lui Kennedy, i-am spus lui Woody Goldberg : "Oricare ar fi adevărul asupra acestui atentat, poporul american trebuie să îl cunoască"». Adevărul însă nu a fost niciodată stabilit. Memoriile secretarului la Apărare, Caspar Weinberger, privitoare la acea după-amiază, amintesc două lucruri importante. Primul : « un exerciţiu NORAD era prevăzut pentru a doua zi, cu simularea unui atac de rachete ». Weinberger a fost de acord cu generalul David Jones, preşedintele şefilor de stat-major ai armatelor, că acest exerciţiu trebuie anulat. Weinberger îşi mai aminteşte că grupul ce se găsea în Sala dărilor de seamă a aflat, de la James Baker, « că mai era un exerciţiu de succesiune prezidenţială FEMA, sub titlul general "Nouă vieţi", prevăzut tot pentru a doua zi. Prin consens imediat, şi acest exerciţiu a fost anulat ». (Tarpley, 1992, capitolul XVII – Tentativa de lovitură de Stat din 30 martie 1981).

Exerciţiul FEMA era ceva mai mult decât o bizară coincidenţă. Cine poate să creadă că exerciţiul unei succesiuni prezidenţiale este prevăzut din întâmplare exact a doua zi după o veritabilă succesiune prezidenţială. Este puţin probabil că Hinckley a acţionat singur. Mult mai plauzibil este că cel ce l-a împins să acţioneze exact în acea zi era la curent cu exerciţiul de succesiune prezidenţială care se pregătea. Aceasta este o indicaţie că trebuie să ne gândim la modul în care manevrele sau aplicaţiile militare, ce par să fie evenimente de rutină, la date întâmplătoare, pot pregăti şi facilita alte acţiuni, inclusiv vaste atacuri teroriste.

Exerciţiile militare sunt de două tipuri: exerciţii de teren sau exerciţii reale, un fel de jocuri de-a războiul în cadrul cărora blindate şi avioane adevărate se deplasează pe pământ sau în atmosferă. Există însă şi exerciţii de stat-major, care privesc mai ales ofiţerii cartierelor generale (QG), ce deplasează săgeţi sau păpuşi pe o planşă de nisip, o hartă împărţită pe sectoare sau ecranul unui computer.

În general, jocurile de-a războiul servesc la pregătirea unui atac fără vreo organizare prealabilă. Viitoarea armată agresoare anunţă din timp că va efectua aplicaţiile de vară lângă frontiera Statului vizat. Desfăşurarea forţelor este însoţită de comunicate de presă ce repetă că este vorba de simple manevre. Când trupele sunt în poziţia cea mai favorabilă, soseşte ordinul de atac. Dacă exerciţiile de teren pot servi la înşelarea adversarului, cele de stat-major sunt utile pentru înşelarea propriilor cetăţeni. În decembrie 1975, după înfrângerea din Vietnam, când Pentagonul îşi lingea rănile şi amorul propriu, căutând mijloacele de a restabili echilibrul, anumite cercuri NATO imaginară să profite de exerciţiul cu personalul HILEX 75 pentru a provoca o înfruntare cu Pactul de la Varşovia în Europa. S-a semnalat ofiţerilor din ţările ce nu făceau parte din acest plan să nu se mire de pregătirile de război pe care le vor constata, întrucât va fi vorba numai de exerciţii de stat-major. Din fericire, eforturile unei reţele de cetăţeni vigilenţi, dintr-un anumit număr de ţări NATO, s-au soldat cu cunoaşterea potenţialului exploziv al exerciţiului HILEX 75, astfel că opţiunea confruntării a fost abandonată. Acestea sunt două exemple ce arată modul în care manevrele sau aplicaţiile militare pot servi pentru a înşela pe cine trebuie. Există însă şi alte exemple.

Exerciţiile de stat-major sau de comandament sunt perfecte pentru o reţea de pucişti care este obligată să utilizeze aceleaşi sisteme de comunicaţie şi de calcul ca şi ceilalţi ofiţeri, care nu fac neapărat parte din operaţiunea ilegală, lovitura de Stat sau provocarea avută în vedere. Un ofiţer pucist se poate găsi alături de alt ofiţer, care nu face parte din conspiraţie şi care aflând despre ce este vorba s-ar putea opune. Comportamentul ofiţerului pucist poate fi suspect, iar cel loial priveşte şi întreabă despre ce este vorba. Răspunsul este simplu: se

pregăteşte o aplicaţie de stat-major. Aflând despre ce este vorba, ofiţerul loial înţelege că celălalt face parte dintr-un exerciţiu oficial, că bănuiala lui nu este întemeiată. Pucistul poate răspunde că participarea la exerciţiu implică o autorizaţie specială, pe care ofiţerul loial nu o posedă. Conversaţia se opreşte în acest punct, iar ofiţerul pucist îşi poate continua liniştit trădarea.

Mulţi civili consideră că un exerciţiu de instrucţie militară, de orice fel ar fi el, serveşte la ameliorarea pregătirii unităţilor implicate. Este exact ceea ce gândea o văduvă 11/9, Mindy Kleinbereg, care în martie 2003 a declarat în faţa comisiei 11/9: « La 11 Septembrie, NEADS era de mai multe zile în manevrele bianuale botezate "Vigilant Guardian". Asta înseamnă că sistemul nostru de apărare anti-aeriană nu ducea lipsă de oameni. Pe scurt, ofiţerii principali ocupau centrul comandamentului operaţiunilor, "vânătorii erau gata şi aveau carburant de rezervă la bord"» (mărturie în faţa Comisiei 11 Septembrie, 31 martie 21003). În realitate însă, manevrele pot produce confuzie, împrăştia resursele disponibile, etc. Din exerciţii făceau parte false semnale radar, un avion militar făcea pe deturnatul, un mare număr de vânători NORAD fură transferaţi la derută către nordul Canadei şi în Alasca.

V. 25. AMALGAM VIRGO : O ACOPERIRE PENTRU 11/9

Exerciţiul militar « Amalgam Virgo » este strâns legat de atentatele din 11 Septembrie. Era vorba de un antrenament militar implicând folosirea cel puţin a unei rachete de croazieră, deturnări de avioane în interiorul Statelor Unite, unele dintre ele fiind folosite ca arme, etc. Cea mai bună ipoteză de lucru este că Amalgam Virgo a fost o acoperire ce a permis atentatelor de la 11 Septembrie să progreseze pe filiera birocraţiei. Pregătirea atentatelor de la 11 Septembrie s-a făcut sub acoperirea participării la Amalgam Virgo. Majoritatea celor ce participau la Amalgam Virgo nu puteau fi conştienţi de această duplicitate.

Unul dintre ofiţerii însărcinaţi cu organizarea Amalgam Virgo 01 a fost colonelul Alan Scott. La 23 mai 2003, el a depus mărturie în faţa Comisiei 11 Septembrie :

> **Col. Alan Scott**: Da, Domnule. Operaţiunea specială Amalgam Virgo, la care am participat înaintea ieşirii mele la pensie, a fost un scenariu ce cuprindea folosirea unui avion fără echipaj, lansat de un alt avion inamic, în Golful Mexic.
>
> **Dl. Ben-Veniste:** Este vorba de operaţiunea Amalgam Virgo. De fapt, în acest exerciţiu au fost utilizate adevărate dronuri – dronuri NQM-107, a căror talie este apropiată de aceea a rachetelor de croazieră, pentru a exersa vânătorii şi radarul într-un scenariu în Golful Mexic… Vorbiţi de Amalgam 01, nu-i aşa?
>
> **Col. Alan Scott:** Da Domnule, Amalgam 01.
>
> **Dl. Ben-Veniste:** Eu vorbesc de Amalgam 02, care era în curs de planificare înainte de 11 Septembrie 2001. Aşa este?

Col. Alan Scott: Amalgam 02 a fost după ieşirea mea la pensie. Eu nu am fost implicat în Amalgam 02.

Dl. Ben-Veniste: Recunoaşteţi că exerciţiul comporta un scenariu de deturnare simultană?

Col. Alan Scott: Eu nu am participat la 02.

Generalul McKinley: Domnule, eu dispun de informaţii privind 02: Permiteţi-mi să le citesc, pentru procesul verbal.

Dl. Ben-Veniste: Vă rog.

Generalul McKinley: (Citind din dosarul de sinteză) Amalgam Virgo în general şi [Amalgam Virgo 02] era un exerciţiu de concentrare asupra misiunilor în timp de pace şi a misiunilor urgente NORAD. Unul dintre scenariile în timp de pace, care este şi a fost una dintre misiunile NORAD vreme de ani şi ani, este sprijinul ce trebuie dat altor ministere. Deturnările de avioane ţin de aceste misiuni. Abstracţie făcând de creativitatea autorului proiectului, motivaţiile principale vizau obiective politice, adică a da azil sau a elibera prizonieri sau personalităţi politice capturate. Ameninţările de asasinare a ostatecilor sau de zdrobire a avioanelor au fost lăsate autorilor de scenarii pentru a le încuraja creativitatea şi a lărgi cadrul reacţiilor din partea actorilor.

Practic, toate acestea înseamnă că ofiţerii ce participau la exerciţiile elaborate de mai mulţi autori, ce lucraseră în colaborare, comportau zdrobirea unor avioane de ţintele lor. Este evident că aceste documente sunt parte integrantă din exerciţiul Amalgam Virgo. Generalul McKinley recunoaşte explicit că antrenamentul cuprindea cu adevărat un avion piratat utilizat ca armă. Ben-Veniste, făcându-se că nu înţelege, crezu că răspunsul lui McKinley este « stupid » şi adăugă cu ironie : « Asta nu era în spiritul scenariştilor, când Algerienii au deturnat un avion şi au încercat să lovească turnul Eiffel…Sunteţi de acord că am fi putut fi pregătiţi ceva mai bine ?».

Amalgam Virgo nu a fost un exerciţiu stupid, ci sinistru. El cuprindea un bun număr de elemente ce au fost puse în practică prin atentatele de la 11 Septembrie, cu ajutorul birocraţilor armatei care, în majoritatea lor, nu ştiau ce fac. Sub acoperirea acestei confuzii, acţiunile subversive cele mai clare au putut fi prezentate ca un antrenament inofensiv, ba chiar benefic. În plus, a fost introdusă şi o iluzie sau aparenţă, cu scopul de a dezorienta anchetatorii ulteriori : în cadrul scenariilor, avioanele-pirat veneau în general din străinătate. Chiar şi acest detaliu a fost însă suspect.

Aceste exerciţii au fost din nou menţionate în aprilie 2004, cu ocazia altor audieri ale Comisiei 11 Septembrie. Într-o intervenţie de tristă amintire, directoarea NSC Condoleezza Rice repetă argumentul ei cunoscut, după care Casa Albă nu se gândise că avioanele ar putea servi ca arme. Bush însuşi dăduse tonul spunând că « nimeni, cel puţin în guvernul nostru şi în cel precedent, fără îndoială, nu şi-a imaginat că avioanele vor fi folosite pentru a ciocni clădirile în aşa hal ». După cum s-a văzut cu ocazia audierilor, în cei doi ani de dinaintea atenta-

telor de la 11 Septembrie, manevrele NORAD implicaseră avioane deturnate ce se zdrobeau contra ţintelor, făcând numeroase victime. Un alt scenariu prevedea că un avion se zdrobeşte de Pentagon. Acest exerciţiu nu a fost însă realizat întrucât ministrul Apărării obiectă că este prea fantezist. El s-a desfăşurat numai ca exerciţiu de stat-major, ceea ce a fost, ca să spunem aşa, repetiţia generală dinaintea spectacolului final, de la 11 Septembrie. Să fi fost prea realist, prea revelator ? Un antrenament prevăzut pentru iulie 2001 dar realizat mai târziu, prevedea deturnarea de avioane pe aeroporturile din Utah şi Statul Washington, pentru nevoi de antrenament. Aceste avioane erau atunci excortate de interceptori americani şi canadieni, până la aerodromurile din Columbia britanică şi Alasca.

O declaraţie NORAD din aprilie 2004 confirma că « numeroase tipuri de avioane civile şi militare au fost utilizate ca false avioane piratate. Aceste exerciţii testează şi urmăresc identificarea, decolajul de urgenţă şi intercepţia, procedurile de deturnare, de securitate coordonatoare şi operaţională, de comunicaţie către agenţiile interne şi externe ». În ideea NORAD era vorba de exerciţii regionale, exerciţii regulate şi planificate pentru întregul continent (*USA Today*, 18 aprilie 2004). Nimeni nu se va mira constatând că raportul Comisiei 11 Septembrie nici măcar nu aminteşte de Amalgam Virgo.

Mike Ruppert a scris mult despre cauzele « paraliziei complete în trimiterea avioanelor de vânătoare pe 11 Septembrie…». În iunie 2004, Mike Ruppert scrie că « a obţinut declaraţia oficială a unei persoane din NORAD care confirmă că pe 11 Septembrie, şeful de stat-major al armatelor (Myers) şi NORAD au realizat împreună un exerciţiu de pirataj al unui ***zbor real*** (FTX – Field Training Exercice) implicând cel puţin un avion (şi aproape sigur multe altele) sub control american, jucând rolul unui avion pirat ». Ruppert concluzionează că « ordinul de retragere nu a fost dat niciodată. Asta ar fi fost o dovadă foarte acuzatoare şi prea riscantă ». (From the Wilderness, 6 iunie 2004).

Manevrele militare efectuate la 11 Septembrie au fost următoarele :

1. Vigilant Guardian (VG)

Conform a ceea ce ştim despre Vigilant Guardian, este limpede că acesta semăna foarte de aproape cu ceea ce s-a petrecut la 11 Septembrie. Vigilant Guardian a provocat o mare emoţie printre noniniţiaţii NORAD. După cum vom vedea, personalul dezorientat se întreba dacă rapoartele primite vorbesc despre evenimentele fictive ale manevrei sau dacă, efectiv, este vorba de o situaţie reală, de o criză adevărată (*Aviation Week and Space Technology*, 3 iunie 2002). Era o manevră comună, Statele Unite/Canada, prevăzută pentru a testa coordonarea a două organe de apărare. GlobalSecurity.org indică: «VIGILANT GUARDIAN (VG) este o manevră (exerciţiu) de post

de comandament (CPX) VIGILANT OVERVIEW în legătură cu exerciţiile GLOBAL GUARDIAN sprijinită de USCINCSTRAT şi APOLLO GUARDIAN sprijinit încă de USCINCSPACE. Exerciţiul implică toate nivelele de comandament ale QG-ului NORAD şi este destinat a testa majoritatea aspectelor misiunii NORAD. Un VG este prevăzut în fiecare an, durata lui depinde de scenariu şi de obiective ». (www.globalsecurity.org/military/ops/vigilant-guardian.htm). După o altă sursă, « planificarea manevrelor Vigilant Guardian 2001 a început probabil în 2000 ; ea răspundea confuziei crescânde a guvernului şi rapoartelor serviciilor de informaţii ale Statelor Unite în lumea întreagă (inclusiv NORAD) legat de proiectele de piraţaj de avioane utilizate ca rachete contra ţintelor americane, de către terorişti »). (www.911teachin.net/L5A.html).

Iată însă ce spune Comisia 11 Septembrie despre Vigilant Guardian : « La 11/9, NORAD prevăzuse exerciţiul militar, Vigilant Guardian, care presupunea atacul unui bombardier venind din fosta Uniune Sovietică ». Fără îndoială, această definiţie foarte sumară a exerciţiului vizează inducerea în eroare. Comisia continuă : « Am încercat să lămurim dacă pregătirea unui exerciţiu de mare anvergură ar fi putut să compromită reacţia militară la veritabilul atac din 11/9. După generalul Eberhart "ne-au trebuit aproximativ 30 de secunde pentru a ne adapta la situaţia reală" (mărturia lui Ralph Eberhart, 17 iunie 2004). Am constatat că reacţia fusese cel puţin accelerată de numărul mare de persoane prezente în sectoare şi la NORAD, datorită manevrelor programate. A se vedea interviul lui Robert Marrs (23 ian. 2004)». (Comisia 11/9, p, 458, nr 116). Fanfaronada lui Eberhart este transparentă, iar verdictul comisiei a fost o minciună. Iată un exemplu al profundei confuzii ce poate să apară dintr-o dată când o manevră şi un caz de urgenţă se produc în acelaşi timp :

> **FAA:** Salut. Sunt Unitatea de gestiune a traficului (TMU) din Boston. Avem o problemă, un avion deturnat se îndreaptă spre New York, şi avem nevoie de voi. Ne trebuie unul pentru a decola câteva F-16 sau orice altceva. Ajutaţi-ne! Terminat.
>
> **NEADS:** (Sergent Jeremy Powell, de la statul-major, Garda naţională aeriană) Este ceva adevărat, sau un exerciţiu?
>
> **FAA:** Nu, nu este un exerciţiu, nu este un test (Raportul Comiisiei 11/9, p. 20).

Iată aceeaşi confuzie, descrisă de un alt martor:

> La 11 Septembrie, când Americanii priveau oroarea ce se abătuse peste New York şi Washington, echipe de comandament, într-un avan-post militar puţin cunoscut din Roma, Statul New York, lucrau din greu pentru a reface utilizabil cerul şi a trezi apărarea interioară dormindă.
>
> În sectorul apărării aeriene nord-est, operatorii radar ce mătură con-tinuu frontierele continentului se găsesc dintr-o dată în faţa unei amenin-ţări venind din interior şi într-o cursă pe care ei nu o pot câştiga.

La patru luni după atentate, încă nu s-a spus totul. Iată una dintre aceste istorii inedite.

Orele 06^{00}. JOC DE RĂZBOI

Locotenent-Colonelul Dawne Deskins îşi spunea că ziua va fi lungă.

Unsprezece Septembrie ziua a doua de «Vigilant Guardian», exerciţiu ce trebuia să creeze o criză imaginară pentru avantposturile apărării anti-aeriene nord-americane. Simularea urma să dureze toată săptămâna şi Deskins îşi începea serviciul de 12 ore la Centrul operaţional, în calitate de controlor aeropurtat al unităţilor NORAD şi ofiţer de serviciu, găsindu-se în mijlocul acţiunii.

Prima zi a simulării fusese apatică şi Deskins spera ca exerciţiul să intre în viteză, ceea ce ar fi făcut timpul să treacă mai uşor.

Orele 8^{40} : LUMEA REALA

În Centrul operaţional, trei rânduri de ecrane radar sunt în faţa unui zid de computere cu largi ecrane. Supraveghetorii se învârt printre tehnicieni, fără să-şi ia ochii de pe ecrane şi celelalte instrumente. Aici, totdeauna totul e calm, sumbru, mai puţin strălucirea verde a radarelor.

La 840, Deskins vede că tehnicianul principal Jeremy Powell face un semn cu mâna. Centrul Boston la capul firului, spune el. Au un avion deturnat.

« Asta trebuie să facă parte din exerciţiu », îşi spune Deskins, ca toţi ceilalţi, la început. Apoi vede că se aprinde telefonul direct, FAA, şi aude vocea unui ofiţer de legătură cu Centrul FAA din Boston.

« Un avion a fost deturnat », spune acesta.

Trei minute mai târziu, exerciţiul, adică o simulare de deturnare de avion, ce se îndreaptă către JFK de New York rămâne încă ceva confuz.

Apoi fuge către un birou apropiat şi sună maiorul Don Arias, ofiţer şef adjunct la afacerile publice ale armatei aeriene din Florida. Abia acum aflcă cu toată certitudinea că NEADS are un avion deturnat, unul adevărat, nu o simulare. Avionul deturnat pare să se îndrepte către JFK.

« Întreg etajul a simţit că ceva nu este în regulă », raportează lt. Col. Ian Danderson, şef al controlului operaţiunilor. « Faţă de turnura pe care o luau evenimentele, toţi simţeau instinctiv că treaba nu merge ». (« În mijlocul unei crize simulate, "dintr-o dată nimeni nu mai glumeşte pe tema atacului"» (*Newhouse News Service*, 25 ianuarie 2002).

Din această descriere, nu aflăm dacă « simularea în chestiune » a fost cumva un ecou radar artificial, introdus pe ecranele NEADS, sau un veritabil avion (pilotat sau telecomandat) ce se îndrepta către aeroportul New York.

2. Vigilant Warrior

În memoriile sale recent publicate, Richard Clarke vorbeşte în termenii următori:

« M-am întors către ecranul Pentagonului. "Şefi de stat-major peste şefi de stat-major. Presupun că NORAD şi-a decolat de urgenţă vânătorii şi aparatele AWACS. Câte ? Către ce ?

"Nu prea frumos, Dick". Dick Meyers, pilot de vânătoare el însuşi, ştia că epoca pistelor întregi de avioane de vânătoare în *alertă imediată şi permanentă* se terminase odată cu războiul rece. "Suntem în plin Vigilant Warrior, un exerciţiu NORAD, dar… Otis a trimis două păsărele către New York. Langley încearcă să trimită încă două. Avioanele AWACS

sunt la Tinker, dar nu în alarmă". Otis era o bază a Gărzii naţionale aeriene la Cape Cod. Baza din Langley era către Norfolk, în Virginia. Baza din Tinker, unde se găseau toate radarurile aeropurtate din America, era la Oklahoma.

"OK, cât timp îi va trebui lui CAP până la (Washington) DC ?" Patrula aeriană de luptă sau CAP (unitate pe care aveam obiceiul să o trimitem în Irak), trece pe deasupra capitalei.

"Cât de repede putem. Cincisprezece minute ?", întrebă Meyers fixându-şi ochii pe generalii şi coloneii ce-l înconjurau. De acum era ora 9[28]» (Clarke, p. 5).

3. Northern Vigilance

Operaţiunea Northern Vigilance cuprindea desfăşurarea interceptorilor vânători către bazele din nordul Canadei şi din Alasca. În teorie, Northern Vigilance era treaba NORAD-ului, pentru a contra o manevră rusă simultană. Această operaţie ar fi putut fi planificată în prealabil, cu condiţia de a cunoaşte programul exerciţiului rus. Ea fu anunţată public, într-un comunicat de presă NORAD, la 9 septembrie 2001, sub titlul « NORAD menţine Northern Vigilance ». Iată ce a fost scris :

BAZA DE AVIAŢIE MILITARĂ DIN CHEYENNE MOUNTAIN, COLORADO. – În caz de necesitate, Comandamentul apărării spaţiului aerian nord-american va trimite un avion de vânătoare la amplasamentele operaţionale la distanţă (FOLS), în Alasca şi nordul Canadei, pentru a supraveghea un exerciţiu aerian rus, ce se desfăşoară în Arcticul rus şi în Pacificul de nord. «NORAD este ochiul şi urechile Americii de Nord, iar misiunea noastră este păstrarea suveranităţii asupra spaţiului nostru aerian », a declarat generalul de corp aerian Ken Pennie, comandant şef adjunct NORAD. « Deşi este foarte improbabil ca un avion rusesc să violeze spaţiul aerian canadian sau american, misiunea noastră de vigilenţă trebuie menţinută ». Forţele NORAD afectate vor rămâne pe loc până la sfârşitul exerciţiului Ruşilor. NORAD realizase operaţiunea Northern Denial de la 1 la 14 decembrie 2000, ca reacţie la desfăşurarea rusească, similară dar de mai mică anvergură, din bombardiere de mare distanţă pe bazele din nordul Rusiei. Forţele atribuite NORAD-ului au fost desfăşurate pe trei FOLS, două în Alasca şi unul în Canada. Peste 350 de bărbaţi şi femei, Americani şi Canadieni, au fost implicaţi în această desfăşurare.

Practic, Northern Vigilance a însemnat reducerea considerabilă a numărului de avioane de vânătoare-intercepţie disponibile pe aeroporturile din 48 de State situate la sudul Statelor Unite continentale. Nu se ştie exact câte avioane s-au deplasat către nord.

4. NORTHERN GUARDIAN

Este exerciţiul despre care avem cele mai puţine informaţii. Probabil că a fost un complement la Northern Vigilance, un grup de avioane ar fi putut juca atacanţii, iar un altul juca apărătorii. Acest exerciţiu este menţionat în *Toronto Star* din 9 decembrie 2001. În cazul cel mai redus, la nivelul minim posibil, aparent acest exerciţiu a fost

centrat pe nordul Canadei şi Alaska, ceea ce desigur a redus avioanele disponibile din 48 de state situate mai la sud.

5. NATIONAL RECUNOAŞTERE OFFICE DRILL

A constat în simularea prăbuşirii unui avion pe QG-ul Biroului de recunoaştere naţională (NRO) din Chantilly (Virginia), lângă aeroportul Dulles. NRO afirmă că salariaţii au fost evacuaţi în chiar momentele veritabilelor atentate din 11 Septembrie. Associated Press (AP) a scris despre aceste exerciţii sub titlul: « O importantă agenţie de informaţii din Statele UNite se pregătea a simula prăbuşirea unui avion pe o clădire guvernamentală, la 11 eptembrie 2001 ». Textul afirma că « o agenţie de informaţii americană prevăzuse un exerciţiu pe 11 septembrie, în cursul căruia un avion rătăcit trebuia să se prăbuşească pe una dintre clădirile sale » (AP, 21 aug. 2002).

NRO era o agenţie ultra-secretă ce se ocupa de sateliţii spioni şi alte activităţi de ascultare în spaţiu. Ea a fost creată în 1960, dar existenţa ni i-a fost recunoscută oficial vreme de 32 de ani. Această agenţie recrutează din armată şi din CIA, iar bugetul ei egalează CIA şi NSA la un loc. La 11 septembrie 2001, directorul NRO era Keith R. Hall, aflat în fruntea agenţiei încă din 1996. În calitate de director (NRO), Hall răspundea de achiziţionarea şi exploatarea tuturor sistemelor americane de recunoaştere şi spionaj din înaltul spaţiului. Paralel, el era şi secretarul adjunct al armatei Aerului, în problemele spaţiale. După cum a subliniat Nico Haupt, Booz Allen Hamilton este în fruntea unei importante filiale NRO. Pentru câtva timp, evacuarea localurilor acestei agenţii a orbit spionajul oficial american, în ce priveşte evenimentele susceptibile de a fi fost dirijate din spaţiu. NRO ar fi putut da o vedere în timp real a a spaţiului aerian de deasupra Americii de Nord. Acest lucru nu a fost posibil tocmai din cauza evacuării. Pentru autori, avantajele sunt evidente.

6. TRIPOD II

Acesta a fost un exerciţiu de război biologic ce urma să fie realizat în comun de ministerul Justiţiei şi municipalitatea New York. Prevăzut pentru 12 septembrie 2001, el nu s-a desfăşurat însă niciodată. Scopul lui evident a fost procurarea unei acoperiri pentru diferitele activităţi ce au precedat atentatele de la New York.

Se pare că numele de cod « Tripod II » a fost revelat pentru prima dată de către Rudy Giuliani, fost primar al New Yorkului, în cadrul mărturiei sale din faţa Comisiei 11 Septembrie. Esenţialul celor ce privesc acest exerciţiu a fost însă descris de către Giuliani în memoriile sale hagiografice, *Leadership*, publicate în 2002. El scrie :

> « Vreme de luni şi luni, am avut un exerciţiu în care testam reacţia noastră la un atac biochimic, mai ales capacitatea de a distribui medicamente. Data prevăzută a fost vineri 12 septembrie. O bună parte din

materialul destinat acestui exerciţiu fusese stocată pe digul 92, care oferea peste 12 000 de metri pătraţi spaţiu liber şi un transport simplu ce provenea şi era destinat către Ground Zero, pe vapor şi pe rocada autostrăzii de vest. În plus, fiind deja utilizată de către armată, autostrada avea puncte de acces uşor de supravegheat ». (Giuliani, p. 355).

Când centrul comandamentului inutilizabil, al lui Giuliani, din turnul 7 WTC, a fost distrus prin inexplicabila prăbuşire a acestei foarte mari clădiri, el l-a transferat pe digul sau Cheiul 92. Uşurinţa acestui transfer este suspectă în sine: Giulianii ştia oare dinainte că va avea nevoie de această poziţie de repliere?

În sfârşit, la 11 Septembrie, un anumit număr de avioane Jet, din regiunea Washington, se antrenau deasupra Carolinei de Nord, ceea ce le depărta de spaţiul aerian al capitalei.

Vigilant Guardian ne reţine în mod special atenţia pentru că s-ar zice că acest exerciţiu de stat-major sau de comandament a fost transformat în exerciţiu real. El prezenta toate caracteristicile unui exerciţiu anti-terorist real. Conform cercetărilor lui Mike Ruppert, prezentate la ancheta din Toronto, pe tema 11/9, Vigilant Guardian prevedea utilizarea unui avion militar pentru simularea avionului de linie deturnat.

În cartea lui, Richard Clarke aminteşte că un funcţionar i-ar fi spus în dimineaţa de 11 Septembrie: « Se semnalează că unsprezece avioane şi-au părăsit itinerariul sau nu mai răspund. Poate că au fost piratate ». Clarke spune că a repetat această cifră « unsprezece » (Clarke, p. 4). Această cifră de unsprezece a devenit de acum maximul canonic de avioane semnalate ca deturnate, pentru un motiv oarecare, în momentul cel mai teribil al crizei. Din cauza dezagregării apărării de după războiul rece, decisă de Cheney pe când era ministrul Apărării sub Bush-41, apărarea anti-aeriană a Statelor Unite era considerabil slăbită.

Ruppert estimează că, pe 11 Septembrie, numai opt avioane Jet erau disponibile în nord-estul Statelor Unite. Întrucât aceste avioane zboară în general câte două, asta înseamnă patru perechi de avioane gata să decoleze de urgenţă, pentru a intercepta patru avioane. Deci, în total, ar fi fost cel puţin unsprezece ţinte potenţiale contra a patru patrule aeriene defensive, pentru a le proteja.

După Ruppert, scăpările de informaţii confidenţiale dau de gândit că numărul (real sau presupus) de avioane anunţate ca deturnate a urcat, la un moment dat, până la 21. Anumite avioane suplimentare piratate erau reprezentate de false ecouri radar ce apăreau pe ecranele FAA şi NORAD ca făcând parte din exerciţiile deja menţionate. Altele au fost socotite în contul adevăratelor avioane militare ce jucau rolul avioanelor piratate în cadrul exerciţiului. La un loc, ecourile şi falsele deturnări au creat o confuzie de nedescris. Toate acestea ar fi făcut foarte dificilă situaţia deja gravă a oricărui comandament loial al apărării. Păstrând totul în memorie, vom vedea că, de fapt, prăbuşirea

turnurilor de la 11 Septembrie nu s-a datorat avioanelor. Avioanele au fost lansate contra clădirilor numai pentru a masca detonarea cantităţilor de explozibili plasate nu numai în două dintre clădiri, ci în întregul complex WTC.

În cadrul Pentagonului, cine coordonează manevrele militare reale ca şi cele de stat-major ? Trebuie să existe un punct central unde diversele elemente sunt considerate cu toată atenţia, unde conflictele sunt prevăzute iar capacităţile minime de apărare sunt calculate. Oricare ar fi biroul sau serviciul Pentagonului, oricare ar fi locul acestuia în măţăraia birocratică a imensului minister, debarasarea lui de orice fel de cârtiţe este urgentă. Totuşi, nici măcar aceste constatări nu explică de ce avioanele de vânătoare şi interceptare nu au decolat în acea zi de 11 Septembrie.

Orice comandant militar ar fi înţeles că trebuie să decoleze toate avioanele disponibile, cel târziu din momentul în care al doilea turn WTC a fost atins. Orice comandant militar s-ar fi gândit la ameninţarea iminentă a decapitării structurii comandamentului naţional, concentrat la Washington. Toţi comandanţii prezenţi se formaseră pe timpul războiului rece, epocă în care explozia unei rachete balistice, trasă de un submarin sovietic, deasupra Washingtonului, trecea drept punctul de plecare cel mai plauzibil al unui al treilea război mondial. Cele opt autostrăzi ce duc de la Washington la aeroportul Dulles sunt monumente ce atestă preocuparea constantă a birocraţiei federale americane pentru centrul ei situat la Washington. În mod normal, reacţia autonomă a faimosului *establishment* militar ar fi trebuit să fie poziţionarea a cel puţin două avioane Jet deasupra Washingtonului, independent de orice altă acţiune intreprinsă sau nu. Nu s-a văzut însă nimic din toate acestea, până ce a avut loc atentatul vizând chiar Pentagonul, ceea ce indică o foarte remarcabilă densitate de cârtiţe la cel mai înalt nivel al structurilor comandamentului Statelor Unite.

V. 26. CARTITELE AL-QAIDEI SAU CARTITELE GUVERNULUI ?

Atentatele teroriste de la 11 Septembrie şi manevrele sau aplicaţiile militare enumerate au avut loc în aceeaşi zi. Unele dintre acestea au fost cunoscute de public, altele nu. Dacă acţiunile piraţilor aerului (presupunând că aceştia au existat cu adevărat) şi manevrele militare au fost coordonate, asta trebuie să ne dea de gândit. Al-Qaida avea spioni în interiorul guvernului Statelor Unite sau guvernul american a dirijat şi influenţat tot ce a făcut al-Qaida? O persoană, cel puţin, este convinsă că al-Qaida a infiltrat guvernul Statelor Unite pentru a cunoaşte data manevrelor multiple. Această persoană este Barbara Honegger, fostă funcţionară a administraţiei Reagan şi autoare a

October Surprise, povestea negocierilor secrete dintre Bush-41 şi Iran, pe timpul campaniei din 1980. Actualmente, doamna Honegger este ataşată Şcolii Navale a Statelor Unite şi participă adesea la dialogul de pe Internet între militanţii pentru adevăr în chestiunea evenimentelor de la 11 Septembrie 2001. Pe bună dreptate, ea atrage atenţia asupra faptului că atentatele teroriste şi manevrele guvernamentale au avut loc în aceeaşi zi. Ea susţine ideea că

> totul ne face să credem că data atentatelor nu a fost fixată de către piraţii aerului ci că unul dintre aceştia a aflat că un exerciţiu fictiv de joc de război anti-terorist, simulând un scenariu asemănător celei care s-a derulat efectiv la 11 Septembrie, este prevăzut pentru dimineaţa respectivă, şi că profitând de ocazie, ei au trecut la fapte în cunoştinţă de cauză.

Pentru doamna Honegger însă, lucrurile nu merg în sensul realităţii evidente, adică: bine cunoscută ca legiune arabă CIA, al-Qaida executând ordinele unei reţele puciste de cârtiţe rebele din sânul aparatului de Stat american. Pentru a evita această concluzie evidentă, ea recurge la un *deus ex machina* în persoana miticului Khalid Sheikh Mohammed. Nu numai că îl pune la treabă pe KSM, ea îl prezintă ca un agent triplu foarte capabil şi viclean, care a reuşit să ducă de nas cele mai înalte personalităţi ale regimului american. După ce a descris concordanţa dintre atentatele teroriste şi ziua manevrelor militare, doamna Honegger scrie:

> Pentru ca toate « să meargă », celor răi le trebuia cel puţin o persoană care să fi reuşit a înşela serviciile secrete ale Statelor Unite, făcându-le să creadă că este « de-a lor ». Aproape sigur, această persoană a fost Khalid Sheikh Mohammed, singurul pentru care totul încă este clasat « strict secret apărare », inclusiv numele lui, deşi altfel s-au scris despre el pagini întregi în presă – şi nu fără dreptate. Vice-preşedintele Cheney, preşedintele Bush, directorul CIA, George Tenet, Joun Fulton, ofiţer CIA şi şef al diviziunii de jocuri strategice NRO pentru exerciţiul « avion contra clădire », toţi ceilalţi stupizi ce au riscat mii de vieţi inocente pe pariul că « informatorul » lor vedetă KSM « trecuse cu adevărat de partea Statelor Unite » nu vor ca el să spună ceea ce ştie. Iar el ştie foarte multe. La 10 septembrie, citând un exemplu de anti-terorism, Knight Ridder afirmă că, fără îndoială, Mohamed era singurul ce avea toate piesele teribilului puzzle din 11 Septembrie.

În acest stadiu, 11 Septembrie, ziua manevrelor militare, a devenit ziua păcăliţilor. În realitate, supra-omul imaginar KSM, dacă acesta chiar există cu adevărat, serveşte de ţap ispăşitor şi agent al serviciilor secrete americane, probabil chiar « super-ţap ispăşitor ». Orchestrarea atentatelor şi manevrelor de la 11 Septembrie a fost opera unei reţele puciste din sânul guvernului, nu produsul vreunei peşteri afgane sau al bidonvilelor murdare şi supra-populate din jurul capitalei pakistaneze, Karachi.

Pentru a-şi argumenta teza, doamna Honegger interpretează cum îi convine cuvântul « match », aşa cum a fost el utilizat la 10 septembrie

2001, în presupusa conversaţie dintre Atta şi fantomaticul Khalid Sheikh Mohammed, care nu a fost tradusă decât după atentate. Conţinutul acestui mesaj era : « Meciul va începe. Mâine (11/9) va fi ora zero ». Doamna Honegger notează că Cheney a turbat de mânie când acest lucru a devenit public, ordonând o anchetă FBI printre membrii JICI pentru a-l găsi pe cel vinovat de această scăpare. După doamna Honegger, « match » este « termenul aşteptat dacă vorbitorul se referea la descoperirea lui privind data aleasă de guvernul Statelor Unite pentru efectuarea aplicaţiei/manevră antiteroriste potrivit scenariului avionului (sau avioanelor) zdrobindu-se pe clădirile guvernului, ceea ce era să se întâmple când teroriştii au "suprapus" complotul lor peste manevrele » oficiale. Această interpretare este însă cam trasă de păr. Dacă vorbitorul se exprima în engleză, « match » înseamnă pur şi simplu o « parte » dintr-un joc. Dacă vorbitorul a utilizat limba arabă, atunci trebuie avute în vedere multiplele probleme ale traducătorilor, inclusiv ale celor mai competenţi. În cele din urmă, dificultăţile filologice şi lingvistice ridicate de cuvântul « match » par să fie de nedepăşit. Acest cuvând nu ne spune nimic valabil. Suntem în faţa unui alt exemplu de dezinformare în sensul unui scenariu « piraţi arabi în informatică şi piraţi arabi ai aerului », bazat pe mitul infiltrării serviciilor secrete de către proprii lor ţapi ispăşitori (Barbara Honegger : « Guvernul Statelor Unite, nu piraţii aerului au *ales* data atentatelor de la 11 Septembrie »).

V. 27. DIVERSE MODURI DE A NU FACE NIMIC

Evidenta absenţă a apărării anti-aeriene, din ziua de 11 Septembrie, plus nerespectarea procedurilor ce datau de vreme îndelungată şi implicau controlorii aerului FAA şi NORAD au condus mai târziu la ideea că a existat un ordin sau o directivă ce explică paralizia intercepţiilor normale sau rutiniere. Nu a fost găsit nici un ordin scris de « a nu face nimic », dar asta nu înseamnă că el nu a existat, fără îndoială sub o formă nescrisă. Ordinele se dau şi oral sau, şi mai bine, dorinţele unui superior pot fi comunicate în mod indirect. Cel mai sigur mijloc de a fi sigur că nimic nu se va face este asigurarea că partenerii mai mult sau mai puţin la curent cu operaţiunea ocultă, mai ales cârtiţele, sunt la posturile lor cheie, în cadrul birocraţiei zilei respective. Întrucât responsabilitatea celor petrecute cade pe o reţea de cârtiţe, aceasta este concluzia pe care o oferim aici.

Dacă directivele FAA ar fi fost respectate, un schimb de replici ca cel de mai jos, între comandamentul FAA şi QG-ul FAA, începând cu orele 9[49] ar fi fost pur şi simplu inimaginabil :

QG-ul FAA: Ei îi cer lui Jeff să iasă, pentru a vorbi de zborul United-93.

Centrul de comandament: Of, chiar se pregăteşte…, cum să zic, trimiterea avioanelor de vânătoare?

QG-ul FAA: O, Doamne iartă-mă, habau n-am!

Centrul de comandament: Of, asta-i decizia pe care, fără îndoială cineva o va lua în următoarele zece minute.

QG-ul FAA: Dracu ştie, toată lumea a părăsit camera, cum să vă spun?

(**Raportul Comisiei 11 Septembrie**, Editura Alban, p. 75)

Unul dintre aceşti oameni era oare cârtiţă? Sau poate amândoi? După cum ei o ştiau foarte bine, întrucât avionul îşi părăsise itinerariul, nu mai răspundea la apelurile radio şi nu mai executa ordinele pentru că transpondorul său era scos din circuit, nu mai era loc pentru nicio umbră de îndoială: avioanele de vânătoare trebuiau decolate imediat, nu după o aşteptare de zece minute. Practic, una singură din aceste nereguli ar fi fost suficientă pentru imediata decolare a avioanelor de vânătoare.

Iată un alt exemplu de comportament foarte suspect, de data asta în sectorul privat, care a fpst cunoscut după 4 iunie 2004, când FBI autorizã, cu chiu cu vai, un grup de rude ale victimelor reunite la Princeton, în New Jersey, să asculte o înregistrare a reacţiilor directorilor şi funcţionarilor de la American Airlines, privitoare la zborurile 11 şi 75 United Airlines care în mod evident fuseseră deturnate.

Ca de obicei, FBI-ul făcuse presiuni asupra familiilor, impunând acorduri de nedivulgare şi interdicţia de a lua note. Totuşi, o parte din conţinutul acestei înregistrări sfârşi prin a răsufla şi fu raportată de către Gail Sheehy, de la *New York Observer*. Un fragment crucial, înregistrat la sediul American Airlines Fort Worth (Texas), care începe către orele 8[21], pe 11 Septembrie, arată că directorii American Airlines au făcut tot posibilul pentru a evita răspândirea ştirii unei deturnări de avion. Iată câteva schimburi de cuvinte, de care îşi amintesc membrii familiilor victimelor:

« Stop ! Tacă-ţi fleanca ! »

« Păstreaz-o la căldură. »

« Asta rămâne între noi. Ce putem afla noi, prin propriile noastre surse, despre ce se petrece ?».

Acestea sunt cuvintele a doi dintre controlorii operaţiunilor American Airlines. Conform celor ce îşi aminteşe o altă rudă a victimelor, ei ar fi spus exact: « Nu răspândi asta. O păstrăm pentru noi. Rămâne între noi cinci ! ». Când un organizator United Airlines primi de la superiorii săi comanda de a transmite către toate avioanele să aterizeze, acestuia i s-a mai spus următoarele : « Nu spune piloţilor pentru care motive vrem ca ei să aterizeze ».

Imposibil să aflăm dacă aceşti controlori anonimi erau cârtiţe în sânul birocraţiei American Airlines. Este însă absolut sigur că, în locul

lor şi în situaţia dată, cârtiţele ar fi făcut exact ceea ce au făcut ei. Membrii familiilor victimelor au subliniat că dacă ştirea deturnării zborului AA-11 ar fi fost transmisă rapid, zborul UA-93 ar fi putut să nu mai decoleze de la Newark. Când Gerald Arpey, preşedintele American Airlines, a depus mărturie în faţa Comisiei 11 Septembrie, el nu a suflat niciun cuvânt de benzile audio difuzate la Princeton (New Jersey), la 4 iunie 2004. E clar: Arpey nu primise dispoziţia de a prezenta comisiei toate arhivele şi piesele autentice pertinente. (« Benzile auditive din 11 Septembrie arată că personalul de la sol a camuflat atentatele » (*New York Observer*, 17 iunie 2004). Cât despre FBI, el s-a arătat indignat de încălcarea acordului (ilegal) de non-divulgare a celor aflate, nu de faptul că funcţionarii companiilor aeriene au sabotat transmiterea rapidă a ştirilor privind deturnările de avioane. Acesta este un alt exemplu de utilizare abuzivă, de către FBI, a procesului lui Moussaoui, pentru a refuza publicului accesul la o informaţie vitală.

Cât despre FAA, după 11 Septembrie, aceasta a ordonat tuturor salariaţilor ei linişte totală în legătură cu toate cele petrecute în ziua respectivă. Puţinele elemente ajunse la cunoştinţa publicului se explică prin violarea acestui ordin. Aparent, chiar şi cele aproximativ douăsprezece directive de atenţionare, emise de FAA în cursul verii 2001, erau clasate « secrete ». Misterul ce înconjoară acţiunile FAA din 11 Septembrie a fost şi mai mult accentuat de faimosul Kevin Delaney, funcţionarul FAA care a distrus intenţionat înregistrările sonore ale rapoartelor şi impresiilor/amintirilor controlorilor aerului din New York, în legătură cu cele făcute, văzute şi auzite de ei în dimineaţa de 11 Septembrie 2001. (*New York Times*, 6 iunie 2004). Dacă aceste înregistrări ar exista încă, ele ar putea arăta şi parţial explica pasivitatea apărării anti-aeriene americane din ziua de 11 Septembrie 2001.

V. 28. ULTIMELE ANOMALII

Pe baza articolelor publicate în ziare, Woody Box şi Nico Haupt au tras concluzia că două avioane distincte au decolat de la Boston în dimineaţa de 11 Septembrie, ambele sub denumirea « zborul AA-11 ». « De unde pleca zborul AA-11 ? », se întreabă Box. « Există două răspunsuri : de pe pista 26 şi de pe pista 32. Niciunul dintre aceste două răspunsuri nu este fals ». În mod normal, decolarea zborului AA-11 era prevăzută pentru orele 7^{45}, de la terminalul B, pista 32, a aeroportului Logan din Boston. Aceasta era pista de decolare a zborului AA-11, din 11 Septembrie 2001, după cum reiese din transcrierea unei comunicaţii radio între zborul AA-11 şi turnul de control din Logan, publicată de *New York Times* : « orele 7^{45}, 48 de secunde – control la sol 1 : American 11 greu Boston, pista la sol 32,

aşteptaţi şi lăsaţi să treacă un Saab, daţi înapoi ». (*New York Times*, 16 oct. 2001).

Foarte multe articole spun însă că pasagerii zborului AA-11 s-au îmbarcat pe pista 26 (*Washington Post*, 15 septembrie 2001 şi alte ziare). Pista 26 se găseşte într-o altă aripă a terminalului B, la aproximariv 300 de metri de pista 32. Pista 26 este citată mai des.

Ziarul *Boston Globe* menţionează cele două piste în zile diferite. În numărul special din 11 Septembrie, *Boston Globe* scrie : « Un salariat al aeroportului, care vrea să rămână anonim, afirmă că zborul American Airlines a plecat la ora lui, de pe pista 32 a terminalului B şi că nu s-a remarcat nimic anormal ». A doua zi, în articolul « Prăbuşirile multiple de la New York City îşi au originea macabră la Logan », *Boston Globe* scrie : « Zborul American Airlines a decolat de pe pista 26 a terminalului B, iar zborul United Airlines de pe pista 19, terminalul C. Un salariat al aeroportului declară că, la plecarea zborului American Airlines, nu s-a remarcat nimic neobişnuit ». Este oare vorba de aceeaşi persoană, din ziua precedentă ? Zborul de pe pista 26 a fost întârziat faţă de decolarea normală, de la orele 7^{45}.

Unul dintre cele două zboruri era oare fals, o iluzie servind exerciţiile de deturnare « pe viu sau adevărate », după cum le-am descris mai sus ? Neanunţata prezenţă a acestui zbor nu a putut decât să accentueze şi mai mult confuzia ce domnea atunci în spaţiul aerian american. Sau poate există un plan diferit, mai perfid, mai abracadabrant ?

Tot în ziare găsim menţiunea unui alt zbor misterios, care ar fi aterizat la Cleveland. De altfel, în descrierea lui privind cele ce se petreceau la Casa Albă, în dimineaţa de 11 Septembrie, Richard Clarke face o remarcă enigmatică, spunând că ar fi auztit : « Se anunţă că un mare avion cu reacţie s-a prăbuşit în Kentucky, aproape de frontiera cu Ohio » (Clarke, p. 13). Vom vedea în capitolul următor : toate cele privind companiile aeriene tind să mascheze problema centrală a prăbuşirii WTC, întrucât nicio catastrofă aviatică şi niciun incendiu nu a distrus niciodată o clădire din oţel.

CAPITOLUL VI

PRABUSIREA CLADIRILOR 1, 2 SI 7 DIN WORLD TRADE CENTER

Ajungem în chiar inima tragediei, a masacrului de călători inocenţi, a funcţionarilor din birourile celor două turnuri World Trade Center. În acest loc, mii de oameni obişnuiţi au fost ucişi, asasinaţi, sacrificaţi de către manipulatorii terorişti ce urmăreau planurile lor geopolitice aberante şi absurde. Pornit dintr-o familie sosită la New York către 1910 şi rămasă acolo şase decenii, trăit în cartierele Flushing şi Queens între 4 şi 16 ani, cu studiile secundare în liceele publice, salariat şi locuitor în Brooklin, la vârsta adultă, având un unchi poliţist municipal în marele oraş, autorul acestei cărţi îşi poate spune că este newyorkez getbegetnic, atât cât poate cineva să fie newyorkez. În calitatea mea de newyorkez consider că 11 Septembrie 2001 marchează o etapă decisivă de care ne este ruşine, una de care declinul acestui oraş s-ar fi putut lipsi fără pagubă. Constatarea amară a acestei triste realităţi mă incită să pun în lumină toate elementele procesului ce a servit de bază atentatelor banditeşti de la 11 Septembrie 2001.

VI. 2. CHEIA PROBLEMEI: EXPLOZIILE SECUNDARE

După versiunea oficială, pe care Comisia 11 Septembrie abia o comentează, Turnurile Gemene au căzut sub impactul avioanelor şi incendiilor provocate în condiţiile văzute de toată lumea. Dificultatea constă în faptul că această teză este imposibilă din punct de vedere fizic, cum vom vedea. Căderea celor două turnuri se explică printr-un anumit mod de demolare comandată, singura ipoteză posibilă. Pentru a vedea ce se ascunde în dosul versiunii oficiale, este necesară stabilirea cronologiei exploziilor secundare, aceasta fiind semnul clar al demolării comandate. Examenul cărţilor pe această temă ne-a furnizat o mulţime de referinţe privind exploziile respective.

Louie Cacchioli, 51 de ani, era pompier ataşat Companiei 47 din nordul New Yorkului, la Harlem. Iată ce povesteşte el: « Noi am fost primii care am sosit în cel de al doilea turn, după impact. Eram pe cale să îmi duc pompierii cu ascensorul, către etajul 24, pentru a evacua imobilul. La ultima urcare, a explodat o bombă. Eram siguri că bombele sunt în clădire ». Cacchioli a rămas blocat într-un ascensor, dar a reuşit să scape cu ajutorul echipamentului său (*People Weekly*, 24 sept. 2001).

Într-un interviu pe internet, cu ziaristul Randy Lavello, pompierul auxiliar Lt Paul Isaac Jr vorbeşte şi el de bombe. Lucrând în Compania 10, la sud de Manhattan, încă din anii 90, deci cunoştea bine zona WTC. Isaac declară că mulţi pompieri newyorkezi sunt revoltaţi contra versiunii edulcorate a motivelor prăbuşirii WTC. « Mulţi alţi pompieri ştiu că au existat bombe în această clădire », spune el, « dar le este frică să nu-şi piardă slujba, dacă nu-şi ţin gura, pentru că marii mafioţi le interzic să vorbească. Este însă absolut sigur că în aceste clădiri au fost bombe ». Printre mafioţii ce au interzis orice discuţie veritabilă în jurul acestor evenimente, Isaac citează unul dintre elefanţii neo-conservatorilor, James Woolsey, consultant însărcinat cu lupta contra terorismului pe lângă Serviciul de pompieri din New York, fost director CIA pe vremea lui Clinton (Marrs, p. 34).

Teresa Veliz, cadru superior într-o intreprindere de softuri, era la etajul 47 al turnului nord, când acesta a fost lovit de zborul American Airlines-11. Ea a reuşit să ajungă la parter când turnul de prăbuşea. Într-o obscuritate totală, aruncată la pământ împreună cu o altă persoană, Veliz a urmat pe cineva cu o torţă. Iată ce spune ea : « Torţa ne-a arătat drumul prin librăria Borders, apoi am urcat o scară rulantă, ce ducea la exterior, către Church Street. Exploziile se declanşau peste tot. Eram sigură că peste tot se găsesc bombe, că cineva, undeva, la biroul lui, apasă pe butoanele detonatorilor. Îmi era frică să cobor Church Street către Broadway, dar nu puteam face altfel. Am reuşit să ajung pe Vesey Street. Încă o explozie. Apoi încă una. Nu mai ştiam încotro s-o apuc ». (Murphy, Marrs, p 34).

Ross Milanytch a privit totul de la etajul 22 al unei clădiri vecine. El spune că a asistat la « mici explozii pe fiecare etaj. Când totul s-a degajat şi nu mai rămăsese mare lucru în picioare, s-au mai văzut doar grinzile metalice, triunghiulare, precum pânzele unei corăbii. Armătura clădirii pur şi simplu dispăruse ». (*America at War* ; Marrs, p. 34.

Steve Evans, ziarist BBC, aflat întâmplător în turnul sud, povesteşte : « Eram la baza celui de al doilea turn, care a fost lovit. A fost o explozie, dar nu m-am gândit că e chiar explozie ; baza clădirii a tremurat. Am simţit-o tremurând, apoi ne-am trezit afară ; a doua explozie s-a produs şi ea, apoi o serie întreagă de alte [explozii]… Nu putem decât să ne întrebăm asupra pagubelor [în vieţi omeneşti], pe care le-au produs aceste explozii în serie ». (Christopher Bollyn, *American Free Press*, www. zeitenschrift.com/news/wtc_wahrheit.ihtml, 9 aug. 2002).

Canalul de televiziune new-yorkez Fox 5 News a filmat un mare nor alb, ce se înălţa de la baza turnului sud. Ziaristul ce filma a comentat: « a fost o explozie la baza clădirii… fumul alb pleacă de jos… s-a petrecut ceva la piciorul clădirii… iată altă explozie. O altă clădire a complexului World Trade Center…». (Marrs, p. 35).

Puţin înainte de orele 9^{00}, Tom Elliot lucra în biroul său din localurile Aon Corp, la etajul 103 al turnului sud. Când turnul nord a fost lovit, el a decis să iasă din clădire şi începu să coboare scările împreună cu un mic grup de persoane. La etajul 70, o femeie îi spuse să nu asculte megafoanele ce afirmau că nu este necesară evacuarea clădirii. Pe când atingea etajul 67, zborul United Airlines-175 lovi turnul sud deasupra locului în care se găsea el. Mai târziu, el a povestit unui ziarist cele observate imediat după lovitură : « Deşi impactul spectaculos, văzut de toţi la televizor, s-a produs deasupra lui Elliot, el şi alţii au crezut mai întât că explozia s-a produs dedesubt. Un zgomot incredibil ("un zgomot de explozie", propriile sale cuvinte) destabiliză clădirea; casa scării fu umplută de un val de aer cald, fum, plăci de tavan şi bucăţi de izolant venind de jos. "În faţa mea, zidul s-a crăpat de jos în sus", adăugă Elliot. El a reuşit să iasă din turn către ora 9^{40}» (*Christian Science Monitor*, 17 sept. 2001).

La 11^{56}, NBC News difuză reportajul lui Pat Dawson, în care acesta rezumă o conversaţie cu Albert Terry, pompier din NewYork, care i-a spus ziaristului că aproximativ 200 de pompieri erau deja în turnurile WTC în jurul orelor 9^{00}. Dawson povesteşte :

> Tocmai am vorbit cu şeful securităţii pompierilor din New York care, bineînţeles, a fost la faţa locului, printre primele persoane după loviturile celor două avioane, pe partea laterală (aşa credeam atunci) a turnurilor WTC, amplasate exact în spatele meu. Şeful Albert Terry mi-a spus că a ajuns aici la cinci sau zece minute după evenimentele din această dimineaţă, adică după primul impact. Şeful securităţii pompierilor din New York mi-a spus că puţin după orele 9^{00} au avut loc cam zece mari alarme, implicând în jur de 200 de oameni ce încercau să ajute pe cei de la faţa locului şi că a auzit vorbindu-se de o a doua bombă ce explodase. Încercă să-şi scoată oamenii cât mai repede posibil, dar se produse o altă explozie. Apoi, la o oră după primul impact, s-a produs încă o explozie în unul din turnurile de aici. Conform celor spuse de el, dispozitive explozive fuseseră plasate în interiorul clădirii. După el, unul dintre dispozitivele secundare, care a explodat după impactul iniţial, ar fi putut să se găsească în avionul ce a percutat unul dintre cele două turnuri. El crede sau presupune că a doua bombă a fost plasată în clădire. Iată ce a declarat Albert Terry, şeful securităţii pompierilor din New York, care mi-a spus acestea acum o clipă. (Wisnewski, pp. 135-136).

Partizanii versiunii oficiale încercară să explice că anumite explozii au fost provocate de scăpările de gaze din conductele principale, dar asta nu corespunde celor observate de Terry. Nici aceasta, nici alte explicaţii, ca aceea a transformatoarelor ce ar fi explodat, etc.

Ann Thompson, de la NBC, raportează la 12^{42}, că atinsese colţul Broadway-Fulton, în direcţia WTC, când auzi o explozie, fu cuprinsă de un nor de moloz, şi s-a refugiat într-o clădire. Când ieşi, către 10^{30}, auzi o a doua explozie. Pompierii au prevenit-o contra unei alte explozii (Wisnewski, p. 136; Trinkhaus, p. 4ss).

Martorul ocular Michael Benfante declară unei echipe de la televiziunea germană: « Pe când ieşeam, am auzit-o. M-am întors şi vârful turnului nord exploda. Nici măcar în acel moment însă nu credeam că întregul turn se va prăbuşi. Mi-am zis că numai vârful a explodat şi că va cădea pe mine. M-am întors din nou şi am luat-o la fugă. Am resimţit zgomotul prelungit al exploziilor, tunetul clădirii pe cale de a se prăbuşi ».(Televiziunea germană ARD, «*Tag des Terrors – Anschlag aus Heiterem Himmel* », 30 aug. 2002, Wisnewski, p. 136).

Un reporter ce voia să filmeze scena de fond WTC a fost întrerupt de un zgomot de explozie : « Nu ne putem apropia mai mult de WTC. Iată pompierii în plină activitate, poliţia şi ofiţerii FBI, cele două turnuri, o explozie gigantică ! Molozul vine de peste tot ! » («*Verbrechen gegen die Menschheit* », *Westdeutscher Rundfunk*, Köln, 24 iulie 2002; Wisnewski, p. 136).

Un alt martor ocular povesteşte : « Am auzit cu toţii o formidabilă explozie şi totul a devenit negru. Bucăţi de sticlă cădeau la întâmplare şi răneau oamenii. A fost o mare explozie. Totul s-a întunecat. Ceea ce vedeţi nu este zăpadă, ci praful venit din clădire. Ce mai, un coşmar îngrozitor. Eram pe a Şasea avenue şi încercam să telefonez când am auzit explozia, am văzut oamenii aruncându-se la pământ, plângând, urlând. Am ridicat ochii şi am văzut fum, când turnul a căzut. Tot acest fum dintr-un singur turn ». (Extras de Olivier Voegtlin şi Matthias Fernandez, NTV, 11 sept. 2001).

Un alt documentar european arăta un bărbat cu ochelari, în pat, la spital, care declara : « Dintr-o dată am auzit Bang, bang, bang, parcă era tir, apoi trei explozii incredibile ». («*Terror gegen Amerika*», RTL, 13 septembrie 2001).

Un martor ce-şi avea biroul aproape de WTC, a descris experienţa unui ziarist de la *American Free Presse*. Era în mijlocul mulţimii pe Church Street, cam la un rând de clădiri de turnul sud. Exact înainte ca acesta să se prăbuşească, el a văzut « nişte lumini foarte strălucitoare, în interiorul clădirii, între al zecelea şi al cincisprezecelea etaj. A văzut şase astfel de străluciri şi, în acelaşi timp, a auzit "o pârâitură, un zgomot" exact înainte ca turnul să se prăbuşească ». (Christopher Bollyn, *American Free Pres*s, 2 dec. 2001; Wisnewski, p. 137).

Kim White, ce lucra la etajul 80, turnul sud, vorbeşte şi ea de o explozie, după cum povesteşte revistei magazin *People* : « Deodată, clădirea a început să tremure, apoi să se clatine. Nimeni nu ştia ce se petrece. Toţi cei de la etajul nostru au coborît pe scară… credeam cu toţii că ar putea fi un incendiu… am ajuns până la etajul 74… când s-a produs o altă explozie ». (Christopher Bollyn, *American Free Pr*ess, 2 dec. 2001).

Un muncitor negru cu hainele pline de praf şi de cenuşă, a spus televiziunii daneze DRTV1 : « La etajul opt, am fost toţi aruncaţi la pământ de o enormă explozie ». (Wisnewski, p. 138).

Televiziunea germană SAT 1 a difuzat un reportaj cu supravieţuitori care, şi ei, vorbesc de explozii. Unul dintre aceşti martori, pe nume Tom Canavan, a fost întrerupt în mijlocul unei fraze, de către agenţii FBI care i-au tăiat cuvântul, l-au luat de guler şi l-au obligat să părăsească scena filmării. Toată această scenă a fost înregistrată. (Wisnevski, p. 138).

VI. 3. BENZILE NBC ARATA EXPLOZII DE DEMOLARE COMANDATA

Pentru ancheta lui şi pentru emisiunea difuzată la oră de vârf, de către televiziunea germană, în august 2003, Gerhard Wisnewski s-a servit de imagini exterioare luate de camerele NBC, nu departe de WTC, furnizând exemple concrete de detonaţie, reprezentând exploziile încărcăturilor de demolare comandate. Pe filmul NBC, se văd cele două turnuri arzând, în mijlocul norilor de fum negru. Către imaginea 131 a filmului, izbucneşte un nor de fum alb-gri, în lungul a aproape două treimi din cel de al 79-lea etaj al turnului sud. Două treimi din faţada sud-est corespund cu dimensiunile grupului de stâlpi centrali, acolo unde ar fi trebuit plasate încărcăturile de demolare. Această coloană de fum alb-gri se ridica unduind şi contrastând cu fumul negru al incendiului. Către imaginea 203, un alt nor de fum alb-gri apare câteva etaje sub primul, începând şi el să urce în sinuozităţi şi bucle, ceea ce constituie o probă fotografică evidentă că în WTC au fost detonate încărcături de demolare (Wisnewski, p. 216).

Andreas von Bülow, fostul ministru social-democrat german al Tehnologiei, în guvernul cancelarului Schmidt, notează, în studiul său despre 11 Septembrie, că emisiunile de actualităţi arată un fum care, sub presiune, scapă prin ferestrele ermetice ale turnurilor, în chiar minutul când acestea se prăbuşesc sau ceva mai înainte (Von Bülow, pp. 146-147). După toate probabilităţile, aceasta dovedeşte şi efectul încărcăturii de demolare comandate şi/sau al altor deflagraţii artificiale, plasate în clădire.

VI. 4. POMPIERII AVEAU SPERANŢE SERIOASE DE A STINGE INCENDIUL

Administraţia primarului Giuliani, din New York, şi administraţia Bloomberg, care a urmat, au refuzat vreme îndelungată publicului ascultarea benzilor conversaţiilor radio între pompierii FDNY, pe terenul catastrofei. În cursul verii 2002, diverse articole din presă arată

că pompierii au putut urca până la Sky Lobby[68], la etajul 78, de unde au putut examina întinderea incendiului. Fuselajul avionului zborului UA-175 ciocnise cel de al 80-lea etaj, dar una din aripile sale agăţase etajul 78. În discuţiile lor, pompierii vorbesc de două focare de incendiu şi afirmă speranţa de a le stinge fără probleme. Doi dintre ei sunt citaţi nominal, şeful batalionului Orio J. Palmer şi căpitanul de pompieri Ronald P. Bucca. Ambii au pierit când turnul s-a prăbuşit. Ziarul *Times* povesteşte: « Ajunşi la faţa locului, ei aveau un plan concret : stăpânirea cuiburilor de foc şi ajutorarea supravieţuitorilor ». Conform rezumatului din *New York Times*, pompierii « nu manifestau niciun fel de panică, nu dădeau impresia că evenimentele se accelerau şi scăpau de sub controlul lor… La acest stadiu, clădirea nu mai avea decât câteva minute, căci focul slăbea armătura etajelor de dedesupt. Totuşi, şeful Palmer nu vedea decât două focare de incendiu şi chemă două echipe cu o motopompă, pentru a le combate…».

Iată transcrierile limitate, disponibile pe Internet :

> Batalionul şapte… scara cincisprezece, avem două focare izolate. Ar trebui să le putem stinge cu două furtune serioase. Difuzaţi asta prin radio, etajul 78, numeroase coduri, morţi.

Banda de sunet nu a fost comunicată publicului decât în vara lui 2005. Ministerul Justiţiei pretindea că ea va servi ca dovadă în procesul lui Zacarias Moussaoui, la Alexandria (Virginia. (*New York Times*, 4 aug. 2002). Christopher Bollyn comentează: « Faptul că doi pompieri cu experienţă aveau "un plan concret" pentru stingerea celor "două focare" arată că ei considerau că pot stinge fără probleme aceste focuri. Descrierile scenelor premergătoare prăbuşirii finale dezmint că turnurile s-ar fi prăbuşit sub efectul unui iad de metal topit, cum pretinde versiunea oficială ». (Marrs, pp. 38-39).

În cursul dimineţii, Peter Ganci, şeful serviciului, adică pompierul cel mai înalt în grad din New York, a spus lui Giuliani: « Putem să îi salvăm pe toţi cei ce se găsesc mai jos decât incendiile. Oamenii mei sunt în clădire, practic în mijlocul primului turn ». (Giuliani, p. 8). În cursul zilei, Peter Ganci a pierit şi el, la postul său.

VI. 5. CAZUL CLADIRII 6 DIN WTC

CNN a difuzat imaginea unui fum ce se ridica de la parterul clădirii Nr 6, sediul Vămilor Statelor Unite. Secvenţa video a fost filmată la ora 9^{04}, cam un minut după ce zborul UA-175 a ciocnit turnul sud. Amintim că WTC-6 se găsea în partea de nord, a turnului nord. Altfel spus, exploziile din acest loc nu pot fi consecinţa impactului asupra

68. Situată la aproximativ 2/3 din înălţimea turnurilor, Sky Lobby era un fel de gară de schimb, unde ascensoarele ultra-rapide ajungeau direct de la parter.

turnului sud. O puternică explozie la WTC-6 a proiectat un nor de gaze şi moloz la înălţimea de 170 de metri. Un arhivist CNN a strigat: « Asta este ceva inexplicabil ! » (Marrs, p. 36). Acest incident a fost rapid eclipsat de prăbuşirea turnului sud, apoi a fost aproape uitat. Rapoartele oficiale spun puţine despre WTC-6. Vizibil de pe fotografiile aeriene, acoperişul clădirii 6 prezintă un crater ce nu a putut fi provocat de un incendiu. (Von Bülow, pp. 163-164.

VI. 7. ANGOASA POMPIERILOR

În ziua de 11 Septembrie 2001, Serviciul de Pmpieri New York a pierdut 343 de oameni, adică mai mult decât în cei o sută de ani precedenţi. Trebuie să ne întrebăm: de ce? În caz de incendiu într-un zgârie nori, dincolo de un anumit nivel scările exterioare nu pot fi utilizate. Pompierii sunt deci obligaţi să urce pe chiar scările blocului respectiv, pentru a combate focul din interior. Pompierii au făcut acest lucru cu toată încrederea, pentru că nicio clădire modernă, cu structură metalică şi ignifugă, nu s-a prăbuşit vreodată din cauza unui incendiu. Totuşi, pe 11 Septembrie 2001, trei clădiri (WTC-1, WTC-2 şi WTC-7) s-au prăbuşit. Pompierii respectivi au fost oameni cu experienţă, care ştiau ceea ce făceau. Pierderile de vieţi printre ei nu pot fi atribuite vreunei erori din partea lor ci, după toate probabilităţile, faptului că Turnurile Gemene şi WTC-7 au fost distruse prin demolare comandată.

În 1991, incendiul clădirii Meridian Plaza din Filadelfia a fost deosebit de violent, vreme de 19 ore, dar construcţia nu a fost nicio clipă ameninţată cu prăbuşirea. În cele 19 ore, focul s-a urcat din etaj în etaj şi nu s-a oprit decât când s-a terminat combustibilul. La 4 şi 5 mai 1988, turnul cu 62 de etaje, First Interstate Bank, din Los Angeles (a cărui structură era mai mult sau mai puţin comparabilă cu cea a Turnurilor Gemene) a fost pradă flăcărilor foarte puternice vreme de peste trei ore. În raportul ei de expertiză, firma Iklim Ltd, specializată în evaluarea clădirilor după un incendiu, spune următoarele: « În ciuda distrugerii totale, prin foc, a patru etaje şi jumătate, principalele elemente structurale sunt intacte. O singură grindă secundară şi câteva panouri de podele au fost uşor afectate ».

Această comparaţie a fost pusă în lumină de către *New York Times*, dar nu fără ezitare, poate chiar jenă: « Zgârie-norii sunt concepuţi astfel încât să reziste la orice incendiu, chiar dacă focul sfârşeşte prin a se opri singur. Structura metalică purtătoare trebuie să fie suficient de solidă sau de protejată contra focului pentru a nu ceda câtă vreme arde tot ce se găseşte în interiorul clădirii, mai ales mobilierul. În cazul celor mai importante incendii de turnuri, precum incendiul de la Meridian Plaza (Filadelfia, 1991) şi First Interstate Bank (Los Angeles,

1988) acest mod de construcţie s-a dovedit bun, din perspectiva rezultatelor. Incendiul de la WTC-7 a fost deosebit de puternic la etajele inferioare, şi nu s-a stins niciodată : În haosul de la 11 Septembrie, Serviviul de pompieri a sfârşit prin a decide să oprească lupta ». Perplexitatea şi confuzia mitografilor devine palpabilă : « În numele lui Dumnezeu, ce poate să ardă atât de bine şi de puternic vreme de şapte ore încât pompierilor să le fie frică să se bată cu flăcările ? », a exclamat membrul unei echipe de anchetatori citaţi în acelaşi articol. (*New York Times*, 2 martie 2002).

VI. 8. ANALIZA LUI ROMERO

O declaraţie importantă, din primele ore după atentate, a contribuit la discreditatea versiunii oficiale. Este vorba de un interviul unui expert din Noul Mexic, specializat în tehnologia minelor, difuzat câteva zile după 11 Septembrie. Este vorba de o analiză realistă, publicată sub semnătura lui Olivier Uyttebeouck în *Albuquerque Journal* – 14 septembrie 2001, sub titlul: « Un expert din Noul Mexic declară că în turnuri au fost plasate substanţe explozive ».

Imaginile televizate ale atentatelor de la World Trade Center dau de gândit că în cele două turnuri au fost plasate substanţe explozive, ne-a declarat marţi un expert din Noul Mexic. Prăbuşirea clădirilor pare « prea metodică » pentru a fi rezultatul întâmplător al avioanelor ce au lovit structurile, a declarat Van Ronero, vice-preşedinte însărcinat cu cercetarea la Institutul de Mine şi Tehnologie din Noul Mexic (TECH).

« După mine, bazându-mă pe benzile video, prăbuşirea clădirilor World Trade Center a fost provocată de bombele prezente în clădirile respective, care au explodat după ciocnirea lor de către avioane », a declarat Romero, fost director al Centrului de cercetări şi încercări pe materialele energetice, TECH, care studiază explozivii şi efectele exploziilor asupra clădirilor, avioanelor şi a altor structuri.

El declară că şi-a format opinia pe baza imaginilor difuzate de canalele naţionale şi adaugă că prăbuşirea structurilor sugerează imploziile provocate pentru distrugerea vechilor imobile. « Ar fi fost foarte dificil ca ceva care s-ar fi găsit în avion să provoace un astfel de eveniment », a declarat Romero la Washington, cu ocazia unui interviu telefonic.

Romero afirmă că împreună cu un alt administrator TECH se găsea în metro, nu departe de Washington, când un avion a lovit Pentagonul. Împreună cu Denny Peterson, vice-preşedinte însărcinat cu administraţia şi finanţele, se duceau în birourile situate lângă Pentagon, pentru a discuta programele de cercetare TECH finanţate de ministerul Apărării.

Dacă exploziile au provocat prăbuşirea turnurilor, detonaţiile au putut fi cauzate de o cantitate mică de substanţe explozive. « Ar putea fi vorba de mici cantităţi de substanţe explozive plasate în punctele strategice », precizează Romero. După el, explozivii ar fi fost plasaţi, fără îndoială, în mai multe locuri, în fiecare dintre turnuri.

Pentru Romero, dacă acest scenariu este exact, ciocnirea avioanelor cu turnurile constituie o diversiune.

> Detonarea bombelor în interiorul turnurilor corespunde modului de operare frecvent la teroriști, a precizat Romero, care a adăugat : « Unul dintre lucrurile după care recunoaștem atentatul terorist este diversiunea cu o bombă secundară ». După Romero, teroriștii provoacă explozia unei prime bombe de diversiune, care atrage personalul de ajutor la locul faptei, apoi explodează o a doua bombă. Romero concluzionează arătând că, dacă acest scenariu este corect, avioanele constituie atacul de diversiune. (http://www.abqjournal.commission/ Înainte de 09/11, html retras din arhive; vezi http://emperors-clothes. commission/news/albu.htm)

Aceasta este aprecierea cinstită a unui expert calificat. Romero a identificat câteva dintre principalele anomalii prezente în spectacolul prăbuşirii şi a dedus singura ipoteză ce rezistă criticii: demolarea comandată. De asemenea, el a făcut o foarte fină analiză a şocului produs de avioane, arătând că acestea nu ar fi putut provoca, prin ele însele, prăbuşirea Turnurilor Gemene. Aspectul avioane trebuie considerat o diversiune destinată să facă prăbuşirea plauzibilă pentru marele public. America de la sfârşitul lui septembrie 2001 era însă victima unui climat de isterie neo-McCartistă absolut incompatibilă cu adevărul. Ceva mai târziu însă, Romero şi-a retras observaţiile sale foarte judicioase. Se spune că, între timp, el a fost avansat în sânul guvernului federal.

În paralel, mulţi alţi experţi, străini, au ajuns la concluzii similare. Steffen Kretz, prezentatorul informaţiilor pe canalul danez DR-1, a declarat: « Turnurile World Trade Center s-au prăbuşit după două explozii suplimentare ». Într-un comentariu difuzat de acelaşi canal televizual s-a repetat că World Trade Center s-a prăbuşit după o explozie *suplimentară* (Wisnewski, p. 138). Chiar la 11 Septembrie, canalul DR-1 a difuzat un interviu al lui Jens Claus Hensen, ofiţer superior al Academiei militare daneze, care a estimat că « bombe suplimentare au fost plasate absolut sigur în turnurile WTC, altfel acestea nu s-ar fi prăbuşit în felul respectiv ». Un alt invitat, general NATO, a fost şi el de aceeaşi părere : « În mod sigur, bombe suplimentare au fost plasate în interiorul turnurilor ». (Wisnewski, p. 138). Principalul ziar conservator din Danemarca, *Berlingske Tidende*, a publicat un interviu al expertului în explozivi Bent Lund, în care acesta afirma că numai focul nu ar fi putut provoca prăbuşirea Turnurilor Gemene. El considera că aproximativ o tonă de substanţe explozibile a explodat în interiorul clădirilor, pentru a face ca acestea să cadă (*Berlingske Tidende*, 12 sept. 2001; Wisnewski, p. 138).

VI. 9. PUNCTUL DE VEDERE AL UNUI INGINER ELVETIAN

Hugo Bachmann, profesor emerit de dinamica construcţiilor şi ingineria cutremurelor la Şcoala Politehnică federală elveţiană din Zurich, instituţie cunoscută mondial, unde a predat Einstein, este o

altă importantă personalitate care a ridicat chestiunea sabotării turnurilor din interior. Conform declaraţiei sale la *Neue Zürcher Zeitung Online*, din 13 septembrie 2001, la prima vedere s-ar părea că există două explicaţii pentru prăbuşirea turnurilor. Prima este focul şi acţiunea acestuia asupra osaturii metalice. Bachman dă însă şi o a doua explicaţie: « În cadrul acestui al doilea scenariu, prăbuşirea turnurilor a fost provocată de o acţiune teroristă suplimentară ». Astfel, după el, clădiri precum World Trade Center pot fi distruse fără a necesita foarte mari eforturi logistice. Ceva mai departe, articolul continua în acelaşi sens : « După Bachmann, autorii ar fi instalat explozivi pe suporturi speciale, într-un etaj interior, înaintea atacului ». Cu condiţia de a închiria birouri, aceşti « chiriaşi explozibili » ar fi putut dispune încărcături explozive în locurile vulnerabile ale clădirii, « fără ca cineva să bage de seamă ». Bachman crede că este mai puţin probabil ca substanţele explozibile să fi fost plasate la subsol întrucât, în acest caz, problemele logistice ar fi fost mai delicate – altfel spus plasarea bombelor, în punctele sensibile, ar fi fost mai dificilă. Pe de altă parte, fundaţiile turnurilor au fost fără îndoială mai puternice decât oţelul turnurilor. Bachmann precizează : « Deocamdată este imposibil de spus care dintre cele două scenarii este mai apropiat de realitate ». Totuşi, el consideră că este mai important să ne concentrăm pe al doilea scenariu, indiferent că el se aplică sau nu la World Trade Center. Profesorul arată că oricine posedă cunoştinţe suficiente despre structurile statice şi tehnologia substanţelor explozive poate, în principiu, să distrugă orice clădire a cărei osatură este totdeauna călcâiul lui Ahile. Atacul asupra acestui punct sensibil este uşor de efectuat, dar cere o planificare sofisticată şi de lungă durată. Nu toate clădirile sunt vulnerabile în acelaşi fel, dar Turnurile Gemene din World Trade Center erau, după Bachmann, printre ţintele cele mai fragile (Wisnewski, pp. 141-143).

VI. 10. OCAZII DE « SABOTAJ »

Există numeroase mărturii orale, neconfirmate, despre activităţile bizare şi neobişnuite din turnurile World Trade Center, în cursul zilelor şi săptămânilor ce au precedat distrugerii lor. Trei ani după cele petrecute, un om de afaceri new-yorkez povesteşte că adesea l-a vizitat pe un client de-al său, ce îşi avea birourile în unul dintre cele două turnuri. În lunile dinaintea prăbuşirii, unele ascensoare erau veşnic în pană, scoase din serviciu. Scott Forbes, salariat la Fiduciary Trust, intreprindre domiciliată la etajele 90 şi 94-97 din turnul sud, este un alt martor. În ziua de 11 Septembrie 2001, intreprinderea Fiduciary Trust a pierdut 87 dintre salariaţii ei. În unul dintre mesajele lui electronice, Forbes semnalează că în cursul week-endului 8-9

septembrie 2001, a vut loc un exerciţiu de « pană de curent » de la etajul 50 în sus, la turnul sud : curentul electric a fost întrerupt pentru 36 de ore. Motivul oficial a fost schimbarea cablurilor îmbătrânite. Ca responsabil al reţelei informatice din intreprinderea sa, Forbes îşi aminteşte foarte bine acest episod, întrucât a fost obligat să oprească toate computerele înainte de întreruperea curentului. Apoi, a trebuit să redemareze informatica, să reconfigureze reţeaua respectivă. Pe de altă parte, întrucât nu era curent deasupra etajului 50, nu mai funcţionau nici camerele de luat vederi, pentru supraveghere, nici închiderea automată a atâtor uşi, porţi şi alte dispozitive. Pe timpul acestui ultim week-end, mulţi tehnicieni au intrat şi ieşit, zi şi noapte, în şi din turnul sud. Forbes locuia la Jersey City, de unde vedea foarte bine cele două turnuri. În dimineaţa de 11 Septembrie, când a văzut cele ce se petrec, imediat s-a gândit la evenimentele bizare din week-endul precedent. (www.serendipity.li/wot/forbes01.htm)

VI. 11. ÎNREGISTRĂRI SEISMICE: ÎNCĂ O DOVADĂ

Efectele seismice ale prăbuşirii turnurilor au fost observate şi măsurate de Observatorul terestru Lamont-Doherty, al universităţii Columbia, situat în amont de Hudson, la Palisades, New York. Seismografele au înregistrat două vârfuri ce înseamnă două unde de şoc primite de pământ, în dimineaţa de 11 Septembrie. De remarcat că aceste vârfuri s-au produs exact înaintea prăbuşirii turnurilor. Prezenţi în laboratoarele lor, oamenii de ştiinţă au înregistrat o scuturătură de 2,1 pe scara Richter, la ora 9, 54 de minute şi 4 secunde EDT [ora de vară la New York], exact înaintea începutului prăbuşirii turnului sud. Un alt şoc, de 2,3 pe scara Richter, a fost înregistrat la ora 10, 28 de minute şi 31 de secunde, exact în momentul când turnul nord începea şi el să se prăbuşească. Aceste două şocuri au fost înregistrate înainte ca cea mai mare parte dintre dărâmături să atingă solul. Fără să aibă anvergura unor cutremure de pământ, cele două şocuri au fost importante, cam de douăzeci de ori mai puternice decât şocurile înregistrate până atunci, cu ocazia prăbuşirii altor clădiri. Camionul încărcat cu explozibil (1993) nu a produs nici un efect seismic, deci nu a fost înregistrat. În aceeaşi zi de 11 Septembrie, la 17^{20}, ora locală, a fost înregistrat un alt şoc, de 0,6, datorat prăbuşirii WTC-7. Şi de această dată, şocul a fost înregistrat înaintea prăbuşirii, nu la sfârşitul acesteia. Doctorul Arthur Lerner-Lam, directorul Centrului de cercetare a riscurilor, al universităţii Columbia, a observat că « în timpul prăbuşirii cea mai mare parte a energiei bucăţilor ce cădeau era absorbită de turnurile şi de structurile vecine, transformându-se în praf şi pulbere sau cauzând alte pagube, fără şocuri importante la nivelul solului ». Totuşi, el a refuzat să tragă concluziile

impuse de anomalia flagrantă a acestei informaţii, de care nici comisia 11 Septembrie nu a vrut să se ocupe (Marrs, p. 39).

După curăţarea stâlpilor rămaşi în picioare şi a dărâmăturilor mai voluminoase s-au găsit resturi solidificate de metal topit, lipite de fundaţii, la mai multe nivele sub pământ. Unele grinzi metalice păreau să se fi topit parţial, structura lor cristalină prezenta o alteraţie, altele erau găurite precum caşcavalul elveţian. Despre aceste mici bălţi de metal topit şi solidificat nu s-a vorbit decât la o săptămână după prăbuşirea turnurilor. Ele se explică, probabil, prin utilizarea explozibilului numit termit – un agent de demolare ce topeşte oţelul acolo unde este aplicat.

VI. 12. GIULIANI CURĂŢĂ LOCUL CRIMEI

Primarul Giuliani, conform pedigriului său politic, era o creatură a aparatului birocratico-autoritar şi represiv, ce reuşise să se fixeze la ministerul Justiţiei, pe vremea lui Reagan. El a jucat un rol important în consolidarea Mitului 11 septembrie, al cărui punct slab este şi cel mai spectaculos: prăbuşirea inexplicabilă şi fără precedent a celor două Turnuri Gemene. Sub pretext că mandatul său se încheia la 31 decembrie 2001, Giuliani organiză curăţarea grăbită şi masivă a ruinelor WTC, adică a locului crimei. În acelaşi timp, el a făcut tot posibilul să intre în conflict cu pompierii din New York, pentru a deturna atenţia publicului de la falsificarea dovezilor şi reducerea riscului ca aceştia să vorbească despre prezenţa substanţelor explozibile în clădirile WTC 1, WTC2 şi WTC 7, lucru de care, după cum am văzut, pompierii erau pe deplin conştienţi.

În timpul crizei, Giuliani s-a străduit din greu să exploateze în contul său propriu imensa admiraţie şi gratitudine exprimată pretutindeni, faţă de eroismul pompierilor din New York. Toată lumea îl admira pe primarul-pompier! Pe coperta revistei *Newsweek*, de după 11 Septembrie, se văd câţiva pompieri plantând un drapel peste ruine, aluzie evidentă la drapelul american plantat pe Iwo Jima[69]. Giuliani nu a scăpat ocazia de a apărea în public cu o cască de basse-bal, pe care vopsise literele FDNY (pompierii din New York), spre deosebire de poliţia new-yorkeză care purta literele NYPD pe scuturile contra vânturilor şi a manifestanţilor. De fapt, Giuliani i-a trădat şi pe unii şi pe alţii, asmuţind pompierii contra poliţiştilor şi invers, făcând tot ce se putea face pentru ocultarea evenimentelor. De altfel, foarte curând după ce fuseseră urcaţi în înaltul norilor, pompierii au devenit « inescuzabili » – conform cuvintelui aceluiaş Giuliani.

69. Iwo Jima: insulă japoneză, locul unei importante bătălii în 1945 (NT):

VI. 13. DEMOLARE COMANDATA SI « CONTROLLED DEMOLITION »

Giuliani făcu apel la Controlled Demolition, întreprindere foarte suspectă ce a terminat demolarea clădirii federale Murragh din Oklahoma City (1995) şi care, prin chiar faptul demolării a şters toate urmele crimei.

Contractul cu Controlled Demolition s-a încheiat foarte discret, după abia zece sau unsprezece zile de la data atentatelor. Controlled Demolition fu însărcinată cu reciclarea oţelului de la World Trade Center. În memoriile lui, Giuliani nu spune însă nici un cuvânt despre asta. Oraşul New York acceptă să vândă oţelul la un preţ ridicol, cu condiţia ca urmele catastrofei să fie şterse cât mai rapid posibil. Fiecare camion transportor era echipat cu un sistem de localizare (Global Positioning System, GPS) ce costa 1000 de dolari. Cineva dorea ca nu cumva o grindă sau orice bucată de fier vechi să ajungă pe mâinile vreunui anchetator cu idei diferite de cele de pe potecile oficiale. Pe de altă parte, piesele metalice nu erau tratate mai bine decât alte dărâmături fără valoare, iar anchetatorii sau simplii curioşi erau ţinuţi cât mai departe de punctul zero. În acest fel, Controlled Demolition a putut suprima orice şansă de exploatare a dovezilor fizice prezente « în grămadă », cum a fost numită foarte rapid masa imensă de moloz şi deşeuri sucite, îndoite, sfâşiate. Scena era kafkaiană : imposibil de spus care funcţionari au autorizat şi supervizat distrugerea dovezilor destinate a salva mitul utilizat pentru declanşarea unui război mondial.

Recent, cu concursul lui Ken Kurson, Giuliani a publicat o autobiografie intitulată *Leadership*, monument de hagiografie, ipocrizie şi auto-satisfacţie. Cu prilejul uneia dintre vizitele sale la World Trade Center, primarul observă că mulţi oameni fotografiau zona. Având atâtea de ascuns, asta l-a scos din ţâţâni : « Am remarcat ceva jenant : sute de persoane erau cu aparate foto de unică folosinţă sau camere video. Le-am înţeles gestul : era vorba de un eveniment istoric cu un răsunet imens, mai ales asupra celor care l-au trăit de aproape. În acelaşi timp însă, era locul unei crime, un loc nu lipsit de pericole. Nu aş fi vrut ca cineva să fie rănit sau să distrugă dovezile în timp ce căuta un unghi mai bun pentru fotografiere sau filmare. Dacă nu am fi intreprins ceva rapid, lucrurile ar fi putut lua proporţii incontrolabile, locul respectiv ar fi devenit paradisul curioşilor şi ar fi căpătat o atracţie degradantă ». (Giuliani, p. 49). Pentru Giuliani era intolerabil ca cineva să fotografieze locul crimei fără ca FBI să confişte pozele. Ce oroare ! Giuliani promulgă o foarte bizară hotărîre municipală, potrivit căreia orice fotografie luată la locul complexului WTC este considerată ilegală. Pentru o simplă fotografie se putea ajunge la închisoare.

Când a fost vorba de a împiedica oamenii să vadă totul de aproape, Giuliani a considerat că *grămada* era scena crimei, conţinând dovezile ce trebuie protejate. Când s-a pus problema trimiterii dovezilor cruciale la celălalt capăt al pământului, s-a trecut la deviza « curăţare prin vid », cu asistenţa intreprinderii Controlled Demolition. Cum a scris Thomas Van Essen, servilul Giuliani, pe post de Fire Commissionner (şef de pompieri): … « era în curs o operaţie de cercetare, la scară mare, locul fostului WTC deveni un şantier imens. Escavatoarele şi camioanele traversau întreaga zonă. Macarale gigantice manipulau grinzile de oţel pe deasupra muncitorilor » (Van Essen, p. 263). Oţelul fu expediat la depozitul de fier vechi Fresh Kills, care l-a tăiat bucăţi şi la reciclat prin topire, inclusiv în furnale din străinătate.

După acelaşi Van Essen, către sfârşitul lui octombrie, Giuliani manifestă o compasiune sinceră pentru muncitorii de la *grămadă*, expuşi la atâtea pericole şi accidente. Printre principalele grupuri de pe şantier figurau şi pompierii, care căutau cadavrele colegilor dispăruţi sau relicve din corpurile acestora. Scriitorul provocator şi slugarnic, Langewiesche, pretinde că « printre muncitorii de pe şantier şi poliţiştii, unii sunt foarte porniţi contra pompierilor, repetând că aceşti pretinşi eroi sunt oameni obişnuiţi, pentru a rămâne în limitele politeţii. În ce-i priveşte pe ei, pompierii deveniră mai închişi, izolaţi şi refractari la lucrările de demolare » (Langewiesche, p. 158). « Se spunea că pompierii căutau ceasurile magazinului Tourneau, că poliţiştii preferau ustensilele de bucătărie iar demolatorii (mai numeroşi) se amuzau şterpelind ce se găsea, de exemplu vinul bun de tras la măsea, găsit în ruinele hotelului Marriot, sau cartuşele de ţigări de contrabandă, găsite în camera blindată a vemeşilor, printre dărâmăturile WTC-6 ». (Langewiesche, p. 159). Acest scriitoraş povesteşte foarte satisfăcut că s-a găsit dovada că pompierii au început să şterpelească chiar înainte de prăbuşirea turnurilor. « La 15 metri sub nivelul pământului, ei au deschis carcasa unuia dintre camioanele lor, ce se cufundase sub pământ, în urma prăbuşirii generale ». După Langewiesche, şeful de şantier, ce voia ca munca să avanseze, a fost foarte « încântat când în carcasa camionului găsiră nu cadavre (care ar fi meritat un anumit respect). Cabina era plină de pantaloni noi, venind de la magazinul Gap. Când acoperişul camionului fu înlăturat, blugii se împrăştiară peste tot, sub ochii lumii întregi. Era exact genul de dovadă de care avea nevoie şeful şantierului. Sub privirile mai întâi mirate, ale unui grup de pompieri, demolatorii nu se mai controlau ». (Langewiesche, p. 161).

Să nu uităm că pompierii erau grupul care ştia multe despre demolarea intenţionată a întregului World Trade Center, ei erau susceptibili să vorbească despre asta, reprezentând probabil cea mai grea ameninţare pentru Mitul 11 Septembrie, pe care mizase întreaga mafie

oligarhică a Statelor Unite. Aşa stând lucrurile, înţelegem de ce campania contra pompierilor a luat dintr-o dată proporţii mondiale. Mafia oligarhică risca totul dacă pompierii s-ar fi apucat să-şi exprime bănuielile cu voce tare. În consecinţă, compromiterea lor devenea foarte importantă. Se înţelege uşurinţa cu care incidentul cu blugii la sedus pe scriitorul-politruc Lengewiesche. Blugii puteau să fie puşi acolo de către cei interesaţi, de exemplu pe timpul schimbării echipelor de demolatori şi gropari. Povestea mizerabilului Langewiesche a apărut în *Atlantic Monthly*, cântărind greu pe inima pompierilor revoltaţi şi a familiilor îndoliate.

La 31 octombrie, Giuliani decretă unilateral că numărul pompierilor trebuie redus la 25 pentru fiecare echipă ce lucra pe «*grămadă* » – 25 de pompieri new-yorkezi şi 25 de soldaţi ai patrulelor autorităţii portuare. Foarte rapid, « membrii echipelor de ajutor s-au revoltat. Unii povesteau că noi (pompierii) am renunţat să mai căutăm corpurile dispăruţilor, că primarul voia să accelereze curăţatul pentru ca totul să fie gata înaintea sfârşitului mandatului său, că noi am fi recuperat aurul WTC-ului şi nu ne mai pasă de nimic… Responsabilii sindicali spuseră muncitorilor să îngrămădească totul, în camioane, să transporte grămada la Fresh Kills, calificând ceea ce rămânea de făcut drept "chiuretare până la vid"». (Van Essen, p 265).

Langewiesche aprobă decizia primarului Giuliani de a diminua numărul pompierilor ce partticipau la operaţia de curăţare, căutare, demolare : « Justificând această diminuare prin măsuri de "securitate", Giuliani era perfect sincer ». (Langewiesche, p.161). La jumătatea lui octombrie, un auditoriu compus din pompieri, poliţişti, văduve şi orfani a huiduit mai mulţi membri ai administraţiei Giuliani, pe senatoarea Hillary Clinton şi un politician democrat local (Van Essen, p. 258). Vineri, 2 noiembrie 2001, Giuliani recoltă fructele provocării sale. În cursul dimineţii, peste 1000 de pompieri s-au îndreptat către WTC scandând : « Aduceţi-ne fraţii noştri ! Aduceţi-ne fraţii noştri ! », « Faceţi-vă datoria ! », « Afară Rudy ! », « Afară Tom », referindu-se la Giuliani şi protejatul său Thomas Van Essen. Banderolele lor purtau inscripţia : « Giuliani, vrem să ducem fraţii noştri la noi ! ». Purtătorii de cuvânt denunţau tratarea nerespectuoasă a dărâmăturilor (cu buldozerul) şi mai ales « metoda chiuretării prin vid», de la Fresh Kills. Un fost căpitan, foarte respectat, se adresă mulţimii : « Fiul meu Tommy, din primul escadron, încă nu s-a întors acasă ! Nu îl abandonaţi ! ». « Căutaţi-l pe Tommy ». « Aduceţi-l pe Tommy ! », scandă mulţimea. Foarte curând, o altercaţie între pompieri şi poiliţişti degeneră în bătălie generală. Doisprezece pompieri fură arestaţi şi cinci poliţişti răniţi. Giuliani a sacrificat cu plăcere mitul solidarităţii naţionale pe altarul 11/9 în favoarea campaniei sale de război

psihologic şi de provocare la adresa pompierilor. Era în ziua de 2 noiembrie 2001, ziua morţilor.

În aceeaşi zi, cu ocazia unei conferinţe de presă, Giuliani dovedi o colosală ipocrizie, condamnând actele pompierilor şi calificându-le de inescuzabile. Voind să procedeze la noi arestări, poliţia se puse pe revizionarea filmului bătăliei cu pompierii, pentru a identifica cât mai mulţi dintre ei. Întregul oraş era întristat, decepţionat, multe ziare începură să îl condamne pe Giuliani, unul dintre responsabilii sindicali ai pompierilor, Peter Gorman, îl tratã pe Giuliani de *fascist*, iar prefectul de poliţie Kerik şi comisarul însărcinat cu incendiile fură huiduiţi ca « zbiri ai lui Giuliani ».

Luni 11 noiembrie a avut loc un miting, cu care ocazie Giulianii şi conţopiştii săi fură din nou huiduiţi de pompieri şi familiile îndoliate. Toată lumea îi acuză pentru metoda de « chiuretare prin vid ». O văduvă a strigat : « Săptămâna trecută, soţul meu era admirat şi onorat ca un erou, iar astăzi vreţi să-i aruncaţi cadavrul la gunoi ? ». Când Van Essen încropii bâlbâindu-se că ministerul are atâtea pe cap, văduva replică : « Terminaţi odată cu miniştri voştri, daţi peste cap de atâta muncă ! Eu am multe pe cap, nu ministrul ! Am trei copii şi soţul meu este mort ! ». Doctorul Hirsch, autorul teoriei « amprentei biologice », despre care vom vorbi mai încolo, încercă să-l apere pe Giuliani, spunând că nu se mai descoperea nimic care să semene cu un cadavru întreg ; pompierii ştiau însă din experienţă că în *grămadă* sunt cadavre, că *grămada* nu trebuie manipulată cu buldozerul. Vocea lui Hirsch fu acoperită de huiduielile mulţimii. Pe baza fotografiilor pe care le examinase el însuşi, Van Essen fu obligat să admită existenţa cadavrelor, că resturile acestora trebuie tratate ca şi cum ar fi « cadavre întregi ». (Van Essen, pp. 270-271).

Preocuparea lui Giuliani de a curăţa locul crimei fără respectul datorat cadavrelor şi resturilor omeneşti servea mai multe obiective principale : distrugerea unui cât mai mare număr de dovezi pertinente, punerea pompierilor în defensivă, asmuţirea lor contra poliţiştilor, a demolatorilor şi a altor corpuri de meseriaşi. Giuliani reuşi chiar să semene zizania în rândul pompierilor. Prinşi în cursa emoţiilor violente, pompierii nu au avut nici timpul, nici energia sau inspiraţia de a cere justiţie pentru camarazii lor morţi ca eroi, ceea ce nu s-ar fi putut face decât punând chestiunea ridicării abuzive şi suspecte a urmelor demolării comandate observate de ei în numeroase puncte ale complexului World Trade Center. Giulianii nu era singurul mafiot oligarh şi cinic al acestei afaceri. La ultimele audiţii ale Comisiei 11 Septembrie, la New York City, diversele servicii ale oraşului, FDNY, NYPD şi altele fură hărţuite de oameni precum fostul ministru al Marinei, John Lehman, care vorbind despre coordonarea lor, chipurile operaţională, le-a spus că aceasta nu valorează nici cât munca volun-

tară a copiilor. Până acum, pompierii nu au reuşit să îndrepte nedreptatea ce li se face când, în ciuda eroismului şi a pierderilor enorme, sunt prezentaţi ca nişte incompetenţi. Numai demontând mitul minciunii şi al imposturii, numai scoţând la lumină dovezile ce arată că demolarea WTC-ului a fost comandată, pregătită din timp şi executată cu sânge rece, sacrificiile imense şi meritele istorice ale pompierilor vor putea fi recunoscute la justa lor valoare.

Memoriile lui Giuliani nu au fost scrise decât pentru a-l prezenta pe acesta într-o lumină cât mai favorabilă. De asemenea, ele încearcă să consolideze versiunea oficială într-o serie de puncte cruciale dar vulnerabile, Mitul 11 Septembrie şi legenda primarului Giuliani constituind una şi aceeaşi minciună gogonată.

Doctorului Charles S. Hirsch, medic legist al New Yorkului, îi sunt atribuite cuvintele următoare, pe care le-a pronunţat către sfârşitul după-amiezii de 11 Septembrie 2001 : « Majoritatea cadavrelor vor fi evaporate. Nu vom găsi decât amprente biologice, acolo unde carnea va deveni bucăţi de materie informă ». După Giuliani, Hirsch estima că temperatura clădirii şi a ruinelor ar fi atins 2000 de grade. În universul nostru fizic, aşa cum îl cunoaştem, o astfel de temperatură nu poate fi atinsă numai cu kerosenul din rezervoarele avioanelor şi mobilierul din birouri (Giuliani, p. 22).

VI. 14. AUDITIILE DIN CONGRESUL STATELOR UNITE : LA LIMITA CRIMINALITATII !

Scandaloasa curăţare a scenei crimei de la World Trade Center a fost una dintre temele majore ale audierilor Comisiei de ştiinţe a Camerei Reprezentanţilor, la 2 martie 2002. Deputatul Anthony D. Weiner, democrat din New York, a dat tonul dezbaterilor, opunând comportamentul profesional constatat cu ocazia prăbuşirii zborului 186, din 12 noiembrie 2001, cu haosul şi dispreţul pentru integritatea dovezilor şi chiar a cadavrelor, ce au domnit peste imensa «*grămadă* » WTC, sub mandatul fostului primar Giuliani : « Efectiv, în clipele de după prăbuşirea avionului, NTSB a sosit la locul accidentului, pentru a proteja şi sigila dovezile, a întreba martorii şi a cere, la nevoie, informaţii pe cale judiciară. De atunci, NTSB a întocmit rapoarte periodice. Cu două luni şi o zi mai înainte însă, când WTC s-a prăbuşit, nimic nu ar fi putut fi mai departe de adevăr. Potrivit rapoartelor primite de atunci, nicio anchetă serioasă nu a fost încă intreprinsă. Un expert în incendii a calificat ancheta de inexistentă. Nu am examinat niciunul dintre aspectele prăbuşirii, care ar fi putut modifica procedurile de salvare, inclusiv în cursul lunii care s-a încheiat. În al doilea rând, rapoartele arată că probe şi dovezi esenţiale au fost neglijate. Peste

80% din oţelul WTC a fost vândut şi reciclat înainte ca vreun anchetator sau om de ştiinţă să examineze ceea ce trebuia examinat ».

Weiner preciza că, la locul prăbuşirii zborului 186, din 11 noiembrie, « NTSB a desemnat anumite dovezi clare, spunând poliţiei locale să nu le atingă, altfel ar putea comite o crimă ». (Sesiunea Camerei din martie 2002, p. 104). Aceasta a fost procedura urmată înainte de 11 Septembrie şi după această dată. Pentru atentatele din 11 Septembrie 2001 şi numai pentru acestea, metodele impuse de dreptul federal au fost total ignorate. Suntem în faţa unei masive încălcări a legilor, cu scopul evident de a masca cele petrecute şi urmele acestora, de a crea, cum se spune, o perdea de fum, o fumisterie !

Weiner adăugă că multe reproşuri pot fi făcute guvernului federal, totul de fondul luptelor ce opun diversele agenţii doritoare să-şi apere privilegiile, ceea ce este aproape totdeauna mijlocul favorit al cârtiţelor de a masca amploarea şi motivaţia celor făcute de ele cu adevărat : «…noi am permis ca această anchetă să se blocheze în mod lamentabil, în lupte interne şi absenţă a oricărei cooperări între agenţii. Inginerii de la FEMA (Biroul federal pentru situaţii de urgenţă) nu au avut acces, în timp util, la planurile clădirilor. Buletinele de actualităţi au vorbit de fricţiuni între inginerii FEMA, din cauza nesiguranţei privind destinatarii ultimi ai informaţiei. Nici măcar Fundaţia naţională pentru ştiinţă, care a acordat burse de studii multor oameni de ştiinţă, pentru studiul prăbuşirii turnurilor, nu şi-a coordonat lucrările cu FEMA, nici cu societatea americană de geniu civil ».

Realitatea a fost şi mai rea. Ancheta organismului de evaluare a construcţiilor (BPAT), ce aparţine de FEMA), nu a fost condusă de adevăraţi funcţionari ai guvernului, ci de un grup de benevoli dispunând de 600 000 de dolari (în vremme ce bugetul Ken Starr contra lui Clinton a fost de 40 de milioane de dolari). Benevolii FEMA nu aveau nicio competenţă pentru a convoca martorii, nu puteau interzice reciclarea oţelului, nici confisca dovezile de care ar fi avut nevoie. Nu li s-au dat planurile clădirilor prăbuşite, nu aveau acces la punctul zero, mai puţin la început, pentru un mic circuit pe jos. Înaintea lunii octombrie, ei nu au putut vedea nici măcar o bucată de oţel din dărâmăturile WTC. Din milioanele de fragmente, echipa BPAT, din cadrul FEMA, nu a putut salva decât 156, din mâinile reciclatorilor.

De asemenea, Weiner deploră restricţiile şi zgârcenia privind bugetul consacrat acestor cercetări : « În sfârşit, am văzut cu tristeţe că angajamentul financiar pentru aceste cercetări este pur şi simplu inexistent. Adesea se cheltuiesc zeci de milioane de dolari pentru anchetarea prăbuşirii unui singur avion. Noi nu am avut niciun million pentru această anchetă, iar administraţia Bush a refuzat să deblocheze toată suma necesară ». (Sesiunea Camerei, martie 2002).

Cu ocazia unei audiţii ulterioare, Weiner a declarat : « Mii de tone de oţel au fost ridicate şi reciclate înainte ca un expert să examineze ceea ce putea fi revelator. Armătura betonului, fragmentele de materiale ignifuge şi chiar comutatoarele electrice arse, ce ar fi putut da anumite indicaţii savanţilor şi inginerilor, au fost pierdute înainte ca o anchetă să fie lansată ». (Sesiunea Camerei, mai 2002, pp. 20-21).

Weiner ştia că administraţia Giuliani, ca şi regimul Bush, de la Washington, erau foarte ostili oricărei anchete. « Am auzit un martor ce a declarat că administraţia era departe de a voi să coopereze, că ea a refuzat să furnizeze informaţii elementare », declară deputatul Weiner la audiţiile din luna martie 2002. În faţa martorilor guvernamentali FEMA sau ai altor agenţii, Weiner a afirmat : « Dosarele sunt pline de anecdote privind oamenii cărora le-au fost confiscate aparatele de fotografiat, la punctele de control. Sunteţi cu toţii funcţionari ai guvernului Statelor Unite. Pentru mine este foarte neliniştitoare ideea însăşi că trebuie să dezbatem îndelung pentru a şti care sunt informaţiile de care vrem să dispunem ». (Sesiunea Camerei, martie 2002, p. 133). Practic, echipa BPAT nu a fost admisă în perimetrul WTC decât în octombrie, iar FEMA nu s-a sinchisit pentru atâta lucru.

Revolta deputatului Weiner a fost împărtăşită de republicanul J. Randy Forbes, din Virginia, care s-a declarat « decepţionat că anchetatorii nu au putut examina bucăţi de metal recuperate, din cele două turnuri, înainte ca acestea să fie trimise la topit. Mă îngrijorează faptul că anchetatorii nu pot obţine planurile, desenele şi rapoartele de întreţinere, pentru că proprietarii clădirilor se tem că responsabilitatea lor ar putea fi angajată ». (Sesiunea Camerei, martie 2002, p. 55). S-a întâmplat chiar ca cererile urgente şi repetate, ale anchetatorilor, către canalele de televiziune, pentru a dispune de imaginile WTC din 11 Septembrie, difuzate de acestea , să le fie pur şi simplu refuzate. Să nu uităm cele deja aflate : cârtiţele sunt la fel de necesare în sectorul privat, ca şi în cel public.

Glenn P. Corbett, profesor de justiţie criminală la colegiul John Jay a reproşat comisiei stilul ei de lucru : « conducerea anchetei prăbuşirii turnurilor ca un studiu cvasi-academic, nu ca o anchetă criminală, a ocazionat distrugerea unor dovezi preţioase, mai ales în elementele de oţel ale clădirilor. În osatura metalică se găseşte cheia explicativă permiţând înţelegerea cronologiei evenimentelor, a factorilor care au cauzat prăbuşirea. Căderea turnurilor WTC reprezintă cea mai importantă prăbuşire a unor construcţii, din întreaga istorie mondială. O catastrofă de aşa proporţii necesită angajarea unei anchete exhaustive şi amănunţite. În locul unei astfel de anchete, s-a improvizat acest BPAT, un grup de ingineri şi de savanţi ce lucrează cu jumătate de normă şi cu un buget rahitic ». Corbett a cerut crearea unei comisii

adevărate pentru a ancheta catastrofa World Trade Center, dar administraţia Bush nu l-a ascultat.

Aboulhassan Astaneh-Asl, profesor de geniu civil la Berkeley, explică şocul resimţit de el când a aflat că oţelul construcţiilor a fost pur şi simplu expediat la topit : « Cred că sunt primul care am descoperit că oţelul este trimis la topit. Reporterul *New York Times*, Jim Glanz, mi-a spus asta la două săptămâni după prăbuşire. Atunci, am încercat să contactez municipalitatea, iar ziariştii de la *New York Times* au încercat să ne asigure accesul la muntele de fiare şi de moloz, pentru a ancheta. Nu s-a putut face nimic. Am contactat personal uzina de reciclare, pentru a încerca măcar acolo luarea măsurilor necesare ». (Sesiunea Camerei, martie 2002, p. 128). În ciuda acestor intervenţii, cea mai mare parte a pieselor metalice a dispărut rapid.

Deputatul new-yorkez Crowley a remarcat foarte just că ilegalităţile şi abuzurile flagrante de putere, privind scenele crimei, vor umbri pentru totdeauna orice explicaţie pe care guvernul va încerca să o dea : « Sunt convins că asta va furniza noi argumente partizanilor teoriei complotului. Alături de această afacere, comisia Warren[70] va avea aerul unei plimbări pentru sănătate. Este păcat nu numai pentru membrii Congresului, ce încearcă să îşi facă datoria, ci şi pentru toate familiile ce ne ascultă cu atenţie, pe noi şi pe experţi. Cred că s-au pierdut atâtea (dovezi) în ultimele şase luni, încât nu le vom putea recupera niciodată. Nu numai că este păcat, dar este la limita criminalităţii ». (Sesiunea Camerei, martie 2002, p. 129).

Deputatul de Connecticut, Christopher Shays, un republican liberal, precum Giuliani, sări în ajutorul acestuia. El neagă că World Trade Center este locul unei crime, unde s-ar putea descoperi şi dovedi ceva. El declară că este convins că « cele făcute contra noastră nu sunt acte de simplă criminalitate, ci acte de război, de terorism. Mi se face pielea găinii la ideea că tratăm actele teroriste ca simple acte criminale, pe care trebuie să le dovedim, să arătăm că un anumit individ le-a comis, că acesta a fost prezent la faţa locului, să dovedim tot ce trebuie dovedit cu ocazia unei crime ». (Sesiunea Camerei, mai 2002, p. 115). Această retorică muşchetărească camufla nevoia urgentă de a şterge dovezile. Pentru această şcoală de gândire, nu este nevoie de nicio dovadă, pentru că nu este nimic de dovedit, nici de învăţat. Graţie CNN şi lui Bush, aceşti oameni ştiu aprioric tot ce s-a petrecut. Cu alte cuvinte, însăşi dreptul, legalitatea sunt în eclipsă.

Nu trebuie să ne mirăm că *Fire Engineering*, venerabila publicaţie a pompierilor, ce apare de 125 de ani, şi-a exprimat neîncrederea şi dispreţul pentru simulacrul de anchetă, în editorialul său din ianuarie 2002. Redactorul şef, Bill Manning scrie : « Vreme de peste trei luni,

70. Care a anchetat asasinarea Preşedintelui J. F. Kennedy. (NT).

oţelul WTC a fost tăiat bucăţi şi vândut ca rebut, treabă ce continuă. Dovezi esenţiale, care ar putea răspunde la multe întrebări, inclusiv concepţia arhitecturală a turnurilor şi rezistenţa lor la foc sunt pe un vapor, în drum spre China ; fără îndoială, nu le vom revedea niciodată în America, eventual poate sub formă de noi maşini ». Manning acuză : « *Fire Engineering* are bune motive să creadă că ancheta "oficială", binecuvântată de FEMA şi efectuată de Societatea americană a inginerilor de geniu civil (ASCE), este o farsă sinistră, comandată probabil de puterea politică al cărei interes fundamental, pentru a utiliza o litotă, este departe de a fi cunoscut. (…) Distrugerea şi îndepărtarea dovezilor trebuie să înceteze imediat ». Iată ce spune un pompier oarecare, în acelaşi număr al revistei : « Tratăm piesele metalice de la locul catastrofei ca şi cum ar fi vorba de simple gunoaie, nu de indicaţii esenţiale culese de la locul unui incendiu ». (*Fire Engineering*, ianuarie 2002).

Un aspect extrem de grav al anchetei caricaturale privind evenimentele din 11 Septembrie 2001, în cadrul World Trade Center, priveşte chestiunea celor patru cutii negre ale celor două avioane (AA-11 şi UA-175), care au înregistrat vocile din cockpit şi parametrii de zbor ai fiecărui avion. Versiunea oficială, coafată de către Comisia 11 Septembrie, pretinde că nicio cutie neagră nu a fost găsită. Totuşi, pompierul Nichols De Masi, afirmă că a acompaniat agenţii FBI în ruinele WTC, pentru a-i ajuta să recupereze trei din cele patru cutii negre lipsă. Declaraţia lui de Masi este coroborată de voluntarul Mike Bellone, care declară că a văzut cel puţin o cutie neagră, recuperată dintre dărâmături. Potrivit declaraţiei lui De Masi, cele trei cutii negre au fost recuperate cu ajutorul camionului său 4/4, fiind imediat luate în primire de către FBI. Apoi, nu s-a mai auzit nimic despre ele. Dacă ar fi să credem minciunile oficiale, atunci cele patru cutii negre ale unor avioane de linie sunt primele care nu au fost niciodată găsite, din întreaga istorie a aviaţiei civile. De Masi tratează chestiunea în cartea sa *Ground Zero/ Behind the Scenes*, publicată în 2003, de către asociaţia TRAC, de ajutorare a copiilor, victime ale traumatismelor. De Masi afirmă : « În total, trebuiau să fie patru cutii negre. Noi am găsit trei ». Declaraţia lui De Masi a fost dezminţită de către FBI şi de FDNY. Cât despre PRT sub influenţă, acestea nu au suflat nicio vorbă despre cutiile negre. Singura excepţie este un articol publicat de ziarul neoconservator *New York Post*, care asigură că, publicând cartea lui De Masi, TRAC s-a achitat de o grea datorie. (*Philadelphia News*, 28 octombrie 2004).

VI. 15. RAPORTUL BPAT DIN MAI 2002 : O FARSA SINISTRA

Punctul culminant al « sinistrei farse » a fost raportul BPAT, sub egida FEMA, publicat în mai 2002. Capitolul intitulat « Rezistenţa osaturii la foc » expune teza centrală în toată profunda sa platitudine şi inconsistenţă. Conform experţilor BPAT/FEMA :

> Pe măsură ce focul se întindea şi temperatura elementelor osaturii creştea, aceasta slăbea tot mai mult sub imensa greutate susţinută, până ce nu a mai putut-o suporta. Fără îndoială, înlănţuirea evenimentelor ce au condus la prăbuşirea clădirilor nu va fi niciodată cunoscută. Totuşi, efectele secundare ale focului asupra elementelor osaturii au putut, fiecare în felul său, să contribuie la prăbuşire. Anexa A expune mai în profunzime efectele focului asupra structurii osaturii clădirilor.
>
> Pe măsură ce se încălzesc, osatura clădirii şi dalele plafoanelor se dilată. Osatura ce se dilată poate transmite tensiuni suplimentare, uneori importante, altor elemente. Dacă, sub greutate, starea de tensiune ce decurge excede rezistenţa anumitor elemente sau a punctelor lor de joncţiune, asta poate declanşa o serie de fragilizări şi disfuncţiuni.
>
> Când creşte temperatura scheletului purtător şi a dalelor planşeelor, aceste elemente îşi pierd rigiditalea, se curbează şi încep să atârne ca nişte lanţuri. Pe măsura progresului acestui efect catenar, elementele osaturii orizontale şi grinzile planşeelor devin elastice, ceea ce poate crea slăbiciuni la punctele terminale de joncţiune, provocând prăbuşirea planşeelor pe etajele inferioare. Prezenţa marilor cantităţi de moloz şi dărâmături pe planşele WTC le-a fragilizat şi mai mult. Pe lângă supraîncărcarea etajelor inferioare şi crearea suprapunerii directe a etajelor « precum clătitele », prăbuşirea unui planşeu sporeşte imediat lungimea stâlpilor fără sprijin lateral, ceea ce provoacă deformarea lor. După cum indică Anexa B, predilecţia la deformare a stâlpilor exteriori a fost favorizată de joncţiunea lor, prin şuruburi, cu elementele prefabricate, din zidurile exterioare, unul peste celălalt, pe verticală. Acest efect s-a putut produce cu o probabilitate şi mai mare, sub acţiunea incendiului ce a afectat simultan mai multe etaje învecinate, întrucât stâlpii lor şi-au pierdut sprijinul lateral la nivelul acestor etaje.
>
> Când creşte temperatura unui stâlp metalic, riscul de ruptură şi coeficientul de elasticitate descresc, iar punctul critic de rezistenţă la deformaţie scade, putând conduce la distorsiune sau gondolare, inclusiv în prezenţa sprijinului lateral. După toate probabilităţile, acest efect a jucat un rol important în slăbirea stâlpilor centrali interiori.

În ce priveşte Turnurile Gemene, FEMA nu are decât răspunsuri imprecise, de temporizare şi întârziere : « Având în vedere informaţiile şi timpii disponibili, succesiunea evenimentelor ce au condus la prăbuşirea fiecărui turn nu poate fi determinată sub forma unei concluzii ».

Iată ce se spune despre WTC-7 : « Particularităţile incendiilor din WTC-7 şi modul în care ele au provocat prăbuşirea încă sunt necunoscute. Chiar dacă motorina stocată în această clădire reprezenta o enormă energie potenţială, este puţin probabil ca cea mai bună

ipoteză să vină de aici. Rezolvarea acestei chestiuni necesită alte cercetări, anchete şi analize ». (911research,wtc7.net). Catastrofa WTC a fost piesa principală a unui eveniment de care administraţia Bush a profitat pentru declanşarea unui război susceptibil de a deveni mondial. Totuşi, câteva luni mai târziu, acest eveniment nu era încă explicat, după cum nu este nici astăzi.

În Raportul FEMA se simte frauda şi falsificarea deliberată. Ilustraţiile din primăvara lui 2002, ale acestui raport, prezintă Turnurile Gemene ca fiind foarte fragile şi instabile. Figura 2-1, o vedere transversală, prezintă stâlpii centrali cam la o treime din dimensiunea lor reală. FEMA trece cu vederea toate consolele dintre grinzi şi stâlpii centrali. Una dintre figuri (D-13) reprezintă chipurile stâlpul central cu o caschetă de zidar alături, pentru a da o idee de reducere la scară. De fapt însă, acest stâlp este reprezentat de două ori mai mic decât în realitate.

Ilustraţiile prezentate de FEMA pentru a argumenta teza sa despre slăbiciunea construcţiei (2-20, 21, 22) nu arată niciun stâlp de oţel în centrul clădirii. Aceste planuri falsificate au impresionat empiriştii de la *New York Times*, care s-au grăbit să declare că centrul clădirii a fost de fapt o gaură seacă, un puţ, nu o masă compactă de 47 de stâlpi de oţel.

Argumentaţia FEMA se reduce la ideea că temperatura incendiului a slăbit osatura planşeelor, care s-au prăbuşit unul peste celălalt, precum clătitele pe tavă. Pământul s-ar fi prăbuşit şi el iar stâlpii faţadelor şi cei centrali ar fi rămas pe verticală câtva timp, înainte de a se prăbuşi după ce punctele de înşurubare au cedat. Această teorie nu este rezultatul observaţiei, bazându-se pe o speculaţie. Ea este o explicaţie pur cinematică a fenomenului prăbuşirii, fără să arate că cele presupuse de ea s-au petrecut efectiv, în realitate. Chiar dacă planşeele au putut ceda, foarte solida structură a celor 47 de stâlpi centrali ar fi rămas în picioare (cu excepţia câtorva, care au fost probabil atinşi de avion – şi mai puţin pentru turnul sud). Asta ar fi lăsat o coloană vertebrală intactă de 110 etaje de oţel – în realitate însă, nu s-a observat aşa ceva ! Multe dintre planurile şi schemele mincinoase ale Raportului FEMA au inspirat apoi desenele emisiunii documentare NOVA, difuzată de canalul PBS.

Niciodată în criză de idei extravagante, faţă cu slăbiciunea teoriei clătitelor, universitarii au clocit altă găselniţă, pentru a încerca să contreze obiecţiile cele mai imparabile. Tămâierile, aghiasmele şi minunile versiunii oficiale încep cu noţiunea de «*incendiu distrugător* » : incendii întreţinute numai de mochetele, mobilele şi hârtia din birouri. Focul cu astfel de fleacuri poate oare topi oţelul ? În acest punct, universitarii au clocit teoria «*prăbuşirii totale progresive* » : clădirile nu cad într-o parte sau alta ci pe loc, pe propriile lor fundaţii. Se ştie însă : niciun

zgârie-nori modern, cu osatură de oţel, nu s-a prăbuşit din cauza focului. Din această cauză alte şi alte montaje pseudo-teoretice au fost imaginate, de exemplu acela al «*slăbiciunii stâlpilor* », sau teoria macaroanei ce s-a înmuiat. Aceasta presupune că focul a topit stâlpii centrali… asta e tot ! Bineînţeles, nici măcar această elucubraţie nu schimbă faptul că focul nu a fost suficient de puternic pentru a topi stâlpii centrali. Oţelul este un bun conducător de căldură, ceea ce înseamnă că temperatura dintr-un punct foarte cald se difuzează în susul şi josul pieselor metalice în contact cu punctul fierbinte. Se poate spune că stâlpii interiori şi exteriori au jucat rolul aripioarelor de răcire. Conform unui studiu Corus Construction, citat pe situl www.911research.wtc7.net, temperatura maximă pe care o poate atinge oţelul în prezenţa focului produs de hidrocarburi se situează în jur de 360 grade Fahrenheit – mult sub temperatura la care oţelul începe să se înmoaie. În plus, pentru a se prăbuşi în mod simetric, şi nu într-o parte sau alta, trebuie ca înmuierea oţelului să fie şi ea simetrică, ceea ce, evident, este imposibil.

Dată fiind absurditatea teoriei slăbiciunii stâlpilor, s-a avansat *teoria anemiei consolelor*, adică a pieselor metalice uşoare, ce leagă structurile metalice purtătoare ale plafoanelor fiecărui etaj de stâlpii centrali şi laterali ai faţadei. Consolele oferă avantajul suplimentar de a nu fi vizibile din exterior. S-a afirmat deci că ele s-au încălzit la temperaturi foarte mari, fără teama de a putea fi contrazis cu vreo fotografie arătând contrariul.

Profesorul Thomas Eager, de la MIT, este unul dintre cei ce s-au pierdut printre multele hibe ale raportului FEMA, cu scopul de a-i da oarecare credibilitate. Insuficient satisfăcut de teoria consolelor şi a clătitelor, Eager a avansat *teoria fermoarului-fulger*, combinată cu *efectul de domino*. El încearcă să demonstreze că prin desfacerea ataşamentului unghiular, de o parte a clădirii, greutatea insuportabilă a acestuia, de cealaltă parte, provoacă «*dezagrafarea* » întregului etaj în câteva secunde. După el, « dacă fenomenul s-ar fi produs într-un colţ oarecare, ca o pubelă ce se aprinde, s-ar fi putut repara colţul, iar clădirea nu s-ar fi prăbuşit. Incendiul fiind general, s-a produs efectul de domino ». (www.911research.wtc7.net/talks/wtc/trusseagar.html). În realitate, clădirea a fost concepută pentru a rezista la un Boeing 707, nu numai la o pubelă în flăcări.

VI. 16. FAPTELE VORBESC DE LA SINE

Oţelul se topeşte la 1538^0C (2800^0F), dar el slăbeşte şi se îndoaie la temperaturi inferioare. Maximul absolut atins cu hidrocarburi precum amestecul tip kerozen, utilizat în avioanele cu reacţie, este de 825^0C (1517^0F), cu excepţia cazurilor când amestecul este sub presiune sau

preîncălzit prin aport de combustibil şi aer, ceea ce nu se putea produce în cazul WTC. Temperatura flăcărilor unduitoare nu este prea înaltă, iar aceea a incendiilor ce dispun de aer suficient este şi mai joasă. În general, se estimează că, în cazul nostru, temperatura flăcărilor trebuie să fi fost mult sub 800^0C. Testele au arătat că în clădirile cu structură metalică, temperatura nu depăşeşte 360^0C, iar oţelul nu începe să slăbească înainte de 800^0C. Chiar dacă s-ar fi ajuns la o oarecare maleabilizare a oţelului, această slăbiciune moderată nu ar fi avut consecinţe întrucât clădirea era prevăzută să reziste la eforturi de cinci ori mai mari decât greutatea ei efectivă. Admiţând că oţelul chiar s-ar fi înmuiat, ca o macaroană, clădirea ar fi cotit într-o parte sau alta, fără să se ajungă la rezistenţa maximă, care este aceea de la centru. Aşadar, prăbuşirea fără precedent a turnurilor, sub efectul incendiului, este o imposibilitate tehnică absolută.

VI. 17. LOIZEAUX A PREVAZUT PRABUSIREA

Cu ocazia sesiunii din martie 2002 a comisiei de ştiinţe a Camerei Reprezentanţilor, Robert F. Shea, administrator interimar la Federal Insurance and Mitigation Administration, a declarat : « WTC a fost o tragedie. Sincer vorbind, el a fost şi o anomalie. Nimeni dintre cei ce au asistat la evenimentele din acea zi, inclusiv eu însumi, nu a crezut că turnurile or să cadă. Din acea zi, modul nostru colectiv de gândire, ca profani, ingineri sau pompieri s-a schimbat pentru totdeauna ». (Sesiunea Camerei, martie 2002, p. 60).

Cu ocazia acestor sesiuni ale Camerei Reprezentanţilor, s-a distribuit un prospect Skyscraper Safety Campaign (Compania pentru securitatea zgârie-norilor), o organizaţie ce cuprinde multe dintre rudele victimelor. Congresului i s-a reamintit că : « Prăbuşirea Turnurilor Gemene a fost evenimentul cel mai ucigaş, pe pământul Statelor Unite, de la Războiul civil încoace, constituind prima incapacitate şi fragilizare a unei structuri metalice protejate şi de mare înălţime, din întreaga noastră istorie. Niciun inginer constructor, inclusiv cei ce au lucrat pentru intreprinderea ce a construit Turnurile Gemene, sau cei ai serviciului de pompieri din New York nu a prevăzut că turnurile ar putea să cadă, deşi au văzut în toată amploarea lor incendiile respective. Turnurile Gemene fuseseră concepute pentru a rezista la impactul celui mai greu avion de linie, Boeing 707…» (Sesiunea Camerei, martie 2002, p. 167).

Totuşi, s-a găsit cel puţin un expert care să declare că el şi-a dat imediat seama că cele două turnuri se pot prăbuşi. Iată ce a scris John Seabrook în *New Yorker* : « Printre zecile de experţi în construcţia de turnuri, cu care am vorbit recent, şi dintre care cei mai mulţi au asistat direct la evenimentele din 11 Septembrie, unul singur pretinde că a

înţeles imediat, privind la televiziune, că turnurile se vor prăbuşi. Acesta este Mark Loiseaux, preşedintele Controlled Demolition Incorporated (www.controlled-demolition.com), o întreprindere familială din Maryland, specializată în transformarea marilor imobile în bucăţele negociabile ». « Într-o fracţiune de secundă mi-am zis că turnurile vor cădea, că al doilea turn va cădea înaintea primului, pentru că a fost lovit mai jos ». Loiseaux era cunoscut ca « gropar al imobilelor », munca lui constând în a distruge vechile clădiri. Iată cum explică el că a prevăzut catastrofa :

> Mi-am zis : trebuie ca cineva să-i anunţe pe pompieri să iasă de acolo… Am telefonat la 411, am obţinut numărul, dar era ocupat. Am sunat serviciul de gestiune a crizelor, din cadrul primăriei, care se găsea în WTC-7. Toate liniile erau ocupate. Nu am reuşit să prind pe nimeni.

Cum putea şti Loiseaux că niciun alt expert nu a prevăzut prăbuşirea turnurilor ? Cum se face că opinia lui contrazice un secol de experienţă acumulată în materie de construcţie de zgârie-nori ? Dacă suspecţii sunt cei ce posedă mijloacele, care au interesul şi ocazia, putem spune că Loizeaux le avea pe toate. Iată ce spune demolatorul :

> Înainte de toate vedem pagubele violente ale structurii exterioare, provocate de avion. Dacă numărăm stâlpii exteriori ce lipsesc lateral (sic), din cauza impactului, totalul face cam două treimi. Turnurile sunt în picioare, ceea ce este de mirare. Chiar şi fără aceşti stâlpi, sarcinile gravitaţionale au găsit alte mijloace de repartiţie. Există însă şi incendiile, provocate de combustibilul avionului, gen de foc pentru care construcţia nu a fost pregătită ; apoi, în interior, sunt o mulţime de hârtii. De acord, hârtia se carbonizează, iar focul de hârtie, ca un incendiu de mină, arde câtă vreme primeşte oxigen. Totul se petrece la înălţime, în plin vânt, deci oxigen este din belşug, incendiul devine foarte cald. De asemenea, consolele sunt relativ fine, iar o mare parte din materialele ignifuge au fost smulse prin impact. Apoi există acest spaţiu deschis, complet gol, din jurul centrului, fără stâlpi, nici pereţi, ceea ce permite avionului să alunece până în centru, unde nu există beton armat ci numai oţel acoperit cu placaj. Focul se răspândeşte peste tot. Nu funcţionează niciun circuit anti-incendiu. Tubulatura extinctoarelor a fost smulsă de avion iar ţevăraia de apă, din partea centrală este probabil avariată. Ce se va întâmpla ? Etajul A o să cadă pe etajul B, acesta va cădea şi el pe etajul C ; fără sprijinul lor lateral, stâlpii se vor deforma, toată greutatea de deasupra izbiturii va cădea pe ce este sub ea. O presiune de 140kg/cm², plus energia impactului se abate pe planşeele prevăzute a suporta de douăzeci de ori mai puţin. Nimic de mirare că totul s-a prăbuşit (*The New Yorker*, 19 noiembrie 2001).

Evident, teoria clatitelor nu este o noutate nici pentru Loizeaux, nici pentru FEMA. Ea fusese avansată de « Oussama ben Laden », prin cuvintele ce i-au fost atribuite, pronunţate chipurile la jumătatea lui noiembrie 2001 şi difuzate din greu, în decembrie, de către guvern. Ben Laden ar fi spus : « Noi am calculat dinainte numărul de pierderi inamice în oameni, care vor fi uciși, după poziţia turnurilor. Am

calculat că etajele atinse vor fi în număr de trei sau patru. Am fost cel mai optimist dintre toţi. (Inaudibil). Având în vedere experienţa mea în materie, consideram că kerozenul aprins va topi osatura metalică a clădirilor şi că numai etajele de deasupra izbiturii se vor prăbuşi peste zona de impact. Asta-i tot ceea ce speram ». Să ne fie însă permis să presupunem că silueta atletică de pe bandă nu este ben Laden, despre care se zice că ar fi un ascetic. Trebuie să fie vorba de vreo dublură sau de un actor fanfaron. (Meyssan 2002, p. 222).

VI. 18. REDUCTIO AD ABSURDUM : WTC-7

În cursul sesiunii din mai, a Comisiei de ştiinţe a Camerei Reprezentanţilor, W. Gene Corley, reprezentantul din BPAT al Societăţii Americane de Geniu Civil a afirmat : « Clădirea numărul 7, care era de cealaltă parte a străzii, faţă de turnurile principale, s-a prăbuşit şi ea, dând primul exemplu, cunoscut, de imobil ce se prăbuşeşte din cauza unui incendiu ». (Sesiunea mai a Camerei, p. 30). Imobilul WTC-7 a dat imaginea unei demolări comandate clasice. În vreme ce, după cum s-a văzut, turnurile gemene au explodat, în cazul WTC-7 a fost vorba de o implozie : imobilul a căzut sub el însuşi, fără ondulaţii, fără ciuperca de fum şi praful spectaculos ce au caracterizat prăbuşirea Turnurilor Gemene, mai înalte. Fundaţia WTC s-a prăbuşit înaintea faţadei, mijlocul clădirii s-a prăbuşit şi el înaintea zidurilor exterioare, serpentinele de fum au continuat să urce în aer, din faţadă, după prăbuşirea acesteia. WTC-7 s-a comportat la fel ca Turnurile Gemene, căzând aproape exclusiv în limitele fundaţiei sale. El adăpostea mai multe generatoare de electricitate şi o rezervă de motorină pentru funcţionarea acestora, împrejurare de care s-a servit Gerald Posner, apărător al tezei oficiale, pentru a califica prăbuşirea WTC nu numai paluzibilă ci chiar normală. Nu s-a observat însă niciun semn de foc violent de motorină, după cum se vede clar pe fotografiile WTC-7. În cazul acestui imobil, apologeţii tezei oficiale se agaţă, practic, de un foc de paie.

În cadrul documentarului PBS, *America Rebuilds*, datat septembrie 2002, proprietarul complexului WTC, Larry Silverstein, a făcut o foarte interesantă revelaţie : « Îmi amintesc că am primit un telefon de la … comandantul serviciului de pompieri. Mi-a spus că nu este sigur că va putea stinge incendiul, iar eu am zis "avem deja atâtea pierderi omeneşti, poate că cel mai bun lucru ar fi să-l doborîm". Ei au decis să îl doboare şi am văzut clădirea prăbuşindu-se». În jargonul demolatorilor, expresia *a doborî* ("Pull it") înseamnă a provoca în mod deliberat detonarea unei încărcături explozive pentru a prăbuşi o construcţie. Iar dacă WTC-7 a fost doborît, de ce nu ar fi fost doborîte WTC-1 şi WTC-2 ? (Marrs, p. 43). Silverstein a primit deja, de la

asigurări, o indemnizaţie de o jumătate de miliard de dolari pentru WTC-7 şi poate aştepta încă un miliard pentru Turnurile Gemene. Pe toate acestea, el le închiriase în urmă cu numai şase săptămâni !

VI. 19. ANOMALII IN PRABUSIREA CLADIRII WTC-7

Turnurile Gemene nu s-au prăbuşit doar sub efectul gravitaţiei : ele au fost violent pulverizate în aer de exploziile ce au proiectat molozul la sute de metri în toate direcţiile, totul fiind transformat în aerosoli, de marea forţă explozivă. Anomaliile sunt abundente. Turnul nord a fost lovit primul şi ceva mai tare, impactul s-a prelungit până la stâlpii centrali, structura sa internă a suportat un incendiu ce a consumat mai mult kerozen decât turnul sud şi totuşi el a explodat mai târziu. Turnul sud a fost lovit mai târziu, şocul a fost oblic, stâlpii centrali au fost mai puţin atinşi, mare parte din kerozen a ars în exterior, formând norii spectaculoşi de fum pe care i-am văzut cu toţii. Deşi incendiile de la turnul sud au fost mult mai puţin severe, el este totuşi primul care s-a prăbuşit. WTC-7 nu a fost lovit de niciun avion, nu a suferit incendii decât pe două etaje şi totuşi s-a prăbuşit ! Nu există nicio fotografie care să arate imobilul WTC-7 înconjurat de flăcări. Astfel de fotografii nu există decât pentru Turnurile Gemene. WTC 6 a suferit o explozie şi un incendiu, care nu au fost nici studiate, nici explicate.

Deşi acest lucru este jenant pentru mulţi, nu trebuie uitat că, în principiu, zgârie-norii metalici nu pot fi distruşi prin foc. Cel puţin în ceea ce priveşte turnurile, versiunea oficială afirmă că prăbuşirea a fost provocată de efectul combinat al şocului şi al incendiului. Chiar şi turnul sud însă, s-a prăbuşit după ce aproape întregul kerozen a fost consumat de către incendiu. Mult mai slab, focul de hârtii, dosare şi mobile, care a urmat, nu ar fi putut, în niciun caz, să topească oţelul. Conform tuturor observaţiilor, turnul sud a început să se prăbuşească în momentul sau mai curând după amortizarea sau absorpţia impactului, pe când incendiile începuseră să slăbească. Gaura făcută în turnul nord, de către zborul AA-11 se răcise atât de mult încât, puţin înaintea prăbuşirii, supravieţuitorii au fost văzuţi privind prin ea, prin marea deschizătură. (Marrs, p. 141).

După ce au manifestat simptomele unei supra-presiuni ce expulza fumul pe ferestre, etajele superioare ale ambelor turnuri au explodat, formând spectaculoase ciuperci de fum. Diverse fragmente, particule şi moloz au fost lansate în toate direcţiile, cu viteza de 60 de metri pe secundă, până la 150 de metri distanţă. După explozii, norii au început să slăbească în intensitate, deşi emanaţiile continuau iar turnurile erau pe cale de a deveni una cu pământul. În cinci secunde, ciupercile de fum au depăşit de două sau de trei ori diametrul turnurilor. Undele de

şoc au spart geamurile imobilelor din împrejurimi până la 120 de metri, în toate direcţiile. Norii de fum gros au transportat obiecte şi diverse spărturi ce au fost proiectate mai departe decât molozul, ceea ce constituie o altă caracteristică a demolărilor prin explozie.

Ne-am fi aşteptat ca imobilele respective să se deterioreze acolo unde au fost lovite, cam în felul unui arbore ce cade pe partea lipsă sau tăiată, lăsând un rest pe partea opusă. Turnurile lovite nu s-au prăbuşit însă în acest fel. Ele s-au prăbuşit cu totul, fără să lase vreun rest semnificativ pe părţile care nu au fost lovite de niciun avion. În afară de asimetria iniţială în vârful turnului sud, cele două turnuri s-au prăbuşit vertical, pe ele însele, în mod perfect simetric, ceea ce constituie un semn de suspiciune : acesta este semnul demolării comandate, semnătura ei !

Turnurile au căzut cu o viteză vertiginoasă. Vârfurile lor deja crăpate şi dantelate au atins pământul la 16 secunde după începutul prăbuşirii. În vid, o greutate ar fi necesitat 9,2 secunde pentru a parcurge aceeaşi distanţă. Aceasta înseamnă că prăbuşirea etajelor a fost împiedicată numai de rezistenţa aerului, de nimic altceva. Altfel spus, etajele inferioare deveniseră deja praf şi pulbere, înainte ca cele superioare să cadă pe ele. Se poate spune că turnul a fost transformat în pudră, în multe locuri chiar în vapori, inclusiv în înaltul cerului. Prăbuşirea prin efectul gravitaţiei nu poate produce un astfel de fenomen.

Elementele non-metalice ale Turnurilor Gemene, mai ales dalele de ciment care formau podelele, au fost pulverizate în particole, dintre care unele cu diametrul sub 100 de microni. Acest praf a invadat josul Manhattanului, în vreme ce norii exploziilor s-au răspândit pe mai multe sute de metri, în toate direcţiile. Bineînţeles, praful acesta a persistat o bună bucată de vreme, iar administraţia Giuliani a făcut mari eforturi pentru a convinge populaţia că el nu prezintă niciun pericol. Metalul suprastructurilor a fost sfâşiat. Excepţional de solizi, stâlpii centrali au fost decupaţi în bucăţi de zece sau douăzeci de etaje, ceea ce mitografii politruci nu au putut explica decât indirect, în pliantele publicitare Controlled Demolition Inc, ce se grozăvea că îi poate decupa în câte bucăţi vrea, funcţie de talia camioanelor clienţilor.

Jim Hoffman, despre care am vorbit, a scris mult despre prăbuşirea complexului World Trade Center şi este co-autorul cărţii *Waking Up from Our Nightmare* şi autor al sitului *web wtc7.net.* Hoffman a calculat că energia necesară pentru crearea ciupercilor şi aducerea lor la dimensiunile observate, pulverizarea aproape în întregime a betonului turnurilor şi decuparea stâlpilor metalici în segmente a fost mult superioară energiei gravitaţionale a clădirilor.

Hofman arată că Turnurile Gemene « au fost demolate într-un mod diferit de cel utilizat, de obicei, pentru demolarea construcţiilor, cu scopul ca prăbuşirea lor să pară datorată impactului avioanelor şi incendiilor ce au urmat… Exploziile au început în zona de impact şi au continuat atât în partea intactă, de dedesubpt, cât şi deasupra, în loc să înceapă la nivelul solului… Explozivii utilizaţi au fost mult mai puternici decât explozivii uzuali…Turnurile Gemene nu au implozat, ele au explodat ». În cazul unei demolări normale, începând de la sol, ca în cazul imploziei WTC-7, gravitaţia aşterne clădirea la pământ, acesta fiind efectul firesc al masei, al greutăţii. În cazul celor două Turnuri Gemene, masa sau materia lor a fost în cea mai mare parte pulverizată şi lansată departe, sub formă de praf, pulbere şi diverse spărturi. Printre altele, Hoffman menţionează că anumite caracteristici ale exploziilor şi prăbuşirilor dau de gândit : nu este imposibil ca acestea să fi făcut « obiectul unor procedee diferite de demolare, utilizând probabil un fel de armă cu energie dirijată », pe lângă substanţele explozibile obişnuite. Pentru un început de explicaţie a tipului de energie folosit, ar trebui să ne îndreptăm atenţia către noile principii de fizică şi noile arme cu energie dirijată, de care marele public a auzit deja, cu ocazie discursului preşedintelui Reagan din 23 martie 1983, când acesta a vorbit pentru prima oară de «*Războiul stelelor* ».

Gândul ne duce la un fel de interferometrie cu foarte puternice micro-unde şi raze coaxiale, ce pot creea o interferenţă constructivă sau destructivă. Totuşi, inginerul Ken Jenkins a subliniat că acest procedeu solicită o aşa energie încât, dacă ea trebuie furnizată de curentul electric ordinar, atunci ar fi nevoie de cabluri electrice cu diametrul de o jumătate de metru. Aşa ceva nu s-a găsit sau, mai exact, nu s-a observat printre dărâmături. Pentru moment, problema rămâne insolubilă, fiind nevoie de timp şi de noi cercetări.

VI. 20. TURNURILE GEMENE ERAU CONSTRUCTII ROBUSTE

Turnurile Gemene au fost într-adevăr foarte robuste. Osatura sau scheletul lor cuprindea un nucleu central format din 47 de stâlpi de oţel de 36/90 centimetri, goi la mijloc. Peretele stâlpilor avea între 6 şi 10 centimetri, cei cu peretele mai gros fiind la bază, cei cu peretele mai subţire către etajele superioare. Faţadele exterioare însumau 236 de stâlpi, ai căror pereţi erau de 10 cm la bază şi de 6 mm în vârful turnurilor. Fiecare etaj era o placă de oţel umplută cu beton. În centrul construcţiei se găsea un nod de consolidare compus din patru stâlpi de oţel îngropaţi în beton. Întreaga osatură era prevăzută cu distanţiere abundente, astfel încât efortul aplicat într-un punct se repartiza armonios şi eficace în toate punctele. La baza lor, stâlpii au

fost plantaţi în substratul stâncos pe care este construit întregul Manhattan. Turnurile Gemene au fost concepute pentru a rezista la vânturi de 225 km/oră, ceea ce efectiv a avut loc vreme de peste treizeci de ani. Concepţia lor a fost semnată de inginerul Lee Robertson, care le-a construit astfel încât să reziste fără probleme la şocul unui Boeing 707, avion relativ comparabil, în talie şi capacitate de carburant, cu cele ce au lovit turnurile la 11 Septembrie 2001.

CAPITOLUL 7

VII. 1. CE ANUME A LOVIT PENTAGONUL ?

După viteza, supleţea manevrei şi modul în care s-a învârtit, toţi cei din sala radar, controlori aerieni experiemntaţi, am gândit că nu poate fi vorba decât de un avion militar.
Danielle O'Brien

Versiunea oficială a raportului comisiei 11 Septembrie afirmă că un Boeing 757, adică zborul AA-77 deturnat, este obiectul care a lovit Pentagonul dintr-o parte. Bineînţeles, odată în plus, versiunea oficială este foarte fragilă : gaura produsă de impact, în zidul Pentagonului, este mult prea îngustă şi prea profundă pentru un Boeing 757, fără să mai vorbim că, la faţa locului, nu s-a găsit nimic din avion, care fi putut fi recunoscut. Dincolo de aceste probleme incompatibile cu dovezile fizice şi în ciuda anumitor condiţii, numeroşi martorii oculari cred că au văzut un obiect zburător mult mai mic decât un Boeing 757. Unii vorbesc de o rachetă. Cel puţin o persoană a menţionat mirosul de substanţe explozive.

Probabil din cauza acestor lacune, din cadrul versiunii oficiale, Pentagonul este capitolul care a fost criticat primul şi de la bun început. Absurdităţile poveştii oficiale au fost foarte bine scoase în evidenţă de clarviziunea şi curajul lui Thierry Meyssan, din reţeaua *Voltaire*, de la Paris, care a demistificat, pe situl său Web tot ce s-a petrecut. Succesul lui Meyssan, graţie argumentelor sale imbatabile, pe Internet şi la televiziunea franceză, au împins ziarul *Le Monde* la o tentativă grotească şi umilitoare de servilism, adică de justificare a raportului oficial. A fost o rusine pentru întreaga Franţă ! Trei zile înaintea publicării cărţii lui Meyssan, *Oribila impostură*, FBI transmitea CNN-ului cinci imagini nefericite, provenind dintr-o cameră video, pretinzând că acestea arată modul cum ar fi fost lovit Pentagonul. Aceste imagini nu arată însă nimic care ar putea sprijini versiunea oficială. Deloc întâmplător, aceste imagini au fost publicate în *Washington Post* (7 martie 2002), apoi prezentate la televiziune, la 8 martie 2002.

Avocaţii versiunii oficiale pot angaja un anumit număr de martori ce afirmă că ar fi văzut ceva care semăna cu un Boeing 757, care se îndrepta către zidul Pentagonului. Din păcate, în marea lor majoritate, aceşti martori sunt ofiţeri, sub-tretanţi ai Pentagonului sau funcţionari ai guvernului federal, ceea ce îi pune în situaţie evidentă de conflict de

interese, făcând mărturia lor suspectă a priori. O altă problemă este că Pentagonul a fost lovit, în aceeaşi dimineaţă, mai târziu decât complexul WTC : la 9^{43}, adică aproximativ o oră şi 29 de minute după ce zborul AA-11 a fost deturnat şi plasat în categoria avioanelor deturnate, la 8^{15}.

Ironia sorţii face că vreme de aproape o oră, toată lumea ştia că zborul AA-77 ameninţa capitala : acest avion părăsise direcţia sa la ora 8^{46}. Newschannel 8, o televiziune cablată locală, difuza de multe minute pronosticul ei de ameninţare iminentă când impactul contra Pentagonului a avur loc efectiv. Amintim că baza aeriană Andrews, cu cele două avioane de vânătoare, gata să decoleze, se găseşte la 17 km de Pentagon, la câteva minute de zbor. Armata aeriană a fost însă incapabilă să decoleze avioanele sale în timp util, pentru a împiedica ceea ce ar fi putut foarte uşor să fie o tentativă de decapitare a capitalei Statelor Unite. Toate recordurile de inaptitudine au fost bătute. De fapt însă, a fost vorba de acoperirea necesară mascării complicităţii active a câtorva ofiţeri, în acest atentat cu finalitate geostrategică.

Întrucât nu putem ţine cont de mărturiile militarilor, iar o mare parte dintre cei ce se învârt pe acolo datorează guvernului federal pâinea lor de zi cu zi, putem considera că importanţa martorilor oculari este secundară. În medicina legală, pratica acordă prioritate dovezilor fizice irefutabile, nu mărturiilor. Unii pretind că au văzut două avioane : un mare Jet, pentru diversiune, şi unul mai mic, probabil ca o rachetă. Alţii presupun că ar fi fost vorba de testarea unei rachete anti-bunker, pe o construcţie recent îmbunătăţită.

Faţada sud-vest a Pentagonului tocmai se retencuia, din care cauză era mai puţină lume pe această latură. Partea lovită era destinată comandamentului Marinei Statelor Unite. Marii ştabi ai lui Navy nu erau la servici în ziua respectivă. De altfel, trebuie subliniat că niciun personaj important, civil sau militar, nu a fost ucis în cadrul atentatelor de la 11 Septembrie. Majoritatea morţilor erau zidari sau mici funcţionari ai ministerului Apărării. Cu alte cuvinte, această lovitură contra Pentagonului nu a ucis niciun general sau amiral din forţele armate americane.

Orice ar fi fost el, acest obiect zburător ar fi lovit Pentagonul mai uşor pe verticală, printr-un plojon de sus. El a făcut însă mari ocolişuri pentru a lovi zona goală a clădirii. CBS News, din 12 septembrie 2001, scrie următoarele : « Radarele arată că zborul AA-77 a efectuat o elicoidă coborîtoare, un cerc aproape complet urmat de un picaj pe ultimii 2100 de metri, totul în două minute şi jumătate» (Hoffman, p. 6). Nu numai că această manevră a multiplicat dificultăţile, ea a obligat însă obiectul ostil să rămână în aer, expus tirurilor de vânătoare, vreme de două minute şi jumătate suplimentare, în

spaţiul aerian cel mai sensibil şi probabil cel mai apărat din lume. Greu de înţeles de ce adevăraţii piraţi ai aerului, a căror intenţie ar fi fost să lovească inima imperialismului şi a infidelilor, nu ar fi lovit partea de est a clădirii, unde ar fi putut afişa pe tabloul lor de vânătore carcasa lui Rumsfeld şi a altor funcţionari de rang înalt.

VII. 2. DOVADA FIZICA

Obiectul zburător ce a lovit Pentagonul nu a putut fi zborul AA-77. Acest avion era un Boeing 757-200, având 47,24 metri lungime şi 38,1 metri lăţime sau anvergură. În timpul zborului, când trenul de aterizare este introdus la locul prevăzut, avionul are 5,49 metri înălţime, între partea de jos a motoarelor şi înălţimea maximă a fuselajului. Distanţa dintre partea de jos a motoarelor şi limita superioară a ampenajului[71] este de 13,71 metri. Diametrul fuselajului este de 3,96 metri.

Primul şoc a făcut o gaură pe care Marrs o estimează între 4,5 şi 6,1 metri lărgime, iar Meyssan între 4,6 şi 5,5 metri, aproape suficient pentru a permite trecerea fuselajului unui Boeing 757. Deasupra găurii există un zid intact, cu o înălţime ce nu depăşeşte 7,65 metri deasupra solului, adică 6,1 metri prea jos pentru a permite trecerea ampenajului. În concluzie, obiectul zburător ce a lovit Pentagonul nu putea fi un Boeing 757-200.

Fiecare dintre cele cinci faţade ale Pentagonului măsoară 280 de metri lungime. Pe plan fizic, una dintre principalele enigme ale versiunii oficiale constă în faptul că, inclusiv după prăbuşirea faţadei, de o parte şi de alta a găurii atât de mici, a impactului iniţial, bucata de zid care a căzut nu are decât 19 metri, în vreme ce lărgimea sau anvergura avionului este de 38,1 metri. Talia găurii abia atinge jumătatea taliei avionului, inclusiv după ce incendiul a produs căderea completă a bucăţii de zid. Potrivit articolelor din presă ca şi afirmaţiilor Pentagonului, problema se complică şi mai mult. Pretinsul avion s-a apropiat pe o linie aproape perfect dreaptă, dar sub un unghi de aproximativ 45 de grade faţă de faţada sud-vest a clădirii. Potrivit acestui unghi de atac, gaura impactului avionului şi a aripilor acestuia ar fi trebuit să atingă 54 de metri.

Gaura fiind atât de apropiată de sol, atenţia generală s-a îndreptat către peluza Pentagonului, ce se întinde între clădire şi autostrada din apropiere. Peluza aceasta a rămas absolut intactă, comparabilă cu cel mai frumos gazon verde al terenurilor de golf. Unul sau doi stâlpi de

71. Fiecare dintre suprafeţele plasate în spatele cozii şi al aripilor portante, pentru stabilizarea direcţiei şi profunzimii. Pentru proiectilul ce nu se învârteşte, ampenajul constă în aripioarele din coada lui, ce îndeplinesc aceeaşi funcţie de stabilizare. (NT)

iluminare au fost smulşi, ceilalţi sunt intacţi. Dintre cele câteva vehicule garate în apropierea peluzei, unul sau două au ars, iar celelalte nu au suferit nicio pagubă. În concluzie, la faţa locului nu există niciunul dintre semnele inevitabile care ar trebui să arate că aici s-a zdrobit un avion.

VII. 3. OBSTACOLE PE TRAIECTORIA ZBORULUI

Pentru îndeplinirea condiţiilor versiunii oficiale, ar trebui presupus că avionul AA-77 a zburat deasupra peluzei Pentagonului la o înălţime net inferioară vârfului arborilor. Practic, avionul ar fi trebuit să radă pământul la câţiva centimetri. Traiectoria obiectului ce a lovit Pentagonul este determinată cu suficientă precizie de stâlpii de iluminat, smulşi sau avariaţi şi de cele două maşini care au ars. Iată însă că apar alte obstacole şi mai serioase : avionul ar fi trebuit să zboare peste un şantier înconjurat de un gard sau grilaj. Un generator electric se găsea cam la înălţimea pe unde ar fi trebuit să treacă motorul drept. În apropiere se mai găseau câteva imense bobine de cablu sau fire electrice. În concluzie, grilajul cu bariera lui, generatorul electric şi bobinele de peste trei metri înălţime, toate rămase intacte, contrazic versiunea oficială. Motoarele cu reacţie ale unui Boeing 757 au un diametru de aproximativ trei metri, iar blocul motoarelor depăşeşte fuselajul cu 1,5 metri.

VII. 4. LA FATA LOCULUI : NICIUN REST DIN CARCASA PRESUPUSULUI AVION

O altă anomalie gravă în ce priveşte presupusul avion care ar fi lovit Pentagonul constă în lipsa totală a resturilor de avion identificabile. După îndelungi căutări, s-a găsit totuşi o bucată de avion, una aproape intactă. Pentagonul nu a putut prezenta niciun motor cu reacţie, trenul de aterisaj, vreun căpătâi de ampenaj, fragment de aripă, bucată de fuselaj, vreun scaun de avion, cadavru de pasager, vreun bagaj oarecare… Nimic. Întregul avion s-a vaporizat, ceea ce ar fi o adevărată minune ! Singurele mici bucăţi de metal arătate ziariştilor abia ar fi încăput într-o maşină de spălat. Ce s-a întâmplt deci cu presupusul avion ?

După incident, pe peluza din faţa zonei de impact a apărut o echipă de aproximativ douăzeci de oameni, în uniforme. Apoi a apărut o echipă de bîrbaţii în halate albe, cu cravată la gât, care adunau cu o foarte concentrată religiozitate diverse corpuri delicte rămase pe peluză. Dacă într-adevăr ar fi fost vorba de prăbuşirea unui avion, atunci, potrivit legii, ar fi trebuit să intervină NTSB-ul. Numai acesta avea dreptul şi datoria să sigileze diversele dovezi posibile, orice alte

persoane ce şi-ar permite să cureţe locul cu de la sine putere fiind pasibile de urmărire penală. Nu există însă nicio urmă de NTSB la Pentagon. După câtva timp, în aceeaşi zi de 11 Septembrie, o echipă de militari în uniformă a transportat o ladă destul de mare, cu un obiect voluminos, totul acoperit cu o foaie de cort. Ceva mai târziu, presa a publicat fotografia unui pretins turbo-ventilator Boeing 757. Ulterior însă, pe *OnlineJournal*, Karl Schwartz şi cercetătorii săi au arătat că respectivul turbo-ventilator provine de la un avion mult mai mic, un Skywarrior A3.

Pentagonul fiind situat în comitatul Arlington (Virginia), serviciul de pompieri Arlington ar fi trebuit să lupte contra incendiului. Şeful acestui serviciu era Ed Plaugher. Nici el, nici pompierii lui nu au avut dreptul să se apropie de zona impactului. O echipă specială FEMA, de cercetare şi ajutor urban, a împiedicat orice curios să se apropie de locul unde ar fi trebuit să se găsească ceea ce ar fi putut rămâne din pretinsul avion.

Totuşi, mărturia lui Ed Plaugher este preţioasă. Pe 12 Septembrie, el a fost autorizat să vorbească, în cadrul unei conferinţe de presă la Pentagon. Conferinţa a fost prezidată de Victoria Clarke, adjuncta ministrului Apărării, pentru afacerile publice, adică şeful tuturor purtătorilor de cuvânt ai Penragonului. Plaugher a fost incapabilă să răspundă câtorva întrebări elementare, în cadrul versiunii oficiale a Pentagonului. Iată un extras :

> **Ziaristul :** Ce subzistă din avion ?
>
> **Plaugher :** În primul rând, apropo de chestiunea avionului, există câteva fragmente ale aparatului, care puteau fi văzute din interior sau vizibile în interior, în timpul operaţiilor de luptă contra incendiului, de care vorbeam. Nu este vorba însă de resturi voluminoase. Cu alte cuvinte, nu există bucăţi de fuselaj, nimic de felul ăsta…
>
> **Ziaristul :** Domnule comandant, bucăţi din aparat sunt răspândite peste tot, până pe autostradă, fragmente minuscule. Vreţi să spuneţi că avionul a explodat, că a explodat cu adevărat, în momentul impactului, din cauza kerozenului sau…
>
> **Plaugher :** Prefer să nu mă exprim asupra acestui subiect. Există numeroşi martori oculari care sunt în măsură să vă informeze mai bine despre ce s-a petrecut cu avionul, pe când s-a apropiat… Deci, noi nu ştim nimic. Eu nu ştiu nimic (…)
>
> **Ziaristul :** Unde este carburantul din avion ?...
>
> **Plaugher :** Avem o mică bălţuţă, în locul unde credem că este nasul avionului (*L'Effroyable Imposture*, pp. 21-22.

Singurul rest de ceea ce putem considera că provine de la presupusul avion, ce s-ar fi prăbuşit pe Pentagon, a fost găsit pe peluza acestuia, culoarea lui corespunde nuanţelor American Airlines şi se distinge vag litera « n ». Grupul de analişti reuniţi de Jim Hoffman consideră că această bucată ar putea face parte din tribordul faţă al fuselajului coadă al unui Boeing 757. Acest rest nu prezintă însă nicio

urmă de incendiu, nicio peliculă neagră, care ar fi fost tipică pentru un foc de carburant de Jet. Prezenţa acestei unice « dovezi », faptul că este vorba de ceva foarte izolat ne face să credem că ea a fost depusă unde a fost găsită, pentru a face să se creadă afirmaţia că Pentagonul ar fi fost lovit de un Boeing de linie.

VII. 5. ŞTERGEREA URMELOR

Impresia de maşinaţie grosolană şi stângace este confirmată de comportamentul FBI la locul crimei şi în jurul acestuia. În primul rând, toate benzile video, toate camerele de supraveghere, care ar fi putut filma obiectul zburător, au fost confiscate cu viteza fulgerului, inclusiv camera video a unei benzinării aflate pe traiectoria obiectului zburător şi cea a unei benzinări mai depărtate, cam la o sută de metri vest. De asemenea, cu aceeaşi rapiditate suspectă au fost confiscate camerele de luat vederi ale hotelului Sheraton Washington şi ale unor intreprinderi din împrejurimi. FBI-ul nu a făcut public conţinutul acestor camere video, iar Comisia 11 Septembrie nici atât. Au fost divulgate doar cinci imagini grosolan retuşate, prin ştergerea zonei în care am fi putut vedea veritabilul obiect zburător. Aceste imagini par mai curând creaţii artistice, nu fotografii. Conţinutul înregistrărilor de zbor şi al magnetofonului din cabina de pilotaj nu au fost nici ele divulgate, sub pretext că, din cauza incendiului, au devenit inexploatabile. La început, FBI a pretins că este pe cale să adune orice rest de la locul accidentului, sau cel puţin să le inventarieze. Apoi nu s-a mai auzit nimic de această operaţie.

VII. 6. MARTORII OCULARI

Vom cita câţiva martori oculari, selecţionându-i intenţionat pe cei ce contrazic versiunea oficială. Controlorii aerieni FAA, ce lucrau la aeroportul Dulles, lângă Washington, în Virginia de Nord, au remarcat un obiect ce zbura cu mare viteză, către Washington. « Primul controlor de la Dulles a remarcat avionul ce se deplasa foarte rapid, către ora 9^{25}. Câteva clipe mai târziu, controlorii au declanşat o alarmă, semnalând că un avion părea să se îndrepte direct către Casa Albă ». (*Washington Post*, 3 nov. 2001).

Într-un interviu pentru NBC News, Danielle O'Brien, controloare aeriană la aeroportul Dulles, a declarat că ea şi colegii ei văzuseră pata radar apropiindu-se de Pentagon, pe timpul remarcabilei manevre de apropiere. Iată ce a spus ea mai târziu, apropo de opinia generală la momentul respectiv : « După viteza, supleţea manevrei şi modul în care s-a învârtit, am gândit cu toţii, controlorii experimentaţi din sala radar, că este vorba de un avion militar » (*ABC News*, 24 oct. 2001). Aceasta corespunde raportului CBS, deja examinat de noi, care

spune : « Zborul AA-77 a efectuat o elicoidă coborîtoare, un cerc aproape complet, apoi un picaj pe ultimii 2100 de metri, totul în două minute şi jumătate ». (Hoffman, p. 6).

Căpitanul de armată Terre Lincoln Liebner a afirmat că a văzut în mod distinct un avion American Airlines ce se îndrepta rapid şi la joasă altitudine către Pentagon (Marrs, p. 29). Este însă puţin probabil ca domnii căpitani să contrazică versiunea oficială : ei sunt ţinuţi în frâu cu « disciplina militară » şi nu sunt liberi să spună adevărul.

Steve Patterson a declarat unui ziarist : « Avionul avea aerul să conţină cam între opt şi douăsprezece persoane ». (*Washington Post*, 11 sept. 2001).

Tom Seibert : « Am auzit ceva al cărui zgomot era mai curând de rachetă, apoi un fel de muget prelung ». (*Washington Post*, 11 Sept. 2001).

Mike Walter a declarat la CNN : « Un avion, un avion American Airlines. Mi-am zis "asta nu se poate, este prea jos". Dar l-am văzut. Vreau să spun că semăna mai curând cu o rachetă de croazieră, cu aripi ». (Marrs, p. 29).

April Gallop, o funcţionară a Pentagonului, era la birou, în dimineaţa de 11 Septembrie, pregătindu-se să-şi ducă pruncul la creşă când s-a produs şocul. « Am crezut că este o bombă », a spus ea mai târziu. « Eram plină de moloz, m-am gândit la copilul meu. M-am târît cum am putut şi am ajuns la căruciorul lui, care se deformase. Mi-a fost foarte frică. L-am auzit plângând şi l-am luat în braţe. Am ieşit, împreună, cum am putut, târîndu-mă printr-o gaură din zid. Afară, oamenii se ocupau de supravieţuitori, pe peluză. Toate ambulanţele erau plecate dar un bărbat din apropiere ne-a invitat în maşina lui şi ne-a condus la spital. Imaginile astea s-au gravat în mintea mea ca cu fierul roşu ».

La spital, doamna Gallop a fost vizitată de mai mulţi bărbaţi cu costum şi cravată, fără îndoială agenţi FBI. « Ei nu s-au prezentat niciodată, şi nu au spus pentru care agenţie lucrează. Ştiam însă că nu sunt ziarişti, pentru că auzisem că Pentagonul le-a spus acestora să nu se ocupe de poveştile supravieţuitorilor, dacă vor să mai capete, din când în când, câte o ştire. Aceşti oameni mi-au spus că ei nu pot să-mi dicteze ce trebuie să spun eu, că vor doar să îmi facă nişte sugestii, pentru a-mi fi mai uşor. Totuşi, până la urmă mi-au spus ce trebuie să fac : să-mi iau banii (de la fondul de indemnizare a victimelor) şi să-mi ţin gura. Ei au insistat mult asupra faptului că Pentagonul a fost lovit de un avion. Au repetat asta de mai multe ori. Cred că povestea asta cu avionul este spălare de creieri ». (Marrs, p. 26).

Christine Peterson : « Nu reuşeam să înţeleg ce se întîmplase :Pe unde trecuse avi onul ?... Nu se vedea niciun avion, doar valuri de fum şi curenţi de foc ». (911 research. Wtc7.net.)

DeChiaro : « Creierul meu nu putea admite că a fost un avion, pentru că gaura clădirii era prea mică, nicio urmă de ampenaj, de aripi, nimic ». (911 research. Wtc7.net.).

Moran : « Am văzut o lumină vie, apoi o bulă de foc ce s-a ridicat la aproximativ 60 de metri deasupa Pentagonului. A fost un mare zgomot de explozie şi ecoul de joasă frecvenţă ce însoţeşte acest zgomot. Apoi presiunea aerului a crescut, în mod trecător, un fel de rafală de vânt. Pentru cei de la armată, semăna cu explozie la aproximativ 800 de metri în faţa voastră ». (911 research. Wtc7.net.).

Perkal : « Chiar înainte de a ieşi, am simţit mirosul de cordită[72]. Am înţeles că explozivii au sărit undeva în aer ». (911 research. Wtc7.net.).

Joel Sucherman crede că a văzut un avion American Airlines « dar cel ce avea comenzile nu a încercat să schimbe direcţia. Venea cu mare viteză, ca o rachetă cu infraroşii, zăvorîtă pe ţinta ei, fără să poată schimba direcţia ». (« Un ziarist dă mărturie despre lovitura de la Pentagon ». (Week. 13 sept. 2001).

Ulterior, Dick Cheney a povestit cum a aflat el de atentatul asupra Pentagonului : « Primele informaţii despre atacul asupra Pentagonului vorbeau de un elicopter, apoi de un Jet privat ». (*Los Angeles Times*, 17 sept. 2001).

Mai târziu, într-un interviu la *Parade Magazin*, ministrul Apărării, Rumsfeld în persoană, a vorbit de obiectul ce a lovit Pentagonul ca de o « rachetă ». (Marrs, p. 29). Şeful Apărării, de obicei atât de vorbăreţ, o fi fost lovit de vreun lapsus freudian ?

Trimis de la baza Langley, pilotul şef al patrulei de intercepţie a declarat mai târziu : « Am crezut că ne-am întors la epoca ameninţării ruseşti… Credeam că este vorba de vreo rachetă de croazieră, trasă de pe mare. Priveam în jos, vedeam Pentagonul în flăcări şi ne-am zis : bandiţii au lansat una pe care nu am detectat-o. Nu se vede niciun avion, nimeni nu spune nimic ». (Comisia 11 Septembrie, p. 45). În realitate, acest pilot raportează că cele văzute la Pentagon erau compatibile cu explozia unei rachete de croazieră. Faptul că el menţionează explicit o rachetă de croazieră nu trebuie neglijat.

Deci, pe ce se bazează afirmaţia că Pentagonul a fost lovit de un Boeing 757 şi, mai ales, Boeingul zborului AA-77 ? În cursul primei conferinţe de presă oficiale, a ministerului Apărării, despre 11 Septembrie, contra-amiralul Craig Quigley a fost incapabil să dea amănunte despre ceea ce el numea atunci « un avion de linie chipurile deturnat ». (Defense Link DOD, 11 sept. 2001). În cursul după-amiezii, vestea că zborul AA-77 ar fi ciocnit Pentagonul s-a răspândit prin « scăpări » militare anonime. După *Los Angeles Times* din 11/9,

72. Cordită: pudră explozibilă pe bază de nitroceluloză şi nitroglicerină, ce se prezintă sub forma unei corzi. (NT).

«sub acoperirea anonimtului », funcţionarii au adus la cunoştinţa ziariştilor că obiectul zburător ce s-a zdrobit contra Pentagonului a fost zborul AA-77.

VII. 7. CELE CINCI IMAGINI TARZII DIN MARTIE 2002

Singurele imagini fotografice ale celor petrecute la Pentagon şi-au făcut apariţia la 6 martie 2002, când cinci agenţii americane de ştiri au putut obţine un număr limitat de imagini provenind de la o cameră de luat vederi, situată în parchingul Pentagonului, uşor la vestul punctului de imapct (*Washington Post*, 7 martie 2002).

Pe una din imagini vedem o bulă de foc portocalie şi strălucitoare, fără nicio urmă de avion de linie. Ceea ce figurează pe fotografie are o coadă de dimensiunea a jumătate, cel mult, din faţada Pentagonului, în vreme ce coada unui Boeing 757 ar fi fost aproape la fel de înaltă ca întreg Pentagonul, funcţie de înălţimea la care ar fi zburat. În plus, American Airlines a preferat totdeauna să vopsească fuselajele avioanelor sale în argint metalizat, nu în alb. De asemenea, imaginile arată uşoara urmă de fum alb, lăsată de obiectul zburător, fără nimic comun cu masiva urmă de condensaţie lăsată de avioane când sunt în mediu foarte rece, la mare altitudine. În afară de o uşoară umbră, Jeturile ce zboară jos lasă o foarte slabă impresie, mai mult, în urma lor. După cum a remarcat Gerhard Wisnewski : « O astfel de urmă de fum nu denotă nicicum prezenţa unui avion cu reacţie, ci mai curând pe aceea a unei rachete ». (Wisnewski, p. 154).

Pentagate, cartea lui Thierry Meyssan, conţine o judicioasă apreciere a exploziei Pentagonului, pe baza a ceea ce se vede pe imaginile selecţionate şi cenzurate ale benzilor video scoase la lumină, mai târziu, de către FBI. Acest studiu a fost realizat cu ajutorul colonelului Pierre-Henri Bunel, artilerist francez, saint-cyrien, ofiţer specializat în evaluarea pagubelor pe câmpul de bătălie, participant la războiul din Golful Persic (1991). Printre argumentele fundamentale ale lui Bunel figurează o discuţie asupra diverselor tipuri de explozii, pe baza vitezei undei de şoc produse de fiecare explozie în parte.

> Materiile explozibile se impart în două mari grupe, funcţie de progresivitatea lor (adică de viteza de propagare a undei de şoc). Exploziile ce produc o undă de şoc a cărei viteză de propagare depăşeşte 2000 metri pe secundă sunt produse de explozibili ce « detonează ». Exploziile ale căror unde de şoc au o viteză inferioară cifrei de 2000 de metri pe secundă, nu sunt detonaţii ci deflagraţii, cazul, de exemplu, al prafului de puşcă sau al hidrocarburilor.
>
> Cu mici diferenţe, combustibilul avioanelor cu reacţie este kerozenul, care nu are marea putere explozivă a corditei sau a altor substanţe ce servesc la făcutul bombelor sau al capetelor rachetelor convenţionale. Un avion cu reacţie nu poate produce decât cel mult o deflagraţie. El nu este capabil să detoneze, să producă o detonaţie. Imaginile de şoc, de

deasupra Pentagonului, arată o bulă de foc albă-rece, strălucitoare, care atinge o înălţime de aproximativ 130 de picioare. Este vorba de o detonaţie, nu de o deflagraţie – detonaţie produsă probabil de materii foarte puternic explozibile. Această imagine trebuie comparată cu explozia combustibilului pe turnul WTC sud : din galben, norul de foc al kerozenului devine portocaliu şi apoi negru, pe măsură ce kerozenul arde. Odată în plus, evidenţa arată că nu poate fi vorba de niciun avion de linie, ci de un gen sau altul de rachetă.

Acest argument trebuie coroborat cu aburii sau vaporii albi, cu urma ce trenează şi este vizibilă pe chiar imaginile Pentagonului. Nu este vorba de materii de eşapament expulzate de avioanele ce funcţionează cu kerozen, întrucât aceste urme ar trebui să fie mai întunecate – în eventualitatea că ar fi vizibile atât de aproape de sol. (*Pentagate*, p. 67 ss).

O altă chestiune ce se pune este capacitatea obiectului zburător de a perfora o serie de pereţi şi de încăperi din vasta structură a clădirii. Bunel aminteşte bombele anti-bunkăr utilizate pe timpul Războiului din Golf (1991), care ulterior au fost considerabil ameliorate. El ne spune că « Pentru fortificaţiile foarte dure, există arme cu mai multe încărcături. Primele fracturează betonul, iar celelalte detonează după ce au atins o anumită profunzime. În general, încărcăturile explozive anti-beton sunt seci. Vârful energetic şi materia topită găureşte fortificaţia şi răspândeşte în interior materii calde, transportate de o coloană de energie ce găureşte zidurile ca o nimica toată. Înalta temperatură produsă de detonaţia încărcăturii seci provoacă arderea a tot ce poate să ardă în interior ». (*Pentagate*, p. 71).

Colonelul Bunel a abordat diagramele de zbor ale rachetelor de croazieră care, în general, au o fază de lansare, una de croazieră şi o a treia de accelerare, cu scopul de a atinge viteza maximă exact înaintea impactului. De asemenea, el subliniază că rachetele de croazieră efectuează o corecţie finală, pentru a lovi ţinta în punctul şi sub unghiul de atac dorit. « De aceea, se întâmplă frecvent că rachetele îşi termină zborul printr-un viraj strâns, scurt, ce permite "alinierea" convenabilă. Un martor, poate să perceapă că racheta îşi reduce puterea motrice înainte de a "împinge gazele"». (*Pentagate*, p. 72).

Înţelegem astfel faimosul viraj de 270 de grade, efectuat de obiectul zburător ce a atins Pentagonul, coborînd în acelaşi timp de la 2100 de metri, totul în aproximativ două minute. Este mult mai plauzibil că această manevră extrem de delicată s-a făcut prin ghidajul informatizat pre-programat al rachetei de croazieră, că el nu se datorează abilităţii îndoielnice a celebrului ratat, Hani Hanjour, care nu era în stare să piloteze nimic cu adevărat.

Colonelul Bunel atrage atenţia asupra pompierilor vizibili pe fotografiile disponibile, ce nu utilizează spumă (cum ar fi trebuit să facă în cazul unui incendiu produs de kerozen), ci un amestec pe bază de apă. Pompierii folosesc furtune pentru apă, nu tunuri ce trag cu spumă.

Există şi câteva puncte unde se utilizează spumă, dar acestea se limitează la unul sau două vehicule, pe peluza Pentagonului, care s-au aprins în momentul impactului. Benzina din rezervoarele lor necesită într-adevăr folosirea spumei, absolut inutilă pentru incendiul mult mai important din clădirea Pentagonului.

Colonelul Bunel examinează imaginile publicate de ministerul american al Apărării – imagini ce pretind a arăta pătrunderea maximă a obiectului zburător, care a făcut o gaură cu diametrul de 2,1 metri, în zidul interior al celei de a treia încăperi a Pentagonului, numărând de la exterior.

> Aspectul perforării zidului aminteşte fără doar şi poate efectele încărcăturii seci anti-beton, pe care le-am putut vedea pe un anumit număr de câmpuri de bătălie. Armele se caracterizează prin « vârful » lor (…) care perforează betonul pe mai mulţi metri grosime. El poate traversa fără probleme cinci dintre zidurile unei clădiri. Cinci grosimi de zid din cele şase, pentru că prima a fost deja perforată de însuşi vectorul rachetei. (*Pentagate*, p. 84).

Faţă de cele arătate şi referindu-se special la analiza fotografiei zidului interior al celei de a treia încăperi, colonelul Bunel propune ipoteza următoare :

> Această fotografie şi efectele descrise în versiunea oficială mă determină să cred că detonarea ce a lovit clădirea a fost produsă de o încărcătură seacă, de mare putere, destinată să distrugă construcţii solide, transportată de un vehicol aerian, o rachetă. (*Pentagate*, p. 85-86).

VII. 8. DE CE PENTAGONUL NU A BENEFICIAT DE O PROTECTIE ANTI-AERIANA ?

În 2001, Pentagonul ar fi trebuit să fie una dintre cele mai protejate clădiri de pe glob. Totuşi, el a fost lovit de un obiect zburător, ce transporta o ogivă. Impactul s-a produs la ora 9^{43}, o oră şi 29 de minute după deturnarea zborului AA-11. Pentru versiunea oficială, acesta este un punct vulnerabil şi un mister insolubil. Se vorbeşte mult şi se crede că Pentagonul era echipat cu puternice baterii de rachete sol-aer. Evident, acest lucru este imposibil de confirmat, căci toate detaliile dispozitivelor de apărare sunt strict secrete.

Ipoteza unei rachete de croazieră trasă de o baterie, pentru a sprijini un puci militar, ar rezolva şi acest gen de problemă. Rachetele, torpilele, ogivele şi alte tipuri de arme zburătoare sunt echipate cu un indicator de identificare ce permite distincţia sau deosebirea între propriile instalaţii şi echipamente, inclusiv ale aliaţilor, faţă de cele ale inamicului. Dacă Pentagonul a fost într-adevăr lovit de o rachetă de croazieră americană, probabil că aceasta purta un indicator « amic-inamic », semnalând că este vorba de un obiect militar al Statelor Unite ale Americii. Această caracteristică ar fi putut contribui la neu-

tralizarea sistemului de apărare anti-aeriană a Pentagonului, racheta în chestiune fiind percepută ca un « amic ». Lucrurile pot fi însă mult mai complicate.

În mărturia sa din faţa Comisiei 11 Septembrie, ministrul Transporturilor Norman Mineta a povestit ce a văzut în buncărul Casei Albe. Mineta a sosit la Centrul operaţional de urgenţă al preşedenţiei la puţin timp după impactul asupra turnului sud WTC. Iată ce a spus Mineta în faţa Comisiei 11 Septembrie :

> În timp ce avionul se apropia de Pentagon, un bărbat tânăr intra şi spunea vice-preşedintelui : « Avionul este la 80 de km », « Avionul este la 50 de km ». Când a spus « avionul este la 15 km », el a adăugat, întrebându-l pe vice-preşedinte : « Ordinele sunt menţinute ? ». Vice-preşedintele s-a întors, a făcut o rapidă mişcare din cap şi a răspuns : «Bine-înţeles, ordinele sunt menţinute ! Vi s-a spus contrariul ?». În acel moment, nu am înţeles despre ce era vorba… [Era vorba de] obiectul zburător ce avea să cadă peste Pentagon. (Marrs, p. 30).

La întrebarea dacă ordinele respective implicau doborîrea obiectului zburător detectat, Mineta răspunse :

> Ei bine, nu ştiu precis. Ştiu numai că avioanele (de intercepţie) fuseseră chemate să decoleze de urgenţă de la Langley sau de la Norfolk. Nu ştiu nimic în plus, despre acest ordin, ştiu doar ceea ce am auzit din această conversaţie… Nu am înţeles decât mai târziu.

Acest dialog ridică un anumit număr de chestiuni foarte importante. El a fost interpretat ca ordin de a doborî o aero-navă rebelă, ce refuză să se supună somaţiilor. Dacă acest dialog a avut loc cu adevărat, dacă Cheney a dat într-adevăr ordin să se « doboare » avioanele ce nu se supun somaţiilor, ne putem întreba de ce obiectul zburător care se apropia de Pentagon nu a fost doborît şi el ? Din moment ce el nu a fost doborît, putem presupune că vorbele schimbate de Cheney cu « tânărul bărbat » se referau la altceva. Ceea ce se subînţelege era într-adevăr ordinul de a sta cuminte, în retragere, adică, după opinia unora, de a nu face nimic, lucru necesar pentru a handicapa apărarea anti-aeriană, în măsura în care acest lucru s-a văzut din plin la 11 Septembrie. Dacă aşa stau lucrurile, atunci confirmarea cerută privea ordinul de a nu doborî obiectul zburător ce se apropia. Această ultimă interpretare convine cel mai bine pentru schimbul de cuvinte pe care Mineta l-a auzit.

CAPITOLUL 8

VIII. 1. SHANKSVILLE

Zborul United Airlines-93 decolă de pe aeroportul Newark la 8[42], cu o întârziere de 40 de minute. În momentul când el părăsea pământul, FAA era înştiinţată că zborul UA-175, de la Boston, fusese şi el deturnat. Zborul UA-93 luă direcţia vest şi deturnarea lui fu aflată la ora 9[36], când transpondorul a fost debranşat şi avionul a cotit către est. Odată în plus, momentul în care canalul transpondorului a încetat să funcţioneze este fără îndoială acela în care Global Hawks sau un alt sistem de comandă la distanţă a preluat comenzile avionului.

Cam în acelaşi moment, Cheney şi Bush discutau necesitatea autorizării doborîrii avioanelor de linie, de către piloţii patrulelor de luptă ale armatei Aerului, a căror desfăşurare începea să se pună pe picioare. La teleconferinţa principalelor agenţii, Clarke a declarat : « Trei decizii. Unu : Preşedintele a dat ordin de a utiliza forţa contra avionului considerat ostil. Doi : De asemenea, Casa Albă cere vânători pentru escorta Air Force One[73]. Trei, ceva care se aplică la toate agenţiile : Declanşăm COG. Sunteţi rugaţi să puneţi în acţiune centri de comandament de rezervă (înlocuire) şi să le afectaţi imediat personalul (necesar) ». (Bamford 2004, p. 66). COG sau « *Continuity of Government* » este piesa principală a mecanismului de urgenţă stabilit de mult, care permite guvernului să funcţioneze în continuare, din buncărele (în care s-a refugiat). Acest dispozitiv fusese creat de-a lungul anilor, cu ajutorul, între alţii, al unor personaje ca Oliver North şi Buster Horton. Clarke se exprima în jurul orei 9[55].

Foarte rapid, autorizaţia de a trage în avionul recalcitrant se repercută pe întregul lanţ al comandamentului. Iată ce povesteşte Bamford, care a avut acces la interviurile martorilor : « Robert Marrs, colonel al armatei Aerului primi apelul în cabina securizată de luptă a Centrului de operaţii al apărării anti-aeriene nord-est (NEADS) al NORAD-ului, la Roma (statul New York). La rândul lui, ordonă controlorilor aerului să transmită piloţilor ordinul de a distruge avionul United Airlines şi oricare alt avion civil care s-ar arăta ameninţător. "Zborul UA-93 nu trebuie să ajungă la Washington", spuse Marrs. Majorul Daniel Nash, pilot pe F-15, la Cape Cod, primi mesajul pe când patrula deasupra Manhattanului. "Controlorul din New York ne-a trimis mesajul radio conform căruia dacă avem un avion deturnat trebuie să îl doborîm". De acolo de unde eram puteam vedea oamenii

73. Avionul preşedintelui Statelor Unite. (NT).

murind şi ar fi trebuit să oprim asta. Totuşi, trebuia să executăm ordinul. Asta era munca noastră. Trebuia! ». (Bamford, 2004, p. 66).

Care era deci poziţia apărării anti-aeriene deasupra Pennsylvaniei către ora 10^{00}, la 74 de minute după ce primul avion lovise WTC şi la aproximativ o jumătate de oră după ce controlorii de zbor şi United Airlines au început că creadă că zborul 97 a fost deturnat ? Comisia 11/9 afirmă că piloţii NORAD nu au primit la timp ordinul de a trage, din care cauză nu au putut influenţa traiectoria zborului UA-93 : «Vice-preşedintele se înşela crezând că ordinul de a trage fusese transmis piloţilor NORAD ». (p. 44). După comisie, primii vânători care au primit ordinul de a trage fură cei din unitatea 133 Gardă naţională aeriană, Districtul Columbia, bazată la Andrews, prin appel direct al serviciului secret. Primii dintre aceşti vânători, adaugă Comisia 11/9, au decolat la 10^{38}, formând o patrulă de luptă deasupra capitalei, către 10^{45}. La ora 9^{55}, serviciul secret ordonă tuturor piloţilor să apere Casa Albă cu orice preţ. Cam în acelaşi moment, Cheney a avut dialogul său ambiguu cu « bărbatul tânăr » care l-a întrebat de mai multe ori dacă ordinele sunt menţinute, pe când un avion se apropia de Washington. Acest om i-a spus lui Cheney că vânători ai armatei aerului erau aproape de avionul deturnat.

CBS a raportat înainte de 10^{06} (chiar în momentul când aventura zborului UA-93 lua sfârşit) că două avioane de vânătoare F-16 erau pe urmele acestui UA-93 (AP, 13 septembrie 2001; *Nashua Telegraph*, 13 sept. 2001). Ceva mai târziu, ignorând interdicţia generală, a tuturor funcţionarilor guvernului, de a face declaraţii publice despre 11/9, un controlor aerian FAA afirmă că un avion de vânătoare F-16 a urmat de aproape zborul UA-93, efectuând chiar un viraj de 360 de garde pentru a rămâne în apropierea lui. Controlorul federal precizează că vânătorul F-16 era practic « lipit » de avionul detrunat UA-93. « Fără îndoială, el a văzut tot », spuse controlorul de zbor rămas anonim. (*The Independent*, 13 august 2002; CBS News).

Conform unui comunicat al agenţiei Reuters din 13 septembrie 2001, FBI refuza atunci să excludă posibilitatea că zborul UA-93 a fost doborît înainte de a se zdrobi în Pennsylvania. Citând indici dovedind că acest avion a fost într-adevăr doborît în apropierea oraşului Shanksville, acest comunicat spunea: « Poliţişti din Statul Pennsylvania au afirmat joi [13 sept.] că resturile avionului s-au găsit până la aproximativ 13 km [de locul prăbuşirii], într-o zonă rezidenţială. Ziarele locale au publicat zisele locuitorilor despre al doilea avion din zonă şi de bucăţile arzânde ce au căzut din cer ». Faptul că s-au găsit bucăţi atât de departe de punctul de cădere arată că avionul s-a dezintegrat înainte de a atinge solul ca şi cum fusese doborît. Ziarul *Pittsburgh Post-Gazette* din 12 septembrie raportează că printre resturile

identificate la kilometri de locul prăbuşirii s-au găsit « haine, cărţi, hârtii şi ceea ce părea să fie resturi omeneşti ».

Puţin după această prăbuşire, în comunitatea locală Shanksville începu să circule rumoarea că zborul UA-93 fusese doborît de către un avion american de vânătoare, fără nicio confirmare însă din partea autorităţilor. La 22 septembrie, serviciul de informaţii de la *Pittsburgh Post-Gazette* a fost contactat de către *Idaho Observer*. Redactorul şef a confirmat comunicatul fără să schimbe nicio iotă, adăugând : «FBI a confirmat că resturile găsite proveneau din avion ». (*The Idaho Observer*, oct. 2001). Ulterior însă, ca în atâtea alte rânduri, FBI şi-a modificat versiunea.

Rumsfeld, FBI şi NORAD se puseră rapid de acord cu versiunea că zborul UA-93 nu a fost doborît. Evident, administraţia Bush nu vrea să recunoască doborîrea unui avion civil american, ce transporta cetăţeni americani. Regimul risca să fie acuzat de incapacitate în ce priveşte apărarea vieţii propriilor săi cetăţeni, pe care chiar este gata să-i sacrifice pentru a proteja mafia oligarhică de la Casa Albă şi din alte instituţii de la Washington. Asta s-ar fi soldat cu o revoltă din partea familiilor victimelor.

Alt factor de complicaţie : în interiorul zborului UA-93, unii pasageri reuşiseră să contraatace, parţial, inamicii din umbră., exact în ziua când s-au înregistrat atâtea dovezi de incompetenţă a Statelor Unite, de erori, imprudenţe şi manevre false. Aceasta este versiunea evenimentelor, bazată pe apelul telefonic al pasagerului Todd Beamer către Lisa Jefferson de la GTE Airfone Customer Care Center Oakbrook, Illinois, lângă Chicago, ora 9[45]. Potrivit dării de seamă care s-a publicat, această convorbire a durat ceva peste 15 minute. Către sfârşitul convorbirii lor, Todd Beamer spuse Lisei Jefferson că el şi un grup de pasageri s-au decis să atace cockpitul, pentru a neutraliza piraţii aerului. Todd ceru Lisei să recite cu el Tatăl Nostru, apoi pronunţă cuvintele devenite celebre : « Let's roll » (Beamer, p. 16). « Haidem ! » deveni sloganul rezistenţei poporului american în faţa fanaticilor şi a asasinilor terorişti.

Todd Beamer a vorbit la telefon cu Lisa Jefferson, nu cu soţia sa, Lisa Beamer. Conform acesteia, Lisa Jefferson i-a propus lui Todd să branşeze comunicaţia pe numărul Lisei Beamer, dar acesta nu a vrut. Doamna Beamer a aflat de la doamna Jefferson povestea care o va face celebră pe ea şi pe soţul ei. Ulterior, doamna Beamer a fost invitată la emisiunea Good Morning America, la oră de vârf, la *Deteline* pe NBC, la Larry King Live pe CNN şi în alte emisiuni de televiziune. Apoi a fost invitată să asiste le discursul lui Bush în faţa sesiunii celor două camere ale Congresului, unde a fost aşezată lângă Joyce Rumsfeld, soţia patronului Pentagonului. Chiar de la începutul alocuţiunii sale, Bush a prezentat cupletul Casei Albe :

« In mod normal, Preşedinţii vin în faţa acestei Camere pentru a prezenta raportul asupra stării Uniunii. În seara asta, acest raport nu este necesar. El a fost deja făcut de către poporul american. L-am văzut în curajul pasagerilor care au înfruntat teroriştii pentru a salva viaţa oamenilor de la sol. Pasageri ca acest bărbat excepţional, numit Todd Beamer. Vă rog să vă alăturaţie mie, în seara asta, pentru a-i saluta cu căldură soţia, Lisa Beamer ».

După cum povesteşte doamna Beamer, « sala a izbucnit în aplauze… Congresul Statelor Unite s-a ridicat ca un singur om ; instinctiv, m-am ridicat şi eu. Congresul nu înceta să aplaude. Niciodată în viaţa mea nu am simţit aşa umilinţă, ştiind că ei mă aplaudau pe mine, dar indirect îşi exprimau admiraţia pentru Todd şi ceilalţi eroi de la bordul zborului UA-93. De emoţie, m-am pierdut cu totul ». Beamer, pp. 247-248.

Eclipsarea realităţii zborului UA-93 a servit maşina propagandistică a lui Bush. Iniţial, povestea cu « Haidem ! » însemna că pasagerii au dat năvală în cockpit, s-au bătut cu teroriştii, pentru a prelua controlul avionului, din care cauză s-a ajuns la prăbuşirea acestuia. Mai târziu, în 2003, FBI a abandonat această versiune în profitul alteia : Când pasagerii erau pe punctul de a invada cockpitul, piraţii deciseseră deja să zdrobească aparatul. FBI nu a permis niciodată accesul publicului la transcrierea înregistrării vocilor din cockpit, care, aparent, s-a păstrat. FBI a permis ascultarea benzii de un grup al familiilor victimelor, dar numai după ce au obligat ascultătorii să jure că nu vor divulga conţinutul. În final, scurte fragmente din această înregistrare au fost difuzate în faţa Comisiei 11/9, în primăvara lui 2004.

Versiunea oficială a evoluat în timp. După cum arăta CNN, câtva timp înainte de publicarea raportului Comisiei 11/9, la sfârşitul lui iulie 2004 : « În cursul săptămânilor şi lunilor de după atentate s-a zis că oficialii gândeau că pasagerii reuşiseră să preia controlul avionului şi să îl zdrobească în câmpia Pennsylvaniei. De anul trecut însă, ei au început să renunţe la această teorie. [Raportul comisiei 11/9] nu arată că pasagerii ar fi pătruns în cabina de pilotaj, dar indică în schimb, foarte clar că acţiunea lor a determinat eşecul planului teroriştilor ». (http://edition.cnn.commission/2004/US/07/22/911.flight.93/index.html).

În ciuda unor îndoieli privind posibilitatea tehnică a unui apel pe telefon portabil dintr-un avion în zbor, versiunea lui « Haidem ! » poate fi adevărată. În orice caz, se pare că pasagerii au fost pe punctul de a prelua controlul avionului. De asemenea, se pare că Global Hawk sau un alt sistem de teleghidaj nu a funcţionat corect. S-a zis că pilotul şi copilotul ar fi fost ucişi, dar la bordul zborului UA-93 se găsea Donald F. Greene, pilot experimentat al unui avion privat amfibie, monomotor cu patru locuri, pe care îl utiliza pentru a merge de la el la Greenwitch (Connecticut), în nordul lui Maine. De asemenea, la bordul UA-93 se găsea Andrew Garcia, fost controlor aerian al Gărzii

naţionale din California (Longman, p. 182). Aceşti doi oameni, bine îndrumaţi de controlorii aerieni şi de alţii, eventual, ar fi putut face avionul să aterizeze. Asta ar fi creat însă imense dificultăţi pentru a face credibilă şi înghiţibilă cacialmaua oficială 11 Septembrie.

După toate probabilităţile, aterizarea în plină securitate ar fi însemnat piraţi în viaţă, care ar fi putut fi interogaţi. Oare ce ne-ar fi spus ei ? Ne-ar fi vorbit oare despre intenţiile lor, despre modul cum înţelegeau ei înşişi faptele lor. Mărturia lor ar fi aruncat în aer versiunea oficială ? Şi dacă la bordul avionului nu a existat niciun pirat aerien ? În acest caz, versiunea oficială ar fi fost complet distrusă. Acesta era un risc pe care manipulatorii teroriştilor nu îl puteau asuma. Pe deasupra, aterizarea în bune condiţii ar fi însemnat posibilitatea examinării tehnice a avionului şi descoperirea programului Global Hawk defectuos sau nu, eventual a unui alt sistem de ghidaj la distanţă. Ar fi reuşit oare FBI să distrugă această dovadă ? În ciuda capacităţii lui de a distruge dovezile, poate că asta ar fi depăşit limitele de falsificare de care el este capabil. Toate aceste consideraţii, alături de multele dovezi fizice şi de mărturiile abundente ne determină să credem că zborul UA-93 a fost doborît pentru a distruge dovezile şi a închide gura pe vecie atât suspecţilor cât şi martorilor.

Zborul UA-93 fu declarat piratat la ora 9^{16}. La 9^{24}, NORAD a ordonat decolarea a trei F-16 de la baza Langley (Virginia). Cele trei avioane de vânătoare fură în aer la 9^{30}. Secretarul adjunct la Apărare, Paul Wolfowitz, a confirmat televiziunii, după câteva zile, că « eram deja pe urma avionului, care s-a zdrobit în Pennsylvania ». La 9^{35}, cele trei avioane de vânătoare primiră ordinul de « a proteja Casa Albă cu orice preţ », când avionul UA-93 viră către capitală. La 10^{06}, acest zbor a fost deoborît la Shanksville, la câteva minute de Washington, în zbor la plină viteză.

Datorită virajului către est, consensul oficial este şi a fost că zborul UA-93 se îndrepta spre Washington, pentru a lovi Casa Albă sau Capitoliul. Comisia 11/9 a înclinat către aceeaşi concluzie. Totuşi, în 2002, *London Times*, citînd surse din informaţiile americane, ţinând cont de altitudinea joasă a avionului şi de traiectoria lui cam rătăcitoare a sugerat că veritabila lui ţintă ar fi putut fi centrala nucleară din zonă, Three Mile Island, lângă Harrisburg, la cinci sau zece minute de zbor. Atacul unui reactor nuclear ar fi putut avea repercusiuni foarte grave, deşi blindajul unui reactor este prevăzut să reziste la impactul unui avion. Oliver North declară la Fox News că zborul UA-93 s-ar fi îndreptat către Fort Detrick (Maryland), lângă Frederick, unde se găseşte QG-ul forţelor armate pentru starea de urgenţă şi principalul centru de război biologic, după cum vom vedea mai încolo.

Către 9^{58}, aproximativ 8 minute înaintea doborîrii, o standardistă de la 911[74] din comitatul vecin Westmoreland (Pennsylvania) primi apelul unui pasager neliniştit de pe UA-93, care spunea că s-a închis în tualeta avionului şi că acesta a fost deturnat. El a mai spus că la bord ar fi avut loc o explozie şi că vede fum alb. Autorităţile nu au fost capabile să explice acest lucru, înregistrarea apelului la 911 a fost confiscată de FBI iar standardistei ce a primit apelul de ajutor i s-a interzis să vorbească despre asta. Cine i-a interzis ? FBI-ul ! În ciuda evidentei sale dorinţe de a o compromite, FBI-ul nu a publicat niciodată totalitatea acestei înregistrări. Către ora 9^{58}, telefoanele celulare ale pasagerilor au încetat să funcţioneze, cam în momentul când pasagerul închis în tualeta avionului semnala o explozie la bord. Avionul însă nu s-a prăbuşit înainte de 10^{06}. Rămâne « gaura » inexplicabilă de aproximativ opt minute, astfel că putem vorbi de o întreagă enigmă (*Philadelphia Daily News*, 15 nov. 2001).

VIII. 2. DOVEZI MATERIALE

Vechea mină unde s-a zdrobit epava avionului este un pământ foarte afânat. Cei de la primul ajutor pretind că cea mai mare parte a resturilor avionului s-ar fi înfipt într-un fel de crater la şase sau şapte metri adâncime. Totuşi, mici resturi şi diverse bucăţi se găseau peste tot în jur, altele chiar foarte departe. O mulţime de spărturi, resturi din avion, hârtii şi altele zburară care încotro, unele la trei kilometri sau chiar mai mult, dincolo de Indian Lake. Un cec anulat şi un borderou bancar fură găsite, după câteva zile, la 13 km distanţă, într-o vale destul de profundă.

Versiunea oficială susţine că avionul a explodat în momentul impactului. Totuşi, o bucată de 900 de kilograme a fost găsită la o distanţă de 1,5 km, multe resturi şi diverse obiecte fură găsite la peste 13 kilometri de locul prăbuşirii, lucru confirmat de numeroase articole în ziarele locale. Unele detalii variază, se vorbeşte de o bucată de motor de 450 kg găsită la 1,6 km, etc. Totuşi, majoritatea acestora vorbesc de o mulţime de mici resturi împrăştiate pe o distanţă variind între 3 şi 5 km, unele dintre acestea mergând însă până la 13 km.

În mod evident, acestea arată că zborul UA-93 a luat sfârşit în urma unei explozii interioare, datorată unei rachete, nu unei altercaţii în cabina de pilotaj, între pasageri şi piraţii aerului. Racheta ce a lovit avionul a fost aproape sigur lansată de unul dintre avioanele militare de vânătoare, sub ordinul lui Bush sau al lui Cheney. Povestea cu altercaţia dintre pasageri şi presupuşii piraţi aerieni a fost inventată

74. În Statele Unite, 911 telefonul de ajutor, SOS. (NT).

pentru a ascunde că autorităţile au dispus cu sânge rece uciderea pasagerilor şi a echipajului avionului.

FBI a încercat să atribuie forţei vântului răspândirea resturilor avionului. Stabilită de Jere Longman, versiunea oficială spune următoarele: « Diverse resturi au fost găsite la o distanţă de până la 13 kilometri sud-vest de locul accidentului zborului UA-93, fiind împinse în direcţia vântului ». Aceasta însă nu are sens decât dacă avionul ar fi explodat în aer, concluzie pe care FBI o contestă.

Deşi FBI afirmă că avionul s-ar fi zdrobit în urma şocului loviturii cu pământul, la 800 km/oră, el este nevoit să recunoască găsirea unui motor (eventual a unei piese de motor, cântărind o jumătate de tonă), la o « distanţă considerabilă » de craterul impactului principal. Acest lucru confirmă ideea că avionul a fost doborît – o rachetă termică aer-aer Sidewinder, trasă de un F-16, a atins probabil unul dintre cele două motoare ale Boeingului 757.

Primarul din Shanksville, Ernie Stull, şi-a schimbat în mai multe rânduri interviurile date ziariştilor şi declaraţiile date anchetatorilor. (Wisnewski 2003, pp. 197-198); *Der Spiegel*, 8 sept. 2003). În una din primele sale declaraţii, după distrugerea zborului UA-93, primarul vorbea de două persoane ce pretindeau că au auzit o rachetă (*Philadelphia Daily News*, 15 nov. 2001).

Prezenţa resturilor avionului în Indian Lake, la doi sau trei km distanţă de locul impactului cu solul, arată că o explozie a avut loc în plin zbor, înainte de contactul avionului cu pământul. Unele resturi ale avionului au plutit pe lac, ceea ce ar fi fost imposibil dacă avionul ar fi fost intact înainte de a atinge pământul. « Au fost multe scrisori, bucăţi de reviste ale companiei [aeriene], resturi din husele scaunelor », spune martorul Tom Spinelle. « Autorităţile spun că aceste resturi au fost duse de vânt », dar în momentul respectiv nu sufla acolo decât o uşoară briză de 16 km/oră. Alte resturi au fost găsite la New Baltimore, adică la 13 km de locul impactului cu pământul. FBI ne asigură că totul s-a petrecut după şi din cauza impactului… Puţinul care s-a găsit din fuselaj, conform mărturiei coronerului[75] local, Wallace Miller, « încape într-un simplu sac de spate ».

VIII. 3. MARTORII OCULARI

Laura Temyer, locuieşte la Hooversville, la câţiva km nord de locul prăbuşirii resturilor avionului. Când a auzit avionul trecând pe deasupra ei, tocmai întindea rufele pe frânghie. S-a mirat, întrucât auzise la televizor că toate avioanele sunt reţinute la sol.

75. Coroner: ofiţer de poliţie judiciară în ţările anglo-saxone (NT).

Iată ce a povestit ea ziarului *Philadelphia Daily News*: « Am auzit ca o detonaţie, motorul a făcut un zgomot bizar. Am auzit două detonaţii… apoi nimic ». Ea explică astfel ceea ce a auzit : « Cred că avionul a fost doborît ». Doamna Temyer a declarat ziariştilor că a spus aceste lucruri şi FBI-ului, în cele două mărturii care i s-au cerut. De asemenea, ea ne asigură că multe persoane cunoscute de ea în poliţia locală gândesc şi ele că avionul a fost doborît, iar aerul care a pătruns astfel în avion a împrăştiat multe lucruri destul de departe.

Nevin Lambert, un vecin, spune ceva foarte diferit. După el, avionul părea intact, dacă nu în totalitate cel puţin în mare parte. « Nu am văzut niciun fel de fum, nimic », spune acest fermier vârstnic, care a văzut prăbuşirea din propria sa grădină, aflată la mai puţin de 600 de metri de locul căderii. Lambert adaugă că, mai târziu, a găsit câteva resturi între care o bucată de metal cam de 30 de centimetri, cu un rest de izolant. Un auditor ce a telefonat emisiunii radio Howard Stern Radio Show spune că a văzut zborul UA-93 arzând, în plin văzduh, fiind înconjurat de alte două avioane (Howard Stern Show, 21 aprilie 2004).

VIII. 4. UN ALT AVION

Cel puţin şase martori declară că au văzut un mic avion, de tip militar, cu puţin timp înainte de prăbuşirea zborului UA-93. Unii vorbesc de un misterios Jet alb, văzut în zona respectivă. FBI neagă însă cu încăpăţânare prezenţa unui alt avion acolo. *London Daily Mirror* s-a întrebat: « Exact înainte ca avionul să plonjeze în pământul negru şi afânat, la viteza de 925 km/oră, pilotul de vânătoare a putut oare executa ceea ce este de negândit, adică să doboare un avion de linie, un avion civil american ? ».

Susan McElwain, 51 de ani, care locuieşte la 3 km de locul prăbuşiri avionului, a declarat unui ziarist britanic că a văzut un avion alb trecând chiar pe deasupra ei.

> A trecut exact pe deasupra mea, cred că la 12 sau 15 metri peste camioneta mea. Era atât de jos încât instinctiv am aplecat capul. Zbura foarte rapid, dar aproape fără zgomot. Apoi a dispărut în spatele arborilor. Câteva secunde mai târziu am auzit o mare explozie şi am văzut o bulă de foc urcând pe deasupra arborilor. Mi-am zis că s-a ales praful de avion. Pământul parcă a tremurat. Am telefonat la 911 şi le-am spus ce am văzut. Nu ştiam nimic de celelalte atacuri şi abia când m-am întors acasă am aflat de la televizor că nu de avionul alb era vorba ci de zborul UA-93. Nu mai m-am gândit la asta până ce autorităţile au început să susţină că nu ar fi existat în zonă un alt avion. Cel pe care l-am văzut se îndrepta exact către locul unde s-a prăbuşit zborul UA-93, deci nu putea fi prea departe când avionul de linie s-a prăbuşit. Imposibil să fi visat. Acest avion a fost foarte jos, practic pe capul meu. Era alb, fără semn ditinctiv, sunt sigură că era un avion militar, avea într-adevăr aerul ăsta.

> Avea două motoare în spate, un fel de aripă pe spate şi alte două drepte laterale. Nu am văzut ceva asemănător pe internet. În mod sigur, nu era un avion privat. Cei de la FBI au venit să mă vadă şi mi-au spus că nu a fost nici un alt avion prin părţile astea. Apoi au schimbat de tactică şi au încercat să mă facă să cred că a fost vorba de un avion ce fotografia locul prăbuşirii, de la 900 de metri înălţime. Eu l-am văzut însă bine, a fost aici înaintea prăbuşirii, la 12 metri peste mine. Ei nu au vrut să mă asculte. De altfel, nimeni nu vrut să mă asculte aici. (*London Daily Mirror*, 2002).

Doamna McElwain, o educatoare specializată, refuză să accepte versiunea oficială a ceea ce a văzut, poate şi din cauza conversaţiei pe care a avut-o, câteva ore după cele petrecute, cu soţia unui prieten al familiei, care lucrează în armata Aerului. După ea, această prietenă i-ar fi spus că « soţul ei a sunat-o în acea dimineaţă şi i-a zis "Nu pot să vorbesc, dar tocmai a fost doborît un avion". Mi-am zis că este vorba de zborul UA-93. Sunt sigură că oamenii bravi de la bordul avionului au încercat ceva, dar nu cred că avionul s-a prăbuşit din cauza a ceea ce se petrecea în interiorul lui. Dacă l-au doborît, sau dacă altceva s-a întâmplat, toată lumea are dreptul să ştie, în primul rând familiile victimelor ». (*London Daily Mirror*, 2002).

Lee Purbaugh este singura persoană ce a văzut ultimele secunde ale zborului UA-93, momentul chiar al prăbuşirii sale peste vechea mină, exact la 10^{06}. Şi el a văzut un Jet alb. El lucra pe pubela intreprinderii Rollok, o movilă de deşeuri şi lucruri de prisos, pe o costişă mai înaltă decât locul impactului, situat cam la 800 de metri. « Am auzit un zgomot foarte puternic, ce se îndrepta spre mine », a declarat el unui ziarist de la *London Daily Mirror*. « Am ridicat capul, era zborul UA-93, maxim la 15 metri deasupra mea. El cobora în unghi de 45 de grade şi se cam balansa. Apoi nasul lui a plonjat brutal şi avionul s-a zdrobit. S-a produs o enormă bulă de foc, apoi un nor de fum ». De asemenea, Lee Purbaugh a văzut celălalt avion. « Da, mai era un avion. Nu l-am văzut bine, dar era alb. S-a învârtit în jurul locului cel puţin de două ori, apoi a dispărut la orizont ».

Tom Spinelli, 28 de ani, lucra la marina India Lake, la doi km de locul prăbuşirii. « Am văzut un avion alb », spune el. « Zbura pe deasupra locului respectiv ca şi cum căuta ceva. L-am văzut înainte dar şi după *crash* ».

La 9^{22}, un bang aproape sigur datorat unui zbor supersonic fu înregistrat la o staţie seismică din sudul Pennsylvaniei, la 100 km de Shanksville. (*London Daily Mirror*, 2002).

Kathy Blates era în căsuţa ei de ţară, cu fiul său, la aproximativ 400 de metri de locul impactului. Şi ea spune că a văzut avionul cel alb. Doamna Blates şi fiul ei ieşiră în fugă după ce au auzit zgomotul prăbuşirii şi văzură un Jet care, spun ei, avea aripi lucioase în spate (sic) şi un cockpit îndoit, ce părea că vrea să o ia spre ei. « Fiul meu a zis : "Cred că ne atacă" », îşi aminteşte doamna Blates.

Câteva zile mai târziu, FBI încercă o explicaţie plauzibilă a misteriosului avion alb, foarte jenant, pe care mai mulţi martori l-au reperat. FBI pretinse că un Falcon 20 privat, ce se îndrepta către oraşul vecin, Johnstown, se găsea în zonă şi că autorităţile i-au cerut să observe locul prăbuşirii. Autorităţile nu au indicat însă numele proprietarului avionului şi nu au explicat de ce el era încă în zbor la 40 de minute după ce administraţia federală ordonase tuturor avioanelor să aterizeze pe cel mai apropiat aeroport. « Cred că a fost doborît », estima Dennis Mock, care nu a văzut prăbuşirea zborului UA-93, dar care trăieşte la vest de craterul format. « Asta gândesc toţi oamenii de pe aici », spune el. (*London Daily Mirror*, 2002).

Presupunând chiar cu avionul zbura la mai puţin de 3000 de metri altitudine, nicio bucată din fuselaj, niciun motor cu reacţie, nicio urmă din ampenaj, nimic important nu a fost găsit în imediata apropiere a locului prăbuşirii. Să comparăm asta cu prăbuşirea de la Lockerbie (Scoţia), în 1988. Un Boeing 747 a fost distrus de o bombă, la 9100 metri altitudine. Atunci s-a putut identifica o întreagă latură a părţii din faţă a avionului şi multe alte bucăţi importante. Dacă într-adevăr a fost un avion de linie la Shanksville, acesta pare să fi dispărut în pământ, ca în cazul Valujet, care s-a scufundat în mlaştina de la Everglades, în 1994. Câmpia din Pensylvania este una şi mlaştina Everglades alta. Iată descrierea ultimelor clipe ale zborului UA-93 de către Jere Longman, fost reporter la *New York Times*, în cartea sa *Among the Heroes*. Suntem probabil în faţa celei mai evidente tentative de prezentare a versiunii oficiale privind acest zbor :

> La viteza de 925 km/oră, Boeingul-757 s-a răsturnat şi a ciocnit pământul afânat, sub un unghi de 45 de grade. Continuându-şi cursa sub pământ, el a atins o rocă de calcar, la extremitatea unei mine dezafectate, în aer liber. Avionul zdrobindu-se cu capul în jos, motoarele şi trenul de aterizare (în cuibul său) au fost proiectate înainte şi în sus. Pământul a fost presărat de frgmente din burta avionului, piese electronice şi cabluri smulse. Cockpitul şi primele rânduri de scaune s-au distrus ca o mină de creion, iar resturile au fost proiectate către o perdea de pini. Fuselajul s-a pliat ca un acordeon pe mai mult de nouă metri din solul poros deja plin, ca atunci când aruncăm o bilă în apă. (Longman, p. 215).

Pe Longman nu îl interesează ipoteza că zborul UA-93 ar fi putut fi doborît, el nu-şi pune nicio întrebare în legătură cu prezenţa celui de al doilea avion la locul prăbuşirii. Nici el nu poate face abstracţie de faptul că cei sosiţi la faţa locului pentru ajutorarea eventualelor victime gândeau cu toţii că nu poate fi vorba de un crash ordinar. Iată cum reconstruieşte Longman ceea ce crede el că a văzut un membru al echipei de prim ajutor, sosită la faţa locului.

> Apropiindu-se de scenă, acestuia i s-a umplut capul de gânduri terifiante. *Ce voi vedea aici? Voi vedea un incendiu în fuselaj? Voi găsi victime blocate*

înăuntru ? Sărind din camionul său, acesta a văzut mai multe mici focare de incendiu, dar nici urmă de avion.

Unde este avionul?

Era sigur că avionul de linie s-a zdrobit, dar nu vedea decât mici resturi. Un Boeing-757 este compus din 626 000 de piese fixate prin 600 000 de şuruburi şi nituri, legate de 100 de km de fire electrice. Din toate astea, el nu vedea decât câteva spărturi, nituri şi cabluri într-o măţăraie de nedescris. Ceilalţi, pompierii şi oamenii de prim ajutor erau la fel de surprinşi. Nu se vedeau decât bucăţi de metal, plastic, hârtii, în arborii din jur sau pe pământ o cămaşă, vreun pantof, lenjerie de corp, un scaun fără spetează dar încă pe şinele sale din aluminiu, un rest de perniţă fumegând pe acoperişul unui coteţ din vecinătate. Pinii erau parcă pudraţi cu ceva strălucitor. King văzu movila de pământ şi craterul de 9 metri sau mai mult, în diametru, ştiind astfel că acesta era punctul de impact. El trimise o echipă să stropească resturile ce se consumau, dar nu reuşi să înţeleagă ce anume plonjase în pământul devastat. « Niciodată, nici în visele mele cele mai trăznite nu mi-aş fi imaginat că jumătate din avion era acolo, înăuntru », zise King.

Poate că nu a fost un avion de linie.

Zvonurile începură. La bordul avionului ar fi fost 200 de persoane, sau poate 400. Alţii credeau că avionul transporta numai corespondenţă. Spaima se generalizase. Nimeni nu ştia ceva sigur. King îşi trimise oamenii prin pădure, să caute fuselajul. Aceştia s-au întors şi i-au spus: « Rick, nu am găsit nimic ». (Longman, pp. 215-216).

Longman face tot ce poate pentru a ne convinge că avionul s-a pulverizat la faţa locului, ceea ce nu este coerent cu un aparat care se dezintegrase deja în plin zbor:

În orele de după crash, poliţiştii din Pennsylvania declarară că nu au văzut nici măcar o bucăţică mai mare decât un anuar telefonic. Mai târziu s-a găsit o bucată de fuselaj de 2,4 metri pe 2, cu mai multe hublouri, cam de talia unei cabine de automobil. S-a mai găsit o bucată de motor de aproape o jumătate de tonă, aparent expulzată într-un salt vertiginos la peste 90 de metri de crater. Înregistratorul de date din cockpit, adică ceea ce numim cutie neagră, a fost dezgropat de la patru metri şi jumătate adâncime în crater. Magnetofonul cockpitului s-a găsit la 7,5 metri. Vântul a transportat la 13 kilometri distanţă cenuşa, hârtii, un cec anulat şi un borderou bancar carbonizat. Tufişurile din jur se vor reaprinde vreme de peste o săptămână. *Unde erau pasagerii? Unde erau corpurile acestora?* (Longman, pp. 215-216).

Subliniem că povestea lui Longman diferă foarte îndrăzneţ de dările de seamă ale martorilor oculari, în ce priveşte, de exemplu, găsirea bucăţii de motor. De o jumătate de tonă, în relativ imediata apropiere a craterului. Longman vorbeşte de 90 de metri, în loc de 1,5 km. Totuşi el nu poate inventa nimic pentru a explica extraordinara pulverizare a avionului: « La fiecare pas călcam pe sfărmuri de avion, spune Craig, de la FBI… Două săptămâni înainte de Crăciun, terenul încă era acoperit de nituri şi de fire, ca şi cum s-ar fi împrăştiat acolo o

uzină întreagă. S-a găsit 95 % din avion, după FBI, dar mii de piese împrăştiate încă zăceau pe teren ». (Longman, p. 262).

Rămâne încă oribilul detaliu al cantităţii de resturi omeneşti adunate, care nu corespundea cu numărul de psageri. « Greutatea totală a celor 44 de persoane de la bord echivala cu 3400 de kg, după estimarea coronerului. Nu s-au găsit însă decât 275 kg de resturi omeneşti…» (Longman, p. 260). După un ziarist, « cel mai mare rest de corp omenesc pe care l-am găsit era o bucată de coloană vertebrală de 20 cm lungime». (*London Daily Mirror*, 2002).

FBI-ul se încăpăţânează să susţină că nu nu s-a găsit nicio urmă de exploziv, de niciun fel. Toate acestea ne fac să credem nu numai că zborul UA-93 a fost distrus de armată, ci că el a fost distrus-pulverizat în plin zbor de către o armă de viitor, concepută şi construită pe baza noilor principii fizice. Wallace Miller, coronerul, spuse că probabil avionul a fost doborât « cu o nouă tehnologie, pe care noi încă nu o cunoaştem ». (Longman, p. 264). După Longman, un avion militar de transport Lockheed Hercules C-130 se găsea cam la 27 km distanţă de crater. Un astfel de avion ar fi putut transporta foarte uşor un puternic laser chimic, gen de armă cu energie dirijată care se bazează pe noi principii, căreia i s-ar putea datora efectele materiale remarcate la locul prăbuşirii finale a ultimelor resturi ale avionului.

FBI nu s-a arătat curios să descopere ce s-a petrecut cu adevărat. Coronerul Wallace Miller şi Dennis Dircmaat, antropolog legist la Mercyhurst College d'Erie (Pennsylvania) au propus realizarea unei analize amănunţite a locului unde s-a produs aşa numitul *crash*. Ei ar fi vrut să împartă întreg terenul din împrejurimi în parcele de 5,2 m^2. Un astfel de studiu, pătrăţică după pătrăţică, ar fi pus în lumină modul în care avionul a percutat solul. FBI-ul însă, bineînţeles, a refuzat să autorizeze această cercetare ştiinţifică a locului final al faptei şi probabil al crimei. Motivul refuzului a fost un pretext demn de un serial televizat pentru preşcolari : acest studiu ar fi scos în lumină, în mod jenant pentru unii, faptul că nu toţi pasagerii au dat năvală în cockpit, ci numai unii… După FBI, « nu există niciun mister în legătură cu acest avion. Toată lumea ştie ce s-a întâmplat ». (Longman, p. 262). Sau crede că ştie. Ceea ce pare cunoscut este adesea cel mai puţin cunoscut, ar fi spus Hegel.

FBI-ul asumă controlul anchetelor Biroului Naţional pentru securitatea transportului (NTSB) şi persistă în refuzul său de a face public conţinutul integral al cutiilor negre, al înregistrărilor sonore şi al înregistrării elementelor de zbor. Ca întotdeauna, bineînţeles, acest refuz este motivat prin pretinsul război contra terorismului. Nu strică să arătăm că în cazul zborului AA-597, care s-a prăbuşit în Queens, în noiembrie 2001, funcţionarii NTSB au făcut publice în mai puţin de 36 de ore toate informaţiile şi elementele înregistrate de cutiile negre,

până la ultimul cuvinţel ce s-a pronunţat în cockpit. (*Philadelphia Daily News*, 15 nov. 2001; *London Daily Mirr*or, 2002).

Înainte de a-şi termina isprava la locul final al unui foarte probabil şi teribil masacru de Stat, FBI-ul a acoperit întreg terenul cu o spumă specială şi apoi buldozerele au nivelat totul. Arborii zdrobiţi sau arşi au fost transformaţi în surcele şi rumeguş. Două săptămâni după crash, FBI-ul a părăsit scena finală a catastrofei. (Longman, p. 258). Toate eventualele dovezi au fost aspirate în gaura neagră care este FBI-ul. Familiile victimelor continuă să pună întrebări. Bob Craig, din echipa FBI, însărcinat cu adunarea dovezilor, a încercat să coafeze versiunea oficială : « Învârtiţi un sfert de tur fotografia celui de al doilea avion care a lovit WTC-ul. Apoi, păstrând proporţiile, faţada clădirii devine câmpia fostei mine de la Shanksville. Asta s-a petrecut ». (Longman, p. 260). Evident, Longman continuă să turuie : « teoreticienii complotului persistă a afirma că avionul a fost doborît, dar dovezile arată contrariul ».

Mai târziu, FBI a anunţat că s-a regăsit înregistrarea vocilor din cockpit. Păstrată mai întâi la secret, banda respectivă fu distribuită familiilor îndoliate, la 18 aprilie 2002, la Princeton, în New Jersey. Înainte de a putea asculta înregistrarea, familiile au fost silite să semneze un angajament special că se vor abţine să facă un proces contra guvernului, pe baza chestiunilor susceptibile de a decurge din înregistrarea respectivă. Bineînţeles, le-a fost interzis să înregistreze sau să noteze ceva. Mai târziu, notele fură autorizate. FBI a pretins că toată această procedură se datorează procesului în curs al lui Zacarias Moussaoui. Familiile primiră căştile de ascultat, în vreme ce FBI-ul proiecta pe un ecran transcrierea anterior realizată de către poliţie. Mai târziu, unele rude ale victimilor au afirmat că înregistrarea prezentată a ridicat mai multe probleme decât a rezolvat. (Longman, p. 270).

Tragedia zborului UA-93 s-a sfârşit la 10^{06}, adică 110 minute, o oră şi cincizeci de minute după deturnarea zborului UA-11 la Boston. Mult lăudatul sistem de apărare anti-aeriană a cunoscut atunci o slăbiciune lamentabilă şi totală. Putem oare presupune că apărarea anti-aeriană a vrut să-şi răscumpere eşecul doborînd zborul UA-93, pentru ca piraţii să nu fie interogaţi şi pentru a evita inspectarea unui avion echipat probabil cu Global Hawk ? În această fază ultimă, apărarea anti-aeriană a servit acelaşi scop ca şi Jack Ruby, în asasinarea lui Kennedy, adică : a eliminat ţapii ispăşitori ale căror mărturii ar fi fost fatale mitului, pe care autorii nevăzuţi şi necunoscuţi ai atentatelor, ca şi marea majoritate a mediilor de (dez)informare, PRT, s-au străduit să îl impună, inclusiv înainte ca tragedia zborului UA-93 să fi luat sfârşit.

Sau poate că ţapii ispăşitor fuseseră reduşi la tăcere mai înainte ? Absenţa oricărui nume arab de pe toate listele de pasageri publicate este una dintre incoerenţele fatale ale versiunii oficiale. În 2003,

îngrijorat de pregătirea propagandistică a războiului contra Irakului, scepticul Thomas Olmsted a depus o cerere, pe baza legii privind libertatea informaţiei, pentru obţinerea rezultatelor testelor ADN efectuate pe resturile omeneşti ce s-au putut aduna după catastrofa zborului UA-93. Paisprezece luni mai târziu, Thomas Olmsted a primit aceste rezultate, pe care le-a publicat în Sierra Times, în linie, sub titlul : « Autopsie : nici măcar un singur Arab în zborul UA-93 ».

CAPITOLUL 9

IX. 1. AICI GUVERNUL OCULT: « VIITORUL VA FI ÎNGERUL »

De la orele 10 dimineaţa la aproximativ opt seara, (pe 11 Septembrie 2001) niciunui membru al guvernului oficial nu i-a venit ideea că teroriştii arabi ar putea fi vinovaţii ; ei credeau mai curând că este vorba de începutul unei lovituri de Stat din partea extremiştilor militri americani, capabili oricând să provoace un război nuclear.

Reţeaua *Voltaire*, Paris, 27 sept. 2001

Sheikh : Ei *(Americanii) o băgaseră pe mânecă. Credeau că este vorba de o lovitură de Stat.*

Înregistrare « *Ben Lad*en », dec. 2001
(Meyssyan 2002, p. 235).

După toate probabilităţile, actualul ocupant al Casei Albe nu era la curent cu detaliile complotului din 11 Septembrie. Ignoranţa şi inacţiunea lui au fost favorizate de o slăbiciune intelectuală cronică, de dispreţul pentru informaţiile precise şi specifice, letargia şi încetineala lui mintală. A mirosit el ceva, a avut vreo bănuială ? Cunoştea el cutare sau cutare detaliu ? Toate acestea vor fi lămurite într-o zi, cu ajutorul arhivelor disponibile şi al examenului contradictoriu al subiectului. Bănuim că Bush ştia mult mai puţin decât ar putea presupune detractorii lui cei mai ardenţi. Crima lui Bush nu constă în faptul de a fi ştiut totul dinainte ci de a fi agravat lucrurile prin capitulare, imprimând guvernului Statelor Unite şi politicii acestuia direcţia revendicată de conspiratorii terorii. Vom fi mai aproape de adevăr dacă în loc să spunem « Bush ştia » vom spune doar că « Bush a capitulat ». « Bush ştia » ar fi un slogan politic care nu ne-ar putea ajuta să înţelegem importanţa a ceea ce s-a petrecut cu adevărat. Cei ce studiază evenimentele de la 11 Septembrie pe baza ipotezei « Bush ştia », avansează pe un teren minat.

După cum am arătat în studiul meu din 1992, despre Bush-41, suntem în faţa modelului tipic al unei preşedinţii Bush : un şef slab şi pasiv, ce intră în funcţiune cu puţine idei în cap, dacă nu cu voinţa viscerală de putere şi de nepotism, aşteptând cuminte, la Casa Albă, ca mafia să îi dicteze ce trebuie să facă. Natural aceste directive sunt transmise de către manipulatorii gărzii pretoriene de la Casa Albă. În asta constă pericolul : când Bush era candidat, partizanii lui recunoşteau că şeful lor este un remarcabil cretin, dar unul care va lua în serviciul lui cei mai buni consilieri posibili, care îl vor ajuta să travers-

eze crizele mandatului. În acest sens, cei doi preşedinţi Bush au fost preşedinţi oligarhici, cel mai înalt reprezentant al naţiunii fiind în realitate omul de paie al unui comitet mafiot.

Evenimentele de la 11 Septembrie au arătat marele pericol al unei preşedinţii oligarhice. Ce se întâmplă când consilierii se dovedesc trădători, dezaxaţi sau absenţi, cum a fost cazul la 11/9 ? Întreaga preşedinţie este paralizată şi incapabilă de a acţiona, ca de-a lungul acelei interminabile perioade de tenebre şi orori, pe care lumea le-a cunoscut când Bush se concentra să citească elevilor de 6-7 ani *Iada cea mică*, continuare americană la *Capra cu Trei Iezi*.

Dacă forţele favorabile unei politici de război fără sfârşit, în sensul şocului civilizaţiilor, ar fi controlat în întregime guvernul, ele ar fi putut orchestra direct un război prin provocarea unui incident implicând o ţară ţintă precum Irakul, ceva în genul celor (ne)petrecute în golful Tonkin. Ar fi fost destul pentru a convinge mediile de (dez)informare PRT şi populaţia. Aceste forţe au considerat însă că nu pot obţine ceea ce doresc fără să convingă şi aparatul de Stat, fără să scuture Statul până la bazele sale, ameninţând viaţa lui Bush în diverse feluri, acceptând riscul de a fi surprinse în poziţia şi actele lor de înaltă trădare. Aceste lucruri se văd perfect dacă analizăm comportamentul lui Bush din ziua de 11 Septembrie 2001. (Alan Wood şi Paul Thompson, 2003, *An interesting day*).

Fidel concepţiei sale despre preşedinţie ca un « lung fluviu liniştit », (până la 11 Septembrie, 40% din timpul său de muncă era consacrat plăcerilor), Bush petrecu seara de 10 septembrie la plaja clubului de tenis Colony la Longboat Key, insulă de corali în golful Mexic, în largul Sarasotei (Florida), staţiune a plutocraţilor, « cel mai bun loc din Statele Unite, pentru a face tenis ». În seara de 10 septembrie, Bush cină cu fratele său Jeb, guvernator al Floridei, politicieni republicani şi lobbyşti ce căutau favoruri pe banii Statului.

În dimineaţa de 11 Septembrie Bush s-a sculat la ora 6^{00} şi a făcut şedinţa lui obişnuită de *jogging*. În noaptea de 10 spre 11 septembrie, serviciul lui de securitate a fost alertat de o ameninţare iminentă : « O alertă de pericol imediat a fost transmisă la mijlocul nopţii agenţilor serviciului secret al Gărzi preşedintelui », declară ziarista Monica Yadov « exact 4 ore şi 38 de minute înainte ca Mihammed Atta să-şi lanseze avionul contra WTC ». (Hopsicker, 2004, p. 40).

IX. 2. TENTATIVA DE ASASINAT

În seara de 10 septembrie, Zain al-Abidin Omar, un rezident local, cu paşaport sudanez, informă Serviciile secrete despre ameninţarea unui asasinat contra lui Bush. Omar vorbea de un anumit Ghandi, pe care îl cunoştea, care se pretase la vorbe grele şi ameninţări contra lui

Bush, iar acum era liber, în Sarasota. A doua zi, 11 septembrie, Casa lui Omar fu percheziţionată şi «Trei sudanezi fură anchetaţi vreme de zece ore. Din aproape în aproape, ancheta se lărgi cu un al patrulea sudanez, numit Hakim, proprietarul unui butic de cosmetice, a cărui prăvălie fu şi ea percheziţionată. De la acesta s-a aflat că Ghandi este membru al Armatei populare de eliberare a Sudanului (SPLA), un grup ce lupta contra guvernului musulman din Sudan ». (Hopsicker, 22 iulie 2002; Wood şi Thomson, 2003). SPLA era condusă însă de agentul american John Garang, o emanaţie CIA-Mossad, iar anchetatorii s-au întrebat dacă este vorba sau nu de acelaşi pericol de care vorbea antena ABC.

Nu este exclus ca Bush să fi fost ţinta unei eventuale tentative de asasinat la Longboat Key. Pe când îşi pregătea alergarea lui de fiecare dimineaţă, o camionetă cu mai mulţi locuitori din Orientul Mijlociu se opri la postul de control Colony, prezentându-se echipă de televiziune ce urmează să-l intervieveze pe Bush. În acest sens, dădură numele unui agent secret din interior, la curent cu proiectul de interviu. Postul de control comunică acestea agenţilor secreţi din jurul lui Bush, care nu erau la curent cu un astfel de proiect, nici cu numele agentului invocat de cei din camionetă. În consecinţă, camioneta fu îndrumată către Biroul de relaţii publice al Preşedintelui, din Washington. (Longboat Observer, 26 sept. 2001; Hopsicker, 2004, p. 39-48; Wood şi Thomson, 2003).

Cu două zile înainte, această tehnică servise eliminării lui Ahmed Shah Massoud. O echipă de cameramani compusă din câţiva kamikaze reuşi să se apropie de legendarul partizan anti-sovietic şi şef al Alianţei de Nord din Afganistan. Odată materialul instalat, o bombă disimulată într-o cameră de luat vederi l-a ucis atât pe Massoud, cât şi pe cei care îl filmau. Versiunea oficială prezentă aceasta ca un act preliminar pentru 11 Septembrie, decapitarea Alianţei de Nord din Afganistan deschizând perspectiva utilizării ei, de către CIA, în războiul contra Talibanilor.

Massoud era un cunoscut naţionalist afgan ce nu ar fi acceptat să primească ordine de la CIA sau UNOCAL. Pe cât este de adevărat că CIA era interesată în eliminarea lui Massoud, pe atât de adevărat pare şi faptul că Bush a fost la doi paşi de a-l urma pe acesta, ca victimă a aceleiaşi reţele de pucişti, care pregătea evenimentele de la 11 Septembrie. Oricât de timidă ar fi fost ea, această tentativă de asasinat justifica anularea programului preşedintelui pentru restul zilei, întoarcerea lui la Washington sau măcar părăsirea Floridei. În ziua de 11 Septembrie nimic nu a funcţionat ca de obicei, nici măcar serviciul de securitate din jurul preşedintelui.

« Apariţia lui Bush la şcoala elementară a lui Emma E. Booker (Sarasota, Florida) fusese prevăzută încă din luna august, şi anunţată

pe 7 septembrie, pentru ziua de 11 septembrie 2001 ». (Casa Albă, 7 septembrie 2001). « Ceva mai târziu, în seara aceleiaşi zile de 7 septembrie, pretinşii piraţi ai aerului, Atta şi Marwan al-Shehhi cinară la Holiday Inn, la numai 3,5 kilometri de plaja unde Bush urma să locuiască în cursul vizitei sale la Sarasota ». (*Longboat Observer*, 21 nov. 2001; *Washington Post,* 27 ian. 2002, Wood et Thompson, 2003). Nu se ştie dacă a fost vorba de o simplă coincidenţă sau de testarea terenului în vederea unui atentat contra lui Bush.

La prima vedere, măsurile de securitate la Colony păreau foarte serioase. « Rachete sol-aer erau dispuse pe acoperişul clădirii (*Sarasota Herald-Tribune*, 10 sept. 2002), un avion AWACS (sistem de supraveghere aeropurtat) patrula în cerc, la mare altitudine ». (Sammon, p. 25; Wood şi Thompson, 2003).

« Către ora 8^{50} (când a început retransmiterea primelor imagini de la WTC), un locuitor din Sarasota, ce aştepta trecerea cortegiului prezidenţial, văzu doi Arabi într-o camionetă cam obosită, care strigau "Jos Bush !" pe fereastra acesteia şi ridicau pumnul. FBI l-a interogat pe acest martor, dar nu se ştie dacă era sau nu vorba de aceeaşi camionetă oprită la Postul de Control din Colony ». (*Longboat Observer*, 26 sept. 2001;Wood şi Thompson, 2003).

Când a aflat Bush că zborul AA-11 a lovit turnul nord ? Mai mulţi martori afirmă că el a fost pus la curent cu această primă lovitură înaintea sosirii sale la şcoala Booker. Primele informaţii despre lovitura zborului AA-11 contra turnului nord au fost difuzate către orele 8^{48}, la două minute după eveniment. (*New York Times*, 15 sept. 2001). Totuşi, deşi de 15 minute Statele Unite erau în situaţie de urgenţă, Bush s-a aşezat liniştit printre elevii cursului pregătitor, lăsându-se prins într-o şedinţă de lectură şi fotografii, printre copii şi învăţătoarea lor, care a durat 20 de minute.

Asta se poate explica prin inerţia mintală a lui Bush şi prin capacitatea lui redusă de a sesiza limitele realităţii. Nu este însă exclus ca serviciul de securitate din jurul lui să fi fost maleabilizat de către puciştii ce pregătiseră evenimentele de la 11 Septembrie. Amintim că asasinarea Preşedintelui Kennedy, la Dallas, a fost înlesnită substanţial de reducerea numărului de agenţi de siguranţă aparent inutili, care însoţesc în mod normal un Preşedinte în deplasările sale. Numeroasele lacune din serviciul de securitate al lui Bush, în ziua de 11 Septembrie, arată că acesta era departe de a fi la adăpost de un criminal ce ar fi acţionat în culise.

Alerta securitară ar fi trebuit să determine plecarea imediată a lui Bush de la şcoala vizitată. Un ziarist local declară : « fără îndoială, [Bush] ar fi trebuit să părăsească imediat şcoala Emma Booker, şi să urce fără întârziere în Air Force One… el nu a făcut însă asta ». (*Sarasota Herald-Tribune*, 12 sept. 2001: Wood şi Thompson, 2003).

Trei luni mai târziu, Bush lansă faimoasa poveste deformată şi improbabilă, depre cum a aflat el că primul avion ciocnise unul dintre turnurile WTC. La 4 decembrie 2001, a fost întrebat: « Ce aţi simţit când aţi aflat de atentatul terorist ». El răspunse : « Eram în afara clasei şi aşteptam să intru, când am văzut un avion lansându-se către turn – evident, televizorul funcţiona. Pilot eu însumi, mi-am zis : Ce pilot prost. Am zis, asta trebuie să fi fost un accident oribil. Am fost însă invitat în clasa copiilor şi nu am mai avut timp să mă gândesc ». (Casa Albă, 4 dec. 2001).

Numeroşi comentatori au remarcat că singurul film cunoscut, al ciocnirii zborului AA-11 de turnul nord, video-imaginile lui Naudet, nu au fost difuzate decât după mai multe ore. Unii însă au căzut de-a dreptul în absurd, imaginând că o cameră secretă filmase primul şoc şi transmisese imaginile pe un ecran special instalat în şcoala Emma Booker, pentru edificarea lui Bush. Asta revine la a-l supra-estima pe Bush, care nu a fost decât un Peşedinte-marionetă. Mult mai aproape de realitate, cele câteva cuvinte incoerente, ale lui Bush, sunt o manifestare în plus a bine cunoscutei sale deficienţe mintale.

Elevii îşi deschideau cărţile pentru a citi o poveste, când şeful de stat-major al Casei Albe, Andrew Card, intră în clasă şi şopti la urechea lui Bush : « Un al doilea avion a lovit al doilea turn. America este atacată ». (*San Francisco Chronicle*, 11 sept. 2002). Bush nu a reacţionat în niciun fel. Nu a pus nicio întrebare. Nu a cerut nicio informaţie suplimentară. Nu a dat niciun ordin, nicio directivă. Nu a încredinţat nicio sarcină vreunui serviciu, nu a făcut nimic. Cu ocazia candidaturii sale la alegerile prezidenţiale, mulţi au admis că el este o persoană cu capacităţi mintale limitate, dar că va fi înconjurat de cei mai buni consilieri cu putinţă. Acest moment a scos în evidenţă nocivitatea formulei unui preşedinte oligarhic. Nu era timp de pregătit scenarii. Trebuia acţionat rapid, era nevoie de ordine clare şi imediate, de mobilizarea întregii apărări anti-aeriene, evacuarea locurilor sensibile, lămurirea celor ce erau pe cale să se petreacă. Bush nu avusese niciodată calităţile unui Preşedinte, iar cu această ocazie a dovedit-o din plin : a rămas stană de piatră. După cum a observat Doctorul Frank, Bush este un obsedat al rutinei, de care se agaţă pentru a evita dezintegrarea publică a personalităţii sale. La 11 Septembrie, când lumea se prăbuşea în jurul lui, el s-a agăţat de rutină mai mult ca niciodată. Un şef de Stat sau de guvern ce şovăie este ca un portar de fotbal ce părăseşte poarta.

Acesta a fost momentul determinant al lui Bush-43 : un copil fără frâu, paralizat de frică şi de groază. Reacţia lui nu era întru nimic neobişnuită : când un avion-spion american Ep-3^{E} a fost forţat să aterizeze pe o insulă chinezească, în primăvara lui 2001, « nici Bush, nici Rice nu şi-au pus problema că situaţia aceasta înseamnă o criză cu

piloţi şi echipaj luaţi ostateci… Bush se culcă la ora lui, către miezul nopţii. La Casa Albă continua rutina obişnuită, iar a doua zi, duminică, Bush se întoarse de la Camp David nu din cauza crizei ci a timpului nefavorabil, care îi perturba programul său de plăceri în aer liber ». (*Newsweek*, 16 aprilie 2001).

IX. 3. IEDUTA NAZDRAVANA

După cum o indică pe scurt raportul Comisiei 11/9, apărarea lui Bush fu următoarea: « Preşedintele a simţit că trebuie să dea o imagine de forţă şi de calm, până ce va putea înţelege mai bine ce se petrece ». (Raportul Comisiei 11/9, p. 38). Aceasta este concepţia ceremonioasă a unei preşedinţii slabe ce se concepe ca un simbol, obiect de fixaţie al emoţiei populare, nu ca o politică viguroasă, orientată către lumea reală. Presa străină a fost lăsată să pună întrebarea ce se impunea : Oricare ar fi fost critica sau reacţia lui Bush, cum de nu a fost scos cu forţa dintre şcolarii ce ascultau povestea ieduţei năzdrăvane ? Un ziarist canadian a dat expresie nedumeririi publice : « Din motive necunoscute, agenţii Serviciului secret nu l-au scos de lângă copii şi de lângă ieduţa năzdreăvană ». (*Globe and Mail*, 12 sept. 2001). În realitate, o astfel de tentativă a avut loc : Un membru al anturajului lui Bush, identificat de unii ca agent al Serviciului secret, de alţii ca Marinar al serviciului de comunicaţii, luă iniţiativa : « Trebuie să ieşim de aici. Lumea întreagă vă aşteaptă ». (*Sarasota Herald-Tribun*e, 10 sept. 2002). Concret însă, nu s-a făcut nimic. Ce lucruri bizare se petreceau în culise, pentru a-l lăsa pe Bush cu Ieduţa lui năzdrăvană, într-un loc cunoscut de toată lumea, la ora celui mai mare pericol ? Reacţia apatică a Serviciului secret al lui Bush nu cadrează cu ce i-a fost rezervat lui Cheney, care a fost luat de guler de proprii lui agenţi secreţi şi de securitate şi dus *manu militari* în PEOC, adică bunkerul Casei Albe.

Cât despre Bush, ca totdeauna, el urmă directivele manipulatorilor săi. Din fundul sălii de clasă, secretarul de Presă Ari Fleischer ridică o hârtie, pe care scrisese cu litere mari şi groase : « **DEOCAMDATA, NICIO VORBA** ! ». (*Washington Times*, 7 oct. 2002). Între timp, Bush ascultase un elev care i-a citit povestea *Ieduţei năzdrăvane*, în vreme ce criza se derula în jurul lui, episod bine evocat de filmul lui Michaem Moore, *Farenheit 911*. Cât timp a rămas Bush cu *Ieduţa năzdrăvană* şi copiii, după ce a luat cunoştinţă de lovirea celui de al doilea turn ? *Tampa Tribune* estimează că a rămas încă « între opt şi zece minute ». până în jurul lui $9^{13}/9^{16}$ (*Tampa Tribune*, 1 sept. 2002). La un moment dat, un ziarist îl întrebă pe Bush : « Domnule Preşedinte, sunteţi la curent că la New York a avut loc un crash ? Nu crdedeţi că e ceva…». Respectând instrucţiunile lui Ari Fleischer, Bush răspunse : « Voi

vorbi mai târziu despre asta ». Nici măcar în acel moment, Bush nu se putu despărţi de copii şi de *Ieduţa năzdrăvană*, strângând îndelung mâna învăţătoarei, D-na. Daniels. E clar : Preşedintele nu resimţea nicio urgenţă a intreprinde ceva anume. « Nu s-a grăbit de loc, s-a învârtit până ce toţi ziariştii au plecat ». După Bill Samon, un partizan al lui Bush ce scria pentru *Washington Times*, ziar controlat de secta lui Moon, Preşedintele câştigă în acea zi titlul de « Rege al frecătorilor de ţipari ». (Sammon, p. 90).

Acest comportament letargic a declanşat imediat comentarii dezagreabile. Kristen Breitweiser, militantă şi văduvă 11/9, a exclamat la emisiunea lui Phil Donahue : « Era clar că fusesem atacaţi. De ce Serviciul secret nu l-a scos în viteză din această şcoală ?... El este comandantul şef al Statelor Unite ale Americii, ţara noastră fusese atacată, era după a doua lovitură, contra celui de al doilea turn. Vreau să ştiu de ce a rămas ţintuit pe scaun vreme de 25 de minute ». (Donahue, 13 aug. 2002). Această remarcă este şi mai justificată, ţinând cont de alarma din noaptea precedentă şi de probabila tentativă de asasinat din dimineaţa respectivă.

O ipoteză ce pare verosimilă permite totuşi explicarea atitudinii lui Bush din dimineaţa respectivă. Pur şi simplu el a fost paralizat de frică, de incertitudinea privind ce trebuia şi ce nu trebuia să facă. « În orele de după atentatele contra WTC şi a Pentagonului, am resimţit cu toţii o frică uşor de înţeles. Frica lui Bush a luat însă forma unei paralizii : el a continuat să citească cu copiii cursului pregătitor, povestea *Ieduţei năzdrăvane*, vreme de douăzeci de minute după ce a luat cunoştinţă de inpactul asupra primului turn. Apoi a dispărut pentru o zi întreagă, colindând de la un capăt la celălalt al ţării până ce, nemaifiind niciun pericol. s-a putut întoarce liniştit la Washington ». (Frank, p. 99).

Fără critică nici comentarii, Comisia 11 Septembrie a acceptat decizia absurdă a lui Bush de a continua să citească povestea *Ieduţei năzdrăvane* în vreme ce ţara era atacată, considerând asta o explicaţie după care Preşedintele voia să dea o imagine de forţă, altfel spus că el se preocupa mai mult de imaginea sa în lumea delirantă în care trăia, decât de măsurile concrete ce trebuiau luate pentru a-şi apăra ţara, în lumea noastră, concretă.

Încă în şcoală, Bush s-a întreţinut cu consilierii săi într-o sală de clasă. Apoi, la 9^{30} a dat lectură declaraţiei următoare :

> **PRESEDINTELE :** Doamnelor şi Domnilor, America traversează momente dificile : Din păcate, după această intervenţie, sunt obligat să mă întorc la Washington. Secretarul Rod Paaige şi Guvernatorul vor urca la tribună pentru a vă vorbi de educaţie. Ţin să mulţumesc celor de aici, de la şcoala elementară Booker, pentru primirea ce mi-a fost rezervată.

Astăzi, o tragedie naţională s-a abătur asupra noastră. Două avioane au lovit World Trade Center şi se pare că este vorba de un atac terorist contra ţării noastre. Am vorbit cu vice-Preşedintele, cu Guvernatorul de New York şi directorul FBI, cerând ca toate resursele guvernului federal să fie folosite pentru ajutorarea victimelor şi a familiilor lor, ordonând efectuarea unei anchete complete pentru descoperirea şi urmărirea autorilor acestui act.

Terorismul contra naţiunii noastre nu ne va îngenunchea. Iar acum vă rog să vă asociaţi mie pentru a respecta un moment de tăcere. Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze victimele, familiile lor şi America. Vă mulţumesc.

SFARSIT LA OELE 9[31].

Fraza cheie este : « Se pare că este vorba de un atac terorist ». Mai târziu, în cursul zilei, Bush va remarca : « Determinarea ţării noastre este pusă la încercare. Vom şti să arătăm lumii că putem depăşi această încercare ». După cum arată Meyssan, tonul general al spuselor lui Bush, şi mai ales termenul « încercare » trimit atât la un conflict militar sau insurecţie internă cât şi la un act de terorism. (Meyssan, 2002, p. 47).

Părăsind şcoala Booker, Bush se îndreptă către aeroportul din Sarasota. Înainte de a decola, Serviciul său secret primi o un nou avertisment cu privire la un pericol iminent. După cum ziarul local a scris peste câteva zile, « Sarasota a evitat fără să ştie propria ei catastrofă. Teroriştii îl vizau pe Preşedinte şi avionul său, Air Force One, deja la Sarasota şi imediat după. Serviciul secret a luat cunoştinţă de această ameninţare câteva minute după plecarea lui Bush de la şcoala elementară Booker ». (*Sarasota Herald-Tribune*, 16 sept. 2001)

Potrivit unei alte surse, Serviciului secret i s-ar fi confirmat această ameninţare inclusiv « câteva minute după ce Preşedintele părăsise şcoala elementară Booker ». Karl Rove, care călătorea cu preşedintele, declară : « Ne-au făcut să înţelegem că voiau să urcăm foarte repede, la mare altitudine, din cauza unei ameninţări precise privind Air Force One… Se anunţase că Air Force One a devenit ţintă, iar modul cum fusese anunţată această ştire făcea ameninţarea credibilă ». (*New Yorker*, 1 oct. 2001).

Air Force One decolă din Sarasota între 9^{55} şi 9^{57}, după cum au confirmat numeroasele canale de televiziune prin câte un flash informativ. Decolarea grăbită fu urmată de o rapidă ascensiune la mare altitudine. Dan Bartlett, directorul comunicaţiilor îşi aminteşte : « S-ar fi zis o rachetă. Vreme de zece minute bune, avionul a rămas aproape lipit pe verticală ». (CBS, 11 sept. 2002). Air Force One începu să ruleze pe pista din Sarasota în momentul când WTC-2 se prăbuşea. « Luând loc în fotoliul său, Preşedintele făcu un gest către fotoliul din faţă, invitându-mă să mă instalez şi eu », îşi aminteşte Karl Rove. « Înainte de a ne fi putut aşeza şi prinde centurile noastre, avio-

nul deja rula, iar pilotul instală Boeingul 747 pe coadă urcându-ne la 45000 de picioare înainte de a fi avut timp să spunem of ». (Bamford, 2004, p. 63).

Totuşi, în ciuda gravelor ameninţări repetate, Air Force One decolă fără escortă militară. Trecuse o oră de la impactul asupra turnului sud. Nu duceam lipsă de baze aeriene ce ar fi putut fi în alarmă permanentă. Homestead Air Station era la mai puţin de 300 de kilometri de Sarasota, iar Tyndall Air Station la 380 kilometri. În acest timp s-ar fi putut improviza o mică escortă de avioane de vânătoare. În cadrul restricţiilor măsurilor de securitate, reţeaua puciştilor refuza oare lui Bush protecţia avioanelor de vânătoare ? În lumina faptului că Air Force One primi escorta cuvenită numai după o oră şi mai bine de la decolarea precipitată, această întrebare devine arzătoare.

IX. 4. « AIR FORCE ONE VA FI URMATORUL »

Din avion, Bush fu în contact permanent cu Cheney şi ceilalţi, birocraţia temându-se că unsprezece avioane sunt deja piratate. (CBS, 11 sept. 2001). Unele variante ale celor petrecute îl pun pe Bush pe tuşă, din cauza dificultăţilor de comunicare, dar tactica « nici usturoi n-am mâncat, nici gura nu-mi miroase » fusese şi apărarea tatălui său pentru a ieşi basma curată din afacerea Iran-Contra.

Puţin după decolaj, Cheney informă pe Bush despre « ameninţarea credibilă » îndreptată contra Air Force One (AP, 13 sept. 2001). Deputatul Adam Putnam declară că « abia se instalase pe scaunul din Air Force One… când află că, aparent, teroriştii vizau chiar avionul Preşedintelui ». (Orlando Sentinel, 14 sept. 2001). Serviciul secret primise un mesaj anonim care spunea : « Air Force One va fi următorul ». Autorul mesajului folosise codurile de procedură *Air Force One*, iar pilotul avionului prezidenţial, colonelul Mark Tillman era la curent cu ameninţarea. De altfel, în faţa uşii de intrare în cockpit era postat un militar înarmat. AP semnală că ameninţarea fusese lansată « la mai puţin de o oră după spectaculosul *crash* asupra Pentagonului » : către orele 10^{00}, cam o oră după ce avionul decolase (AP, 13 sept. 2001; Wood şi Thompson, 2003). Aparent, ameninţarea din mesajul « Air Force One va fi următorul » era diferită de avertismentul anterior, primit în momentul plecării de la şcoala Booker, dar nimic nu putea fi stabilit cu certitudine absolută. Bush ar fi vrut să meargă la Washington, dar garda de la Casa Albă îl convinse să renunţe, pentru moment. Card îi spuse lui Bush : « Inainte de a ne întoarce, trebuie să lăsăm lucrurile să se taseze » (*St. Petersburg Times*, 8 sept. 2002). Avionul ar fi rămas deasupra Sarasotei până ce s-a decis unde poate fi dus Bush. Opiniile diferă, dar până către 10^{35} (*Washington Post*, 27 ian. 2002) *Air Force One* « părea că nu ştie în ce parte să o ia. Ziariştii de la bord

(cărora li se interzisese să comunice cu redacţiile lor) simţeau că avionul descrie mari cercuri ». (*London Daily Telegraph*, 16 dec. 2001). În tot acest timp, oare ce se vorbea pe linia secretă ? Cheney comunica cumva lui Bush revendicările facţiunii sau mafiei trădătoare ? Vice-Preşedintele se mulţumea să transmită revendicărilee ori se alăturase celorlalţi pentru a-l convinge pe Bush să le accepte ? În diversele momente ale tărăşeniei, Cheney dă impresia că nu este numai un intermediar ci purtător de cuvânt al reţelei secrete care a acţionat pe 11 Septembrie. Altfel spus, orice anchetă serioasă a chestiunii trebuie să îl considere suspectul numărul unu pe Cheney, nu pe Bush.

IX. 5. « URMATORUL VA FI ÎNGERUL »

Conform relatării lui Bob Woodward, care se înscrie în ortodoxia generală : « Către orele 10^{30} Cheney îl sună din nou pe Bush, pe Air Force One, care era în drum spre Washington. Casa Albă primise o ameninţare ce glăsuia : "Următorul va fi Îngerul"». Întrucât « Îngerul » este numele de cod al lui Air Force One, « asta însemna că teroriştii dispuneau de informaţiile primilor dintre iniţiaţi ». Se pretinde că din cauza acestei informaţii, Cheney s-a pronunţat contra întoarcerii imediate a lui Bush la Washington. Există încă o ameninţare, spuse Cheney. (Woodward, p. 18). Câteva minute mai târziu, avionul schimbă direcţia şi o luă către Louisiana (*Washington Post*, 27 ian, 2002). Se pare că suntem în faţa celei de a treia ameninţări, după cea consecutivă episodului Booker şi « *Air Force One* va fi următorul ». Manipulatorii teroriştilor adăugaseră cuvântul de cod « Îngerul » pentru a arăta că făceau parte dintre « iniţiaţi », indicând astfel că, eventual, aveau acces la codurile nucleare ? Ori poate suntem în faţa a două versiuni diferite ale aceleiaşi ameninţări ?

Să revenim însă la « Următorul va fi Îngerul », acesta fiind indicele capabil să ne arate responsabilii atentatelor de la 11 Septembrie. În acest punct, manipulatorii oamenilor şi evenimentelor îşi arată vârful nasului. Aceşti manipulatori nu se găsesc într-o grotă din Afganistan, fiind instalaţi în înaltele sfere ale guvernului şi ale armatei. Acesta este momentul de importanţă capitală. De acest fir trebuie tras cu atenţie, pentru a despleti ţesătura de minciuni de la 11 Septembrie.

Către 10^{55} s-a produs o nouă ameninţare la adresa lui *Air Force One*. Pilotul avionului, colonelul Marc Tillman afirmă că a fost prevenit despre apropierea unui avion suspect, din sens invers. « Sarasota emise un appel spunând că un avion trebuia să fie chiar sub nasul nostru şi că ei nu aveau contact cu el », povesteşte Tillman, care făcu o manevră de evitare urcând mai sus decât traficul aerian normal (CBS, 11 sept. 2002). Ziariştii la bord remarcară această schimbare de altitudine (D*allas Morning News*, 28 aug. 2002; Salon, 12 sept. 2001;

Wood şi Thompson, 2003). Nu s-a putut stabili pe ce s-a bazat anunţul acestei ameninţări. Reţeaua puciştilor mafioţi încerca să-l şantajeze pe Bush ? Acest avion suspect era oare un avion militar ce profita de participarea lui la manevrele Vigilant Guardian/Vigilant Warrior pentru a camufla implicarea lui în complot ?

Air Force One dispunea de o anumită protecţie contra rachetelor cu capete căutătoare a ţintei, sub formă de bruiaj de unde infraroşii, sub numele de cod « Have Charcoal ». De asemenea, avionul dispunea de alte protecţii electronice defensive, anti-rachete, de un scut contra efectului de pulsiuni electro-magnetice (EMP), susceptibil de a fi generat de o explozie nucleară şi de a produce neajunsuri inclusiv la mare distanţă. (Bamford 2004, p. 84).

În orice caz, la ora acestor ameninţări *Air Force One* nu dispunea de nicio escortă. Ce reţinea oare avioanele militare ? Cine le reţinea la sol ? Mai târziu s-a spus că în cursul conversaţiei telefonice de la 10^{32}, cu Cheney, acesta i-ar fi spus lui Bush că vor trebui încă între 40 şi 90 de minute pentru ca avioanele de vânătoare să se poate alătura lui Air Force One ca avioane de escortă. (*Washington Post*, 27 ian. 2002). Aceasta înseamnă că Bush a rămas fără protecţie până la amiază. Sub ce ton o fi pronunţat Cheney această frază ? A fost oare o amenin-ţare ? A fost un şantaj ? Singurul lucru sigur este că în momentul fugii avionului Preşedintelui către altitudinea maximă posibilă (10^{55}) acesta nu dispunea încă de nicio escortă. Către 11^{30}, s-a zis că şase avioane de vânătoare ar fi fost alături de Air Force One. (*Sarasota Magazine*, 19 sept. 2001). Potrivit unei alte versiuni, când armata trimise un avion radar de depistaj AWACS, plus două F-16, pentru a escorta pe Air Force One, anturajul Peşedintelui le-ar fi tratat drept cantitate neglija-bilă. « Nu ni s-a spus unde se duce Air Force One. Ni s-a spus numai să îl urmăm pe Preşedinte », afirmă generalul Larry Arnold, din NORAD. (Bamford 2004, p. 87). Anturajul lui Bush se temea oare de anumite elemente din armată ?

IX. 6. BARKSDALE SI NIGHT WATCH

La bordul lui *Air Force One*, pasagerii şi numeroşii ziarişti primiră ordinul de a opri telefoanele celulare. Apoi Serviciul secret circulă printre pasageri pentru a retrage bateriile fiecărui telefon, astfel încât avionul să nu poată fi depistat prin intermediul semnalelor telefonice. Aceste măsuri trebuie să fi fost de o eficacitate îndoielnică, pentru că staţiile de televiziune din Shreveport plasaseră cel puţin o echipă de cameramani în apropiere de pista principală. « Ceea ce ni s-a părut foarte curios a fost că deşi ne-am deconectat telefoanele şi s-au luat atâtea alte măsuri de precauţie, ne puteam privi pe ecranele de televi-ziune ce arătau aterizarea noastră la baza militară Barksdale », îşi

amintește Eric Draper, fotograful personal al lui Bush. (Bamford 2004, p. 86).

Air Force One aterizã la Barksdale, nu departe de Shreveport (Louisiana), cãtre 11[45]. (CBS, 11 sept. 2002; *Daily Telegraph*, 16 dec. 2001). « Potrivit serviciilor de informaţii, principalul motiv al aterizării la Barksdale era cã aici se gãsea postul subteran de ajutor al Comandamentului strategic al armatei Aerului, prevãzut cu un buncãr de unde Bush putea, la nevoie, sã ducã un întreg rãzboi. De asemenea, de la Barksdale, Preşedintele putea dispune de "*Night Watch*", avionul "de ultimã extremã". Pe vremuri fusese un Boeing 707 echipat special, cunoscut sub numele de Post naţional de comandament aeropurtat de urgenţã, devenit în 2001 o versiune militarã considerabil modificatã, a unui Boeing 747-200, asemãnãtor lui Air Force One. Sub noul sãu nume de Centru naţional de operaţiuni aeropurtate (NAOC), acest avion era destinat a fi utilizat de cãtre Preşedinte pentru a conduce un rãzboi în caz de atac nuclear. În timpul rãzboiului rece, unul dintre cele patru avioane *Night Watch* era permanent în zbor, 24 de ore din 24 de ore. În anii 90 s-a decis însã pãstrarea avionului în alarmã la sol, cu capacitatea de a zbura sub ordin de decolare urgentã, în cinci-sprezece minute ». (Bamford 2004, p. 84).

În cursul dimineţii, Clarke declanşase mãsurile prescrise de starea de urgenţã în caz de catastrofã, mãsuri destinate sã asigure continuitatea guvernului (COG). « Coordonatorul nostru pentru COG (îl vom numi Fred, la cererea guvernului, pentru a-i proteja anonimatul) a venit alãturi de noi. "Cum declanşãm COG ?", l-am întrebat. În exerciţiile realizate, acest ordin a fost dat totdeauna de persoana care juca rolul Preşedintelui. Fred rãspunse : "Dumneavoastrã trebuie sã îmi spuneţi mie". După ce a transmis şi retransmis mesajele Bush şi Cheney, Clarke adãugã : "Spuneţi-le cã declanşez COG". M-am întors cãtre Fred : Daţi-i drumul !"». (Clarke, p. 8). Vedem odatã în plus : Clarke era cel ce conducea ţara pe când Bush şotrona în înaltul cerului.

La Burksdale, Bush ţinu un al doilea discurs pentru televiziune. Acest discurs a fost înregistrat dar nu s-a difuzat decât dupã ce Bush a pãrãsit aceastã bazã militarã.

> « În aceastã dimineaţã, libertatea în persoanã a fost atacatã de un laş fãrã de figurã. Libertatea va fi însã apãratã. Ţin sã asigur poporul american cã toate resursele guvernului federal sunt în acţiune pentru ajutorarea autoritãţilor locale în misiunea lor de ajutorare a victimelor. Nu vã înşelaţi : Statele Unite vor urmãrii responsabilii acestor acte şi îi vor pedepsi. Sunt în contact permanent cu vice-Preşedintele, secretarul Apãrãrii, echipa de Securitate naţionalã şi Cabinetul meu. Am luat mãsurile ce se impun pentru protejarea poporului american. Pe teritoriul naţional şi în lumea întreagã, armata noastrã este în stare de alarmã maximã. Am luat toate mãsurile pentru ca guvernul sã continue a funcţiona, am luat con-

tact cu liderii Congresului, cu responsabilii întregii lumi pentru a le spune că avem intenţia să facem tot ce este necesar pentru protecţia Americii şi a Americanilor. Cer poporului american să mi se alăture pentru a mulţumi celor ce lucrează din greu pentru a-i ajuta pe concetăţenii noştri şi a spune o rugăciune pentru victime şi familiile acestora. Determinarea marii noastre naţiuni este pusă la încercare. Să arătăm lumii că depăşim această încercare. Dumnezeu să ne binecuvânteze ».

Important este că, de data asta nu mai este vorba de terorism, nici de terorişti. Bush a vorbit sub şocul frazei « *Următorul va fi Îngerul* !», care l-a ajutat să priceapă că inamicii săi nu se reduceau la ceea ce presupune termenul de « terorişti » în general.

În vreme ce Bush citea cele 219 cuvinte ale declaraţiei sale, ziariştii de la *New York Times*, David E. Sanger şi Don Van Natta Jr observară că « era cam neliniştit ». Dan Balz şi Bob Woodward, de la *Washington Pos*t au fost de aceeaşi părere. « În sfârşit, când Bush se arată televiziunii, din sala de conferinţe a bazei militare », au scris aceştia, « imaginea lui nu era foarte sigură. Vorbea cu întreruperi, pronunţa rău anumite cuvinte, îşi privea tot timpul notele ». Judy Keen, de la *USA Today* remarcă « aerul sinistru al lui Bush. Ochii îi erau încercănaţi şi roşii ». Mai târziu, un funcţionar al administraţiei mărturisi că « nimeni nu era în cea mai bună formă ». (Bamford 2004, p. 87).

La Barksdale, Bush « petrecu o oră şi jumătate la telefon », cu Cheney şi ceilalţi, discutând mai ales despre locul unde urma să se deplaseze. (*Saratosa Magazine*, nov. 2001). Desigur, s-a vorbit şi despre lucruri mult mai grave decât destinaţia următoare a preşedintelui. Bush şi vicele Cheney se certau oare asupra oportunităţii sau a modului de acceptare a exienţelor grupului trădător, de exmplu războiul civilizaţiilor ? Când Bush ceru permisiunea să se întoarcă la Washington, Rarl Rove răspunse : « Oamenii noştri spun că situaţia este încă instabilă ». (AP, 13 sept. 2001). I s-a recomandat să se deplaseze la Comandamentul strategic Offutt, în Nebraska, iar el a acceptat.

La Barksdale, Bush luă cunoştinţă de o altă ameninţare. Imediat după orele 13^{00}, el « primi un raport despre un obiect ce se îndreaptă cu mare viteză către ferma sa de la Crawford, în Texas », alarmă ce s-a dovedit falsă. (Sammon, p. 117). În principiu, după ora 12^{16}, spaţiul aerian ar fi trebuit să fie vid pentru că toate avioanele aterizaseră şi niciunul nu primise autorizaţie de zbor. Unii cred că a fost vorba de o stratagemă psihologică a trădătorilor, una în plus, pentru a-l destabiliza pe Bush. (USA Today, 12 aug. 2002). Către 13^{30}, *Air Force One* părăsi baza Barksdale, îndreptându-se către o altă bază militară, Offut. Mare parte dintre ziarişti fură abandonaţi la Barksdale, probabil pentru a ascunde situaţia dificilă în care se găsea Preşedintele. Grupul rămas cu Bush se reducea la cîteva personaje cheie, precum Ari Fleischer, Andrew Card, Karl Rove, Dan Barlett şi Gordon Johndroe

(Casa Albă, 11 sep. 2001). Cât despre ziarişti, nu toţi erau agenţi ai serviciilor secrete, pe care s-ar fi putut conta să nu divulge detalii ce puteau fi explozive. În drum spre Offutt, Bush « rămase în contact permanent » cu sala de supraveghere de la Casa Albă şi cu vice-Preşedintele Cheney.

Abandonaţi la Barksdale, ziariştii telefonară redacţiilor respective şi toată lumea presei începu să se întrebe « de ce Preşedintele nu se întoarce la Washington, în chiar inima crizei ? De exemplu, întrebarea fu pusă lui Karen Hughes, consilieră a lui Bush, care se găsea la Cartierul general FBI. "Unde este Preşedintele", întrebă un ziarist. "Se va întoarce la Washington" ?, întrebă un altul. În loc să răspundă, Karen Hughes se întoarse cu dosul către ei şi părăsi sala. Tim Russert de la NBC, animator al emisiunii *Meet the Press* şi şef de birou la Washington spuse că naţiunea are nevoie de Preşedintele său. Totuşi, în loc să se întoarcă la Washington, Preşedintele a şters-o cât mai repede posibil în direcţia opusă. Alegerea însă nu era lipsită de riscuri. "Dacă rămânea la distanţă", scrise Daily Telegraph din Londra, "ar fi putut fi acuzat de laşitate"». (Bamford 2004, p. 87).

IX. 7. OFFUTT, NEBRASKA : STRATCOM

Baza Offutt, lângă Omaha, în Nebraska, era sediul principal al Comandamentului aerian strategic al Statelor Unite (STRATCOM), organizaţie de după desfiinţarea Comandamentului strategic al armatei Aerului, din perioada Războiului rece. Această bază era prevăzută cu cel mai important buncăr militar din Statele Unite, destinat să asigure comandamentul în caz de război nuclear. Ajuns la această bază, la orele 14^{50}, Bush coborî imediat în buncărul ce se găsea la mai multe etaje sub pământ, protejat de mai multe uşi blindate şi alte dispoziitive de acest gen. Sala de conferinţe era prevăzută să reziste armelor atomice, biologice şi chimice, tablou evocat de Bamford:

> Era ca o scenă din *Dr. Folamour* sau din *Şapte zile din mai*. Niciodată încă, rotiţele prevăzute nu se învârtiseră atât de aproape de declanşarea instantanee a celui de al III-lea Război mondial. Alerta militară era la cel mai înalt nivel din ultimii 30 de ani. Vice-Preşedintele era în buncărul de la Casa Albă, cei mai înalţi funcţionari erau în refugiul « R », membrii Congresului se îngropaseră sub Mount Weather, ministrul Apărării şi vice-preşedintele statului-major al armatelor se găseau în Sala de Război a Pentagonului. Preşedintele Statelor Unite era în buncărul de comandament nuclear STRATCOM (Bamford 2004, p. 9).

Toate acestea ţineau de terorism sau era vorba de ameninţarea mai serioasă a unei subversiuni de Stat, complicată probabil cu pericolul unui schimb termo-nuclear? Comportamentul tuturor acestor oameni incită la o serie de supoziţii. Casa Albă, cel puţin, considera că forţele

ce acţionau atunci în Statele Unite erau mult mai terifiante decât ben Laden şi troglodiţii lui din Afganistan.

În cele două filme citate de Bamford vedem militari extravaganţi şi groteşti ce încearcă fie să precipite războiul termo-nuclear general, fie să dea o lovitură de Stat în Statele Unite. Un adept al lui Strauss ar putea să vadă în asta un mesaj ascuns. Armata Statelor Unite era în starea Defcon Delta, adică în aleră maximă, gata de un război total, pe toate fronturile posibile. La baza aeriană Malmstrom, în Montana, erau 200 de silozuri MBIC[76] Minuteman III, fiecare cu trei focoase. Alte baze dispuneau de silozuri MBIC MX, ale căror rachete erau prevăzute fiecare cu mai multe focoase.

Bush convocă în teleconferinţă Consiliul naţional de securitate, cu vice-preşedintele Cheney, consiliera Rice, de la Securitatea naţională, secretarul Apărării Rumsfeld, secretarul de Stat adjunct Richard Armitage, directorul CIA Tenet, secretarul Transporturilor Norman Mineta şi alţii. Rice îşi aminteşte că, în cursul reuniunii, Tenet i-ar fi spus lui Bush: « Domnule Preşedinte, sunt sigur că este vorba de al-Qaida. Vom verifica. Totul seamănă cu al-Qaida, are gustul al-Qaidei, mirosul acesteia ». (CBS, 11 sept. 2002; Wood şi Thompson, 2003). În acest fel, Tenet exprima oare programul loviturii mafiote de Stat, cerându-i indirect lui Bush să declare că începuse războiul civilizaţiilor ?

Warren Buffet, rezidentul plutocrat din Omaha, unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, era şi el la Offutt, animând, de la opt dimineaţa o manifestaţie de binefacere ce nu fusese făcută publică. Participau şefi de intreprinderi şi diverse cadre WTC, între care Anne Tatlock, de la Fiduciary Trust International, care a raportat chestiunea şi care ar fi murit cu siguranţă, dacă această reuniune fortuită nu ar fi avut loc. (San *Francisco Business Times*, 1 febr. 2002).

Bamford notează : «…Era aproape 4[30] pe coasta de est şi afară de cele două minute înregistrate la Barksdale, nimeni nu văzuse, nici nu auzise Preşedintele; nu se ştia unde este acesta. Republicanii din Washington începuseră să îşi facă griji. Sunt de-a dreptul stupefiat că Bush nu s-a întors, declară unul dintre financiarii Preşedintelui. "S-ar zice că a şters-o, nu-mi miroase a bine", spuse William J. Bennett, fost ministru al educaţiei şi ţar al drogurilor sub Bush-41, care adăugă că "este foarte important ca Preşedintele să se întoarcă la Casa Albă, cât mai repede posibil. Nu suntem în 1812[77], încheie acesta. "Nu putem da impresia că Preşedintele a întins-o, altfel oamenii vor

76. MBIC = Missile (rachete) balistice intercontinentale. (NT).

77. Aluzie la atacul englez din timpul războiului anglo-american din 1812, când Englezii au dat foc Casei Albe, obligând Preşedintele Madison să fugă unde a văzut cu ochii. (NT).

crede că nu suntem capabili să ne apărăm instituţiile cele mai importante"». (Bamford 2004, p. 91).

Air Force One părăsi Offutt către 16^{30} şi aterizã la baza militară Andrews la 18^{34}, escortat de două F-15 şi de un F-16. Bush urcă în elicopterul Marine One şi ajunse la Casa Albă puţin înainte de orele 19^{00}. La 20^{30} el pronunţă o alocuţiune de aproximativ cinci minute, care fu difuzată în întreaga ţară. (Wood şi Thompson, 2003).

Prea lung pentru a fi citat în întregime, acest discurs este uşor accesibil. De fapt, ediţia comemorativă a Casei Albe omite primele două discursuri şi începe direct cu acesta. Schimbarea de ton este evidentă. De acum, Bush este posedat de o certitudine maniheană cu privire la evenimentele zilei, revenind la teoria terorismului. Într-un pasaj important, chiar la început, Bush spune : « Astăzi, concetăţenii noştri, modul nostru de viaţă şi chiar libertatea noastră au fost atacate de o serie acte teroriste deliberate şi ucigaşe. Mii de vieţi au fost suprimate prin acte de teroare diabolică, demne de tot dispreţul ». (Bush, p. 1). Apoi, discursul Preşedintelui schiţează inima a ceea ce va deveni curând doctrina Bush – adică declaraţia sa de război către lumea întreagă : « Nu vom face nicio diferenţă între terorişti care au comis aceste acte şi cei care îi adăpostesc ». (Bush, p. 2).

De fapt, ce s-a schimbat pentru Bush în cursul după-amiezii şi către seară. Poate că abia către seară şi-a revenit din panica ce-l imobilizase către ora 9^{00} dimineaţa. Clarke subliniază că « spre deosebire de cele trei apariţii televizuale precedente, de data asta Bush este încrezător, determinat şi sigur pe el ». (Clarke, p. 23). După cum vom arăta mai departe, elemente importante ne fac să credem că, între timp, Preşedintele capitulase în faţa exigenţelor manipulatorilor atacurilor teroriste, lansând războiul civilizaţiilor reclamat de reţeaua puciştilor mafioţi. Această capitulare, din cursul după-amiezii şi al serii de 11 Septembrie, constituie marea trădare a lui Bush, faţă de Constituţia Statelor Unite, şi marea lui crimă contra omenirii. Tot ce a făcut Bush după această capitulare, a fost determinat acceptarea exigenţelor puciştilor mafioţi, preferând să se supună ordinelor acestora, violând jurământul lui de investitură. Niciodată, până atunci, Statele Unite nu s-au predat astfel pe mâna inamicului.

După declaraţia sa televizată de la orele 20^{30}, Bush s-a întâlnit cu cei mai importanţi funcţionari ai Centrului prezidenţial de operaţiuni urgente. Clarke, care era prezent, afirmă că « niciodată încă nu văzuse acest loc ». (Clarke, p. 23). Această reuniune de la orele 21^{00}, cu întreg Consiliu de securitate, a durat o oră şi jumătate, fiind urmată de o reuniune restrânsă a consilierilor mai apropiaţi. Împreună cu aceştia, Bush a decis că ben Laden este autorul atacurilor teroriste. Tenet, directorul CIA, spuse lui Bush că al-Qaida şi talibanii din Afganistan sunt unul şi acelaşi inamic. Obosit după atâtea peripeţii, Bush încheie

spunând că ar vrea să doarmă în patul lui., dar consilierii insistară, determinându-l să se culce în buncăr. « Bineînţeles, abia m-am pus în pat », spune Bush, « când, către orele 23^{30} aud un tip suflând ca o forjă: "D-le Preşedinte !, D-le Preşedinte ! Un avion neidentificat se îndreaptă către Casa Albă" !». Nu a fost însă decât o falsă alarmă, sau, probabil, mafia puciştilot nu vrea să-şi piardă mâna, ţinând cu tot dinadinsul să bată fierul cât este cald. (*Daily Telegraph*, 16 dec. 2001; Wood şi Thompson, 2003). Înainte de a adormi, Bush ar fi notat în jurnalul său : « Noul Pearl Harbur, cel al secolului XXI, a avut loc astăzi… Gândim cu toţii că este vorba de Oussama ben Laden ». (*Washington Post*, 27 ian. 2002). Nimic nu ne poate însă face să credem că Bush, care nu citeşte nimic, niciodată, ştie să scrie suficient pentru a putea ţine un jurnal. Referinţa la un jurnal pare să indice mai curând profunzimea capitulării Preşedintelui ca urmare a evenimentelor de la 11/9, un fel de mărturisire intimă a aderenţei lui la noua linie a partidului, adoptată în acea zi, în cursul după-amiezii şi către seară.

După 11 Septembrie a fost o scurtă fază de dezaprobare şi de anateme contra lui Bush, pe motivul fugii sale la Barksdale şi Offutt. *Human Events*, revista conservatoare ce îi plăcea lui Reagan, menţionă că « anumiţi ziarişti descriu în termeni caustici zborurile lui Bush din ziua respectivă ». *New York Times* califică aceste zboruri de « linie în zig-zag » iar *New York Daily News* a pus punctul pe « i » : « Aflat în stare de şoc, Preşedintele Bush a practicat ieri un extraordinar şotron, deasupra întregii ţări, făcând tot posibilul să se pună la adăpost, în securitate…». Ziariştii şuşoteau pe tema absenţei Preşedintelui. Chiar şi câţiva amici se arătară preocupaţi de ideea că Preşedintele şi capitala ar fi fost în pericol. Un fost funcţionar al primei administraţii Bush se declară « dezamăgit de acest zig-zag peste întreaga ţară ». « Către orele 10^{00}, aveam controlul absolut al întregului cer », adăugă acesta. « Speram să văd un gest curajos, ceva în genul lui Churchill sau Reagan. Într-adevăr, Bush a fost prost servit de către echipa lui ». (*Human Events Online*, 17/9/01).

Trebuie să ţinem cont şi de anumite incidente suplimentare dar revelatorii, dispărute ulterior din dările de seamă ale evenimentelor, întrucât puneau în dificultate versiunea oficială. Primul a fost incendiul clădirii Eisenhower (OEOB), ce adăposteşte birourile Consiliului naţional al securităţii. Acest imobil face parte din complexul Casei Albe, iar în interiorul lui găsim personaje precum Condoleezza Rice, Stephen Hadley, Elliot Abrams şi alţii. Canalul de televiziune ABC a transmis în direct incendiul OEOB, pe 11 Septembrie, la orele 9^{42}, ora locală. (Meyssan, p. 202).

Un alt incident a fost o maşină burduşită cu bombe şi explozibili, plasată în apropierea Departamentului de Stat. « Lisa mi-a şoptit un cuvânt : "CNN vorbeşte de o maşină infernală la Departamentul de

Stat. Incendiu pe Mall, lângă Capitoliu"». (Clarke, p. 9). După o altă sursă, « La 10^{20} s-a anunţat că un enorm camion plin cu bombe a explodat alături de Departamentul de Stat, la Washington. Nu a fost adevărat dar, odată în plus, asta schimba datele problemei ». (*Daily Telegraph*, 16 dec. 2001). Incendiul pe Mall, lângă Capitoliu, a fost şi el un incident în plus. Clarke îşi aminteşte raportul privind « o explozie într-un parching al Pentagonului, probabil tot o maşină plină cu bombe ». (Clarke, p. 7).

Punând cap la cap aceste incidente, plus ameninţările directe contra lui Bush, din dimineaţa respectivă, înţelegem că întinderea conspiraţiei din 11 Septembrie a fost mult mai mare şi mai complexă decât ceea ce s-a văzut din actele spectaculoase ale terorismului fabricat de Stat, la care întreaga lume a asistat în acea zi.

IX. 8. SAFIRE : ÎN INTERIORUL BUNCARULUI

Primul articol, afirmând că Bush a acţionat sub ameninţare, a fost publicat de *New York Times* la 13 septembrie 2001 sub titlul « În interiorul buncărului », sub semnătura William Safire, un neo-conservator uns cu toate alifiile, membru al echipei Casa Albă sub Nixon. După Safire, Serviciul secret din jurul Preşedintelui ar fi primit « un mesaj ameninţător ce spunea : "Următorul va fi Air Force One". Conform înaltului funcţionar, mesajul utilizase cuvintele de cod ce arătau cunoaşterea procedurilor, astfel încât ameninţarea era foarte credibilă ».

Safire a arătat că sursa lui este Karl Rove, manipulatorul politic al lui Bush. După Rove, când Bush a insistat pentru întoarcerea la Washington, « Serviciul lui secret i-a spus că ameninţarea cuprinde cuvinte ce arată că teroriştii cunosc toate procedurile ca şi poziţia preşedintelui. În faţa acestei ameninţări precise şi credibile, s-a decis urcarea la mare altitudine, cu o escortă de avioane de vânătoare ». Un alt informator al lui Safire era în buncărul Casei Albe, împreună cu Cheney. De la acesta s-a aflat că Cheney « i-a propus lui Bush ca Air Force One să zboare la baza Offutt din Nebraska, Cartier general al Comandamentului strategic aerian, dispunând de mijloacele necesare de comunicaţii ce permiteau preşedintelui să convoace Consiliul naţional de securitate ».

Pe bună dreptate, Safire subliniază că « Aspectul ce-l mai îngrijorător al acestor revelaţii priveşte credibilitatea mesajului " Air Force One va fi următorul". A fost vorba de o ameninţare foarte clară, nu de un avertisment amical. În acest caz însă, de ce teroriştii au mai trimis mesajul ? Apoi, cum obţinuseră ei cuvintele de cod şi modul de folosire a transpondorului, care arăta reaua lor credinţă ? Cunoaşterea cuvintelor de cod, a poziţiei Preşedintelui şi a procedurii secrete arată

că teroriştii dispun de o cârtiţă la Casa Albă, sau de informatori în Serviciul secret [al preşedintelui], în FBI, FAA, sau CIA. În acest caz, singurul lucru de care are nevoie războiul nostru anti-terorist este un contra-spion în genul Angleton ». (*New York Times*, 13 sept. 2001). Bineînţeles, având în vedere slăbiciunea lor pentru fascism, îndoielnicele reţele Angleton sunt ele însele suspecte. Asta însă este o altă chestiune.

Detaliile esenţiale date de Safire au fost confirmate, în aceeaşi zi, de către un cablu AP, inspirat de acelaşi oportunist Rove. Ron Fournier scrie despre asta :

> Sărind ca puricele în lungul şi latul ţării, pe când America era atacată, Preşedintele Bush clama nemulţumirea lui faţă de funcţionarii Serviciului secret, ce îi comunicaseră apelul anonim că « Air Force One va fi următorul ». Conform funcţionarului guvernamental, ce vorbeşte sub condiţia anonimatului, autorii ameninţării cunoşteau cuvintele de cod, procedura şi poziţia avionului Air Force One (AP, 13 sept. 2001).

Mai critice decât mediile americane sub influenţă, ziarele străine raportară imediat această chestiune. *Financial Times* din Londra scrise că după plecarea lui Bush din Florida, « în cel mult o oră, Serviciul secret primi un raport anonim. Folosind cuvintele de cod cunoscute numai de serviciul secret, anonimii dădeau dădeau un groaznic avertisment : "Air Force One va fi următorul ». (*Financial Times*, 14 sept. 2001).

Principala indicaţie ce pledează în favoarea existenţei reţelei mafioţilor pucişti din spatele evenimentelor de la 11 Septembrie este ameninţarea « Următorul va fi Îngerul ». Având în vedere graba cu care, după 11 Septembrie, a fost negată însăşi existenţa acestui mesaj, vom face o scurtă digresiune, pentru a prezenta dovezile existenţei acestui appel.

Într-un interviu cu Tony Snow, de la *Fox News Sunday*, consiliera naţională la Securitate, Condoleezza Rice, confirmă că ameninţarea din 11/9 comporta un cuvânt de cod secret.

> **Snow:** Se spune că, la 11 Septembrie, ar fi exsitat un mesaj codificat care spunea: « Vom lovi Air Force One ». Mesajul folosea un limbaj de cod ce făcea ameninţarea credibilă. Este exact ?
>
> **Rice:** Este exact.
>
> **Snow:** Deci există o cârtiţă undeva?
>
> **Rice:** Nu se ştie cum a fost obţinut acest cuvânt de cod. Suntem o societate deschisă şi nu cred că o astfel de scăpare este o surpriză pentru cineva. Deci, eu nu ştiu nimic… acest cuvânt de cod a putut fi divulgat mult înainte, deşi nu a fost utilizat decât în acel moment.
>
> **Snow:** Cum dracu s-a putut întâmpla asta?
>
> **Rice:** Nu ştiu nimic. Absolut nimic. Evident, vom examina situaţia de aproape. Pot să vă spun însă că, din punctul nostru de vedere, existau

multe dovezi ce justificau măsuri speciale, în acel moment, pentru asigurarea securităţii Preşedintelui.

Acest dialog a fost raportat de Carl Limbacher pe *NewsMax.com*, care adăugă că « funcţionarii serviciilor americane de informaţii nu au exclus posibilitatea ca o cârtiţă din guvern să fi dat teroriştilor formula strict secretă pe care ei au folosit-o pentru a-şi trimite ameninţarea : "Air Force One va fi următorul", în vreme ce WTC şi Pentagonul erau deja atacate ». (*NewsMax.com*, 23 sept. 2001). Bineînţeles, veritabilul imperativ era de a şti dacă reţeaua mafioţilor pucişti se întinde până la cei ce deţin autorizaţiile de acces la informaţiile strict secrete.

Ameninţarea către Air Force One a fost repetată şi de alţii din administraţia Bush. În cursul şedinţei de informaţii (*brifing*) de la Casa Albă, 12 septembrie, Ari Fleischer declară ziariştilor: « Dispunem de o informaţie specifică şi credibilă, conform căreia Casa Albă şi Air Force One erau şi ele vizate de aceste ameninţări ». Ziua următoare, Fleischer a fost întrebat : « Ieri, s-a zis că anumite persoane din Pentagon sunt sceptice faţă de ceea ce ne-aţi spus despre faptul că Air Force One şi Casa Albă erau ameninţate ca ţinte pentru atacuri, pentru că avionul venea din sud. Ce ne puteţi spune ?» Fleischer : « Cine sunt aceşti oameni ?» : Ziaristul : « Ei bine, nu ştiu. Nu sunt sursele mele, deci…». Fleischer : « Nu. Nu aş fi spus-o dacă nu ar fi fost adevărat ». Ziaristul : « Puteţi confirma substanţa ameninţării comunicate prin telefon… spunând că Air Force One va fi următorul şi utilizând cuvinte de cod ?». Fleischer : « Da ! Confirm. Totul este exact ». (13 sept).

În *Meet the Press* din 16 septembrie, Cheney începe să dea înapoi, spunând lui Russert: « Preşedintele era în Air Force One. Primisem ameninţarea privind Air Force One… transmisă de Serviciul secret…». Russert : « Ameninţare credibilă pentru Air Force One. Sunteţi convins ?» Cheney : « Absolut. Acum însă, cum să spun, poate că a fost telefonul unui scrântit. În împrejurările de atunci, nu puteam să ştim asta. Cred că ameninţarea era suficient de credibilă pentru ca Serviciul secret să mi-o transmită ». (*Meet the Press*, 16 sept. 2001).

Se vede că Cheney nu mai vorbeşte de codul secret, care este adevăratul punct sensibil. Pe de altă parte, « Bushmenii[78]» sunt foarte susceptibili dacă ne îndoim de curajul patronului lor. Un ziarist ce a scris că Bush « zbura peste ţară ca un copil terorizat ce se refugiază în patul mamei sale, după un coşmar » şi un altul ce a spus că « Bush

78. Joc de cuvinte. Bushmen este numele Boşimanilor populaţie din Africa. În cazul nostru, Bushmenii sunt « oamenii lui Bush ». (NT).

a şters-o » au fost daţi afară din slujbă. (*Washington Post*, 29 sept. 2001).

Pe termen scurt, Bushmenii au utilizat cu orice preţ aceste ameninţări pentru a-şi apăra şeful contra acuzaţiei de laşitate, dar şi pentru a ascunde adevăratele motive ale rătăcirii de la un capăt la celălalt al ţării. Totuşi, propoziţia « Următorul va fi Îngerul » risca să devină explozivă pe termen lung întrucât, punând accentul pe existenţa cârtiţelor bine plasate în administraţie şi având acces la codul şi procedurile strict secrete, întregul mit oficial, pe cale de târnosire şi binecuvântare putea să sară în aer.

Cu cât Bush se lansa mai tare în « războiul contra terorismului » şi invazia din Afganistan, cu atât scădea necesitatea folosirii poveştii cu « Îngerul » în scopul machiajului politic, lucrul cel mai important devenind protejarea coerenţei mitului oficial. Aşa se explică faptul că s-a ajuns la negarea ameninţărilor respective, nu de către funcţionari ce se exprimă oficial ci prin intermediul « scăpărilor » anonime şi misterioase. Prima dintre aceste « scăpări » anonime şi foarte misterioase s-a produs la două săptămâni după 11 septembrie : « În sfârşit, enigma are un post scriptum : cum ar fi putut cineva, un presupus terorist, să expedieze o ameninţare contra lui Air Force One, utilizând procedura şi codul secret al avionului Preşedintelui ? S-a adeverit că acest fapt pur şi simplu nu a avut loc. Anumite surse indică precis că, aparent, personalul Casei Albe a înţeles greşit unele observaţii ale agenţilor de securitate ». (Jim Stewart, *CBS Evening News*, 25 septembrie 2001). Un cablu AP din aceeaşi zi spunea exact acelaşi lucru : «[Funcţionarii administraţiei] nu au reuşit să determine dacă aceste ameninţări au avut cu adevărat loc, dar menţin că li s-a vorbit despre o ameninţare prin telefon, în ziua de 11 Septembrie, din cauza căreia l-au îndepărtat ore întregi pe Bush de Washington ». (AP, 25 sept. 2001). Totuşi, povestea cu « Îngerul » a avut viaţă lungă. Un an după 11/9, CBS a dezgropat afacerea teroriştilor ce violaseră secretul codurilor şi procedurii Air Force One deşi, cu un an înainte, acelaşi CBS vorbise de această afacere ca de o « scăpare » anonimă şi misterioasă. (CBS, 11 sept. 2002).

După aceste « scăpări » anonime şi misterioase, Fleischer abandonă chestiunea ameninţărilor. La 26 septembrie, întrebat despre ameninţările cunoscute, Fleischer răspunde : « Nu intenţionez să comentez o ameninţare precisă privind Casa Albă… ameninţările la adresa guvernului nu au fost rare nici sub Preşedintele Bush, nici sub predeccesorii acestuia. De aceea, Casa Albă obişnuieşte anumite precauţiuni de rutină ». (*Washington Post*, 27 sept. 2001).

Ura şi resentimentele faţă de Bush au permis ziariştilor să banalizeze chestiunea ameninţărilor, prezentând-o drept invenţia detestabilului Karl Rove. În cronia *New York Times* din 23 sept. 2001,

cancaniera Maureen Dowd spune despre Rowe că acesta « chemase tot oraşul pentru a vinde ziariştilor povestea între timp discreditată, după care Bush nu s-ar fi întors imediat la Washington, pe 11 Septembrie, pentru că avionul ce se îndrepta către Pentagon putea să vizeze Casa Albă, iar Air Force One era în pericol ». Desigur, Rove putea fi un scelerat. Nu despre el este însă vorba ci de ceva mult mai important.

Cei ce ţin neapărat să se debaraseze de chestiunea ameninţărilor contra Air Force One, pentru a nu vorbi decât de fuga vitejească a lui Bush, sunt stângiştii americani. Joe Conason, de exemplu, s-a arătat indignat că « administraţia Bush a minţit în mod scandalos, spunând că Preşedintele ar fi fost ţinta teroriştilor. Americanii merită o explicaţie », încheie Conason, altfel foarte dispus să apere cea mai mare minciună, adică versiunea oficială a evenimentelor. Bineînţeles, Conason este contrariat de referinţa la « confirmarea prin parolă sau cuvânt-cheie », întrucât aceasta ameninţă mitul al-Qaida. Şi mai contrariat a fost însă Conason de cererea unei anchete destinate să lichideze cuibul de cârtiţe din sânul guvernului american :

> Manipulatorii nu au dat înapoi decât numai după ce aceste afirmaţii au fost puse la pământ de CBS News şi de Associated Press, pretextând că toate acestea au fost o « eroare » a personalului, fără să se intre mai mult în materie. A fost chiar aşa grav ? Pe lângă că în acest fel se slăbea încrederea publicului în Casa Albă, în toiul unei situaţii de urgenţă naţională, această prezentare denaturată a fugii Preşedintelui de Washington la determinat pe cronicarul William Safire, de la *New Work Times*, între alţii, să ceară o anchetă internă pentru a afla dacă există o cârtiţă în sânul administraţiei, care a furnizar informaţii secrete inamicilor Americii. Această temă paranoiacă a fost imediat preluată de mediile străine, ceea ce, fără îndoială, a îngrijorat aliaţii declaraţi şi potenţiali, angajaţi în discuţii sensibile cu Statele Unite. (*Slate*, 5 oct. 2001).

Referinţa la străinii paranoiaci viza probabil Reţeaua *Voltair*e, care a adus inestimabile servicii cauzei adevărului, demontând întreaga versiune oficială. În cursul audierilor la Comisia 11 Septembrie, Ben-Veniste afirmase că ameninţările ar fi fost o chestiune apocrifă. Ca acuzator public al dinastiei Bush, încă de pe vremea lui Bush-41, nu cedez nimănui întâietatea punerii în lumină a monstruozităţii acestei familii în viaţa publică americană. Este absurd să se creadă că acest foarte mediocru Bush ar fi putut organiza cele petrecute pe 11 Septembrie. După cum am văzut, o parte din proiect viza chiar lichidarea lui şi preluarea puterii de către Cheney, ale cărui referinţe de complotist sunt mai serioase. Supravieţuind atentatului de la Colony deghizat în interviu, Bush a acceptat 11/9 ca *fapt împlinit*, pentru care i s-a cerut acordul cu cuţitul la beregată. Este sigur că Bush şi-a dat acordul, devenind tovarăş mafiot şi membru deplin al oligarhiei conspiraţioniste. « Bush ştia ! » este o bună lozincă faţă de versiunea

oficială. A pune însă tot ce s-a petrecut pe seama acestui slogan revine la a proteja mafioţii complotişti şi pucişti, care existau înainte de 11/9 şi continuă să existe astăzi, ameninţându-ne cu noi atacuri teroriste, cu sau fără Bush.

Prin cercetarea lor asupra succesiunii evenimentelor de la 11 Septembrie, Paul Thompson şi Allan Wood au pus un foarte preţios document la dispoziţia istoriei. Ei au acceptat însă orbeşte dezmin-ţirile în legătură cu ameninţările personale contra lui Bush. După ce au reunit dovezile disponibile, mândri de precizia lor de furnici empiriste, Thompson şi Wood se întreabă : « A existat oare vreo cârtiţă la Casa Albă ? Nu. Se dovedeşte că toată această poveste a fost inventată ». (*Citizine*, 9 mai 2003). Ori, este prea uşor şi chiar suspect să măturăm acest întreg complex de probleme, declaraţii, interviuri, mesaje de ameninţare, aruncând totul la pubela « scăpărilor » anonime şi misterioase. Ceea ce este în joc, ceea ce ascund ameninţările şi muşamalizarea lor ulterioară constituie probabil aspectul cel mai important al evenimentelor petrecute la 11 Septembrie. Regimul Bush ascunde aici ceva capital şi nu trebuie să îi permitem să-şi facă jocul, să manipuleze odată în plus opinia publică şi întreaga omenire. Thompson şi Wood se întreabă dacă «Teroriştii au piratat computerele sensibile de la Casa Albă ?». Problema este însă mai vastă. De vreme ce ameninţările contra lui Bush au conţinut cuvinte de cod şi au implicat proceduri strict secrete, aceasta înseamnă că atentatele teroriste au fost organizate de către cârtiţele din sânul guvernului Statelor Unite, nu de vreun pirat-informatician afgan, care cu computerul lui, din nu se ştie care grotă uitată de Dumnezeu, ar fi pătruns în inima sistemului informatic de la Pentagon.

IX. 9. 11 SEPTEMBRIE 2001 : BUSH SI PUTIN

Posibilitatea unui conflict termo-nuclear şi chiar a unui război nuclear în toată regula, ca urmare a evenimentelor de la 11 Septembrie, a fost în general ignorată de PRT, de toate mediile americane sub influenţă ocultă. Totuşi, această posibilitate a fost foarte reală şi efectivă. Deja parte intrinsecă a relaţiilor tensionate dintre Statele Unite, Rusia şi China, ca urmare a bombardării Serbiei şi a naufragiului submarinului Kursk, această posibilitate a devenit explicită când un obiect zburător, probabil o rachetă de croazieră, a lovit Pentagonul. După cum indică raportul Comisiei 11 Septembrie, privind pagubele aduse Pentagonului, un pilot de vânătoare s-a gândit imediat la Rusia. Această reacţie spontană trebuie să fi apărut în mii şi mii dintre spiritele militarilor non iniţiaţi în conspiraţia de la 11 Septembrie. Clarke semnalează că instaurarea alertei *Defcon Delta*, adică a nivelului de alarmă inferior cu o singură treaptă celui de

război adevărat, a fost neapărat observat imediat de către Rusia, antrenând măsuri similare din partea acesteia. Era primul *Defcon Delta* de când Henry Kissinger declarase o alarmă planetară destinată să convingă Rusia să nu intervină în războiul de Iom Kippur din octombrie 1973. *Defcon Delta* crea un risc de escaladă de mobilizare în cele două mari puteri nucleare :

> Franck Miller semnală că DOD[79] a trecut la nivelul DEFCON 3 : alertă planetară. « Asta nu se mai petrecuse de la Războiul israelo-arab din 1973 ».
>
> Armitage confirmă recepţia apelului. « Rich, adică DOD a trecut la DEFCON 3 şi tu şti ce înseamnă asta ». Armitage ştia, căci fusese secretar adjunct la Apărare, în prima administraţie a lui Bush.
>
> « Înseamnă că aş face mai bine să vorbesc cu Ruznacii, înainte să ne facă piftie ». Armitage contactă Centrul de reducere a riscurilor nucleare (NRRC), în faţa Centrului operaţional al Departamentului de Stat. Legat direct cu Ministerul Apărării al Rusiei, ce se găseşte lângă Kremlin, NRRC schimba informaţii cu Rușii, în caz de criză, pentru a preveni eventualele neînţelegeri sau erori de calcul.
>
> Armitage reapăru : « Am avut o baftă de zile mari. Ghiceşte cine era pe punctul de a lansa manevrele tuturor forţelor nucleare strategice ?». Din fericire, l-a putut convinge pe omologul său din Rusia să amâne operaţia. (Clarke, pp. 15-16).

Practic, majoritatea comentatorilor americani nu au nimic de spus despre conversaţia telefonică dintre Bush şi Preşedintele Putin. Bamford, Thompson şi ceilalţi arată un dezinteres total pentru această chestiune. Pentru a evita riscul unui schimb termo-nuclear, trebuia ca Putin să ştie că *Defcon Delta* nu este destinat să mascheze un atac discret contra ţării sale, ceea ce, pentru Ruşi, ar fi părut perfect posibil. De asemenea, trebuia să i se spună lui Putin că eventualul tir termo-nuclear al Statelor Unite asupra Orientului-Mijlociu sau a altor zone era opera unei reţele de pucişti, nu a guvernului legal. Pe scurt, trebuia să i se solicite lui Putin cooperare prin abţinere.

În orele de după atentatele de la 11 Septembrie, Putin a fost primul conducător mondial care l-a sunat pe Bush. Oficial, acest appel părea destinat prezentării de condoleanţe. Totuşi, în cursul convorbirii, Putin i-a spus lui Bush că dăduse ordin de rechemare a forţelor strategice ruseşti, ceea ce însemna că manevrele prevăzute în zona arctică fuseseră anulate. De asemenea, Putin a trimis o telegramă la Washington, exprimându-şi « mânia şi indignarea » faţă de « actele barbare comise contra inocenţilor » (a se vedea situl ministerului rus de Externe, www.In.mid.ru pentru telegrama de condoleanţe a Preşedintelui Rusiei, Vladimir Putin, către Preşedintele Bush, 11 sept.

79. DOD= Ministerul american al Apărării. (NT).

2001)[80]. Ulterior, Bush a recunoscut că a apreciat gestul lui Putin şi retragerea de către acesta a trupelor strategice ruse, în semn de respect pentru *Defcon Delta*. « A fost un moment în care am înţeles clar că Războiul rece s-a sfârşit ». (*Washington Post*, 4 oct. 2004).

Mai târziu, în aceeaşi zi, într-o alocuţiune televizată, Putin condamnă cu vehemenţă atenatele din 11 Septembrie, calificându-le « acte de agresiune fără precedent în terorismul internaţional ». El declară că aceste atacuri nu constituie doar o problemă internă, a Statelor Unite, ci un eveniment « ce depăşaşte frontierele naţionale ». El declară că terorismul este « rana deschisă a secolului XXI », că «Rusia ştie din proprie experienţă ce înseamnă asta. Înţelegem nai bine ca oricine sentimentele poporului american » faţă de această « provocare impertinentă la adresa întregii omeniri, a omenirii civilizate ». Ca un ecou la filosofia lui Bush, Putin vorbi de propria sa dihotomie maniheană între barbaria teroristă şi « omenirea civilizată », asigurându-l pe Bush că « luăm parte total şi din plin la durerea voastră, vă susţinem ». («Declaraţia Preşedintelui Putin al Rusiei asupra actelor de terorism din Statele Unite, Moscova, 11 sept. 2001 ». www.In.mid.ru). Mai târziu, Putin decretă un minut de tăcere naţională în memoria victimelor atentatelor.

Actele lui Putin, din 11 Septembrie, pot fi interpretate ca o tentativă reuşită de a evita războiul *în extremis*. Vechi KGB-ist, el a înţeles că versiunea oficială este praf în ochii oamenilor, ceea ce unii ofiţeri superiori ruşi exprimară apoi în diverse feluri. Putin şi-a dat seama că mafioţii pucişti, care au bombardaseră Serbia şi scufundaseră submarinul Kursk, au pus mâna pe putere, că orice negociere cu ei este sterilă, fiind decis să contreze jocul acestei reţele delirante. La un nivel mai profund, politica lui Putin poate fi considerată o *maskirovka*, adică o înşelătorie strategică pentru a câştiga timp.

Evident, nu numai Putin a înţeles că demenţii din guvernul ocult american, foarte ostili faţă de Rusia, au dobândit o putere fără precedent asupra Statelor Unite. Pe de altă parte, obsedaţi de situaţia dificilă a Israelului, era clar că neo-conservatorii americani vor ataca diverse ţări din Orientul-Mijlociu, înainte de a ataca făţiş Rusia. Nodurile gordiene mijlociu-orientale nu puteau decât să slăbească, să dispersează, discrediteze şi izoleze Statele Unite, oferind astfel avantajul Rusiei. Să nu uităm că Rusia era pe cale să perfecţioneze formidabila rachetă Topol, superioară probabil la tot ce posedă Statele Unite şi care, se pare, ar putea permite Rusiei să învingă sistemul defensiv american mai puţin elaborat. Pentru toate aceste motive, cel puţin în

80. Pentru declaraţiile lui Putin cu privire la 11 Septembrie, a se vedea John O'Loughlin, Gearoid O Tuathail (Gerard Total) şi Vladimir Kolossov « Un viraj periculos către vest ? Scrierile lui Putin, evenimentele de la 11/9 şi Ruşii obişnuiţi ».

situaţia dată, Putin a găsit de cuviinţă să adopte masca celui mai bun prieten al lui Bush.

Pe 24 septembrie, după ce s-a sfătuit cu consilierii săi, şi după o nouă discuţie, de 40 de minute, cu Bush, Putin ţinu un important discurs televizat, acceptând ca Statele Unite să stabilească baze în fostele republici sovietice din Asia centrală, pe care Statele Unite doreau să le transforme în teren de antrenament pentru iminenta invazie a Afganistanului. La prima vedere, a fost o capitulare. Practic, nu este exclus ca, odată în plus, Putin să se fi arătat mai profund, ba chiar mai viclean, lăsându-i pe Americani să pătrundă în viesparul din Afganistan. Unii s-au gândit la reînvierea mai vechii alianţe ruso-americane, aceea care a îngropat Europa în cursul ultimului Război mondial. Noua alianţă a fost însă mai curând o aparenţă. Bush întâlni pe Putin într-o şcoală din Crawford (Texas), pe 15 noiembrie 2001. Luna de miere Bush-Putin se prelungi până în 2002. Pe când Bush încerca să obţină *mână liberă*, din partea ONU, pentru războiul său din Irak, Rusia deja fusese admisă în blocul continental franco-german..

Manevrele strategice ruseşti din 11 Septembrie, implicând bombardiere şi alte arme, erau cunoscute de Pentagon, fiind chiar la originea aplicaţiilor americane Northern Vigilance. Bineînţeles, conjuraţii au fost şi ei la curent. Autorii atentatelor şi celorlalte evenimente din 11 Septembrie ştiiau foarte bine că acţiunile lor incendiare se vor derula pe fondul periculoaselor manevre aeriene simultane, ale Rusiei şi ale Statelor Unite.

IX. 10. BAMFORD : VERSIUNEA SERVICIILOR SECRETE AMERICANE

Bomford compară atitudinea lui Bush, din 11 Septembrie, cu aceea a preşedintelui Lyndon B. Johnson, din ziua asasinării lui Kennedy. În ciuda neliniştii sale la ideea că asasinarea preşedintelui ar putea marca începutul decapitării strategice a Statelor Unite cu ocazia unei confruntări « reci » cu URSS, Johnson zbură direct la Washington şi făcu o scurtă alocuţiune televizată imediat după coborîrea din avion. Conform procedurii obişnuite, Cheney ar fi trebuit să se deplaseze undeva în zona « R », la frontiera dintre Maryland şi Pennsylvania. El a refuaz însă. De ce ? « Bush i-ar fi putut ordona vice-Preşedintelui Cheney să se pună în securitate departe de Washington, pentru a asigura continuitatea guvernului, apoi să se întoarcă la baza Andrews pentru a ţine un discurs curajos, în genul lui Johnson. Abia apoi, după ce va fi calmat temerile cetăţenilor şi ale lumii întregi, cu privire la stabilitatea guvernului american în ciuda asasinării preşedintelui, el ar fi putut reveni la Casa Albă, eventual alege un alt loc sigur. Acesta ar fi fost un comportament curajos ». (Bamford 2004, p. 70).

« În locul unei astfel de strategii, s-a luat decizia lăsării vice-Preşedintelui la Casa Albă, în vreme ce Bush rătăcea în văzduhul Americii. Ziariştii au fost avertizaţi de un appel la Casa Albă, prin care a fost ameninţat Air Force One, motivul rătăcirii aeriene a lui Bush. Mai târziu însă s-a zis că acest appel, deci această ameninţare nu ar fi existat ! Un funcţionar administrativ declară agenţiei AP : "Ei au fost incapabili să determine dacă acest appel a existat cu adevărat" iar *Washington Post* publică un articol : "Casa Albă încetează de a pretinde că Bush ar fi fost ameninţat"». (Bamford 2004, p. 70). În acest fel, Bamford evită majoritatea chestiunilor cu adevărat esenţiale, în legătură cu evenimentele de la 11 Septembrie.

IX. 11. PUNCTUL DE VEDERE AL SERVICIILOR SECRETE ISRAELIENE

Una dintre cele mai amănunţite descrieri privind secretele de Stat, de înalt nivel, deţinute de către conspiratori a fost dată de ziarul electronic *Debka*, care adesea reflectă opiniile Mossadului. Această analiză israeliană pune accentul pe amploarea informaţiilor strict secrete de care au dispus mafioţii complotişti, de vasta reţea necesară pentru a le colecta. După *Debka*, mesajul « Air Force One va fi următorul » a fost primit de Serviciul secret la orele 9^{00}, iar Cheney ar fi sosit în buncărul Casei Albe trei minute mai târziu. Conform aceluiaş ziar electronic, codul avionului Air Force One este schimbat în fiecare zi, iar mesajul « teroriştilor » ce ameninţau avionul prezidenţial a fost transmis în codul strict secret al Casei Albe, pentru ziua respectivă. Darea de seamă *Debka* se sprijină pe estimarea următoare :

> …teroriştii dispuneau de codul Casei Albe şi de un întreg ansamblui de semnale secrete. Aceasta a permis unei forţe ostile să localizeze exact Air Force One, să îi determine destinaţia şi să îi cunoască procedurile secrete. Practic, piraţii captau şi descifrau toate transmisiunile ce intrau şi ieşeau din avionul prezidenţial. Această descoperire a şocat toată lumea la Centrul prezidenţial de operaţiuni urgente : Cheney, consiliera naţională la securitate Condoleezza Rice şi secretarul la Transporturi Norman Mineta. Prima lor întrebare a fost : Cum au avut teroriştii acces la codurile şi procedurile secrete ale Casei Albe ? Există o cârtiţă sau mai mulţi spioni inamici la Casa Albă, la Serviciul secret, la FBI, la CIA sau în administraţia federală a aviaţiei ?

Asta încă nu era tot. Cele cunoscute de mafia conspiratoare erau mult mai întinse şi mai importante. « În săptămâna de după atentatele de la New York şi Washington, s-au aflat mai multe fapte absolut incredibile. Teroriştii obţinuseră grupele de coduri NSA şi puteau pătrunde în orice sisteme de supraveghere electronică de vârf. Practic,

ei aveau la dispoziţie mijloace electronice mai sofisticate decât cele ale agenţiei NSA ».

Conform informaţiilor deţinute de *Debka*, serviciile secrete americane ştiau şi ele că «teroriştii sunt în posesia tuturor sau în orice caz a celor mai importante coduri DEA[81], ale Biroului naţional de recunoaştere (NRO), ale serviciilor de informaţii ale armatei Aerului, ale Marinei şi corpului de Marinari, ale birourilor de informaţii ale Departamentului de Stat şi ale ministerului Energiei ».

Conform aceluiaş foarte informat ziar *Debka*, mafioţii conspiratori dispuneau de tehnologia numită «*staganographie*», « care permite utilizatorilor să scurtcircuiteze orice control electronic, disimulând mesajele prin prin tot felul de mijloace, care le dau o cu totul altă înfăţişare, de exemplu fişiere muzicale sau ale celebrului sit comercial eBay, fişiere pornografice sau simple antete de scrisori ».

Pe aceste premise se bazează concluzia incontestabilă că atentatele şi evenimentele de la 11 Septembrie s-au datorat unei reţele de cârtiţe dizidente din chiar sânul guvernului şi al armatei Statelor Unite. Foarte interesant este că, după ce a dezvoltat această argumentare, *Debka* încearcă să reorienteze publicul către mitul al-Qaida, despre care presupune că ar dispune de aptitudini ştiinţifice şi tehnologice superioare celor ale guvernului Statelor Unite. Una dintre părţile pe care *Debka* le acuză că a furnizat anumite coduri al-Qaidei este World Space Communication, calificat drept « unul dintre binecunoscutele instrumente ale lui ben Laden», pe care agenţiile anti-teroriste americane, inclusiv NSA, se presupune că le urmăreşte de aproape. De asemenea, Debka afirmă că «ben Laden bate NSA pe terenul recrutării » căci vicleanul Saudian ar fi angajat « cei mai buni experţi în informatică de pe piaţă. Printre aceştia figurează Nabil Khan Kani, un Sirian ce trăia la Barcelona, cu soţia sa spaniolă, Jenna Florina, la sfârşitul anilor 80 şi începutul decadei 90 ».

Dintr-o piruetă logică în alta, *Debka* ajunge la concluzia surprinzătoare că singura instituţie care ar fi putut să îşi procure accesul la toate aceste coduri ar fi Irak ! *Debka* scrie :

> Rămâne în picioare chestiunea cârtiţei din înaltele sfere ale guvernului şi ale serviciilor secrete americane, legată direct sau indirect de ben Laden. Pentru că nimeni nu are acces simultan la toate codurile secrete, o singură cârtiţă nu ar fi suficientă. Ar trebui un grup numeros de cârtiţe, bine repartizate peste tot. Experţii americani nu cred că ben Laden ar fi fost capabil să infiltreze la scară mare agenţiile duble din inima administraţiei americane. Ei privesc mai curând în altă parte, către o ţară al cărei aparat de spionaj este de temut : Irak. (*Debka*, « Cârtiţe informatice la Casa Albă ?) Teroriştii posedau codurile secrete ale preşedenţiei ». (*WorldNetDaily.commission*, 22 sept. 2001).

81. Administraţia de luptă contra stupefiantelor (NT).

În ciuda acestei concluzii de o absurditate extremă, *Debka* furnizează o preţioasă apreciere a nivelului atins de reţeaua mafioţilor pucişti din structura comandamentului Statelor Unite[82].

IX. 12. DAREA DE SEAMA CRITICA, DIN FRANTA

În săptămâna de după 11/9, Reţeaua *Voltaire* din Paris a fost una dintre cele mai puternice voci în punerea la îndoială a versiunii oficiale. Cel mai eminent autor din sânul Reţelei *Voltaire* a fost Thierry Meyssan, celebrul militant pentru drepturile omului. Cartea lui despre 11 Septembrie, *Groaznica impostură* produce în primul rând demonstraţia absurdităţii şi imposibilităţii tezei oficiale, că un avion de linie a lovit Pentagonul. Meyssan se ocupă însă şi de chestiunile politice şi instituţionale puse de evenimentele de la 11 Septembrie, mai ales problema « Îngerului ». Pentru el, faptul că mafia conspiratorilor a utilizat coduri secrete înseamnă că aceştia dispuneau şi de alte coduri, inclusiv codurile de lansare a rachetelor nucleare americane.

În centrul evenimentelor de la 11/9 a existat deci un şantaj al regimului Bush : dacă acesta ar fi refuzat să lanseze războiul civilizaţiilor, complotiştii erau în măsură să o facă singuri, într-un mod mai grav probabil, lansând câte o lovitură nucleară contra unor capitale

82. Acestea sunt comparabile cu « infiltrarea poliţiei de către Brigăzile Roşii » sau teoria piratării informatice a FAA, NORAD şi a altor baze de date sensibile, de către societatea de softuri Ptech, finanţată de Arabia Saudită, care ar fi fost cheia atentatelor din 11 Septembrie – poveste de adormit copiii, difuzată după alegerile din 2004, probabil o nouă fază în şantajul Saudienilor în cadrul celui de al doilea mandat al lui Bush. Deja, o mică aluzie fusese « scăpată » în articolul « Covorul zburător al lui ben Laden, softul american secret PROMIS », de Michael Ruppert (FTW, 26 oct. 2001) : « Faptul că ben Laden afirmă că posedă PROMIS poate explica şi pretinsele mesaje ameninţătoare primite de Preşedintele Bush, la 11 Septembrie, la bordul Air Force One… Probabilitatea că ben Laden a putut compromite sistemele utilizate de guvernul american şi aliaţii săi, pentru a-l urmării şi hărţui, este foarte mare ». Ben Laden ar fi obţinut acest soft nu direct, de la sponsorii săi din CIA ci prin « manipulatorii săi vicleni » [sic], poate în cursul unei acalmii a războiului sovieto-afgan ? Alţi comentatori, mai puţin favorabili mitului CIA sau al lui ben Laden, compară PROMIS cu Calul troian, un spion ce raportează stăpânului faptele şi gesturile celui spionat, probabil cadoul perfect pentru un ţap ispăşitor ca ben Laden. Cât despre Ptech, este oare normal să ne imaginăm că reţeaua pucistă americană, bine instalată şi ascunsă de multă vreme, ar fi avut nevoie de un străin precum omul CIA şi traficantul de droguri Yasin Kadi, pentru a supraveghea propriul ei guvern ? În acest caz, deşi domiciliată în Arabia Saudită, Ptech o fi fost creată de pucişti ca falsă pistă, pentru a deruta ? « Ptech » ţine de teoria incompetenţei, pe care, ca şi pe « LIHOP », trebuie să o privim ca parte a subansamblurilor minciunii oficiale, ce afirmă că teroriştii autonomi sunt capabili de atacuri spectaculoase, deci merită un război de pedepsire. De altfel, Nico Haupt a sugerat că în locul centrului de comanmdament 11 Septembrie (şi antrax) am putea considera o intreprindere din Florida, antenă CIA sub acoperire.

arabe şi islamice. Nu se ştie ce atitudine ar fi luat Rusia şi China faţă de aceste atacuri. Teza lui Thierry Meyssan este că, cu o uşoară aproximaţie, « între orele 10^{00} şi 20^{00}, oficialii americani nu credeau că atacurile respective erau opera unor grupuri teroriste din Orientul-Mijlociu; toţi erau conştienţi că este vorba de o tentativă de lovitură militară de Stat, dată de extremişti americani capabili să provoace un război nuclear ». (www.reseauvoltaire.net, 27 sept. 2001).

Pe situl său web şi în cartea posterioară *Pentagate*, Meyssan a făcut o analiză amănunţită a evenimentelor zilei respective, punând accentul pe comportamentul insurecţional al reţelei mafioţilor pucişti din Statele Unite. Între altele, Meyssan arată următoarele:

> Către 10^{05}, Serviciul secret însărcinat cu protecţia înaltelor personalităţi ar fi primit un appel telefonic criptat, din partea complotiştilor. Aceştia dispuneau de codurile de transmisiuni şi de autentiificare a Casei Albe şi a avionului Preşedintelui, *Air Force One*. Cu alte cuvinte, securitatea înalţilor conducători americani nu mai este garantată, iar inamicii Americii sunt capabili să uzurpe identitatea Preşedintelui Bush, inclusiv în ce priveşte ordonarea focului nuclear. După Brian L. Stafford, directorul Serviciului secret, Statele Unite nu înfruntă o acţiune teroristă ci o situaţie de război. De aceea, s-a declanşat acţiunea COG (continuitatea guvernării). Această procedură ultra-secretă este orchestrată de FEMA (Federal Emergency Management Agrency), care supervizează deja ajutoarele şi lucrează în colaborare cu FBI. Din acest moment, FEMA îşi subordonează FBI-ul şi devine cea mai înaltă autoritate civilă a administraţiei. Această agenţie ce cultivă opacitatea este condusă de Joe M. Allbaugh, fostul trezorier al campaniilor electorale ale familiei Bush (www.reseauvoltaire.net).

Cheia acestui aspect al analizei lui Meyssan este apelul telefonic privind avionul Preşedintelui, care apare sub cele două nume ale sale, Air Force One şi « Îngerul » :

> Conform surselor apropiate lui George W. Bush, în cursul dimineţii Serviciul secret a primit un appel telefonic din partea comanditarilor atentatelor, probabil pentru a-şi prezenta exigenţele. Pentru a-şi face apelul credibil, mafioţii complotişti au folosit codurile secrete de transmitere şi autentificare a preşedinţiei. Ori, numai câteva persoane de încredere, situate în vârful aparatului de Stat, puteau dispune de aceste coduri, ceea ce înseamnă că cel puţin unul dintre comanditarii atentatelor de la 11 Septembrie este deopotrivă unul dintre conducătorii, civili sau militari, ai Statelor Unite ale Americii. (www.reseauvoltaire.net).

Pentru Meyssan, apelul privind « Îngerul » a pornit, fără îndoială, de la « sponsorii atentatelor din NewYork şi Washington ». El pretinde că, « între orele 10^{00} şi 20^{00}, cu aproximaţie, oficialii americani nu credeau că atentatele sunt comise de grupuri teroriste din Orientul-Mijlociu, fiind siguri să este vorba de o tentativă de lovitură de Stat militară a extremiştilor americani, capabili de a provoca un război nuclear ». Conţinurul apelului nu era chiar o revendicare a atentatelor

ci mai ales « un ultimatum pentru a forța mâna Președintelui Statelor Unite ».

Atuul complotiștilor era faptul posesiunii codurilor nucleare. Pentru a dejuca proiectele lor, « vreme de zece ore Președintele Bush a fost constrâns să ocolească Washington și să se ducă personal la US Strategic Command (Offutt, Nebraska), pentru a lua controlul direct al armatelor (ceea ce ar fi putut face și de la Washington), dar mai ales pentru ca nimeni să nu-i poată uzurpa identitatea și să declanșeze focul nuclear ». Din punctul de vedere al lui Meyssan, după apelul telefonic privind « Îngerul », « niciun membru al Consiliului național de securitate nu mai credea într-un atac terorist, toți se gândeau la un puci. Calmul nu s-a restabilit decât la 20[30] ». (Nota de informații a Rețelei *Voltaire*, 235-236, 27 sept. 2001).

În urma amenințării, Cheney și Rice au coborît în buncărul Casei Albe. Meyssan interpretează pregătirile de apărare în jurul Casei Albe ca o strategie contra unui eventual atac al trupelor insurecționale :

> Simultan, Serviciul secret evacuează imobilul prezidențial și desfășoară în jur agenți speciali și trăgători de elită înarmați cu puști-mitraliere și lansatoare individuale de rachete. Pregătirile vizează respingerea unui eventual atac al trupelor aeropurtate. Aflat la bordul Air Force One, în drum spre Washington, Președintele Bush este informat despre toate acestea.

În acest context, Meyssan vede umbra amenințărilor față de Bush și Air Force One :

> Comandamentul strategic (US Strategic Command) indică președintelui detectarea unui semnal ce se îndrepta către Air Force One. Ținând cont de viteză, probabil că este vorba de o rachetă. Pentru a-l proteja pe președinte, militarii cer ca în ciuda taliei sale, Air Force One să zboare cât mai jos posibil, în zigzag, în vreme ce avioane F-15 și F-16 i se alătură și îl escortează. Militarii nu debranșează însă aparatul meteo instalat la bordul avionului prezidențial, astfel că acesta continuă să emită un semnal ce permite rețelei meteorologice internaționale să cunoască permanent poziția sa. Prin telefon criptat, președintele se consultă cu vice-președintele. George W. Bush decide să meargă la baza Offutt (Nebraska), adică la Comandamentul Strategic (US Strategic Command). Identitatea sa putând fi uzurpată de către complotiști, singura posibilitate de a-i împiedica să dea ordine armatei Statelor Unite, în locul său, este prezența sa fizică acolo de unde se controlează toate armele de distrugere masivă, inclusiv bombele atomice. Air Force One consumă însă prea mult carburant, zburând la joasă altitudine, iar alimentarea în zbor este imposibilă din cauza constrângerilor de securitate. De aceea, s-a programat o escală la baza militară din Barksdale (Louisiana). (www.reseauvoltaire.net).

Meyssan arată că echipa sa de anchetatori a încercat să identifice rețeaua din spatele atentatelor de la 11 Septembrie. Suspectul nr. 1 este un grup pe care el îl numește « forțele speciale subterane », o rețea teroristă asociată altor rețele invizibile controlate de Statele Unite, rețele tip *Gladio* care,

consideră el, sunt în strânsă legătură cu ben Laden, între alţii şi altele (Reseau *Voltaire*, Notă de informaţii 235-236, 27 sept. 2011).

Semnificaţia zilei de 11 Septembrie, pentru istoria lumii, este rezumată de Meyssan în termenii următori : « Atentatele nu au fost deci comandate de un credincios fanatic crezând că împlineşte o pedeapsă divină, ci de un grup prezent în sânul aparatului de Stat american, care a reuşit să dicteze o politică preşedintelui Bush. În loc de o lovitură de Stat vizând răsturnarea instituţiilor, este vorba de preluarea puterii de către un grup special ascuns în chiar sânul instituţiilor». (Meyssan 2002, p. 48). Altfel spus, criminalii de la 11 Septembrie sunt liberi în continuare, încă la putere şi capabili să lovească din nou.

IX. 13. PUNCTUL DE VEDERE AL SERVICIILOR SECRETE RUSESTI : NAMAKON

Săptămânalul rus de opoziţie *Zavtra*, editat de rusofilul marginal Alexandru Prohanov, a publicat în iulie 2002 unele extrase ale raportului agenţiei de presă germane EIR, despre culisele tentativei de lovitură de Stat din Statele Unite. Teza EIR era că « atacurile de la New York şi Washington nu ar fi fost posibile fără complicitatea elementelor corupte, de înalt nivel, din sânul structurilor militare şi de spionaj ». Acest material era însoţit de unele comentarii despre 11/9, semnate de « *Namakon* » (pseudonimul unui grup de foşti ofiţeri de rang înalt din serviciile secrete ale URSS). *Namakon* susţinea că evenimentele din 11/9 nu s-ar fi produs fără înalta complicitate a unei reţele sau mafii în sânul armatei americane. De asemenea, *Namakon* sublinia că, împins de Tony Blair şi de alţii, decizia Preşedintelui Bush din seara de 11 Septembrie, de a aproba şi adopta mitul ben Laden, pentru a se servi de el ca de o perdea de fum, « însemna *de fapt* capitularea preşedinţiei Statelor Unite în faţa adevăraţilor organizatori ai atentatelor şi ralierea la politica acestora de război cu lumea musulmană, după formula "şocul civilizaţiilor", a lui Huntington ».

De asemenea, Namakon sublinia faptul, foarte important deşi neglijat, că încercarea de orchestrare a escaladei de tensiune nucleară dintre Statele Unite şi Rusia constituie un element crucial al evenimentelor de la 11 Septembrie. Evident, Namakon lega în mod explicit acest potenţial de conflictul termo-nuclear şi de naufragiul submarinului nuclear Kusrk, despre care încă nu ştim nimic precis : « Conform acestei ipoteze ne întrebăm dacă nu cumva catastrofa lui Kursk făcea parte integrantă din operaţiunile grupului pucisto-mafiot american, căci un atac de această amploare ar fi provocat în mod necesar o

foarte puternică reacţie din partea armatei şi a populaţiei Rusiei, creind o atmosferă favorabilă escaladei nucleare ».

Escalada de după incidentul Kursk, în legătură cu care militarii ruşi au blamat în repetate rânduri prezenţa submarinelor NATO în apropierea naufragiului din Marea Barenţ, a fost foarte aproape de a reuşi. Conflictul serios nu a putut fi evitat decât graţie convorbirii telefonice directe dintre Putin şi preşedintele american de atunci, Bill Clinton. Apoi, după 48 de ore, directorul CIA, George Tenet, s-a deplasat personal şi pe neaşteptate la Moscova. (*Zavtra*, 16 iulie 2002; EIR, 22 iulie 2004). În cazul 11/9 paralela imediată a fost conversaţia telefonică dintre Bush şi Putin care, în mod foarte bizar, nu este niciodată menţionată de Bamford, altfel bine informat.

Multe dintre elementele acestei analize, dezvoltată pe baza surselor israeliene, franţuzeşti şi mai ales ruseşti, sunt recunoscute astăzi de toate cercurile europene bine informate. La 23 august 2002, într-un moment în care proiectatul război cu Irakul părea că stagnează, o personalitate britanică neo-conservatoare făcu comentariul următor în faţa regretatului ziarist de investigaţii Mark Burdman, de la EIR :

> Ca şi Dv, am remarcat opoziţia tot mai mare, în Anglia şi Statele Unite, faţă de acest război cu Irakul. Ieri seară m-am gândit la ceva care mi se pare semnificativ. Cred că cei care vor acest război pot foarte bine să facă ceva spectaculos, în următoarele zile, pentru a spori tensiunea. Ar putea fi un act terorist de mare anvergură. Toate aceste contestaţii contra războiului cu Irakul sunt bune şi frumoase, dar nu trebuie să pierdem din vedere oamenii puternici de la Washington, care au acţionat anul trecut, pe 11 Septembrie. Deocamdată, planul lor A este pe sponci. Ei mai au însă un plan B, un plan C, un altul D. Până de curând, ei au putut considera că lovitura lor, începută la 11 Septembrie, se desfăşoară cu bine. Deodată însă, a trebuit ca ei să îşi revizuiască poziţia. Personal, cred că ajunşi la mare ananghie, aceşti oameni sunt capabili de orice (EIR, 23 aug. 2002).

Altfel spus, reţeaua mafio-oligarhilor pucişti este ameninţătoare în continuare şi ar putea recurge la un nou ciclu de atentate teroriste.

IX. 14. 11 SEPTEMBRIE 2001 – CE AR FI SPUS UN ADEVARAT PRESEDINTE

Să părăsim însă terenul faptelor şi să intrăm în lumea ipotezelor, pentru a încerca să luminăm mai bine evenimentele din 11 Septembrie. În momentul de faţă, nu putem face descrierea exactă a celor petrecute nici stabili succesiunea precisă a celor petrecute în culisele acestui 11 Septembrie. Ne putem însă imagina ce ar fi putut face un preşedinte cinstit şi curajos. Deşi acest preşedinte nu ar fi înţeles imediat toate dedesubturile complotului, el ar fi insistat ca persoanele numite în posturi importante să dea seamă de modul cum şi-au făcut datoria, ordonând imediat deschiderea unei anchete riguroase

şi exhaustive. În acest sens, studiul conferinţei de presă a lui Ed Meese, din noiembrie 1986, i-ar fi putut furniza câteva indicii, căci ea a marcat explozia publică a scandalului Iran-Contra, antrenând concedierea lui Olivier North şi John Pointdexter, apoi a directorului NSC. Aşadar, în seara zilei de 11 Septembrie, Preşedintele Statelor Unite au fi putut ţine următorul discurs :

Dragii mei concetăţeni,

Astăzi, Statele Unite şi sistemul nostru politic au fost ţinta unor acte teroriste la scară mare. Este vorba de crime monstruoase contra omenirii, care nu vor rămâne nepedepsite. Alături de întreaga ţară, îmi exprim solidaritatea cu curajoşii pompieri, poliţişti, militari şi funcţionari care au suportat cea mai mare parte a acestor atacuri. Din păcate, nu pot promite decât o despăgubire materială echitabilă şi egală pentru pierderile omeneşti din această zi. Voci insistente şi iresponsabile s-au făcut auzite, inclusiv la Casa Albă şi în serviciile de informaţii, sugerând mediilor PRT că aceste atentate ar fi fost comise de terorişti arabi sau musulmani, de organizaţia al-Qaida, a lui ben Laden. Oricât ar fi ele de juste, înaintea oricăror alte decizii şi judecăţi trebuie să ne ocupăm de pacea actuală şi viitoare a întregii lumi. Avem destui inamici în lume, dar cele petrecute astăzi depăşesc mijloacele, capacităţile tehnice şi fizice de care dispune al-Qaida. Nu trebuie să uităm că, în cadrul politicii inconştiente şi iresponsabile a precedeccesorilor mei, CIA a fost sprijinul principal al lui ben Laden şi al al-Qaidei. Să nu uităm lecţia atentatului contra clădirii federale de la Oklahoma, din 1995, când PRT s-au grăbit să atribuie lumii arabe această tragedie. Deşi sunt convins că încă nu ştim totul despre atenatul de la Ojlahoma City, este clar că lumea arabă nu a avut niciun amestec în această chestiune.

În stadiul actual, o mulţime de întrebări rămân fără răspuns : cu privire la teroriştii implicaţi. Nu se ştie cum de aceştia au putut pătrunde pe teritoriul nostru, cum de au putut acţiona nestingheriţi. De ce ţara noastră a fost lipsită de orice apărare anti-aeriană vreme de o oră şi cincisprezece minute ? Am ordonat o anchetă imediată asupra acestor puncte şi am acceptat demisia generalului Myers, din armata Aeriană, a vice-preşedintelui statului-major al armatelor şi a generalului Bernhard, a cărui agenţie, NORAD, nu şi-a îndeplinit, astăzi, angajamentele asumate în faţa poporului. Avem toate motivele să credem că CIA, FBI, NSA, serviciul de imigrare şi naturalizare nu au funcţionat corect, conform informaţiilor fragmentare de care dispunem. Am acceptat demisia şefilor acestor agenţii şi a adjuncţilor lor principali. De asemenea, am acceptat demisia ministrului Apărării şi a adjunctului său, a miniştrilor Justiţiei, Transporturilor şi Securităţii naţionale, întrucât devenise evident că aceştia nu pot continua a servi în mod eficace naţiunea, după imensa tragedie petrecută pe timpul mandatului lor. Pe bună dreptate, profesorii, inginerii căilor ferate, medicii şi alţi specialişti răspund pentru activitatea lor de zi cu zi. Cu atât mai mult trebuie să răspundă de activitatea lor acei miniştri ai guvernului care nu ne-au servit bine astăzi.

O altă întrebare care se pune este aceea a prăbuşirii turnurilor World Trade Center, la câteva minute după şocul produs de ciocnirea lor de câte un avion. După cum ştiţi, aceste prăbuşiri constituie anomalii absolute în istoria zgârie-norilor. În mod special, nimic nu explică prăbuşirea clădirii WTC-7, la orele 17^{00}, care nu a fost lovită de niciun avion. În consecinţă şi conform măsurilor de urgenţă, pentru retragerea victimelor de sub dărâmături cer diviziei 7, Vânători de Munte, să preia controlul întregii zone WTC şi să o considere ca fiind locul crimei. Ea va lua toate măsurile necesare pentru păstrarea dovezilor de care avem nevoie pentru a şti ce s-a petrecut. Nicio bucată de fier, niciun bulgăre de moloz nu trebuie mişcat înainte de

efectuarea unei anchete amănunțite. Contrar celor citite și auzite prin intermediul PRT, obiectul zburător ce a lovit Pentagonul nu a putut fi identificat. Se pare că nu putea fi vorba de un Boeing 757 și în niciun caz de zborul AA-77. În ce privește tragedia de la Shanksville încercăm să aflăm dacă acest avion a fost doborît de propriile noastre forțe și de ce. La locul acestor catastrofe s-au deplasat unități militare de prim ajutor, care lucrează sub ordinele mele și a căror loialitate față de Constituție este ireproșabilă.

Cea mai importantă problemă care se pune este dacă teroriștii de astăzi au beneficiat de ajutorul și colaborarea unor Americani, inclusiv de aceea a unor membrii ai guvernului nostru. Am creat o unitate specială de anchetatori federali care acționează sub ordinele mele și nu dă seama decât în fața mea. Prima sarcină a acestei unități constă în descoperirea motivelor absenței apărării anti-aeriene și violării procedurilor standard NORAD și FAA. A doua sarcină a acestei unități este verificarea listelor de agenți dubli FBI și CIA, actualmente infiltrați în grupurile teroriste, pentru a descoperi cum au fost ei îndrumați și controlați și dacă nu s-au produs, printre ei, anumite defecțiuni. Unitatea de anchetatori federali va trebui să determine de ce procedurile noastre de supraveghere și celelalte forme de vigilență nu au funcționat corect, de ce criminalii nu au putut fi depistați pe această cale.

În ce privește FBI-ul, cer Congresului să mă ajute pentru desființarea acestei organizații de o ineficacitate tragică. După Ruby Ridge, Waco, laboratorul de criminologie FBI, Wen Ho Lee, Jocurile Olimpice de la Atlanta, Richard Jewel și documentele subtilizate în timpul procesului McVeigh, s-a ajuns acum la acest 11 Septembrie 2001. FBI nu și-a putut reveni după corupția și proasta gestiune din timpul celor 50 de ai domniei lui J. Edgar Hoover, despre care se știe astăzi că era nedemn de orice funcțiune publică. FBI numără mulți funcționari devotați, dar aceștia sunt blocați într-o structură coruptă și incompetentă. În consecință, FBI-ul este desființat prin decret prezidențial cu aplicare imediată. Pentru moment, această agenție funcționează încă sub direcția asistentului meu special pentru securitatea interioară.

Pentru a face lumină asupra celor petrecute astăzi, am nevoie de ajutorul tuturor cetățenilor. Dacă cineva crede că știe ceva important, îl voi asculta. Sunați la Casa Albă și vorbiți cu unul dintre asistenții mei, special mobilizați în acest scop. Dacă un agent federal încearcă să falsifice unele dovezi sau să vă intimideze pentru a vă face să spuneți ceea ce nu ați văzut, nici auzit, acestea mă interesează.

Trebuie să descoperim dacă agenții unor servicii secrete străine sau alți cetățeni străini sunt implicați în cele petrecute astăzi. În mod temporar mă numesc director CIA, în care calitate voi examina îndeaproape toate operațiunile străine efectuate pe sol american. Nicio agenție străină nu va fi scutită de acest examen și vă promit un raport complet asupra primelor rezultate.

În plus față de anchetele imediate menționate, numesc încă o comisie de anchetă pentru studiul evenimentelor de astăzi, care va emite un al doilea aviz privind eventualele disfuncțiuni. Cer senatorului democrat Byrd să fie președintele acestei comisii, iar republicanului Lawrence Walsh, procurorul din afacerea Iran-Contra, să accepte funcția de vice-președinte. De asemenea, am invitat în această comisie fostul ministru al Finanțelor, O'Neill, fostul Președinte Carter, generalul Zinni și fostul guvernator de Illinois, Ryan. În plus, solicit participarea activă a unor personalități externe și universitari care au criticat politica din ultimii ani a guvernului nostru. Invit pe Susan Sontag, Eric Foner, Noam Chomsky, Chalmers Johnson, Howard Zinn și Seymour Gersh în această comisie de anchetă, care îl poate ancheta și apăra chiar și pe Dracu, dacă aceasta ne permite găsirea adevărului și împlinirea justiției.

Ei vor primi toate abilitările de securitate necesare, pe care le voi elibera personal, dacă va fi cazul. Voi supraveghea îndeaproape ridicarea rapidă a secretului ce interzice accesul la documentele indicate de comisie, pentru a putea comunica publicului rezultatele obţinute. Niciunul dintre noi nu a uitat eşecul Comisiei Warren, care nu se va repeta însă sub preşedenţia mea.

Îmi amintesc cuvintele Preşedintelui Eisenhower în urma asasinării Preşedintelui Kennedy : poporul american nu se va lăsa călcat în picioare. Vă cer să sprijiniţi guvernul şi instituţiile constituţionale, să nu vă lăsaţi tentaţi de ură, frică, agresiune sau paranoia. Vă promit că oricine vor fi ei, cei ce ne-au lovit astăzi vor răspunde curând în faţa justiţiei.

Aceste atacuri ignobile nu vor putea schimba destinul marii noastre naţiuni. Vom rămâne noi înşine, în marea tradiţie americană a doctrinei Monroe, a politicii de bună vecinătate şi a sistemului Brettton Woods, a planului Marshall şi a celor patru libertăţi ale Cartei atlantice, începând cu dreptul de a ne trăi viaţa fără de frică.

Eventualitatea altor atacuri în zilele şi săptămânile viitoare nu poate fi exclusă. În virtutea sarcinilor ce asum şi a responsabilităţilor constituţionale ce îmi sunt încredinţate vă cer tot sprijinul, mai ales în zilele şi săptămânile viitoare.

25 SEPTEMBRIE 2001 : CE AR FI SPUS UN ADEVARAT PRESEDINTE

Un adevărat Preşedinte ar fi aruncat o privire pe discursurile lui Cicero în faţa Senatului roman, pentru a zădărnicii lovitura de Stat proiectată de aristocratul Lucius Sergius Catilina, în anul 63 îen, care prevăzuse să ia puterea prin masacrarea conducătorilor politici romani. De asemenea, un adevărat preşedinte s-ar fi putut gândi la discursul generalului de Gaule din 1962, în care acesta îşi exprimă decizia de a rezista la tentativa de lovitură se Stat a celor patru generali fascişti din Alger.

Dragii mei concetăţeni,

După cum v-am promis, seara aceasta vă prezint raportul anchetelor privind evenimentele de la 11 Septembrie, care au constituit sarcina principală a guvernului vostru în aceste ultime săptămâni. Informaţiile pe care vi le aduc astă seară sunt foarte grave, în direct raport cu calamităţile din ultimele zile, pe care le cunoaşteţi cel puţin în parte.

După cum, mulţi dintre voi o ştiţi, în dimineaţa de 11 Septembrie, Casa Albă a primit un mesaj telefonic zicând « următorul va fi Ingerul ». Acest cuvânt, « Îngerul » este numele de cod secret al avionului meu oficial, Air Force One. Era deci o ameninţare de a distruge Air Force One, ba chiar mai mult : după cum am înţeles imediat, era posibil ca această ameninţare să vină de la autorii atacurilor teroriste din 11 Septembrie. Exista posibilitatea ca acest grup, oricare ar fi el, să aibă acces la codurile utilizate de guvernul nostru, exista riscul iminent ca grupul terorist să posede cuvintele de cod şi semnalele corespunzătoare, susceptibile de a servi pentru a trage rachete balistice termo-nucleare asupra unor ţări străine, sau chiar contra noastră, pe teritoriul nostru. Un dublu al trusei sau servietei cunoscută sub numele de «football», care mă urmează peste tot, ar fi putut fi în mâinile complotiştilor. De aceea, împreună cu câţiva bodigarzi, m-am decis să ajung cât mai rapid posibil la QG-ul comandamentului strategic aerian din Nebraska, pentru a contracara prin chiar prezenţa mea fizică şi imediată, de comandant şef, orice ordin de atac ilegal, susceptibil de a fi dat de către infama reţea teroristă, ce a declarat războiţării noastre într-un mod atât de

clar. Intenția mea era de a asuma direct și personal controlul forțelor de descurajare sau prevenție nucleară a țării, în fața oricăror manifestări, de oriunde ar fi venit ele.

În drum spre QG-ul din Nebraska, am primit un appel telefonic care preciza această amenințare. Cineva s-a prezentat purtător de cuvânt al unei organizații secrete de agenți clandestini și forțe speciale, un grup subversiv și insurecțional servind de instrument unei mafii de indivizi foarte puternici, bogați și necruțători. Acest om mi-a spus că organizația sa orchestrase atentatele dela WTC și Pentagon pentru a frâna declinul inexorabil al puterii americane în lume, proces care, după el, fusese posibil datorită neglijenței predeccesorilor mei și a mea personal. El mi-a cerut să fac o declarație publică, televizată, pentru a acuza de aceste atacuri teroriste al-Qaida, Oussama ben Laden, Afganistan și Irak, anunțând proiectul guvernului nostru de a invada și ocupa aceste două țări. Iranul, Pakistanul, Arabia Saudită, a adăugat el, ar putea urma ceva mai târziu. Dacă nu aș fi acceptat acest ultimatum, complotiștii erau gata să utilizeze cuvintele de cod din posesia lor pentru a lansa arme nucleare peste Cairo, Bagdad, Teheran, Rabat, Tunis, Karachi, Djakarta, Damsc, Fenian, Riyad, Havana și alte orașe încă. Asta va declanșa, mi-a spus el, un război de o sută de ani între civilizații, război care odată început nu va mai putea fi oprit. Am spus acestui purtător de cuvânt, că grupul lui și el însuși sunt vinovați nu numai de trădare, că în același timp sunt niște sinucigași. Federația Rusiei ar fi putut interpreta tirul rachetelor ca începutul unei prime lovituri americane contra țintelor rusești și ar fi putut replica declanșând procedurile ei de ripostă nucleară, prin utilizarea mijloacelor de care dispun înainte ca acestea să fie distruse la sol. Republica populară Chineză putea face la fel. Aceste țări puteau crede că guvernul nostru a intrat pe mâna unor iresponsabili, că singura lor șansă de securitate constă în a replica urgent pe plan militar. Purtătorul de cuvânt a recunoscut că acest pericol există, dar că este de datoria mea să îl previn acceptând exigențele manipulatorilor terorismului, care implicau atacarea de către Statele Unite a Afganistanului și Irakului, plus asigurarea controlului deplin asupra guvernului saudian. Într-un acces de lăudăroșenie, el a adăugat că grupul său dorea acest conflict mondial și sângeros, care mie îmi dădea de gândit. El considera că un război mondial cuprinzând întreaga planetă era preferabil declinului relativ al Statelor Unite de care, după el, noi eram responsabili, eu și cei asemenea mie.

În acel moment, țara noastră înfrunta cel mai mare pericol din întreaga sa istorie. Acceptarea ultimatumului și angajarea războiului contra țărilor arabe și musulmane citate ar fi lansat Statele Unite într-un ocean de șantaj, minciuni și evenimente imprevizibile. Mafia teroristă manifesta pretenții și exigențe tot mai mari. Dependența de acest terorism, dacă el ar fi fost victorios, ar fi otrăvit viața noastră națională pentru zeci de ani, poate chiar pentru secole. Dacă aș fi cedat, aș fi devenit o marionetă în mâinile complotiștilor, pentru toată durata mandatului actual, dacă nu pentru întreg restul vieții mele. Pe de altă parte, riscul unui război mondial era imediat. Am decis că singura soluție onorabilă și conformă angajamentului meu de prezervare, protejare și apărare a Constituției constă în înfruntarea teroriștilor. În acest context am ajuns la QG-ul din Nebraska și am pus capăt discuției cu purtătorul de cuvânt al rebelilor.

Apoi am pus pe picior de război mai multe unități ale Serviciului Secret și ale informațiilor armatei de Uscat, sub comanda unor ofițeri loiali, cărora le-m acordat toată încrederea mea. I-am pus la curent cu ceea ce știam și i-am însărcinat să descopere rețeaua mafioților puciști, să o neutralizeze. Acești bărbați și femei de un patriotism ireproșabil s-au pus imediat pe treabă și în 72 de ore am luat cunoștință de liniile generale ale complotului. Iată ce am aflat până acum.

Un grup de activiști al-Qaida, manipulați de câțiva ofițeri tretanți corupți, din CIA, au ales ziua de 11 Septembrie pentru a deturna mai multe avioane, a le forța

să aterizeze şi a utiliza pasagerii ca ostateci pentru forţarea eliberării unor unor prizonieri deţinuţi în Egipt şi Arabia Saudită. Printre aceşti activişti al-Qaida figurau mai mulţi agenţi dubli, controlaţi şi ei de elemente corupte din propriile noastre servicii de informaţii. Este vorba de indivizi descompuşi, de proastă calitate, formaţi pe infrastructura dezafectată de după afacerea Iran-Contra.

În acea zi, apărarea noastră anti-aeriană a fost total absentă, între altele din cauza unor exerciţii aeriene simultane, în diverse puncte ale Americii de Nord. Un anumit număr de ofiţeri cu funcţii importante în NORAD, în birourile locale din Roma, Statul New York şi FAA par să fi fost implicaţi în complot. Profitând de un soi de inerţie colectivă, ei au trecut peste procedurile operaţionale standard bine cunoscute şi clare de vreme îndelungată, care stabileau modul de cooperare între FAA şi NORAD, trimiţând astfel într-o direcţie rea avioanele de vânătoare-interceptare restante, unele dintre acestea fiind expediate de partea cealaltă a Atlanticului. Anchetele în curs vor conduce probabil la noi arestări.

Aparent, agenţii al-Qaidei ignorau că avioanele deturnate de ei erau echipate cu o nouă tehnologie, permiţând teleghidarea lor de la un centru de comandă aflat la sol. Această nouă tehnologie şi nu abilitatea îndoielnică a piraţilor aerului a permis avioanelor să îşi atingă ţintele cu precizia care s-a văzut.

Şocul produs de avioanele care le-au ciocnit, nu ar fi fost suficient pentru prăbuşirea turnurilor. După informaţiile de care dispunem, prăbuşirea clădirilor WTC 1, 2 şi 7 s-a datorat unei tehnologii de demolare controlată, adică încărcăturilor de substanţe explozive depuse în aceste clădiri de către reţeaua teroristă, ai cărei agenţi ar fi penetrat acolo cu câteva zile sau săptămâni mai înainte, chipurile pentru executarea unor lucrări de întreţinere şi securitate. Nu am putut încă rezolva toate probleme puse de Turnurile Gemene, întrucât energia folosită provine de la o tehnologie ce depăşeşte cunoştinţele noastre obişnuite. Vom redeschide această discuţie mai târziu. Deocamdată, cu tot regretul trebuie să vă spun că am fost constrâns să îl arestez pe primarul din New York care, în mai multe rânduri, a încercat să distrugă probele doveditoare de la locul diverselor crime.

Cât despre Pentagon, acesta nu a fost lovit de un avion deturnat ci de o rachetă a armatei americane, lansată de un avion aflat deasupra Virginiei Apusene. Nu ştim încă ce s-a întâmplat cu zborul AA-77 şi cerem tuturor cetăţenilor să ne ajute în cercetările noastre. Racheta trasă asupra Pentagonului pare să fi implicat o întreagă unitate a armatei Aerului din Ohio. Cei mai mulţi dintre aceşti trădători au fost arestaţi.

Avionul care şi-a sfârşit zborul la Shanksville a fost doborît în mod cinic, sub ordinele unui complotist ce ocupa o înaltă funcţie în cadrul NORAD. Această cârtiţă ştia că pasagerii reuşiseră să neutralizeze piraţii slab înarmaţi şi să preia controlul avionului. Trebuia să se evite, cu orice preţ, ca piraţii respectivi să fie interogaţi de autorităţi, întrucât în acest fel ar fi ieşit la iveală dimensiunile colosale ale unui complot în care, deşi animaţi de cele mai rele intenţii, ei nu erau decât nişte pioni sau ţapi ispăşitori. Evident. cârtiţa respectivă nu voia ca avionul să fie examinat la sol, întrucât astfel s-ar fi descoperit echipamentul de telecomandă care, dintr-un motiv necunoscut, nu a funcţionat până la capăt. În mod cinic şi criminal, această cârtiţă a ordonat avioanelor de vânătoare să doboare acest zbor, deşi el se afla foarte departe de orice ţintă interesantă pentru complotişti.

Mai mulţi membri şi agenţi FBI au fost inculpaţi pentru obstrucţionarea justiţiei prin distrugerea înregistrărilor camerelor video de securitate din jurul Pentagonului şi pentru intimidarea unor martori oculari ai celor petrecute la Pentagon şi la Shanksville. De altfel, membrii ai laboratoarelor de criminologie FBI şi NTSB au fost surprinşi pe când încercau să saboteze înregistrările de voci din cockpit, ale

avioanelor implicate. Înregistrările ce au putut fi recuperate concordă cu darea de seamă pe care v-o prezint, cu privire la evenimentele din 11 Septembrie.

Din păcate trebuie să vă vorbesc şi despre trei sinucideri misterioase, ce au intervenir la nivelul cel mai înalt al guvernului nostru, şi care au cauzat atâtea speculaţii în ultimele zile. Vice-Preşedintele a fost găsit mort în buncărul său din « R ». Coronerul a stabilit că este vorba de o sinucidere, moartea datorându-se unui comprimat de cianură de potasiu. La aceeaşi concluzie s-a ajuns şi în cazul fostului secretar adjunct de la Apărare, câteva ore mai târziu, în aceeaşi zi. Cam în acelaşi moment, şeful de stat-major al armatelor şi-a zburat creierii în chiar biroul său din cadrul Pentagonului. Nu pot decât să confirm că un mandat de arestare fusese emis pentru fiecare dintre aceştia trei, de către marele juriu federal însărcinat cu anchetarea tragicelor evenimente de la 11 Septembrie.

Rebeliunea batalionului Delta Force, bazat nu departe de Fort Bragg, în Carolina de Nord, a fost neutralizată de către trupele la sol şi aviaţia rămase fidele. Apelul la rebeliune contra guvernului legal şi în favoarea loviturii militare de Stat nu a fost urmat.

Aţi aflat probabil că un fost demnitar, însărcinat cu lupta anti-teroristă, şi mai mulţi înalţi funcţionari CIA/FBI au dispărut de aproximativ două săptămâni. Se crede că aceştia au fugit în străinătate. Confirm că pentru fiecare dintre ei s-a lansat un mandat internaţional de arestare. De asemenea, mai multe dispariţii s-au semnalat şi printre ziarişti, probabil nu fără legătură cu tulburările politice din ultima vreme. Vă pot asigura că niciodată procedurile noastre constituţionale nu au fost aplicate cu mai multă corectitudine şi vigoare. Nu avem închisori secrete, nici prizonieri secreţi. Aşa ceva nu voi tolera niciodată. Tribunalele noastre constituţionale funcţionează şi vor continua să funcţioneze la lumina zilei.

S-au descoperit anumite complicităţi între reţeaua de pucişti mafioţi din ţara noastră şi anumite agenţii şi servicii secrete străine. Unul dintre acestea este MI-6, serviciul secret al Angliei. În urma raidului executat de Scotland Yard deasupra QG-ului MI-6, la Oxford Circus ca şi a demisiei forţate a lui Tony Blair, voi continua colaborarea cu noul Prim ministru laburist, pentru a eradica orice alt element insurecţional mafiot care ne-ar fi putut scăpa printre dgete. Vom continua să urmărim cu atenţie situaţia din alte câteva ţări, despre care credem că au jucat un anumit rol în complotul şi atentatele teroriste dela 11 Septembrie. Regret că generalul Sharon a refuzat să coopereze cu noi şi invit Congresul să se gândească la reacţia oficială pe care va trebui să o adoptăm în acestă delicată chestiune.

Mulţumesc Preşedintelui Putin al Federaţiei Ruse şi conducătorilor Republicii Populare Chineze pentru înţelepciunea şi moderaţia lor, mai ales în cursul dimineţii de 11/9 când reţeaua rebelă a făcut pregătiri vizibile în vederea unor trageri nucleare. Sunt sigur că după ce au rezistat acestei furtuni, marile puteri vor şti să revină pe calea măsurilor drepte şi a restaurării încrederii reciproce, în cursul întâlnirii la nivel înalt de săptămâna viitoare.

Îndată ce se va putea, alte şi alte detalii vă vor fi comunicate. În încheiere, aş vrea să spun câteva cuvinte despre starea lumii.

Nu spun că terorismul este fructul spontan al sărăciei şi al mizeriei. Mai curând, sunt sigur de contrariul : în general, terorismul este organizat de către o instanţă externă, adesea de către un guvern sau o reţea ce acţionează în sânul unui guvern. Totuşi, sărăcia şi mizeria furnizează terenul, mediul indispensabil în care teroriştii îşi recrutează ţapii ispăşitori, sau în care diversele servicii secrete crează ceea ce numim terorism şi terorişti. În lumea actuală, aproximativ două miliarde de oameni trăiesc cu

mai puțin de un dolar pe zi, șase sute de milioane de oameni, adică aproximativ populația Europei, nu au un acoperiș deasupra capului. Un miliard și jumătate de bărbați și de femei nu dispun de apă potabilă. Cu aproape un miliard de persoane lipsite de un loc de muncă, rata șomajului din lumea noastră este de circa 33%, adică o treime. În anii 30, cînd un astfel de fenomen s-a produs în țara noastră, l-am numit cu toții marea criză. Astăzi trebuie să înțelegem că suntem în fața unei crize economice mondiale, de o gravitate fără precedent.

Două treimi din populația mondială (65%) nu au telefonat niciodată, 40% nu dispun de curent electric la domiciliu, ceea ce pune chestiunea urgentă a electrificării rurale și urbane. În lumea noastră, în jur de 40000 de oameni mor zilnic de boli ușor de îngrijit, precum dizenteria, alte 40000 mor lunar din cauza unor războaie puerile, adesea înfometate în mod cinic de grupuri mafiote de interese economice. Am în vedere mai ales criza din Africa, unde nivelul de viață a scăzut cu aproximativ 20% în ultimii 20 de ani.

În 89 de țări, situația actuală este mai rea decât la începutul anilor 90. Aproximativ 175 de milioane de oameni, adică 3% din omenire își părăsesc țara an de an, în căutarea disperată a unui loc de muncă, a hranei de zi cu zi. Pe piața sclavilor din Europa de Sud, prețul unei ființe umane, în acest moment, este de aproximativ 4000 de Euro. Față de toate acestea, 258 de persoane, cei mai mari bogătași din lume, posedă sub formă de bunuri și alte surse active mai mult decât trei miliarde de săraci printre cei mai săraci. Sper că sunteți de acord cu mine că o astfel de lume nu poate fi stabilă. Totuși, aceasta este lumea noastră, lumea de astăzi. Vreau să utilizez puterea mea de Președinte pentru a ameliora această situație. În acest sens, fac appel la Congres și la toți cetățenii pentru a susține eforturile de creare a unei noi ordini economice mondiale, una mai justă, mai echitabilă, mai prosperă și mai dinamică.

Criza brutală cu care ne-am confruntat este o experiență ce trebuie să ne incite a reînnoi atașamentul nostru la cele mai nobile valori. Deceniul de mondializare, de societate pluriculturală și multi-etnică s-a dovedit un eșec colosal, pentru noi ca și pentru alții. Trebuie să găsim un mijloc mai bun, mai omenesc și mai echitabil de organizare și rezolvare a problemelor întregii planete. În acest scop, trebuie să lucrăm în colaborare strânsă cu aproape 200 de State suverane, să elaborăm detaliile unei vieți comune, căci fiecare țară are dreptul său fundamental la dezvoltare economică, științifică, tehnologică, la propria sa demnitate. Imperialismul trecutului le-a privat de aceste drepturi. De acum, acest imperialism a ajuns el însuși la pubela Istoriei. Pe viitor, obiectivele mele fundamentale vor fi pacea și dezvoltarea economică, cele două fețe ale uneia și aceleiași realități. În aceste ultime luni, lumea noastră a cunoscut o serie de convulsiuni, catastrofe și schimbări brutale. Sunt sigur însă, mai sigur ca niciodată că pot conta pe susținerea poporului american pentru a aduce lumea pe calea cea bună. Odată în plus, vă cer la toți ca în rugăciunile voastre să faceți un loc și victimelor recentei noastre tragedii.

Bună seara.

IX. 15. CONCLUZII

În acest stadiu, am ajuns la concluziile următoare :

Afirmaţia guvernului că pretinşii piraţi ai aerului au acţionat fără să fie detectaţi de către supravegherea oficială nu poate fi susţinută. Dovezi şi argumente imbatabile arată că aceştia au acţionat în coordonare cu un grup existând în chiar sânul guvernului. Cu alte cuvinte, aceşti pretinşi piraţi aerieni au fost agenţi dubli, de care ne putem servi

înainte de a-i abandona şi « arunca » la coşul de gunoi, adică au fost nişte simpli ţapi ispăşitori.

Afirmaţia guvernului că patru avioane ar fi fost deturnate, piratate şi pilotate de patru piraţi aerieni, desemnaţi apoi de către FBI, *depăşeşte limitele realităţii fizice şi tehnice.* Aceste avioane au fost probabil ghidate, către ţintele lor, prin teleghidare de la distanţă. De asemenea, afirmaţia guvernului că slăbiciunea apărării anti-aeriene s-ar datora confuziei este absurdă şi nu poate fi susţinută. După toate probabilităţile, apărarea anti-aeriană a fost sabotată de către cârtiţele din sânul guvernului.

Afirmaţia guvernului că un Boeing 757-200 a lovit Pentagonul este o imposibilitate fizică evidentă. Obiectul zburător care a lovit Pentagonul nu poate fi decât o rachetă de croazieră.

Afirmaţia guvernului că cele două Turnuri Gemene WTC s-au prăbuşit sub impactul avioanelor şi al incendiilor ce au urmat este imposibilă din punct de vedere fizic. Căderea turnurilor nu poate fi explicată decât prin demolarea controlată, prin utilizarea probabilă a unei metode neobişnuite încă, bazată pe noi principii fizice.

Afirmaţia guvernului după care imobilul WTC-7 s-a prăbuşit ca urmare a unui incendiu este şi ea imposibilă din punct de vedere fizic. Această prăbuşire seamănă foarte bine cu o demolare controlată, de tip obişnuit, deja cunoscut şi aplicat înaintea acestor evenimente.

Având în vedere dispersiunea geografică a resturilor avionului respectiv, afirmaţia guvernului că zborul UA-93 s-a prăbuşit din cauza luptei ce a avut loc în cockpit este şi ea imposibilă din punct de vedere fizic. Toate urmele de la locul prăbuşirii ultimelor resturi ale avionului arată că el s-a dezintegrat mai întâi în plin zbor, fiind doborât de un avion militar american.

Refuzul guvernului de a ancheta în ce priveşte aranjamentele prealabile şi delictele de iniţiere în opţiunile de vânzare American Airlines şi United Airlines, confiscarea totală a dovezilor rămase după distrugeri, interzicerea fotografierii, confiscarea fotografiilor şi a filmelor video din camerele de luat vederi, intimidarea martorilor oculari de către poliţaii complici din FBI şi multe alte incidente arată că suntem în faţa unei tentative de creare a unei perdele de fum din partea întregului guvern al Statelor Unite, din partea aşa numitului *establishment* al oligarhiei mafiote ce a infestat viaţa publică a ţării noastre.

IX. 16. GEORGE W. BUSH : PRIMUL ZOMBI DINTRE PRESEDINTII STATELOR UNITE

In fundul Infernului lui Dante, în partea a treia a celui de al nouălea cerc al trădătorilor, numit *Tolomeu*, Dante şi Virgil întâlnesc un anumit frate Alberic, din Florenţa. *Tolomeu* este destinat trădătorilor ce au înşelat încrederea celor ce i-au primit cu braţele deschise. Fratele

Alberic prezintă însă o particularitate neobişnuită : aparent el continuă să trăiască pe pământ, deşi sufletul său suferă, în profunzimile Iadului, toate chinurile meritate de trădători. Ca unul ce ştie de ce suferă, de ce este chinuit de Scaraoţki în persoană şi de toţi drăcuşorii Tălpii Iadului creştin, Fratele Alberic explică lui Dante şi lui Virgil că în cazurile de trădare deosebit de odioasă, cum figurează el în dosarele Satanei, sufletele celor blestemaţi părăsesc corpurile sau carcasele din carne şi din oase, ducându-se direct în fundul celor mai adânci cazane cu smoală fierbândă, de care dispune prea-sfânta şi binecuvântata instituţie a Iadului creştin, mult mai necesară decât instituţia Sfântului Rai, unde râurile de lapte, ţărmurile de mămăligă şi mana cerească din turtă dulce rămân veşnic neatinse pentru că în afară de Sfântul Petrică, de la Poarta centrală şi e vreo doi sau trei sfinţişori, ce joacă barbut sau ţintar, între sfintele slujbe, nu vezi în Rai ţipenie de suflet. Cât despre trupurile sau carcasele rămase pe pământ, după ce sufletele respective au ajuns în fundul Iadului, ele par în viaţă, se mişcă şi chiar vorbesc într-un fel. Nu mai este însă vorba de o viaţă omenească, pentru că aceste tinichele sunt animate nu de un suflet omenesc, ci de unul drăcesc, de un demon, sau un drac, cum se spune. Deşi aparent este construit tot din carne şi din oase, corpul respectiv nu mai adăposteşte un om ci un drac, « un drac de om », adică un zombi. Aceasta a fost soarta lui George W. Bush, care şi-a trădat jurământul depus pe Constituţia Statelor Unite, devenind un sperjur mizerabil, o lichea sub jugul reţelei de mafioţi pucişti, cârtiţe şi draci împieliţaţi, ce continuă să guverneze cea mai mare putere a lumii, cu speranţa de a transforma planeta Pământ în cel mai eficace Sfânt Iad ce va fi existat vreodată în lumea lui Dumnezeu. De atunci, corpul sau tinicheaua omenească numită George W. Bush este animat de un drac, ce face şi desface totul la Casa Albă şi nu numai acolo.

CAPITOLUL 10

X. 1. ANTRAXUL

Survenit în octombrie 2001, episodul antraxului[83] trebuie considerat parte integrantă din operaţiunea 11 Septembrie 2001. Atentatele de la 11 Septembrie 2001 au terorizat în mod foarte eficace populaţia urbană, întrucât nimeni nu ştia când, în ce fel şi care alt sau alte oraşe vor veni la rând. Totuşi, deşi la adăpost de avioanele sinucigaşe, gazele mortale, diversele tipuri de bombe, rachete, şi alte minuni americane, populaţia din vastele câmpii şi spaţii rurale ale Statelor Unite nu s-a crezut nici ea cu adevărat în siguranţă. Fiecare familie, fiecare persoană dispune de o cutie poştală, care poate deveni punctul de difuziune al unei boli mortale. Cea mai umilă persoană, cel mai anonim individ ce locuieşte într-un fund de lume nu poate şti niciodată dacă una dintre scrisorile depuse în cutia poştală nu a fost cumva contaminată de sporii mortali ai bolii cărbunelui sau a antraxului. În acest fel, gestul banal de a privi corespondenţa sosită în cutia poştală a devenit dintr-o dată întâlnirea brutală cu războiul biologic al marii şi proslăvitei civilizaţii americane, marea dătătoare de lecţii democrate, foarte sincere, desigur, ale lumii actuale.

De asemenea, atacurile cu antrax au oferit administraţiei Bush şi FBI-ului, un excellent pretext de a încetini cercetările şi paraliza curiozitatea cercetătorilor celor petrecute la 11 Septembrie 2001. Scrisorile contaminate cu antrax, adică « antraxate », conform termenului ce s-a răspândit cu viteza luminii, au furnizat un motiv de slujbă în plus pentru agenţii FBI, o nouă corvoadă, de natură să-i împiedice pe cei mai curioşi dintre ei, să scoată la lumină secretele explozive ale celor petrecute ăe 11 Septembrie. Pe 10 octombrie, agenţii FBI fură împiedicaţi să continue anchetarea dosarului 11/9 pe motiv că a intervenit dosarul mai subtil şi mai periculos, numit antrax.

În acelaşi timp, dacă privim lucrurile mai de aproape, atacurile cu antrax pot deveni călcâiul lui Ahile al întregii operaţiuni 11/9 : în acest punct şi sub acest aspect apare foarte clar relaţia de la cauză la efect ce merge până la laboratoarele blindate ermetic, ce fabrică arme chimice şi biologice, fără să mai vorbim de alte instalaţii militare ale guvernului federal al Statelor unite. Antraxul nu poate fi fabricat într-o peşteră din munţi, de către banda lui ben Laden, sau de orice altă echipă de

83. Termenul englezesc de *anthrax* desemnează nu numai bacilul acestei boli ci şi boala respectivă, cunoscută şi sub numele de boala cărbunelui, provocată, bineînţeles, de acest bacil. (NT).

Palestinieni, disperaţi ai soartei, sătui să privească America îmbuibată, ce mestecă zi şi noapte, inclusiv când doarme, se pare, nevinovata sfântă taină americană a gumii de mestecat care, bineînţeles, şi ea poate deveni vehicolul antraxului. Devenit armă de luptă şi, potenţial chiar de nimicire în masă, antraxul nu poate fi obţinut decât în laboratoarele de biologie de la Fort Detrick (Maryland), ale armatei, eventual în alte câteva centre de acelaşi tip, din subordinea altor guverne, la fel sau aproape la fel de democrate. Faptul că antraxul a putut deveni o armă de luptă, de şantaj şi de teroare publică este prin el însuşi un motiv să-i bănuim pe cei ce au construit şi finanţat laboratoarele respective, că exact asta au dorit. Aici nu mai poate fi vorba de principiul lui «unde dai şi unde crapă ». Când cultivi moartea la fiecare pas, când ţi-e gândul numai la moartea celorlalţi, nu trebuie să te miri că te poţi întâlni cu ea în propria cutie poştală, pe ziarul cumpărat de la chioşc şi chiar în sfânta cuminecătură, de la biserică, ce ar putea deveni ultima îmbucătură. Aşadar, odată în plus suntem în faţa complicităţii dintre guvernul american şi atentatele teroriste dirijate contra acestei ţări şi contra locuitorilor ei.

Afacerea Antrax furnizează un exemplu perfect de obstrucţie a justiţiei de către FBI. După ce scrisorile « antraxate » au servit de pretext pentru paralizarea şi stoparea curiozităţii publice şi a cercetărilor chestiunii 11/9, agenţii FBI astfel plimbaţi de la Ana la Kaiafa, de la avioane la antrax nu mai ştiu nici cum îi cheamă. De altfel, credincios tradiţiei sale de manipulare, dezinformare şi tembelizare a populaţiei, FBI-ul a susţinut vreme îndelungată că orice microbiologist poate deveni un ucigaş. Lista suspecţilor potenţiali a fost însă mult mai restrânsă : o duzină, poate chiar mai puţin. Pentru a stabili o listă realistă de suspecţi, FBI trebuia să admită că principala sursă de antrax nu putea fi decât laboratorul sau laboratoarele guvernului american. Pe de altă parte însă, FBI nu putea spune asta întrucât astfel s-ar fi redeschis dosarul 11/9, care de fapt trebuia închis. După câtva timp a fost identificat un oarecare Stephen Hatfill, fost cercetător în materie de război biologic, chipurile nemulţumit de paralelismul căilor ferate, ce l-ar fi tulburat – altfel spus un ţap ispăşitor ieşit parcă din Ieduţa năzdrăvană a lui Bush. Odată scos din cutie, noul ţap ispăşitor a fost arătat cu degetul, turnat de unii şi de alţii, fără să fie inculpat oficial. De ochii lumii, FBI cloci un scenariu de faţadă, secă o baltă întreagă la Frederick (Maryland), fără să îl acuze de nimic pe Hatfill.

Mai întâi, reacţia guvernului Bush arată ea însăşi întinderea şi gravitatea naturii mafioto-oligarhice a societăţii noastre. Bush şi ciracii lui de la Casa Albă s-au pus pe înghiţit « *Cipro* », un antidot al antraxului. Problema este că ei şi alţii au început să înghită Cipro înainte de declanşarea crizei antraxului, ceea ce spune suficient cu privire la punctul de plecare al psihozei respective. Deputaţii, senatorii

şi întreg personalul tehnic al Congresului primiră doze de Cipro imediat ce scrisorile infectate începură să sosească la Capitoliu, birourile tuturora fură închise. Cât despre poştaşii negri, administraţia poştelor ar fi vrut să-i oblige a continua lucrul în localuri contaminate şi respinse ideea de a le distribui *Cipro* în mod gratuit. Şeful serviciilor postale americane (USPS), desemnat chiar de Bush, declară că orice critică a modului în care poşta americană era condusă de către el echivala cu a facilita activitatea teroriştilor.

Nu putem exclude ipoteza că boala cărbunelui a fost destinată să se transforme într-o vastă epidemie, cu mii şi zeci de mii de victime. De altfel, orientarea primelor atacuri cu antrax oferă o primă faţă a orientării politice a epidemiei, către anumite victime. Primul destinatar al unei scrisori antraxate a fost un ziar bulevardier ce şi-a datorat reputaţia dezvăluirii conduitei dezordonate şi uneori ilegale a două cucoane toxico-dependente direct de tovarăşul preşedinte Bush-43. Ceilalţi destinatari de primă oră fură senatorii Daschle şi Leahy, primii opozanţi ai legii PATRIOT ACT şi ai altor măsuri liberticide reclamate de Bush şi de Ashcroft.

La 10 şi 11 octombrie, exact o săptămână după primele cazuri, FBI contactă universitatea Iowa, la Ames. De şaptezeci de ani, această universitate colecţiona eşantioane din toate matricele, genealogiile şi filierele ereditare cunoscute, ale agentului patogen al bolii cărbunelui. În plus, ea furniza eşantioanele necesare pretinşilor cercetători farmaceutici din laboratoarele ce produceau arme biologice. Se pare că imediat după primul telefon FBI, universitatea din Iowa şi-a distrus întreg depozitul de antrax. Nu este greu de imaginat ce a inventat FBI-ul pentru a obţine această distrugere, mai ales că depozitul din Ames dispunea probabil de soluţia ce ar fi permis rezolvarea fără ambiguităţi a chestiunii punctului de plecare al scrisorilor antraxate. Analiza compoziţiei chimice şi a ADN-ului sporilor conţinuţi în scrisori arătă că aceştia proveneau dintr-o cultură realizată la Ames. Cu ajutorul eşantioanelor din depozit s-ar fi putut determina cu precizie lotul ce a servit la contaminarea scrisorilor şi retrasa astfel calea birocratică de la universitatea Iowa la agenţia ce antraxase şi expediase scrisorile. Iată ce a scris despre asta *New York Times* :

> Puţin după primul caz de boală a cărbunelui, FBI declară că el nu are nicio obiecţie la distrugerea stocului de eşantioane antrax deţinut de universitatea Iowa. Cercetătorii ştiinţifici implicaţi în această anchetă au arătat că stocul de eşantioane Iowa ar putea conţine codurile genetice utile tocmai bunului mers al anchetei. Anchetatorii criminali nu s-au deranjat să viziteze prea multe intreprinderi, laboratoare şi instituţii ştiinţifice care posedau echipamentul necesar şi capacitatea de a fabrica antraxul foarte violent expediat prin poştă senatorului Tom Daschle, liderul majorităţii din Senat. Mai mulţi directori de laboratoare au arătat

că, în interogatoriile lor, anchetatorii puneau mai ales întrebări de ordin general, puţin susceptibile de a scoate la iveală noi dovezi concrete.

Sursa iniţială a tuturor dovezilor dispare.

După scurte consultări cu FBI, universitatea de Stat din Iowa-Ames a distrus sporii de antrax reuniţi de peste 70 de ani şi conservaţi în peste 100 de flacoane. O variantă a ceeace s-a numit tulpina din Ames a cauzat moartea, prin inhalaţie, a unui bărbat din Florida, ceea ce provocă îngrijorarea universităţii pentru propria sa securitate. Controversa iscată a pornit de la faptul că certcetătorii ştiinţifici au arătat că graba de a distruge tulpinele acestor spori a şters urmele foarte importante cu privire la antraxul găsit în scrisorile trimise Congresului şi unor ziare sau reviste.

Unii au pretins că, de fapt, stocurile de tulpini antrax ale universităţii Iowa nu ar fi putut rezolva misterul scrisorilor ucigaşe. Alţi oameni de ştiinţă au susţinut însă că numai comparaţia precisă între antraxul care a ucis patru persoane şi o tulpină din stocul universităţii Iowa ar fi putut indica modul în care bacteria a fost izolată şi dacă aceasta fusese sau nu fusese pusă la dispoziţia cercetătorilor. Această comparaţie ar fi furnizat anchetatorilor elementele indispensabile pentru descoperirea identităţii asasinului.

Indiferent de cunoştinţele lor ştiinţifice, reflexul oricăror buni detectivi ar fi trebuit să îi determine a se opune distrugerii a tot ceea ce, mai de aproape sau mai de departe, ar fi putut constitui o dovadă sau o simplă indicaţie permiţând interpretarea corectă a unei dovezi. Bineînţeles, FBI-ul s-a ascuns în dosul ignoranţei sale incontestabile, dar nu absolute. După Bill Tobin, specialist în metale şi fost cercetător la laboratorul criminal din Washington, instituţie de tristă reputaţie şi scandal după scandal, « în această chestiune FBI-ul a fost în aceeaşi măsură ca şi publicul pe picior greşit. Este irealist să ceri la 7000 de agenţi să devină de azi pe mâine specialişti în materie de agenţi bioterorişti [sic], de mijloace posibile pentru sustragerea sau şterpelirea mijloacelor tehnice de diseminare discretă dar mortală a sporilor ucigaşi în mijlocul populaţiei americane ».

După doctorul Martin Jones, specialistul în antrax al universităţii de Stat din Louisiana, « dacă aceste culturi ar fi încă în viaţă, ele ar putea servi pentru clarificarea acestei afaceri sumbre » de spori ucigaşi expediaţi prin poştă. Ronald Atlas, preşedinte al Societăţii americane de microbiologie, cel mai mare grup din lume de « profesionişti ai germenilor », a considerat că distrugerea dovezilor deţinute de universitatea din Iowa prezintă vaste implicaţii juridice. El afirmă că « în mod potenţial, s-au pierdut astfel dovezile ce ar fi putut fi utile » în cadrul anchetei juridice (*New York Times* : « Experţii consideră că FBI a blocat ancheta în chestiunea antrax », 11 nov. 2002). Evident, încă de la bun început FBI şi-a sabotat propria sa anchetă, ceea ce constituie încă un caz de obstrucţionare a justiţiei de către cârtiţele ce taie şi spânzură în FBI. Cât despre Comisia 11/9, e a fost ca lumânarea la capul mortului : luminează mai mult de-o groază, dar nu învie, nici nu

mântuie, cel mult umple buzunarele unora… La fel şi Comisia 11/9 care a trecut sub cea mai desăvârşită tăcere întreaga afacere antrax ca şi permananta opoziţie, paralizie şi obstrucţie a justiţiei de către FBI.

Cam la o săpămână după 11 Septembrie, scrisorile antraxate încep să sosească la birourile ziarului bulevardier Sun, din Florida, distribuit în marile suprafeţe comerciale dar şi în cercurile senatoriale (senatorii Daschle, Leahy şi alţii), *NBC News*, *New York Post* şi altele. La 5 octombrie, Bob Stevens, responsabilul foto de la Sun, muri de boala cărbunelui, ca şi o serie bună de poştaşi din Washington, deşi, oficial, s-a vorbit numai de cinci morţi. Sporii de antrax descoperiţi în scrisori au fost produşi printr-o foarte specială şi sofisticată concasare, urmată de îmbrăcarea ulterioară cu un stat de siliciu, procedură specifică laboratoarelor americane. Antraxul irakian, de exemplu, este îmbrăcat în bentonită, un amestec de siliciu şi de aluminiu.

Un enorm tapaj publicitar s-a făcut în jurul articolelor Barbarei Hatch Rosenberg, fostă funcţionară guvernamentală, microbiologistă a universităţii din New York şi a Federaţiei oamenilor de ştiinţă americani. Articolele şi în general activitatea acestei Rosenberg fuseseră susţinute cu un entuziasm, nu foarte firesc, de către Institutul internaţional pentru Pace, din Stokholm (SIPRI) şi de ecologişti radicali din tulpina Greenpeace. FBI orchestră o serie de « scăpări » dezagreabile la adresa lui Rosenberg, de unde s-a dedus existenţa unei operaţiuni *pseudo-countergang*, adică anti-mafie ! Teza fundamentală a lui Rosenberg era că vinovatul pentru atentatele cu antrax ar fi un asasin izolat, nemulţumit că a fost concedoat de către Institutul de cercetări militare a bolilor infecţioase (USAMRIID, la Fort Detrick, Maryland, lângă Frederick). Evident, pista unui asasin izolat îndepărta bănuiala unei vaste reţele de cârtiţe în sânul guvernului federal, deşi aceasta de pe urmă era mult mai probabilă. De fiecare dată când operaţiuni foarte complicate şi dificile sunt puse pe seama unui solitar supărat pe lumea înconjurătoare, trebuie să ne gândim la o dezinformare specifică serviciilor de poliţie a gândirii. De exemplu, panica din jurul scrisorilor antraxate a fost enorm amplificată pentru simplul fapt că ea venea, cronologic, după cele petrecute la 11 Septembrie. Să fi fost vorba de o simplă coincidenţă ? Nu cumva autorii operaţiunii antrax îşi pregătiseră tulpinele de spori ucigaşi mult înainte de 11 Septembrie, întrucât sporii aceştia nu se cumpără de la farmacie. Cum ar fi putut solitarul Hatfill să aranjeze coincidenţa matematică a presupuselor sale acţiuni de pustnic în ale microbiologiei cu evenimentele spectaculoase de pe întinsul cerului Statelor Unite, de la 11 Septembrie ? Odată în plus, suspectul numărul 1 nu poate fi decât una sau mai multe dintre mafiile corupte ale guvernului din umbră, nu un solitar nemulţumit de viaţă.

De altfel, aceasta nu a fost singura operaţie de dezinformare pe frontul terorist antrax. Fostul director CIA, James Woolsey, neo-conservator în solda cabinetului de avocaţi ai Congresului naţional irakian condus de Ahmed Chalabi, începu o foarte viguroasă campanie pentru a acuza Irakul. În plus, o scisoare anonimă fu trimisă poliţiei, fără îndoială în septembrie, acuzându-l de terorism pe un savant american de origine egipteană, recent concediat de către USAMRIID. FBI l-a interogat pe acesta, fără să îl poată acuza de nimic. Conţinutul scrisorii nu a fost publicat, dar Rosenberg consideră că ea ar fi fost expediată de către cel vinovat. Iată ce declara Rosenberg în ianuarie 2002 :

> De mai multe luni, FBI ştia precis că afacerea antrax este o chestiune internă a Statelor Unite. Guvernul estimează la 200 numărul oamenilor de ştiinţă ce au lucrat în ultimii cinci ani pentru programul american antrax. Conform unui vechi savant ce a lucrat pentru Apărarea americană, numărul de colegi ai lui, cu suficientă experienţă practică şi acces necesar la antrax ar fi inferior cifrei de 50. Unele surse bine informate au transmis FBI-ului liste de suspecţi cu motive mai mult sau mai puţin credibile, fără să mai socotim că prin propriile sale eforturi, despre care vom vorbi mai încolo, FBI-ul urma nişte indicii care ar fi putut conduce la dovezi acuzatoare. Practic, astăzi, FBI ar trebui să aibă o idee despre identitatea vinovatului. Doi factori explică ignoranţa publicului şi raritatea informaţiilor divulgate : teama că detaliile compromiţătoare ar putea deveni publice şi necesitatea păstrării secretului pentru a reuni suficiente dovezi în vederea condamnării vinovatului.

În rest, Rosenberg este de acord că sporii ucigaşi nu au putut proveni decât dintr-un laborator american.

> Toţi sporii de antrax din scrisorile analizate provin din aceeaşi tulpină Ames ce figurează şi în baza de date a universităţii Nord din Arizona (utilizată pentru identificare). Contrar celor presupuse iniţial, nu există mai mult de 20 de laboratoare ce posedă tulpinile antrax ale universităţii din Ames. De altfel, numele a 15 dintre acestea sunt accesibile oricui, în literatura de specialitate. Dintre acestea, numai patru laboratoare din Statele Unite au posibilitatea să transforme antraxul în armă de nimicire în masă. Trei dintre aceste patru sunt laboratoare militare, ultimul fiind un sub-tretant al guvernului.

Rosenberg îşi bazează concluziile pe analiza tehnică a sporilor de antrax :

> Concentraţia extraordinară (1000 de miliarde de spori pe gram) şi puritatea antraxului din scrisori sunt caracteristice materialului obţinut printr-un procedeu american optimizat. Procedeul optimizat, de transformare a antraxului în armă, este secret. Bill Patrick, inventatorul său, care deţine cinci brevete despre acest procedeu, afirmă că el implică o combinaţie de produse chimice. Nimic nu dovedeşte că o altă ţară ar poseda această formulă. La microscop, antraxul din scrisori nu pare concasat. Sporii concasaţi sunt uşor de recunoscut, întrucât conţin spărturi. Procedeul american optimizat evită concasarea. Eşantionul Daschle conţine o formă specială de siliciu utilizată de procedeul american. El nu

conţine bentonită (substanţa utilizată de irakieni). În eşantioanele de spori din scrisori, s-a observat « îmbrăcarea» acestora care este specifică procedeului secret american.

Teza lui Rosenberg este că expeditorul scrisorilor antraxate cunoştea bine un studiu ce evoca recursul la un scenariu de acest gen, pentru o acţiune teroristă. Acest studiu fusese întocmit cu doi ani înainte de către expertul în arme pe bază de antrax, Bill Patrick, de la USAMRIID :

> Un raport confidenţial din februarie 1999, discută reacţiile necesare în caz de atac cu antrax pe cale poştală – raport declanşat printr-o serie de false scrisori contaminate, autorul lui fiind William Patrick, inventatorul procedeului de fabricare de arme antrax, în cadrul unui contract între CIA şi SAIC[84]. Acest raport descrie ceea ce putea face armata dar şi ceea ce ar fi putut face un terorist… Raportul preconiza aproximativ 2,5 grame de antrax pentru o scrisoare (scrisoarea senatorului Daschle conţinea 2 grame) şi prevedea o calitate inferioară celei din scrisoarea Daschle. Dacă vinovatul a avut acces la informaţiile necesare pentru isprava sa, înseamnă că el a posedat o abilitare în chestiuni de securitate şi mijloace de acces la informaţii confidenţiale. De asemenea, se poate ca el să fi citit acest raport, din care s-a putut inspira.

Rosenberg a făcut portretul ucigaşului cu antrax : « Acesta lucrează în bio-apărarea americană, posedă un doctorat în această branşă a biologiei, trebuie să fie un American de vârstă medie, care are experienţa muncii cu agenţi patogeni periculoşi (între care antraxul) şi ştie cum să evite contaminarea. Acest om lucrează pentru un sub-tretant CIA din regiunea Washington, este vaccinat contra antraxului şi are acces la informaţii confidenţiale. Într-un fel sau altul, acest om a lucrat, în trecut, pentru laboratorul USAMRIID şi are încă acces, îl cunoaşte pe Bill Patrick, care l-a învăţat, desigur, anumite lucruri despre fabricarea armelor pe bază de antrax. El are o pregătire şi o experienţă în materie de ştergere a dovezilor, având probabil legături cu UNSCOM, a avut probabil conflicte cu o agenţie guvernamentală şi dispune de un local privat pentru stocarea şi pregătirea materialului său. Acest personaj şi-a fabricat singur scrisorile, eventual a beneficiat de unele încurajări periferice. El corespunde profilului FBI, posedă competenţele necesare, îndemânarea, temperamentul şi în general calităţile ce se caută în CV-ul candidaţilor pentru anumite funcţii, probabil că deja a fost interogat de către FBI ». (Barbara Hatch Rosenberg, « Analiza originii atacurilor cu antrax », 17-31 ian. 2002).

În toamna lui 2001, FBI-ul inundă centrul New Jersey cu pliante comportând un eşantion dis scrisul ucigaşului. De asemenea, tot atunci FBI a trimis 32000 de chestionare unor microbiologişti americani dintre care majoritatea lucrau în domenii fără nicio legătură

84. Science Applications International Corporation, important subtretant al Pentagonului. (NT).

cu laboratoarele guvernamentale de antrax. Evident, a fost vorba de o operaţiune de frecare a vânturilor şi a altor curenţi de aer, pentru a evita ca guvernul să rămână dacă nu singurul suspect, în orice caz suspectul numărul 1. George Monbiot de la *Guardian* tratã aceastã farsã de « soi de "anchetă" ce ar conveni probabil pentru uciderea fără martori a cuiva căruia nu i se cunosc niciun fel de duşamani. Cu alte cuvinte, în loc de a se ocupa de suspecţii potenţiali, FBI aruncă năvodul peste întreaga populaţie» americană. Monbiot semnală că a telefonat unui purtător de cuvânt FBI. « L-am întrebat, de ce spuneţi că pista se răceşte, când indicaţiile sunt atât de numeroase ? "Cercetările continuă", a răspuns purtătorul de cuvânt. L-am întrebat iar : "Nu cumva pentru că această pistă conduce la un birou al guvernului)". El a închis telefonul ! ». Monbiot presupune că această reticenţă nu este fără legătură cu perdeauna de fum lansată de Statele Unite faţă de violarea tratatelor internaţionale privind războiul biologic, în măsura în care, « fabricarea de către armată a armei antraxului, de exemplu, contravine direct atât convenţiilor privind armele biologice cât şi dreptului internaţional, cazul proiectului său de testare a microbilor vii în "camere aerosolizante" la Centrul de chimie biologică din Edgewood, situat tot în Maryland. De asemenea, cazul dezvoltării ciupercii modificate genetic, capabilă să ucidă recoltele de coca din Columbia, sau a bacteriilor OGM destinate să distrugă materialele de orice fel ale forţelor inamice. După cum a descoperit grupul de cercetători Project Sunshine, acestea nu ar fi decât un minuscul eşantion al programelor de cercetare biologică ofensivă şi ilegală, finanţate în secret de către Statele Unite. Câţiva savanţi eminenţi au lăsat să se înţeleagă că ancheta FBI a fost dusă cu mai puţină rigoare decât s-ar fi cuvenit, pentru că autorităţile federale aveau ceva de ascuns. Bineînţeles, FBI i-a etichetat pe aceştia drept teoreticieni ai complotului. Totuşi, există un punct dincolo de care incompetenţa nu este suficientă pentru a explica eşecul. (*The Guardian*, 21 mai 2002).

Aparent, acesta ar fi fost şi punctul de vedere al Barbarei Hatch Rosenberg. În *New Yorker* din 18 martie 2002, Nicholas Lemann, care o prezintă în mod agreabil, semnalează că, după părerea ei, programul de arme biologice al Statelor Unite, care nu admit niciun fel de control, ar putea să violeze convenţia din 1972, privitoare la armele biologice. Dacă atacurile cu antrax ar fi opera unui savant izolat, contrariat şi dement, atunci ar trebui întărită paza intenaţională contra oricăror eventualităţi de acest gen. Exigenţa fundamentală a lui Rosenberg constă în a controla acest program. Asta nu ar fi rău, dar nici nu ar fi tot.

Către sfârşitul lui iunie 2002, FBI obţinu un mandat de percheziţie a locuinţei Doctorului Steven Hatfill, 48 de ani, cercetător în bio-

apărare ce a lucrat la Fort Detrick, Mariland. Hatfill replică imediat că era victimă a unei vânători de vrăjitoare. Pe când trăise în Rhodezia, el studiase nu departe de o şcoală având acelaşi nume cu acela care figura pe falsa adresă de pe dosul plicurilor antraxate (*The Guardian*, 28 iunie 2002).

Peste câteva zile, la 2 iulie, Nicholas D. Kristof, cronicar la *New York Times*, îl desemnă pe Hatfill ca « Domnul Z », afirmând că FBI ar trebui să îl aresteze ca terorist al antraxului. « Dacă Dl Z ar fi Arab de origine, el ar fi fost închis de multă vreme. E timpul ca FBI să acţioneze : ori îl urmăreşte mai energic, cercetând toate pistele utile şi trecându-i antecedentele prin ciur şi dârmon, ori îl dezvinovăţeşte, pentru a risipi toate acete bănuieli ». FBI nu a făcut însă nici una, nici alta.

Kristof şi alte ziare ostile lui Hatfill afirmară că la sfârşitul anilor 70, forţele speciale rhodeziene atacaseră cu antrax fermele deţinute de Negri, încercând să îl implice pe Hatfil. La 12 august 2002, Hatfill dădu o conferinţă de presă în cadrul căreia negă totul, odată în plus. La sfârşitul lui august 2002, două pagini de publicitate plătită din *Washington Times* afirmară că ucigaşul cu antrax trebuie să fie membru al armatei Statelor Unite, având probabil acces la resursele extra-bugetare şi la laboratoarele secrete de război biologic. Dacă nu, atunci trebuie să fi fost cineva cu acces la documentele SAIC, privitoare la trimiterea antraxului prin poştă. Autorul acestei publicităţi era Pete Velis, care afirmă că Steven Hatfill nu este vinovat. El susţinea că dovezile arătau că pregătirea scrisorilor începuse cu doi ani în urmă, scopul operaţiunii fiind politic : sperierea Americanilor pentru a angaja Statele Unite într-o politică de securitate interioară la vreme de război, nu pentru a ucide oameni nevinovaţi. El a subliniat că ţintele acestor atacuri figurau printre cei mai virulenţi opozanţi ai « extinderii puterii executive şi ai Securităţii interne în timp de război », citând, de exemplu, scrisoarea preşedintelui comisiei judiciare a Senatului, Patrick Leahy (Vermont). Raportul SAIC, despre care Velis spunea că « specifică tot ce trebuie pentru trimiterea antraxului prin poştă », lăsa să se înţeleagă că expeditorii trebuie să fi fost un grup de ofiţeri cu acces la acest raport (*Washington Times*, 26 aug. 2002). În ajun, Hatfill şi avocatul său dădură o a doua conferinţă de presă, care a beneficiat de o bună publicitate în presă, denunţând tactica anchetei FBI şi pe ministrul Justiţiei John Ashcroft.

După ce a fost şi ea interogată de către FBI, Barbara Hatch Rosenberg declară că agenţii respectivi au întrebat-o în mai multe rânduri dacă un grup de savanţi ai guvernului ar putea căuta să îl acuze pe Hatfill. De asemenea, ea arătă presei că FBI « nu a încetat să o întrebe dacă ea credea că ar putea să existe un grup în cadrul bio-

apărării care ar încerca să arunce bănuielile pe Hatfill ». (*Washington Times*, 3 aug.2002).

Cu toată gesticulaţia FBI-ului, era clar că antraxul provenea din rezervele guvernului american şi că ancheta a fost sabotată chiar de către cei care s-au făcut că o efectuează. În vara lui 2004, devenise evident că FBI nu va rezolva niciodată ancheta antrax, pentru că nu trebuia ca populaţia să înţeleagă că terorismul ar putea proveni şi că provine dintr-un laborator american, militar sau civil, nu dintr-o grotă îndepărtată. Cât despre Hatfill, acesta era probabil un ţap ispăşitor.

X. 2. TRAGATORII DE ELITA DIN REGIUNEA WASHINGTON

În toamna lui 2002, o serie de împuşcături şi rafale mortale plasă, odată în plus, întreaga regiune Washington în angoasă şi teroare. Totul a început în comitatul Montgomery (Maryland), extinzându-se apoi către Virginia. Ca şi în alte cazuri, au fost acuzaţi trăgătorii de elită, aşa numiţii *snipers*, un fel de partizani şi nu tocmai, fiind vorba de oameni formaţi în cadrul anumitor unităţi militare şi de poliţie. Orice anchetă valabilă ar fi trebuit să înceapă cu lista acestor trăgători de elită-*snipers*, antrenaţi de armata oficială, mai ales proaspeţii pensionari ai acesteia, adică oameni puşi pe liber şi nemulţumiţi din această cauză. Odată în plus însă, o anchetă cinstită ar fi pus guvernul în poziţia de suspect numărul unu. Odată în plus, FBI a refuzat să-şi facă datoria. Ca orice poliţie de pe lume, FBI-ul nu este nici el în slujba poporului, ci a guvernului – iar acesta, ca în orice « democraţie » se cam ştie ce poate fi. Cum necum, nu se putea fără un simulacru de anchetă, care a fost încredinţată lui Charles Ramsey, şeful poliţiei din comitatul Montgomery. Neglijând să aibă în vedere trăgătorii de elită sau *sniperii*, acesta se comportă ca şi cum autorii rafalelor ar fi fost simplii trecători. Ramsey iniţie un serviciu telefonic special, anunţând că contează pe informaţiile cetăţenilor pentru a pune mâna pe autorii rafalelor ucigaşe. Apoi trecură săptămâni, trecură luni… După fiecare rafală ucigaşă se organizau barage rutiere, se înconjurau zone întregi dar nu s-a găsit nimic, nimeni nu a fost prins. Staţiunile locale de radio difuzară scurte convorbiri cu trăgătorii antrenaţi ce afirmară că nimeni dintre ei nu ar face aşa ceva, că ei sunt oameni întregi şi că pentru nimic în lume nu ar trage în populaţia dezarmată.

În sfârşit, la un moment dat s-a primit o informaţie ce a permis identificarea unui automobil cu doi suspecţi ce fură surprinşi pe când dormeau într-un parching, pe autostrada I-270. S-a aflat că cel mai în vârstă făcuse un stagiu de trăgător de elită în armata americană. Împreună cu partenerul lui mai tânăr, ambii au fost clasaţi în categoria de psihopaţi rătăcitori şi solitari. Afacerea terorizase vreme de două

luni capitala națională și întreaga regiune, plus Congresul american, Curtea supremă și diversele ministere. Ea reîmprospătase și reînviase oroarea de după evenimentele de la 11 Septembrie, furnizând un fond social imediat pentru alegerile din noiembrie 2002. De data asta nu a fost nevoie să se recurgă la al-Qaida și organizația mitică a acesteia.

CAPITOLUL XI

XI. 1. DELICTE DE INITIERE, TELEFOANE CELULARE, MI- 6 SI MOSSAD

O săptămână după 11 Septrmbrie, Institutul de luptă contra terorismului (ICT, desemnat uneori sub numele de Institut internaţional de poliţie contra-teroristă) de la Herzilya (Israel), a atras atenţia asupra operaţiunilor de iniţiere foarte suspecte în domeniul opţiunilor de vânzare (*put options*) ale acţiunilor companiilor United Airlines şi American Airlines, ale căror avioane au fost implicate în atentatele de la 11 Septembrie. Articolul lui Don Radlauer se intitula « Marţea neagră : cele mai importante delicte de iniţiere din lume ». Radlauer descoperise că între 6 şi 10 septembrie, opţiunile de vânzare pentru United Airlines (UAL) crescuseră cu 9000%. În joia precedentă lui 11 Septembrie, opţiunile de vânzare pe titlurile UAL crescuseră de 285 de ori faţă de media zilnică. American Airlines înregistrase şi ea o creştere de 6000% a valorii opţiunilor de vânzare faţă de media obişnuită. În plus, s-a observat o creştere brutală a dobânzii pe termen scurt pentru acţiunile societăţilor de curtaj ce îşi aveau birourile în turnurile WTC. Opţiunile de vânzare Morgam Stanley s-au multiplicat de 27 de ori iar cele descoperite pe Merrill Lynch făcuseră şi ele un salt de 12 ori peste nivelul normal. La toate acestea se adăuga neobişnuita cumpărare a bonurilor pe 5 ani ale Trezoreriei, titluri ale guvernului american considerate printre cele mai active şi mai sigure instrumente de protecţie în caz de catastrofă mondială.

Opţiunile de vânzare sunt pariuri riscate pe declinul valorii unei acţiuni date, la un termen precis. Dacă cursul scade, operatorul ce cumpără aceste drepturi de vânzare a acţiunilor încasează beneficii superioare de mai multe ori investiţiei sale. Vânzarea descoperită a acţiunilor unei societăţi constituie un alt mijloc de a profita de o scădere prevăzută. La 19 septembrie, emisiunea CBS *60 Minute* menţiona că « în după-amiaza precedentă atentatelor, semnele de alarmă răsunară în mod neobişnuit pe piaţa opţiunilor pe acţiuni în Statele Unite ». La 20 Septembrie, *Bloomberg Business News* menţiona că « s-ar putea să fim în faţa celei mai oribile şi diabolice forme de delict de iniţiere observată vreodată în întreaga istorie… Dacă ar fi vorba de o coincidenţă, asta ar fi cea mai extraoridinară dintre cele ce vor fi existat vreodată în istoria omenirii ».

În general se consideră că CIA urmăreşte toate tranzacţiile bursiere importante, inclusiv în domeniul sensibil al opţiunilor de vânzare în timp real, în cadrul supravegherii prin programele sale ECHELON şi

PROMIS. Foarte curând, *San Francisco Chronicle* menţiona că « o sursă ce cunoaşte bine tranzacţiile United Airlines a identificat banca de afaceri Deutsche Bank Alex. Brown (A. B. Brown), filială americană a giganticei Deutsche Bank, ca fiind banca ce a servit la cumpărarea cel puţin a unora din aceste acţiuni ». (Marrs, p. 60). Alex. Brown (A. B. Brown), cea mai veche bancă de afaceri din Statele Unite, ce fusese absorbită de Bankers Trust în 1997, avea numeroase contacte cu CIA. Până în 1998, preşedintele ei fusese A. B. « Buzzy » Krongard, care demisionase atunci şi devenise consilier al directorului CIA, George Tenet. La 26 martie 2001, Krongard beneficie de o importantă promovare în sânul CIA (Marrs, p. 90).

Comisia de operaţii bursiere (SEC) şi banca centrală germană Bundesbank promiseră că vor lămuri această afacere. Foarte curând însă, nimeni nu a mai pomenit de delictele de iniţiere cu ocazia evenimentelor de la 11 Septembrie. Oligarhia financiară nu avea niciun interes să continue o anchetă care, în mod inevitabil, ar fi pus în dificultate versiunea oficială privind cele petrecute la 11 Septembrie. Bineînţeles, Comisia 11 Septembrie se grăbi să lichideze această afacere prin câteva linii foarte ipocrite şi înşelătoare.

> Alegaţii foarte răspândite privind delicte de iniţiere comise în preajma lui 11 Septembrie se bazează pe dările de seamă ale activităţii bursiere neobişnuite, anterioare lui 11/9, privind societăţi ale căror acţiuni au suferit pierderi după atentate. Într-adevăr, au avut loc unele tranzacţii neobişnuite, toate au putut fi însă explicate în mod cât se poate de banal. Astfel, volumul opţiunilor de vânzare a crescut considerabil în societăţile mamă United Airlines, la 6 septembrie, şi American Airlines, la 10 septembrie, ceea ce a părut suspect la un moment dat. Totuşi, ancheta care a urmat a arătat că aceste operaţiuni nu au avut nimic comun cu 11 Septembrie. Un singur investitor instituţional, bazat în Statele Unite, dar care nu are absolut nicio legătură cu al-Qaida, a cumpărat 95% din opţiunile de vânzare United Airlines la 6 septembrie, în cadrul unei strategii bursiere prelungită încă la 10 septembrie, când *a cumpărat* 115000 acţiuni American Airlines. De asemenea, o mare parte din tranzacţiile American Airlines ce păreau suspecte la 10 septembrie, a putut fi atribuită unui buletin informativ privind opţiunile de afaceri în Statele Unite, faxat abonaţilor la 9 septembrie, care recomanda exact această operaţiune. Aceste exemple ilustrează genul de dovezi care au fost examinate de către comisie. SEC, FBI şi alte agenţii din mediile bursiere au angajat mijloace enorme în anchetarea acestei chestiuni, asigurându-şi inclusiv cooperarea unor guverne străine. Aceşti anchetatori au considerat că ceea ce părea suspect s-a dovedit, în toate cazurile, cât se poate de normal, de banal. (Comisia 11 Septembrie, p. 498, nota 130).

Iată deci un exemplu de modul absurd cum răspunde Comisia 11 Septembrie la chestiunile privind anumite lucruri petrecute înainte, în timpul sau după evenimentele de la 11 Septembrie. Nu este vorba de a şti dacă « singurul investitor instituţional din Statele Unite », care este citat de comisie, « nu a avut într-adevăr legături cu al-Qaida ». Proble-

ma nu constă în legăturile sau nelegăturile lui cu al-Qaida ci dacă a fost sau nu a fost informat, în prealabil, despre atentatele ce urmau să aibă loc, astfel încât să îşi poată aranja afacerile, profitând din plin de nenorocirea programată a altora. Asta înseamnă delictul de iniţiere, nu absurdităţile unora şi altora pe tema al-Qaida. La urma urmei, această al-Qaidă nu este decât o organizaţie de ţapi ispăşitori brevetaţi de CIA, rolul lor principal fiind acela de a deturna atenţia de la chestiunea sau problema principală. Cât despre delictul, mai exact delictele de iniţiere, în legătură cu aranjarea prealabilă a afacerilor funcţie de desfăşurarea ulterioară a atentalelor programate, Comisia 11 Septembrie minte odată în plus.

De asemenea, Comisia 11 Septembrie a trecut sub tăcere un alt delict financiar de o enormă anvergură, despre care s-a vorbit mult mai puţin decât despre opţiunile de vânzare. O sumă anormal de mare, de aproximativ 100 de milioane de dolari în prelevări pe cărţile de credit, a fost tratată chiar în dimineaţa de 11 Septembrie pe computerele din WTC, înainte ca imobilele respective să fie distruse. Desigur, odată cu distrugerea clădirilor WTC au fost distruse şi computerele existente acolo. Totuşi, datele de pe aceste computere au putut fi recuperate, pentru un cost de aproximativ 25000 de dolari pentru fiecare disc dur. Nu s-a făcut nicio anchetă criminală şi nicio urmărire judiciară pentru deturnare de fonduri. Dimpotrivă, intreprinderea Convar, care a recuperat datele respective, a fost vândută societăţii Kroll Security, un fel de antenă CIA.

În plus, discurile dure nu rezistă la o temperatură de peste 70^0C. Întrucât oţelul se topeşte la 1535^0C, asta înseamnă cam de 22 de ori 70, temperatura la care se pierde un disc dur. Această deducţie înseamnă o nouă implozie a teoriilor absurde ce pretind că explică modul în care osatura de oţel a imobilelor WTC s-a topit sub efectul căldurii degajate de arderea mochetelor – pentru că benzina avioanelor s-a ars de fapt în primele minute după impact :

XI. 2. APELURI PE TELEFOANELE CELULARE ?

În zilele şi săptămânile de după 11 Septembrie, apelurile telefonice ale pasagerilor de pe avioanele deturnate, destinate corespondenţilor de la sol, au jucat un rol cheie în fabricarea versiunii oficiale 11/9. Dacă într-adevăr comisia 11/9 ar fi fost ceea ce se pretinde, ea ar fi trebuit să publice culegerea completă a transcrierii acestor convorbiri, ba poate chiar înregistrările sonore ale vocilor respective. Pe cât posibil, aceste apeluri telefonice ar fi trebuit să fie analizate foarte îndeaproape, în primul rând pentru a le determina autenticitatea. Este vorba de una dintre numeroasele sarcini pe care comisia 11/9 ar fi trebuit să le rezolve, dar de care aceasta a refuzat să se ocupe.

Dimpotrivă însă, comisia a decis să acorde încrederea ei mulţimii de spuse fragmentare, de la gura unora la urechea altora, referitoare la unele dintre apelurile telefonice respective, pe care apoi le-a utilizat fără niciun fel de verificare doveditoare, pentru a-şi etala teoria ei dinainte stabilită şi care avea să devină versiunea oficială.

Reunirea, trierea şi evaluarea acestor apeluri telefonice este o sarcină ce depăşeşte cadrul studiului nostru. Desigur, cu bunăvoinţa societăţilor de telefonie celulară şi a familiilor respective, această misiune ar putea fi asumată în cadrul unui efort distinct şi exhaustiv. Apelul prezumat al Barbarei Olson, care a fost discutat şi răsdiscutat în săptămânile de după 11/9, prezintă multe contradicţii, care au fost examinate de Geehard Wisnewski. Dificultatea majoră a apelului Barbarei Olson stă în faptul că singurul martor este Theodor Olson, procuror general al Statelor Unite şi figură centrală a clicii agresive şi reacţionare ce a jucat un rol de prim plan în chestiunea *Impeachment* a Preşedintelui Clinton şi în alte operaţiuni de destabilizare a guvernului legal. De altfel, acelaşi Olson a declarat în faţa Curţii supreme : «Foarte uşor putem imagina un număr infinit de situaţii în cadrul cărora funcţionarii guvernului pot avea motive perfect legitime pentru a furniza informaţii false ». (Yahoo News, 22 mars 2001). Fără a intra în detaliile numeroaselor chestiuni ridicate de versiunea disponibilă a apelurilor Barbarei Olson, putem omite fără pierdere acest material ce constituie o mărturie îndoielnică, obţinută prin « se zice că » din partea unei surse care nu este la adăpost de anumite bănuieli. Renumele de martir al terorismului, al Doamnei Olson, a permis cărţii[85] sale să devină un adevărat best-seller, la apariţia ei din octombrie 2001.

Celelalte apeluri prezintă contradicţii, unele în raport cu altele. După cum a remarcat Woody Box, cele două stewardese ale zborului AA-11, Betty Ong şi Amy Sweeny ar fi telefonat, fiecare în parte, pentru a semnala deturnarea în curs. Doamna Ong vorbeşte de piraţi ce vaporizează un gaz incapacitant, dar doamna Sweeny nu spune nimic despre asta. În schimb, doamna Sweeny declară că a văzut o bombă cu fire galbene, despre care doamna Ong nu spune nimic. Cele două stewardese vorbesc de evenimente constatate în locuri diferite ale avionului, ori aceste apeluri sunt false, simulate de către impostori bine antrenaţi, lucrând pentru serviciile de informaţii, în cadrul orchestrării generale 11 Septembrie ? Aceste chestiuni nu sunt lipsite de importanţă, dar ţin mai curând de categoria opinii, din care cauză nu îşi pot găsi locul aici.

Conform metodologiei folosite în acest studiu, ne vom întreba mai curând dacă în aceste pretinse apeluri telefonice ale victimelor găsim

85. *The Final Days : The last, Desperate Abuses of Power by the Clinton White House* [Ultimele zile: ultimul disperat abuz de putere al lui Clinton la Casa Albă].

ceva care ne-ar putea duce dincolo de opinii, până în domeniul imposibilităţii tehnice sau fizice. Răspunsul este pozitiv. Da, găsim, dar acest « da » este provizoriu şi parţial : dovezi convingătoare atestă că apelurile telefonice provenind din avioane ce zboară la peste 2400 de metri altitudine sunt adesea întrerupte şi chiar imposibile.

Comisia 11 Septembrie nu a încercat să afle dacă apelurile telefonice, din avioanele în zbor, sunt posibile, oricare ar fi altitudinea la care zboară avionul. Rămâne de văzut dacă apelurile telefonice sunt posibile fără dificultăţi de la 3000 de metri altitudine, 6000 sau 9000 de metri, vreme de câteva minute sau chiar mai multe. Unele din aceste apeluri telefonice au putut fi efectuate cu aparatele GTE Airfones, instalate pe dosul scaunelor situate în faţa fiecărui pasager şi care funcţionează cu ajutorul cărţii de credit. În general, aceste telefoane funcţionează convenabil la altitudini nu prea mari şi cam peste tot. Fără îndoială, alte apeluri telefonice au putut fi efectuate de pe telefoanele celulare, fără fir, în legătură cu care ne putem întreba dacă într-adevăr acestea puteau fi utilizate în modul care a fost descris.

XI. 3. APELURI TELEFONICE IMPOSIBILE LA O ALTITUDINE DE PESTE 2400 METRI

De mai mulţi ani, companiile aeriene interzic folosirea telefoanelor celulare în timpul zborului, pentru că semnalele lor interferează cu circuitele de navigaţie ale avioanelor. Din această cauză, multe persoane nu au încercat să telefoneze în cursul zborului. Dacă ar fi făcut-o, ar fi constatat că telefonul lor nu funcţionează prea bine sau chiar deloc. Având în vedere tehnologia disponibilă la data de 11 Septembrie 2001, Profesorul Michel Chossudovsky consideră că «ar fi fost foarte greu, chiar imposibil, să efectuezi o convorbire, cu un telefon celular, dintr-un avion zburând în plină viteză şi la peste 2400 de metri altitudine ».

Iată ce spune un expert citai de Chossudovsky : « Reţelele de comunicaţii fără fir nu au fost concepute să funcţioneze între pământ şi atmosferă. Specialiştii în telefoane celulare s-au mirat aflând existenţa comunicaţiilor telefonice între pasagerii avioanelor deturnate şi corespondenţii lor de la sol. Ei presupun că singura explicaţie a posibilităţii acestor apeluri şi a duratei lor este că avioanele zburau aproape de sol». (http://www.elliot.org/technology/2001/cellpermit.htm).

Imediat după 11/9, purtătorul de cuvânt AT&T declară unui ziarist: «Efectiv, faptul că apelurile telefonice de la 11 Septembrie au ajuns la destinatarii lor a fost un noroc… La înaltă altitudine, calitatea apelurilor nu este prea bună, ele fiind adesea întrerupte. Sub o anumită altitudine, deşi calitatea semnalului nu este prea bună, apelurile

noastre pot ajunge la destinatar şi chiar dura câtva timp » . (http://wirelessreview.commission/arabe/wireless_final_contact).
La câteva zile după publicarea raportului final al Comisiei 11 Septembrie, au apărut alte îndoieli cu privire la metodele ipocrite şi la modul de lucru al acestei comisii. De exemplu, companiile American Airlines şi Qualcomm au anunţat că, în curând, vor fi în măsură să ofere clienţilor lor o tehnologie nouă, fără fir, care va permite pasagerilor să îşi utilizeze telefoanele celulare în plin zbor, pe avioanele de linie. Faptul că acest anunţ, datat iulie 2004, este redactat la viitor, constituie o dovadă irefutabilă că astfel de apeluri telefonice nu au fost posibile înainte, de exemplu în septembrie 2001.
(http://www.qualcomm.com/press/releases/2004/040715_aa_testflight.html).

Suficient de importantă, această ştire şi inovaţie tehnică a atras atenţia presei, care a scris : « Călătorii îşi vor putea utiliza telefoanele lor celulare personale, începând cu 2006. La începutul acestei luni [iulie 2004], American Airlines a făcut încercări pe un avion amenajat în vederea apelurilor telefonice celulare ». (*Washington Post*, 27 iulie 2004). Această tehnologie este descrisă şi în *Aviation Week* :

> Qualcomm şi American Airlines caută mijloacele ce vor permite pasagerilor să îşi utilizeze telefoanele celulare din comerţ pentru comunicaţii în plin zbor, aer/pământ. Cu ocazie unui zbor de încercare, reprezentanţii guvernului şi ai presei şi-au utilizat telefoanele celulare comerciale, de a treia generaţie, funcţionând pe Codul Division Multiple Acces (CDMA), pentru a efectua convorbiri telefonice şi a trimite mesaje SMS prietenilor rămaşi pe pământ, respectiv a primi apelurile şi mesajele SMS ale acestora.

Pentru această încercare, un avion a decolat de la Dallas-Fort Worth, echipat cu antene, în faţa şi în spatele cabinei, pentru a transmite apelurile telefoanelor celulare către o mică staţie celulară de bază CDMA, îmbarcată şi ea. Prin intermediul acestei staţii celulare, apelurile de pe telefoanele private ajung pe satelitul Globalstar şi de acolo în reţeaua celulară terestră mondială. (*Aviation Week*, 20 iulie 2004). Inutil să adăugăm că nici acest serviciu, nici materialul respectiv, de generaţia a treia, nici staţia celulară CDMA, integrată în cockpit (funcţionând ca un turn de comunicaţii telefonico-celulare mobile, in interiorul avionului) nu erau operaţionale în septembrie 2001.

Conform experţilor în comunicaţii telefonice din şi către avioanele în zbor, factorul crucial pentru a determina dacă apelurile telefoanelor celulare, ale pasagerilor avioanelor deturnate, erau într-adevăr posibile atunci, este altitudinea avionului în momentul considerat. Îndată ce avionul a atins altitudinea de 2400 de metri, ceea ce adesea are loc în câteva minute după decolare, nu mai putem telefona cu ajutorul unui telefon celular. Singura condiţie pentru ca, cu telefoanele lor celulare, pasagerii să poată contacta telefonic prietenii lor sau autorităţile, este

ca avionul să zboare sub 2400 de metri. Chiar şi în acest caz însă, apelurile sunt de foartă proastă calitate. Chestiunea crucială este altitudinea la care zburau avioanele în momentul apelurilor telefonice respective. Raportul comisiei 11/9 pare să indice că un număr considerabil de apeluri telefonice au avut loc pe când avioanele zburau la peste 2400 metri altitudine. Vrem-nu vrem, nu putem trece peste acest impediment tehnic. A se vedea Michel Chossudovsky « Alte pete negre în versiunea oficială : apelurile telefonice din 11/9 ». http://globalresearch.ca/articles/CHO408B.html). Profesorul Dewdney a ajuns şi el la concluzii similare. Iată deci un alt punct în care Mitul 11 Septembrie şi Raportul comisiei cu acelaşi nume se bat cap în cap cu limitele şi realitatea posibilităţilor fizice[86].

XI. 4. MI- 6 ŞI MOSSAD

Atentatele cunoscute şi alte evenimente petrecute la 11 Septembrie în Statele Unite au fost organizate de către reţeaua pucisto-mafiotă şi oligarhică existentă în această ţară, sau/şi de o parte ocultă din cadrul guvernului de la Washington, nu însă fără un anumit ajutor extern. Între serviciile secrete străine ce şi-au adus contribuţia la realizarea scenariului evenimentelor 11/9, cel mai important pare să fie cunoscutul MI-6 din Anglia. Cooperarea şi interpenetrarea între agenţiile americane şi cele englezeşti este atât de evidentă şi de profund instituţionalizată încât comentatorii americani nici nu le mai iau în seamă. CIA şi MI-6 sunt un fel de gemeni siamezi, ce folosesc în comun un anumit număr de organe vitale. Această stare de fapt este deplânsă de mulţi dintre noi care cred că City din Londra, Coroana britanică, ministerul afacerilor Externe, faimosul Commonwealth sau Oxford Circus[87] sunt printre cele mai nefaste elemente ce influenţează viaţa noastră naţională. Din păcate, această realitate pare inconturnabilă.

86. Legat de telefoanele celulare: « celulele » sunt spaţii de transmitere a semnalului, pe care avioanele le traversează rapid, legăturile telefonice trecând de la una la cealaltă, de unde slaba calitate a comunicaţiei sau întreruperea acesteia. Totuși, niciuna dintre poveștile telefonice nu vorbește de slaba calitate a comunicației, lucru de mirare – mai puțin în cazul când ele au fost inventate, iar scenariștii nu s-au gândit să țină cont și de această eventualitate. Cât despre originea pretinselor convorbiri, există softuri polivalente ce pot imita orice, cu condiția de a avea un mic eșantion caracteristic, din vocea cuiva. Din punct de vedere tehnic este posibilă suprapunerea vocilor în timp real, cuvintele pronunțate de personajul A putând fi reproduse cu vocea lui B. Mulți nu acceptă această ipoteză pentru că tehnica respectivă nu le este familiară, nefiind comercializată, din motive de securitate. Aceeași neîncredere există față de deturnarea avioanelor prin telecomandă, deși niciunul din aceste scenarii nu este atât de complicat pe cât pare. Tehnologiile dublurii vocilor și ale telecomandei există de zeci de ani. Jucăriile telecomandate sunt ieftine și disponibile la tot pasul.
87. Sediul serviciului secret MI-6. (NT).

Tot ce se ştie, de la NSA la Fort Meade (Maryland) ajunge automat şi la GCHO la Cheltenham, Anglia, în contul acordurilor bilaterale privind schimbul de informaţii. Oarecare lumină în această chestiune s-a făcut când Claire Short a arătat că cutiile roşii pe care le primea de la serviciile secrete britanice conţineau transcrierile conversaţiilor private ale lui Kofi Annan, obţinute prin înregistrări ilegale, de către Americani. Foarte recent, biroul englezesc GCHQ şi-a avut şi el alarma lui, care a completat anumite părţi din acelaşi tablou.

Multe din aceste aranjamente datează din timpul războiului mondial şi nimeni nu s-a gândit să le abroge. Englezii au ajutat guvernul american să traverseze afacerea Iran-Contra şi continuă să o facă. Deşi ei sunt simplii auxiliari la nivelul atuurilor militare şi al resurselor, adesea ei devin parteneri esenţiali, când este vorba de elaborarea unor planuri, a unei strategii… Nimeni nu cunoaşte mai bine lumea arabă şi musulmană decât orientaliştii britanici. Planul anglo-american de balcanizare a Orientului-Mijlociu este de fapt fructul a două secole de experienţă istorică a Biroului britanic pentru lumea arabă[88] şi al Biroului britanic pentru India[89].

Alianţa foarte strânsă dintre Regatul Unit şi Statele Unite permite Englezilor să facă ce poftesc, în liniște, cu discreția cuvenită, în chiar interiorul canalelor instituţionale americane. Dacă ar fi să punctăm întinderea participării Angliei la terorismul de Stat sponsorizat de NATO în cadrul gherilei afgane contra URSS, în fondarea brigăzilor internaţionale al-Qaida şi fabricarea de personaje mitologice precum ben Laden[90], dacă ar fi să vorbim de rolul Londrei ca centru mondial al fundamentalismului islamic şi al altor mişcări teroriste, ar trebui să rescriem o bună parte din această carte, dintr-un punct de vedere oarecum diferit. Nimeni nu se îndoieşte de rolul activ pe care l-au avut serviciile secrete englezeşti şi agenţii britanici în cadrul scenariului teroristo-mafiot de la 11 Septembrie.

Conduse de oameni cu simţ practic, serviciile secrete CIA, MI-5 şi MI-6 au stabilit de mult o anumită diviziune a munci colective. Deşi supravegherea din partea Congresului american şi a Parlamentului britanic este derizorie, riscul unor anchete neplăcute nu poate fi evitat. De aceea, uneori este preferabil ca anumite operaţiuni pe pământ englezesc să fie înplinite de CIA, lăsând mână liberă totală lui MI-6 în Statele Unite. În acest fel se evită eventualitatea controlului legislativ în ţara al cărei teritoriu este violat. Lucrurile acestea se petrec de peste un secol, nu de azi sau de ieri. De exemplu, în timpul celor două

88. British Arab Bureau. (NT).
89. British India Office. (NT).
90. Despre ben Laden se spune că era pe Wembley ca la el acasă, la fel oriunde în jurul Londrei, etc.

războaie mondiale, Englezii nu s-au sfiit să efectueze, pe pământ american, anumite operaţiuni, destinate să antreneze Statele Unite în războaiele de pe scena europeană – lucru de altfel privit cu simpatie de către oligarhia financiară din Wall Street. Bineînţeles, Americanii nu au stat cu mîinile în sân. În 1976, de exemplu, directorul CIA George Bush s-a amestecat în campania de răsturnare de la putere a partidului laburist din Anglia, aducându-şi contribuţia de pomină (vezi Tarpley 1992, ediţie electronică pe Internet). Campania făcea parte din eforturile trans-atlantice reunite pentru instalarea ca Prim ministru a indefinisabilei cucoane numită Margaret Thatcher.

Israelienii, dimpotrivă, nu au acceptat niciodată reciprocitatea informaţiilor pe care Englezii şi Americanii o instituiseră practic, între ei. Israelul este mult mai puţin dispus decât Englezii sau oricine alţii să împartă cu cineva secretele sale de Stat. Cu alte cuvinte, Israelienii muncesc din greu pentru a ajunge la secretele pe care Englezii le obţin fără nici un fel de bătaie de cap. Introducerea în ambasada Angliei din Washington a lui Kim Philby, Donald MacLean şi Guy Burges poate fi considerată arhetipul desfăşurării britanice în materie de spionaj pe pământ american. Vreme de ani şi ani, cei trei obţinură toate informaţiile posibile, dintre care multe aterizau direct la Beijing sau Moscova, unde s-au refugiat şi ei înainte de a fi demascaţi. Israelienii, dimpotrivă, au fost nevoiţi să lucreze din greu pentru fiecare informaţie secretă, utilizând uneori mici funcţionari ca Jonathan Pollard, descoperit la mijlocul anilor 80, condamnat la închisoare pe viaţă şi încă după gratii, în ciuda apelurilor la clemenţă ale lui Netanyahou. Spionajul britanic poate utiliza canalele stabilite prin tratate şi acorduri, în vreme ce Israelienii trebuie să improvizeze în limitele reţelelor invizibile, ceea ce nu este niciodată fără de riscuri.

Acesta pare să fie motivul pentru care poveştile cele mai pitoreşti, despre implicarea serviciilor secrete în evenimentele de la 11 Septembrie 2001, se centrează chiar pe agenţii israelieni. Unul dintre aceste episoade priveşte cinci israelieni arestaţi chiar pe 11 Septembrie, pentru a fi filmat, de pe un acoperiş din New Jersey, într-un entuziam deplasat şi de nedescris, prăbuşirea turnurilor WTC. După ziarul *Ha'aretz* « aceştia au fost arestaţi după ce s-au urcat pe un acoperiş şi s-au filmat în mare bucurie şi extaz, pe fondul Turnurilor Gemene ce ardeau sau se prăbuşeau. Găsind mulţi bani în maşina lor, poliţia a bănuit că fac parte dintr-un grup terorist ». Mai târziu, toţi cinci au fost acuzaţi de sejur şi activitate ilegală în Statele Unite, fiind expulzaţi. David Ivry, ambasadorul Israelului şi prietenul lui Richard Clarke a pretins că cei cinci au fost deţinuţi în condiţii necorespunzătoare, iar secretarul adjunct de Stat, Richard Armitage, şi doi deputaţi newyorkezi au făcut tot posibilul pentru a-i elibera.

În momentul arestării lor, cei cinci aveau fiecare câte două paşapoarte în buzunar, unul israelian şi celălalt european, ceea ce a incitat autorităţile poliţieneşti să îi considere agenţi ai Mossadului şi să îi suspecteze în cadrul atentatelor care tocmai avuseseră loc. Imediat după atentate, a fost descoperit un grup israelian de traficanţi de droguri, al cărui şef, locuind în vecinătatea imediată WTC, a refuzat să evacueze urgent domiciliul, în care s-au găsit cantităţi importante de droguri, bani şi arme. Întregul grup a fost arestat, după cum ne asigură ziarul *Ha'aretz* din 29 octombrie 2001.

New York Times semnalează şi el, expulzarea celor cinci, adăugînd că « toţi au trecut prin faţa detectorului de minciuni înainte de a părăsi teritoriul. Unul dintre aceştia, Paul Kurzberg, a refuzat categoric să vorbească despre rolul său în armata israeliană sau de activitatea sa ulterioară pentru persoane legate de serviciile secrete israeliene ». Avocatul lui Kurzberg, Steven Noah Gordon, declară că, împreună cu ceilalţi, clientul său s-a supus şi el detectorului de minciuni. În orice caz, unul dintre interogatoriile lui Kurzberg a durat şapte ore. Ceilalţi israelieni erau Oded Ellner, Omer Gavriel Marmari, Sivan Kurzberg et Yaron Shmuel, alţi doi fiind deţinuţi la Cleveland, după ce abia îşi terminaseră serviciul în armata israeliană. Cel puţin 50 de Israelieni au fost arestaţi după 11 Septembrie, în San Diego, Houston, Kansas City, St. Louis, New York şi Cleveland (*New York Times*, 21 nov. 2001)

De altfel, în perioada evenimentelor de după 11 Septembrie 2001, serviciile secrete israeliene par să fi traversat o interesantă criză de agresivitate. Autorităţile mexicane, de exemplu, arestară doi Israelieni pe 10 octombrie, pe când încercau să pătrundă în Palatul legislativ din Mexico, înarmaţi cu pistolete de 9 mm, nouă grenade de mînă, 3 detonatoare şi 58 de gloanţe. Cei doi, Sanvadoe Gerson şi Sar Ben Zui fură culcaţi la pământ de un grup de muncitori mexicani, înainte de a fi arestaţi de către serviciile ministerului mexican de Justiţie. (*Cronica de Hoy*, 13 oct. 2001).

XI. 5. Mega

În ianuarie 1997, NSA interceptă o conversaţie telefonică între un funcţionar al ambasadei Israelului la Washington şi Danny Yatom, şeful Mossadului. Funcţionarul ambasadei voia să obţină de la şeful contra-spionajului israelian permisiunea « de a merge la Mega » pentru a-şi procura copia unei scrisori confidenţiale a secretarului de Stat Warren Christopher, către Yasser Arafat. Scrisoarea respectivă conţinea asigurările Statelor Unite în legătură cu un recent acord privind retragerea Israelului din regiunea Hebron, din Cisiordania. Conform celor înţelese de NSA, Yatom îl admonestă pe funcţionarul respectiv,

care, desigur, era chiar agentul său : « Nu pentru acest gen de lucruri utilizăm noi Mega ». (*Washington Post*, 7 mai 1997).

În cadrul scandalului Mega a fost citat numele lui Leon Fuerth, consilier de securitate națională al vice-Președintelui Al Gore și admirator fanatic al Likudului. Într-un portret al lui Fuerth, publicat în 1998, *Washington Post* afirma că acesta este bănuit, de către serviciile secrete americane, că ar fi transmis informații sensibile lui Benjamin Netanyahu, Prim-ministrul israelian. Se pare că acesta a fost motivul pentru care s-a renunțat la afacerea Mega. Cert este că în martie 1999, scriitorul britanic Gordon Thomas, în cartea sa *Gideon's Spies*, afirmă că Israel a șantajat administrația Clinton, amenințând cu publicarea conversațiilor telefonice dintre Președinte și Monica Lewinsky. Pe de altă parte, în mărturia depusă procurorului independent Kenneth Starr, Lewinsky arată că Președintele a avertizat-o, la 29 martie 1997, în toiul crizei Mega, că telefoanele Casei Albe sunt probabil ascultate de către agenții unei puteri străine, fără să pronunțe numele acesteia.

XI. 6. ARTICOLELE LUI CARL CAMERON DIN DECEMBRIE 2001

Atenția publicului american asupra activității serviciilor secrete ieraeliene fu atrasă de trei articole de actualități semnate de Carl Cameron, la jumătatea lui decembrie 2001, care primise informații amănunțite din surse washingtoniene. Potrivit acestor articole, din cei 140 de Israelieni arestați 60 încă erau închiși, unii dinaintea atentatelor din 11 Septembrie. Potrivit lui Cameron, mulți Israelieni « declaraseră că fac parte din serviciile secrete, din unitățile de intercepție și supraveghere electronică și/sau de materiale explozive ». Descriși ca activiști militari și spioni, Israelienii erau deținuți pentru infracțiuni la legea imigrației sau noua lege antiteroristă *Patriot*. Nimic nu indica că acești Israelieni erau implicați în cele petrecute la 11 Septembrie, dar anchetatorii îi bănuiau că ar fi reunit informații privind viitoarele atentate, despre care nu vor să declare nimic. În ce privește această chestiune spinoasă, un informator bine plasat declară la *Fox News* că există o serie de concordanțe, fără să spună mai mult. « Dovezile ce arată legăturile dintre Israelieni și evenimentele din 11 Septembrie sunt confidențiale și nu pot spune nimic despre asta. Este vorba de informații strict secrete ». Un purtător de cuvânt al ambasadei Israelului la Washington dezmințiі categoric orice activitate israeliană de spionaj pe teritoriul Statelor unite, declarând că orice aluzie în acest sens este simplă minciună.

Alt grup de Israelieni din Carolina de Nord fu bănuit că ocupă un apartament în California pentru a spiona câțiva Arabi anchetați de FBI pentru legături nu tocmai clare cu terorismul. Mai târziu s-a spus

că multe agenţii guvernamentale americane făceau parte dintr-un grup de muncă ce aduna dovezi pentru acest dosar încă de la jumătatea anilor 90, reunind sute de cazuri de incidente în diverse oraşe din ţară. Anchetatorii traseră concluzia că activitatea aceastei vaste reţele seamănă foarte bine cu o culegere organizată de informaţii.

Mulţi dintre Israelienii arestaţi se dădeau studenţi ai universităţii din Ierusalim sau ai academiei Bezalel. Aşa zişii studenţi încercau să contacteze personalul guvernamental sub pretext de a-i vinde la preţ bun opere de artă şi de artizanat. Articolele lui Cameron arătau însă că aceşti studenţi în arte pătrunseseră în unele baze militare, DEA, FBI şi zeci de alte instituţii guvernamentale, inclusiv birouri secrete şi locuinţe private ale agenţilor de poliţie şi ai serviciilor secrete, ale căror adrese nu erau publice. Într-o altă fază a anchetei, Cameron a vorbit de arestarea Israelienilor ce lucrau ca vânzători în chioşcurile din suprafeţele comerciale, vânzând jucării, « *Puzzlecar* », « *Zoomcar* » şi altele, activităţi ce au încetat ca prin farmec când a ieşit la iveală arestarea acelora dintre ei care violaseră legile privind imigraţia.

Un raport obţinut de Cameron în urma unei anchete a Curţii de Conturi (GAC[91]) vorbea de Israel sub forma eufemismului « ţara A » : « Potrivit unei agenţii americane de informaţii, dintre toţi aliaţii noştri, guvernul ţării A patronează cea mai agresivă operaţie de spionaj contra Statelor Unite ». În acelaşi timp, un raport al Agenţiei de informaţii privind Apărarea (DIA) arată că Israelul manifestă « o poftă teribilă pentru orice fel de informaţii… Israelienii sunt motivaţi de un foarte puternic instinct de supravieţuire, care le dictează fiecare pas din strategia economică şi politică. (…) [Israelul] reuneşte în mod foarte agresiv informaţii tehnologice, militare şi industriale, Statele Unite fiind o ţintă prioritară ». Documentul DIA conchide că « Israelul posedă resursele şi capacitatea tehnică necesare pentru a-şi atinge obiectivele ». (Carl Camerun, « Presupuşii spioni israelieni deţinuţi de către Statele Unite », Fow News, 11-14 dec. 2001).

XI. 7. AMDOCS

Cameron a contribuit şi la punerea în lumină a rolului intreprinderii AMDOCS, controlată de Israel, în instalarea unui nou sistem de comunicaţii la Casa Albă, către mijlocul anilor 1990, istorie ce ieşise parţial la iveală ceva mai înainte. Potrivit unui articol al revistei *Insight* din mai 2000, salariaţii unei societăţi israeliene beneficiaseră de un acces aproape necontrolat la liniile telefonice ale Casei Albe şi la alte instalaţii de comunicaţii extrem de sensibile. Articolul intitulat « FBI

91. General Accounting Office. (NT).

anchetează asupra spionajului la Casa Albă, sub Clinton » arăta că anchetatorii contra-spionajului FBI căutau dovezile unei operaţii de spionaj israelian prin supravegherea funcţionarilor superiori americani şi piratarea reţelelor telefonice protejate. « Peste două duzini de funcţionari din serviciile de informaţii, contra-spionaj, poliţie şi altele ne-au informat că FBI susţine că Israelul a interceptat regulat comunicaţiile telefonice şi prin modem de pe liniile cele mai sensibile ale guvernului Statelor Unite », spunea articolul ce preciza că ancheta implica ascultarea convorbirilor din şi către Casa Albă, Consiliul Naţional de securittate, Pentagonul şi Departamentul de Stat.

Potrivit Insight, FBI urmărea un om de afaceri israelian ce lucra pentru o companie locală de telefoane, a cărei soţie era bănuită ca ofiţer Mossad ce lucra în cadrul ambasadei Israelului din Washington. Agenţii federali ce au percheziţionat biroul acestuia descoperiră o listă de numere de telefon FBI, inclusiv numerele liniilor « negre » utilizate pentru ascultări/interceptări. Insight a susţinut că « unele numere erau ale liniilor utilizate de FBI pentru supravegherea operaţiunilor israeliene bănuite că ar fi de spionaj ». Autorităţile fuseseră alertate de către directorul unei companii de telefoane ce bănuia pe unul dintre subtretanţii săi, ce lucra pe un proiect de soft şi material pentru CIA, ca salariat însă al unei societăţi domiciliate în Israel. *Insight* semnală că metoda de spionaj implica o societate privată ce furniza softuri de arhivaj şi alte servicii celor mai mari companii de telefoane din Statele Unite, citând o sursă anonimă din guvern : « Este o chestiune politică foarte delicată. Nu pot să vă spun nimic, decât că tot ce atinge Israelul, în această afacere, este absolut inaccesibil. Este ceva foarte delicat, subtil şi dificil ». Insight nu a arătat că este vorba de AMDOCS, acest lucru fiind menţionat abia de Cameron.

Acelaşi Cameron sublinie că în ultimele 18 luni, FBI anchetase societatea Bell Atlantic şi antena de facturare AMDOCS din Chesterfield (Missouri). Potrivit surselor lui Camerun, un şef AMDOCS avea o linie telefonică ce lega biroul său din St. Louis direct de Tel Aviv, iar AMDOCS avea contracte de asistenţă în arhivaj, apeluri şi facturare cu 25 din cele mai mari companii de telefoane din Statele Unite, ceea ce îi dădea acces la orice linie telefonică din Statele Unite şi la toate listele de apeluri. De altfel, AMDOCS fusese de mai multe ori anchetată de către FBI şi alte agenţii de poliţie, totdeauna pentru bănuieli de legături cu mafia israeliană în materie de spionaj.

În 1999, NSA întocmi un raport strict secret/information care atrăgea atenţia asupra faptului că arhivele telefonice americane sunt pe cale să cadă în mâinile unor guverne străine, în special a celui isrelian. Autorităţile s-au arătat neliniştite la gândul că mafia israeliană le poate supraveghea comunicaţiile. Unul dintre motivele acestei nelinişti era incidentul din 1997, în cursul căruia comunicaţiile FBI, ale serviciilor

secrete, DEA, LAPD şi altele au fost « compromise în întregime de crima organizată israeliană » cu ajutorul fluxului de date controlat de către AMDOCS. De această dată s-a ordonat o vastă anchetă federală şi locală în mediile crimei organizate legate cu Israelul, care făcea trafic cu heroină, ecstazy, pentru că « răii supravegheau poliţiştii, telefoanele lor celulare şi chiar pe cele de la domiciliu ». Anchetatorii au conchis că AMDOCS ar putea fi la originea acestor « scăpări ».

AMDOCS nu era însă singura societate israeliană ce avea acces la comunicaţiile Casei Albe. În primăvara lui 2001, ziarul *Sunday Times* din Londra divulgă că agenţii serviciilor secrete israeliene utilizaseră Telrad, un sub-tretant al lui Nortel, pentru a dezvolta un sistem de comunicaţii pentru Casa Albă în scopul exploatării datelor respective. Acestea erau stocate într-un computer israelian secret din Washington, apoi transferate la Tel Aviv, de două sau trei ori pe săptămână. În acest fel, arăta Sunday Times, Israelul putuse intercepta mesajele electronice ale preşedintelui Clinton. Telrad, cea mai importantă intreprindere israeliană de telecomunicaţii, începuse prin a furniza telefoane ministerului Comunicaţiilor din Israel, în 1951. În 2001, Telrad furniza « sisteme de comunicaţii protejate armatei israeliene », conform sitului Web al principalei sale societăţi-mamă, Koor Industries. Koor poseda 80% din Telrad, celelalte 20 de procente aparţinând lui Nortel, despre care se bănuia că avea un acord de marketing cu Comverse. (*Sunday Times*, Londra, 21 mai 2000).

Comverse era Comverse Infosys, o societate controlată de Israel, care furniza « echipamente de ascultare pentru poliţie ». Cu ajutorul softurilor Comverse, agenţiile de poliţie utilizau computere pentru exploatarea reţelelor complicate ce acopereau întregul teritoriu, comutatoare şi rutere telefonice care dirijau convorbirile alese către computerele anchetatorilor abilitaţi să efectueze ascultările. Comverse gospodărea-întreţinea computerele şi softurile, ceea ce îi dădea acces potenţial la toate datele. Fox semnala că « ministrul Justiţiei John Ashcroft şi directorul FBI Robert Mueller au avut amândoi cunoştinţă, la 18 octombrie, de existenţa unei scrisori predată din mână la mână, din partea a 15 poliţişti şi magistraţi locali, de Stat şi federali » care deplângeau faptul că « echipamentul electronic de supraveghere al poliţiei era mai puţin eficace » ca înainte de implicarea lui Comverse, conform noii legislaţii federale a Statelor Unite.

În Israel, raporta Fox, Comverse lucra în aşa intimă legătură cu guvernul încât ministerul industriei şi comerţului (anterior condus de Ariel Sharon) finanţa 50% din costurile lui de cercetare şi dezvoltare. Fox însă prevenise : « anchetatorii DEA, INS şi FBI i-au spus cu toţii lui Fox News că a inculpa Comverse sau numai a sugera că Israelul spiona prin intermediul acestei societăţi era o adevărată sinucidere profesională ». Fox precizase că centrul FBI din Quantico (Virginia)

se ocupase de repartizarea contractelor guvernului şi de cumpărarea de echipamente de ascultare, vreme de ani şi ani atribuind o mare parte dintre acestea lui Comverse. Un număr de foşti poliţişti americani implicaţi vreme îndelungată în atribuirea de contracte pentru Comverse fură atunci recrutaţi de către această societate. Numeroase surse arată că unii dintre aceştia au fost « rugaţi », în împrejurări tulburi, să demisioneze din serviciul guvernului. Constantând în multe cazuri, la New York, că suspecţii ascultaţi şi-au schimbat radical comportamentul, chiar de la începutul ascultărilor presupuse secrete, anchetatorii au fost foarte contrariaţi întrucât aceasta arăta că suspecţii în cauză fuseseră preveniţi din timp ». (Fox News, 13 dec. 2001).

XI. 8. COMVERSE INFOSYS

Fox News considera operaţiile de spionaj israeliene din perspectiva celor petrecute la 11 Septembrie spunând că « anchetatorii americani ce treceau prin ciur şi dârmon atentatele se temeau că suspecţii ar fi putut fi avertizaţi prin scăpări venind de la AMDOCS ». Această parte din afacere implica o altă companie israeliană de înalt nivel, Comverse Infosys, care furniza echipament de ascultare poliţiei americane. Potrivit unei legi din 1994, intreprinderile private de telecomunicaţii şi informatică trebuiau să ţină comutatoarele şi ruterele lor la dispoziţia poliţiei, pentru a fi ascultate. Unii anchetatori considerau însă că echipamentul Comverse de ascultări era prevăzut cu « o portiţă » prin care convorbirile ascultate puteau fi interceptate şi de părţi neautorizate. Un informator relata chiar că, mai în glumă, mai în serios, poliţişti îşi spuneau între ei că oricare dintre pârţurile lor este analizat foarte serios la Tel-Aviv.

La 13 decembrie, în cursul unei conferinţe de presă la Departamentul de Stat, ministrul de Externe Colin Powell comentă arestarea Israelienilor în termenii următori ;

> **Ziaristul:** Se ştie că 60 de Israelieni ar fi fost arestaţi cu ocazia operaţiunilor poliţiste din 11 Septembrie. Mulţi dintre aceştia, dacă nu chiar toţi, au legături cu serviciile secrete israeliene… Ce părere aveţi de acest gen de operaţiuni pe pământ american şi dacă aţi tratat această chestiune cu omologul vostru izraelian?
>
> **Povell:** Ştiu, câţiva cetăţeni israelieni au fost arestaţi şi am contactat guvernul izraelian spunându-i că în cadrul acestor reţineri cei în cauză au putut contacta personalul diplomatic israelian de aici, din Statele Unite. Cât despre motivele pentru care au fost arestaţi şi despre celelalte aspecte ale întrebării, mai ales dacă aceştia aparţin sau nu serviciilor secrete şi dacă au fost arestaţi din cauza unor acte pe această linie, mă văd obligat să vă îndrum către ministerul Justiţiei şi FBI, pentru a-i întreba pe aceştia, întrucât eu nu mă ocup decât de partea consulară a afacerii, nu de chestiunile de spionaj sau poliţie generală.

Ambasada Israelului la Washington negă orice activitate de spionaj pe teritoriul Statelor Unite. Grupuri de presiune pro-israeliene se mobilizară pentru a oculta aspectele jenante, scoase la iveală de către Carl Cameron. Cel mai activ fu grupul numit CAMERA[92], care lansă o campanie de mesaje electronice, faxuri şi telefoane pentru a forţa Fox TV să înceteze emisiunile despre scandalul spionajului israelian. Foarte curând, Fox băgă coada între picioare, ca vulpea pocăită, încetând reportajele pe acest subiect şi retrăgând de pe situl său Web textele şi cronicele lui Cameron înainte de sfârşitul lui decembrie 2001.

În toamna lui 2002, săptămânalul german *Die Zeit* din Hamburg reveni asupra chestiunii spionajului israelian în Statele Unite, înainte de 11 Septembrie. Articolul respectiv se încheia astfel: « Între decembrie 2000 şi aprilie 2001, o întreagă haită de anchetatori anti-terorişti israelieni, chipurile studenţi, au urmărit cu atenţie teroriştii arabi şi celulele acestora din Statele Unite. În cursul anchetelor secrete, Israelienii s-au apropiat de cei ce aveau să participe la atentatele din 11 Septembrie. La Hollywood (Florida), ei i-au găsit pe Mohammed Atta şi Marwan al-Shehhi, cei doi foşti studenţi la Hamburg, acuzaţi ulterior ca piloţi sinucigaşi. Aceşti agenţi au locuit în apropierea apartamentului celor doi, care păreau să fie elevii unei şcoli de pilotaj, supraveghindu-i zi şi noapte… Israelienii au furnizat o listă cuprinzând cel puţin numele a 4 din cei 19 piraţi aerieni de la 11 Septembrie, dar dosarul respectiv nu a fost considerat, se pare, suficient de urgent, de către CIA, pentru a fi transmis FBI-ului ». Conform acestui articol, agenţiile americane, ce temporizaseră şi învârtiseră degetele o bucată de vreme, au fost foarte contrariate când s-au descoperit manevrele spionilor israelieni pe pământul Stalor Unite. Printre numele de pe lista israeliană figurau Khalid al-Mihdhar şi Nawaf al-Ham, ambii urcaţi în zborul AA-77, despre care guvernul ne asigură că a lovit Pentagonul (*Die Zeit*, 1 oct. 2002). Fără îndoială, Israelienii ştiau multe lucruri dinainte. Ei pot însă foarte bine arăta că au prevenit din timp guvernul american că se pregăteşte un atac iminent.

Puse cap la cap, aceste rapoarte arată limpede că Israelul a desfăşurat o vastă şi masivă operaţie de spionaj în Statele Unite, cuprinzând toate aspectele vieţii americane, de la Casa Albă şi agenţiile federale până la circulaţia pietonilor pe stradă sau în centrele comericale şi trecând prin lumea afacerilor. Israelul a observat cu atenţie activitatea ţapilor ispăşitori Atta-Shehhi-Jarrah-Hanjour, iar guvernul israelian a avertizat oficial Statele Unite. Partea cea mai importantă a revelaţiilor lui Cameron era că « anchetatorii ce răscoleau evenimentele de la 11 Septembrie s-au temut că

92. Committee for Accurate Middle East Reporting in America (Comitet pentru o prezentare exactă a Orientului-Mijlociu în America).

suspecţii [depe lista celor 19] au putut fi informaţi de anumite lucruri, datorită "scăpărilor" AMDOCS ».

Evident, această ipoteză presupune validitatea versiunii oficiale, pe care noi o contestăm. Dacă cei 19 ţapi ispăşitori acţionau sub direcţia mafiei din sânul guvernului american, după cum susţinem noi, ce rol ar mai fi putut avea Israelienii ? Ultimul capitol al acestui studiu abordează chestiunea foarte gravă a prezenţei în guvernul Statelor Unite a agenţilor de influenţă israelieni ce încearcă să co-determine politica americană faţă de Iran şi alte ţări, chestiune devenită foarte urgentă în urma anchetei intreprinse de FBI, la sfârşitul lui august 2004, contra lui Larry Franklin, bănuit a fi o cârtiţă israeliană în cadrul Pentagonului.

Ziarul israelian *Ha'aretz* a dezvăluit mai târziu că cu două ore înainte ca zborul AA-11 să ciocnească turnul nord, doi salariaţi ai firmei Odigo, ce lucrau la Herzilya (Israel) au primit un mesaj electronic ce îi avertiza despre iminenţa atentatelor teroriste de la New York. Odigo era o mesagerie Internet ce avea birouri la New York, foarte aproape de WTC. Textul integral al acesti mesaj nu a fost încă publicat. (*Ha'aretz,* 26 sept. 2001). Bineînţeles, FBI a luat cunoştinţă de acest mesaj. Fidel însă duplicităţii din totdeauna, nu a mişcat niciun deget. Ultimele menţiuni din presă, cu privire la avertismentul din Odigo, au apărut la sfârşitul lui noiembrie 2001. Comisia 11 Septembrie a trecut sub tăcere această chestiune.

CAPITOLUL XII

XII. 1. TEORIA COMPLOTULUI : O MARE TRADIŢIE AMERICANĂ

Ei înşişi complotişti, neo-conservatorii americani nu acceptă şi nu recunosc teoriile complotului. Istoria Statelor Unite este însă plină de comploturi, inclusiv la cel mai înalt nivel, iar isteria neo-conservatorilor pe această temă este radical anti-istorică, orice s-ar zice, ca multe alte aspecte ale acestei facţiuni sau mafii de ideologi fanatici.

Istoricul Bernard Bailyn, de la Harvard, explică foarte convingător acest lucru în *The Ideological Origins of the American Revolution* (1967), operă încoronată cu prestigiosul premiu Bancroft. Revoluţia americană se fondează pe teoria complotului conform căruia orice act sau gest al regelui Angliei, George al III-lea, urmărea aceeaşi idee şi acelaşi unic scop politic al impunerii tiraniei în coloniile din America. În spiritul acestei teorii fuseseră formaţi mai toţi « părinţii fondatori » ai viitoarelor State Unite, de către personalităţi englezeşti ca Edmund Burke, de exemplu, care a vorbit şi el de teoria complotului, într-un context însă diferit. După cum subliniază Bailyn, ideea unui complt urzit de regele George al III-lea şi curtea lui era larg împărtăşită de mulţi dintre « părinţii fondatori », de la revoluţionarii cei mai ardenţi până la mai prudenta aripă dreaptă, în frunte cu Dickinson.

Înainte ca Statele Unite să fie proclamate, exista deja o teorie a complotului. După Bailyn, Americanii din secolul XVIII

> … vedeau în jurul lor, din ce în ce mai clar, concepţii politice nu numai eronate sau de-a dreptul rele, violând principiile fondatoare ale libertăţii, atestând şi confirmând asaltul deliberat contra libertăţii, lansat discret în Anglia ca şi în America. Se credea că, pentru America, pericolul nu era decât partea uşor vizibilă a unui tot a cărui manifestare ultimă va fi distrugerea constituţiei engleze cu toate drepturile şi privilegiile ei. Această concepţie transformă sensul luptei coloniilor şi imprimă accelerarea interioară a mişcării de opoziţie. Odată adoptată, această idee nu era uşor de înlăturat, devenind un fel de credinţă: însăşi dezminţirea ei era considerată o confirmare, întrucât conspiratorii totdeauna spun una, gândesc alta şi fac o a treia, ei nu afirmă niciodată ceea ce cred cu adevărat, astfel că realitatea este totdeauna diferită de ceea ce spun sau fac ei în văzul lumii. În ochii Americanilor secolului al XVIII-lea aceasta constituia marea dovadă că adversarii conspirau sau complotau contra libertăţii, decişi să îşi atingă cu orice preţ ţelurile ascunse în dosul cuvintelor. După 1763, concepţia aceasta se răspândi printre colonişti, sfârşind prin a-i arunca pe cei mai mulţi în braţele Revoluţiei (Bailyn, p. 95).

Această teză fu îmbrăţişată de George Washington în Rezoluţia de la Fairfax (1774), scrisă în colaborare cu George Mason. Washington

confirma existenţa unui « plan sistematic şi constant » de opresiune. Conform acestui plan, guvernul britanic « încearcă prin toate artificiile şi prin despotism să închidă peste noi arcanul sclaviei ». În una dintre scrisorile sale, Washington scria că « fără nicio îndoială… aceste măsuri sunt deliberate… pe cât ştiu de bine că exist eu însumi, la fel de bine ştiu că există un plan sistematic şi constant pentru aplicarea măsurilor respective ». (Bailyn, p. 120).

Thomas Jefferson împărtăşea aceeaşi opinie. Într-o broşură din 1774, el scria că « deşi actele izolate de tiranie pot fi puse pe seama unor opinii momentane…, o serie de opresiuni începute într-o perioadă precisă şi urmate invariabil, de mai multe guverne succesive, dovedesc în mod evident planul deliberat şi sistematic de a ne transforma în sclavi ». (Bailyn, p, 120). Acest limbaj prefigurează textul final al Declaraţiei de independenţă.

În 1774, John Adams estima că « întreaga conspiraţie a fost întâi pusă la punct, înainte de a fi pusă în aplicare, începând cu 1763 sau 1764 ». Cu alte ocazii, el împingea conspiraţia până către 1750 sau 1740, menţionând pe guvernatorul Shirley din Massachusetts. După Adams, adepţii complotului îşi trimeteau scrisori « foarte secrete şi sumbre, ce ţinteau departe », constituind ceea ce numea « conspiraţie de juntă ». (Bailyn, p. 122). Conform doctrinei Boston Committee of Correspondence, una dintre cele mai importante instituţii pre-revoluţionare, această trezire a conştiinţei sau deschidere a ochilor, cu privire la existenţa conspiraţiei, a fost un adevărat dar de la Dumnezeu, o adevărată revelaţie. În consecinţă, Americanii vremii mulţumeau lui Dumnezeu care « a lucrat atât de minunat pentru a scoate la lumină complotul urzit contra noastră de inamicii ingraţi şi rău intenţionaţi ». (Bailyn, p. 122). Pentru coloniştii de atunci, Dumnezeu era un teoretician al complotului.

Chiar şi tori[93], aripa pro-britanică a coloniştilor, aveau propria lor teorie despre complot. În 1760, Bernard, guvernatorul regalist din Massachusetts afirma că o « facţiune » sau un grup conspiră contra administraţiei vămilor, ceea ce, după el, echivala cu o cabală secretă, avidă de putere. (Bailyn, p. 151).

Rezumând concepţiile, cărţile şi celelalte scrieri politice din epocă, Bailyn îşi exprimă ideea că « şefii revoluţionari erau convinşi de existenţa conspiraţiei deliberate pentru distrugerea echilibrului, a constituţiei şi libertăţii lor, opinie cu rădăcini solide şi profunde în însăşi cultura politică anglo-americană. Atitudinile şi ideile ce vor constitui ideologia revoluţionară erau deja configurate cu o bună

93. Tori sau tory, nume dat membrilor partidului conservator din Anglia, răspândit apoi în coloniile de peste Atlantic şi în Statele Unite. Ca adjectiv, tori desemnează tot ce este ralativ la conservatorismul englez sau american. (NT).

jumătate de secol înainte ca revoluţia şi războiul de independenţă să izbucnească. Printre elementele dominante ale acestui tablou găsim teama privind capacitatea corupţiei de a distruge constituţia, ameninţarea unui complot ministerial. La începutul decadei 1760, cu ocazia primelor semne de conflict între coloni şi administraţie, chestiunea motivaţiei fu abordată deschis, ca şi aceea a obiectivelor secrete… Convingerea că Anglia şi coloniile se confruntă cu un plan deliberat, de suprimare a libertăţii, s-a consolidat mai ales acolo unde polarizarea politică a fost extremă. Într-o anumită măsură însă, această polarizare exista peste tot, fiind împărtăşită de toţi simpatizanţii cauzei americane… Explozia de frică, teama de complotul ministerial ce clocea în atâtea spirite nu a fost în niciun caz un fenomen exclusiv american, fiind la fel de vizibile şi în Anglia…». (Bailyn, pp. 144-45).

XII. 2. DECLARATIA DE INDEPENDENTA SI TEORIA COMPLOTULUI

Semnată cu ocazia Congresului de la Filadelfia, la 4 iulie 1776, Declaraţia de Independenţă a Statelor Unite este o adevărată teorie a complotului, una dintre cele mai faimoase, din toate timpurile. Chiar de la început găsim o descriere a situaţiei, subliniindu-se că:

> … faţă cu lunga serie de abuzuri, injustiţii şi escrocheri, urmărind supunerea noastră în faţa despotismului absolut, dreptul şi datoria noastră constă în răsturnarea guvernului şi găsirea unor noi garanţii pentru securitatea viitoare…

Acest pasaj este urmat de o lungă litanie de crime, infracţiuni, perversităţi şi abuzuri comise de monarhul britanic şi introdusă prin termeni cvasi religioşi – « el a făcut…» -- « el a dres…». Litania se termină printr-un rezumat ce arată că expozeul nu este o listă de recriminări privind evenimente disparate ci una despre operaţiunile implacabile şi sistematice ale unei conspiraţii bine puse la punct, ale unui complot politic. Reluând termenii lui Thomas Jefferson, modificaţi de Benjamin Franklin şi alţii, Declaraţia de Independenţă spunea că :

> Istoria actualului rege al Marii Britanii constă în prejudicii, şarlatanisme şi ilegalităţi repetate care, toate, vizează obiectivul unic al stabilirii unei tiranii absolute peste aceste State.

Miniştri s-au schimbat, politica a evoluat, dar scopul tiraniei a rămas. Iată deci o teorie a complotului de natură a-l pune în dificultate pe animatorul unui *talk-show* cu invitaţi universitari, neoconservatori şi alţii. Suntem în faţa unui document politic de cea mai mare importanţă pentru istoria mondială. Jefferson şi Franklin erau oare nişte paranoiaci oarecare sau simpli pasionaţi de comploturi?

A spune că Statele Unite, ca Stat şi ca ţară s-a fondat pe teoria unui complot ce a servit o puternică ideologie unificatoare, pentru o

întreagă generaţie de revoluţionari, revine la a spune ceva absolut exact. Subliniem că demersul acestei analize este deopotrivă de empiric şi de analitic: autorii Declaraţiei de Independenţă recunosc necesitatea argumentării şi susţinerii teoriei complotului, sprijinind-o prin foarte multe materiale şi elemente concrete. Această chestiune a documentării şi a inteligibilităţii constituie un aspect crucial de care analiştii şi cercetătorii de astăzi ar face bine să îşi amintească.

În politica americană actuală, Abraham Lincoln serveşte adesea de evanghelie în materie de moralitate şi legitimitate în toate, în general pe merit. Vreme îndelungată, pentru progresişti ca şi pentru tradiţionalişti şi conservatori (ce nu trebuie confundaţi cu radicalii de dreapta şi neo-conservatorii ce sunt un fel de neo-fascişti), ideea de a urma exemplul lui Lincoln a fost o constantă a gândirii politice americane.

Ce ar face Lincoln dacă ar fi confruntat, cum suntem noi astăzi, cu tentative de a fonda un întreg sistem de guvernare pe un ansamblu de afirmaţii fără dovezi, privind un eveniment violent, care a condus la apariţia unor pasiuni isterice şi care a fost confiscat de cei la putere pentru a dezlănţui şi justifica un război de cucerire? Desigur, ne putem întreba ce ar face Lincoln în situaţia noastră. Şi mai bine însă este să ne reamintim ce a făcut el când a fost confruntat cu o astfel de situaţie. În tinereţea lui. Lincoln s-a confruntat cu o situaţie asemănătoare celei în care ne aflăm noi după 11 Septembrie, inclusiv începutul unui lung război, al cărui sfârşit nu-l întrevede nimeni.

XII. 3. « SPOTTY[94] » LINCOLN

Pentru tânărul Lincoln, problema consta în politica administraţiei James K. Polk faţă de Mexic. Polk era un sclavagist şi un proto-Confederat ce voia să întindă teritoriul Statelor Unite către Sud, pentru a consolida puterea şi influenţa blocului sclavagist. Polk era gata să facă unele concesii teritoriale Englezilor, în legătură cu teritoriul Oregon, ce făcea obiectul unui litigiu, la graniţa cu Canada, în care sens abandonase faimosul slogan « 54 40[95] sau războiul », în favoarea unui compromis nu foarte curat şi dezonorant. În schimb, administraţia Polk făcea mari eforturi pentru a antrena Statele Unite într-un război de agresiune contra Mexicului. Mai întâi, Polk trimise un emisar, Stockton, pe lângă latifundiarii din Texas, îndemnându-i să declanşeze un conflict cu Mexicul, pe care State Unite voiau să îl prezinte drept o atitudine scandaloasă din

94. Spotty Lincoln: joc de cuvinte pe bază de Spot Rezoluţii (despre care se va vorbi mai departe) şi de cuvântul « *spotty* », ce înseamnă pătat, inclusiv de acnee sau puncte negre pe faţă. (NT).

95. Acest « 54 40 » reprezenta determinarea geografică a părţii din « *teritoriul* » Oregon, revendicată de către Statele Unite, în cadrul unui conflict teritorial cu Anglia, şi care a devenit Stat al Uniunii în 1859. (NT).

partea dictatorului Sanza Ana. Foarte înţelept, texanul Houston respinse această propunere, refuzând să devină agentul provocator al lui Polk. Cartea lui Gleen W. Price (*The Origins of the War with Mexico: The Polk Stockton Intrigue* (1967) este o excelentă expunere a acestei tentative, care nu strică să fie reamintită tovarăşilor democraţi ce neagă cu prefăcută indignare existenţa comploturilor în istorie. Nu a fost vorba decât de o tentativă de a provoca un război, una care, din fericire, a eşuat.

Mai târziu, Polk ordonă generalului Zachary Taylor să traverseze cu trupele sale râul Nueces, către Rio Grande. La vremea respectivă, frontiera între Texas şi Mexic era la jumătatea drumului între Nueces şi Rio Grande. Sosind pe locul actual al localităţii Brownsville din Texas, pe malul de nord al lui Rio Grande, armata generalului Taylor traversă mai multe exploatări agricole ale fermierilor mexicani, ceea ce antrenă o serie de ciocniri violente, soldate cu moartea câtorva soldaţi americani. Polk profită de acest incident pentru a obţine o declaraţie de război din partea Congresului, pretinzând că soldaţii americani au fost ucişi pe teritoriul Texasului. Aşa a început războiul cu Mexicul (1846-1848). Ciocnirea provocată de Polk, cu complicitatea generalului Taylor a devenit astfel un fel de «11 Septembrie », ca să spunem aşa, în vederea războiului cu Mexicul. Presiunea exercitată atunci de administraţia Polk, asupra politicienilor vremii şi a opiniei publice, a fost la fel de puternică şi bine pusă la punct ca cea de astăzi.

Totuşi, în mijlocul isteriei războinice, unii dintre cei mai remarcabili Americani de atunci au refuzat infamia prşedintelui Polk. Unul dintre aceştia, Henry David Thoreau a preferat închisoarea în loc de a plăti impozitul special pentru război. De asemenea, fostul preşedinte John Quincy Adams a luat conducerea grupului anti-sclavagist din nord-est, supranumit « Cei 14 Nemuritori », votând cu toţii contra bugetului suplimentar destinat finanţării trimiterii armatei pe câmpul de bătaie.

La începutul lui 1848, Abraham Lincoln era un obscur Whig din Illinois, admirator al secretarului de Stat Henry Clay[96] şi proaspăt deputat în Camera Reprezentanţilor. Acel Lincoln, Preşedintele din timpul Războiului de Seccesiune, care va salva Statele Unite, nu îşi făcuse încă apariţia. Suntem în faţa altui Lincoln, membru al opoziţiei, în cursul unui alt război, cu Mexicul. Discursul Preşedintelui Polk, privind starea Uniunii (1848) a fost o pledoarie a administraţiei, în favoarea războiului cu Mexicul, primul discurs important auzit de Lincoln la Washington, după ce abia prestase legiuitul jurământ ca membru al Congresului. Polk era un Preşedinte incapabil să admită că ar fi putut comite vreodată o eroare, întregul lui discurs fiind justificarea fiecărei acţiuni a

96. Om politic american, 1777-1852, deputat şi senator,secretar deStat şi negociator al păcii cu Anglia şi al celor două « *Compromisuri* » (Missouri, 1820 şi 1850) cu Sudiştii, care au salvat Uniunea, ce se va păstra până la Războiul de Seccesiune (1860). (NT).

administraţiei sale în războiul cu Mexicul. Caracteristica principală a acestui discurs era autosatisfacţia totală. Polk şi Statele Unite aveau dreptate oricând, în orice problemă şi orice chestiune, iar Mexicul, bineînţeles, era considerat agresorul ce provocase războiul, care nu putea avea dreptate niciodată, în nicio problemă. Mexicul era vinovat că nu se lăsa căsăpit şi îmbucătăţit în mod « liberal » şi « generos » de către învingător, care îi impunea condiţiile sale cu tunul… (Miller, p. 164).

În aceste condiţii, tânărul deputat de Illinois propuse faimoasa serie de « *Spot Rezoluţii*[97] », care îi cereau Preşedintelui Polk să desemneze cu precizie data şi locul fiecărui masacru survenit chipurile pe solul american, ceea ce însemna, evident, că războiul nu avea loc pe teritoriul Statelor Unite ci pe un pământ ocupat de secole bune de Mexicani şi care aparţinea Mexicului. La numai zece zile după sosirea sa la Cameră, Lincoln ţinu un prim discurs (22 dec. 1847), prezentând şi susţinând ceea ce va intra în istorie sub numele de « *Spot Rezoluţii* ». Foarte curând, în alte două discursuri la 12 şi la 22 ianuarie 1848, Lincoln reveni, insistă şi lărgi cadrul deja definit şi cunoscut ca « *Spot Rezoluţii* ». În discursul său din 22 ianuarie 1848, Lincoln prezentă pe Preşedintele Polk drept agresor, susţinând că poporul american nu are numai dreptul de a muri pe câmpul de luptă, ci şi pe acela de a cunoaşte adevărul :

> Cer Preşedintelui să răspundă în întregime, în mod corect şi sincer. Îi cer să ne răspundă prin fapte, nu prin argumente. Preşedintele nu trebuie să uite că ocupă locul lui Washington şi că trebuie să răspundă aşa cum ar face-o Washington, dacă ar mai fi printre noi. Amintesc Preşedintelui că nu trebuie să se gargarisească cu vorbe mari despre Naţiune, nici cu rugăciuni către Cel Preînalt, că nu trebuie să încerce nicio eschivă, şi nici un echivoc. Dacă Preşedintele nu poate sau nu vrea să dea răspunsurile pe care i le cer… voi fi pe deplin convins de cele de care deja îl bănuiesc: sunt profund convins că nu are dreptate, că sângele vărsat în acest război cere răsbunarea Cerului, ca şi sângele lui Abel.

Lincoln afirmă că Preşedintele Polk a căutat totdeauna un pretext de război contra Mexicului, căutând să

> …focalizeze excesiv atenţia publicului pe gloria militară, ochiul de şarpe şi curcubeul seducător de după fascinaţia distrugătoare şi valurile de sânge, în care el [Polk] a plonjat şi s-a complăcut până ce, văzând că previziunile sale nu se împlinesc şi că nu-i tocmai simplu să supui Mexicul, nici nu mai ştie acum pe ce lume se află…

Lincoln nu s-a temut să îl atace personal pe Preşedintele în funcţiune al Statelor Unite, nici să emită îndoieli cu privire la integritatea stării sale mintale:

> Partea războinică a ultimului său mesaj seamănă cu bâlbâiala delirantă a unui bolnav în plină febră!... Solicitat dincolo de limitele sale, spiritul său rătăceşte ici şi acolo ca o creatură în torturi, ce se zvârcoleşte pe o placă fierbinte, fără să găsească vreo poziţie pe care să se simtă cum

97. În sens stric literar, rezoluţii cu privire la locul anumitor fapte. (NT).

> trebuie… Am mai spus-o şi o repet: El nu ştie pe ce lume trăieşte. Suntem în faţa unui om dezorientat, confuz şi perplex la modul cel mai deplorabil. Fie ca Dumnezeu să-l ajute să simtă, să înţeleagă că nimic din conştiinţa sa nu este mai dureros decât perplexitatea lui mintală!

Lincoln era convins că tentativa de a da complotului, minciunilor şi provocărilor Preşedintelui Polk un rol atât de important în viaţa Americanilor va avea teribile consecinţe. El avea perfectă dreptate. Războiul cu Mexicul şi urmările acestuia grăbiră criza ce a condus direct la Războiul civil. Mai înainte însă, Lincoln a trebuit să plătească un tribut personal foarte greu, pentru poziţia lui de principiu în favoarea adevărului. Pentru adversarii săi, el deveni « *Spotty Lincoln* », cel ce refuzase să susţină argumentele războinice ale lui Polk. Unii redactori democraţi l-au considerat chiar trădător.

Unul dintre cei ce îl tratau astfel fu senatorul Steven Douglas, democrat din Illinois care mai târziu a fost unul dintre cei patru rivali ai săi la alegerile prezidenţiale din 1860. La Ottawa (Illinois), cu ocazia primei dezbateri din seria electorală dintre Lincoln şi Douglas (1858), acesta vorbi despre rivalul său în termenii următori : « În vreme ce el se distingea în Congres prin opoziţia faţă de războiul cu Mexic, luând partea inamicului contra propriei sale ţări [voci din public : "Aşa e !"], reîntorcându-se acasă constată că indignarea poporului îl urma peste tot şi fu din nou obligat să se întoarcă la viaţa privată, uitat de vechii săi amici [voci din public : asta va reîncepe] ».

Lincoln nu a abandonat niciodată poziţia sa de principiu cu privire la modul cum Preşedintele Polk înţelegea răszboiul. Cu ocazia numirii sale drept candidat la preşedinţia Statelor Unite (1860), i s-a cerut să întocmească o scurtă autobiografie, un rezumat al întregului său parcurs, pentru campanie. Nu i-ar ar fi fost greu să ocolească «*Spot Rezoluţiile* », dar pentru el adevăraul era mai important decât orice. În rezumatul parcursului său de până atunci, el a descris acest aspect în termenii următori :

> Nu era necesar să trimitem o armată peste Mexicani, pentru că Mexicul nu ne ameninţa şi nu agresa în niciun fel Statele Unite, nici populaţia noastră… era anti-constituţional pentru că puterea de a declara războiul aparţine Congresului, nu Preşedintelui.

Asupra acestui punct, opinia lui Lincoln nu s-a schimbat niciodată. Universitarii şi biografii care, de fapt îl admiră, au fost totuşi scandalizaţi de intransigenţa lui asupra acestei chestiuni. Ceea ce Lincoln a înţeles şi ceea ce universitarii nu pot pricepe constă în consecinţele negative şi fatale ale minciunii în viaţa publică. Din acest punct de vedere, ca sub atâtea altele, Lincoln era un anti-neo-conservator, ştiind că dacă tolerăm provocarea, fără să ne opunem, asta va antrena curând exercitarea puterii prin provocare şi ameninţare. Iată ce scrie Lincoln amicului său Hendon, la 15 februarie 1848:

> Permiteţi Preşedintelui să invadeze o ţară vecină de fiecare dată când el crede că trebuie să respingă o invazie. Asta înseamnă că îi veţi permite să repete ceea ce a făcut de fiecare dată când va crede necesar să ne spună asta pentru acest motiv. În acest fel îi veţi permite să facă război cum îi trece prin cap… Regii şi-au antrenat totdeauna popoarele în război, sărăcindu-le astfel… (Miller, pp. 164).

Aceste extrase din viaţa lui Abraham Lincoln arată că, dacă el ar trăi astăzi, cel mai mare dintre Preşedinţii noştri ar accepta foarte greu ceea ce majoritatea politicienilor au acceptat cu atâta uşurinţă, adică fantasmagoricul Mit 11 Septembrie. Lincoln ar fi cel puţin sceptic faţă de versiunea oficială cu numeroasele ei minciuni. Probabil că el ar aprecia Mişcarea pentru adevărul despre 11/9, care apără valorile tradiţionale ale Statelor Unite contra opresiunii zdrobitoare a minciunii constant repetate. Toate argumentele neo-conservatorilor privind necesitatea înăbuşirii dizidenţei interioare în timp de război se prăbuşesc când ne sprijinim pe exemplul lui Lincoln.

XII. 4. STILUL PARANOIAC

Obiecţiile contra versiunii oficiale a impostorii 11 Septembrie sunt adesea respinse prin invocarea teoriei complotului. Partizanii versiunii oficiale au făcut din teoria complotului ceva peiorativ, deşi este evident că nu se poate respinge o terorie prin simpla ei tratare ca ceva de natură complotistă. Utilizarea teoriei complotului ca acuzaţie sau chiar ca insultă este nu numai demagogie ci necinste intelectuală, căci versiunea oficială ce acuză ben Laden şi al-Qaida de a acţiona de departe, dintr-o grotă îndepărtată, contra Statelor Unite, cu ajutorul unui computer, este tot o teorie a complotului, a unei înşelătorii, cu un complot imaginar. Acest mod de a proceda se sprijină pe ipoteza implicită că o teorie a complotului acceptată şi adoptată de mediile sub influenţă nu mai este o simplă teorie a complotului, ci o teză deja respectabilă, ce corespunde adevărului în mod aprioric. Aşadar opiniile grupurilor minoritare, ce nu sunt îmbrăţişate şi sprijinite de mediile corupte şi sub influenţă rămân simple teorii ale complotului şi nu pot fi credibilizate, oricare ar fi nivelul lor de adevăr mai mult sau mai puţin clar. Acest gen de grupuri este vizat de către prevaricatorul şi impostorul actual ce ocupă Casa Albă:

> Trebuie să spunem adevărul despre teroare. Să nu tolerăm niciodată scandaloasele teorii asupra complotului privind atentatele de la 11 Septembrie, nici minciunile perverse ce încearcă să atribuie altora vina teroriştilor. (Adunarea generală) ONU, 10 nov. 2001).

Toată polemica în jurul teoriei complotului este o diversiune, condusă astfel încât să deturneze atenţia de la realitatea faptelor. În felul lor, acuzaţiile de teorie a complotiului sunt un fel de terorism ideologic, foarte la locul lor în climatul intelectual de vânătoare de

vrăjitoare specifică maccarthysmului şi epocii Războiului rece. Fiind una dintre formele primordiale de acţiune politică, complotul este de o vârstă cu istoria omenirii. Machiavelli vorbeşte despre comploturi într-un lung capitol din *Discursurile*[98] sale, înţelegând prin asta conspiraţia ce vizează uciderea Prinţului pentru a-i lua locul, genul conspiraţiei Pazzi contra familiei Medicis, în Florenţa anilor 1480. De asemenea, conspiraţia este este un concept actual în cadrul dreptului cutumier anglo-saxon.

Utilizarea teoriei complotului ca expresie de oprobriu este relativ recentă, datând de la publicarea cărţii lui Richard Hofstadter de la Universitatea Columbia. Hofstadter era el însuşi un precursor al neoconservatorilor care a profitat de maccarthysm preluând postul vacant al profesorului Philip Foner, dat afară din slujbă pentru apartenenţă la Partidul Comunist din Statele Unite. În eseul său despre *Stilul paranoiac în politica americană* (1964) şi în alte câteva scrieri, Hofstadter se opune criticii populiste a bancherilor internaţionali, din 1880-1890, critică ce pare astăzi profetică pentru că anunţă combinaţiile şi maşinaţiunile lordului Montagu Norman[99] de la Bank of England, între cele două războaie mondiale şi ale Fondului Monetar Internaţional, după ultimul Război mondial. Totuşi, pentru Hofstadter, criticile radicale ale oligarhiei financiare anglo-americane ţin de paranoia. Eseul său este suspect şi pentru că, apărut după asasinarea lui J. F. Kennedy, înclină să considere paranoiaci toţi contestatarii raportului Comisiei Warren, despre asasinatul de la Dallas (nov. 1963). O problemă interesantă pentru Hofstadter a fost faptul că exact în Europa de Vest, unde paranoia populistă era considerată mult mai slabă, raportul comisiei Warren a fost mai criticat decât în Statele Unite, presupusă citadelă model a paranoiei.

Tendinţa lui Hofstadter de a ponegri grupurile politice care nu-i sunt pe plac, populiştii, de exemplu, pe care îi tratează de paranoiaci, pare nefondată şi ilegitimă. Paranoiacului îi este specifică ideea nejustificată că o conspiraţie se ţese personal contra lui. Pentru Hofstadter, această idee ia o amploare nejustificată şi imposibilă: orice persoană pe care el o bănuieşte că vede o conspiraţie oarecare, devine pentru el un exemplu de paranoia. El nici măcar nu îşi pune problema necesarei referinţe la realitate, adică existenţa sau non-existenţa conspiraţiei. Procurorii ministerului american de Justiţie dovedesc de mult şi necontenit juraţilor existenţa unor conspiraţii, fără ca nimeni să îi considere sau să îi acuze că ar fi paranoiaci.

---

98. *Discursuri asupra primei decade a lui Tit Liviu* (1513-1520).

99. Norman era membru de Brown, Shipley la Londra, casa mamă a societăţii Brown Brothers, Harriman, la Wall Street, unde a lucrat Prescot Bush.

Redactarea unei scrieri de istorie politică, fără admiterea, ici şi acolo, din când în când, a unei conspiraţii politice, a unor acorduri confidenţiale privind acţiuni concertate, astfel încât efectele lor să apară într-un timp mai mult sau mai puţin îndelungat, este practic imposibilă. Bineînţeles, există şi cazuri în care conspiraţia nu joacă nici un rol. Un tiran absolut, în perioada deplinei sale puteri nu are nicio nevoie să conspire, acţionând direct, prin ordinele sale. La un examen mai atent, personaje precum Stalin sau Hitler, despre care s-au scris câte în lună şi în stele, se dovedesc mai puţin absolute decât se crede în general. Este suficient să ne amintim nevoia cronică a lui Hitler de a-i avea « la ochi » pe Gauleiteri sau faptul că URSS a funcţionat vreme îndelungată ca o oligarhie şi relativ puţin timp ca o tiranie. Tot aşa, o revoltă populară absolut spontană (ceva foarte rar dar teoretic posibil) scapă şi ea clasificării în sens conspiraţionist. Între aceste două extreme găsim adesea forme foarte variabile de acţiuni organizate şi concertate sub semnul secretului absolut.

După cum am subliniat în acest studiu, societatea americană de astăzi nu este nici tiranie, nici democraţie, fiind structurată de sus în jos conform principiilor oligarhiei sau plutocraţiei. Modul de funcţionare specific oligarhiei este conspiraţia. Acest mod este necesar datorită distribuţiei policentrice a puterii şi necesităţii ce decurge de a obţine cooperarea şi aprobarea mai multor centri oligarhici, fără de care nimic nu se pune pe roate. De altfel, operaţiunile oricărui serviciu secret şi adesea chiar ale poliţiei banale tind a se realiza pe modelul general de complot, care este semnificaţia obligatorie a oricărei operaţiuni clandestine. Numai astfel, acţiunile coordonate şi preparate dinainte, de către un anumit număr de agenţi şi de grupuri, vor ajunge la rezultatul scontat şi concertat, natura operaţiunii rămânând ascunsă privirilor marelui public. Astfel, într-o societate oligarhică, caracterizată prin rolul preponderent al serviciilor secrete (ca Statele Unite în pragul acestui secol XXI), cei ce exclud în mod *aprioric* orice complot riscă să nu înţeleagă nimic din cele ce se petrec. Putem deduce că fobia faţă de teoria complotului, în cele mai multe din universităţi şi instituţiile de cercetare este în realitate o perdea de fum ce ascunde repulsia acestora faţă de gândirea politică în sine.

Termenul de « teoretician al complotului », acest soi de magazie de vechituri, malaxor sau concasor, în care depozităm tot ce poate servi de argument *ad hominem,* pentru a nega ceea ce este sigur, inatacabil şi incontestabil, a făcut carieră în anii de după asasinarea Preşedintelui Kennedy, când publicul a fost rugat să accepte că, din cauza politicii guvernului american această mare crimă, ca şi asasinatele posterioare, ale lui Martin Luther King şi Robert Kennedy (1968), vor rămâne veşnic fără soluţie iar cei care nu sunt de acord cu asta trebuie excluşi

din societate, internaţi într-un lagăr de concentrare pe vreo planetă oarecare, la periferia Căii Lactee…

O acuzaţie, anatemă şi recentă punere la index contra pretinsei teorii a complotului a fost declanşată de neo-universitarul Daniel Pipes care este, fără îndoială, un nepot al lui Richard Pipes, membru eminent al operaţiunii alarmiste anti-sovietice Echipa B, sub mandatul lui Bush-41. Pipes este un neo-mac-carthyste, soi de inchizitor ce persecută, prin intermediul organizaţiei sale de vânătoare de vrăjitoare, intelectualii ce arată oarecare simpatie pentru cauza palestiniană. De asemenea, el a beneficiat de o numire-promovare excepţională, pe timpul vacanţei parlamentare, în Consiliul de administraţie al Institutului Statelor Unite pentru Pace, procedură la care Bush-43 a recurs când a devenit evident că nici măcar Senatul republican nu va aproba vreodată această numire. Cartea lui Pipes (apărută în 1997 – *Conspiracy : How the Paranoid Style Flourishes and Where It Comes From*) dă următoarea definiţie teoriei complotului : « frică de o conspiraţie inexistentă », tratând-o apoi ca un soi de pornografie politică.

Ce ne facem însă atunci când complotul există cu adevărat ? Pentru Pipes, presupunerea inexistenţei oricărui complot trece peste orice ar putea fi descoperit prin cercetarea empirică a istoriei, justiţiei, poliţiei sau altor instituţii secrete sau ne-secrete de ordine publică. Pipes recurge adesea la interpretarea sa preferată, a cunoscutului « brici al lui Occam[100] », propoziţie nominalistă[101] după care explicaţiile trebuie să rămână simple sau, mai precis, entităţile teoretice să nu fie multiplicate dincolo de necesar (*entia non sunt multiplicanda praeter necessitatem*). La Pipes, acest argument devine universal şi infailibil pentru asasinii solitari şi contra complotorilor, pentru că intervenţia unui asasin solitar este totdeauna mai simplă decât aceea a unui grup de conspiratori. Ce se petrece însă dacă sfânta necesitate (pe care chiar şi Occam o prevede) dictează atribuirea unor efecte observate la ceva mai complicat? Nici Pipes, nici prietenul său Gerald Posner, care a scris o carte foarte artificială în slujba Mitului 11 Septembrie, nu au răspuns.

Totuşi, un complot a trecut prin năvodul universal al lui Pipes: complotul sau conspiraţia islamistă, care ar dori, crede el, să ia puterea în Statele Unite sau să le distrugă pe acestea. După el, unul din punctele centrale ale acestei conspiraţii este comisia de relaţii americano-islamice (CAIR), pe care o bănuieşte a voi să impună legea islamică în

100. William Occam (1280-1349), filosof englez şi călugăr franciscan, partizan al nominalismului. De acord cu Veneţia, a susţinut agresiunea Angliei contra Franţei, la începutul Războiului de o Sută de Ani. Adversar al amestecului Biserici în domeniul puterii temporare.

101. Doctrină după care conceptele generale nu sunt decât cuvinte goale, fără vreun conţinut, inexistente ca atare. (NT).

America. Oricum ar sta lucrurile, putem fi siguri că Pipes a aflat multe despre complotul de la 11 Septembrie graţie participării sale entuziaste la societatea neo-conservatoare de admiraţie reciprocă şi auto-promovare, care a reuşit în mod remarcabil să transforme membrii săi mediocri şi banali în autorităţi intelectuale şi politice mondiale.

XII. 5. DISCURSUL « HOUSE DIVIDED SPEECH » AL LUI LINCOLN : TEORIA COMPLOTULUI

Unul dintre cele mai faimoase discursuri din istoria Statelor Unite este cu siguranţă cel cunoscut de studenţi sub numele de *House Divided Speech*, rostit de Lincoln în 1858. Lincoln se adresa Convenţiei Partidului Republican din Illinois, în vederea desemnării candidaturii sale pentru Senatul Statelor Unite. Cu această ocazie a arbordat o serie de evenimente ce au agravat tensiunile dintre Nord şi Sud, dintre Statele sclavagiste şi cele libertare. Printre aceste evenimente figura susţinerea de către Douglas a legii pentru Kansas şi Nebraska, o tentativă de a impune pseudo-soluţii pur locale în chestiunea sclavagismului din aceste teritorii, care declanşaseră grave violenţe frontaliere din partea Sudiştilor. Forţele sclavagiste profitaseră de ajutorul politicii Preşedintelui Franklin Pierce[102], un « *doughface* » (nordist trecut în tabăra sudistă, pentru motive politice), strămoş al Barbarei Bush, mama actualului ocupant al Casei Albe. Politica lui Franklin Pierce fu reluată de succesorul său, James Buchanan (1791- 1868), al 15-lea Preşedinte american (1856-1860). În acest timp a avut loc trista şi celebra decizie Dred Scott[103], a Curţii supreme, redactată de democratul jacksonian Roger Taney, care afirma că Negrii nu puteau fi cetăţeni pe deplin, că ei nu pot avea niciun drept şi că limitele federale impuse sclavajului sunt ilegale. Organizate de-a lungul mai multor ani de către un grup eterogen de protagonişti, aceste evenimente puteau fi simple coincidenţe datorate întâmplării sau, dimpotrivă, aveau o coerenţă internă, prezentând anumite raporturi între ele. Lincoln interpretă aceste evenimente, din decada 1850, drept rezultatul unui complot :

> Nu putem şti cu certitudine dacă toate aceste adaptări sunt rezultatul unui aranjament prealabil. Când vedem însă un lot de grinzi despre care ştim că au fost lucrate în momente şi locuri diferite, de diferiţi muncitori – de exemplu Stephen [Douglas, senator, şef al Partidului Democrat],

102. Franklin Pierce (1804-1869), al 14-lea preşedinte al Statelor Unite (1852-1856), adversar al lui Lincoln pe timpul Războiului de Seccesiune. (NT).

103. Dred Scott, sclav american pe care stăpânul său John Emerson, chirurg militar, l-a dus în Illinois şi Minesota, unde sclavia fusese abolită. Revendicându-şi libertatea, Scott a provocat un proces ce a durat şapte ani (1850-1857) şi a răscolit întreaga Americă. Conform Deciziei Curţii supreme (6 martie 1857), Scott rămânea sclav, Congresul neavând nicio putere să restrângă sclavia. Evident, această decizie a dat Sudiştilor apă la moară. (NT).

> Franklin [Pierce, Preşedinte USA 1854-1857], Roger [Taney, preşedinte al Curţii supreme şi autor al deciziei Dred Scott] şi James [Buchanan, Preşedinte USA, 1857-1861) – când vedem că aceste grinzi se îmbină perfect unele cu altele, pentru a face o casă sau o moară… *în acest caz* ne este imposibil să nu *credem* că Stephen, Franklin, Roger şi James s-au înţeles reciproc de la început, că au lucrat împreună conform unui plan, unui *proiect* comun, elaborat înainte de a se fi dat grinzilor prima lovitură de bardă.

Da, *Hous Divided Speech* vorbeşte despre o conspiraţie. Lincoln nu era singurul fondator al Partidului republican care înclina către această interpretare: aceeaşi analiză şi perspectivă întâlnim în discursurile lui William Seward, guvernator şi senator de New York, secretar de Stat sub Lincoln şi Johnson. Seward fusese responsabilul programului şi ai principalelor slogane electorale ale campaniei din 1860. Având nevoie de un mijloc pentru a-şi exprima opoziţia la societatea sclavagistă din Sud şi dezaprobarea faţă de puterea excesivă a Statelor sudiste asupra guvernului federal, Seward a decis să facă acest lucru evitând termenul pur şi dur de aboliţionism. In schimb, el a elaborat teoria complotului Statelor sclavagiste (« Slave Power conspiracy ») pentru cucerirea puterii, adică acţiunile coordonate ale blocului sclavagist în scopul consolidării influenţei lor asupra guvernului federal. Acest slogan electoral l-a ajutat pe Lincoln să între la Casa Albă, în 1860. Referinţa la un complot nu putea fi mai clară. În zilele noastre, orice republican ce se opune din principiu teoriei complotului ar trebui să îşi amintească absurditatea poziţiei sale, pentru că partidul său s-a născut chiar pe terenul acestei teorii expuse de conducători care pe plan moral şi intelectual erau nişte giganţi faţă de mărunţeii vicleni de astăzi.

După cum a arătat Eric Foner în studiul său despre ideologia Partidului Republican la originile sale, când GOP se pregătea să participe la alegerile prezidenţiale din 1860, el avea nevoie de o viziune ideologică mai clară decât aceea din 1856. Pe de o parte, chestiunea sclaviei era principala problemă a vremii. Pe de altă parte, republicanii nu voiau sau nu vorbeau de aboliţie pur şi simplu a sclaviei, nu voiau ca aceasta să devină sloganul lor principal, ceea ce ar fi putut avea consecinţe negative inclusiv în anumite State din Nord. Aşadar conceptul cheie şi întreaga politică a Partidului republican pentru campania din 1860 deveni Complotul sclavagiştilor pentru putere. Această teorie susţinea sus şi tare că Statele din Sud se pregăteau să îşi subordoneze şi mai pe deplin guvernul federal din Washington, ameninţând astfel libertatea şi mijloacele de existenţă ale tuturor locuitorilor din Nord, indiferent de atitudinea acestora în chestiunea sclaviei Negrilor.

Aşadar, putem spune că, la 1860, Statele Unite au fost refondate pe teoria complotului. Primele mari discursuri ale lui Lincoln în faţa Congresului fură consacrate punerii în lumină a complotului urzit de

Preşedintele Polk şi amicii săi pentru a declanşa Războiul cu Mexicul. Putem spune că *Hous Divided Speech*, unul dintre cele mai celebre discursuri politice din întreaga istorie a Statelor Unite, se bazează pe şi este o teorie a complotului politic. Partidul Republican american a cucerit prima sa preşedenţie graţie eficacităţii acestei teorii.

CAPITOLUL 13

MITUL 11 SEPTEMBRIE: O SCHIZOFRENIE COLECTIVĂ

Combinele şi jongleriile
Saltă toate pălăriile.
(La teatrul de păpuşi,
Nevăzând nici sfori, nici uşi
Ignoranţi şi trepăduşi
Habar n-au unde sunt duşi)…
Când se descoperă scena
Şi cortina este trasă,
Magicienii-s cu jena,
Şmecheria fiind crasă,
Şi de-a dreptul odioasă!
Cum de n-am văzut întâi,
Că mincina-i căpătâi?
Şi stătui ca un netot,
Înşelat. Chiar idiot!
Priviţi scripetele, sus,
Frânghiile ce se trag,
Monarhii cei cu arţag
De popoarele îşi bag
Aia-n ei de scamatori! Regişori…
Speriaţi, proştii o-ntind,
Terorizaţi, gâfâind…
Priviţi, maşina se-nvârte!
Lumea tremură în curte,
Dârdâie, nu altceva,
De atâta halima!
Bla-bla-bla, bla-bla-bla…

JonathanSwift, « Odă onorabilului Sir William Temple » (1689)

A devenit banal, în Statele Unite, de a considera versiunea oficială a evenimentelor din 11 Septembrie, adică Mitul 11/9, drept ceva normal. Cei ce se îndoiesc de adevărul poveştii oficiale şi mitice sunt acuzaţi de te miri ce, inclusiv paranoia. În acest capitol vom încerca să aruncăm mingia pe terenul mitografilor şi credincioşilor lor adepţi. Am abordat deja unele aspecte extravagante, imposibile, contradictorii şi absurde ale mitului oficial. Cum de acest mit a fost atât de uşor adoptat, mai ales în lumea anglofonă?

Teza noastră este că predilecţia sau tendinţa de a crede acest mit ţine de o structură mintală pe care nu o putem califica altfel decât schizofrenie şi autism. Altfel spus, frica şi stresul nu sunt suficiente pentru a explica aceste reacţii. Structura mintală ce rezultă funcţio-

nează nu numai la nivel individual ci înglobează cultura anglo-americană în totalitatea ei. Pentru a înţelege bine acest fenomen periculos dar fascinant, trebuie să ne aventurăm în domeniul psihologiei şi al psihanalizei, pentru a ne familiariza cu unele caracteristici ale gândirii schizofrenice şi autiste. Vom arăta că Mitul 11 Septembrie este produsul unei gândiri deranjate, tulburate, ceea ce va arunca o anumită lumină asupra rolului principalului artizan al acestui mit, G. W. Bush.

« Singurul lucru de care trebuie să ne fie frică, este frica », spunea Franklin D. Roosewelt cu prilejul prestării jurământului de investitură, în martie 1933. Dimpotrivă, Bush şi mafia oligarhică spun într-una Americanilor : « Fie-vă frică ! Totdeauna ! ». După cum am văzut, în urma celor petrecute la 11/9, viaţa Americanilor a început să se înţepenească tot mai mult într-un mit de-a dreptul fantasmagoric, care este invocat adesea, fără să fie însă demonstrat sau măcar dovedit în vreun fel. Din ce în ce mai mult, instituţiile Statelor Unite încep să se bazeze pe această provocare.

Impactul acestei provocări asupra vieţii americane şi a psihologiei indivizilor nu a fost suficient studiat de către psihologi, pentru că majoritatea acestora sunt adepţii ei. Într-un mod foarte general se vede însă că prevalenţa provocării-mit reflectă o psihopatologie de masă constituită din iluzii şi falsă conştiinţă, refuzul realităţii transformată într-o politică a mitului. Sub al doilea regim Bush, Statele Unite sunt pe cale de a deveni o putere autistă, alienată, ruptă de realitatea ce le înconjoară. Se pune însă întrebarea : cum se face că oamenii cred versiunea oficială a celor petrecute la 11 Septembrie, cu toate nenumăratele ei absurdităţi ? Ce explică puterea acestui mit ?

În general, ţările ce şi-au fondat viaţa politică pe un mit, nu se pot lăuda că le-a mers prea bine. Exemplul clasic este Germania naţional-socialistă, ai cărei conducători au respins deschis realitatea, în favoarea unei lumi fantastice compuse din eroi, din monştri germanici şi wagnerieni. Politica Serbiei moderne, care a dat mai multă valoare şi mai pertinenţă înfrângerilor din secolul al XIV-lea, decât realităţii prezente, este un alt exemplu. Dacă se va dovedi imposibil să demolăm şi să demistificăm Mitul 11 Septembrie, nu vom întârzia să suferim aici, în Statele Unite, alte efecte distrugătoare ale acestei politici mitice.

După cum ne-o aminteşte Sanguinetti, recurgerea la expedientul extrem al terorismului pentru a gestiona o criză echivalează cu a deveni heroinoman pentru a depăşi o perioadă de vid din viaţa personală. Sanguinetti subliniază un aspect non-neglijabil « privind strategia fondată pe provocare – o strategie de o vârstă cu lumea : Seneca spunea deja (îl citez pentru că fiind consilierul lui Nero era un expert în terorismul de Stat şi în provocare) că este “mai uşor să nu te

angajezi pe această cale decât să te oprești după ce te-ai lansat pe ea". Precum un drog, terorismul artificial cere și impune a fi administrat în doze din ce în ce mai masive și mai frecvente ». (Sanguinetti, p. 19).

În sfârșit, problema poate să fie că, precum orice crimă, provocarea teroristă este descoperită într-o zi, secretele neputând fi păstrate la infinit. Sanguinetti spune că « fragilitatea terorismului artificial rezidă în acest punct : odată angajată, această politică devine din ce în ce mai cunoscută, judecată de oameni, astfel încât ceea ce îi făcea forța devine slăbiciunea ei, iar marele avantaj pe care îl procura strategilor ei devine un inconvenient major ». (Sanguinetti, p. 40).

XIII. 2. CAVERNA LUI PLATON SI FIABILITATEA SIMTURILOR DUPA JOHN LOCKE

Retrospectiv, 11 Septembrie apare ca un spectacol de moarte și distrugere realizat pentru televiziune, în care orice urmă de adevăr, adică de credibilitate, acceptabilitate, de verosimil, a fost sacrificată întru profitul efectului vizual. În urmă cu 50 de ani, o operațiune ca aceasta ar fi fost mai greu de realizat, deși cinematograful există de peste un secol. În sfârșit, la nivelul anului 2001, când cu spectacolul televizual de la 11 Septembrie, ecranele computerelor existau de aproximativ 30 de ani, pentru Americani, și 15-20 de ani pentru Europeni și ceilalți. Jocurile video erau și ele în vogă de câteva decenii, cel puțin în America, rezultatul general al acestora fiind, pentru foarte mulți oameni, lumea de imagini schimbătoare și instabile, pe ecrane de talie și tipuri diferite, care înlocuiseră cumva lumea reală, sau măcar deveniseră centrul realității trăite de o bună parte din omenire. Situației respective nu i s-a pus capăt și nu se știe dacă și în cel fel s-ar putea pune acest capăt. Deocamdată, cel puțin, informatica și perfecționarea tehnicii filmelor hollywoodiene și a altor efecte continuă să tulbure noțiunea noastră despre realitate.

Vechea problemă a fiabilității sau credibilității simțurilor se pune de acum în alți termeni, într-o formă nouă. În *Republica* sa, Platon atinge acest aspect în celebrul pasaj din Cartea a VII-a, consacrat cavernei, sau peșterii. În perioada 11/9, caverna lui Platon a beneficiat chiar de un spor de interes, grație filmului *Matrix* și referinței cam grosolane a acestuia. Platon imagina o omenire lipsită de cunoaștere și instrucție, închisă într-o peșteră luminată de paloarea solară dinspre intrare, și de un foc. Legați de mâini și de picioare, oamenii erau așezați cu fața către un perete stâncos, fără să poată întoarce capul într-o parte sau alta. În spatele lor se găsea o pasarelă, pe care circulau unii cu tot felul de obiecte, iar dincolo de aceasta era intrarea peșterii și lumina soarelui. Noaptea se făcea un foc mare, exact la intrarea în

peşteră. În acest fel, zi şi noapte, umbrele celor care circulau pe pasarelă, precum şi umbrele obiectelor purtate de aceştia, se proiectau pe zidul din faţa celor legaţi de mâini şi de picioare, care nu puteau întoarce capul. Animatorii peşterii, ca cei ai televiziunii de astăzi, completau spectacolul umbrelor mişcătoare cu diverse efecte sonore şi cu ecoul ce se repercuta din peretele stâncos. Legat de mâini şi de picioare, fără să poată întoarce capul, publicul sfârşea prin a se convinge că umbrele constituiau substanţa însăşi a realităţii, ba chiar se mândreau că le pot recunoaşte, da un nume, prezice ordinea lor de apariţie, efectele sonore sau olfactive ce ar putea interveni. Dacă vreunul dintre cei legaţi reuşea să scape, să ajungă la lumina zilei şi să vadă că realitatea nu se confundă cu umbrele de pe peretele stâncos, acesta suferea o bucată de vreme, neputând să se obişnuiască dintr-o dată cu lumina naturală şi lumea adevărată. Dacă cumva acesta revenea printre cei legaţi încă, la locurile lor, dacă încerca să le explice cum stau lucrurile cu lumina de afară şi toate cele înconjurătoare, acesta constata cu mirare că nimeni nu îl crede, că foştii lui tovarăşi de suferinţă sunt gata să îl taie în bucăţi pentru că îndrăzneşte să le deschidă ochii…

Acesta este modul în care Platon concepea destinul omenirii, plecând de la teoria naivă a cunoaşterii, de la credibilitatea simţurilor faţă cu fenomenele ce le sunt accesibile. În virtutea puterii atractive a certitudinii senzoriale, majoritatea oamenilor refuză să depăşească stadiul de opinie pe baza umbrelor şi efectelor de un fel sau altul, refuză să treacă la forma superioară de înţelegere, ce presupune aritmetica, numărarea şi clasificarea umbrelor. Şi mai puţini sunt cei ce reuşesc să ajungă la cea mai înaltă facultate a raţiunii noastre, punând în lumină, prin exerciţiul dialecticii, binele, răul, frumosul, adevărul şi celelalte idei, de care vorbeşte Platon. Acesta este drumul, calea pe care trebuie să păşească cei ce iubesc adevărul şi vor să cunoască lumea, cei ce bat la porţile raţiunii, cei ce vor să dezvolte la maxim omenia ce le bate în piept, să ajungă nişte oameni adevăraţi, de ce nu, nişte înţelepţi.

În epoca modernă, mandatarul cavernei platoniciene a devenit John Locke (1632-1704), marele codificator al empirismului englez, cu doctrina sa anunţând că spiritul este o foaie albă pe care, treptat, se înscriu toate cele ce trec prin simţuri, experianţa acestora. Inspirat de veneţianul Paolo Sarpi, senzualismul lui Locke este izvorul degradării vieţii mintale a lumii anglofone, de trei secole încoace. Deşi profund viciat şi el, modelul cartezian de înţelegere a condus la rezultate ceva mai bune. Perspectiva filosofului şi savantului german Leibniz (1646-1716) s-a dovedit mai bună, deşi diverse împrejurări au făcut-o destul de greu accesibilă. Acesta pare să fie motivul pentru care credibilitatea popoarelor faţă de versiunea oficială 11/9 se dovedeşte mult mai

mare în lumea anglofonă decât în Franţa, Germania, Italia, Japonia sau alte ţări, în care s-a publicat cel puţin o carte de succes şi s-a procedat la critica mai mult sau mai puţin profundă a marii înscenări a celor petrecute atunci. Să nu uităm că, dacă ne-am apuca să aducem la zi peştera lui Platon, ar trebui să proiectăm pe un zid imaginile oficiale ale celor petrecute al 11 Septembrie 2001. Cartea de faţă şi altele încă, mulţimea articolelor critice publicate în atâtea ţări şi limbi au făcut şi fac exact acest lucru. S-a constatat ceea ce Platon ştia foarte bine: cei mai mulţi mdintre oameni preferă să rămână legaţi de mâini, de picioare, spălaţi la creiere, să nu întoarcă cumva capul, să nu fie tulburaţi de lumină, de adevăr!

XIII. 3. MITUL 11/9 : O SCHIZOFRENIE COLECTIVĂ

Teza pe care o susţinem aici este că mitul 11/9 reprezintă o formă de schzofrenie colectivă. Sub această formă a fost el urzit şi conceput de către manipulatorii teroriști, departe de peşterile din Afganistan. Schizofrenia Mitului 11/9 convine perfect structurii mintale a propagatorilor mai energici ai acestui mit, Bush şi neo-conservatorii oligarho-mafioţi din lumea anglo-americană. Articol de credinţă obligatorie pentru numeroase instituţii importante, teledifuzarea masivă a mitului a indus un decalaj schizofrenic în psihicul colectiv al Americannilor. Nu este exclus ca teledifuzarea să fie pe cale de a produce noi şi noi cazuri de schizofrenie individuală, ceea ce pare să sugereze Dr. John Gray (autorul celebrei cărţi *Bărbaţii vin de pe Marte, iar Femeile de pe Venus*), prin observaţiile şi remarcile sale, foarte cu miez, din cadrul anchetei internaţionale pe marginea 11/9, desfăşurată la sfârşitul lui mai 2004, la Toronto. Bineînţeles, scopul terorismului este instaurarea terorii prin efectul paralizant al fricii, care s-a abătut deja peste discursurile politice, militantismul sindical şi viaţa intelectuală. Acest lucru este atât de evident încât nu are nevoie de niciun comentariu. După cum îşi amintesc toţi cei care l-au trăit, şocul 11/9 a fost atât de profund încât a paralizat pentru mai bine de doi ani puţina viaţă politică din Statele Unite. Acest faliment politic a durat cel puţin până la relativa încălzire ocazionată de alegerile primare din Partidul Democrat, de la sfârşitul lui 2003. Ca urmare a şocului 11/9, Partidul Democrat se prăbuşise pur şi simplu, în 2002, şi nu este încă sigur că şi-a revenit cu adevărat.

După Dr. Justin A. Franck, psihanalist distins al universităţii George Washington, Bush funcţionează ca un foarte eficace furnizor de frică şi de teroare, pentru că sub-conştientul lui este permanent cuprins de teamă, oroare, de groază. De ce se teme el? De dezintegrarea propriei sale personalităţi, care nu este prea departe. În această privinţă, « sistemul de valori în care se complace îl protejează de

punerea în cauză a ideilor sale, de critică, de contradicţii, de el însuşi. Imediat sub nivelul zero, el suferă de o evidentă teamă că se va rupe în bucăţi, că se va fărâmiţa, o frică teribilă pe care nu o poate privi în faţă… De atâtea ori a fost cât pe ce să se dezintegreze în public. Când părăseşte schema unui discurs şi încearcă să improvizeze, cuvintele lui se rup în bucăţi fără de sens până ce ori regăseşte firul, ori îşi agresează interlocutorul ». (Franck, p. 64). Franck crede că lui Bush îi este frică de pedeapsă. Unii s-ar putea gândi că se teme de un proces gen Nuremberg, pentru crimele comise în Irak. În profunzimea lui, acest sentiment înglobează şi frica de complicitatea la înscenarea întregii afaceri 11 Septembrie. «Teroarea de care [Bush] promite să scape lumea este de fapt o altă frică, aceea de a fi pedepsit el însuşi. De acum, pentru că în imaginaţia lui delirantă se identifică cu întreaga naţiune, aceasta a devenit demnă de pedeapsa pe care o merită el însuşi ». (Franck, p. 100). Suntem în drept să credem că vinovăţia, angoasa şi tensiunea lui Bush au crescut considerabil ca urmare a celor petrecute la 11 Septembrie şi a războiului din Irak. Deşi utilă din multe puncte de vedere, cartea Dr, Franck, *Bush on the Couch*, nu vorbeşte de evoluţia în timp patologiilor lui Bush, de exemplu în legătură cu istoria administraţiei sale. Evident, Franck trece prea uşor peste implicaţiile manifeste ale concluziilor privind cele de la 11 Septembrie, pe care nu le mai formulează de teama consecinţelor delicate pentru el însuşi.

La baza ei, credinţa în erezia 11 Septembrie nu se sprijină pe descrierea cinstită a unui eveniment istoric din lumea reală. Ea nu este nici un exemplu de evhemerism[104], în cadrul căruia evenimentele sunt conservate sub o formă mitologică mai mult sau mai puţin deformată. Mitul, erezia 11 Septembrie este mai curând o psihoză colectivă de tip schizofrenic. Să vedem ce înseamnă asta.

Ceea ce numim astăzi schizofrenie, altă dată era cunoscut sub numele de *dementia praecox*. Termenul modern de schizofrenie a fost lansat de Dr. Eugene Bleuler (1857-1939), psihiatru elveţian, care l-a utilizat mai curând pentru a desemna lipsa de coordonare între mai multe funcţii psihologice, decât pentru a descrie o personalitate fragmentată. Tot Bleuler este cel care a vorbit de o variantă specială de schizofrenie, pe care a numit-o autism. Schizofrenia simplă se caracterizează printr-o reducere a relaţiilor şi a interesului exterior care se poate manifesta printr-o totală lipsă de curiozitate, « emoţiile profunde lipsesc şi ele, ideaţia este simplă şi numai în legătură cu lucruri concrete, comportamentul se limitează la manifestaţii simple sau

104. Evhemerism sau euhemerism, concepţie sau doctrină după care personajele mitologice sunt fiinţe omeneşti divinizate după moartea lor, fie din cauza fricii, fie din cauza admiraţiei, fie din amblele. (NT).

stereotipe ». Schizofrenia paranoiacă apare în general la adultul ce începe să îmbătrânească, fiind caracterizată « în primul rând printr-o gândire irealistă şi ilogică, însoţită de delirul persecuţiei, mania grandorii, de halucinaţii ». În psihanaliză, descrierea schizofreniei pune accentul pe « simptomele regresive » concepute ca « retragere la nivelul egoului (partea psihicului care testează realitatea), prezentând o mai redusă maturitate şi tendinţa de a înlocui lumea existentă, pe care pacientul o evită, prin halucinaţii, iluzii, fantasme de reconstruire a lumii şi de particularităţi de limbaj ». (Silvano Arieti, «*Schizofrenia* », *Encyclopedia Britanic*a, 1971). Există multe puncte comune între Bush, artizanul fricii 11/9, şi Mitul 11 Septembrie.

În acest context, gândirea utopică neo-conservatoare, cu « fantasmele ei [explicite] de reconstrucţie a lumii », poate fi considerată o etapă către schizofrenie. Subliniez comentariile colonelului în retragere Larry Wilkerson, fost director de cabinet al lui Colin Powell la Departamentul de Stat, comentarii privind unii neo-conservatori de vârf : « Eu îi numesc utopişti », a spus el unui ziarist. « Nu am nevoie să ştiu dacă aceşti utopişti sunt Vladimir Ilici Lenin, în trenul său blindat către Moscova, sau Paul Wolfowitz. Nu îi iubesc pe utopişti. Utopia este o ţară unde nu ajungem niciodată, iar pe drum facem rău la o mulţime de oameni ». Wilkerson adăugă că « nu are încredere în cei ce nu au fost niciodată pe un câmp de bătălie, dar care trimit cu uşurinţă bărbaţi şi femei la moarte. Exemplul ce-mi vine în spirit este cel al lui Richard Perle care, Domnul fie lăudat, şi-a dat demisia şi nu va mai face parte, nici măcar în mod semi-oficial, din această administraţie. Remarcile lui provocante şi insolente, despre ce trebuie sau nu trebuie făcut cu armata, mi-au dat totdeauna de gândit ». (*Washington Post*, 5 mai 2004).

Mitografii, artizanii Mitului 11/9 şi adevăraţii terorişti de la 11 Septembrie, adică adevăraţii psihopaţi, sunt cei ce spun prostii cât ei de mari, numindu-i paranoiaci pe criticii şi scepticii vastei antreprize de mitologizare, îndoctrinare şi pocire mintală a lumii întregi. Bineînţeles, deocamdată, şeful acestora este Bush-43. Acesta a fost totdeauna propagandistul şef 11/9, din chiar zilele de după tristul eveniment, până la Convenţia naţională a Partidului Republican (2004) şi campania de realegere, din toamna acelui an. Afirmăm şi susţinem teza existenţei unei dialectici distructive între psihoza de masă 11 Septembrie şi patologia psihică personală a lui Bush, ca personaj mediatic. În această relaţie dialectică, psihoza maselor şi patologia personală a conducătorului (aparent) devin rând pe rând cauza şi efectul simultan, fiecare condiţionând-o pe cealaltă şi fiind condiţionată de aceasta. Pentru ca lucrurile să fie mai clare vom da exemplul unui text privind personalitatea paranoiacă, text scris cu 25 de ani înainte ca Bush să intre pe primul plan al scenei internaţionale : « Individul cel mai sus-

ceptibil de a cădea în starea de paranoie (mania persecuţiei) este un tip tensionat, ce nu se simte niciodată în siguranţă, este bănuitor, nu are încredere în ceilalţi, nu a putut niciodată să-şi descarce inima în faţa cuiva, are puţini prieteni apropiaţi şi rumegă toate de unul singur. Uneori, aceste trăsături se ascund sub o mască de sociabilitate, verbalism şi exuberanţă. Caracteristică supremă, această persoană manifestă o gândire rigidă, ce devine şi mai evidentă pe fondul unei tensiuni emoţionale. Aceasta poate sugera o impresie de certitudine şi de siguranţă, în realitate însă totul porneşte dintr-o profundă insecuritate, din nevoia de a fi dogmatic din cauza incapacităţii de a tolera o judecată diferită ». (Norman Alexander Cameron, « Reacţii paranoiace », *Encyclopedia Britannica*, 1971).

XIII. 4. FRANK : BUSH ESTE UN MEGALOMAN SCHIZOFREN

În cartea Dr. Justin Frank, *Bush on the Couch*, unde pacientul nostru este descris ca un megaloman ce se ascunde în dosul afabilităţii familiare a unei brute grosolane de provincie, s-ar crede că citim un profil psihologic al lui George W. Bush, absolut conform analizei lucide a mentalităţii sale. După Dr. Frank, « examenul atent ne arată că în spatele faţadei amabile a lui Bush se ascunde un sistem delirant, puternic dar discret, ce îi dictează întregul comportament. Termenul psihiatric cel mai precis pentru această patologie, cel mai des utilizat pentru identificarea unei stări particulare clare a schizofrenilor şi care, cum vom vedea, are aplicaţii mai vaste, este acela de megalomanie. Conceptul de megalomanie se aplică la fel de bine atitudinii mintale cu manifestaţii reale de comportamnet ce indică, după Freud, iluzia puterii şi grandorii ce servesc protejării contra fricii, angoasei şi neliniştii paranoide ». (Frank, pp. 200-201). Bush este un schizofren de tip megalomaniac. Mitul 11 Septembrie, căruia el i-a dedicat viaţa sa, este absolut coerent cu această mentalitate. Practic, acest mit este o imensă tentativă de a impune un mod de gândire schizofren şi autist întregii populaţii americane şi mondiale. Aceasta poate explica faptul că cei ce refuză acest mit afirmă insistent că Bush (sau Cheney) trebuie să fi planificat şi dirijat personal toate aspectele spectacolului cinic şi terorist de la 11 Septembrie 2001. Deşi capacitatea mintală a lui Bush incită la contrariu, această reacţie este de înţeles, întrucât Bush este campionul absolut al propagandiştilor Mitului 11 Septembrie. Lucrurile se leagă între ele. Pentru a distruge mitul, trebuie să acuzăm mitomanul. Am abordat deja responsabilitatea lui Bush în toată întinderea ei. Fără îndoială, el nu a fost informat dinainte despre detaliile operaţiunii, fiind expediat sau încurajat să plece departe de Casa Albă. Este însă absolut sigur că el a acceptat apoi în întregime exigenţele autorilor

crimelor, după comiterea lor. În acest sens, insistența condamnării lui Bush se justifică precum drumul cel mai scurt întru deplina înțelegere a situației, tragerea concluziilor de rigoare și salvarea a ceea ce se mai poate salva.

Doctorul Frank vorbește de tehnica favorită a lui Bush-41, ce constă în a-și « evacua » frica asupra populației, atât pentru a se ușura pe sine cât și pentru a teroriza lumea mai cu spor. El evocă înclinația lui Bush de a arunca pe alții angoasa lui de spirit dereglat, dezaxat. Iată un pasaj ce tratează despre acest complex : « Pacientul paranoiac se debarasează de intolerabilul său sentiment de vinovăție prin mecanismul inconștient de negare a realității și proiectare pe alții, pe ceilalți. El neagă pulsiunile sale ostile sau erotice primitive și le proiectează, adică le atribuie altora. Acest transfer sau proiecție nu are loc la întâmplare. De obicei, pentru a se debarasa de impulsiile și de vinovăția lui, pacientul alege persoane ce prezintă aceleași tendințe inconștiente, ca și el, dar într-o mai mică măsură ». (Norman Alexander Cameron, « Reacții paranoiace », *Encyclopedia Britannica*, 1971). Acestea corespund foarte bine cu ceea ce scrie Dr Frank despre transferuri la Bush-43 : transferul sau proiecția este «mecanismul primitiv al apărării prin care individul atribuie altora propriile sale particularități negative ». (Frank, p. 152). Aplicând aceasta ocupantului de la Casa Albă, Frank constată : « Incapabil să înfrunte fără pericol veritabila întindere a propriului său sadism, Bush trebuie să îl proiecteze pe un inamic creat de el : un inamic pe care l-a introdus la Casa Albă, gata să fie diabolizat și distrus, unul a cărui anihilare va servi protejării fragilei și iluzoriei sale noțiuni de eu ». (Frank, p. 115). Ca întotdeauna, Frank vorbește de Irak, dar ca esențialul analizei lui, ceea ce spune aici se aplică la fel de bine lui ben Laden, al-Qaidei și lui Saddam.

Niciunuia dintre cei cu suficient fler nu i-a scăpat până la ce punct, încercând să-l diabolizeze pe Saddam Hussein, Bush practica de fapt descrierea de sine însuși. După Bush, Saddam Hussein era un opresor, un violator al dreptului internațional, un conducător ce disprețuiește comunitatea internațională, un agresor. Toate aceste acuzații se aplică la fel de bine, dacă nu și mai bine, lui Bush însuși. Comentariul lui Joseph Gabel este foarte pertinent : «…în general insensibile la umor, regimurile rasiste sunt, dimpotrivă, amatoare de caricaturi, mai ales sub forma cea mai grosolană… Fără să își dea seama, caricaturistul se desenează pe sine… își vede propria sa esență. În această ordine de idei, caricatura socio-centrică și etno-centrică este percepția deranjată a unei false conștiințe » (Gabel, notă p. 123). Frank atrage atenția asupra tendinței lui Bush la proiecție-transfer și descriere întru cele ce-l privesc pe Saddam Hussein, deși aceeași dinamică se manifestă și în felul de a-l prezenta pe ben Laden. După Frank, « nimic din toate acestea nu a scăpat neobservat de public. Paralela dintre Bush și

Saddam a contribuit la înţelegerea eului distrugător al lui Bush, în loc de a-l ascunde. După cum sugerează fotografii care circulă şi în care figurile lui Saddam şi Bush par fuzionate (manipulare informatică ce permite o frapantă materializare a procesului de transfer psihologic), satiriştii înţeleg instinctiv că atunci când Bush reproşează lui Saddam paiul din ochiul său, el uită de bârna din proprii lui ochi ». (Franck, p. 116). Acest lucru este şi mai evident în ce priveşte relaţiile dintre Bush şi presupuşii autori ai atentatelor din 11 Septembrie.

O parte din sentimentul de vinovăţie al lui Bush vine de la faptul că, deşi nu era la curent cu toate detaliile complotului 11/9, el a înţeles esenţialul după atentate, foarte probabil în cursul peregrinărilor din acea zi. El a primit un ultimatum din partea reţelei de pucişti mafioţi şi oligarhi din sânul guvernului, care i-au cerut să acuze teroriştii arabi în faţa televiziunii, să implice pe ben Laden, al-Qaida şi Afganistanul, să declare războiul civilizaţiilor contra lumii arabo-musulmane, cedând astfel exigenţelor complotiştilor. Pentru aceste motive, tirania cu care i s-a impus supuşenia, ca şi entuziasmul ulterior, cu care a servit şi serveşte minciuna şi crimele, ce se întind deja peste întreaga lume, constituie o sarcină foarte greu de purtat.

Cam acestea pot fi spuse despre preliminarii. Intrând însă în universul Mitului 11/9, ne trezim pe terenul psihozei, al halucinaţiilor şi iluziilor colective. Secolul XX a arătat forţa acestor fenomene ideologice imaginare. Cartea noastră s-a construit pe baza punctului de vedere al idealismului platonician. Marxismul ar putea spune că 11 Septembrie a impus omenirii cămaşa de forţă a unei false conştiinţe, total ruptă de realitatea socială şi materială, într-un mod pe care Marx nu l-a imaginat în scrierile sale. Există un studiu ce tratează exact acest complex de probleme, cartea lui Joseph Gabel : *Consciousness : An Essay on Reification* (1975). Pentru Gabel, faptul transformării oamenilor, ideilor şi al timpului în *lucruri* se numeşte reificare sau ipostaziere. Punctul său de plecare este credinţa colectivă în himere ideologice, în special nazismul şi stalinismul. Între alte astfel de himere, de care nu ne putem ocupa, Mitul 11 Septembrie este şi el o himeră ideologică.

XIII. 5. GABEL : CONCEPTUL POLIŢIST DE ISTORIE

Gabel a elaborat o lungă definiţie a vieţii politice a lumii, fără să neglijeze viaţa politică alienată şi manipulată sub puterea ideologiei schizofreno-autiste, care nu are aproape nicio legătură cu realitatea. Pentru Gabel, această definiţie poartă numele de « conceptul poliţist de istorie », adică istoria poliţistă sau istoria încătuşată. În zilele noastre, putem vorbi de « teoria istoriei din punctul de vedere al poliţiei secrete, al serviciilor de informaţii, din punctul de vedere CIA, KGB, Mossad, etc. ». Gabel scrie : « Conceptul poliţist de istorie este nega-

rea dialecticei istorice, altfel spus negarea istoriei… Forţa motrice a istoriei nu este ansamblul forţelor obiective, ci acţiunile individuale, bune sau rele… pentru că "evenimentul" nu mai este înţeles ca substratul normal al cursului istoriei, ci ca un miracol sau o catastrofă ; el nu mai implică explicaţia ştiinţifică, fiind o manifestare de magie albă sau neagră. În această perspectivă maniheană, eroul (şeful) şi trădătorul sunt cei doi poli ai aceluiaş principiu de negaţie reifiantă a istoriei. Este vorba deci de o pseudo-istorie, de un rezultat non-dialectic, de succesl datorat geniului şefului, sau de eşecul explicabil prin trădare ».

Conceptul poliţist de istorie reprezintă o formă extremă de alienare politică, un sociocentrism ce crează o dihotomie în sânul lumii, între un sistem privilegiat (Statele Unite) şi un reziduu ne-privilegiat (lumea arabo-islamică), fenomen de conştiinţă de natură schizofrenă. Sistemul privilegiat fiind considerat perfect, extra-temporal şi extra-dialectic, evenimentul (mai ales negativ) nu poate fi explicat decât printr-o acţiune exterioară fiind resimţit ca o acţiune neaşteptaă, « nemeritată », ce nu se integrează în cursul normal al lucrurilor, a căror succesiune constituie ameninţarea unei temporalităţi concrete şi dialectice. Acest ansamblu este comparabil cu cele două elemente specifice ale descrierii clinice a schizofreniei, *sindromul cauzei exterioare şi sentimentul perturbat de sfârşit de lume* (*Weltuntergangserlebnis*, prescurtat WUE, de către autorii germani), traducere clinică a irupţiei dialecticii într-o lume reificată ce nu poate accepta evenimentul decât sub forma unei catastrofe ». (Gaabel, pp. 115-116, cu interpolările mele).

Am găsit astfel principalele elemente ale Mitului 11 Septembrie, într-o descriere clinică scrisă cu un sfert de veac înaintea faptelor[105].

105. **Notă secretă (provizorie)**, ce trebuie să dispară din textul ce se va tipări. Nu cred că autorul se gândeşte doar la 11 Septembrie 2001. În istorie, în întregul univers, lucrurile se înlănţuie, totul are o cauză pe care mulţi nu se deranjează să o vadă. Nu toţi suntem capabili, nu vrem, nu putem să vedem ceea ce ne-ar aduce, în plină noapte, poliţia gândirii în casă, ceea ce contravine OUG 31/2002 şi legii 217/2016 şi altor reglementări dictatoriale. Mitul 11/9 nu este primul, nici singurul ce intră perfect în modelul schizofreno-paranoiac. Modul cum s-a receptat în România trădarea (de către clasa politică a vremii), ţării şi a poporului român, cu riscul vizibil al scoaterii noastre din istorie, arată că trăim în schizofrenie-paranoiacă de peste 70 de ani, poate chiar din ajunul primului Război mondial dacă nu încă de la aducerea în ţară a prinţului german Carol de Hohenzolern. Existenţa imperiului iudeo-bolşevic, a lagărului socialist de concentrare arată aceeaşi dimensiune schizofreno-paranoiacă a istoriei, nu doar a celei contemporane. Iudeo-creştinismul, cu absurdităţile minunilor lui, cu scrântiţii din pustie, ce-o ţin într-o nebunie, cu rugurile, cruciadele şi măcelărirea atâtor popoare, culturi şi civilizaţii, ţin de acelaşi model explicativ schizofreno-paranoiac, întrevăzut de împăratul roman Iulian, pe care Biserica l-a numit « Apostatul ». Nu mai vorbesc de aspectul « H », despre care nu trebuie suflată vorbă, nici aluzie, în limitele acestei cărţi. Există lucruri ce nu pot fi

Evenimentul 11/9 nu are nimic comun cu veritabilele forţe istorice, deşi el estompează realitatea schimburilor comerciale din lume, mai ales cele din sistemul financiar, care dispar ca prin magie. Ben Laden şi al-Qaida furnizează un *deus ex machina* reprezentând răul absolut şi magia neagră, 11 Septembrie fiind catastrofa nemeritată (sau WUE), trăită ca un coşmar ce loveşte fără preaviz. Pentru ca toate acestea să fie acceptate de public, trebuia ca ideologia americană să fi parcurs deja o bună bucată de drum pe calea schizofreniei şi a autismului. Odată acceptat însă, la modul colectiv, acest fenomen a accelerat întregul proces. Pentru Gabel, schizofrenia este pierderea contactului cu realitatea, cu istoria. Definiţia lui a schizofreniei este tributară ideii că, pentru schizofren, evoluţia în timp devine de neînţeles, în timp ce relaţiile din spaţiu dobândesc o importanţă primordială. Adesea, în spaţiu putem alege să ne deplasăm unde vrem, lucru pe care timpul nu ni-l permite. Există deci o relaţie strânsă între o vedere radical anti-istorică a lumii (precum aceea dominantă printre neo-conservatori şi în regimul lui Bush) şi simptomele schizofreniei clinice, între care, la loc de cinste, Gabel vede raţionalismul morbid înţeles ca o foarte slabă dominare a realităţii. « În lumina lucrărilor recente, schizofrenia apare ca o pierdere a sensului istoriei personale; psihoterapia constă deci în reconstruirea totalităţii persoanei, în reintegrarea ei în istorie. Din punctul de vedere al cercetătorului, pierderea percepţiei realităţii istorico-dialectice a schizofrenului poate fi observată sub forma preponderenţei factorului spaţial, sau a pierderii noţiunii de timp : ca o supra-spaţializare, respectiv o sub-temporalizare ». (Gabel, p. 116). În acest punct, perspectiva lui Gabel se întâlneşte cu cea a lui Frank, ce subliniază refuzul notoriu al lui Bush-43 de a vorbi despre orgiile tinereţii comise înaintea vârstei de 40 de ani. S-ar zice că aceste episoade sunt reprimate, că ele au devenit inaccesibile memoriei, cel puţin din perspectiva logoreii propriei propagande. Frank nu riscă să se piardă sau rătăcească spunând că fundamentalismul dogmatic al lui Bush şi al atâtor partizani ai săi reprezintă respingerea istoriei omeneşti de către cea personală, sau chiar de către istoria naturală : «După cum învăţământul creaţionist fundamentalist neagă istoria, noţiunea fundamentalistă de conversiune sau renaştere încurajează credinciosul să se conceapă deconectat de istorie. Maniera furtivă, vagă şi evazivă prin care Bush îşi ascunde viaţa sa anterioară renaşterii prezidenţiale exprimă exact această tendinţă… Pentru credincios, iertarea divină şterge păcatele trecutului şi chiar separă, rupe eul actual de păcătosul istoric ». (Frank, pp. 59-60).

---

auzite, înţelese şi gospodărite corect de imbecilii voluntari din istorie, cărora le este destinată această carte ! (NT).

XIII. 6. WELTUNTERGANGSERLEBNIS (WUE) – CATASTROFĂ CE VINE DIN EXTERIOR

Când o WUE (experienţă de sfârşit de lume) survine într-un sistem perfect, sub efectul forţelor răului, acestea sunt considerate ca venind din exterior. Răul ar veni totdeauna din exterior, niciodată din interior. Tot aşa, şerifii rasişti din Sud cred că toate tensiunile rasiale sunt opera agitatorilor exteriori. « De aceea, când dovada istoricităţii existenţei se impune în faţa misoneismului (fricii de schimbare) conştiinţei reificate, ea apare ca o catastrofă neaşteptată, inexplicabilă, adesea atribuită unei acţiuni externe. Pentru sociocentrism, întrucât sistemul privilegiat este perfect, orice schimbare (mai ales defavorabilă) este datorată puterilor malefice exterioare ». (Gabel, p. 288). Gerhard Wisnewski a pus această idee şi mai direct în raport cu 11/9. După cum subliniază el « Din exterior ! » este sloganul fundamental al versiunii oficiale 11 Septembrie. « Se crează impresia că vinovaţii vin din "din exterior", din exteriorul casei, al Americii, ba chiar din exteriorul civilizaţiei. Versiunea oficială a acestor evenimente urlă "Din exterior ! Din exterior ! Din exterior !"». (Wisnewski, p. 143).

Într-o lume pe care terorismul o defineşte axiomatic, maniheismul pare predestinat să câştige miza. Sanguinetti a văzut ceva asemănător în Italia, la începutul strategiei tensiunii : « Faţă cu terorismul prezentat ca rău absolut, răul în sine, toate celelalte rele trec pe al doilea plan şi sfârşesc prin a fi uitate. De vreme ce lupta contra terorismului corespunde interesului comun, ea este deja binele general, iar starea ce o conduce de pe poziţia ipocritei fraternităţi universale şi a mincinoaselor drepturi ale omului este binele în sine. Fără nocivitatea răului, bunătatea infinită a lui Dumnezeu nu ar putea să se manifeste, nici să fie apreciată la justa ei valoare ». (Sanguinetti, p.3).

Gabel insistă necontenit pe rolul cheie jucat de pierderea dimensiunii istorice şi este clar că America secolului XX împărtăşea această dificultate cu Germania naţional-socialistă şi Rusia bolşevică. Propaganda anglo-americană manifestă o predilecţie absolută şi zdrobitoare pentru diabolizarea conducătorilor inamici: Noriega, Milosevici, ben Laden şi Saddam Hussein sunt doar ultimele exemple, dar această tendinţă urcă până la sfârşitul secolului al XIX-lea, până la Wilhelm al II-lea, ultimul împărat al Germaniei. În zilele noastre, discursul explicit al propagandei se derulează pe un plan vizibil infantil, ca în poveştile de adormit copiii, ca în povestea iudeo-creştină de infantilizare a adulţilor, există cei buni şi cei răi, aceştia de pe urmă fiind, în marea lor majoritate, cei pe care, ca la comandă, îi numim terorişti, dar şi eretici, nazişti, fascişti, antisemiţi, legionari, etc. Gabel vede aici un alt simptom, unul de reificare sau ipostaziere: « Prizonier al unui univers în care spaţiul ia locul duratei, în lumea reificată omul nu mai poate

vedea în istorie expresia creativităţii, a spontaneităţii. În consecinţă, faptul incontestabil al schimbării se impune acestei "conştiinţe a imediatităţii" ca o catastrofă, ca o schimbare bruscă venită din exterior şi care exclude orice mediere…. Din această perspectivă, istoria apare ca o funcţiune a *actului demiurgic*. O forţă externă (Dumnezeu, eroul, un partid) transcende eficacitatea dialecticii sale autonome. Conştiinţa reificată este anistorică prin esenţă : *mens momentanea sive carens recordationem* [spiritul clipei sau absenţa memoriei], spunea Leibniz despre asta ». (Gabel, p. 151). Din această perspectivă, istoria se reduce la o poveste de adormit copiii, inclusiv adulţii infantilizaţi, o istorie în cadrul căreia cocainomanul, alcoolicul şi handicapatul Bush joacă rolul eroului, iar ben Laden, bogatul credincios, sărit de pe fix şi delirant joacă rolul campionului Răului. Problema şi nenorocirea constă în faptul că sute de milioane de oameni imbecilizaţi cred în astfel de poveşti absurde şi criminale.

Gabel abordează şi chestiunea eredităţii biologice a rasei ca una dintre principalele caracteristici anti-istorice a concepţiei naţional-socialiste germane, considerând că Hitler era perfect conştient de acest lucru. El subliniază că ideologia naţional-socialistă, cu glorificarea rasei şi a biologiei, a fost marcată de un « raţionalism morbid sub forma cea mai rea posibilă : (…) Pentru această pseudo-valoare rasială, orice eveniment defavorabil este el însuşi extra-istoricizat şi "înţeles" în termeni de trădare sau de complot : ideologia naţional-socialismului este logic indisociabilă de teoria "loviturii de pumnal în spate"». (Gabel, p. 117). Dacă fascismul se va impune în Statele Unite, este sigur că ideologia sa va prezenta la loc de cinste evenimentele 11/9, ca o lovitură de pumnal dată de o lume exterioară ingrată şi trădătoare în spatele unul binefăcător. Neo-conservatorii fascişti deja perorează pe această temă. Ironia istoriei constă în aceea că cererea germană de armistiţiu, din noiembrie 1918, condamnată mai târziu de Hitler ca o lovitură de pumnal datorată politicienilor social-democraţi, era în realitate opera mareşalului Ludendorff şi a altor viitori partizani ai lui Hitler. În ce priveşte evenimentele de la 11 Septembrie, pe care Bush le atribuie lumii arabo-islamice, şi el a găsit câţiva dintre principalii lui susţinători în sânul armatei şi al serviciilor secrete.

XIII. 7. SCHIZOFRENIA : REFUZUL ISTORIEI SI AL REALITATII

Pentru Frank, ostilitatea schizofreno-paranoiacă a lui Bush faţă de procesul istoric se reflectă în anumite aspecte bine cunoscute ale metodelor sale birocratice. Insistenţa lui asupra fidelităţii oarbe şi absolute din partea subalternilor săi este un exemplu : « Precum un părinte alcoolic ameninţat de independenţa membrilor familiei sale,

Bush cere o fidelitate şi o conformitate absolută, încercând să-şi pietrifice familia naţională în timp…». (Frank, p. 46). După Frank, sub orice formă s-ar prezenta ea, Bush nu are ce face cu istoria. El subliniază : « Cu un Preşedinte ce refuză să vadă în istorie altceva decât un inamic, pe care el nu-şi poate permite să-l recunoască, nici să îl combată, e imposibil să nu ne întrebăm ce lecţie dureroasă a istoriei suntem oare condamnaţi să repetăm ? ». (Frank, p. 161).

Unul din modurile de a nega realitatea istorică este ştergerea completă a trecutului, altul este de a pretinde că timpul actual sau epoca noastră va dura o eternitate. Nemţii şi-au prins urechile într-un anumit fel, Bush în altul : « Timpul istoric al naţional-socialismului era dominat… de spiritul himeric al unei eternităţi vide ». Aceasta era promisiunea Reichului, ce-şi oferea dominaţia pe o mie de ani asupra lumii, cifră uneori umflată până la 20 000 de ani. (Gabel, p. 134). Pentru Bush şi neo-conservatori, viziunea istorică devine coşmarul fără de sfârşit al războiului contra terorismului.

Fraudulosul « război contra terorismului » al lui Bush este, bineînţeles, războiul civilizaţiilor contra unui miliard de Arabi şi de Musulmani, unul mai ipocrit decât cel al lui Hitler, întrucât veritabila sa natură este negată fără încetare. În realitate, « războiul contra terorismului » este un război rasist contra Arabilor şi a Musulmanilor, rândul Chinei şi chiar al Rusiei urmând ceva mai târziu. Din timp în timp, veritabila natură revine la suprafaţă, ca atunci când Bush a făcut apel în favoarea unei cruciade, sau când generalul Boykin a vorbit de Islamul satanic. Pe zi ce trece, animatorii de emisiuni neo-conservatoare sunt tot mai expliciţi, precum Michael Savage. Aceştia sunt cei ce consolidează sistemul neo-fascismului american, făcând tot mai dur nucleul discipolilor lui Bush. În acest rasism, Gabel vede un nou abandon al realităţii, al istoriei : « Percepţia rasistă a realităţii omeneşti este schizofrenică din mai multe puncte de vedere», spune el, detectând, de asemenea, o depersonalizare a membrilor grupului vizat « ce se traduce mai ales în caricatură, arma cea mai de temut a etnocentrismului ». (Gabel, p. 123).

În retorica alarmistă a lui Bush, fuga de realitate este atât de mare încât se apropie adesea de limitele halucinaţiei, pe care uneori chiar le depăşeşte. « Trebuie să admitem că există o anumită analogie între, pe de o parte, conştiinţa halucinantă care, în exigenţa ei de omogeneitate este forţată să alieneze, sub formă de iluzie sau delir tendinţele pe care nu reuşeşte să le organizeze într-un tot concret şi, pe de altă parte, conştiinţa politică reificată care, în postulatul său de omogenitate politică (pe care Statul totalitar încearcă să-l pună în practică) atribuie străinătăţii (în sensul cel mai larg al termenului, ce implică şi heterodoxia politică) fapte a căror simplă consideraţie dialectică a realităţii permit o explicaţie raţională ». (Gabel, pp. 279-280). Frank pune

aceasta în raport cu ura faţă de legitimitatea realităţii, care se vede la Bush (ca individ, el se complace în afara legii, de la arestări pentru conducere în stare de ebrietate, până la falsificarea alegerilor şi mandat ilegitim, nereguli la Garda naţională) şi la neo-conservatorii ce urăsc până şi conceptul de drept internaţional. « Wilfred R. Bion subliniază că partea de personalitate ce urăşte legea interioară (legile realităţii, ale timpului, ale responsabilităţii) urăşte şi realitatea exterioară. Aceasta rupe conexiunile minatale, capacitatea de a gândi şi organiza, ce vine din obişnuinţa de a privi în faţă realitatea şi limitele ei. Viaţa în marginea legii responsabilităţii adulte devine născătoare de fantasme de omnipotenţă şi ucigaşa oricărei capacităţi de gândire ». (Frank, p. 89).

Bush se laudă cu tendinţa lui de a vedea lumea în alb şi în negru, ca o opoziţie maniheană între bine şi rău, fără nicio nuanţă de gri. După cum remarcă Frank, « Nicio urmă de gri nu se vede în această luptă pentru civilizaţie… Ori sunteţi cu Statele Unite ale Americii, ori sunteţi contra lor ». (Frank, p. 13). Gabel observase acelaşi fenomen la Germania naţional-socialistă : « În virtutea postulatului manihean implicit al gândirii ideologice, inamicii inamicilor profită adesea de o prejudecată favorabilă nemeritată căci, pentru maniheismul politic toţi sunt "fie cu noi, fie contra noastră"», cum o repetă Bush în mod constant.

XIII. 8. EGOCENTRISM SI ETNOCENTRISM INFANTILE

Numeroşi observatori au relevat caracterul infantil şi primitiv al analizelor lui Bush şi ale neoconservatorilor, repetiţiile tâmpeniilor despre cei buni şi cei răi. Discursurile lui Bush, mai ales, prezintă o altă caracteristică a gândirii infantile, egocentrismul sau tendinţa de a vedea cauza evenimentelor importante şi îndepărtate în propriile sale acte mărunte, precum cei ce nu-şi spală maşina ca să nu aducă ploaia ce l-ar obliga să-şi cumpere umbrelă. După 11 Septembrie, Bush a împărţit întreaga lume între teroriştii răi şi pro-americanii buni. Cu alte cuvinte, el afirmă că lumea trebuie să se organizeze pentru totdeauna în funcţie de şi în jurul Mitului 11/9. Gabel arată că egocentrismul şi schizofrenia adultului merg mână în mână : « Zoologul muşcat succesiv de un câine şi de o pisică, şi care s-ar folosi de acest eveniment ca de o categorie ştiinţifică, vorbind de "specii care muşcă zoologii", s-ar face vinovat de inventarea unei false clasificări egocentrice… Falsa identificare este un aspect important al structurii anti-dialectice a ideologiilor şi, în acelaşi timp, o tehnică apreciată ca economisind efortul în cadrul propagandei ». (Gabel, p. 92). Pentru o societate bolnavă, etnocentrismul joacă rolul egoismului individului anemic, debil, neterminat. Să ne gândim la Axa Răului, a lui Bush, cea de după evenimentele de la 11 Septembrie : Coreea de Nord, Iran, Irak.

Totuşi, între aceste trei ţări nu s-a semnat niciun fel de tratat, între Iran şi Irak prietenia nu stă pe roze după un război destul de recent, iar Coreea de Nord este un fel de turn de fildeş ce trăieşte în propria-i zeamă uscată. Precum un copil obraznic şi lipsit de orice creştere, Bush insistă în definirea exclusivă a acestor trei ţări funcţie de el însuşi, într-un univers halucinant, predeterminat de Mitul 11/9. Gabel remarcă similitudinea cu regimul naţional-socialist german, pentru care « lumea negermanică pare să fi fost interpretată în lumina postulatului omogenităţii alianţei inamice. Aceasta ţinea mai puţin de ipoteza necesităţi propagandei în timp de război şi mai curând de necesităţile ideologice ale naturii delirante…». (Gable, p, 120). Pentru Gable, naţional-socialiştii germani îşi reprezentau o lume de capitalişti, bolşevici şi Jidani uniţi prin ura lor halucinantă faţă de Germania, Europa nordico-germanică şi Europa în general, a cărei inimă a fost şi este încă poporul german şi ideea de onoare în general.

Deşi adesea este prezentată în termeni religioşi, ideologia neoconservatoare este apropiată nu numai de cea a juristului naţional-socialist Carl Schmitt ci şi de aceea a sociologului Gumplowitz, naţional-socialist şi el, a cărui principală lucrare a fost consacrată conflictului dintre rase, ceea ce nu este foarte departe de conflictul civilizaţiilor, al lui Huntington. În fiecare dintre aceste cazuri, istoria este dominată de entităţi mitice. Să ne gândim la axa Cambone-Boykin-Geoffrey-Miller din Pentagon şi din armata Statelor Unite. Boykin este autorul afirmaţiei delirante că Dumnezeul său este mai puternic decât Dumnezeul Islamului, şi că Islamul este satanic. În realitate, Boykin nu ştie nimic despre creştinismul universal, iar dumnezeul căruia i se închină este ceva între jumătate totem şi jumătate Mammon. S-a remarcat că personalităţi schizofrenice precum Boykin şi Miller (membri ai sinistrei secte *The fellowship*) erau foarte numeroşi în sânul personalului lagărelor de concentrare germane. Se pare că la fel stau lucrurile şi în administraţia Bush : Cambone, Boykin şi Miller au devenit arhitecţii Gulagului american, ce se întinde din golful Guantanamo la Abu Ghraib, cu numeroasele închisori CIA, secrete şi ilegale, semnalate în numeroase ţări. Frank subliniază că « eminentul psihanalist Vamik Volkan a spus că noi avem nevoie de un inamic pentru a suda comunitatea noastră în jurul unui "traumatism ales". Aproape imediat după 11 Septembrie, Bush a început să vorbească despre război în termeni grandioşi, ca de o epopee fără de sfârşit. Făcând din războiul contra terorismului o epopee fără de sfârşit, Bush se permanentizează la putere prin internaţionalizarea terorii ». (Frank, p. 98). Deşi Frank ezită să o spună pe şleau, este evident că 11 Septembrie reprezintă acest « traumatism ales ».

XIII. 9. MISIUNEA DIVINA A LUI BUSH : UN SIMPTOM DE SCHIZOFRENIE

Bush a vorbit de rolul său în evenimentele de la 11 Septembrie şi în războiul din Irak, ca de o misiune pe care Dumnezeu i-a încredinţat-o. Este foarte interesant să îl auzi măsturisind că pentru atacarea Irakului, nu l-a consultat pe tatăl său genetic ci pe Tatăl-nostru-care-este-în-ceruri… Suntem astfel în faţa imaginei eroului ce se lansează în misiunea sa sacră, pentru a respinge forţele haosului şi WUE. Frank ne reaminteşte : « Bush a fost totdeauna foarte explicit, declarând că este lansat într-o misiune dictată de Dumnezeu. El crede cu fermitate în această ordine divină în care acţionează o combinaţie atotputernică de politică, psihologie şi credinţă ». (Frank, p. 71). Pentru Gabel, această noţiune de misiune divină este parte integrantă a percepţiei schizofrenice despre schimbările istorice din lumea reală. Gabel vede o legătură între « sindromul de cauză externă şi sentimentul morbid de sfârşit de lume. [WUE]… În consecinţă, când evenimentul se impune în faţa conştiinţei reificate, aceasta îl face evident printr-o dublă tehnică de întunecare parţială : din punctul de vedere al unei explicaţii cauzale, ea interpretează aceasta ca un act datorat unei forţe externe; la nivelul experienţei trăite însă, ea îl resimte fie ca pe o catastrofă, fie ca pe o constrângere, ca o irupţie subită şi semnificativă (mereu heteronomă) în vidul axiologic al lumii însăşi : *o misiune divină*. Ca şi o criză de nebunie, WUE este o criză axiologică, un fel de criză sau furtună de valori între două atmosfere axiologico-dialectice de densitate diferită. Apare deci o conexiune între raţionalismul morbid şi fenomenul experienţei de sfârşit de lume. Ca aspect al modului antidialectic de a fi în lume, WUE poate fi considerată în aceeaşi categorie ca percepţia morbidă, halucinaţiile şi celelalte elemente sub-realiste ». (Bachmann, pp. 292-293). Heteronomia este o dependenţă, o constrângere, o captivitate, contrariul autonomiei, o stare de alienare produsă de faptul că suntem conduşi de forţe exterioare, de exemplu manipularea noastră de către propriile traumatisme din trecut.

Într-un mod foarte percutant, Gabel demonstrează că drumul ce duce la o politică externă absolut schizofrenă este presărat cu ultimatumuri. Cei doi Bush au fost foarte inventivi, cheltuitori şi generoşi în materie de ultimatumuri : lui Saddam Hussein în 1991, Talibanilor în 2001, din nou lui Saddam Hussein în 2003. Pentru Gabel, cei doi Bush sunt branşaţi direct pe măruntaiele schizofreniei, ale transferului propriei demenţe pe alţii. După el « există un nivel societal, un comportamnet fenomenologic apropiat de "sindromul oglinzii", de care vorbesc psihiatri. Acesta este cazul unui Stat (în general totalitar) ce îşi alege un interlocutor fictiv pentru a obţine, sub

forma unei pretinse negocieri, ratificarea unui act de vilenţă sau a unei cuceriri teritoriale. Ca şi în cadrul fenomenului clinic respectiv, este vorba de iluzia unei întâlniri cu un interlocutor artificial, adică de o structură schizofrenă ». (Gabel, p. 259).

Reagan ne cam pisa la cap cu « magia pieţei », în fond o magie albă, chiar foarte albă. În perioada sumbră de după 11 Septembrie, Bush-43 s-a ocupat mai curând de magie neagră, totuşi cu câteva excepţii. Una dintre acestea a avut loc în perioada de euforie, ce a durat o săptămână sau două, după căderea Bagdadului în mâinile agresorilor anglo-americani. Frank nu ezită să scrie : « Nu există exemplu mai net de gândire magică decât entuziasmul nefiresc şi steagurile fluturând în semn de "misiune îndeplinită", care a servit de urzeală şi fundal şedinţei de fotografii a lui Bush, pe port-avionul Abraham Lincoln ». (Frank, p. 86). Esenţa magiei ţine de acţiunea la distanţă pe care, din nefericire, Sir Isaac Newton a făcut-o prezentabilă în lumea anglo-americană. Povestea oficială a lui 11 Septembrie, în cadrul căreia ben Laden îşi lasă cămila şi intră cu computerul în grota din Afganistan, este versiunea nu foarte voalată a acţiunii magice la distanţă, un sfert de secol după ce Gabel a spus că rasismul provine dintr-o concepţie magică şi iraţională, « ce recunoaşte adesea existenţa unei acţiuni la distanţă, de natură magico-schizofrenă incontestabilă… [evenimentele de la 11 Septembrie 2001] reprezentând definiţia exactă a unei gândiri morbide, paranoide…». Gabel, p. 123-124).

XIII. 10. REZULTAT : MITUL 11/9 ESTE O PSIHOPATOLOGIE

Din cauza capitulării Partidului Democrat şi a intelectualităţii asociată acestuia, Bush şi neoconservatorii au beneficiat de un nesperat succes în rolul lor de regizori au unei mitomanii. Poate că ocupantul Casei Albe a găsit în puterea mitului un stimulent mai puternic decât scumpul său Jack Daniels. Unii ziarişti scot la iveală faptul că Bush însuşi « este uimit de amploarea mitomană a propriei lui administraţii » (*New York Times*, 31 iul. 2003). Din cele ce preced, reiese că, încetul cu încetul putem înţelege că, aşa cum se prezintă el astăzi, Mitul 11 Septembrie este un surogat sau substitut de religie, mai exact o pseudo-religie civilă isterică, idolatrie concepută pentru a promova coeziunea socială, când toate celelalte ideologii au eşuat. Ceea ce spune Frank despre Bush şi Irak se aplică şi mai bine publicului american şi Mitului 11 Septembrie : « Individul ce se agaţă nebuneşte de credinţe neverificate, confundându-le cu faptele reale şi, luptând pentru a-şi impune dreptatea, adesea impune şi celorlalţi această confuzie. Bineînţeles, când un mare număr de indivizi se lasă convinşi adoptând aceeaşi iluzie, aceasta capătă oarecare lustru de

obiectivitate, lucru observat de psihanalistul britanic Ron Britton : "realitatea trăită poate fi înlocuită prin consens, iar fantasmele împărtăşite pot obţine statut egal cu cunoaşterea, ba chiar unul superior". Credinţa nu devine astfel un fapt. Totuşi, fiind împărtăşită de mulţi indivizi, aceasta îi dă o aparenţă de credibilitate. Apoi, credinţa se codifică, se înrădăcinează, se ridică deasupra nivelului la care ar putea să fie pusă la îndoială. Credinţa împărtăşită poate sfârşi prin a crea o comunitate, pe plan social religia fiind structura comună a elementelor unite prin credinţa împărtăşită. În societăţile în care religia este foarte puternică, credinţa împărtăşită devine lege, impunându-se şi necredincioşilor, cărora le fixează, limitele comportamentului ». (Frank, p. 62).

XIII. 11. MITUL 11 SEPTEMBRIE SI EPIDEMIA DE AUTISM DIN STATELE UNITE

Rămâne să vedem în ce măsură hegemonia Mitului 11/9, mai ales aşa cum a fost el vânturat de politrucul sărit de pe fix, a generat şi generează încă tulburări schizofrenice evitabile, în populaţia americană şi în alte ţări. Una dintre formele pe care această epidemie le-ar putea lua ar fi un val de autism în mediile cele mai vulnerabile, mai ales copiii, care « absorb » foarte rapid frica, anxietatea şi distorsiunile adulţilor din jurul lor. Dovezile că acest fenomen este în curs, nu sunt greu de găsit. Aproximativ doi ani după cele petrecute la 11 Septembrie 2001, *Newsweek* a consacrat un important articol fetelor, băieţilor şi autismului. Potrivit acestui articol, peste un million de Americani suferă astăzi de această boală, 80% dintre aceştia fiind bărbaţi. Articolul nu indică rata creşterii numărului de cazuri, dar publicarea sa şi atenţia pe care a suscitat-o arată că acest număr este în creştere, în special la cei mai vulnerabili, copiii, dar nu numai la aceştia. (*Newsweek*, 8 septembrie 2003). În 2002, *New York Times* semnala : « Săptămâna trecută, un raport şocant, venit din California, sugerează că o recrudescenţă de autism infantil în acest Stat, studiată pe ultimii 15 ani, reprezintă o veritabilă epidemie şi nu un miraj statistic umflat de factori artificiali ». (*New York Times*, 23 oct. 2002). Urmează ca experţi calificaţi să intreprindă cercetările necesare pentru a determina dacă există o legătură de la cauză la efect între Mitul 11 Septembrie şi aceste constatări îngrijorătoare.

Potrivit altor surse, această epidemie de autism depinde de factori genetici, unii sunt chiar convinşi că ea este rezultatul normal al vaccinărilor aberante şi abuzive. Oricum ar fi, nimic nu îndreptăţeşte excluderea factorilor culturali, sociali şi politici dintre posibilele cauze ale acestei epidemii de autism din California. Este exact la ceea ce neam putea aştepta într-o ţară traumatizată, dominată de un sistem strict, rigid şi riguros de credinţe schizofrene, al cărei conducător

aparent manifestă o serie de simptome de megalomanie şi schizofrenie. Fără îndoială, unul dintre mijloacele de luptă contra răspândirii autismului indus de cultură şi de societate este demistificarea înscenării criminale de la 11 Septembrie 2001, înlocuirea falsului mit cu descrierea veridică şi rezonabilă a ceea ce s-a petrecut efectiv, în lumea reală, în această lume pe care nu o putem părăsi nici cu telecomanda televizorului, nici cu computerul nici prin halucinaţii, fie ele chiar colective.

CAPITOLUL XIV

XIV. 1. RETELELE SUSPECTE

…nu putem numi om de bine pe acela care, pentru a-şi câştiga viaţa, şi-a ales o profesie ce-l obligă constant să se poarte ca un prădător fals şi crud, cum sunt cei care, oricare le-ar fi rangul, provoacă războaie după războaie.
Nicolo Machiavelli, *Arta războiului*

Neo-conservatorismul este un factor profund ideologic, al cărui studiu este pe deplin posibil, astfel încât vom putea înţelege conduita acelora care îl reprezintă. Mai întâi, nu trebuie să uităm că neo-conservatorii fac o distincţie rigidă între « adevărurile elitei », pe care şi le transmit unii altora, adică doctrina lor esoterică, şi ansamblul credinţelor exoterice, prin care îşi propun să îndoctrineze şi să sucească minţile maselor populare, sortite să trăiască şi să moară ca sclavi ai Statului atotputernic. Cel mai adesea, doctrina esoterică se transmite pe cale orală, nu prin scris. Totuşi, publicaţiile existente permit înţelegerea viziunii neo-conservatorilor despre lume. Între altele, această literatură face caz de dragostea de orice fel de violenţă, mai ales de războaie, de lovituri de Stat, lege marţială şi,bineînţeles, terorismul de Stat, foarte important pentru întreaga orientare a cărţii de faţă.

Maestrul suprem al neo-conservatorilor, un adevărat guru, este Léo Strauss (1899-1973), care vreme îndelungată a predat politica la universitatea din Chicago, apoi la St. John, în Annapolis (Maryland). Strauss a fost un neo-kantian direcţia Marburg, format la şcoala lui Herman Cohen, ce îşi trecuse doctoratul cu iraţionalistul Ernst Cassirer. Vreme de doi ani el a studiat graţie unei burse Rockfeller, obţinută prin intervenţia teoreticianului în drept naţional-socialist Carl Schmitt. Printre studenţii lui Strauss figurează Alan Bloom, autorul cărţii *Closing of the American Mind* şi Harvey Mansfield, de la Harvard.

Foarte vastă astăzi, reţeaua neo-conservatoare strausiană se întinde pe trei generaţii. Neo-conservatorii se ajută între ei pentru a promova în ierarhia profesională, pentru a-şi întocmi cursurile şi a preda exclusiv pe bază de texte inspirate de Léo Strauss. Nu exagerăm dacă spunem că aceşti neo-conservatori sunt cam înguşti de spirit, sectari şi de o remarcabilă ignoranţă în materie de filosofie şi istorie, constituind o foarte de temut mafie ideologico-intelectuală, adesea fanatică.

Spunând acestea ne gândim la Wolfowitz, Feith, Bolton, Luti, Schulsky, Scooter, Libby, Cambone, Hadley şi alte cadre conducătoare ale administraţiei Bush. Din afara guvernului Bush putem cita pe

Woolsey şi Perle, care au exercitat funcţii de înaltă responsabilitate, pe Irwing şi William Kristol, Norman şi John Podhoretz, Saul şi Adam Bellow, etc. Vechea generaţie de neo-conservatori era adesea compusă din trotskişti pocăiţi şi convertiţi, ce reţinuseră anumite teorii ale lui Trotsky, precum aceea a competiţiei elitelor. Aceştia considerau că lupta dintre elita liberală şi ei înşişi delimitează însăşi inima politicii.

XIV. 2. REVOLUTIA NIHILISTA A LUI STRAUSS : O APOLOGIE A TERORII

Gândirea politică a lui Léo Strauss este centrată pe apologia deschisă a terorismului, viziune pusă în lumină în cadrul unui schimb de idei între Strauss şi Alexandru Kojève, un funcţionar neo-hegelian al ministerului francez de Finanţe, în anii 50. Dezbaterea acestora viza mai ales problema statului universal şi omogen, ce atitudine trebuie să adopte filosofii faţă de acest Stat. Noţiunea de Stat universal şi omogen desemnează lumea fără războaie, nici sub-dezvoltare, în cadrul căreia belşugul şi timpul acordat plăcerilor cresc necontenit. Pentru majoritatea oamenilor, Statul universal şi omogen va fi o lume a păcii, progresului şi prosperităţii, un soi de rai pe pământ, creat de către om.

Pentru Strauss şi Kojève, progresul şi prosperitatea înseamnă sfârşitul Istoriei, pentru că aceste noţiuni elimină valorile « superioare » ale omenirii, care depind de politică, deci de război. Ideea lor implicită este că pacea, progresul şi prosperitatea nu convin dominaţiei oligarhiei, cauză sfântă pentru Strauuss şi Kojève. Strauss rezumă această idee astfel: « Acest sfârşit al istoriei va fi ceva foarte entuziasmant ; totuşi, după Kojève, numai participarea la luptele politice sângeroase, munca reală sau chiar acţiunea negativă, în general, ridică cu adevărat omul deasupra animalului ». (Strauss, p. 208).

Pentru Strauss şi Kojève, « progresul tehnologic nelimitat şi consecinţele acestuia, condiţii indispensabile statului universal şi omogen, sunt distrugătoare pentru omenire. Probabil că este posibil să spunem că Statul universal şi omogen va vedea lumina zilei. Nu putem spune însă că omul va fi astfel mai fericit ». (Strauss, p. 208). Această viziune privind tehnologia este aceea a unui istoric grec numit *Bătrânul oligarh*, sigur nu a lui Platon. Pentru Strauss, filosofia greacă este un ecran pe care proiectează propriile sale idei de ignorant pretenţios şi ridicol.

Fără să se preocupe de ceea ce gândea Platon cu adevărat, Strauss avansează către teribila lui concluzie : « Dacă Statul universal şi omogen este într-adevăr scopul Istoriei, atunci aceasta este absolut "tragică". Proclamarea acestui Stat va scoate la iveală că problema omenească, mai ales aceea a relaţiei dintre filosofie şi politică, este insolubilă ». (Strauss, p. 208).

Din punctul de vedere al lui Strauss, proclamarea iminentă a Statului universal şi omogen ne arată că întreg progresul anterior, realizat de omenire, este de fapt inutil : « În mod inconştient, vreme de secole, oamenii nu au făcut decât să se înhame la luptă, muncă şi suferinţe fără de sfârşit, păstrând totuşi speranţa că va veni un Stat universal şi omogen. Ajunşi însă la sfârşitul călătoriei lor [pământeşti] ei înţeleg că n-au făcut decât să distrugă propria lor omenie, revenind astfel, ca într-un ciclu, la începuturile pre-omeneşti ale Istoriei ». (Strauss, p. 209).

Aceasta pune chestiunea revoltei violente contra Statului universal şi omogen, ceea ce Strauss consideră inevitabil şi de dorit: « Totuşi, nu avem motive de disperare câtă vreme natura omenească nu s-a realizat complet, iar soarele şi oamenii dau naştere altor oameni. Totdeauna vor exista oameni ce se vor revolta contra unui Stat distrugător al omenirii sau în care nu mai există posibilitatea îndeplinirii unor acţiuni nobile, a unor lucruri mari ». (Strauss, p. 209).

Care va fi programul celor ce se vor revolta contra prea multei păci, a prea multului progres şi prosperitate ? Strauss : « Probabil că, pur şi simplu, vor respinge Statul universal şi omogen, printr-o negaţie ce nu va fi luminată de niciun scop pozitiv, printr-o respingere nihilistă. Deşi, probabil, sortită eşecului, această revoluţie nihilistă poate fi singurul gest mare şi nobil încă posibil, după ce Statul universal şi omogen va fi devenit inevitabil. Nimeni însă nu poate spune dacă el va reuşi sau va eşua ». (Strauss, p. 209).

Ce trebuie să înţelegem prin respingere nihilistă şi revoluţie nihilistă ? În secolul al XIX-lea, nihilismul era o ideologie a terorismului. Aruncătorii de bombe, demenţii ce asasinau oameni de Stat, conducători ai Europei (inclusiv Preşedintele McKinley) erau atei, anarhişti şi nihilişti. În secolul XX, revoluţia nihilistă a fost sinonimă cu cele mai extremiste facţiuni fasciste şi naziste. « Viva la muerte ! » a fost sloganul unora dintre acestea. Prin aceste linii, Strauss deschide poarta fascismului, morţii şi haosului ; în mod şi mai teatral şi ceremonios, el deschide poarta terorismului. Bineînţeles, nu i-a fost niciodată ruşine de asta.

XIV. 3. LEO STRAUSS : INTOARCEREA LA EPOCA PIETREI

Cu ce va semăna această revoluţie nihilistă ? Strauss scrie : « Putem obiecta că revolta reuşită contra statului mondial şi omogen ar putea să nu aibă decât efectul repetării identice a procesului istoric ce a dus hoarda primitivă la starea finală ». (Strauss, p. 209). Hoarda primitivă desemnează comunităţile de vânători şi culegători din paleolitic, oamenii cavernelor preistorice din Epoca de piatră. Strauss vorbeşte de o revoltă nihilistă ce ar distruge 10000 de ani de progres civiliza-

toriu al omenirii, întorcând-o pe aceasta la nivelul condiţiei mizerabile din paleolitic. Strauss găseşte astfel un punct comun, dar efemer, cu J. J. Rousseau, ce avea şi el, în ajunul Revoluţiei franceze, o simpatie pentru paleolitic. Putem spune că suntem foarte aproape de ideile ce au animat regimul politic al Terorii de Stat, proclamată deschis şi cu mândrie, pentru prima oară, de către Revoluţia franceză.

Strauss se prezintă celor reîntorşi sau retrogradaţi, la nivelul epocii pietrei, precum consolatorii lui Job[106], personajul biblic : « Repetarea acestui proces, adică noul start al omeniri, nu ar fi oare mai preferabil decât persistenţa întru sfârşitul omenirii ? Nu cumva ne bucurăm excesiv de primăvară, deşi ciclul anotimpurilor continuă şi iarna nu ne va ocoli ?». (Strauss, p. 209). Pentru Strauss, primăvara îmbracă semnificaţia specifică întoarcerii la ororile vârstei de piatră.

Pe Strauss nu-l interesează însă reîntoarcerea orologiului istoriei ci mai curând promisiunea jobiană a Raiului pe pământ, adică a Statului mondial şi omogen al lui Kojève, ceea ce deschide posibilitatea unei noi violenţe politice, a unei noi forme de terorism : « Kojève lasă întrucâtva deschisă posibilitatea acţiunii în Statul mondial şi omogen, în care riscul morţii violente este inerent luptei pentru puterea politică… Totuşi, posibilitatea acţiunii nu poate exista decât pentru o mică minoritate. În plus, nu cumva această perspectivă este cu adevărat monstruoasă: un Stat în care ultimul refugiu al omenirii este asasinatul politic sub forma infamantă a unei revoluţii de palat? ». (Strauss, p. 209). Această violenţă sporadică şi limitată nu îi este însă suficientă lui Strauss.

Marx şi Engels au descris sub forma utopiei comuniste lumea de libertate la care s-ar ajunge, credeau ei, dacă chiar credeau, printr-un înalt nivel de dezvoltare economică. Strauss transformă sloganul lor comunist în invectivă contra progresului şi a valorilor clasei mijlocii în

106. În *Vechiul Testament*, foarte credinciosul Job este obiectul unui fel de pariu între doi fârtaţi, tovarăşul Dumnezeu şi tovarăşul Satana. Dumnezeu susţine că pe Job nu-l poate ispiti niciun drac sau drăcoaică, credinţa lui fiind mai de piatră ca piatra, mai rapidă ca viteza, mai sublimă ca sublimul. Satana l-a dus pe Job la sapă de lemn, silindu-l să trăiască pe gunoaie, să sufere toate bolile. Trecătorii, foştii prieteni, binevoitorii îl îndemnau pe Job s-o lase moale cu Dumnezeu şi cu Raiul, unde Ivan Turbincă nici n-a vrut să intre… Ce să facă Ivan printre sfinţi? Nu tu vodcă, muieri, nici Internet, doar cântece de slavă, 24 din 24, 365 din 365, întru gloria epocii lumină a lui Dumnezeu. Job însă, solid în virtute şi cel mai spovădău biblic, nu s-a lăsat păcălit şi a fost răsplătit însutit: mai multe bogăţii, acareturi şi rothschilzi aurii decât pierduse. De la rotschilzii ăştia, probabil, ideea Statului mondial al lui Strauss: Rai pe pământ şi trai pe vătrai ce ne-ar face pe toţi cetăţeni ai spaţiului Schengen din Rai, să cântăm în cor, «Mulţumim din inimă Tovarăşului Dumnezeu Bruxelles !», nu «Mulţumim din inimă Partidului !», cum se cânta pe vremea unor tovarăşi Draci şi Drăcuşori, juniori, ca Stalin, Ceauşescu şi alţi prieteni efemeri de-ai Statelor Unite, eminenţi beneficiari ai clauzei Naţiunii celei mai favorizate . (NT).

general, când concluzionează prin acest îndemn : « Războinici şi muncitori, din toate ţările, uniţi-vă până nu este prea târziu, pentru a împiedica venirea "împărăţiei libertăţii"» pe pământ. Apăraţi din toate forţele voastre, de va fi nevoie, "împărăţia necesităţii" (Strauss, p. 209). Lăsând la o parte polemica superficială privind utopia comunistă, ideea lui Strauss se reduce la faptul că pacea, progresul şi prosperitatea omenirii ar distruge oligarhia, măreaţa mafie oligarhică. Pentru Strauss, aceasta ar însemna răul suprem, faţă de care orice alt rău este mai mic, deci preferabil.

O astfel de viziune aprobă în bloc toate formele de violenţă şi de haos, inclusiv terorismul şi războiul, în doze suficient de puternice pentru a retrimite civilizaţia actuală în epoca de piatră. Ea implică un genocid sau mai multe, la nivel planetar, care i-ar face de trei parale pe Stalin sau pe Mao, ba l-ar face să pălească chiar şi pe Hitler, nu însă din aceleaşi motive. Populaţia mondială numără astăzi aproximativ 6,25 miliarde de oameni, ce subzistă destul de greu în condiţiile actualului progres tehnic şi industrial. În condiţiile traiului din vânătoare, pescuit şi cules de verdeaţă, capacitatea demografică a planetei s-ar reduce la 25-50 milioane de persoane. Dacă s-ar pune în practică astăzi, programul magnific al lui Strauss, acest reprezentant de frunte al inteligenţei americane, ar necesita pe puţin un genocid de şase miliarde de victime. Şase miliarde, nu şase milioane, şi încă miliarde adevărate, nu din cele dovedite cu martori oculari… Evident, un astfel de genocid ar depăşi prin amploarea lui toate crimele, războaiele şi catastrofele reunite ale întrgii istorii.

Se ştie însă că acest mare dascăl al Statelor Unite nu îndrăznea să pună pe hârtie toate cele la care îl ducea capul. Publicul are limitele lui şi nu ar fi putut suporta expunerea amănunţită a doctrinei acestui om foarte bine intenţionat. De aceea, ceea ce găsim în *On Tyranny* nu reprezintă, probabil, decât o versiune diluată a opiniilor lui Strauss. Astfel, *Straussul îndulcit*, versiunea exoterică pe care marele învăţat american a publicat-o în perioada de vârf a carierei sale, menţionează cele şase miliarde de victime absolut necesare, dar cam din vârful buzelor, fiind vizibilă grija umanistă, înţelegerea şi iubirea creştină pentru cei ce încă nu sunt gata să-şi dea viaţa pentru o mare cauză. Oare ce ar putea conţine în plus versiunea ezoterică integrală, cea care circulă pe sub mânecă şi se transmite oral, cu mare sfinţenie, printre neo-conservatorii ce controlează guvernul Statelor Unite sub preşedintele Bush-43.

Măsura anti-teroristă cea mai urgentă ar fi deci eliminarea din toate instituţiile guvernului a tuturor mafioţilor oligarhi şi neo-conservatori, inclusiv a discipolilor lui Carl Schnitt de la Curtea supremă (Scalia, Rehnquist şi Thomas). Altfel spus, este necesară şi urgentă o carantină

de deratizare a neo-conservatorilor, pentru motivul că sunt ceeace sunt: mafioţi neo-fascişti şi neo-nazişti.

XIV. 4. NEO-CONSERVATORII PREFERĂ RĂZBOIUL, NU PACEA!

Când Strauss vorbeşte de Statul mondial şi omogen, el are în vedere ceva pe care un individ oarecare l-ar putea înţelege ca pe o domnie a păcii, progresului şi prosperităţii, cu bune doze de egalitate şi armonie internaţională. Pentru mulţi oameni, această situaţie pare cvasi-ideală, dar pentru intelectualii neo-conservatori ea reprezintă abolirea tuturor valorilor omeneşti, a tot ce face ca viaţa să merite a fi trăită. Deşi Constituţia Statelor Unite le cere să cultive binele general, guvernanţii consideră că această idee este un adevărat blestem, pentru că ameninţă, între altele, principiul lor fundamental: propăşirea mafiei oligarhice. De altfel, neo-conservatorii nu au apreciat sfârşitul războiului rece şi au primit cu amărăciune acordul de pace dintre Israelieni şi Palestinieni (Oslo, 1993), ca şi acordul din Vinerea Mare, din Irlanda de Nord (1998), foarte călduros primite de lumea întreagă. Aceste aspecte ale gândirii neo-conservatoare se inspiră din proto-fascistul Nietzsche, dar şi din Carl Schmitt, sau Martin Heidegger, membri ai partidului naţional-socialist şi, bineînţeles, din marele lor guru, profesorul neo-fascist Léo Strauss. Întrucât respingerea aspectelor pozitive majore ale civilizaţiei poate să pară de neînţeles pentru unii dintre cititori, vom face o digresiune pentru a ilustra acest lucru.

În mai 2004, *Washington Post* a publicat un articol de Corey Robin, profesor de ştiinţe politice la Brooklyn College (City University, New York), ce intervievase anumiţi neo-conservatori cunoscuţi, care îi fuseseră tovarăşi de drum, într-o călătorie către sfârşitul verii 2001, exact înainte ca terorismul să transforme scena noastră publică. Acest articol dă o bună idee despre profunda nemulţumire şi dorinţa nerăbdătoare de conflict, care domnea atunci în mediile respective.

Robin îl intervievase pe Irving Kristol, tatăl lui William Kristol, personaj central al Proiectului războinic pentru noul secol american, al cărui sit Web, pe vremea celui de al doilea mandat al lui Clinton, pledase în zadar războiul contra Irakului. Kristol regreta că, fiind preocupată excesiv de prosperitatea economică, America nu este suficient de agresivă pentru a-şi apăra hegemonia planetară. « Păcat », se plângea Kristol ; « cred că ar fi normal ca Statele Unite… să joace un rol mai dominant în lume… să comande, să ordone. Oamenii au nevoie de asta. Foarte numeroase sunt regiunile din lume în care o autoritate ce ar accepta să-şi pună armata la treabă ar produce… o sfântă diferenţă ». Kristol manifesta un dispreţ suveran pentru problemele de sănătate, mulţumire a populaţiei şi pace socială în

general, pe care le considera griji contabiliceşti. « Este lamentabil că politica prezidenţială a celei mai importante ţări din lume este obligată să se învârtă în jurul boleşniţelor bătrâneşti ».

Robin considera că neo-conservatorii apreciază « misterul şi vitalitatea mai mult decât calculul şi tehnologia » şi chiar decât banii şi piaţa. Lewis I. « Scooter » Libby, unul dintre intriganţii căruia îi datorăm războiul din Irak, spune că « cultul păcii şi al prosperităţii îşi găsea expresia în politica externă slabă şi distrată a Preşedintelui Clinton, care facilitase derapajul lui ben Laden », apoi adăuga : « Deşi conservatorii sunt cunoscuţi pentru aprecierea păcii, prosperităţii, legii, ordinei, stabilităţii şi rutinei, ei îl dispreţuiesc pe Clinton pentru că le caută pe acestea. Interesul lui pentru bunăstarea materială a produs o societate ce a pierdut profunzimea şi simţul ei politic ; (…) Viziunea clintoniană a unei ordini internaţionale binevoitoare traduce refuzul de a ţine cont de lumea puterii şi a violenţei, de demonii misterioşi ai urii impenetrabile. A face faţă unei astfel de lumi cere virtuţi barbare, calităţi pe care conservatorii le preferă binefacerilor prozaice ale păcii şi prosperităţii ».

După Robin, în atentatele 11/9 neo-conservatorii au văzut ocazia de a exalta « virtuţi politice precum eroismul, îndrăzneala, lupta », faţă de « politica bunăstării », de a-şi pune în valoare capacitatea nou descoperită de a întâmpina publicul, de a « vorbii acestuia despre sacrificiu, mântuire şi destin ». Neo-conservatorii erau loviţi de o megalomanie fariseică şi ipocrită. Ei credeau cu fervoare că Statele Unite, în ciuda deficitului lor comercial de 500 miliarde de dolari şi a armatei lor neînsemnate, de numai zece divizii, ar putea « guverna evenimentele şi determina sensul istoriei ». Pe această bază, către începutul celui de al treilea mileniu, neo-conservatorii căutau alte şi alte ocazii de conflicte şi violenţe. Când astfel de ocazii se prezentau, ei erau în al nouălea cer şi treceau la activitatea lor favorită : aceea de a trimite copii altora să fie ucişi în războaie inutile (*Washington Post*, 2 mai 2004).

XIV. 5. NEO-CONSERVATORII ÎNCORNORAŢI DE CĂTRE MARTE

Catolicul Patrick Buchanan manifestă o anumită înţelegere pentru această agitaţie şi dorinţă de noi conflicte printre neo-conservatori, mai ales în cursul campaniei prezidenţiale din 1999-2000, când s-a declarat neliniştit de clica ce se învârtea în jurul lui G. W. Bush. El vorbea de grupul neo-conservatorilor, care în excelenta lor ignoranţă se numeau între ei ba «Vulcan », ba « Hefaistos ». Într-un discurs de politică externă, Buchanan afirmă că a lucrat cu câţiva dintre aceştia, în precedenta administraţie şi că îi considera epuizaţi de nostalgia lor

pentru Războiul rece şi foarte doritori de a continua « confruntările », « intervenţiile», « conflictele » şi celelalte « brutalităţi ». Buchanan riculiza « revistele şi micile magazine » ale cabalei neo-conservatorilor, unde aceştia îşi dezvoltau viziunea despre Statele Unite văzute ca o putere « hegemonică planetară şi binevoitoare », deşi erau gata să parieze că multe ţări le refuză acest rol. Buchanan adăga că partizanii lui Clinton nu au fost suficient de vicleni pentru a se opune unor ţări mici, ca Serbia, în vreme ce clica lui Bush era decisă la conflicte cu puteri mult mai mari, capabile chiar să producă anumite pierderi Statelor Unite. După Buchanan, cel mai bun exemplu în această privinţă era Wolfowitz care, pe atunci, spera să devină secretar de Stat.

Bineînţeles, Vulcan sau Hefaistos era zeul greco-roma al vulcanilor, focului şi fierarilor, zeul însurat cu Venus, care îl înşela cu Marte, zeul războiului. Vulcan era încornorat de Marte, ceea ce ignoranţii şi pretenţioşii « Vulcani » americani par să fi uitat. Marte însă, ca zeu al războiului, continuă să îi încornoreze în Irak şi chiar în Afganistan.

David Brooks scrisese deja, în *Newsweek,* că în anii 90, Americanii îşi « renovaseră bucătăriile, schimbaseră aparatele video, investiseră în mobilier de terasă, căzi de baie cu valuri şi turbioane, grătare cu gaze » şi alte minuni domestice. Lăsând în plata Domnului banalitatea dezolantă a privirii deformate cu care sociologia poate privi lumea, reamintim că, pentru mulţi Americani, sfârşitul Războiului rece nu a adus niciun câştig în termeni de dividende de pace (*Washington Post*[107], 2 mai 2004). În realitate, lumea de dinainte de 11 Septembrie era departe de a fi idilică şi se caracteriza prin fel şi chip de crize financiare, tensiuni militare şi altele, de care deja ne-am ocupat.

XIV. 6. CARL SCHMITT : GAZE TOXICE PESTE ORASELE GERMANE

Léo Strauss a suferit trei principale influenţe intelectuale şi politice. În primul rând trebuie citat proto-nazistul Friedrich Nietzsche, desemnat de către ideologul nazist Alfred Rosenberg ca unul dintre cei patru precursori ai nazismului (ceilalţi trei fiind compozitorul Richard Wagner, antisemitul LaGarde şi rasistul Houston Stewart Chamberlain). După Nietzsche, o a doua influenţă suferită de Strauss ar fi fost din partea lui Martin Heidegger, membru al partidului nazist, ce l-a tămâiat pe Hitler în discursul inaugural la universitatea din Freiburg (Breisgau), iar al treilea a fost Carl Schmitt, membru al

107. *Peace dividends*: Creşterea nivelului de viaţă, aşteptată şi sperată de unii, după sfârşitul sacrificiilor dictate de Războiul rece.

partidului nazist şi principalul teoretician al dreptului sub cel de al Treilea Reich.

Ideile lui Schmitt contribuiră la dizlocarea consensului politic din Statele Unite, sub regimul lui Bush. Pentru Schmitt, politica se reduce la distincţia între amici şi inamici. Plecând de la această simplificare categorică a motivaţiilor omeneşti, pasul următor este asimilarea politicii cu războiul : fără război sau măcar un conflict, politica este moartă şi viaţa nu merită să fie trăită. În consecinţă, Schmitt consideră că politica este monopolul unui Stat puternic, fără ca acesta să poată fi influenţat de către cetăţeni. Gândirea lui este autoritară, dictatorială, fascizantă. De la Schmitt a împrumutat Huntington ideea că imaginea unui inamic este absolut necesară coeziunii oricărei societăţi. În realitate, numai societăţile oligarhice au nevoie de un inamic, pentru că ele se bazează pe principiul iraţional de dominaţie, care nu ar rezista la examinarea mai profundă prin care acestea ar trece în timp de pace. George Orwell înţelesese foarte bine acest lucru, de vreme ce în al său *1984* spune că războiul fără de sfârşit dintre Oceania, Eurasia şi Estasia este angajat de cele trei ţări contra propriilor lor populaţii, cu scopul de a perpetua societatea ierarhică. Conceptul central datează cel puţin de pe vremea lui Ibn Khaldoun, părintele sociologiei, care în secolul al XIV-lea susţinea că Arabii nu vor înceta să se bată între ei decât unindu-se contra unui inamic comun.

Aderent al partidului nazist, Schmitt a fost un opozant feroce al Tratatului de la Versailles şi al Societăţii Naţiunilor, dar şi al dreptului internaţional în general. Ca şi urmaşii săi neo-conservatori, el a fost un ardent unilateralist. Iată câteva comentarii tipice de-ale lui Schmitt, despre dreptul internaţional: « Vorbim din nou de drepturi fundamentale, de drepturile oamenilor şi ale Statelor, mai ales de cele ale ţărilor care gândindu-se la propria lor rasă şi-au aranjat propria lor ordine interioară. Un astfel de Stat este cel naţional-socialist care a ridicat poporul german la conştiinţa propriei sale rase. Vorbim de dreptul cel mai evident şi cel mai elementar : dreptul la existenţă, un drept fundamental inalienabil şi etern, ce include dreptul la auto-determinare, la autoapărare, la mijloacele autoapărării… Din punctul nostru de vedere, problema se pune pe baza argumentelor legaliste, a enormului aparat de tratate şi de pacte, turn al lui Babel ce nu-şi găseşte locul decât în dreptul internaţional ».

Schmitt este autorul articolului 48 din Constituţia Republicii de la Weimar (1919), care autoriza Preşedintele Reichului să declare starea de urgenţă sau de asediu, pentru a guverna prin decrete. În anii 1920, cea mai mare parte a activităţii lui Schmitt fu consacrată agitaţiei în favoarea dizolvării sau a marginalizării Reichstagului şi a instaurării dictaturii Preşedintelui Reichului. Una dintre formulele sale favorite era că suveranitatea înseamnă puterea de a declara starea de urgenţă.

Dacă găsim care organ al guvernului are puterea de a declara starea de asediu, de a suspenda legile, legislatura şi a impune starea excepţională şi legea marţială, gândea Schmitt, atunci ştim cu adevărat în ce anume constă cu adevărat suveranitatea.

Pentru Schmitt, starea de urgenţă este un regim lipsit de orice drept, în cadrul căruia puterea executivă poate face absolut ce doreşte, fără să-i pese de vreo lege, de separarea puterilor, libertăţile constituţionale, echitate şi orice altceva. În unul dintre eseurile sale, Schmitt citează aprobativ un discurs pronunţat de ministrul justiţiei al Reichului, Schiffer, în faţa Reichstagului, la 3 martie 1920. Schiffer semnalează că în virtutea articolului 48, Preşedintele Reichului « poate ataca oraşele germane cu gaze toxice, dacă aceasta constituie, în împrejurările date, o măsură necesară pentru restabilirea legii şi a ordinii » (Schmitt, *Die Diktatur*, p. 201). Schmitt a insistat asupra faptului că, teoretic şi practic, dispoziţiile de urgenţă ale Constituţiei de la Weimar erau nelimitate, putând fi utilizate pentru săvârşirea celor mai mari atrocităţi imaginabile. Suntem în faţa unei tradiţii de gândire încă vie printre neo-conservatorii schmitto-stzraussieni de astăzi, care nu ar vedea niciun impediment în executarea unor crime de anvergura celor din 11 Septembrie 2001.

În iulie 1932, împreună cu aliaţii lor, naziştii făcură o lovitură de Stat « la rece », contra minorităţii social-democrate din guvernul provizoriu al Prusiei, cea mai mare subdiviziune politică a Germaniei. Guvernul prusac pro-nazist deveni atunci trambulina de luare a puterii de către Hitler, prin lovitura legală de Stat, din ianuarie 1933. Carl Schmitt a fost juristul instigator al acestei lovituri de Stat de la Curtea supremă germană din Leipzig. Paralela dintre acestă acţiune şi lovitura de Stat oligarhică Schwartzenegger/Warren Buffet din California (2003) este mai mult decât sugestivă, California fiind cea mai mare subdiviziune politică a Statelor Unite, după cum Prusia este încă, dar a fost şi mai mult[108] în cadrul Germaniei. Bineînţeles, Schmitt i-a adus lui Hitler tot sprijinul juridic necesar cu ocazia luării puterii în ianuarie 1933.

Carl Schmitt a scris diverse articole pentru ziarul antisemit *Der Stürmer*, editat de către Iulius Streicher. În 1934, când Hitler masacră şeful Cămăşilor brune, Ernst Röhm, şi Batalioanele de asalt (SA), ale acestuia, pentru vina de a fi susţinut necesitatea unei a doua revoluţii contra financierilor, a industriaşilor şi a armatei, Schmitt s-a dovedit rapid unul dintre ei mai vrednici apologişti ai cancelarului Hitler. În

108. Aluzie la faptul că, învinsă de duşmanii ei, Germania a pierdut o bună parte dintre provinciile orientale (la est de Oder) care făceau parte din vechea Prusie, inclusiv întreaga Prusie Orientală (15000 km2) cu capitala Königsberg devenită Kaliningrad, oraş sovietic, astăzi rusesc. (NT).

ignobilul său pamflet *Der Führer schützt das Recht* (Führerul apără dreptul) Schmitt subscrise la teoria bizantină după care legea este lovitura de forţă reuşită, a celui mai puternic contra celui mai slab. Schmitt scrise că sarcina primordială a Führerului este « distincţia între amici şi inamici…Führerul ia foarte în serios avertismentele istoriei Germaniei, ceea ce îi dă dreptul şi puterea de a fonda un nou Stat şi o nouă ordine… Führerul protejează dreptul contra celor mai grave abuzuri (în momentele de pericol) şi crează dreptul în virtutea puterii sale de judecător suprem. Rolul său de judecător suprem decurge din calitatea lui de şef suprem. Cine vrea să despartă aceste două noţiuni încearcă să dezechilibreze Statul cu ajutorul sistemului judiciar… Führerul determină el însuşi sensul şi gravitatea unei crime » (Schmitt, p. 200). Sub aparenţa dreptului, se deschide poarta arbitrariului cel mai scandalos. Atât de scumpe neo-conservatorilor la putere de astăzi, aceste idei au fost aplicate la Abu Ghraib şi este clar că ele se aplică, depoptrivă, şi în cazul evenimentelor de la 11 Septembrie 2001.

XIV. 7. STRAUSS SI NIETZSCHE

În tinereţe, Strauss a fost un mare admirator al lui Nietzsche: « Pur şi simplu, pot spune că Nietzsche m-a dominat şi m-a vrăjit cu adevărat între 22 şi 30 de ani, când credeam tot ce înţelegeam din el…» (Strauss lui Karl Löwith, 23 iunie 1935, în Strauss Leo şi Karl Löwith, « Corespondenţă », în *Independant Journal of Philosophy,* vol. 4/6, 1988, p. 177-192). Pentru tânărul Strauss, Nietzsche a fost idolul şi principalul vehicul al protestelor lui de atunci: «… După o zi de lectură la Biblioteca de Stat din Prusia, tânărul Strauss mergea într-o cafenea pe Unter den Linden şi pronunţa numele lui Nietzsche destul de puternic pentru a fi auzit de la celelalte mese ». (Cf Léo Strauss, « Prologul nerostit al unei conferinţe publice la St John's», *Interpretări*, vol 7, nr 3, 1-2, citat de Michael Platt în *Deutsch şi Soffer*, p. 23). După specialiştii în Strauss, « Strauss descoperi la Nietzsche mai ales maximalismul filosofiei, apoi, la un Nietzsche mai târzior, descoperi dragostea de viaţă a acestuia ». (*ibid.*).

După cum neo-conservatorii ne-o reamintesc fără încetare, ideile nu rămân fără de consecinţe. Dacă Strauss se sprijină atât de mult pe Nietzsche, fie-ne permis să ne oprim o clipă pentru a vedea care este acel Nietzsche pe care îl admira atât. Totul ne face să înţelegem că este vorba de un Nietzsche apologist al ierarhiei, sclaviei şi violenţei, al războiului şi terorismului. Între câteva note datând de pe când scria *Genealogia moralei*, citim : « Problema este unde să mergem ? Ne trebuie un nou terorism »). (« *Das Problem – wohin ? Es bedarf einen neuen Terrorismus*. », Nietzsche, vol. XIV, p. 334).

În capitolul « De ce sunt un destin ?», din *Ecce Homo*, citim : « Îmi cunosc destinul. Într-o zi, numele îmi va fi asociat cu ceva monstruos, cu o criză cum n-a existat nicicând pe pământ, cu cel mai profund şoc al conştiinţelor, considerat sacru până atunci. Nu sunt o fiinţă omenească, sunt dinamită ». (« *Ich kenne mein Los. Es wird sich einmal an meinem Namen die Erinnerung an etwas Ungeheure anknüpfen : an eine Krisis, wie es keine auf Erden gab, an die tiefste Gewissens-Kollision, an eine Entscheidung, heraufbeschworen gegen alles, was bis dahin geglaubt, gefordert, geheiligt worden war. Ich bin kein Mensch, ich bin Dynamit.* ») (Nietzsche, vol. VII, p. 317). Acesta este pasajul preferat de neo-conservatorul german Armin Mohler, autorul *Revoluţiei conservatoare din Germania, 1918-1932*.

Nietzsche dispreţuia şi ura clasa medie, viaţa de familie şi căutarea securităţii economice, pe care le-a considerat atributele « ultimilor oameni », ale celor inferiori. El este marele apologist al războaielor, conflictelor, violenţei şi cruzimii, pe care le consideră nu numai inevitabile, ci şi utile : « Consider că duritatea, forţa, sclavia, ameninţarea interesului şi a inimii, viaţa ascunsă, stoicismul, artele experimentale şi magia sub toate formele ei, tot ce este rău, teribil, tiranic în om, toate cele din el ce îl apropie de animalele de pradă, de şerpi, servesc la ameliorarea speciei "omeneşti", ca şi contrariul acesteia ». (*Dincolo de Bine şi de Rău*, pp. 54-55). De la Nietzsche vine fascinaţia nelimitată a neo-conservaatorilor pentru război şi sânge. «Trebuie să fiţi totdeauna în căutarea unui inamic, inamicul *vostru*. Pentru unii dintre voi, asta înseamnă ura de la prima privire. Trebuie să vă căutaţi inamicul, să vă purtaţi războiul pentru opiniile voastre… Pacea trebuie considerată un mijloc de angajare a altor războaie. Pacea scurtă este mai bună decât cea lungă. Nu vă îndemn la muncă, ci la bătaie, nu vă doresc pacea, ci victoria. Munca voastră să fie o bătălie, pacea voastră să fie victoria ! Nu cauza cea bună sfinţeşte războiul ci războiul cel bun sfinţeşte orice cauză. Războiul şi curajul au făcut mai multe pe lume decât milostenia. Sunteţi urâţi ? Foarte bine, fraţii mei ! Înveliţi-vă cu sublimul, acoperiţi-vă cu mantia urâţeniei ». (*Aşa grăit-a Zarathustra*, p. 74).

Dintre creştinii integrişti şi sioniştii creştini (sic), partizanii lui Bush vor afla cu surprindere ce gândesc neo-conservatorii despre Cristos şi creştinism. Nietzsche spunea că Cristos a fost un « idiot » (*Crepusculul zeilor/Anticrist*, p. 202). Dincolo de faimoasa sa teză că Dumnezeu este mort, Nietzsche îşi atribuia un rol special : « Eu sunt Anticristul » (*Ecce Homo* III, p. 2). Ca şi Strauss, după el, Nieetzsche a fost avocatul nihilismului ateu european, acesta fiind profilul *ezoteric* subînţeles de neo-conservatorii ce guvernează Statele Unite. La un moment dat, Nietzsche se întreabă « Ce este nihilismul ? », apoi răspunde : «Devalorizarea celor mai înalte valori. Scopul lipseşte : răspunsul la "de ce ?"

lipseşte şi el ». (Lukacs, *Von Nietzsche zu Hitler* [Fischer, Francfurt, 1966], p 69. Dacă Dumnezeu a murit, toate crimele sunt permise.

Publicistul neo-conservator Robert Kaplan, fost combatant al armatei israeliene, scria în al său recent *Warior Politics* că ne-ar trebui o cultură păgână a războiului şi a cruzimii, pentru a face faţă marilor crize ale epocii noastre. Pentru Kaplan, conţinutul filosofic şi social al creştinismului este un mare obstacol ce ne împiedică să imprimăm o atitudine convenabilă clasei conducătoare a Statelor Unite. Între altele, Kaplan consideră că împăratul roman Tiberiu, pe vremea căruia Isus a fost crucificat, a fost greşit tratat de către istorici, şi merită să fie reabilitat. De asenmenea, una dintre vorbele pe măsura duhului lui Wolfowitz este infamanta *Oderint dum metuant* (să mă urască, dar şi să se teamă de mine), vorbă datorată scriitorului latin Accius şi popularizată apoi de împăratul Caligula, de tristă memorie.

Strauss ştia perfect că Nietzsche era partizan al genocidului, dar asta nu altera admiraţia lui pentru înţeleptul german. După cum a scris în *What is Political Philosophy* (1959), fiind convins de docilitatea omului modern, Strauss, ca şi Nietzsche, « pleda pentru dreptul sacru la "exterminarea fără cruţare" a maselor de oameni… El utiliză o bună parte din remarcabila lui capacitate de a scrie discursuri pasionante şi fascinante, făcându-i pe cititorii lui să urască nu numai socialismul şi comunismul, ci şi conservatorismul, naţionalismul şi democraţia. După ce şi-a asumat această mare responsabilitate politică, nu mai putea indica cititorilor o cale către adevărata responsabilitate politică [adică nu putea lua puterea, WGT], nu putea lăsa cititorilor săi altă alegere decât indiferenţa iresponsabilă faţă de politică şi de opţiunile politice iresponsabile. În acest fel, pregătea un regim pentru care democraţia era discreditată ca vârstă de aur, încercând să formuleze concepţia sa despre viaţa omenească şi lumea modernă în termenii voinţei de putere ». În alţi termeni, deşi ştia foarte bine că Nietzsche a fost un precursor al lui Hitler, Strauss îl susţinea ca filosof al zilelor noastre.

Refugiul subteran al neoconservatorilor şi politicienilor rataţi din Pentagonul lui Rumsfeld a fost Biroul pentru politica de apărare (DPB), prezidat de Richard Perle, virulentul amator de războaie pe care Dennis Healey, ministrul de Externe al laburiştilor englezi îl numea, în anii 80, « prinţul tenebrelor ». La 19 septembrie 2001, Perle s-a servit de DPB pentru a predica războiul contra Irakului, ajungându-se astfel la războiul de agresiune fără provocare, din martie 2003. Între alţii, ceilalţi membri DPB erau Henry Kissinger, George Schultz, Helmut Sonnenfeldt, Fred Iklé, James Schlesinger, Dan Quayle, Harold Brown, James Woolsey et Newt Gingrich. În cele din urmă, Perle a fost silit să demisioneze, din cauza acuzaţiilor de corupţie din partea lui Trireme Corp şi a relaţiilor sale cu Hollinger

Corporation şi lordul Conrad Black. Acest birou de ideologi extremişti, nealeşi ce nu dau socoteală nimănui, cunoscut sub numele de Cabala sau Mafia Wolfowitz, trebuie dizolvat urgent şi pe vecie.

Pe 19 şi 20 septembrie 2001, în cadrul unei reuniuni ce a durat 19 ore, Perle, Newt Gringrich, James Woolsey şi Wolfowitz au pledat cu vigoare în favoarea lansării imediate a unui război contra Irakului. Planul lui Wolfowitz era cucerirea imediată a părţii de sud a Irakului, creând astfel un refugiu pentru opoziţia lui Saddam Hussein. Apoi, acesta urma să fie răsturnat graţie veniturilor rezultate din vânzarea petrolului. Perle dorea « răsturnarea imediată a regimului lui Saddam Hussein, cu ajutorul armatei ». Asta era însă cam mult pentru Powell, cel puţin în perioada respectivă (12 oct. 2001).

XIV. 8. SAMUEL HUNTINGTON : ASTA SE VA PETRECE AICI

În studiul său *American Politics* (1981), Samuel Huntington a descris exploziile periodice ale « credoului american », considerat de el un amestec de libertate, egalitate, individualism şi democraţie. Istoria americană îi apărea punctată de perioade de luciditate şi activitate politică intensă, pe care le numea « perioade de pasiune pentru credo». După Huntington, « dacă periodicitatea trecută se va menţine, în deceniile doi şi trei ale secolului XXI ar urma să ne confruntăm cu o perioadă de pasiuni excesive în favoarea credoului ». Huntington includea mişcarea religioasă a Marii redeşteptări[109], din anii 1740, revoluţia din 1776, Marea Renaştere[110] din anii 1800, mişcarea jacksoniană, aboliţionismul anilor 1850, progresiştii, mişcările studenţeşti şi anti-războinice din 1968, etc. Totuşi, Huntington s-a cam încurcat în previziunile sale, neţinând cont de revoltele social-economice din decada 1890, nici de grevele generale din decada 1930. Ţinând cont şi de acestea, ceea ce Huntington numeşte perioadă de pasiune pentru credo, ar putea interveni către sfârşitul primului deceniu al secolului XXI, adică între 2005 şi 2010. Ca discipol al lui Carl Schmitt, Huntington vede această perioadă de pasiune pentru credo în cadrul unui regim autoritar sau fascist. În cadrul viitoarei explozii de agitaţie, scrie el, « oscilaţiile între reacţiuni se pot intensifica, ameninţând cu distrugerea la fel de bine idealurile ca şi instituţiile » acestei ţări. Aceasta ar putea insemna « înlocuirea instituţiilor slăbite şi ineficace prin structuri autoritare mai bine concepute, pentru a răspunde cum se cuvine nevoilor istorice ».

109. The Great Awakening (NT).
110. The Great Revival (NT).

XIV. 9. ARMAGHEDON SI APOCALIPS IN ARMATA STATELOR UNITE

Deşii neo-conservatorii constituie un pericol evident pentru societatea americană de astăzi, ei nu reprezintă singura ameninţare ce pândeşte această societate. Nu putem neglija grupurile şi organizaţiile ce se pretind religioase, cultivând poveşti precum sfârşitul iminent al lumii şi reîntoarcerea lui Mesia, din vacanţa sa cerească. Aceste grupuri jonglează cu sfârşitul lumii, de parcă Armaghedonul şi ultima bătălie mitică, dintre bine şi rău, ar fi pâinea şi vinul din care orice preot de ţară fabrică după dorinţă trupul şi sângele lui Cristos… Cei ce profesează atât de flagrant aceste doctrine uită îndemnurile şi sfaturile unora ca Sfântul Augustin, mare părinte al Catolicismului, Inchiziţiei şi al altor fericiri creştine, care îndemna credincioşii să nu fie ridicoli, să nu se lase obsedaţi de data şi ora sfârşitului lumii. Iraţionaliştii moderni, ce se gargarisaesc cu creştinismul precum înghiţitorii de săbii şi scuipătorii de flăcări, au uitat religiozitatea tradiţională, pe care au redus-o la sprijinul cinic acordat unor personaje nu foarte apropiate de sfinţenie, precum Bush sau Ariel Sharon, ambii consideraţi, nu fără dreptate, un fel de mari profeţi şi anunţători ai adeveririi Apocalipsei după Ioan.

Prezenţa unui mare număr de gânditori apocaliptici, un fel de comisari politici, nu stalinişti ci armaghedonişti, în viaţa americană, nu este o problemă oarecare, pentru că aceste credinţe încurajează individul să acţioneze astfel încât să accelereze « sfârşitul timpului » cu ajutorul unei catastrofe nemaivăzute, avansaând astfel întoarcerea mult-aşteptatului Mesia. Romanele foarte populare din seria « *Left behind* », a aleşilor de pe urmă şi a vieţii de după viaţă, vorbesc despre răpirea întru Domnul a credincioşilor, precum Ilie, pe aripile Sfântului Duh, încurajând iluziile maselor nu către Berlin, ca pe vremea politrucilor lui Stalin, ci către înaltul cerului, ca la WTC, cu cele două sfinte şi cuvioase avioane, în acel 11 Septembrie ce anunţă Apocalipsa – adevăr clar ca lumina zilei în gura politrucilor şi comisarilor septembrişti.

Politrucii şi comisarii armaghedonişti, cu stele pe umeri, din armata americană actuală, sunt la fel de bine intenţionaţi precum cei ai ayatollahului Khomeiny. Unii dintre aceştia sunt printre cei mai înstelaţi dintre generalii americani, având o greutate socială nu tocmai egală cu aceea a vreunui pastor inspirat, ce predică la biserica sau catedrala din cutare cartier. Putem oare lăsa butonul nuclear la îndemâna unui astfel de creştin evlavios şi evanghelic ? Dacă credinţa acestui cuvios şi evlavios general este una dementială, cum cred unii, ea i-ar putea dicta să apese butonul pentru a trimite o rachetă nucleară peste păcătoşii

din Rusia, China sau vreun Stat arab ? De ce nu, spun unuii. Asta ar grăbi sfârşitul lumii păcătoase, revenirea lui Cristos, proclamarea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, eventual răpirea noastră, a celor aleşi, nu-i aşa, pe aripile credinţei, ale ciupercii atomice, până la Împărăţia cerească, unde Sfântul apostol Petru deja îşi freacă mâinile, la Poarta Raiului ! Diversele asociaţii şi bisericuţe evanghelico-penticostale şi iehoviste, din armata Statelor Unite, aflate adesea sub influenţa serviciilor secrete israeliene şi englezeşti, reprezintă o mare ameninţare nu numai pentru securitatea Americii. Ce încredere putem avea în integritatea mintală a unor astfel de generali americani ? În condiţiile actuale de penetraţie şi invazie a reţelelor apocaliptice şi armaghedoniste, integritatea acestor generali, a altor politruci de-ai lui Mesia şi comisari de-ai Casei Albe reprezintă un adevărat nod gordian.

În decembrie 2001, o înaltă sursă diplomatică europeană declara că situaţia actuală din Orientul-Mijlociu prezintă un risc de război mondial, chiar înainte de sfârşitul anului respectiv. « Dacă situaţia se permanentizează », adăugă sursa respectivă, noi, Ociidentalii, ne vom apropia de conflictul cu un miliard şi jumătate de Musulmani din întreaga lume. Să nu uităm « factorul Armaghedon », al elementelor fundamentaliste creştine din armata şi administraţia Statelor Unite, care exercită o presiune considerabilă în sensul susţinerii necondiţionate a Israelului. « Integriştii creştini pot provoca oricând mult doritul şi aşteptatul lor Armaghedon ». (EIR, 4 dec. 2001).

Pentru a ilustra mentalitatea acestei reţele de cuvioşi politruci şi sfinţi militaro-guvernamentali, vom asculta pe generalul în retragere Albion Knight, candidatul la vice-preşedinţie al Partidului contribuabililor americani (1992), colistier al lui Howard Philips, în acel an. Vom cita din eseul *Paralelele Vechiului Testament cu epoca noastră*, publicat la începutul anilor 90 de către McAlvany Intelligence Advisor :

> Conducerea armatei noastre actuale este o colecţie de eunuci şi de jelitoare! Ultima şi cea mai importantă parte din analiza mea aduce la zi teza pe care o susţin, împreună cu un număr crescând de persoane: strânsa asemănare dintre condiţiile descrise în Vechiul Testament, în legătură cu cele două regate, Israel şi Iuda, între 750 şi 586, era veche, şi ceea ce vedem astăzi în Statele Unite. Aceste regate putrezeau în interiorul lor, pe când erau confruntate cu un mare pericol extern. Dumnezeu le-a retras protecţia sa, permiâţnd ca ele să fie învinse, duse în exil şi decimate, până ce, din nucleul dur, care a rămas, el şi-a putut rezidi poporul său. Eu m-am lansat în studiul aprofundat al profeţilor Vechiului Testament, Isaia, Ezechiel, Amos, Azeea, Miheia, Joel şi Habacuc. Am găsit o foarte de mirare descriere a situaţiei actuale din Statele Unite încât am avut impresia că citesc un ziar. După acest studiu, sunt profund convins că Dumnezeu şi-a retras protecţia pe care o acordase Americii şi că în curând vom suferi o serie de crize surprinzătoare şi violente, ce ne vor scutura până în rădăcini, ne vor îngenunchea şi ne vor arunca în dispe-

> rare sau rugăciune. Există riscul să vedem mai multă disperare decât rugăciune. Pentru cele două regate, soluţia lui Dumnezeu a fost : « Încetaţi de a face răul, întoarceţi-vă către Mine şi Eu voi salva ţările voastre. Dacă nu, veţi cunoaşte dezastrul ». Acesta este şi mesajul nostru. Să trecem la propria mea reacţie : această analiză m-a cufundat în cea mai profundă disperare. Totuşi, studiul Bibliei mi-a reamintit că Dumnezeu a recurs la câţiva oameni puternici, care ştiau cine sunt ei, cui aparţin şi ce au de făcut. De asemenea, mărturisesc că spusele lui Churchill « Nu abandonaţi niciodată, niciodată, niciodată » au răsunat în urechile mele. Fără a uita exemplul lui Howard Philips, care adoptă un punct de vedere realist dar optimist, trebuie să fim gata pentru momentul când Dumnezeu va avea nevoie de noi, pentru planurile Lui. Eu nu arunc prosopul, nu încrucişez braţele…

În acest pasaj, generalul Albion Knight îşi exprimă dispreţul pentru conducătorii militari şi politici a ţării sale. De asemenea, el emite ideea că viitoarele catastrofe ale Statelor Unite vor fi o binemeritată pedeapsă pentru esxcesele monstruoase ale ţării sale. O astfel de mentalitate nu poate primi decât cu satisfacţie catastrofe precum cea de la 11 Septembrie 2001, în care ar vedea atât manifestarea voinţei lui Dumnezeu cât şi pedeapsa acestuia.

În *America trădată* (mai 2000) găsim un alt pasaj foarte tipic în ce priveşte gândirea şi opinia generalului Knight faţă de apropiaţii administraţiei Clinton. *America trădată* pune în lumină agitaţia republicanilor în chestiunea *impeachment* contra lui Clinton, care a avut o profundă rezonanţă asupra credincioşilor iraţionalişti. Generalul Knight şi asociaţii lui au ajuns foarte departe pe drumul rebeliunii contra guvernului ales, din această ţară. Iată ce scrie el: « Nu sexul şi trădarea trebuiau să fie motivele invocate pentri *impeachment*, [Clinton] ar fi trebuit acuzat pentru că nu şi-a ţinut jurământul făcut când a luat în primire funcţiunile sale ». Knight continuă povestind că, în cursul mandatelui lui Reagan, i s-a cerut să stabilească o listă cu acţiunile pe care le-ar putea intreprinde un Peşedinte american cripto-comunist, dacă ar ajunge la putere. « Am tras cu toţii concluzia că un Preşedinte marxist sau comunist, dacă ar ajunge la putere, ar face totul pentru a transfera suveranitatea naţională, la cea mai mică ocazie, către organizaţiile internaţionale. De asemenea, un astfel de Preşedinte ar slăbi armata pe plan fizic, mintal şi spiritual, ar continua procesul de abrutizare din şcolile publice şi sistemul nostru educativ. În plus, am înţeles că un Preşedinte marxist i-ar ajuta pe toţi inamicii noştri, sau pe cei mai mulţi dintre ei : Rusia, China, Cuba, Islamul radical, Coreea de Nord, etc. El ar neglija Constituţia la fiecare ocazie şi ar conduce prin decrete, ceea ce înseamnă că aşa numitele *executive orders* ar caracteriza administraţia lui. Obiectivele principale ale unui astfel de Preşedinte ar fi încheierea de acorduri nesincere pentru controlul armamentului, coruperea sau intimidarea Congresului prin şterpelirea dosarelor FBI

privind membrii acestuia, controlul strict al mediilor de informaţii şi suprimarea oricărei alte alternative ».

Generalul Knight a conchis că Preşedintele Clinton a executat perfect programul cripto-marxist : « Ce a făcut Clinton în acest domeniu ? A făcut de o mie de ori mai mult în ce priveşte punctele de mai sus, i-a ajutat pe marxişti şi terorişti în revoluţia lor mondială, marxismul fiind unul dintre obiectivele sale esenţiale. El ne-a dat un foarte urât exemplu, arătând că nu strică să minţi, să ameninţi, să trişezi şi chiar să violezi femeile, în cadrul funcţiunii prezidenţiale. În mod progresiv, el a introdus controlul populaţiei în stil Gestapo. Astăzi, în Statele Unite, după cum indică jurământul de luare în primire a preşedenţiei, sensul naţiunii şi protecţia acesteia nu mai înseamnă nimic. Clinton a vândut şi a dat secretele noastre nucleare şi de înaltă tehnologie, pe mâna Ruşilor şi a Chinezilor, a dat Rusiei bani pentru a se înarma pe cheltuiala contribuabililor noştri ». (Anthony LoBaido, WorldNetDaily.com, 6 mai 2000).

La începutul anilor 60, generalul Edwin Walker a fost înlăturat din fruntea trupelor sale din Germania, pentru a le fi ţinut discursuri de acest gen, fiind acuzat de senatorul Fulbright ca precursor al ameninţării cu lovituri militare în Statele Unite. Desigur, ofiţerii activi sunt mult mai discreţi. Totuşi, mare parte dintre ei gândesc pe tăcute ceea ce generalul Knight şi-a luat libertatea să spună cu voce tare.

Aceste consideraţii se întregesc perfect cu aşa numitele miliţii patriotice din decada 1990, conduse de ofiţeri în retragere şi având relaţii strânse cu serviciile militare străine de informaţii, cel mai activ dintre acestea fiind MI-6 din Anglia. Astăzi, mediile de (dez)informaţii se concentrează pe al-Qaida, aproape nimeni nu mai vorbeşte de miliţii. În lumea reală a operaţiilor de spionaj, lucrurile evoluează mai încet. Reţelele de miliţii patriotice nu au dispărut, programele lor sunt la fel de anti-guvernamentale, anarhiste, de extremă dreaptă şi xenofobe, pe fond de supremaţie a rasei albe.

După Oklahoma City, potenţialul evanghelişti lor anti-guvernamentali de dreapta, fanatici ai violenţei şi ai terorismului, s-a afirmat printr-o ciocnire armată între poliţie şi militanţii « Republicii Texas » (aprilie, 1997), care cereau ieşirea Texasului din uniunea americană. Insurecţia a fost condusă de un oarecare Richard Otto, supranumit «Vulturul Alb », care şi-a invitat aderenţii din toată ţara să vină înarmaţi pentru a da poliţiei o lecţie de bună purtare. Ulterior s-a dovedit că «Vulturul Alb » fusese un provocator sub ordinele unui fost ofiţer al armatei aeriene, ce făcea turul lumii practicând ritualuri *New Age*, asociat cu doi guru din Anglia, din mişcarea « drog-rock-sex », a lui Gregory Bateson (Tony Chaitkin, « Miliţiile şi penticostaliosmul ». www.parouchepub.com

Un alt agitator anti-guvernamental este Jim Ammerman, penticostal cu referinţe militare impecabile, şeful unei reţele de pastori militari, din închisori şi din FBI, om cu pretinse puteri profetice supranaturale, ce predică sfârşitul iminent al lumii. După el, guvernul de atunci al Statelor Unite era ilegal, iar Preşedintele Clinton trebuia executat. În cursul insurecţiei lui Richard Otto (aprilie 1977). Ammerman a mediat între FBI şi separatiştii texani, dovedindu-se un perfect specimen al reţelelor apocaliptice din Armata americană.

Miliţiile anilor 90 apreciau în mod deosebit o bandă video intitulată « Iminenta luare a puterii de către armata Statelor Unite ». Banda conţinea un discurs aprins al colonelului-reverend Ammerman, la Profecy Club din Topeka (Kansas). Reverendul-colonel, în odăjdiile lui preoţeşti, spunea că Preşedintele Clinton este omul străinătăţii, că este ajutat de numeroase trupe străine, aflate pe solul american şi că se pregăteşte să instauteze legea marţială, dacă Dumnezeu nu va provoca sfârşitul lumii înainte ca « trădătorul » să poată acţiona. De altfel, potrivit aceleiaşi casete video, Preşedintele Clinton ar fi trebuit executat de mult, pentru că a refuzat să îşi facă datoria în Războiul din Vietnam. Prestigiul lui Ammerman printre miliţiile apocaliptice era bine stabilit : cuvios duhovnic al armatei, colonel în retragere, glorios veteran din Războiul vietnamez, « funcţionar CIA », vaccinat sau abilitat în materie de secrete naţionale, de apărare şi dumnezeieşti. El era şeful a peste 200 de cuvioşi preoţi, prea-cucernici reverenzi şi pastori militari ce vindecau bolnavii în stânga şi în dreapta, căutau pe Lazăr, să-l învie încă odată, vorbeau soldaţilor în limba îngerilor, sub egida Episcopiei bisericilor adevăratelor Evanghelii. Pe atunci, Ammerman se lăuda în faţa credincioşilor ascultători că oştirea preoţească din subordinea lui îi furnizează informaţii privind activităţile militare ale dictaturii ilegale a Preşedintelui Statelor Unite (« Miliţiile şi penticostalismul », www.larouchepub.com

Intervievat în 1997, colonelul Ammerman declară : « În armată există o reţea de ofiţeri superiori, de la colonei în sus, care sunt pentru Constituţie şi contra Preşedintelui. Ei ştiu cine sunt, ce reprezintă ei, având în strânse legături între ei. Dacă va fi nevoie, ei vor putea prelua controlul ţării ». («Miliţiile şi penticostalismul») www.larouchepub.com

În acest context, Ammerman vorbea adesea de « forţa de intervenţie multi-jurisdicţională, temă repetitivă în predicile lui pline de credinţă, în faţa evlavioşilor trupeţi ». După el, sub autoritatea Agenţiei federale de gestiune a crizelor (FEMA), a unor ministere ale guvernului federal şi ale guvernelor locale, armata era pregătiră să preia puterea. Dacă Preşedintele ar încerca să utilizeze această forţă combinată contra poporului, ofiţerii cei « buni » vor trece de partea cetăţenilor, contra Preşedintelui. De altfel, propria organizaţie a colonelului-reverend Ammerman fusese înfiinţată la cererea generalului Ralph E.

Haines Jr. – vice-şef de stat major al armatelor, în anii 1967-1968, responsabil pe atunci al dispozitivelor anti-revoltă de pe solul Statelor Unite. El dispunea de toate mijloacele militare, inclusiv spionajul, pentru a riposta contra insurecţiilor din ghetourile negre şi a agitatorilor civili de pe vremea războiului din Vietnam. În cursul revoltelor de după asasinarea lui Martin Luther King, generalul Haines şi-a desfăşurat unităţile de luptă la Detroit şi Washington, ţinând chiar o conferinţă de presă (11 apr. 1968) pe tema acţiunii sale, cu numele de cod « Operaţiunea Complotul grădinii ». El a planificat şi condus o serie de acţiuni militare în vederea menţinerii sub control a tuturor oraşelor din Statele Unite, stabilind limitele relaţiilor de criză dintre armată, ministerul Justiţiei, poliţia locală şi guvernele din diferitele State. Între altele, în cursul conferinţei sale de presă, generalul Haines « a declarat că planificarea acţiunilor din timpul verii datează încă din februarie."Operaţiunea Complotul grădinii" viza întreg teritoriul naţional şi toate oraşele. Ofiţerii afectaţi diverselor oraşe le inspectaseră din timp pe acestea, îmbrăcaţi în haine civile, pentru a se familiariza cu oamenii, locurile şi problemele social-economice din punctele potenţiale de insurecţie, cu poliţiile locale cu care, la nevoie, ar fi trebuit să colaboreze ». (*New York Times*, 14 apr. 1968). Generalul Albion Knight, coreligionarul apocaliptic, a fost încă de la început un mare admirator al proiectelor Haines-Ammerman.

Miliţiile de sub direcţia şi controlul serviciilor de informaţii militare nu au ezitat niciodată să atace clădirile militare în felul în care s-au petrecut lucrurile cu Pentagonul, la 11 Septembrie. Un exemplu: în iunie 1977, un anumit Bradley Glover şi alţi şase indivizi fură arestaţi pentru a fi proiectat depunerea de bombe în bazele militare, începând cu Fort Hood, din Texas. Conform declaraţiei FBI, Glover şi complicii săi au fost arestaţi la 4 iulie, în apropierea bazei militare Fort Hood, în posesia mai multor bombe artizanale şi mitraliere. Arestarea lor a fost posibilă graţie infiltrării grupurilor para-militare de către poliţia din Missouri (*Wichita Eagle*, 30 apr. 1995). Glover a fost descris ca şef suprem al miliţiilor din Kansas. Se crede că el controla aproximativ o mie de bărbaţi în jumătatea de sus a Kansasului. Într-un interviu din 1995, Glover declara că miliţiile patriotice din Kansas au fost create în noiembrie 1994, sub conducerea sa, în calitate de ofiţer al serviciilor secrete ale Marinei militare, Navy (www.larouchepub.com)

XIV. 10. INTREPRINDERILE MILITARE PRIVATE

În *Arta războiului*, Machiavelli spune prinţilor vremii că mercenarii ce lenevesc şi soldaţii profesionişti uneltesc în mod inevitabil loviturі de Stat şi conflicte, acesta fiind modul lor de a-şi căuta de lucru şi de a se acoperi de glorie. Acest avertisment a devenit foarte actual la

sfâşitul Războiului rece. Pe vremea Războiului de Treizeci de Ani, istoria taberei Wallenstein a demonstrat că anumite forme de activitate militară se pot auto-gospodări, sfârşind prin a se deconecta total de ţinta lor politică iniţială.

După Vietnam, armata americană a maniestat patologia armatei învinse, reamintind evoluţia sociologică din Germania şi parţial din Italia, ţări în care vechii luptători învinşi sau nemulţumiţi de victoria veşnicilor patrioţi, dătători de lecţii de democraţie, au fost printre primii membri ai partidelor fasciste. La sfârşitul războiului rece, mulţi ofiţeri învinşi au ajuns fără slujbă sau foarte aproape de a fi puşi pe liber. Militarii învinşi ori la şomaj sunt periculoşi în orice societate, fenomen agravat astăzi de armatele de mercenari sau voluntari, gata de orice pentru un pumn de dolari. Machiavelli tratează chestiunea aceasta în *Arta războiului*, comparând Antichitatea cu evenimentele agitate ale epocii sale. Concluzia lui nu trebuie uitată:

> Guvernele nu pot avea încredere în cei ce fac din război afacerea lor exclusivă… Dacă un prinţ nu are suficientă putere asupra pifanilor săi, pentru a-i retrimite acasă şi a-i sili să-şi reia, cu plăcere şi din proprie iniţiativă, vechile lor ocupaţii, pentru că războiul s-a terminat, acel prinţ îşi riscă propria lui coroană. Infanteria este foarte periculoasă, când este compusă numai din oameni a căror unică vocaţie este războiul. Prinţul trebuie să îi ocupe fără încetare pe aceştia, procurându-le câte un război, dacă nu, el trebuie să îi plătească la fel şi în timp de pace, altfel riscă să rămână fără propriul său regat. Dificultatea constă în imposibilitatea de a prelungii războiul la infinit, sau de a plăti soldăţimea fără încetare. Aşa stând lucrurile, orice prinţ riscă să îşi piardă propriul regat. (Machiavelli, pp. 19-20).

Se ştie foarte bine că ofiţerii americani sunt mercantili, coruptibili, la un pas de perfidie şi chiar trădare, sentimentul lor dominant fiind amărăciunea că au ratat ocazia de a se îmbogăţi, precum civilii, colegii lor mai puţin viteji. Mulţi dintre ei şi-au pierdut pensiile şi au fost ruinaţi, într-un fel sau altul, prin prăbuşirea indicatorului bursier NASDAQ, după primăvara anului 2000. Printre aceşti oameni flămânzi, plini de datorii, dar cu remarcabile competenţe militare, un observator avizat, ca Machiavelli, va găsi mercenarii susceptibili de a se lăsa recrutaţi într-o întreprindere disperată.

În mai 2004, din cauza scandalului torturilor din închisorile de la Abu Ghraib, atenţia publicului a fost atrasă către intreprinderile militare private. Ziarele au scris despre soldăţimea privată *CACI Arlington* (Virginia) sau *Titan Corporation*, din San Diego, care lucrau în această închisoarea americană de tristă memorie, din Irak. Pe situl său Web, *CACI* îşi anunţase misiunea de ajutorare a agenţiilor americane de informare, din întreaga lume, atât în culegerea informaţiilor pentru lupta anti-teroristă cât şi pentru analizarea şi interpretarea acestor informaţii. *Titan* a pretins că nu a furnizat decât interpreţi

calificaţi, nu şi călăi sau torţionari, calificaţi şi ei, căci America nu poate lucra cu amatori şi cu incapabili. *CACI* era o intreprindre serioasă, o adevărată uzină, cu peste 7600 de salariaţi şi cu cifră de afaceri de peste 845 de milioane de dolari anual. Ea furniza aşa numiţii « specialiştii în interogatorii » pentru câmpurile de luptă îndepărtate, din Afganistan sau Kosovo. Un instructor *CACI* a fost concediat de la Abu Ghraib pentru că a încurajat poliţia militară să efectueze interogatorii cu ajutorul unor « tehnici » ilegale.

În Irakul din primăvara lui 2004 existau 25 000 de salariaţi ai intreprinderilor militare private, luptătoare pentru pace, bineînţeles, în această ţară în care n-a mai rămas piatră pe piatră. Pe lângă inevitabilele *Halliburton* şi *Bechtel*, specializate în drumuri, adică lupta la drumul mare, printre mercenari erau şi slariaţii *Vinnell Corporatio*n, ce aveau misiunea să antreneze noua armată irakiană. *Dincorp*, o societate concurentă a lui *Vinnell*, a obţinut un contract pentru a forma noua poliţie irakiană, iar societatea britanică *Olive Security* proteja echipele de cameramani pe timpul filmărilor de război. Mai târziu, *Olive Security* a furnizat personalul de securitate pentru proiectele de construcţii de şosele *Bechtel*. Şeful securităţii era Harry Legge-Bourke. Nu mai vorbim de fabrica de paznici americani *Kroll Associates*, sau de vestita societate *Blackwater*, ce furniza trăgătorii de elită ce zburau cu elicopterul deasupra Bagdadului şi trăgeau în cine se nimerea. Moartea câtorva dintre aceşti ţintaşi de elită ai societăţii *Blackwater*, la Fallujah, a provocat bătălia pentru acest oraş, din aprilie-mai 2004, care s-a terminat prin înfrângerea Americanilor. Intreprinderea *Custer Battles* asigura securitatea şoselei către aeroportul Bagdad, care era un veritabil stand de tir contra vehiculelor ocupanţilor. Evident, existau tot felul de intreprinderi militare private: *Centurion, Global Risk, Stone Foundation, Halliburton, Northrop Grum*man şi altele, unele dintre acestea înfiinţând alte şi alte intreprinderi militare locale, care au devenit filialele lor private.

Potrivit revistei germane *Der Spiegel*, intreprinderile militare private se pretindeau competente în toate domeniile războiului, inclusiv în « planificarea atomică ». Mulţi dintre salariaţii acestor intreprinderi sunt pensionari ai armatei americane : unii vin de la Navy Seals sau Delta Force, alţii de la Rangers sau SAS-ul englezesc. Moda democrată a intreprinderilor militare private a devenit o adevărată vogă în 1992, când şeful de atunci al Pentagonului, Dick Cheney, a însărcinat societatea *Brown & Root*, filială a concernului militar privat american ce se numeşte acum *Kellog, Brown and Ro*tt, fostă filială *Halliburto*n, să definească sarcinile militare ce se pretează a fi îndeplinite în cele mai bune condiţii de către intreprinderile capitaliste private (*Der Spiegel*, «Die Folterer von Baghdad», 3 mai 2004).

Operaţiunile serviciilor secrete englezeşti şi americane sunt în curs de privatizare încă din anii 70. O bună bucată de vreme, acest proces a fost mai avansat în Anglia, iar în Statele Unite nu a luat avânt decât după decretul 12333, al Preşedintelui Regan, după care s-a putut privatiza absolut orice. Una dintre primele intreprinderi private englezeşti, în domeniul apărării, este *Special Air Service* (SAS), un comando condus ani în şir de către colonelul David Stirling. Compus în mare parte din Scoţieni, acest comando SAS avea o tradiţie respectată cu toată sfinţenia de care sunt în stare Scoţienii: ei nu făceau nici un fel de prizonieri. Altfel spus ucideau tot, omorau tot. Nu se poate spune că executau, pentru că execuţia presupune un tribunal, o sentinţă, ba chiar apărare, avocaţi… Toate astea cer timp, cheltuială şi scad randamentul economic şi cifra de afaceri a unei intreprinderi private. Pe de altă parte, uciderea oricărui suspect, a oricărui prizonier contravine legilor războiului, după cum glăsuia coperta reviste satirice *Private Eve*, de acum câţiva ani, apărută după asasinarea sălbatică a unui « suspect » de către SAS. Coperta revistei arăta un agent SAS ce îşi întreba colegul : « De ce ai tras în el 43 de gloanţe ?». Celălalt răspundea : «Pentru că nu am avut mai multe !».

Intreprinderile privatizate SAS prezintă numeroase avantaje în ce priveşte contestarea, dezminţirea şi nerecunoaşterea de către mâna stângă a operaţiilor secrete efectuate de mâna dreaptă, şi invers ! Nu mai socotim că aceste intreprinderi nu mai sunt supravegheate de guvern, astfel încât, cu timpul, au crescut precum ciupercile după ploaie, având în fruntea lor ofiţeri la pensie, rezervişti şi tot felul de mercenari. Una dintre primele intreprinderi de acest fel este *Keenie Meenie Services* (KMS), al cărei nume provine dintr-o vorbă swahili[111], care înseamnă « strecurarea şarpelui printre buruieni ». În vremea ei de glorie, KMS îşi împărţea sediul central cu *Saladin Security*, o altă intreprindere SAS, alături de Cartierul general (QG) al regimentului 22 SAS din Londra. Aceste intreprinderi erau conduse de maiorul David Walker, agent SAS specializat pe America deSud, miorul Andrew Nightingale, de la SAS Group Intelligence şi de poliţistul Ray Tucker, vechi specialist Scotland Yard în afaceri arabe.

Printre alte intreprinderi ieşite din foarte prolificul SAS englezesc amintin *Kilo Alpha Services* (KAS), condusă de fostul şef SAS Ian Crooke, locotenent-colonel în concernul privat *Control Risks*, condus la rândul lui de şeful de escadron Arish Turtle, specialist SAS în contraspionaj, format de vestita *HMPD*, intreprindere care, sub conducerea lui Haclerode, s-a ocupat de instruirea bodigarzilor lui Muammar Khadafi.

111. Swahili= limbă bantu oficială în Kenia şi Tanzania, dar cunoscută şi folosită şi în alte ţări din Africa centrală şi de est. (NT).

Operaţiunile SAS în subtretanţa KMS s-au dovedit foarte importante pe timpul afacerii Iran-Contra : în 1983, locotenent-colonelul Oliver North angajă KMS pentru antrenarea mujahedinilor afgani, minarea portului Managua, din Nicaragua şi antrenarea partizanilor, numiţi « Contras », din această ţară. În acelaşi timp, *KMS* furniza personalul de securitate al ambasadorului saudit din Washington, prinţul Bandar, apropiat colaborator al clanului Bush, Tatăl & Fiul.

În lumea arabă şi musulmană, *KMS* are o lungă şi puţin glorioasă istorie. Una dintre primele sale misiuni cunoscute a fost ajutorarea Omanului în reprimarea răscoalei din provincia Dhofar. Nu prea se ştie, dar Omanul, practic, încă este o colonie britanică, corpul său ofiţeresc fiind dominat de tot felul de majuri şi caporali britanici la pensie. *KMS* a lucrat însă şi pentru Kuweit, Bahrein, Arabia Saudită şi Quatar, ale căror aparate de securitate comportă foarte mulţi ofiţeri *SAS*. De exemplu, şeful securităţii din Bahrein, Ian Henderson, a fost ofiţer *SAS* în Kenia, încă din perioada Mau-Mau. Tot aşa, la un moment dat, şeful securităţii din Oman a fost un vechi *SAS*, ca şi Fiona Fraser, din Dubai, fost aghiotant al colonelului Stirling şi mare comandant *KMS*.

Relaţiile acestor intreprinderi *SAS* cu traficanţii de droguri Iran-Contra au ieşit la iveală în august 1989, când ziarele italiene şi englezeşti prezentară cartelul colimbian *Cali*, strâns legat cu mafia Bush, ce angajase câţiva veterani *SAS* pentru asasinarea lui Pablo Escobar, cartelul rival al lui Medellin. La 16 august 1989, trei zile după dezvăluirea acestor dedesubturi, candidatul Luis Carlos Galan, la prezidenţialele din Columbia, opozant al comerţului cu droguri, a fost asasinat, clasa politică din această ţară afirmând implicarea banditească a multor ofiţeri britanici, printre care Peter McAleese, vechi ofiţer *SAS* în Malaysia, Alex Lenoux, fost şef al comandourilor anti-teroriste *SAS* şi David Tomkins, fost mercenar în Afganistan.

Printre alte intreprinderi militare private englezeşti amintim *Defence Systems Ltd*, din Londra şi *Executive Outcomes*, care ani şi ani au lucrat împreună în Angola, pentru destabilizarea procesului de pace din această ţară. (Joe Brewda, «*SAS* : gestionarii terorismului prinţului Philippe», EIR, 13 oct. 1995).

Aegis Defense Services Ltd este o altă intreprindere militară privată care, în cursul verii 2004, a pus mâna pe un contract de 293 de milioane de dolari, pentru protecţia Biroului american de proiecte şi contracte în Irak, însărcinat cu distribuirea colivei şi a colacilor americani, pentru un total de 18,4 miliarde de dolari. Directorul general *Aegis Defense Services*, Tim Spicer, este un vechi locotenent-colonel din Garda scoţiană, unul dintre autorii atrocităţilor coloniale englezeşti din Iralanda de Nord. Doi dintre soldaţii scoţieni ucigaşi, de sub comanda lui Spicer, au fost acuzaţi de crimă, în 1992, pentru uciderea

adolescentului Peter McBride, la Belfast. În ciuda faptului că vinovăţia celor doi soldaţi a fost confirmată de tribunalele britanice, Spicer i-a apărat cu înverşunare pe aceşti ucigaşi. Nimic de mirare că grupurile americano-irlandeze de apărare a drepturilor civile au protestat vehement când şeful de ucigaşi Spicer a fost cadorisit cu foarte rentabilul contract irakian. Paul O'Connor, din *Pat Finucane Center* (după numele avocatului asasinat de un provocator MI-5), a declarat că Spicer s-a comportat tot timpul ca şi cum subordonaţii săi ar fi fost deasupra tuturor legilor. Reverendul Sean McManus, de la *Irish National Caucus*, a spus unui ziarist : « În numele decenţei şi al respectului, Preşedintele Bush ar trebui să anuleze imediat acest contract ». În anii 90, Spicer lucrase pentru *Sandline International*, în Papuasia-Noua Guinee şi în Sierre Leone. Ancheta parlamentară britanică din 1999 a descoperit că *Sandline International* a făcut trafic de arme în Sierra Leone, violând embargoul impus de ONU, după ce se dedase la atrocităţi inimaginabile contra partizanilor din Papuasia-Noua-Guinee, în 1997. (*Washington Post*, 9 aug. 2004).

XIV. 11. RAND CORPORATION SI RAZBOIUL NUCLEAR

Creierele ce au imaginat atentatele de la 11 Septembrie 2001 nu au ezitat să sacrifice mii de vieţi. De peste o jumătate de secol însă, în interiorul şi în jurul guvernului Statelor Unite se învârt intelectuali dispuşi să sacrifice nu câteva mii sau zeci de mii de oameni ci sute de milioane, în numele imperativului hegemoniei imperialiste americane. Aceştia sunt « intelectualii apărării americane », oamenii ce pregătesc războiul nuclear viitor, în cadrul intreprinderii *RAND Corporation*, aceştia sunt doctorii ce studiază de ani de zile diagramele intitulate «Ţinte mondiale în megamorţi ».

Printre aceşti specialişti, Albert Wohlsteter, mort în 1997, la 93 de ani, a fost foarte influent. Potrivit entuziaştilor săi admiratori, în materie de afaceri naţionale, Wohlstetter a cântărit mult mai mult decât Henry Kissinger, deşi acesta de pe urmă a fost urcat în slava cerului şi se bucură încă de o binemeritată şi tristă celebritate. Între 1960 şi 1990, Wohlstetter a fost cel mai mare conceptor strategic al Statelor Unite, iar printre discipolii lui figurau viitoarele celebrităţi Richard Perle, Paul Wolfowitz şi alţii. După moartea sa, Wohlstetter a fost urcat în slăvi de către Robert L. Bartley, redactor şef la *Wall Street Journal* şi, ca membru al cenaclului Olson, unul dintre cei mai virulenţi partizani *impeachment* contra lui Clinton. Se spune că fiecare editorial *Wall Street Journal*, din ultimii 25 de ani, despre strategia geopolitică a Statelor Unite, este opera lui Wohlstetter. Pentru neo-conservatori, Henry Kissinger nu era decât şeful « porumbiţelor » politicii externe americane, omul strategiilor diplomatice pentru cuvioşii telespectatori

şi alţi iubitori de nimicuri, în vreme ce Wohlstetter era şeful necontestat al « elefanţilor » ce puneau accentul pe acţiuni militare de o imaginaţie şi creativitate stupefiantă.

Una dintre cele mai cunoscute şi mai tipice lucrări a lui Wohlstetter este foarte articolul « Echilibrul delicat al terorii », publicat de *Foreign Affairs*, în ianuarie 1959. Articolul dezvolta ideea că Statele Unite sunt foarte vulnerabile la o primă lovitură nucleară sovietică, şi că, în aceste condiţii, nu se poate conta pe o replică serioasă în caz de atac surpriză. În consecinţă, Wohlstetter cerea menţinerea « echilibrului delicat al terorii » cu ajutorul măsurilor ce implicau anumite sacrificii, dar şi prin dezvoltarea unei « noi imagini despre noi înşine într-o lume de pericole permanente ». Concluzia lui era mai curând pesimistă : « Nu este deloc sigur că vom fi la înălţimea acestei misiuni ». (Kaplan, p. 171). De la Wohlstetter şi până la experţii de azi ai terorismului, trecând printre avioane, bombardiere şi rachete, acesta este veşnicul refren al neo-conservatorilor, ce şuşotesc între ei despre « Echipa B » şi vulnerabilitatea ce nu trebuie neglijată.

Primii partizani ai acestei teorii fură Bernard Brodie, autorul *The Absolute Weaponn* şi John von Neumann, teoreticianul jocurilor, care credeau că Statele Unite au datoria să utilizeze primii arma nucleară contra Uniunii Sovietice. În cadrul *Strategic Air Command* (SAC), al lui Curtis LeMay, erau oameni precum Stefan Possony, partizan de extremă dreaptă de origine maghiară, generalul George Keegan, un alt Ungur, Leo Szilard, apărător cunoscut al teoriei distrugerii reciproce sigure sau teoria descurajării preventive, Herman Kahn, ce a publicat în 1960 *On Thermonuclear War*, toţi recomandând războiul nuclear limitat, achiziţionarea mijloacelor necesare pentru a lovii primii, adăposturi anti-atomice, într-un cuvânt gândirea tuturor celor de negândit. Recenzia în *Scientific American* a acestei cărţi de pe urmă, spune următoarele : « Este vorba de un appel moral pentru ucidere la scară mare : cum să planificăm această ucidere, cum să o comitem, cum să o evităm, cum să o justificăm ». (Kaplan, p. 228).

Funcţie de strategia războinică folosită, scenariile *RAND* de după 1960 vorbesc de 150 de milioane de morţi americani şi distrugerea a 60% din industrie, contra a 40 de milioane de morţi ruso-alte neamuri şi 40 % din industria respectivă. Alte scenarii vorbesc de 110 milioane de morţi americani şi distrugerea a 50% din industrie, cu 75 de milioane de morţi ruşi, plus distrugerea a 50% din industrie respectivă. (Kaplan, p. 228).

Evident, creierele capabile de a imagina astfel de drăgălăşenii nucleare nu ar avea nicio problemă să imagineze « copilăria » de la 11 Septembrie 2001. Din fericire, fondatorii *RAND* nu au avut niciodată ocazia să testeze teoriile lor demenţiale contra Uniunii Sovietice. Criza rachetelor cubaneze, cel mai mare conflict cu caracter nuclear a fost

rezolvată de Preşedintele Kennedy, căruia nu i-a păsat de *RAND* şi liderii agresivi ai acestuia, la momentul respectiv : Dean Acheson, generalii Curtis Le May şi Lyman Lemnitzer, planificatorul terorist al Operaţiunii Northwoods, preşedintele Statului major al tuturor Armatelor. Ideile *RAND* nu au fost puse în practică decât în Războiul din Vietnam, unde s-a aplicat versiunea numită « Operaţiunea Tunet », destinată a şoca şi teroriza, prin bombardamente intensive cu ajutorul bombardierelor B-52. Strategia utopică a demenţilor din *RAND* s-a dovedit un eşec total, ce explică rândurile următoare, scrise de Fred Kaplan : « Vietnamul a scos la iveală aspectul sumbru al tuturor celor din Securitatea naţională americană, arătând că aceştia au fost nişte odioşi, murdari, incapabili şi incalificabili, ce nu pot fi consideraţi intelectuali ai apărării, nişte neterminaţi omeneşte pentru care violenţa este o abstracţiune inutilă în conducerea unei acţiuni concrete coerente ». (Kaplan, p. 336). Această ambianţă de înfrângere militară şi eşec intelectual este punctul de plecare al mafiei neo-conservatoare de astăzi, adică universul în care gravitau protejaţii lui Wohlstetter, Richard Perle şi Wolfowitz, în acei ani.

RAND Corporation rămâne o ameninţare sinistră ce nu se teme nici de ridicol. În perioada premergătoare războiului din Irak, în vara lui 2002, cu ocazia unui foarte special *briefing* despre natura scelerată a Arabiei Saudite, în faţa întregului Birou politic al Apărării, Richard Perle nu a găsit alt orator mai bun decât un fost colaborator de-al meu, din anii 80, în redacţia EIR de la Wiesbaden (Germania), pe care l-a prezentat drept specialist incontestat al lumii musulmane în general şi al Arabiei Saudite în special. Oricât ar fi fost el de simpatic, cel puţin pentru Richard Perle, nici cea mai delirantă imaginaţie nu ar fi făcut din acest orator un specialist în chestiunea miliardului de Musulmani şi a aurului negru din pământul acestora. Expozeul pe PowerPoint al drăguţului protejat al lui Richard Perle a fost atât de lamentabil încât nimeni nu a putut crede că Arabia Saudită este cu adevărat « focarul Răului » din lumea modernă. Până şi administraţia Bush s-a simţit jenată, ba chiar insultată.

XIV. 12. ZODA : ANDREW MARSHALL, FUTUROLOGUL LUI RUMSFELD

Andrew Marshall a fost unul dintre tinerii protejaţi de Albert Wohlstetter, în anii 50, la *RAND*, în cadrul ministerului Apărării. De aproape cincizeci de ani, el este unul dintre supravieţuitorii primei pepiniere *RAND*, crescută de Wohlstetter. Născut în 1921, acest octogenar conduce încă Biroul de evaluare totală (Office of Net Assessment) al lui Rumsfeld, la Pentagon. Oameni precum Cheney, Rumsfeld sau Wolfowitz sunt doar câţiva dintre protejaţii lui Marshall.

În 1976, el a fost un foarte încrâncenat partizan al evaluării alternative – Echipa B, a lui Bush-41, care a pregătit pe Wolfowitz şi alţi neoconservatori să îşi asume rolurile conducătoare în administraţia Reagan. Pe atunci, Marshall era foarte apropiat de Comitetul pentru pericolul actual (CPD), de extremă dreaptă, unde tăia şi spânzura generalul Lyman Lemnitzer, autorul operaţiunii Northwoods. Lemnitzer fusese încurajat de Preşedintele Gerald Ford, să colaboreze cu CPD, acesta fiind un important element de continuitate între mafia sau clica Northwoods şi Pentagonul actual. Marshall nu este un conservator, el are mai curând profilul unui reformator radical de dreapta, ba chiar al unui utopist. El este unul dintre numeroşii birocraţi căruia nu i s-a cerut niciodată socoteală despre cele petrecute la 11 Septembrie.

Răspunsul său la una dintre întrebările ce i-au fost puse, într-un interviu, ilustrează perfect ceea ce vrem să spunem. Întrebare : « Care este următoarea schimbare radicală la care Statele Unite va recurge chiar pe câmpul de luptă ? Marshall : Va fi o chestiune de informaţii : trebuie să ştim ce droguri utilizează partea adeversă… Neurofarmacologii afirmă că o nouă clasă de medicamente va fi disponibilă peste zece ani. Acestea vor acţiona asupra omului nu numai ca produse chimice, având proprietăţi de alterare a comportamentului şi de creştere a performanţelor. A spune că una dintre problemele serviciilor de informaţii este descoperirea drogului utilizat de adeversari, nu este o simplă butadă ».

Marshall este un apostol al operaţiunilor ce şochează şi terorizează : « Există mijloace de influenţare psihologică a conducătorilor altor State. Nu vorbesc de războiul informaţiilor ci de o demonstraţie cu efecte îngrozitoare, de exemplu declanşarea unor explozii în cer, ceva în genul "iată ce v-am putea face, aşa, pentru a-i impresiona vizual ». Aşa ceva ne-ar consolida oare securitatea ? Marshall : « Martin Shubik, prietenul meu economist la Yale, spune că o bună metodă de înţelegere a lumii este stabilirea unei curbe a numărului de oameni pe care zece specialişti îi pot asasina înainte de a fi ucişi ei înşişi. Această curbă nu a fost stabilă în trecut. O bună bucată de vreme ea a rămas destul de jos. Acum însă urcă vertiginos, nu numai în Statele Unite. Lumea întreagă este din ce în ce mai puţin sigură, mai puţin în securitate ».

Iată altă întrebare, mai revelatoare : « Cele petrecute la 11 Septembrie au schimat ceva în felul vostru de a înţelege lumea ? Marshall : Nu tocmai. Era clar că suntem vulnerabili la un astfel de atac ». (Douglas McGray, «Le plan Marshall», *Wired Magazine*, nov. 2002). Iată o afirmaţie mai curând provocantă şi cinică, munca lui Marshall constând în a ghici modurile posibile viitoare, de atac contra noastră, şi recomandarea mijloacelor potrivite pentru a evita acest pericol.

Dacă cele de la 11 Septembrie 2001 s-ar fi datorat unei lipse de imaginaţie, Biroul de evaluare totală al lui Marshall nu era prea departe de Biroul imaginativ al întregului guvern american. Totuşi, în ciuda influenţei sale constante în sânul Pentagonului, vreme de peste 40 de ani, Marshall respinge orice vinovăţie în privinţa evenimentelor de la 11 Septembrie.

De asemenea, Marshall este unul dintre cei ce consideră China o putere războinică, ce încearcă să devină hegemonică, pregătindu-se pentru o confruntare cu Statele Unite, în cursul secolului XXI. Nimic de mirare că el este unul dintre favoriţii multor grupuri războinice de gândire, de exemplu *Center for Security Policy* al lui Frank Gaffney, unul dintre organismele sensibile ale mafiei soldăţeşti şi neoconservatoare de la Washington. « El este precum Pithia de la Delphi, zile întregi nu scoate un cuvânt », spune despre Marshall un membru al Biroului de evaluare totală. Un altul confirmă : « Nu-i uşor să-l scoţi din ale lui, căci îşi petrece timpul formulând fel şi fel de scenarii viitoare, ce ar putea ameninţa Statele Unite ». Toate scenariile posibile, mai puţin cel de la 11 Septembrie, s-ar putea zice – dacă nu cumva, cine ştie… După Jonathan Pollack, de la Şcoala navală din Newport, Rhode Island, Marshall « nu se ocupă de prezent. Treaba lui este să ghicească viitorul imprevizibil. Ne putem întreba dacă într-adevăr avem nevoie de un astfel de om. El întoarce evenimentele pe o parte şi pe alta, le amestecă, interpretează şi studiază, căutând noi şi noi modele viitoare posibile. Rezultatele sunt adesea bizare. S-ar zică că el vede lumea ca o curbă într-un clopot, că nu-l interesează decât extremităţile distributive. Este un tip nervos, agitat, anxios ». Totuşi, aşa cum l-am văzut, nu pare să fi fost impresionat de cele de la 11 Septembrie. (Jason Vest, « Geniul îndoielnic al lui Andrew Marshall ». *The American Prospect Online*, 15 febr. 2001).

Versiunea oficială afirmă că originea atentatelor din 11 Septembrie ar fi într-o grotă îndepărtată din Afganistan. Ar fi însă mai normal să suspectăm, întâi şi întâi, reţelele şi agenţiile ce dispun de mijloacele necesare unor astfel de intreprinderi, care preconizează violenţa la scară cât mai mare posibil, care au formulat şi predicat astfel de «strategii », fără să mai vorbim de antecedentele lor. Cine ştie ce se urzeşte, în acest moment, în birourile capitonate ale unei intreprinderi militare private ale uneia dintre reţelele armaghedoniste, utopiste şi reacţionare din Statele Unite.

CAPITOLUL XV

XV. 1. INTEGRISMUL ISLAMIC : O CREATIE A POLITICII EXTERNE A STATELOR UNITE

Repetăm şi insistăm încă odată: terorismul internaţional nu trebuie înţeles ca un fenomen sociologic apărut spontan şi direct ca efect al opresiunii şi al mizeriei. Terorismul internaţional şi mişcările de eliberare naţională sunt totdeauna cultivate, crescute, difuzate de către o serie de organizaţii clandestine, apărute în umbra unui serviciu secret sau altul, finanţate de un serviciu secret care, deşi invizibil, joacă rolul decisiv. La originea lor, multe grupuri teroriste internaţionale au apărut sub o falsă identitate, sub un fals drapel. Altele şi-au dat mai întâi o alură benignă, moralizatoare uşor naţionalistă sau integristă, pe plan religios, adoptând un statut terorist după o serie de arestări, procese şi asasinate, totul fiind manipulat de un anumit serviciu secret, sau chiar mai multe. Chiar şi atunci când există o autentică organizaţie de eliberare naţională, serviciile secrete nu stau cu mâinile încrucişate ci pun la cale diverse operaţiuni în contul acesteia, comiţând atrocităţi peste atrocităţi, pentru a o izola şi compromite. Regula generală este înşelătoria, manipularea, disimularea, crima.

Grupurile teroriste « înfiate » şi crescute de Anglo-Americani au intervenit de nenumărate ori contra naţionaliştilor progresişti din lumea arabă, jucând rolul rivalilor integrişti, inspiraţi direct de Alah şi de Mahomed, cel mai profet dintre toţi profeţii.

Odată ce grupurile teroriste şi-au făcut apariţia, recurtarea şi reînnoirea cadrelor lor este o altă chestiune, influenţată de sărăcie, mizerie şi opresiune. Din această perspectivă, trebuie să ţinem cont de relativa sărăcie şi de contextul politic din lumea arabă şi din alte părţi ale lumii, peste tot fiind vorba de fructele amare ale imperialismului, colonialismului, neo-colonialismului. Climatul politic actual din lumea arabă nu poate fi înţeles ca rezultat al unor factori autohtoni, cum vor să ne sugereze adepţii faimoasei *Kultur* a lui Oswald Spengler, Bernard Lewis sau Samuel Huntington. Aceşti specialişti preferă să uite că lumea arabă de astăzi este rezultatul a două secole de războaie, jaf şi manipulare a invadatorilor europeni, începând cu campania din Egipt a lui Napoleon I. Neo-conservatori din şcoala Lewis şi Huntington au o cu totul altă idee despre integrismul islamic anti-occidental, mai ales în ce priveşte emanaţiile lui teroriste. Vom încerca să demonstrăm că nu aşa stau lucrurile.

Politica americană, ca şi cea englezească, dinaintea ei, favorizează şi provoacă în mod obiectiv apariţia şi extremismul integrismului isla-

mic. Expresia « integrism islamic » este însă înţeleasă în fel şi chip. În ce ne priveşte, ea desemnează un regim teocratic anti-occidental, în cadrul căruia clanul islamic, mollahi, imamii, ayatollahii joacă un rol preponderent. Până la dezmembrarea Imperiului Otoman, de către Francezi şi Englezi, după primul Război mondial, majoritatea ţărilor din Orientul-Apropiat erau supuse sultanului din Constantinopole, care era deopotrivă califul Islamului. Imperiul Otoman pretindea că aplică dreptul islamic sau charia, lege ce încă se menţine în unele State musulmane. Vreme de secole, Englezii au susţinut micile grupuri etnice din Imperiul Otoman, incitându-le să se răscoale contra Sultanului. Pe vremea revoluţiei americane, Englezii începură să îi sprijine pe Sârbi, apoi pe Greci, ultimii ajungând la independenţă după războaiele napoleoniene. Sub lordul Palmerston, prin anii 1830-1840, Anglia lansă ideea unei patrii pentru Jidani în Palestina. Ideea aceasta nu i-a entuziasmat pe Jidanii vremii, lordul Rothschild aspirând mai curând la un fotoliu în Camera Lorzilor decât la un palat printre palmierii din Palestina. Mai târziu, Englezii şi-au băgat coada printre Copţi, Armeni şi alte comunităţii, în vreme ce Francezii s-au declarat protectori ai Creştinilor levantini şi ai Maroniţilor din Liban.

Încă de atunci, în cadrul Biroului arab de la Londra, ca şi în Biroul pentru India, s-a studiat cu mare atenţie psihologia şi ideologia acestor popoare. S-a plecat de la ideea că Arabi vor deveni ostili colonialismului englezesc, această evoluţie neputând fi combătură. Totuşi, aceşti orientalişti au înţeles că Arabilor le poate fi injectată o ideologie sintetică, ce îi va izola şi îi va face mai mult sau mai puţin neputincioşi. Pentru aceasta, trebuia ca revolta Arabilor să nu fie îndreptată contra Angliei, ci contra Occidentului sau a Europei în general, menţinându-i însă cât mai departe de Rusia ca şi de Germania. Tradiţia musulmană oferea materia primă necesară fabricării ideologiei sintetice de respingere a Occidentului, căreia fanteziştii ideologi ai lumii arabe îi datorează aproape totul.

Când Imperiul Otoman s-a declarat de partea Germaniei, în primul Război mondial, colonelul britanice T. E. Lawrence reuşii să-i răscoale pe Arabii din Hedjaz (actuala Arabie Saudită) contra sultanului turc, Englezi promiţându-le toate pământurile arabe ocupate de Turci. Peste trei ani însă, cu ocazia Declaraţiei Balfour din 1917, tot Englezii promiseră Jidănimii o parte din acest pământ, pentru a-şi clădi acolo o patrie. Pe deasupra, Englezii şi Francezii îşi promiseră reciproc o mare parte din aceste teritorii, prin acordul secret Sykes-Picot.

Din chiar faptul că era imperială, legea otomană nu încuraja progresul intelectual şi material, după cum au înţeles-o Piccolomini şi Nicolas Cusanus, încă de la începutul dominaţiei otomane, către sfârşitul secolului al XV-lea. Popoarele otomane nu au luat parte nici la Reforma europeană, nici la războaiele religioase, mai ales la Războ-

iul de Treizeci de ani, care i-a ajutat pe Europeni să înţeleagă că soluţiile politice şi non-recursul la război sunt preferabile masacrelor şi distrugerilor angajate de diversele biserici creştine, în numele lui Cristos. Dezvoltarea economică otomană a fost mai târzie decât a Europei. Pentru toate aceste motive, la ora actuală există

XV. 2. PATRU TIPURI DE REGIMURI POSIBILE IN FOSTELE TERITORII OTOMANE :

XV. 2. 1. Monarhiile reacţionare: La origine, această variantă a fost favorizată de Englezii ce ocupau diverse State arabe sub mandat din partea Societăţii Naţiunilor, după 1918. Optând pentru dinastia Saud şi pentru Haşemiţi, Englezii instaurară monarhii clientelare în Egipt, Arabia Saudită, Irak, Siria şi Iordania. Aceste regimuri, precum cel al regelui Farouk, din Egipt, aveau în frunte marionetele corupte ale imperialiştilor, care nu urmăreau progresul ţărilor lor ci îmbogăţirea personală. În Arabia Saudită, de exemplu, sclavajul a fost legal până în 1965, apoi a fost şi este încă larg practicat, mai ales pe plan domestic. Sclavajul în jurul casei este curent în emiratele din golf, ecourile acestuia ajungând până în ziarele din Washington, de exemplu când un diplomat din golf vine în misiune cu câţiva sclavi de-ai lui. Cine ştie astăzi, în această Europă ce se crede cultă şi democrată, că sclavajul din Kuweit a fost abolit graţie recuperării irakiene din 1990, a acestui teritoriu, fiind restabilit după invazia americano-europeană numită operaţiunea *Furtuna deşertului*, pe vremea preşedintelui Bush-41? (Tarpley, 1996). Majoritatea monarhiilor arabe au fost răsturnate. Ele încă subzistă în Maroc, Arabia Saudită, Iordania şi microprincipatele din golf. Deşi ţară non-arabă, Iranul a fost guvernat de un împărat până în 1979. Este clar însă că acestor monarhii nu le pasă de dezvoltarea economică şi progresul ţărilor şi popoarelor respective.

XV. 2. 2. Regimuri naţionaliste pe cale de modernizare: de la caz la caz, poate fi vorba de republici democratice, dar mai ales de guverne militare, susceptibile eventual de a evolua către o formă plebiscitară de democraţie, adoptând chiar denumirea de socialism arab, cum a fost cazul lui Nasser, în Egipt. Speranţa Arabilor şi a Musulmanilor de a prinde din urmă regiunile avansate ale lumii, în materie de progres ştiinţific şi tehnologic, a fost reprezentată mai ales de către regimurile naţionaliste, al căror program a inclus dezvoltarea economică şi modernizarea. Cel mai bun exemplu este regimul lui Mustafa Kemal Atatürc, prima republică permanentă din Asia, în 1923. Kemal a introdus separaţia religiei de Stat, făcând din Turcia o republică modernă şi laică, înlocuind alfabetul arab cu cel latin, interzicând portul voalului de către femei şi al fesului de către bărbaţi, încurajând portul pălăriei europene, considerată o « căciulă civilizată ». Atatürc a descurajat existenţa haremurilor şi a dat femeilor posibilitatea de a ocupa funcţiuni publice. De asemenea, lui i se datorează introducerea calendarului gregorian, a sistemului metric, numelor de familie, dreptului public bazat pe codurile civil şi penal european, nu pe charia. El a introdus planifcarea economică (primul plan cincinal a fost adoptat în 1933) şi a legiferat că religia este o chestiune personală şi privată, tolerând orice confesiune. Atatürc trebuie pus în capul listei modernizatorilor şi creatorilor de naţiuni din secolul XX,

Turcia fiind singura putere învinsă în primul Război mondial, care nu a avut ulterior un regim fascist.

Retrospectiv, dacă în lumea musulmană a existat o experienţă pe care Statele Unite ar fi trebuit să o încurajeze, cea a lui Atatürc ar fi foat prima dintre acestea. Dacă ideile acestuia ar fi fost mai răspândite, nu am vorbi azi despre conflictul civilizaţiilor. Faţă de rezultate atât de impresionante este greu de înţeles atitudinea viitorilor aliaţi din cel de al II-lea Război mondial, inclusiv Statele Unite, care tot timpul au încercat să-l răstoarne pe Atatürc, izoleze şi să rupă Turcia în bucăţi. Dacă Tratatul de la Versailles (1919), cu Germania, a fost unul rău, tratatul de la Sèvres, impus Turciei, a fost nu numai grotesc ci de-a dreptul dement: un tratat de « pace » care urmărea să facă imposibilă orice fel de pace, în această regiune a lumii. Turcia urma să fie împărţită în zone de ocupaţie franceză, italiană şi greacă, Bosforul şi Dardanelele ocupate de Englezi şi de Francezi, o republică Armenia în Anatolia de Est şi alte trăznăi, inclusiv o zonă americană. Statele Unite au avut înţelepciunea să refuze bucata de Turcie oferită de pacificatorii de la Versailles-Trianon-Sèvres. A fost o idee înţeleaptă a guvernului american de atunci, întrucât Atatürc s-a dovedit capabil să bată armatele lansate contra Turciei, de către foştii şi viitorii « Aliaţi » din cele două Războaie mondiale. Pe scurt, dictatorul Turciei s-a dovedit capabil să garanteze integritatea şi independenţa ţării sale. Soarta brutală rezervată de el Grecilor şi Armenilor, ce erau de partea Aliaţilor, trebuie văzută în contextul epocii. Turcia fusese un mare imperiu, iar Grecii voiau să recupereze Constantinopolul şi alte teritorii, cucerite de Turci cu aproape cinci sute de ani în urmă. Totuşi, Mustafa Kemal Atatürc nu a fost primul şef musulman cu tendinţe reformatoare şi moderniste. Cu un secol înaintea lui, ambiţiosul general Mohamed Ali Paşa, din Egipt a iniţiat şi el diverse reforme şi modernizarea ţării sale, anexând chiar Siria, în 1839, anunţând astfel Republica Arabă Unită, a lui Gamal Abdel Nasser.

XV. 2. 3. Dictaturile ereditare: Acestea au apărut în urma prăbuşirii monarhiilor, luând uneori forma degenerată a unor state naţionaliste şi modernizatoare. Exemplele tipice sunt regimurile lui Hafez el-Assad, apoi al fiului acestuia, din Siria de după 1963, plus regimul lui Saddam Hussein din Irak, primul fiind mult mai odios. Hafez el-Assad a condus un Stat poliţist şi ucigaş, în cadrul căruia minoritatea allauită domina o majoritate evident nemulţumită. Kissinger a declarat însă că speră iertarea lui Dumnezeu pentru faptul de a-i rezerva un loc în inima sa lui Hafez el-Assad. Regimurile lui Mubarak în Egipt şi al lui Kadafi, în Libia, trebuie clasate în această categorie.

4**. Teocraţiile integriste**. Cel mai bun exemplu din această categorie este Iranul, ce pare să arate că un aşa regim nu poate fi eficace pe linia dezvoltării naţionale, în cadrul climatului ostil al mondializării. În 1978, directorul Securităţii naţionale al lui Carter, Zbigniew Brzezinski, doritor de a se răzbuna pe Sovietici, pentru sprijinul acordat de ei Vietnamului de Nord, s-a lăsat convins de către arabizanţii şi orientaliştii englezi că integrismul islamic poate fi utilizat pentru destabilizarea celor cinci republici din Asia centrală sovietică, cu majoritate musulmană: Kazakhstan, Uzbekistan, Tadjikistan, Kirchizia şi Turkmenistan. Această strategie putea fi utilizată pentru incendierea labirintului etnic din Caucaz şi Transcaucazia, mai ales în Cecenia. În acest fel, considera Brzezinski, integrismul islamic poate deveni « bastionul ultim contra comunismului».

Pentru a crea un centru puternic al acestei noi ideologii, Brzezinski şi Carter puseră la cale o pseudo-revoluţie tip CIA şi « poporul la putere », cu toată aghiasma şi nuanţele integrismului islamic, cu scopul de a-l răturna pe Şahul Iranului, în 1979. Pe plan personal, Şahul era din multe puncte de vedere un monstru, poliţia lui secretă Savak fiind la înălţimea celor mai ucigaşe poliţii secrete din lume. Totuşi, Şahul invita intreprinderile europene de construcţii pentru a crea infrastructuri de tot felul şi chiar oraşe întregi de la zero, cazul giganticei construcţii de la Bandar-Abbas, botezată astăzi Bandar-Khomeiny. Şahul nu tolera însă niciun fel de activitate politică, deci nu avea un partid în spatele lui. Instrumentul ales pentru a-l răsturna pe Şah fu ayatollahul Khomeiny, un personaj ignorant, mai negru şi mai rău decât marele creştin Savonarolla, cuviosul, prea-sfântul şi mult setosul de sânge, călugărul dominican, ce a exercitat o teribilă dictatură la Florenţa (1494-1497). Brzezinski a făcut tot ce s-a putut pentru ca niciun politician laic să nu ajungă la putere, cazul lui Shapur Bakhtiar, de exemplu. Robert Huyser, din statul-major NATO, al generalului Haig, a fost trimis la Teheran cu o misiune foarte clară : Statele Unite nu vor accepta decât pe Khomeiny. (Dreyfus şi La Levée, pp. 50-53). Ascensiunea lui Khomeiny a fost o inovaţie în istoria recentă a Orientului-Mijlociu, Iranul devenind o teocraţie a religioşilor şi molahilor, finanţaţi de bogaţii negustori ai bazarului. Ascensiunea lui Khomeiny a însemnat blocarea dezvoltării economice şi culturale a Iranului, ce dura de peste douăzeci de ani. Iranul lui Khomeiny a devenit rapid un centru de propagare al ideologiei integriste islamice, exact cum dorise Brzezinski, deşi cei ce au plătit preţul cuvenit nu au fost numai Sovieticii. Serviciile secrete anglo-americane au reuşit să manipuleze Irakul contra Iranului, declanşând un război ce a durat opt ani şi a ruinat ambele ţări. Israelienii au fost atât de satisfăcuţi de acest război, încât ar fi preferat ca el să nu se termine niciodată.

În ciuda tâmpeniilor neo-conservatorilor, pe teme democrate şi pe aşa numita iniţiatăvă Bush pentru Orientul-Apropiat, Statele Unite nu au intenţionat niciodată să instaureze democraţia în Irak. De altfel, Statele Unite nu au fost niciodată o democraţie ci o oligarhie foarte apropiată de definiţia lui Platon: « o constituţie cu toate relele posibile, bazată pe proprietate.., în cadrul căreia bogaţii deţin toate funcţiile şi în care săracii sunt excluşi », un sistem ce favorizează « membrii unei clase conducătoare » (*Republica*, 544c, 545a, 550c). Regimul instaurat de Statele Unite în Irak (primăvara 2003) a fost o oligarhie compusă din 25 de paiaţe bine alese, dresate şi ţinute în lesă, învârtindu-se în jurul unei preşedenţii sprijinite de baionetele americane, aranjament ce continuă şi sub pretinsa restabilire a suveranităţii Irakului. Intervenţia Statelor Unite în Rusia post-comunistă a favorizat dominia aceluiaş gen de oligarhie mafiotă, în jurul mafiotului-maimuţoi şi beţiv numit Elţin. La ora actuală, baza materială şi economică necesară unei democraţii occidentale în Irak este insuficientă dar nu imposibilă, după mai mulţi ani de reconstrucţie economică. În orice caz, cu politica lor actuală, Statele Unite nu sunt o putere progresistă, pe scena mondială, cum s-a întâmplt uneori în trecut.

Secretul lui Polichinelle din lumea arabă de după 1945 este că Statele Unite şi celelalte ţări NATO s-au opus sistematic oricărui scenariu de naţionalism laic şi modernizator, favorizând fără excepţie alternativele integriste, cât mai ignorante posibil. Adversarii cei mai serioşi ai imperialismului sunt însă naţionaliştii modernizatori, care au capacitate a de realiza progresele politice, sociale, economice şi culturale ale ţărilor lor. Teocraţii reacţionari sunt mai uşor de izolat, seducţia lor este mai limitată. Londra şi Washington au încurajat însă invariabil pe cei mai integrişti dintre integrişti.

Deşi personajele integriste în genul ayatollahului Khomeiny sunt funeste din multiple puncte de vedere, există şi personalităţi ce se zic islmiste, dar care sunt perfect rezonabile, cu care ne putem înţelege, de exemplu Adel Hussein din Egipt şi Hassan Tourabi, din Sudan, la care ecoul progresist din anii 1950-1960 încă persistă. Nu întâmplător însă, aceşti integrişti moderaţi sunt denigraţi şi chiar vânaţi de către puterile imperialiste. Dacă Occidentul se va dovedi capabil de o politică sănătoasă şi rezonabilă, el va găsi, printre integriştii moderaţi, personalităţi arabe cu care se va putea înţelege.

În ciuda ostilităţii anglo-americane, conducătorii arabi stil Nasser aveau o anumită marjă de manevră câtă vreme sovieticii ofereau un soi de alternativă faţă de direcţia Washington-Londra. Odată cu dezintegrarea Uniunii Sovietice, această posibilitate s-a îngustat şi a dispărut definitiv în 1991, dată la care Sovieticii nu au putut face nimic pentru vechiul lor aliat Irak.

XV. 2. 4. 1. Iran : După cel de al doilea Război mondial, prima tentativă de instaurare a unui naţionalism progresist gen Mustafa Kemal a apărut odată cu luarea puterii de către Primului ministru Mossadeh. Programul acestia s-a concentrat pe naţionalizarea (1951) trustului Anglo-Iranian *Oil Company*, devenit astăzi « BP ». Odată cu sfârşitul protectoratului britanic din Iran, CIA lui Allen Dulles şi Kermit Roosevelt organizară o lovitură de Stat contra lui Mossadeh, urmată de restabilirea hoţiei imperialiste asupra petrolului iranian, de era reacţionară din a doua jumătate a dinastiei Pahlavi.

XV. 2. 4. 2. Egipt : În 1952, ofiţerii naţionalişti detronară regele Faruk, personajul cel mai corupt şi stupid, pe care Englezii îl aleseseră pentru tronul celei mai importante ţări din lumea arabă. Lovitura de Stat l-a adus la putere pe colonelul Gamal Abdel Nasser, al cărui program naţionalist şi progresist începu cu expulzarea Englezilor şi naţionalizarea Canalului de Suez, sumele încasate pentru dreptul de trecere fiind destinate finanţării construcţiei barajului de la Assuan, pe Nil. Peroiectul de la Assuan era indispensabil pentru regularizarea revărsărilor Nilului şi pentru energia hidroelectrică, după modelul Tenesse Valley Authority, al lui Franklin Roosevelt. După plecarea

Englezilor, Nasser ajunse eroul naţional al Egiptului. Foarte rapid însă, el deveni ţinta unei intrigi a Primului ministru britanic Anthony Eden, a fraţilor Dulles, din Statele Unite şi a Israelului, veşnicul duşman al lumii arabe. În 1956, Israelul lansă o ofensivă supriză în Sinai, iar Anglo-Francezii interveniră sub pretextul restabilirii ordinei, reocupând Canalul Suez. S-a ajuns la criza din octombrie-noiembrie 1956, preşedintele american Eisenhower asociindu-se URSS-ului, ce ameninţase Londra şi Parisul cu distrugere atomică, dacă nu părăsesc imediat Egiptul. În Consiliul de securitate al ONU, Statele Unite votară alături de URSS, contra vechii forme de colonialism anglo-francez. În acest fel, după 1956, Statele Unite s-au bucurat de o largă simpatie în Orientul-Apropiat, pentru meritul de a se fi opus aventurii imperialiste franco-engleze. Acest capital de prietenie s-a epuizat însă în deceniile următoare, când Statele Unite au devenit ele însele principalul opresor al lumii arabe. În 1956 însă, Egiptul, în frunte cu Nasser, schiţă o conducere unică a lumii arabe, sub numele de Republica Arabă Unită, la care se alipiră Siria, Yemenul şi, pentru o vreme Irakul. Nasser utiliză postul său de radio, Vocea Arabilor, pentru a condamna monarhia saudiană, în special pentru sclavia domestică, mai alea a Negrilor africani. Veşnic la pândă şi veşnic contra progresului lumii arabe, Israelul atacă din nou Egiptul în iunie 1967, în cadrul unui Război de Şase Zile, câştigat de Israel. Egiptul şi lumea arabă nu şi-au putut lua revanşa nici în 1973, cu ocazia Războiului de Iom Kippur, dorit şi organizat de către Kissinger. Cât despre Nasser, până la moartea lui din 1970, el a fost ţinta atacurilor şi insultelor întregului Occident. În 1970, Nasser este înlocuit de Sadat, care a expulzat consilierii sovietici la care apelase Nasser. Deşi foarte maleabil şi deschis oricăror negocieri, Sadat a fost şi el considerat prea naţionalist, de către Anglo-Americani, fiind asasinat în 1980, de către un grup condus se pare de către al-Zawahiri, actualul medic personal şi mână dreaptă a lui ben Laden. În ciuda rolului său în asasinarea lui Sadat, Zawahiri a trăit liniştit la Londra, ceea ce arată că a acţionat ca agent ale serviciului secret englezesc MI-6.

XV. 2. 4. 3. Irak : Luând controlul Irakului în 1919, Englezii au instaurat la putere dinastia coruptă şi reacţionară a Haşemiţilor. În 1958, regele marionetă Faysal a fost asasinat, generalul Kassem deveni Prim ministru, în fruntea unui guvern ce reformă întreaga viaţă social-politică şi economică, promulgând constituţia progresistă din 1959, abolirea sclaviei, egalitatea în drepturi a femeilor cu bărbaţii, demararea alfabetizării generale. Impactul acestor reforme a fost durabil. Pentru a da un exemplu, la mijlocul anilor 1970, Irakul era reprezentat la Roma de ambasadoarea Selima Bakir, o femeie foarte inteligentă. Ca orice bun naţionalist, Kassem proclamă că Kuweitul este parte

integrantă a Irakului. El avea absolută dreptate, întrucât această provincie fusese ruptă în mod ilegal din Irak, în 1899, pentru a împiedica proiectatul drum de fier Berlin-Bagdad să atingă Golful Persic. În 1962, Englezii urziră revolta Kurzilor din clanul Barzani, iar CIA reuşi să-l asasineze pe Kassem, în 1963. Kassem fu înlocuit de către Saddam Hussein, care pe atunci era considerat un agent CIA. Ulterior, aspectele remarcabile ale dezvoltării Irakului sub Saddam Hussein au fost în bună măsură efectele politcii înţelepte a generalului Kassem.

XV. 2. 4. 4. Pakistan : Marea şansă de modernizare a Pakistanului s-a prezentat la mijlocul anilor 1970, pe vremea lui Ali Bhutto, care voia să aducă în ţara sa tehnologia cea mai modernă, inclusiv energia atomică. Ali Bhutto se ciocni însă curând de Kissinger, care îl ameninţă că va face din el un teribil exemplu, dacă nu renunţă la proiectele sale ambiţioase. S-a ajuns la răsturnarea lui Bhutto de către generalul Zia ul Haq, susţinut de către Statele Unite. Sub diverse acuzaţii imaginare, Bhutto fu spânzurat de către noul regim, conform ameninţărilor lui Kissinger. Soţia şi copiii lui Bhutto s-au refugiat în Germania occidentală, iar în Pakistan începură să se manifeste tendinţele integriste.

XV. 2. 4. 5. Kosovo : Când Republica Federativă Iugoslavia începu să se dezintegreze, în 1991, populaţia albaneză musulmană din Kosovo, sub direcţia partidului naţionalist LDK, reacţionă printr-o auto-administrare eficace şi non-violentă, ceea ce îi permise un fel de remiză cu Sârbii, până către sfârşitul anilor 1990. Punând în practică rezistanţa pasivă, Kosovarii îşi creară propriul lor guvern paralel şi sistem şcolar, alegeri distincte, sistemul lor de sănătate publică şi o reţea paralelă de intreprinderi. Şeful acestui efort remarcabil a fost Ibrahim Rugova, care în anii 90 a efectuat pelerinaj după pelerinaj la Washington, cu fularul lui parizian de mătase roşie, după care îl cunoşteai de la o poştă. Statele Unite nu s-au decis niciodată să îl ajute pe Rugova, nici partidul acestuia LDK, ce se arăta destul de moderat şi rezonabil.

Rugova ezită când Slovenia, Croaţia şi Bosnia se separară de Iugoslavia, dominată de Sârbi. Spre deosebire de ceilalţi, Kosovarii nu dispuneau de nici un fel de arme. În 1997 însă, Albania vecină, cu care Kosovarii ar fi vrut să se unească, se prăbuşi. Cu ocazia prăbuşirii Statului albanez, armele acestuia ajunseră foarte rapid în Kosovo, permiţând constituirea Armatei de eliberare KLA, o adunătură îndoielnică de traficanţi de droguri, integrişti islamici, nu neapărat Kosovari, terorişti dintre cei mai duri. Faţă de abuzurile şi teroarea dezlănţuită de KLA, Sârbii încercară să apere această provincie, în jurul căreia se constituise Statul lor medieval, în urmă cu peste şase

sute de ani. De data asta, Statele Unite şi ministereasa la Externe, Medeleine Albright, au susţinut direct şi pe faţă teroriştii KLA. Începând cu martie 1999, Statele Unite şi NATO au iniţiat o campanie criminală de 78 de zile de bombardament, contra Serbiei, ceea ce a constituit unul dintre marile acte de vandalism internaţional, de la sfârşitul secolului XX. Cât despre Ibrahim Rugova şi Partidul său moderat, LDK, aceştia deveniră tributari grupării armate teroriste KLA.

XV. 2. 4. 6. Afganistan : În anii 1950, sub regele Mohammed Zahir Shah, ce se urcase pe tron 1n 1933, ţara avansa încet pe drumul modernizării. Dezvoltarea Afganistanului a depins totdeauna de construcţia, niciodată terminată, a unui vast complex hidro-electric în centrul ţării. În 1973, regele fu răsturnat iar către 1978 se impuse regimul progresist al talentatului poet şi romancier Noor Mohammed Taraki, care legaliză sindicatele, instaură un salariu minim şi demară construcţia de locuinţe, sistemul de sănătate şi de asistenţă socială, ameliorarea statutului femeilor şi mai ales eradicarea culturii speciei de mac ce făcea din Afganistan primul producător mondial de heroină. Taraki anulă datoriile ţăranilor, inclusiv ale arendaşilor, iniţiind unele reforme pentru a curma abuzurilor marilor proprietari şi a latifundiarilor, atingând astfel interesele puternicilor feudali din întreaga ţară. Considerând că Taraki este un pion al sovieticilor, într-un interviu acordar revistei *Le Nouvel Observateur* (Paris), în primăvarea lui 1979, Brzezinski se lăudă cu echipele americane de destabilizare care, câteva luni mai târziu, în septembrie 1979, îl răsturnară şi împuşcară pe Taraki, instaurând un regim de integrism islamic, încurajat de Statele Unite şi agentul local CIA, Hafizulla Amin, sprijinit deopotrivă de către puternicii proprietari feudali. Măsurile reacţionare ale lui Amin stârniră însă nemulţumirea generală, acesta fiind răsturnat şi el, două luni după ce luase puterea. Faţă de asalturile mujahedinilor cultivatori de mac şi fabricanţi de opiu, Sovieticii invadară Afganistanul în ajunul Crăciunului 1979. În cadrul diferitelor faze ale Războiului afgan, ce a urmat, Statele Unite şi CIA au sprijinit tot timpul grupările cele mai inculte, mai reacţionare şi mai favorabile culturii opiumului, mai ales aceea a favoritului lor Gülbuddin Hekmatyar.

CIA a cultivat şi a încurajat forţele cele mai rele posibil din Afganistan, cele mai izolate şi mai incapabile de înţelegere cu Iranul, de exemplu. În cursul celor 10 ani de război şi ocupaţie sovietică, Afganistanul a fost distrus pe planurile economic şi demografic (dec. 1979/febr. 1989). A doua generaţie de mujahedini a lui Brzezinski şi-a luat numele de studenţi în Islam sau talibani, care au preluat puterea în 1994. Ca şi în Cambodgiea, unde Pol Pot ajunse la putere după bombardamentele preconizate de acelaşi Brzezinski, talibanii instau-

rară şi ei un regim de incalificabilă regresiune şi barbarie pe fond de islamism. Aşa cum Kissinger şi G. H. W. Bush, ca director CIA sprijiniseră pe Pol Pot în decimarea poporului cambodgian, administraţia Bush-41 găsi numeroase pretexte de a-i ajuta pe talibani, foarte bine văzuţi datorită incapacităţii de a se alia cu Iranul sau republicile ex-sovietice din Asia centrală. După cum subliniază Michael Parenti, în 1999, salariile întregului guvern taliban erau plătite de către contribuabilii americani (Parenti, p. 65). Sub Bush-43, acest sprijin deveni şi mai explicit: specialiştii şi lobbyştii *Unocal* propuseră talibanilor construirea unei conducte de petrol către Asia centrală. În cursul acestei faze Kissinger, neo-conservatorul Zalmay Khalilzad, funcţionarul cu antiterorismul din Departamentul de Stat, Robert Oakly, şi Leila Helms, fiică a fostului director CIA, desfăşurară o intensă şi fructuoasă propagandă întru profitul companiei *Unocal*.

Scopul acestui joc era ca talibanii să nu figureze pe lista teroriştilor Departamentului de Stat, ceea ce ar fi blocat construcţia conductei de petrol. În cursul primăverii primului său mandat, Bush oferi talibanilor o foarte importantă subvenţie, pe marginea căreia cronicarul Robert Scheer a scris următoarele: « Puneţi fiicele şi soţiile voastre în stare de sclavie, primiţi cu braţele deschise teroriştii anti-americani, distrugeţi orice urmă de civilizaţie din ţara voastră şi administraţia Bush vă va iubi din toată inima ei. Acesta este mesajul ce însoţeşte recentul cadou de 43 de milioane de dolari, către conducătorii talibani ai Afganistanului. Acest cadou plasează Statele Unite în prima poziţie pe lista sponsorilor talibanilor ». (« Pactul faustian al lui Bush cu talibanii », *Los Angeles Time*s, 22 mai 2001).

Palestina : În urma ocupării Cisiordaniei, a benzii Gaza şi a peninsulei Sinai, în iunie 1967, Israelul a ajuns în situaţia să guverneze aproximativ două milioane de Palestinieni. Sistemul ONU interzice anexarea teritoriilor cucerite fără acordul Consiliului de securitate, care a fost refuzat Israelului. Dimpotrivă, Consiliul de securitate a votat rezoluţia 242, cerând Israelului să se retragă în limitele frontierelor recunoscute internaţional, din iunie 1967. Pe timpul pregătirii diplomatice a războiului din Irak, purtătorii de cuvânt ai lui Bush acuzară Irakul de violarea a 17 rezoluţii ale Consiliului de securitate ONU, fără să spună nimic despre cele peste 30 de rezoluţii al aceluiaşi Consiliu, încălcate de către Israel. Statele Unite nu au ameninţat însă niciodată Israelul cu forţa, pentru a-l obliga să respecte rezoluţiile ONU. În Palestina, ocupaţia israeliană a fost oprimantă şi umilitoare, rezistenţa populaţiei organizându-se în jurul Oranizaţiei de Eliberare a Palestinei (OLP), al cărei şef, Yasser Arafat, era un naţionalist laic, mai mult sau mai puţin de tendinţă nasseriană. Deşi lipsiţi de arme şi sub prezenţa dominantă a armatei israeliene, Palestinienii au început să facă ceea ce Jidanii înşişi făcuseră între 1945 şi 1948, contra ocupaţiei britanice, din

acelaşi teritoriu. Ei au lansat un război de partizani, pe care foarte curând Israelul l-a calificat terorism, fără ca măcar să recunoască existenţa poporului palestinian.

Serviciul secret izraelian, Mossad, a trecut la organizarea şi comiterea multor acte de terorism, pe care le-a atribuit OLP-ului şi partizanilor acesteia. De aceea, ne putem îndoi de paternitatea multor deturnări de avioane, inclusiv a atacului comis contra sportivilor israelieni, cu ocazia Jocurilor Olimpice de la Munchen (1972). Cu cât atentatele erau mai oribile, cu atât mai mult opinia publică şi lumea întreagă condamna OLP. Cu timpul s-a aflat că Mossadul controla o bună parte din Comitetul central OLP, parte cunoscută sub numele de gruparea Abou Nidal, după numele de război al lui Sabri al-Banna. În anii 1978-1979, după izbucnirea războiului copiilor, cunoscut sub numele de Intifada, luă fiinţă organizaţia Hamas, în teritoriile ocupate de Israel. Hamas combină un puternic angajament în serviciile sociale de vecinătate cu refuzul oricărei negocieri cu Israel şi revendicarea unei soluţii militare ce va fi foarte curând considerată terorism. Foarte interesantă este însă constatarea că unul dintre principalii sponsori ai Hamasului a fost Ariel Sharon, fost general şi membru al guvernului.

Aceste lucruri sunt cunoscute şi recunoscute : ambasadorul american în Israel, Daniel Kurtzer, jidan practicant, declară la sfârşitul lui 1992 că Hamas a apărut cu « susţinerea tacită a Israelului » pentru că, la sfârşitul anilor 80, « Israelul crezu că este preferabil ca Palestinienii să se ocupe de religie, decât de cauza naţionalistă ». (*Ha'arretz*, 21 dec. 2001). Ceva mai înainte, cu ocazia unei dezbateri furtunoase în Knesset, deputatul extremist Silva Shalom declara că «Între Hamas şi Arafat, eu aleg Hamas… Arafat este un terorist deghizat în diplomat, în vreme ce Hamas-ul poate fi lovit la discreţie ». (Ha'arretz, 4 dec. 2001). După această declaraţie, Shimon Peres şi miniştrii mai mult sau mai puţin socialişti au părăsit sala, iar Arafat nu a întârziat nici el să îşi facă cunoscut punctul de vedere : « Hamas-ul este creaţia Israelului, care pe vremea Primului ministru Shamir i-a dat baini şi i-a oferit peste 700 de instituţii, între care şcoli, universităţi, moschei. Rabin însuşi [alt Prim ministru israelien] a sfârşit prin a admite acest lucru, când l-am acuzat în prezenţa lui Mubarak ». (*Corriere della Sera*, 11 dec. 2001). Cu o aroganţă incredibilă, Statele Unite declarară că Arafat nu este un partener potrivit, pentru negocieri acceptabile. Aceasta revenea a alege Hamasul (sau şi mai rău), ceea ce reprezanta un act de demenţă nu numai pentru Israel ci chiar şi pentru Statele Unite.

Lista s-ar putea lungi la infinit. În Bangladesh, Kissinger persecută pe Sheikh Mujibur Rahman, din liga Awami, principala forţă naţionalistă după independenţa de la începutul anilor 70. În Liban, Kissinger făcu tot ce putu pentru distrugerea constituţiei multi-religioase din

1947 şi provocarea războiului civil. Mai târziu, când generalul maronit şi naţionalist libanez, Aoun, încercă să salveze independenţa ţării sale, el a fost sabotat tot de către Statele Unite.

Nu trebuie să uităm nici tratamentul brutal, chiar terorist, rezervat de Statele Unite şi de NATO acelor Europeni doritori de a dezvolta relaţii reciproc avantajoase cu lumea arabă. Reamintim asasinarea lui Enrico Mattei, de la compania petrolieră italiană ENI, despre care am vorbit în al doilea capitol. În aceeaşi ordine de idei se plasează şi cazul bancherului german Jürgen Ponto, ce voia să finanţeze proiecte de dezvoltare în lumea arabă şi în Africa şi care a fost asasinat de banda Baader-Meinhof, instrument şi acoperire pentru CIA şi MI-6. Nu mai vorbim de generalul şi Preşedintele francez De Gaulle, care a supravieţuit câtorva zeci de atentate teroriste cu diverse motivaţii politice, inclusiv diplomaţia sa pro-arabă.

Datorită persecuţiei implacabile a şefilor naţionalişti arabi de către Statele Unite şi NATO, această direcţie politică sănătoasă a dispărut aproape de pe scena lumii arabe. Faţă de alegerea restrânsă oferită de către monarhiile reacţionare precum cea Saudită, din Arabia, dictaturile represive, gen Hafez el-Assad sau experienţele de islamism integrist, nu este de mirare că mulţi tineri Arabi aleg Islamismul. Dacă acest lucru nu place puterilor occidentale, reamintim acestora că ele însele, prin aroganţa lor imperialistă, au împins lucrurile în direcţia ce implică cvasi-dispariţia naţionalismului arab laic şi progresist.

După cum am spus-o în 1994, cu ocazia discursului la Conferinţa inter-religioasă de la Khartum (Sudan), creştinismul se sprijină pe două porunci: iubeşte pe Dumnezeu şi iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi. Iubirea lui Dumnezeu este o chestiune de credinţă şi s-ar putea întâmpla să nu ne înţelegem asupra detaliilor acestei porunci. În schimb, un acord este perfect posibil, în ce priveşte a doua parte a poruncii, iubiriea aproapelui. În lumea actuală, iubirea aproapelui se traduce în acţiuni corecte sub formă de proiecte de dezvoltare economică şi infrastructuri la scară mare, cu scopul de a duce la bun sfârşit multe măsuri şi acţiuni sănătoase, ce nu au putut fi concretizate după al II-lea Război mondial: asigurarea integralităţii progresului ştiinţific, tehnic şi economic în fostele colonii şi ţări ale Lumii a Treia, context în care milostenia creştină îşi dă mâna cu solidaritatea socială musulmană, cu bunăvoinţa confucianistă şi imperativele de aceeaşi natură ale Buddiştilor, Hinduiştilor, a laicilor de bună credinţă.

Nu cu mult timp în urmă, ONU celebra Deceniile de Dezvoltare, organizând numeroase conferinţe destinate a schimba petrolul pe tehnologie şi cunoaşterea acesteia, cu angajarea unor eforturi internaţionale conexe în scopul dezvoltării economice a întregii lumi. Între timp, aceste eforturi s-au stins cu totul. Nu a rămas decât mondializarea, care este pe cale să distrugă lumea arabă şi islamică, fostele ţări

socialiste, practic întreaga lume. Gânditorii cu mintea sărită de pe fix par la fel de periculoşi ca cei « scrântiţi întru Domnul », oricine ar fi «Domnul » lor. Unii dintre aceşti oameni politici şi gânditori precum Huntington, Brzezinski, sau Kissinger îşi imaginează că geopolitica lor rudimentară ar fi o subtilă şi inteligentă apărare a intereselor imperialiste ale Statelor Unite. Putem face lista câtorva

XV. 3. DIRECTII POLITICE TRECUTE, CE S-AU DOVEDIT BENEFICE PENTRU STATELE UNITE

1. Doctrina Monroe. Pentru ca Statele Unite să se impună ca susţinători al dreptului ţărilor mici de a dispune liber de spaţiile marine şi ca opozanţi ai colonizării de tip european.

2. Carta Atlanticului, 1941. Care a propus cele patru libertăţi: libertatea cuvântului, libertatea cultului, dreptul de trăi fără frică, şi dreptul de a fi protejat în caz de nevoie – drepturi şi libertăţi ce constituie baza lumii postbelice.

3. Planul Marshall, 1947. Pentru furnizarea unui model de reconstrucţie a Europei distruse de război şi împiedicarea declarării altei depresiuni economice în Statele Unite.

4. Reacţia Statelor Unite la Criza Suezului, din 1956. Pentru repudierea dominaţiei imperiliste asupra Orientului Apropiat şi în favoarea unui tratament echitabil al Arabilor.

Aceste elemente sau direcţii politice au contribuit la dobândirea, de către Statele Unite, a unei poziţii dominante în lume, în cursul celui de al III-lea sfert din secolul XX. Prin chiar structura şi caracterul lor, neo-conservatorii de azi şi cei cu care se înconjoară sunt incapabil să ofere ceva la fel de eficace. Se simte nevoia unei noi echipe diriguitoare în cadrul unei realinieri a partidelor politice din Statele Unite. Bineînţeles, o astfel de înnoire a scenei politice americane presupune înfiinţarea unui Stat palestinian independent şi suveran în Cisiordania şi Gaza, care va trebui ajutat să devină viabil, prin măsuri de dezvoltare economică de care va beneficia întreaga regiune, inclusiv Israelul.

Până atunci însă, Statele Unite vor trebui să abandoneze ipocrizia lor în materie de terorism, ceea ce presupune exercitarea de presiuni contra Israelului, care va trebui să renunţe şi el al politica de asasinare nominală a opozanţilor, fără niciun proces sau judecată, ceea ce constituie esenţa însăşi a terorismului de Stat, indiferent de ce gândeşte sau ce va face, în acest sens, politicianul Cheney. Statele Unite au furnizat Israelului arme în vloare de peste 70 de miliarde de dolari, între care avioane F-16 şi rachete ce ucid populaţia civilă palestiniană, violând în mod flagrant dreptul ameri-

can. Întregul ajutor american trebuie compensat de măsuri care să oblige Israelul a accepta soluţia a două State, măsuri ce vor fi la fel de utile şi din perspectiva paralizării recrutării de noi terorişti.

CAPITOLUL XVI

XVI. 1. ALEGERILE AMERICANE DIN 2004 SAU TERORISMUL FABRICAT ŞI RĂZBOIUL

Aceasta se va întâmpla aici !
Un funcţionar al administraţiei Bush,
Primăvara lui 2004

Către sfârşitul lunii mai 2004, serviciile de informaţii US au emis o serie de rapoarte concordante, arătând posibilitatea unei grave şi fără de limite ameninţări de atacuri teroriste pe bază de ABC[112], contra Statelor Unite, Angliei, Canadei, şi probabil a altor ţări. New York, Los Angeles, Chicago, Washington, Vancouver sau Londra riscau să suporte explozii nucleare, bombe iradiante, gaze toxice şi alte arme chimice sau biologice. Se credea că scopul unor astfel de operaţiuni era crearea unui şoc de proporţii mondiale, infinit superior celui de la 11 Septembrie, cu scopul de a stopa falimentul administraţiei Bush, prăbuşirea structurilor financiare Wall Street şi a poziţiei strategice a Statelor Unite şi Angliei.

Serviciile secrete americane şi britanice erau gata să dea vina pe grupurile teroriste de ţapi ispăşitori pe care televiziunea şi presa le asociau apoi cu ţări ca Iran, Siria, Cuba, Coreea de Nord, sau Arabia Saudită, pregătind astfel atacarea acestora. În spatele ameninţărilor se afla aceeaşi celulă de comandamnet din Statele Unite, care orchestrase evenimentele de la 11 Septembrie şi era capabilă să reînceapă oricând, încurajată de eşecul anchetelor asupra celor deja comise. Banditească, mafiotă, ocultă sau cum vrem să-i spunem, reţeaua conspiratorilor nu putea da înapoi, fiind obligată să meargă numai şi numai « înainte », din lac în puţ, fuga « înainte » oferind iluzia ieşirii dintr-o situaţie imposibilă. Scopul acestei reţele era stabilirea unei dictaturi «fasciste şi neo-conservatoare » în Statele Unite, cu legea marţială, tribunale excepţionale, cenzura presei, a tuturor mediilor de (dez)informare şi a aparatului invadator şi ocupant al socialului de către Statul poliţist şi birocraţia lui modernă.

La Washington, către sfârşitul primăverii 2004, circula o rumoare despre terorismul la scară mare, sponsorizat de Stat şi sub autoritatea mafiei disperaţilor neo-conservatori, gata să marcheze încă un « auto-gol », în propria poartă a Americanilor, pe care nu o mai păzea nimeni. Având în vedere importanţa capitală a Congresului, aceasta

112. Arme ABC: Atomice, Bacteriologice, Chimice.

putea la fel de bine să se cheme « operaţiunea Guy Fawkes », în amintirea complotului guvernamental vizând aruncarea în aer a Parlamentului englez, la 5 noiembrie 1605.

Recursul la terorismul fabricat din *raţiuni de Stat* (scopul scuză mijloacele) seamănă cu heroinomania : doza creşte constant, cu fiecare injecţie. În mai 2002, aproximativ 300 de militari de rang înalt şi şefi de intreprinderi militarizate s-au reunit într-un seminar-colocviu pe tema « 2005 – Viitorul Securităţii interne », sub egida Institutului ANSER pentru Securitatea interioară. ANSER este acronimul «modernizării strategiei naţionale şi al obţinerii de rezultate », institut creat în 1958 de către *RAND* şi armata Aerului, ca agenţie consultativă sub contract, ocupându-se de securitatea naţională. Participanţii la seminar s-au plâns că guvernul « nu a reuşit să angajeze poporul american » într-o mişcare de susţinere a schimbărilor urgente ce trebuie aduse securităţii naţionale. Agenţia de presă UPI raportează că « unii participanţi » (ce vor să rămână anonimi) au declarat că « fără un nou incident terorist, menţinerea atenţiei publicului pe lacunele securităţii şi acceptarea generală a cheltuielilor aferente, devine tot mai dificilă ». Printre oratori figurau Lawrence Castro, coordonator NSA pentru Securitatea interioară (HSS), contra-amiralul Richard Cobbold, directorul Institutului regal britanic de servicii unificate pentru studiul apărării (*RUSI*), Leon Fuerth, Frank Gaffney, mai mulţi membri ai Securităţii interioare (OHS), Departamentului de Stat şi CIA (site Web de ANSER, 6 mai 2002).

Noua fază a campaniei pentru legea marţială şi starea de urgenţă a început în ultimele luni din 2003, când iniţiaţii au înţeles că aventura din Irak se va termina rău. În cronica sa de la sfârşitul lui 2003, William Safire, neo-conservatorul emerit al lui Nixon, prezicea cu cinism, în coloanele lui *New York Times* (31 dec.), că « surpriza din octombrie », cu ocazia alegerilor din 2004, va lua forma unui « atac de mare anvergură contra Statelor Unite ». Odată în plus, Statele Unite erau ameninţate nu de o lovitură de Stat contra guvernului existent ci de o operaţiune destinată a şoca, disciplina şi îmbrigada întregul proces politic în perspectiva unei tot mai clare agresiuni contra străinătăţii, patria fiind protejată prin starea de urgenţă. Inutil de adăugat că cei angajaţi în această lovitură de Stat erau criminali de război şi trădători ai patriei lor.

La 26 mai 2004, ministrul Justiţiei, Ashcroft şi directorul FBI Robert Mueller au anunţat o « furtună teroristă absolută » pentru vara următoare. Potrivit raporturilor anticipate ale unei agenţii de presă, înalţi demnitari americani « obţinuseră informaţii credibile, conform cărora al-Qaida sau alţi terorişti, ce se găseau deja în Statele Unite, pregăteau un mare atac pentru vara viitoare…» (AP, 25 mai 2004).

Toate acestea era însoţite de o propagandă fără precedent, din care amintim câteva elemente.

XVI. 2. REGIMUL BUSH VORBESTE DESPRE TEROARE

După 11 Septembrie, demagogia şi teroarea deveniseră fondul de comerţ şi pâinea de toate zilele a lui Bush şi Cheney, atmosferă în cadrul căreia luna aprilie 2004 a însemnat o cotitură decisivă şi un salt calitativ. La 22 aprilie, Bush ţinu trei discursuri, pe un ton mult mai preocupant şi sinistru decât înainte. În după-amiaza acelei zile, el declară Asociaţiei ziariştilor americani, compusă numai din redactori şefi, că « ne vom ocupa » de Iran, dacă această ţară refuză să renunţe la programul ei nuclear. Între altele, Bush a mai spus că Statele Unite sunt « câmpul de bătălie al războiului anti-terorist », încercând să sperie lumea cu o al-Qaidă tenace, « inteligentă şi sofisticată ». Teroriştii fiind atât de îngrozitori, Bush declară că Statele Unite sunt «o ţară greu de apărat. Informaţiile noastre sunt bune, dar niciodată perfecte, aceasta fiind problema. Dezmembrăm câteva celule ici şi colo, urmărim câţiva indivizi, dar ţara noastră este foarte mare…».

După câteva ceasuri, într-o reuniune cu uşile închise, la Casa Albă, Bush abordă aceleaşi chestiuni. Un asistent din Congreus raportează: «Marţi seara, cu ocazia unei reuniuni la Casa Albă, Bush a spus liderilor republicani din Congres, că teroriştii vor încerca, înaintea alegerilor, un mare atac contra Statelor Unite. Aceşti şefi [republicani] au fost foarte frapaţi de siguranţa, gravitatea şi tonul lui Bush…» (*Washington Post*, 22 apr. 2004).

Am mai spus-o şi o repet : terorismul fabricat depinde de un mare număr de indivizi ce acţionează într-un fel ce li se pare plin de sens, în limitele competenţelor lor, în vreme ce actele le sunt dictate de nevoile unei operaţii la care iau parte fără să o cunoască. Probabil, Bush credea inteligentă intoxicarea Americanilor cu politica fricii. Realitatea subînţeleasă a acestei tactici era însă existenţa reţelei insurecţionale de cârtiţe, din sânul guvernului federal – cârtiţe pe care nimic nu le putea opri din acţiunea lor. Societatea funcţiona sub bagheta comandamentului privat ce îşi desfăşura ţapii ispăşitori şi cârtiţele profesioniste sub privirile milioanelor de naivi, de neiniţiaţi. Funcţionarii ce repetau papagaliceşte argumentele terifiante nu erau neapărat conştienţi de ceea ce urma să se întâmple. Cei ce le redactau însă discursurile, ca şi alţi manipulatori, aceştia ştiau despre ce este vorba. Aşa s-a ajuns la faptul înţelegerii de către mulţi a probabilităţii ca Cheney, de exemplu, să fie un participant uns cu toate alifiile dacă nu atoatefăcător, cel puţin atoateştiutor.

După 20 mai 2002, dacă nu chiar de mai înainte, vice-Preşedintele Cheney prezicea cu regularitate atacuri teroriste iminente. În acea zi, intervenind pe canalul Fox, el anunţă că « eventualitatea unui nou atac contra Statelor Unite este aproape sigură », problema reducându-se nu la un « dacă » ci la un « când ».

Câteva săptămâni mai târziu, la rubrica celor ce se şoptesc la Washington, *US News World Report* publica articolul « Coşmarul Casei Albe », ce reflecta poziţia înalţilor demnitari ai lui Bush în privinţa relaţiei dintre atentate şi alegerile prezidenţiale din toamna respectivă. Potrivit acestui articol, « funcţionarii Casei Albe spun că "ipoteza lor de lucru" pe tema atentatelor şi a apropiatelor alegeri este comună : acestea urmează să se întâmple. Un înalt funcţionar al administraţiei declară : "Credem că atacul se va produce exact înaintea alegerilor, că el se va produce aici". După el, două scenarii sunt posibile. Primul : un atac asupra Washingtonului, probabil la Capitoliu care, aparent, fusese vizat de către avionul ce s-a prăbuşit în Pennsylvania, la 11 Septembrie. Al doilea : atacuri reduse ca dimensiuni dar mai frecvente, la Washington şi în alte oraşe importante, ca preludiu la alegeri. Ca pregătire, administraţia desfăşoară formaţii anti-teroriste secrete, pentru ca funcţionarii să ştie cum să reacţioneze. Unul dintre aceşti funcţionari afirmă : "La 11/9 a existat o mare confuzie. Astăzi predomină sentimentul ordinei". Impactul politic este imprecis, dar mulţi bushişti cred că naţiunea se va ralia în jurul preşedintelui. Funcţionarul adăugă pe un ton sever : "Vă pot spune că treaba nu se va petrece ca în Spania", unde atentatul contra trenului din Madrid s-a soldat cu căderea guvernului ». (*US News World Report*, 17 mai 2004).

Duminică 19 aprilie, pe Fox News, Condoleezza Rice, consiliera de Securitate naţională, declară că guvernul se pregăteşte pentru eventualitatea unor atentate înaintea alegerilor prezidenţiale din noiembrie. Vorbind despre atentatul de la Madrid, din martie, ea adăugă că ocazia oferită teroriştilor, de a influenţa alegerile, « este prea frumoasă pentru ca aceştia să o piardă », că aceştia au tras, probabil, « concluzia de rigoare după lecţia negativă din Spania » [sic]. Cu această ocazie, Rice s-a pierdut în fraze fără număr pe tema « Cred că trebuie să luăm în serios faptul că teroriştii pot încerca ceva în perioada pre-electorală… Ocazia este prea frumoasă pentru ca ei să o lase să treacă. De aceea, examinăm cu atenţie această posibilitate şi încercăm să ne asigurăm că vom reacţiona cum se cuvine ». Apoi, subînţelegând că pregătirile în vederea atacurilor teroriste ar putea să nu servească la nimic, Rice adăugă : « Cel mai dificil cu teroriştii este că lor le este suficientă o singură reuşită, în vreme ce noi trebuie să reuşim permanent, contra tuturor loviturilor. Nimeni însă nu ne poate asigura că nu vor mai fi şi alte atentate ».

XVI. 3. AZNAR : LOVITURA DE STAT CU ASISTENTA TERORISTA

Spusele Condoleezzei Rice se înscriu în contextul lungului turneu în Statele Unite, al lui Jose Maria Aznar, fostul Prim-ministru spaniol, care pierduse alegerile din 13 martie [2004], parţial pentru că 90% dintre Spanioli nu apreciau servilitatea lui în faţa lui Bush, nici participarea lui la coaliţia americană contra Irakului, parţial pentru că toţi erau convinşi că el şi guvernul său au minţit în legătură cu atentatul de la 11 martie, contra unui tren din jurul Madridului. Aznar a fost bătut de către o puternică mobilizare a sindicatelor şi a partidelor de stânga contra terorismului, una ce amintea acţiunea sindicatelor germane din 1920, care a împiedicata reuşita puciului Kapp-Luttwitz printr-o grevă generală.

Aznar trecea drept un neo-conservator, iar partidul său includea resturile aparatului fascist şi al falangelor lui Franco. El susţinea că atentatul terorist de la 11 martie a înclinat balanţa alegerilor în favoarea rivalului său socialist Zapatero şi că înfrângerea lui a fost o victorie a terorismului întrucât noul premier, conform voinţei populare, a retras contingentul spaniol din Irak, imediat după luarea în primire a funcţiei sale.

Rezultatul alegerilor spaniole fu primit cu isterie la Washington, întâi pentru că Spania urma să abandoneze coaliţia anti-irakiană, apoi pentru că atentatul contra trenului din Madrid nu produsese efectul scontat. Opinia tuturor specialiştilor anti-terorişti americani era că, fără excepţie, terorismul determină electoratul din orice ţară să voteze pentru continuitatea guvernului aflat la putere. De această dată însă, câştigase nu Aznar, prietenul Americanilor, aflat la putere, ci adversarul socialist al acestuia, Zapatero. Aznar ar fi vrut să anuleze alegerile şi să guverneze prin decrete, dar socialiştii şi sindicatele spaniole au împiedicat această tentativă. De asemenea, se pare că Aznar nutrea ideea că actele teroriste de o anumită amploare, din ajunul alegerilor, pot servi de pretext pentru anularea acestora.

Către mijlocul lui aprilie, Aznar începu să atenţioneze pe Tony Blair şi George Bush pe tema atentatelor pre-electorale: « Am spus lui George Bush, Tony Blair şi altor responsabili politici să fie foarte atenţi înaintea alegerilor ». (*Once Noticias*, Once-TV, Mexique, 19 apr. 2004 ; EIR, 22 mai 2004). În cursul călătoriei sale în California, el afirmă în repetate rânduri că în iunie 2004 va avea loc un atact terorist în Statele Unite, că acesta va aduce la putere o Agenţie federală de gestiune a crizelor (FEMA), (*International Herald Tribune*, 15-16-17 mai, *Los Angeles Times*, 15 mai 2004).

La 18 mai, El Pais raportă că, după Los Angeles, Aznar s-a dus la Washington, unde s-a întâlnit cu Rumsfeld, secretarul de la Apărare.

După această întâlnire, la care participaseră şi o serie de deputaţi democraţi şi republicani, vorbind la Heritage Foundation despre întrevederea lui cu Aznar, Rumsfeld a spus următoarele : « În Spania, la Madrid, teroriştii au schimbat rezultatul alegerilor. Lucrul este neîndoielnic. În mod premeditat, după cum prevăzuseră teroriştii, rezultatul alegerilor a fost schimbat. Am cinat cu Primul ministru Aznar, care este convins că exact asta s-a întâmplat ». Lunea următoare, din nou în California, Aznar declară presei că terorismul islamic aspiră să influenţeze alegerile din ţările democrate, încheind cu ideea că « dacă au putut-o face în Spania, de ce nu ar face-o şi în alte părţi ? Trebuie înţeles că teroriştii vor face totul pentru a influenţa viitoarele alegeri din Statele Unite. Ei vor face tot ce vor putea pentru ca Statele Unite să se prăbuşească ».

Între altele, la Los Angeles, Aznar declară că guvernul lui Zapatero a trimis « un nefericit mesaj teroriştilor prin retragerea trupelor sale » din coaliţia anti-irakiană. De asemenea, Aznar avu o întrevedere de 40 de minute cu preşedintele Bush, la Casa Albă, în prezenţa vice-Preşedintelui Cheney, a lui Colin Powell, Condoleezza Rice, şi Andrew Card. Purtătorul de cuvânt al Casei Albe a precizat că a fost vorba de o reuniune « privată », cu un « mare prieten al Preşedintelui».

Conform ziarului El Mundo (6 mai 2004), când s-a aflat că grupul acuzat de atentatul de la Madrid fusese infiltrat, de la A la Z, de către informatorii poliţiei, declaraţiile lui Aznar au apărut într-o cu totul altă lumină. Acest atentat a fost un act terorist fabricat. De altfel, sublinia *El Mundo*, printre cei arestaţi se află şi doi informatori ai Poliţiei. Ziarul acesta a publicat un reportaj exclusiv cu Rafa Zhueri, arestat el însuşi, care a dezvăluit că fusese ani de zile informator al unei unităţi a Gărzii civile spaniole (UCO : Unidad Central Operation). Articolul se intitula : « Am spus Gărzii civile că un Asturian mi-a dat dinamită ». Mediile din Statele Unite nu suflară nicio vorbă despre aceste revelaţii.

La 27 mai 2004, cotidianul elveţian *Neue Zürcher Zeitung* publică alte informaţii privind dedesubturile dubioase ale atentatului de la Madrid, articolul fiind intitulat « O crimă sub nasul poliţiei ». Autorul lungului articol se arăta mirat că pretinşii vinovaţi de actele teroriste nu erau agenţi « adormiţi şi sofisticaţi » ci criminali bine cunoscuţi, de ani şi ani, de către serviciile secrete europene şi de cele spaniole.

Jamal Zougham, unul dintre principalii suspecţi, fu arestat după 11 martie, cu ocazia unei razii. Deşi supravegheat fără încetare şi foarte cunoscut de poliţia şi serviciile secrete spaniole şi franceze, Zougham se deplasase în Franţa, Germania, Marea Britanie şi Norvegia, unde întâlnise alţi suspecţi de terorism, la fel de supravegheaţi şi ei. Între altele, cel puţin doi dintre cei arestaţi la Madrid erau fişaţi şi pentru trafic de droguri, iar minerul acuzat de a fi procurat dinamita pentru 11 martie era şi el un cunoscut traficant de droguri. Potrivit unor

raportori demni de încredere, împreună cu un altul, arestat mai înainte, acesta era şi el informator al poliţiei.

Pe bună dreptate, *NZZ* se întreba cum de aceşti foarte cunoscuţi indivizi au putut realiza un atentat de aşa amploare sub nasul poliţiei. Articolul sugera că, probabil, operaţia nu fusese executată de aceştia, ci de alţii. Efectiv, cei arestaţi reprezentau un foarte interesant evantai de ţapi ispăşitori. Veritabilii suspecţi ai atentatelor din Madrid nu erau ETA sau al-Qaida, ci mai curând neo-fasciştii spanioli şi italieni din şcoala Stefano delle Chiaie, care totdeauna a operat în trenuri, cum s-a văzut cu ocazia atentatului contra rapidului *Italicus*, în gara Bologna, care a făcut peste 80 de morţi.

Exemplu de anchetă ratată şi de falsificare evidentă, Comisia 11 Septembrie a furnizat o excelentă trambulină lui John Lehman, fost ministru al Marinei şi agent secret al discretului *establishment*. Cu ocazia audierilor comisiei din primăvara lui 2004, la New York, Lehman repetă de mai multe ori că majoritatea zdrobitoare a politicienilor, politrucilor şi a celorlalţi băgători de seamă din administraţia americană considerau că noi atacuri teroriste vor avea loc în curând, opinie împărtăşită de fostul primar al New Yorkului Rudolf Giuliani, însuşită şi oficializată de Kean şi Hamilton, în cadrul Raportului Comisiei 11 Septembrie.

XVI. 4. JOHN KERRY ADOPTA MITUL 11 SEPTEMBRIE

John Kerry, candidatul democrat la preşedenţia Statelor Unite, nu a contestat demagogia teroristă a lui Bush. Dimpotrivă, venerabilul oligarh Skull & Bones a aprobat cu entuziasm viziunea de coşmar a lui Bush and Cheney, ce prezentau Statele Unite drept câmpul de bătălie nucleară al terorismului. Kerry a putut crede că se înclina în faţa exigenţelor anumitor grupuri de presiune favorabile partidului israelit Likoud. În realitate însă, el aducea o credibilitate preţioasă şi o acoperire suplimentară celui mai sinistru complot urzit vreodată în Statele Unite. La 27 mai, Kerry începu o serie de discursuri botezate «Turneu de politică externă în 11 zile » : « Ameninţarea mondială cea mai considerabilă, care planează astăzi asupra noastră, este aceea a terorismului cu arme nucleare », declară el pe 1 iunie, la Palm Beach. Uitaţi politica, zmulgeţi etichetele : după această funestă zi de septembrie am pus noi oare în siguranţă armele periculoase şi materialele necesare pentru fabricarea lor ? Nu !... Într-o vreme, eventualitatea unui război nuclear a fost cea mai grea responsabilitate pe umerii preşedinţilor Statelor Unite, expresia « cu degetul pe buton » având un sens foarte real… Astăzi, vă propun să cerem ca America să-şi asume o nouă misiune… pentru a evita ca armele nucleare cele mai ucigaşe din lume să cadă în mâinile cele mai periculoase. Dacă punem în siguranţă

materialele ce permit fabricarea bombelor [atomice], dacă veghem ca nimeni să nu producă alte arme nucleare şi dacă punem capăt programelor unor State ostile, precum Coreea de Nord sau Iran, vom reduce în mod spectaculos riscul terorismului nuclear. Iată ce trebuie să facem : prima etapă constă în punerea în siguranţă a tuturor materialelor nucleare, din întreaga lume. Asta înseamnă să descoperim locul exact unde se găsesc acestea, să le punem sub cheie, să le facem inofensive, oriunde s-ar afla ele. Toate materialele ce permit fabricarea de bombe [nucleare] trebuie înţelese ca şi cum ar fi deja bombe veritabile ».

Kerry era gata să favorizeze lui Bush mai mult decât o simplă rocadă, sugerându-i transformarea « pionului » Arabia Saudită într-o adevărată « Damă » războinică. Cum ? Prin simpla înscriere a acestei ţări pe lista ţărilor turbulente, ţinte ale viitoarelor războaie economice şi invazii armate, pentru « pace », cum spun toboşarii războiului deghizaţi în apostoli şi îngeraşi, idee susţinută vreme îndelungată de likudiştii israelieni şi care sfârşise prin a fi adoptată de anumiţi falşi politicieni « de stânga », din Statele Unite. Remediul lui Kerry era independenţa energetică, pentru a avea mâinile libere în vederea decapitării Saudienilor : « Dacă ne vom ocupa serios de independenţa noastră energetică, ne vom putea consacra şi Arabiei Saudite, sponsorul şi susţinerea ideologică a al-Qaidei şi a altor terorişti », declară Kerry pe 27 mai, la Seatle. « Nu putem continua politica mânuşilor de velur a administraţiei, în privinţa banilor terorişti şi a spălării acestora… Voi lansa denunţarea celor ce finanţează terorismul. Dacă ei nu vor reacţiona, atunci îi vom exclude din sistemul financiar al Statelor Unite. Voi proceda la fel contra susţinerii saudiene a extremismului religios şi a ideologiei terorii islamice. Pentru a fi clar, voi pune capăt afacerilor cu Arabia Saudită ». (www.johnkerry.com).

Kerry nu s-a limitat la Arabia Saudită şi sperietoarele obişnuite ale Statelor Unite, precum Iranul şi Coreea de Nord (cf. interviul din *New York Times*, 28 mai 2004). Discursurile lui de politică externă vorbesc numai de pericolul nuclear, fiind pline de ameninţări contra Indiei, Pakistanului, Chinei şi Rusiei, puteri considerabile, pentru unii, pe care inclusiv neo-conservatorii *bushişti* le-au trecut sub tăcere. Kerry afirmă pe faţă pretenţia Americii la un strict control al puterii nucleare a Rusiei : « Zidul Berlinului a căzut de peste zece ani, iar Rusia dispune de 20 000 de arme nucleare şi materiale pentru a fabrica încă 50 000 de bombe suplimentare, de talia celei de la Hiroshima. Noile măsuri de securitate nu spun nimic despre aceste arme şi materiale… În ritmul actual vor trebui 13 ani pentru ca materialele ruseşti, ce pot servi fabricării de arme nucleare, să fie puse în siguranţă, în fosta Uniune Sovietică. Nu putem aştepta acest timp. Pe timpul primului meu mandat, mă voi ocupa de retragerea totală a acestor materiale din

locurile ce nu pot fi apărate convenabil… Greu de crezut că în cei doi ani de după 11 Septembrie, am pus la adăpost mai puţine materiale putând servi la fabricarea de bombe nucleare, decât în cei doi ani precedenţi. Cu ocazia primei mele întrevederi cu Preşedintele rus voi cere un acord pentru eliminarea principalelor obstacole ce frânează eforturile privind neutralizarea stocurilor nucleare ruseşti ».

Criza nord-coreană şi pretinsa ameninţare nucleară ce ar decurge, chipurile, din aceasta, a fost fabricată de către Statele Unite, pentru a obliga Coreea de Sud şi Japonia să susţină invazia lor in Irak. Din această perspectivă, odată în plus, Kerry oferi o versiune şi mai dură decât aceea a liniei *Bush and Cheney*. « În Asia orientală, Coreea de Nord reprezintă o veritabilă ameninţare nucleară, în vreme ce noi am început să ne retragem trupele [de acolo] pentru a uşura sarcina forţelor noastre din Irak », declară Kerry pe 2 mai, la Seattle. « Actuala administraţie s-a focalizat asupra Irakului, dar pericolul nuclear creşte în Coreea de Nord », declară Kerry pe 1 iunie, la Palm Beach. « Ştim, Coreea de Nord a vândut deja tehnologie nucleară şi rachete balistice. Potrivit anumitor publicaţii, uraniul nord-corean a ajuns şi în mâinile Libienilor, această ţară arătând lumii întregi, inclusiv teroriştilor, că acceptă orice propunere şi este gata să vândă celui ce oferă mai mult. Nu ne facem nicio iluzie în privinţa lui Kim Jong II. Orice acord va trebui controlat în mod riguros, în scopul eliminării totale şi ireversibile a pericolului nuclear nord-corean. De optsprezece luni discutăm despre forma negocierilor, timp în care Nord-Coreeni au realizat suficient combustibil pentru fabricarea a şase, poate chiar nouă bombe atomice ». La 1 iunie, Kerry s-a legat de China, India, Pakistan şi Iran, ţări care, după el, ar trebui să se arate mai cooperante, în privinţa controalelor internaţionale asupra instalaţiilor lor nucleare.

În toiul obsedantei lui evocări a pericolului terorismului nuclear, Kerry adoptă şi el teoria *Bush and Cheney* privind războiul preventiv : «Strategia noastră nu se limitează la ceea ce trebuie să facem ; ea cuprinde şi ceea ce trebuie să îi împiedicăm pe alţii să facă », spuse el pe 27 mai, la Seattle. « Trebuie să veghem ca Statele rău-făcătoare şi teroriştii să nu aibă niciodată acces la armele de distrugere în masă, ceea ce ar fi ameninţarea cea mai gravă pentru securitatea noastră. Orice adversar potenţial trebuie să ştie că ne vom apăra contra eventualităţii unui atac cu arme non-convenţionale. Dacă vom primi o astfel de lovitură, în calitate de comandant şef al armatelor voi face tot ce trebuie pentru a o împiedica şi nu voi ceda nimănui securitatea noastră » (www.johnkerry.com). Mulţi democraţi nu erau de acord cu această politică, a degetului pe trăgaci, prin ideile sale Kerry « apropiindu-se de politica de prempţiune a lui Bush », cum spune cronicarul lui *Washington Post* în numărul din 30 mai [2004].

Propunerile lui Kerry din halucinantul său turneu consacrat politicii externe implicau aşadar terorismul nuclear. La 1 iunie, aflându-se între miliardarii din Palm Beach, Kerry anunţă că odată ales va numi un fel de şef al « terorii nucleare ». « Să fie clar şi definitiv că, în materie de securitate pe termen lung, prioritatea absolută este împiedicarea terorismului nuclear (…). De aceea, voi numi un coordonator naţional pentru terorismul nuclear şi contra proliferării [acestor arme], care va lucra cu mine, la Casa Albă, pentru canalizarea eforturilor şi reunirea tuturor aliaţilor întru combaterea acestui pericol incalculabil. Trebuie să facem tot ce putem pentru ca nicio armă nucleară să nu atingă vreodată coastele noastre, iar această misiune începe departe de aici. Trebuie să punem armele şi materialele nucleare la loc sigur încă de la sursă, astfel încât linia noastră de apărare să nu constea în percheziţionarea deţinătorilor aici, la Palm Beach. Aici nu poate fi decât linia ultimă de apărare ». (www.johnkerry.com).

Orice ar fi spus Kerry pentru a-l depăşi pe Bush nu pe stânga ci pe dreapta, câtă vreme vor fi alegeri Partidul democrat va fi silit să ofere câteva concesii minore Negrilor, femeilor, sindicaliştilor, corpului profesoral, ecologiştilor şi avocaţilor ce compun marea majoritate a electoratului său. Totuşi, în ambianţa de după lovitura de Stat, aceste categorii erau pe cale de marginalizare iar regimul Bush părea un instrument mai atrăgător decât Partidul democrat pentru aplicarea legii marţiale.

XVI. 5. PREGATIRI IN VEDEREA STARII DE URGENTA

Pe 11 şi 12 mai [2004], Agenţia federală de gestiune a crizelor (FEMA) organiză manevre aplicative cu peste 2500 de funcţionari federali, pentru a determina felul în care guvernul federal va putea continua să funcţioneze în caz de atac terorist sau de catastrofă de mare anvergură. În cadrul acestui exerciţiu, cei 2500 de funcţionari trebuiră să treacă peste o sută de locuri secrete pentru a se pregăti a lucra în condiţii de catastrofă. Numit « Ultimatum 2004 pentru viitor, acest exerciţiu se pregătea de aproximativ un an, după cum a declarat Tom Ridge, secretarul la Securitate internă, care s-a adresat ziariştilor dintr-un astfel de loc secret ». (*Washington Post*, 14 mai 2004). De mai multe săptămâni, Ridge făcea tapaj mediatic în jurul « furtunii totale » a terorismului anunţat. Cu ocazia conferinţei de la jumătatea lui aprilie (Las Vegas, 2004), Ridge declară că, încă de acum, guvernul trebuie să « zăvorască » securitatea până la intrarea în funcţiune a noului Preşedinte, în 2005, nu pe baza « informaţiilor specifice sau credibile », ci pe ideea că evenimentele politice, economice şi sportive importante constituie foarte bune ţinte. (*USA Today*, 20 apr. 2004).

Unele incidente dăduseră naştere bănuielii că, pe modelul Madrid, se pregăteau niscai atentate teroriste contra căilor ferate. Dintre acestea făceau parte unele activităţi suspecte pe culoarul feroviar nord-est, între Washington şi Boston. Un canal de televiziune din Filadelfia raportă descoperirea unui emiţător fără fir, bine ascuns în balastrul de linie SEPTA (Southeast Pennsylvania Tranzit Authority) la Filadelfia. Vopsit în negru, captorul-emiţător fusese îngropat în balastru şi trimitea un semnal când ceva trecea prin faţa fascicolului lui de infraroşii. (*WPVI News*, Filadelfia, 20 mai 2004).

La 6 mai 2004, Primul ministru Tony Blair anunţă numirea lui John Scarlett în fruntea serviciilor secrete britanbice MI-6. Liderii opoziţiei protestară imediat, Scarlett fiind autorul raportului despre ADM irakiene, pe care guvernul Blair îl redactase pentru justificarea războiului americano-britanic din Irak. Între timp, raportul fusese discreditat din cauza licenţelor şi artificiilor de natură sexuală, fără să mai vorbim că Dr. David Kelly îşi pierduse viaţa din cauza manipulărilor textului. Guvernul reuşise însă performanţa de a ieşi basma curată din ancheta lordului Hutton, anchetator judiciar al Camerei Lorzilor. Această numire însemna că MI-6 va fi privat de conducerea unui profesionist competent şi independent, capabil să împiedice terorismul de care se vorbea, fiind dominat de un politruc îndoielnic şi pe plan profesional, şi pe acela al fidelităţii. (AP, 6 mai 2004).

Lucrurile se complicară întrucât Bush fu obligat să-l înlocuiască pe Tenet, în fruntea CIA, prin Porter Goss, recentul ales, în Congres, de către Florida. Goss era agent CIA din 1961, când deja lucra pentru JM/WAVE, staţiunea CIA de la Miami. Un anumit timp, JM/WAVE fusese condusă de către Theodore G. Shackley, prieten al maşinăriei Bush şi comandantul Cubanezilor anti-castrişti ce luaseră parte la invazia eşuată din Golful Porcilor (Cuba). Staţiunea CIA din Miami fusese şi centrul operaţiunii Mangusta, al cărui scop oficial, asasinarea lui Fidel Castro, s-a dovedit suficient de elastic pentru a « schimba la faţă » unele aspecte legate de asasinarea Preşedintelui Kennedy. De asemenea, agenţii JM/WAVE furnizaseră un anumit număr de gangsteri, hoţi şi bandiţi din afacerea Watergatte plus traficul de droguri şi arme Iran-Contra. După cum am văzut, în scutecele crescătoriei teroriste Iran-Contra văzuseră lumina zilei ţapi ispăşitori de talia unora ca Atta, Shehhi şi Jarrah, cei trei piloţi acuzaţi de a fi săvârşit atentatele de la 11 Septembrie.

Aparent, peste toate acestea, guvernul american suprimase orice schimb de informaţii anti-teroriste cu autorităţile europene. Oricare va fi fost intenţia acestei suprimări, efectul ei fu împiedicarea aliaţilor europeni de a privi foarte de aproape anumite activităţi din Statele Unite. Într-un material din 6 mai, ziarul economic german *Handelsblatt* se făcu ecoul unui articol din *Wall Street Journal*, care spunea că

anchetatorii spanioli, ca toţi colegii lor din Europa, întâmpină mari dificultăţi în ce priveşte informaţiile din partea serviciilor americane angajate în lupta anti-teroristă. *Handelsblatt* menţiona cazul judecătorului Balthazar Garzon, incapabil să avanseze în anchetele al-Qaida de după 11 Septembrie, ca şi al suspectului Ramzi ben al-Shibh, membru al-Qaida deţinut într-o închisoare americană secretă. Diversele anchete anti-teroriste europene nu puteau avansa întrucât pretinsul război anti-terorist al Statelor Unite avea loc în tribunalele militare, ce funcţionau cu uşile închise, sau în serviciile secrete militare ce nu comunicau colegilor europeni mărturiile şi dovezile obţinute de ei (*Handelsblatt*, 6 mai 2004).

XVI. 6. FRENEZIA UNEI PROPAGANDE TERORISTE

Vreme îndelungată, scenariul atacului oraşelor americane cu arme atomice portabile a fost pregătit prin nesfârşite campanii de filme şi reportaje de actualităţi. La începutul lui 2004, ziarul de limbă arabă *al-Hayat* anunţă că Oussama ben Laden şi-a procurat arme nucleare tactice sovietice din Ucraina, pe care le-a pus la loc sigur, în vederea întrebuinţării la momentul potrivit. Potrivit unui comunicat al agenţiei Reuters (8 febr. 2004), « un fost consilier al securităţii naţionale ruse, generalul Alexandru Lebed, ar fi declarat că după prăbuşirea Uniunii Sovietice în 1991, o sută bună de bombe portabile, de mărimea unei serviete, dispăruseră fără de urmă ». Deşi Moscova a negat existenţa unor astfel de arme, Lebed « a spus că fiecare dintre aceste bombe reprezintă echivalentul a 1000 tone de TNT, putând ucide până la 100000 de oameni ». Bombele ar fi fost vândute al-Qaidei de către savanţi ucrainieni în vizită la Kandahar (Afganistan, 1998), pe vremea regimului taliban, care ulterior a fost acuzat că adăposteşte şi protejează al-Qaida. O altă versiune implică savantul pakistanez Dr. A. Q. Khan, părintele programului nuclear pakistanez, care ar fi vândut tehnologie, documente şi echipamente nucleare în stânga şi în dreapta, înainte ca trădarea lui să fie descoperită. Acestea însă nu ar fi putut avea loc fără ştirea şi acordul serviciului secret pakistanez (ISI), al cărui şef era un agent CIA.

O a treia versiune implică Iranul, ţară insultată în toate felurile posibile de către toţi neo-conservatorii, mai ales Michael Ledeen de la American Enterprise Institute. Cu ocazia recentului proces de la Hamburg (Germania), al lui Abdel-Ghani Mzoudi, achitat de acuzaţia de complicitate în atentatele de la 11 Septembrie, la dosarul acestuia a fost vărsată o informaţie din partea *Bundeskriminalamt* (echivalentul german FBI), potrivit căreia serviciile secrete iraniene ar fi vinovate de atentatele din 11 Septembrie. Această afirmaţie ar veni din partea unui pretins dezertor iranian, ce şi-ar fi părăsit ţara în iulie 2001. După

această sursă, « Departamentul 43 » al serviciilor secrete iraniene, înființat special pentru efectuarea de atentate teroriste, ar fi lucrat în colaborare cu al-Qaida. Fiul lui ben Laden, Saad ben Laden, ar fi efectuat numeroase vizite în Iran. (DPA, 22 ian. 2004).

Presa şi celelalte medii de (dez)informare au aghezmuit milioanele de telespectatori şi cititori, intoxicându-i cu poveşti groaznice despre atacuri teroriste cu arme ABC. Oricare vor fi fost intenţiile sau motivele autorilor de poveşti teroriste, acestea au servit propaganda preparării atacurilor, prezentând publicului noţiuni ca starea de asediu, legea marţială, starea de urgenţă şi altele, teme favorite ale autorilor neo-conservatori, încă de pe vremea nazistului Carl Schmitt. Articolul lui Michael Ignatiev, din *New York Times Magazine* (2 mai 2004) este un exemplu de delir extravagant din partea autorului, care scrie :

> Să ne gândim la consecinţele unui al doilea val de atentate contra Statelor Unite: explozia unei bombe radioactive sau nucleare, eventual un atac chimic în metrou. Oricare dintre aceste evenimente poate provoca dezastre, morţi şi panică de aşa proporţii încât cele de la 11 Septembrie nu vor mai fi decât un palid preludiu. După un astfel de atac, un val de doliu, melancolie, mânie şi frică se va abate peste viaţa noastră publică, pentru o bună generaţie.
>
> Un astfel de atac este deja de domeniul posibilului. Reţetele pentru fabricarea lui se găsesc pe internet iar materialul necesar este disponibil pentru oricine plăteşte costul lui. Democraţiile trăiesc din comerţul liber, dar libertatea de a vinde orice (uraniu îmbogăţit, ricine, antrax) înseamnă sentinţa de moarte a democraţiei. Apocalipsa este pe cale de privatizare. Câtă vreme acest comerţ nu este suprimat, sfârşitul lumii este de vânzare. În ciuda ororii sale, atacul de la 11 Septembrie a fost unul ordinar. Avem toate motivele să ne temem de ceva mult mai grav, data viitoare.
>
> O democraţie poate permite o eroare fatală conducătorilor ei (unii cred că 11/09 a fost deja această eroare), dar Americanii nu vor ierta o a doua. O serie de atentate la scară mare va rupe încrederea deja fragilă dintre noi şi conducătorii noştri, distrugând încrederea pe care o avem unii în alţii. Când zonele devastate vor intra în carantină şi cadavrele vor fi îngropate, ne vom regăsi rapid cu starea de alarmă permanentă a securităţii naţionale, cu frontiere ermetic închise şi controale peste controale de identitate, lagăre de detenţie perpetuă pentru dizidenţi şi străini. Drepturile noastre constituţionale ar putea să dispară iar tortura să reapară în căsăpelniţele interogatoriilor poliţieneşti. Partea cea mai gravă este că guvernul nu va avea nevoie să impună populaţiei abrutizate tirania, pe care o vom reclama noi înşine, pentru protecţiea nimicniciei noastre. Dacă instituţiile democraţiei se vor dovedi incapabile să ne protejeze, vom putea merge mai departe şi lua legea în propriile noastre mâini. Linşajul are o anumită tradiţie în ţara noastră. De îndată ce groaza şi paranoia vor pune stăpânire pe noi, vom repeta cele mai groaznice pagini din trecutul nostru, ucigând foştii noştri vecini şi prieteni de altădată.

Într-un documentar BBC 2 intitulat *Puterea coşmarurilor*, experţii au ridiculizat acest exces logoreic, inclusiv în ce priveşte numărul de morţi ce ar putea fi provocat de astfel de bombe.

Promulgarea legii marţiale, după alte atentate, a fost tema emisiunii *Nightline*, a lui Ted Koppel (7 apr. 2004), în care acesta a beneficiat de concursul fostului şef anti-terorist Richard Clarke şi al lui Kenneth Duberstein, directorul cabinetului lui Reagan. Intitulat « Planul Armaghedon », episodul a abordat chestiunea continuităţii guvernului (COG) după un atac ce a decimat Congresul Statelor Unite. La un moment dat, Koppel l-a întrebat pe Duberstein : « În orice caz, nu credeţi că într-un viitor previzibil vom avea o formă sau alta de lege marţială ?». Duberstein răspunse fără zăbavă : « Drepturile vor trebui suspendate ». Koppel insistă : « Atunci, într-o astfel de perioadă şi ţinând cont de împrejurări, guvernul va asuma puteri extraordinare, nu-i aşa ?». Clarke se amestecă şi el : « În cazul uni război materializat prin distrugerea Washingtonului, vom avea inevitabil, pentru o perioadă, ceva pentru care nu găsesc alt cuvânt decât legea marţială ». (*Nightline*, 7 apr. 2004).

Niciun atac terorist nu va fi complet fără difuzarea anticipată a unui document fictiv, ce va procura publicului schema teoretică care îl va ajuta să înţeleagă, în sensul dorit de oligarhia mafiotă, evenimentele susceptibile să se producă. În ce priveşte eventualele atacuri viitoare, acestea au fost tratate duminică, 6 iunie 2004, la opt dimineaţa, când canalul de televiziune FOX difuză *Fuziunea : o ameninţare reală*, ficţiune de două ore produsă de Craig Anderson Production şi Apolloscreen, având în distribuţie vedete ca Bruce Greenwood şi Arnold Vosloo. Iată rezumatul : « Agenţiile guvernului şi populaţia civilă reacţionează la un atac terorist vizând un reactor nuclear american ». Subtitlu : «Teroriştii nu au avut nevoie să fabrice o armă atomică… Am făcut-o noi pentru ei ». Genericul filmului arăta siluete sinistre arborând grenade şi dispozitive individuale de lansare a unor rachete, avansând către două turnuri nucleare de răcire a apei, în vreme ce alţi terorişti coborau cu paraşutele.

Unii comentatori asociară în mod cinic agresiunea teroristă prevăzută cu alegerile prezidenţiale din noiembrie. În editorialul său din 2 mai 2004, intitulat « Cum să elaborezi o politică în caz de catastrofă », corespondentul *New York Times,* David Sanger, rezumă obişnuinţa mediilor din Washington de a bate apa în piuă pe tema impactului electoral al unui nou atentat. După Sanger, atât Kerry cât şi Bush subestimau « elementul de coşmar imprevizibil », susceptibil de a înclina balanţa cu ocazia alegerilor. El insistă asupra faptului că, de câtva timp, Bush vorbeşte ceva mai deschis, « probabil pentru pregătirea ţării în vederea unei catastrofe inimaginabile, ori poate pentru vaccinarea politică, în caz că apărarea naţională va eşua ». Apropiaţii lui Bush se arătau preocupaţi nu de viaţa victimelor nevinovate, ci pentru că un noua tac s-ar putea întoarce contra actualului ocupant al Casei Albe. Calculele cinice erau comparate cu « teoria macabră a

jocurilor de noroc, în cadrul căreia experţii securităţii şi ai operaţiunilor politice (două categorii fără raporturi întrel ele, la Washington) calculează efectele politice posibile ale unui atac ». Sanger cita un înalt demnitar : «Teroriştii au învăţat la Madrid că atentatele pot modifica rezultatele alegerilor şi schimba politica, ceea ce este un precedent foarte periculos ». Menţionând poziţia curentă a a neo-conservatorilor ce denunţă « concluzia eronată » a poporului spaniol, căruia îi reproşează de a fi pactizat cu terorismul, Sanger adaugă că Bush pregăteşte scenarii pe diverse ipoteze, în care atentatele ar putea « influenţa alegerile » în sensul favorabil lui Bush : «Asistenţii politici ai lui Bush afirmă (pe ascuns, căci nimeni nu discută terorismul oficial) că cu cât lumea este mai zăpăcită şi mai trăznită, cu atât campania [electorală] este mai puternică : astăzi, mai mult ca niciodată, ţara are nevoie de Preşedintele ce a ştiut să se arate puternic în faţa terorismului ».

Bushiştii îşi spuneau că importantă este nu prevenirea unei situaţii ci anticiparea momentului : dacă atentatele se produc prea devreme, înaintea alegerilor, incitaţia iniţială de regrupare spontană, în jurul Preşedintelui, s-ar putea pierde « pentru că nu am mai avea avantajul şocului şi s-ar aştepta intervenţia sistemului de apărare. Astfel, cam după o lună, conform opiniei generale, oroarea ar putea fi depăşită de întrebarea dacă miliardele cheltuite pentru securitate au fost într-adevăr întrebuinţate corect, dacă Bush s-a concentrat pe ameninţarea reală sau nu ». Aşadar, un atentat în iunie sau iulie s-ar putea întoarce contra lui Bush. Sanger scria : « Unul dintre motivele pentru care administraţia este atât de obsedată de securitatea congreselor partidelor, este că acestea reunesc elitele în două mari oraşe. Ele [congresele] pot avea loc mult înaintea alegerilor, suficient de devreme pentru a lăsa timpul necesar desemnării vinovaţilor previzibili. Unii cred că teroriştii ar putea lansa un atac ce ar putea trece drept consecinţă a războiului din Irak, nu repetare a lui 11 Septembrie ». Sanger nu menţiona scenariul de după învăţătura căderii lui Aznar : lege marţială, stare de urgenţă, niciun fel de alegeri.

Într-un comentariu publicat de *Wall Street Journal* (20 mai 2004), intitulat « Atenţie la surprizele sprintului final », Al Hunt prevedea că alegerile prezidenţiale ar putea fi copleşite de « evenimente neprevăzute », între care mai important ar fi un atac terorist. Hunt evoca ipocrizia Preşedintelui Bush în privinţa terorismului : « Administraţia Bush şi experţii externi în terorism ne-au avertizat în mai multe rânduri cu privire la probabilitatea unui alt atac pe pământul naţional. Pe plan politic, Casa Albă ne-a luat şi coliva şi banii de colivă, grozăvindu-se că nu s-a produs niciun atac după 11 Septembrie, dar avertizându-ne în privinţa probabilităţii, chiar a inevitabilităţii unui nou atac ». Conducătorii GOP pariau că un nou val de teroare le-ar fi favorabil, iar Hunt cita un vechi membru al statului-major republican

de campanie, Charles Black : « Instinctul îmi spune că vom avea efectul de raliere în jurul titularului actual ». De aici însă nu mai era mult, poate doar un pas, pentru a concluziona că un atentat ar putea permite lui Bush să scape de orice formalităţi electorale, ba chiar să beneficieze de o mai puternică susţinere populară.

Sean Hannity, un animator de televiziune uns cu multe alifii, inclusiv cu aceea a calomniei, dădu cu bâta între ulcioare, ca elefantul cu trompa în porţelănărie : « Dacă vom fi atacaţi înaintea alegerilor, ca în Spania, nu sunt sigur că alegerile vor mai avea loc… Am face mai bine să ne pregătim, pentru că asta se va întâmpla ». Hannity era la doi paşi de a cere revizuirea sau chiar renunţarea prin forţă la Constituţia Statelor Unite.

Washington Post profită de publicarea ultimelor înregistrări ale administraţiei Nixon pentru a emite, sub forma unui remarcabil articol, ceea ce nu poate fi interpretat decât ca o ameninţare contra Congresului : « Haig spunea că Nixon glumea cu ideea de a arunca o bombă atomică pe Colină[113]». Acest articol evoca o convorbire telefonică între şeful de stat-major al lui Nixon, generalul Alexander Haig, şi secretarul de Stat Henry Kissinger, în martie 1974, câteva luni înaintea demisiei silite a lui Nixon. « Mi s-a spus să fug după mingie », [în spatele porţii de fotbal], spunea Haig lui Kissinger, referindu-se la codurile utilizate de preşedinte pentru a ordona un atac nuclear. Răspunzând unei întrebări a lui Kissinger, Haig adăugă că i s-a cerut servieta sau « maleta nucleară neagră, pe care o va lăsa să cadă pe Colină ». Această remarcă în contextul în care Nixon se temea tot mai mult de un *impeachment* nu i-a putut satisface pe membrii Congresului. (*Washington Pos*t, 27 mai 2004).

XVI. 7. CRIZA IMPERIULUI ANGLO-AMERICAN

Trebuiau căutate motivele acestei propagande printre consecinţele penibile ale terorii, suferite de regimul Bush în prima jumătate a lui 2004. În aprilie, forţele de rezistenţă irakiene provocaseră o revoltă naţională contra invaziei ţării lor. Eşecul superbei maşini de război americane la Fallujah şi Najaf pusese capăt mitului invincibilităţii ei, declanşând dezintegrarea incontrolabilă a întregului sistem mondial. În mai, nemaiauzitele crime de război şi barbarii comise de soldăţimea americană, englezească şi de ceilalţi bandiţi, în Irak, măturaseră orice credibilitate şi urmă de stimă pentru obrazul de toval al Statelor Unite şi al aliaţilor lor, transformând aceste puteri în obiectul scârbei absolute a întregii lumi. Situaţia fusese rezumată de severa condamnare a politicii lui Bush de către papa Ioan-Paul al II-lea, în cursul vizitei

113. Clădirea Congresului american este construită pe o colină. (NT).

Preşedintelui american la Vatican (4 iunie 2004). Acesta a fost începutul dezintegrării « Coaliţiei ţărilor binevoitoare », formată *ad hoc* în jurul regimului Bush – Spania, Hondurasul, Republica Dominicană, Kazakhstanul, Norvegia şi Filipinele retrăgându-se sau anunţându-şi retragerea din Irak. Guvernele rămase fidele lui Bush (Anglia, Italia, Polonia, Danemarca şi altele) se expuneau unor perspective electorale sumbre. Pe zi ce trecea, întreaga reţea de alianţe, creată de Statele Unite la sfârşitul ultimului Război mondial, devenea literă moartă. Cei trei principali lideri ai agresiunii şi tuturor blestemăţiilor lumii, Bush, Blair şi Sharon, se zbăteau în mlaştina infamiei şi a crizelor interne ce îi ameninţau pe termen scurt, cu riscul considerabil al proceselor maşinilor politice respective, al dezaprobării şi condamnării severe a crimelor comise în Irak şi în alte părţi ale lumii. În acelaşi timp, sistemul financiar New York – Londra dădea semne de gravă instabilitate, anunţând criza generală a sistemului mondialist actual.

Statele Unite aveau un deficit comercial de peste 500 de miliarde de dolari, iar deficitul bugetului federal se apropia de 750 de miliarde. Cu alte cuvinte, Statele Unite erau în stare de faliment. Terapia financiară Greespan eşuase. Din cauza acestui faliment clar, oligarhia mafiotă anglo-americană se temea că dolarul va pierde rolul de deviz mondial de rezervă, dacă va fi abandonat de Arabia Saudită, Iran, Indonezia şi alte ţări din OPEP. Monedă mult mai stabilă, Euro ar fi fost beneficiarul acestei evoluţii ce îmbia majoritatea ţărilor unei lumi împărţite în blocuri monetare. Uniunea europeană făcuse presiuni asupra Rusiei, pentru ca aceasta să accepte plata petrolului în Euro. Dacă aceasta ar fi reuşit, Uniunea Europeană ar fi fost la adăpost de şantajul anglo-americano-israelian.

Rusia şi Germania, mai ales, discutau foarte serios această măsură, ce readucea la ordinea zilei acordurile Apollo de după primul Război mondial, altfel spus coşmarul Anglo-Americanilor. În ansamblul lor, toate acestea lăsau să se întrevadă prăbuşirea totală a sistemului imperialist american. Protagoniştii terorii iminente au decis blocarea acestui proces prin impunerea regimului de *diktat* pentru întreaga lume, sub ameninţarea intervenţiei militare unilaterale americane, transformând Statele Unite în jandarmul întregii planete, sperând că în acest fel se înlătură şi posibilitatea unei eventuale opoziţii pe frontul interior.

XVI. 8. NEO-CONSERVATORII IN PERICOL

Evident, neo-conservatorii erau foarte neliniştiţi în ce priveşte propria lor soartă. În cursul ascensiunii ei, această mafie ideologică se sudase pe scheletul infamiei, făcându-şi mulţi inamici din cauza aroganţei şi a incompetenţei sale proverbiale. În mai, numeroase articole cereau nu numai concedierea lui Rumsfeld ci şi a lui

Wolfowitz şi a altor autori ai dezastrului de la Pentagon. Aceste revendicări porneau de la cei importanţi senatori republicani, care beneficiau de o mare influenţă în sânul partidului. Într-un comentariu pe marginea scandalului Chalabi, Robert Novak scria în *Washington Post* : «Senatori republicani ce vor să rămână anonimi cer tragerea vinovaţilor la răspundere pentru aceste lucruri, inclusiv pentru scandalul privind batjocorirea şi martirizarea prizonierilor. Ei cer ca Preşedintele să se gândească cel puţin la îndepărtarea » lui Rumsfeld, Wolfowitz şi probabil a altor membri ai bandei neo-conservatoare. În acest sens, cei mai importanţi lideri republicani ai Congresului erau sprijiniţi de şefii armatei. (*Time*, 25 mai ; *New York Times*, 24 mai 2004). Potrivit presei, senatorii Warner şi McCain ar fi fost în fruntea unui important grup GOP, cerând lui Bush eliminarea urgentă a lui Rumsfeld şi Wolfowitz. Se zice că Bush a rămas inexpresiv pe scăunuţul prezidenţial, fără să se decidă să tragă apa..

Raidul militaro-mercenar din 20 mai, contra clădirii lui Ahmed Chalabi din Bagdad, a arătat un nou şi mare pericol pentru mulţi din administraţia Bush ori dintre neo-conservatori. Bineînţeles, Chalabi era preferatul şi vaca lăptoasă a neo-conservatorilor, ce îl miluiseră cu o bagatelă de 40 de milioane de bilete verzi, din fondurile mafiote oficiale ale guvernului american. De la acest Chalabi porniseră rapoartele mincinoase privind ADM-urile lui Saddam Hussein şi dorinţa poporului irakian de a se revolta contra acestuia. S-a dovedit însă că Chalabi divulgase şefilor lui iranieni unul dintre secretele vitale ale Statelor Unite – anume, descoperirea de către acestea a codului secret utilizat de diplomaţii şi spionii iranieni. Această afacere îi ajută pe Iranieni să îşi înţeleagă vulnerabilitatea, punând capăt baftei americane în materie de spionaj contra Iranului şi a partenerilor acestuia. S-a pus problema cine anume a comis delictul federal gravisim, de a divulga lui Chalabi această informaţie confidenţială. Contactele cele mai strânse ale lui Chalabi erau Cheney, Rumsfeld, Wolfowitz şi alţi câţiva, chestiunea făcând obiectul unei anchete FBI printre bushiştii de mare tonaj.

Informaţia că Chalabi şi şeful serviciului său de informaţii, Aras Karim Habit, ar fi şoptit Iranienilor anumite lucruri « era strict secretă şi cunoscută de foarte puţini membri ai guvernului american » – scria Romesh Ratnesar în *Time*. « Ancheta va arăta dacă funcţionari americani au divulgat în mod ilegal anumite secrete de Stat către Congresul naţional irakian (INC) al lui Chalabi. Ea ar putea atinge anumiţi demnitari civili ai Pentagonului şi ai agenţiei de Servicii secrete în materie de Apărare, care au avut contacte strânse cu Chalabi şi organizaţia acestuia ». Ratnesar adăuga că ştie acestea de la « un înalt funcţionar american ». David Johnson şi Richard Oppel Jr., ziarişti la *New York Times*, au scris şi ei despre « funcţionarii guvernului », afirmând că

această informaţie este « atât de confidenţială încât anchetatorii federali îşi continuă investigaţiile pentru a descoperi dacă cineva din guvernul american a dat într-adevăr anumite informaţii lui Chalabi ». Cei doi ziarişti au citat « funcţionari ai serviciilor secrete », spunând că ancheta FBI se concentra pe un pumn de funcţionari americani ce au avut contacte regulate cu Chalabi la Washington şi asupra unui şi mai restrâns număr dintre ei, ce avuseseră acces la aceste informaţii. « Cei mai mulţi dintre aceştia aparţin Pentagonului », scriseră cei doi ziarişti de la *New York Times*. Apoi, la 23 mai 2004, în *Meet the Press*, Chalabi însuşi recunoscu trei întâlniri personale cu vicele Cheney. Importanţi neo-conservatori din afara guvernului, precum Michael Ledeen, Richard Perle, Kenneth Timmermann sau Laurie Mylroie l-au apărat pe Chalabi (*New York Times*, 24 mai, *Time* 25 mai 2004).

Să nu-l uităm însă nici pe procurorul special ce ancheta chestiunea « scăpării » ce permisese lui Robert Novak să afle că Valerie Plame, soţia ambasadorului Joseph Wilson, adversar al lui Bush, lucra pentru CIA. Wilson dăduse la iveală falsitatea acuzaţiilor lui Bush, din discursul privind starea Uniunii (2002), care afirmase că Irakul a încercat să obţină minereu de uraniu din Niger. Principalii suspecţi erau strategul politic al lui Bush, Karl Rove, şi Andrew Card, şeful statului major de la Casa Albă. Divulgarea identităţii unui agent CIA este un delict grav, ce cade sub rigoarea legii federale.

Legat de afacerea Valerie Plame, Bush fu obligat să îşi mobilizeze avocatul privat Jim Sharp, care îl reprezentase pe generalul Richard Secord, alt personaj din Iran-Contra, acuzat de participare la traficul ilegal de arme, de la mijlocul anilor optzeci. La rândul lui, Cheney făcu apel la avocatul său privat Terrence O'Donnel, din cabinetul William & Connelly, din Washington. Conform unui articol din *Capitol Hill Blue* (3 iunie 2004), surse conectate pe aceste anchete federale afirmau că Bush a fost la curent cu « scăparea » privind agentul CIA, Plame, şi că nu făcuse nimic pentru a împiedica divulgarea numelui doamnei ambasadoare ce lucra pentru CIA. Acest lucru făcu din Bush complicele unui delict federal grav.

În centrul afacerii Plame se găsea soţul acesteia, ambasadorul Joseph Wilson, ce respinsese afirmaţia mincinoasă că Irakul ar fi încercat să îşi procure minereu de uraniu din Niger. Invenţia aceasta fusese argumentată cu documente ce s-au dovedit false. Ideologul neo-conservator Ledeen era şi el amestecat în afacere, întrucât falsele documente apăruseră mai întâi la Roma, unde acesta avea multiple contacte. Pentru anchetarea tărăşeniei s-a constituit un mare juriu federal. Ca şi alţi funcţionari din echipa Bush, Ledeen era un vechi pezevenghi din scandalul Iran-Contra, privind traficul de arme şi droguri din anii optzeci, în care fuseseră implicaţi George H. W. Bush, Pointdexter, Abrams şi Oliver North. Nimic de mirare că după 11

Septembrie 2001, Ledeen mobilizase aceeaşi reţea mafiotă pentru susţinerea războiului din Irak. În decembrie 2001, Ledeen reluase legăturile cu Iran, organizând o întâlnire de afaceri între doi neo-conservatori civili şi Manucher Ghorbanifar, traficant de arme iranian, pe care CIA îl socotea criminal şi mincinos. Trei şedinţe mafiote avură loc la Roma, cu participarea lui Harold Rhode, Larry Franklin, Ghorbanifar şi doi funcţionari ai regimului iranian, rămaşi anonimi. După cucerirea Irakului, Rhode fu invitat la Bagdad, pentru a face contactul între Biroul planurilor speciale şi Chalabi. Într-un interviu dat lui Mark Hosenball, de la *Newsweek*, Ghorbanifar declară că, până în 2003, fusese în contact « de cinci şi chiar şase ori pe săptămână » cu Rhode şi Franklin, la Paris, unde îl întâlnise pe Rhode pentru a doua oară. Acest canal clandestin cu Iranienii a fost studiat şi anchetat cu foarte mare minuţiozitate.

Richard Perle era ţinta unui mare proces civil, din cauza presupusei sale participări la transportul ilegal de documente şi fonduri, al lordului Conrad Black, un foarte bogat neo-conservator şi magnat al presei, ce reuşise să pună mâna pe banii lui Hollinger, cu care finanţase grupurile de reflecţie şi gândire precum American Enterprise Institute. În anii precedenţi, Perle colaborase strâns cu acest lord certat cu cinstea şi onoarea, din care cauză era ameninţat inclusiv pe plan penal. Un raport întocmit pentru consiliul de administraţie Hollinger, de către Richard C. Breeden, fost director la Securities and Exchange Commission[114], cerea lui Perle restituirea a 5,4 milioane de dolari către Hollinger. (*Washington Post*, 1 sept. 2004).

Ray McGovern, analist CIA la pensie, arătă că aşa numita « informaţie secretă credibilă », citată de Ashcroft, apropo de al-Qaida, ce se pregătea « să lovească Statele Unite » era sigur un fals. « Odată în plus, "informaţiile" sunt folosite pentru obiectivele politice ale administraţiei Bush », scrise Ray McGovern. După acesta, « Preşedintele, Ashcroft, secretarul la Apărare, Donald Romsfeld şi alţii au interese personale foarte importante pentru a aranja lucrurile astfel încât Bush să rămână încă patru ani » la Casa Albă. McGovern adăugă că potrivit memoriului din 25 iunie [2004], al lui Alberto Gonzales, consilier la Casa Albă, unii funcţionari ai administraţiei ar putea fi urmăriţi pentru crime de război contra prizonierilor afgani. Gonzales arătă că « infracţiunile şi încălcările grave » ale Convenţiilor de la Geneva sunt crime de război în dreptul american, după care adăuga că « nu este uşor de prevăzut scopurile pentru care procurori şi avocaţi independenţi ar putea, în viitor, să lanseze urmăriri [penale] nejustificate », pe baza legii privind crimele de război, adoptată de Congres în 1996. Gonzales ceru lui Bush să declare că textul Convenţiilor de la Geneva, despre

114. Organism de regularizare şi supraveghere a operaţiunilor bursiere. (NT).

prizonierii de război, nu se aplică talibanilor şi deţinuţilor al-Qaida, o astfel de decizie « oferind apărare solidă în caz de viitoare anchete penale ». Toate acestea erau spuse de McGovern înaintea revelaţiilor privind crimele de război şi abuzurile de la Abou Ghraib. El continua astfel :

> Pentru administraţia Bush, coşmarul constă în pierderea alegerilor din noiembrie, ceea ce era improbabil până de curând. Pentru noi, simpli cetăţeni, coşmarul ar fi ca Preşedintele şi complicii lui, ce au recurs la măsuri ilegale pentru a păstra puterea, să reuşească a o păstra pentru încă patru ani. Asta ar putea conduce la o criză constituţională fără precedent în istoria ţării noastre. Nu am avut oare parte de o bună repetiţie, în 2002? Nu a fost vorba de o veritabilă criză constituţională când Congresul a fost manipulat pentru a ceda Preşedintelui dreptul de a declara războiul ? Toată această tevatură s-a făcut graţie propagării mitului că Saddam Hussein este pe punctul de exploda o ciupercă atomică peste capatele noastre, mit bazat pe teza inventată, după care Irakul ar cumpăra Uraniu din Africa. O ameninţare mai mare ar putea fi oare utilizată pentru a « justifica » legea marţială şi amânarea alegerilor? Fără îndoială, o astfel de idee pare alarmistă celor ce cred că există, undeva, o anumită linie morală pe care Preşedintele şi consilierii săi nu o vor depăşii. Regret, dar previn, pe cei ce cred în această linie morală, că nimic din comportamentul pe ultimii trei ani [al preşedintelui şi consilierilor săi] nu ne îndreptăţeşte să credem în existenţa ei. Dacă îndoielile mele sunt întemeiate, este mai bine să atacăm cât mai repede posibil această situaţie alarmantă. (Rubrica Ray McGovern, *Common Dreams*, 2 iun. 2004).

În interviul acordat de el lui Amy Goodman, cu ocazia emisiunii acesteia *Democracy Now!*, McGovern comentă faptul că Bush a făcut apel la un avocat. Dumnealui i-a intrat în cap că dacă pierde alegerile ar putea fi urmărit pentru crime de război. Deci « patru ani suplimentari contează pentru Bush, Ashcroft şi Rumsfeld », din cauza acuzaţiilor de crime de război ce atârnă peste capetele lor. McGovern subliniază : « O spun pentru că de trei ani şi jumătate cred că administraţia va recurge la metode extra-legale pentru a se asigura că Bush va rezista încă patru ani ». (*Democracy Now !*, 4 iun. 2004).

La 3 iunie, directorul CIA, George Tenet, îşi anunţă demisia, foarte rapid urmată de aceea a lui James L. Pavitt, însărcinatul cu operaţii de maestru-spion şi alte servicii clandestine. Bush şi Cheney l-au debarcat pe Tenet, dar acesta şi-a prezentat demisia în motive familiare, pentru a se consacra educaţiei fiului său, adolescent. Relicvă a administraţiei Clinton, Tenet nu era adept al doctrinei straussiene, nici membru Skull & Bones. Cu alte cuvinte, el nu era şi nu putea deveni membru al nucleului mafiot dur din jurul lui Bush. De mai multe săptămâni, neo-conservatorii Richard Perle, Franck Graffney, James Woolsey, Newt Gingrich şi alţii încercau să-i pună în cârcă lui Tenet toate relele din Irak şi din alte părţi. Bineînţeles, Tenet era pe funcţie atât la 11 Septembrie cât şi cu ocazia invaziei din Irak, ceea ce îi arată incom-

petenţa şi complicitatea. Plecarea lui dădu lui Bush ocazia de a pretinde că în administraţia sa fiecare răspunde pentru ceea ce face. Mai mult decât chestiunea atentatelor iminente, Tenet era foarte discreditat şi un fel de simbol controversat al incapacităţii guvernului Bush de a apăra Statele Unite. Într-un discurs pronunţat cu o săptămână mai înainte, până şi Al Gore, prieten al lui Tenet, reclamă demisia acestuia. Cu Tenet pe funcţie, un alt eveniment terorist ar fi declanşat un val de acuzaţii şi de ranchiună contra lui, învinuit nu numai de a nu fi putut evita cele de la 11/9, ci şi de responsabilitatea consecinţelor celei de a doua serii de atentate.

După eliminarea lui Tenet, mafia neo-conservatoare părea că a câştigat un moment de răgaz. La 5 iunie, Douglas Jehl, de la *New York Times*, scrise că plecarea simultană a lui Tenet şi Pavitt schimbase datele problemei informaţiilor în favoarea neo-conservatorilor din Pentagon. « În contextul rivalităţii dintre CIA şi ministerul Apărării, absenţa lui Tenet înclină şi mai mult balanţa în favoarea lui Stephen Cambone », informaţie pe care ziaristul o crdea opinia « mai multor membri ai Congresului ». (*New York Times*, 5 iunie 2004).

În contextul catastrofal al îndepărtării lui Tenet, semnele degradării mintale a Preşedintelui deveniră tot mai evidente. Beţiv merituos şi consacrat, alcoolic inveterat, dar înţărcat, Bush devenise imaginea unei Americi ce nu se mai putea privi în oglindă fără să-şi dea palme. În *Capitol Hill Blue*, Doug Thompson scrie următoarele : « Comportamentul tot mai imprevizibil şi variaţiile de umor ale Preşedintelui George W. Bush sunt subiectul preferat al zvonurilor care circulă în aripa de vest a Casei Albe. Unele persoane şi-au exprimat în privat neliniştea crescândă cu privire la starea mintală a şefului. În cadrul reuniunilor cu asistenţii şi înalţii funcţionari ai administraţiei, Preşedintele pronunţă dintr-o suflare citate din *Biblie* şi alte sfinte obscenităţi contra mediilor de dez(informare) sau a membrilor Partidului democrat, trataţi de "inamici ai Statului'...». Potrivit asistenţilor săi, îndepărtarea brutală, de miercuri seară, a lui George Tenet, dă o idee despre modul său de lucru. «Tenet a vrut să demisioneze cu un an în urmă, dar preşedintele l-a făcut să renunţe şi nu a mai vrut să audă de asta », declară un asistent. « Ar fi fost un bun moment pentru schimbări, nu în mijlocul unei campanii electorale. Când directorul [Tenet] l-a criticat pe preşedinte, la reuniunea de miercuri seara, acesta l-a întrerupt spunând : "Ajunge George. Nu suport trădarea. Vreau demisia ta. O vreau imediat"». Tenet a fost autorizat să demisioneze « de bună voie », iar Bush a informat joi dimineaţa întregul său personal în stare de şoc. Unul dintre asistenţi a raportat că Preşedintele şi-a justificat decizia spunând că fusese « voia lui Dumnezeu ». (Capitol Hill Blue, 4 iun. 2004). Poate că ocupantul Casei Albe ar trebui să îşi examineze tiroida, să caute o mânăstire…

XVI. 9. TENDINTE OPUSE ?

În vara lui 2004, situaţia terorismului în sânul Statelor Unite era nesigură. Bush, Cheney, Rumsfeld, Wolfowitz, Ashcroft, Ridge şi *gestapiştii* neo-conservatori (cum îi numeşte Colin Powell) erau printre personalităţile ce ar fi profitat de eventualele noi atentate, despre care se vorbea mult. Printre cele mai sofisticate instrumente ale dictaturii acestora se găsea Agenţia federală de gestiune a crizelor (FEMA), Departamentul de Securitate internă al lui Ridge, ministerul Justiţiei şi FBI. Militarii, mai ales armata de uscat, îşi pierduseră iluziile privind războaiele preventive a semănătorilor de războaie, Bush-Cheney. Militarii suportau cu dificultate că politicienii se servesc de ei pentru a scuza atrocităţile democraţilor mondiali de la Abou Ghraib, în care, mai de aproape sau mai de departe erau implicaţi toţi aliaţii, slugoii şi mercenarii Anglo-Americanilor, inclusiv Francezii, Spaniolii şi ceilalţi iubitori de dolari şi băutori de sânge din fostele State comuniste, căpătuite în NATO. Bineînţeles, indiferent de Statul din care proveneau, mercenarii şi slugoii Anglo-Americanilor ucideau, batjocorau şi umileau patrioţii Afgani, Irakieni sau Sârbi, sub ordinele agenţiilor CIA, DIA, sau ale mercenarilor sub-tretanţi gaşca Cheney.

Câţiva generali au înţeles că o lovitură de Stat comisă ca urmare a unui act terorist şi care ar fi consolidat, pentru o vreme, clica la putere (fără sancţiunile sistemului de greutăţi şi contra-greutăţi) ar fi arătat clar ca bună ziua la ce serveşte armata într-o democraţie oligarhică: plătiţi mai bine sau mai rău, militarii nu sunt altceva decât carnea de tun şi măcelari sau ucigaşi într-un masacru mai rău chiar decât cel din Irak. Pe de altă parte, era şi este clar că regimul politic de după războaiele din Serbia, Afganistan, Irak, Siria, Iran, Coreea de Nord şi Cuba nu va putea evita să se măsoare în final cu China şi/sau Rusia. Rămânea de văzut dacă această priză de conştiinţă va fi suficientă pentru a-i determina pe militarii americani să împiedice această lovitură de Stat. Aceleaşi idei frământau şi minţile celor din Departamentul de Stat, căci lumea de după lovitura de Stat plănuită nu ar mai fi avut nicio nevoie de diplomaţi, de vorbă lungă. Oricât ar fi de greu de crezut, Congresul american însuşi a lucrat în sensul propriei sale lichidări, tăindu-şi craca de sub fund cu o lege ordonând alegeri imediate pentru înlocuirea deputaţilor decedaţi, care fu adoptată de Camera Reprezentanţilor.

Sidney Blumenthal, fostul consilier al administraţiei Clinton, ce lucra pentru *Salon.com*, scrise un articol pentru *Guardian*, despre modul în care corpul ofiţerilor americani se răsculase contra ministrului Apărării, Donald Rumsfeld. Acest articol era intitulat « Lovitura de

Stat militară americană ». Generalul în retragere William Odom, fost director NSA, principalul centru de spionaj electronic, trecut între timp la Institutul Hudson, era citat pe larg : « Interesul nostru nu ne-a cerut niciodatră invadarea Irakului. Diversiunea aceasta ne îndepărtează de războiul contra terorismului. Justificarea războiului din Irak, povestea cu armele de nimicire în masă este o minciună. Armata de uscat a Statelor Unite este supra-solicitată iar şansele stabilirii unei democraţii sunt nule. Legitimitatea politică irakiană presupune izgonirea noastră. Într-o astfel de situaţie, înţelepciunea militară impune să ne retragem. Nu ne putem permite stupiditatea unui eşec. Problema constă în a găsi o modalitate convenabilă de a ieşi basma curată din viesparul afgano-irakian. Pledez în favoarea unei decizii strategice ». Un alt militar declară lui Blumenthal că Rumsfeld era « detestat » şi că « dacă exista cumva vreun sentiment în sânul armatei, acesta era susţinerea trupelor şi revocarea lui Rumsfeld ». Blumenthal evocă apoi eseul locotenent-colonelului Charles Dunlop, pentru care generalul Colin Powell îl premiase în 1992. Eseul se intitula « Originile loviturii de Stat militare americane, din 2012 ». A fost vorba de o atenţionare prin intermediul unei descrieri în care, datorită slăbiciunilor guvernului civil, militarii americani sunt obligaţi recurgă la o lovitură de Stat. (*Guardian*, 13 mai 2004). Zinni şi Hoar, foşti comandanţi CENTCOM, publicară şi ei pamflete contra politicii Rumsfeld-Wolfowitz. Având în vedere ura militarilor faţă de administraţie, în orice altă ţară lovitura de Stat ar fi avut deja loc.

Ashcroft afirmase că după atentatul de la Madrid, un purtător de cuvânt al-Qaida ar fi anunţat că « 90% dintre măsurile în vederea unui atac al Statelor Unite sunt deja încheiate ». Michael Isikoff şi Mark Hosenball, care au scris despre terorism în *Newsweek*, au arătat însă că « declaraţia lui Ashcroft nu se bazează decât pe scrisoarea trimisă unui ziar arab din Londra, imediat după atentatul de la Madrid, în care se spune că un atac important contra Statelor Unite este gata «în proporţie de 90% ». Autenticitatea acestei scrisori a fost însă contestată de anumiţi funcţionari americani. (*Newsweek web exclusive*, 26 mai 2004).

XVI. 10. TEROARE IN PLIN CONGRESUL STATELOR UNITE

La 9 iunie 2004, Capitoliul, Congresul şi Curtea supremă fură evacuate în panică, după un comunicat poliţienesc spunând că un avion fără transpondeur se apropie de Washington. S-a dovedit că era vorba de avionul guvernatorului din Kentucky, Ernie Fletcher, care venea la funeraliile fostului Preşedinte Reagan. Autorităţile au profitat de ocazie pentru a teroriza Congresul într-un fel fără precedent. Fotografii, agenţii secreţi şi membrii unui cor militar îşi încheiau

pregătirile pentru ceremonia din Rotondă când poliţaii Capitoliului îşi făcură apariţia urlând ca apucaţii: « Evacuarea ! Evacuarea imediată ! Părăsiţi totul ! Imediat !». Deputaţii, senatorii întreg personalul o şterseră scurt, în vreme ce poliţaii continuau să urle : « Acesta nu este un exerciţiu ! ». Unii deputaţi îşi părăsiră documentele şi computerele portabile, cucoanele politiciene fură nevoite să zvârle cât colo pantofii cu tocuri. Amy Call, purtătorul de cuvânt al lui Bill Frist, liderul majorităţii din Senat, declară că poliţiştii îi îndemnau să « fugă şi să părăsească zona Capitoliului », din cauza sosirii iminente a unui avion. În stradă, alţi poliţai agitaţi urlau aceleaşi ordine : « Avansaţi. Avansaţi înainte!... », « Doamnelor şi Domnilor, fugiţi dacă vreţi să trăiţi. E un ordin !». « Nu vă opriţi ! Fugiţi ! Şterge-ţi putina ! », strigau poliţaii municipali din Washington. Avioane de luptă F-16 şi elicoptere Black Hawk fură trimise pentru interceptarea avionului rătăcit, un bimotor cu turbo-propulsie. Mai târziu, un purtător de cuvânt al Securităţii interne arătă că transpondorul avionului, destinat să semnaleze identitatea aparatului şi a zborului, fusese scos din priză. (*Washington Post*, 10 iun. 2004).

Ziua Independenţei (4 iulie) fu marcată de toată presa scrisă americană printr-o propagandă teroristă de nivel isteric. Se spune că în acest fel s-a asigurat vânzarea cărţii *Imperial Hubris*, pe punctul de a fi publicată de Brassey's şi atribuită lui Anonim, agent activ CIA al cărui nume adevărat era Michael Scheuer. Anonim fusese primul şef al secţiei ben Laden din cadrul CIA, la mijlocul anilor 1990, ceea ce nu inspira încredere. Încurajată de David Ensor de la CNN şi de alţii, publicitatea isterică a acestei cărţi se baza pe certitudinea unui atac ABC iminent contra Statelor Unite. *New York Times* din 23 iunie sublinia că Anonim « era sigur că al-Qaida va lovi din nou Statele Unite, că va fi un dezastru mai mare decât cel din 11 Septembrie 2001, putând implica arme de nimicire în masă ». Anonim îl tămâia fără ruşine pe ben Laden, spunând că rezultatele lui extraordinare se datorau credinţei lui profunde şi nelimitate în Dumnezeu. Pe linia lui Richard Clarke, Anonim era foarte critic la adresa lui Bush, care ar fi lăsat baltă lupta mondială contra al-Qaidei : « Ben Laden nu putea spera ceva mai bun decât invazia din Irak », scrie Anonim, pentru care Bush era Preşedintele ideal pentru al-Qaida.

Ca şi Clarke, cartea lui Anonim confirma că cercurile conducătoare recunoşteau tot mai pe faţă că aventura din Irak devenise un dezastru irecuperabil, preocuparea lor principală fiind prelungirea regimului mafiei oligarhice după catastrofa irakiană. În acest scop, mafia guvernanţilor americani l-ar fi lăsat pe Bush în plata Domnului, compromis atât de incompetenţa lui crasă, cât şi de ideologia neo-conservatoare discreditată. Clarke şi Anonim făceau însă parte dintre cei care sperau un ciolan şi mai mare, pentru ei personal, în caz că legea marţială va fi

proclamată. Intreprinderea Clarke-Anonim viza prelungirea şi consolidarea falsului terorism de inspiraţie al-Qaida, mijloc indispensabil de control al societăţii speriate, isterizate, manipulate. Ei ar fi tolerat cu plăcere un nou val de terorism ABC/ABM, pentru a fi siguri că teroarea va rămâne în vigoare, acesta fiind singurul mijloc de menţinere a sistemului politic mafiot din Statele Unite.

Cartea *Osama's Revenge* a fost şi mai explicită. La 28 iunie 2004, Fox News difuzase o publicitate în favoarea autorului ei, Paul L. Williams, « fost consultant FBI ». După Williams, Oussama ben Laden avea douăzeci de bombe nucleare portabile, de fabricaţie sovietică, iar aceste arme erau deja pe pământ american. Williams estima că efectivele al-Qaida din Statele Unite se cifrează la 5000 de agenţi adormiţi şi nu tocmai, toţi fiind gata de acţiune. De asemenea, Williams afirma că Tenet îl prevenise pe Bush, încă din 2001, că New York era o ţintă nucleară, lucru ce nu a fost comunicat primarului Giuliani.

Pentru a bate fără încetare toba teroarei, Casa Albă trimitea regulat telecopii şi alte materiale trupelor sale de saltimbanci *talk-shows*, animatori de emisiuni incandescente pe subiecte apocaliptice, alarmiste, teroristo-fantastice. La 24 iunie, orele 14^{25}, pe Fox News, «specialistul în terorism şi securitate » Hervey Kushner confirmă că este sigur că al-Qaida va ataca Statele Unite, pe timpul verii. La 30 iunie, orele 14^{55}, colonelul Oliver North (suplinitorul animatorului neo-fascist *talk-shows* Rush Limbaugh, plecat în vacanţă), anunţă că învăţătura de tras după lecţia de la Madrid este că un mare atentat terorist va avea loc absolut sigur, în Statele Unite, înainte de alegerile din noiembrie 2004.

XVI. 11. AMÂNAREA ALEGERILOR

Regimul Bush abordă în mod deschis chestiunea amânării alegerilor prezidenţiale din noiembrie, ceea ce nu se petrecuse nici pe timpul războiului civil (1864), nici pe timpul celui de al II-lea Război mondial, în 1944. După *Newsweek*, DeForest Soaries, preşedintele comisiei de asistenţă a alegerilor, ar fi cerut lui Ridge să incite Congresul a adopta o lege dând guvernului puterea de a modifica sau anula calendarul alegerilor federale. Soaries sublinia că oraşul New York suspendase alegerile primare din ziua de 11 Septembrie, dar că guvernul federal nu are această putere. Culmea ironiei, comisia de asistenţă a alegerilor era o instituţie nouă, creată după falimentul electoral din anul 2000. Dezorientaţi oarecum, liberalii de stânga publicară în *The Nation* parodia unui viitor discurs al preşedintelui Bush, anunţând că alegerile nu vor mai avea loc.

Inspirat de Bush, acest prim val de propagandă în favoarea anulării alegerilor atinse apogeul la jumătatea lui Iulie 2004. Ideologul neo-conservator Norman Ornstein, de la American Enterprise Institute,

propuse crearea unui soviet de salvare publică, compus din ştăbărimea, comisarii, şi politrucii unşi cu toate alifiile mafiote ale oligarhiei, a cărei misiune ar fi constat în amânarea alegerilor. Iată ce scria Ornstein:

> Congresul ar trebui să adopte o lege pentru crearea unei comisii elitiste căreia să îi delege puterea sa de a lua decizii privind amânarea alegerilor prezidenţiale sau legislative, în urma unui atentat terorist sau a unei catastrofe naturale de mare anvergură. Această comisie sau consiliu ar trebui să cuprindă personalităţi integre şi de elită, fără de pată, inclusiv persoane cu experienţă în conducerea alegerilor. Din partea sectorului public, ne-am putea gândi la vechi senatori ca Warren Rudman sau Alan Simpson, foşti deputaţi precum Tom Foley, Lee Hamilton, Bob Walker ou John Brademas, foşti membri ai guvernului ca Lynn Martin şi Donna Shalala, şefi de intreprinderi, responsabili sindicali, personalităţi din lumea învăţământului, oameni cu reputaţie, profil public şi origine sănătoasă… Consiliul sau sfatul acesta popular nu ar intra în vigoare decât în cazul unei catastrofe ce ar declanşa necesitatea luării unei astfel de hotărîri, fiind supus unui set de reguli specifice garantând că decizia de amânare totală sau parţială a unor alegeri nu va fi luată decât în ultimă instanţă. O astfel de decizie ar putea fi luată printr-un larg consens, cu o majoritate de două treimi. (*Washington Post*, 16 iulie 2004).

Cu arida banalitate a oricărui veritabil neo-conservator, Ornstein trecea cu graţie peste faptul, de care, fără îndoială era conştient, că acest sfat sau consiliu nu foarte popular ar fi devenit, de fapt, instrumentul autorităţii supreme ce va guverna Statele Unite. Propunerea lui Ornstein echivala cu ocolirea Constituţiei şi acordarea unei puteri dictatoriale politicarzilor şi politrucilor compromişi, vinovaţi de toate dificultăţile ţării, prin simplă omitere, dar şi prin comitere.

Pe măsură ce campania prezidenţială avansa, Bush manifestă voinţa cinică de a utiliza ameninţarea cu atentatele şi demagogia terorii, făcând din acestea platformă politică. În zilele de după anunţarea candidaturii senatorului Edwards, la postul de vice-preşedinte, alături de Kerry, lugubrul şi greoiul Tom Ridge, de la Securitatea internă, organiză o conferinţă de presă pentru a anunţa o nouă ameninţare, la fel de imprecisă ca celelalte, pe care el pretindea că o vede la orizont. În mod evident. Tom Ridge preluase ministerul Fricii din mâinile lui Ashcroft, prea detestat, compromis şi discreditat pentru a mai putea fi eficace. Logorea teroristă a lui Ridge era destinată să taie avântul senatorului Edwards. Câţiva democraţi îşi exprimară nemulţumirea mormăind a pagubă.

Convenţia naţională democrată s-a încheiat la Boston, joi 29 iulie, sondajele arătând un uşor progres, de cinci puncte, pentru Kerry. Trei zile mai târziu, duminică, 1 august, Ridge reluă litania ameninţărilor teroriste ce ar fi vizat, după el, Bursa din New York, FMI-ul, Banca mondială de la Washington, Citybank din Manhattan, etc. Cu candoarea lui atât de agreabilă, Howard Dean a denunţat motivaţia poli-

tică a acestui nou val de demagogie bushistă. La actualităţile de seară din aceeaşi zi, Dean se declară « preocupat, pentru că, îndată ce este în dificultate, pe o problemă sau alta, Preşedintele Bush scoate tromful terorismului. Întreaga sa campanie se rezumă la ideea : "Numai eu pot să vă protejez. Pentru momentele dificile, ce vor veni, trebuie să mă susţineţi"».

Prin această declaraţie, Dean confirmă şi sublinie meritul său istoric de a fi singurul om politic american ce contestă logorea moralizatoare dictată de terorismul birocratic, de cabinet. Cineva trebuie să tragă apa. Imediat însă, el a fost criticat, inclusiv de democratul neoconservator Joe Lieberman, nu foarte monoteist ci călare pe terorism, mai curând adept al zeilor fricii şi terorii, Deimos şi Phobos, locotenenţii lui Ares, zeul războiului. « Un adevărat scandal ! », strigă Lieberman apropo de ceva evident. În acelaşi sens se pronunţă şi Mitch McConnell, senator republican de Kentucky, responsabil cu disciplina în sânul majorităţii din Senat şi neîntrecut apostol al practicilor electorale venale. Cele spuse de Dean « constituie opinia cea mai cinică », gemu McConnell, iar «Preşedintele, deşi candidat la propria sa realegere, este totuşi preşedinte…». Dean persistă, spunând că nu el politizează ameninţarea teroristă, ci preşedintele Bush. « Când argumentul vostru electoral constă în a speria populaţia, asta se cheamă politică. Preşedintele a decis introducerea politicii în campania anti-teroristă. A fost alegerea lui. De acum, va trebui să suporte consecinţele acestei alegeri ».

Foarte curând s-a aflat că pretrinsa informaţie urgentă şi de ultimă oră, ce provocase furtuna din paharele cu apă de la Casa Albă, avea nu mai puţin de patru ani, că fusese descoperită într-un computer din Pakistan. În aceste condiţii, cum să nu te gândeşti la utilizarea hârtiilor din coşul de gunoi, a articolelor din *Reader's Digest* de către Primul ministru englez Blair, cum să nu te gândeşti la dosarele « secrete » descoperite de unii în scorburile copacilor, la alte şi alte idei, care mai de care mai fanteziste. Foarte oportun, *Washington Post* publică punerea la punct a unui înalt funcţionar al poliţiei : « Nimic nou la ora actuală. Cum şi de ce am ajuns în acest stadiu ? Nu ştiu nimic ». (*Washington Post*, 3 aug. 2004). Foarte curând s-a descoperit însă că proprietarul computerului pakistanez era funcţionarul anti-terorist Muhammad Naeem Noor Khan, unul dintre cei mai avizaţi pakistanezi în materie. Când Statele Unite au făcut public acest detaliu, poliţia a trebuit să pună o cruce pe dosarele multor anchete în curs, inclusiv la Londra. Acest aspect al controversei a fost însă ocultat, iar mafia pucistă şi-a oblojit şi salvat cârtiţele cuibărite care pe unde, mândrindu-se cu importanta ei victorie în materie de relaţii publice.

La 12 august, Kerry şi-a luat inima în dinţi, îndrăznind să-l acuze pe Bush de a fi pierdut timpul copilăreşte, la şcoala Booker, ascultând

povestea « Micuţei ieduţe », în vreme ce mii şi mii de cetăţeni erau asasinaţi în plin New York. Două zile mai târziu, Bush răspunse că în timpul petrecut cu copiii s-a gândit la ce este de făcut, lăsând să se înţeleagă că nu contează ce anume a făcut în primele minute. Singurul lucru important, după el « a fost dacă am înţeles sau nu despre ce este vorba, care sunt riscurile… Atunci am decis că vom face tot ce stă în puterea noastră pentru a judeca vinovaţii şi a proteja poporul american ». Pe CNN, în emisiunea lui Larry King, Bush a adăugat : « Uşor de vorbit şi de interpretat după », după război… Lucrul cel mai important este că « am înţeles că suntem în război », că trebuie mobilizată întreaga naţiune. (*Washington Post*, 13 aug. 2004). Este însă clar : Bush a pierdut cel puţin 15 minute după lovitura turnului nord WTC, şi încă şapte după turnul sud WTC. În acest timp, el ar fi putut ordona mobilizarea apărării aeriene, ar fi putut lansa patrulele de luptă deasupra Capitoliului şi a Pentagonului, ar fi putut scurcircuta cohortele de birocraţi somnolenţi, printre care se învârt cârtiţele permanent active. Înainte de 11 Septembrie, Preşedintele Bush îşi petrecuse o mare parte din timp în vacanţe şi plăceri sportive sau de altă natură. Apoi, cu ocazia Convenţiei naţionale republicane, de la sfârşitul lui august şi începutul lui septembrie, pur şi simplu şi-a atribuit acte de bravură, isprăvi vitejeşti şi fapte de arme despre care nimeni nu ştie nimic.

XVI. 12. LARRY FRANKLIN, MOSSADUL SI IRANUL

La începutul lui august, atenţia publică uită terorismul şi legea marţială, concentrându-se pe un nou conflict posibil, de data asta cu Iranul. Desigur, războiul şi terorismul sunt şi au fost totdeauna indisociabile. La 27 august 2004, CBS News revelă existenţa unei cârtiţe israeliene la Pentagon, care ar fi transmis secrete americane ambasadei Israelului, prin intermediul Consiliului american de afaceri publice israeliene (AIPAC), un puternic vector în ceea ce ne-am obişnuit să numim lobby sionist. Larry Franklin, un funcţionar de nivel mediu din clica Wolfowitz-Feith-Luti-Shulsky, din Pentagon, a fost anchetat de către FBI. Întrebările ce i s-au pus se învârteau în jurul clanului neoconservator Wolfowitz, Feith, Perle, dar şi David Wurmser, specialist în chestiuni iraniene, ce lucra pentru Cheney. Miezul întregii anchete poate fi exprimat în câteva cuvinte: « Credeţi că anumite persoane spionează în favoarea Israelului şi transmit acestuia informaţii secrete ?». (*Washington Pos*t, 4 sept. 2004).

Acelaşi Larry Franklin era citat în Comunicatul meu de presă, din 6 iunie 2004 : « Apărătorii compromişi ai lui Bush pregătesc, sub o falsă identitate, alte false atacuri teroriste, ce ar putea depăşii amploarea celor din 11/9 ». Scriam că Franklin era veriga slabă a mafiei neo-

conservatoare, care nu mai poate da înapoi, văzându-se obligată să îşi prelungească isteria în Iran, de exemplu, pentru a masca eşecul din Irak. Ameninţarea unui nou val de terorism fabricat, « îndreptat contra noastră înşine », foarte probabil de dimensiune ABC, făcea parte din pregătirea acestui război lărgit. Lucrurile păreau să se aranjeze pe logica unei « surprize de octombrie », una suficient de puternică pentru un şoc în crescendo, după 11 Septembrie.

Pentru a înţelege ancheta asupra cărţiţei israeliene, cea mai bună ipoteză de lucru era că mafia neo-conservatoare din Pentagon era pe punctul de a reuşi să antreneze Statele Unite într-un război contra Iranului. Afacerea ar fi luat forma unui bombardament preventiv israelian şi/sau american, asupra instalaţiilor nucleare iraniene, combinat eventual cu un atac terorist cu ADM, în Statele Unite, pe care mediile de (dez)informare l-ar fi atribuit imediat Iranului.

Orice forţe s-ar fi aflat în spatele incriminării lui Franklin, logica ne spune că scopul acestora viza dejucarea pregătirilor atacului surpriză contra Iranului, pe care mafia neo-conservatoare îl anunţa de mai multe săptămâni. Foarte probabil, ancheta contra lui Franklin implica curente militare ce nu aveau de gând să se lase tocate mărunt în Iran şi nu erau entuziasmate de perspectiva dictaturii fasciste neo-conservatoare. Mai întâi, trebuiau puşi cu botul pe labe oameni ca Rumsfeld, Wolfowitz, Feith, Bolton, Rice, Abrams, dar şi scribălăii, făcătorii şi semănătorii de minciuni din PRT, inclusiv grupurile de reflecţie respective. Deşi pozitivă, decârtizarea lui Franklin nu era decisivă, mafia neo-conservatoare fiind permanent în măsură să declaşeze războiul, mai ales cu ajutorul lui Sharon. Statele Unite nu erau departe de un război cu Iran, dar în acelaşi timp intrau într-o perioadă de pericol terorist fabricat şi crescând, astfel conceput încât să se garanteze câştigul alagerilor din noiembrie, eventual anularea lor, pentru instalarea la putere a mafiei pe o durată indeterminată.

XVI. 13. IRAN : SURPRIZA DIN OCTOMBRIE IN SEPTEMBRIE ?

La 19 august, Martin Sieff, de la UPI, lansă o punere în gardă : «Uitaţi surpriza din octombrie, una mult mai gravă poate veni în septembrie : războiul total cu Iranul ar putea fi mult mai apropiat decât o crede publicul ». Sieff cita ministrul iranian al Apărării, Ali Shamkhani, care avertizase pe faţă, cu o zi înainte : dacă şefii şi comandanţii militari iranieni ajung la concluzia sigură că Statele Unite vor ataca Iranul, pentru a distruge instalaţiile sale nucleare de la Bushehr, sau pentru a răsturna guvernul islamo-teocratic, ei nu vor rămâne pasivi, aşteptând ca Americanii să lovească primii, cum a făcut vecinul irakian, Preşedintele Saddam, în martie 2003, ci vor lovi ei,

mai întâi. « Nu vom sta cu braţele încrucişate, aşteptând să fim loviţi de alţii », spusese Shamkhani televiziunii al-Jazira, adăugând că «Anumiţi comandanţi iranieni sunt convinşi că Americanii nu au monopolul operaţiunilor preventive de care vorbesc ». De atunci, frontiera irano-irakiană deveni punctul de combustie, în aşteptarea aprinderii sau confruntării explozive, în mijlocul neîncetatei agitaţii războinice a neo-conservatorilor. Ceva mai devreme, în august 2004, generalul iranian Yahya Rahim Safavi, comandant al Gardienilor revoluţiei iraniene, declarase : « Dacă Israel va îndrăzni să lovească instalaţiile noastre nucleare, îi vom bombarda, pisa şi pulveriza cum sfărâmi căpăţâna cu ciocanul pneumatic » – cuvinte de răspuns la ameninţările repetate ale ministrului israelian al Apărării, Shaul Mofaz, ce afirmase că forţele sale erau gata să ia « măsurile necesare » pentru eliminarea capacităţilor iraniene, aluzie indirectă la distrugerea de către Israel a reactorului irakian Osirak (1981). (*Washington Post*, 30 aug. 2004).

În ajun, sub-secretarul de Stat neo-conservator la Controlul armamentului şi securitate internaţională, John Bolton, perora la Institutul Hudson, din Washington, că imperativul momentului este programul nuclear iranian, ce trebuie adus în faţa Consiliului de securitate al Naţiunilor Unite. « Altfel, cei ce vor proliferarea acestor arme ar putea crede că programele nucleare secrete nu antrenează nicio consecinţă. (…) Nu putem lăsa Iranul, principalul sponsor al terorismului internaţional, să dobândească arme nucleare şi mijloacele de a le utiliza în Europa, o parte din Asia centrală, Orientul-Apropiat şi chiar mai departe ». Concluzia lui John Bolton era că : « fără o intervenţie serioasă, concretă şi imediată a comunităţii internaţionale, Iranul va fi pe cale să facă toate acestea ».

Comentarii la fel de ameninţătoare a făcut şi Condoleezza Rice, în Consiliul de Securitate naţională al lui Bush. Conform unor surse bine informate, Cheney i-ar fi spus lui Rice să discute cu Sharon, în ultima săptămână din august 2004. Conducătorul israelian află astfel că Statele Unite intenţioează să atace Iranul, în care scop i se sugera să amâne retragerea din banda Gaza şi să se ocupe de « ameninţarea iraniană ». La 19 august, William Luti, alt mafiot neo-conservator din Pentagon, declară într-o teleconferinţă a asistenţilor deputaţilor din ambele partide, că cel puţin cinci sau şase ţări din lume prezentau caracteristici pe care « niciun conducător responsabil nu le poate tolera ». Luti părea să sugereze că faimoasa axă bushistă a Răului trebuie extinsă la alte ţări, ce ar putea fi bombardate în mod preventiv (*Time*, 13 sept. 2004).

Opinia publică iraniană fu şocată de articolul delirant al lui Charles Krauthammer, în numărul din 23 iulie al lui *Washington Post*. « Mult aşteptata revoluţie [din Iran] întârzie să vină, ceea ce face bombarda-

mentele preventive tot mai urgente. Dacă nu facem nimic, un regim fanatic şi terorist, dedicat pe faţă distrugerii "marelui Satana", va avea arme nucleare şi rachetele necesare pentru a le transporta. Ceea ce near putea feri de această eventualitate, este fie o revoluţie, fie un bombardament preventiv ». Observatorii iranieni compară aceste iresponsabilităţi verbale cu propaganda americană care a precedat invadarea Irakului.

Puţin doritor să lase aceste amabilităţi fără de răspuns, imediat după publicarea Raportului Comisiei 11 Septembrie, Iranienii atacară Mitul 11 Septembrie, aspect foarte sensibil pentru regimul american. *Teheran Times* trata acest raport de « maşină de spălat creiere », afirmând că CIA, FBI şi întreaga armată americană acţionaseră « de bună credinţă ». Articolul spunea limpede că Raportul comisiei « a exclus aprioric cea mai importantă chestiune ridicată de evenimentele din 11 Septembrie 2001 : agenţiile guvernamentale americane au permis în mod deliberat, da sau nu, sau au ajutat în mod activ, da sau nu, executarea ororilor cunoscute, pentru a furniza administraţiei Bush pretextul necesar aplicării programului de războaie imperialiste în Asia centrală şi Orientul-Apropiat, ca şi enorma concentrare de forţe de represiune poliţienească la domiciliu ?». *Teheran Times* sublinia refuzul *Raportului* de a cita nume proprii şi punea pe faţă întrebarea, foarte jenantă, pe care o pune lumea întreagă : « Militanţii şi activiştii al-Qaida, mai ales şefii şi organizatorii deturnărilor sinucigaşe au fost, într-o perioadă trecută sau alta, pionii sau agenţii serviciilor secrete ale Statelor Unite ?». În acest context, *Teheran Times* menţiona că originile al-Qaidei urcă până la războiul partizanilor afgani contra Sovieticilor, în cadrul căruia rolul central şi capital al serviciilor secrete americane este bine cunoscut. Articolul se încheia cu precizarea : « Khalid Sheikh Mohammed, despre care se spune că ar fi creierul atentatelor din 11 Septembrie, este de mult asociat cu Abdul Rassoul Sayyaf, şeful Alianţei de Nord din Afganistan şi aliat al Preşedintelui afgan Hamid Karzai, susţinut de către Statele Unite ». (*Teheran Times*, 27 iulie 2004).

XVI. 14. FORTELE AMERICANE DIN IRAK : OSTATECE ALE IRANULUI SAU ALE LUI SHARON ?

Cei mai competenţi comandanţii militari americani se tem de un război contra Iranului. Această ţară este de patru ori mai mare decât Irak, de trei ori mai bine populată şi se bucură de un cu totul alt relief. În plus, infrastructurile iraniene nu au fost distruse în timpul războiului din Kuweit, ca cele din Irak, iar Iranul nu a suferit handicapul celor 13 ani de embargo total din partea ONU, inclusiv în ce priveşte hrana şi medicamentele. Forţele militare iraniene sunt intacte. În caz de război, Iranul va utiliza toate mijloacele de care dispune, de la

atacul cu rachete balistice asupra bazelor americane şi ale Israelului, până la războiul de partizani, astfel încât, foarte rapid, situaţia forţelor americane din Irak ar putea deveni critică. Shamkhani a făcut deja o aluzie în acest sens : « Prezenţa militară americană nu va fi un element de forţă, pe cheltuiala noastră. Dimpotrivă, aceşti invadatori detestaţi şi nechemaţi ar putea deveni ostatecii noştri ». În realitate, armata americană din Irak este mai curând ostateca lui Sharon, care o poate antrena oricând într-un război contra Iranului.

Cu titlu analogic, putem compara războiul de astăzi din Irak, cu primele luni ale războiului din Coreea, între iunie şi noiembrie 1950. Provocând Iranul să susţină un război de partizani, să trimită voluntari în Irak şi în alte zone americane sensibile, altfel spus provocând Iranul la un adevărat război, mafia neo-conservatoare americană se expune la o repetare a intervenţiei chinezeşti şi la o retragere dezastruoasă dincoace de Yalou, la sud de Seul, care rămâne cea mai lungă şi umilitoare retragere din istoria militară a Statelor Unite. După cum intrarea Chinei în conflictul corean, la sfârşitul lui noiembrie 1950, a schimat radical datele războiului respectiv, pe care l-a extins, intrarea Iranienilor în războiul americano-irakian ar avea consecinţe incalculabile. Conflictul ar evolua foarte rapid fie în sensul utilizării pe scară largă a armelor atomice, fie în acela al unei înfrângeri sigure a actualei armate americane de uscat, ce nu depăşeşte zece divizii. Războiul contra Iranului ar însemna, încă de la început, recrutarea de noi soldaţi. Pe de altă parte, blocarea strâmtorii Ormuz, cu noile rachete anti-navale iraniene, ar crea grave probleme de alimentaţie generală, nu numai în materie de petrol. Deja umflate până peste poate, structurile speculante actuale nu ar putea supravieţui conflictului militar.

XVI. 15. UN NOU PAS CATRE CEL DE AL III-LEA RAZBOI MONDIAL

Utilizuarea de către Americani a armelor nucleare contra Iranului, prezintă aspecte deosebit de periculoase. Iranul este un vecin şi un partener comercial important al Federaţiei Ruse, care îl ajută în cadrul programului său de reactoare nucleare. Raidurile de bombardament israelo-americane contra Iranului s-ar putea solda cu uciderea unor Ruşi care lucrează în Iran, ceea ce ar obliga guvernul rus să fixeze anumite limite aventurii militare respective. Nimeni nu crede că Rusia va rămâne cu braţele încrucişate în faţa invaziei americano-jidoveşti care, după ocuparea fostelor republici sovietice din Asia Centrală, s-ar apropia tot mai mult de graniţele ei actuale. Cu alte cuvinte, un atac american contra Iranului riscă să provoace un al III-lea Război mondial, făcând explicit ceea ce era doar implicit în cadrul invaziei din Irak. Proiectul mafiei neo-conservatoare americane, de război contra

Iranului este punctul culminant al demenţei războinice actuale. Odată în plus, acest lucru arată că mafia neo-conservatoare americană trebuie trimisă la plimbare.

XVI. 16. RUSII DEZVALUIE ROLUL TERORIST AL ANGLO-AMERICANILOR DUPA MASACRUL DE LA ŞCOALA DIN BESLAN

La începutul lui septembrie 2004 a avut loc un atentat la şcoala din Beslan, în Osetia de Nord, care face parte din Federaţia Rusă. Rezolvarea acestui atentat s-a soldat cu peste 300 de morţi, dintre care aproximativ 150 de copii. La 6 septembrie, Preşedintele rus Vladimir Putin făcu unele observaţii la adresa presei occidentale, arătând rolul cheie jucat de Statele Unite şi Anglia în susţinerea terorismului cecen. Oricare ar fi fost rolul lui în evenimentele anterioare din Cecenia, după atentatul de la Beslan, Preşedintele Putin pune la îndoială legitimitatea pretinsului « război anti-terorist » anglo-american, denunţând ipocrizia regimului Bush ce psalmodiază zi şi noapte că nu face nicio distincţie între terorişti şi cei ce îi ocrotesc sau le acordă azil. Efectiv, a spuns el, în chiar acest moment, Washington şi Londra adăpostesc Ceceni implicaţi în terorism. În ajunul celei de a treia aniversări a evenimentelor din 11/9, reacţia lui Putin la evenimentele din Cecenia a fost o grea încercare pentru « religia 11 Septembrie », punând-o pe calea demascării, a distrugerii. Demagogia lui Bush şi Blair era astfel demascată de şeful de Stat al unei alte puteri, membră permanentă în Consiliul de Securitate al Naţiunilor Unite.

Pe 6 septembrie, în staţiunea de la Ogarevo, lângă Moscova, Putin vorbi vreme de trei ore şi jumătate în faţa câtorva zeci de corespondenţi occidentali şi de experţi ruşi. Majoritatea ziariştilor americani nu au suflat o vorbă despre cele spuse de Preşedintele Rusiei. Fost ofiţer KGB, Putin cunoştea chestiunea teroristă şi ştia despre ce vorbeşte când a spus că masacrul de la şcoala din Beslan arată că « anumite medii politice occidentale doresc să îngenuncheze Rusia exact cum Romanii voiau să distrugă Cartagina ». Nemulţumiţi cu victoria asupra Uniunii Sovietice, la sfârşitul Războiului rece, Anglo-Americanii doresc să treacă la distrugerea şi dezmembrarea totală a Rusiei, adică la un fel de pace cartagineză, ca aceea pe care Romanii au impus-o la sfârşitul Războaielor Punice (146, î. e. n.), vărsând sare pe pământul cetăţii învinse, pentru ca nimic să nu mai crească acolo (*Le Monde*, 8 sept. 2004). Între politica Rusiei în Cecenia şi luarea de ostateci de la Beslan nu există nicio legătură, declară Putin, ceea ce însemna că teroriştii profitau de situaţia cecenă pentru a lovi Rusia. Pe această temă, *Le Monde* publică o scurtă perifrază : « Scopul terorismului internaţional, susţinut mai mult sau mai puţin de unele ţări, pe care Preşe-

dintele rus nu vrea să le numească, este slăbirea noastră internă, criminalizându-ne economia, provocând dezintegrarea ţării noastre, propagând separatismul în Caucaz şi transformând pământul Rusiei în teren de antrenament militar pentru acţiuni contra Federaţiei Ruse ».

Le Monde continua astfel : « Dl. Putin a repetat acuzaţia voalată contra ţărilor occidentale care, după el, vorbesc pe două voci. Pe de o parte, ele îl asigură pe Preşedintele rus de toată solidaritatea lor în lupta anti-teroristă. Pe de altă parte, serviciile secrete şi militare "ce nu au renunţat la prejudecăţile datând din perioada Războiului rece" menţin legătura cu cei pe care presa internaţională îi numeşte "rebelii". "De ce complicii lui ben Laden sunt numiţi terorişti, iar ucigaşii copiilor noştri sun numiţi rebeli ? Unde este logica", întrebă Putin. Apoi, tot el răspunse : "Pentru că anumite medii politice occidentale vor să distrugă Rusia exact cum Romanii voiau distrugerea Cartaginei. Nu îi vom lăsa să facă asta"», încheie el, adăugând că este vorba de un « calcul greşit, pentru că Rusia este un factor de stabilitate. Slăbind-o, nostalgicii Războiului rece acţionează contra intereselor propriilor lor ţări. (…) Suntem partizanii sinceri ai cooperării [anti-teroriste], suntem parteneri loiali. Dacă serviciile secrete [occidentale] au contacte cu "rebelii", nu îi mai putem considera aliaţi siguri, cum Rusia este pentru ei ». (Daniel Vernet, « Domnul Putin acuză şi explică "războiul său total" contra terorismului », *Le Monde*, 8 sept. 2004).

Corespondentul *Guardian*, Jonathan Steele, vorbi despre această conferinţă de presă a lui Putin, în cadrul căreia, la chestiunea negocierilor cu partizanii [*guerilla troops* (trupe)] ceceni ai lui Aslan Maskhadov, Preşedintele rus dădu Anglo-Americanilor răspunsul următor : « De ce nu vă întâlniţi cu Oussama ben Laden ? Invitaţi-l la Bruxelles sau la Casa Albă, discutaţi cu el, întrebaţi-l ce vrea pentru ca să vă lase în pace. Găsiţi normal să nu discutaţi cu aceste gunoaie omeneşti. Atunci, de ce ar trebui ca noi să negociem cu cei ce ucid copiii noştri ?». (*Guardian*, 7 sept. 2004).

Cu două zile înainte, la 4 septembrie, Putin se adresase poporului rus, în chestiunea tragediei de la Beslan, care făcuse peste 300 de morţi, dintre care aproximativ 150 de copii. Punctul central al intervenţiei sale a fost afirmaţia că terorismul internaţional este de fapt un război contra Rusiei, unul prin delegaţie sau procură ! Între altele, Putin a mai spus următoarele : « În general, trebuie să recunoaştem că nu am înţeles pe deplin complexitatea şi pericolele celor ce se petrec în propria noastră ţară şi în lumea întreagă [mondializarea ?]. Evident, nu am reacţionat cum ar fi trebuit. Ne-am arătat slabi, iar cei slabi totdeauna o iau pe cocoaşă. (…) Unii doresc să ne răpească teritoriile pe care le poftesc. Alţii îi ajută. Îi ajută pentru că Rusia încă este una dintre marile puteri nucleare ale lumii, adică un pericol pentru ei, unul

pe care ar dori să îl suprime. Terorismul nu este decât un mijloc pentru atingerea acestui scop. (…) Nu ne confruntăm cu acte izolate, destinate să ne sperie, nu este vorba de atentate izolate. Ne confruntăm cu intervenţia directă a terorismului internaţional îndreptat contra Rusiei. Este vorba de un război total, unul crud şi de mare anvergură, ce nu încetează să ucidă, încă şi încă, concetăţenii noştri ».
(Kremlin.ru, 6 sept. 2004 ; EIR, 7 sept. 2004).

Cu trei ani în urmă, imediat după 11 Septembrie, Putin subliniase aspectul recrutării de terorişti ceceni de către serviciile secrete englezeşti. Iată ce a declarat el atunci, unui ziarist german : « La Londra există un centru de recrutare a celor ce vor să se alăture luptătorilor din Cecenia. Deşi nu este oficial, acest centru funcţionează deschis, ca şi cum ar fi oficial, recrutând voluntari pentru a merge în Afganistan », chipurile. (*Focus*, săptămânal german de informaţii, sept. 2001). În plus, mediile europene bine informate erau la curent că rebelii ceceni sunt antrenaţi de către CIA, în cadrul aceloraşi unităţi [de partizani-terorişti-gherilă] anti-ruseşti, compuse din Afgani şi alţii, susţinute, plătite, antrenate de către Statele Unite. În vara lui 2004, pe lângă masacrul de la şcoala din Beslan, ajutaţi şi comandaţi de Anglo-Americani, « Cecenii » doborîseră două avioane comerciale ruseşti şi avariaseră o staţie de metro din Moscova.

Unele aspecte punctate numai de către Putin, fură dezvoltate mai târziu, într-un interviu, de către consilierul lui, politician cecen, Aslambek Aslakhanov. În una dintre depeşele sale, agenţia RIA Novosti difuză comentariile lui Aslakhanov : «Teroriştii ce au atacat şcoala din Beslan, în Osetia de Nord, erau sub ordinele unor străini, "Ei vorbeau cu oameni ce nu erau Ruşi, ci străini". Asta este dorinţa "prietenilor noştri" actuali care, de peste zece ani, muncesc din greu pentru a destrăma Rusia. Oamenii ăştia lucrează fără odihnă, finanţarea vine de unde vin şi ei, de unde se trag toate sforile, ceea ce este clar ». Fiind una dintre persoanele cerute chiar de către terorişti, pentru negocieri, Aslakhanov declară ziariştilor de la RIA Novosti că dorinţa de « negocieri » a teroriştilor nu era sinceră, niciunul dintre bandiţii implicaţi în masacrul de la Beslan nefiind cecen. Vorbindu-le la telefon în limba cecenă, aceştia i-au cerut să vorbească ruseşte, iar accentul lor nu era cecen. Toţi vorbeau cu accentrul altor etnii din nordul Caucazului. (RIA Novosti, 6 sept. 2004 ; EIR, 7 sept. 2004).

La 7 septembrie, RIA Novosti anunţă că ministerul rus de Externe a cerut extrădarea de, către Londra şi Washington, a două personalităţi cecene, adăpostite şi oploşite acolo, pentru a fi judecate la Moscova. Comunicatul departamentului de informaţii şi presă al ministerului rus de Externe preciza că Statele Unite şi Marea Britanie sunt în situaţia delicată de a extrăda doi înalţi separatişti ceceni, refugiaţi la Washington şi Londra. Era vorba de Akhmad Zakaiev, «repre-

zentant special » al lui Aslan Maskhadov [între timp refugiat şi el la Londra] şi de Ilia Akhmadov « ministru de Externe » al nerecunoscutei « Republici-Ichkeria Cecenă », refugiat în Statele Unite. (RIA Novosti, 7 sept. 2004).

XVI. 17. ATACUL SCOLII DIN BESLAN A FOST PREGATIT LA WASHINGTON SI LONDRA

Acesta a fost titlul unui comentariu nesemnat, mult mai explicit, difuzat de agenţia rusă KMNews.ru. Comntariul era de fapt o analiză completă, care acuza pe faţă serviciile secrete americane şi englezeşti, pentru masacrul de la Beslan. Punctul de plecare al acestei analize era Shamil Bassaiev, ferocele şi solitarul comandant şef al Cecenilor, implicat în atentatul de la Beslan, lucru care, conform lui Aslambek Aslakhanov era cunoscut de către FSB, succesorul KGB. Articolul arăta colaborarea teroristă anglo-americană cu Aslan Maskhadov, subliniind că Anglia acordase azil politic lui Akhmad Zakaiev (dec. 2003) iar Statele Unite lui Ilya Akhmadov (aug. 2004). Considerat în cercurile europene drept un agent direct CIA, Basaiev a revendicat responsabilitatea masacrului de la şcoala din Beslan, la două săptămâni după masacru.

XVI. 18. KM NEWS : ŞEFUL TERORISTILOR CECENI ESTE PLATIT DE CATRE DEPARTAMENTUL DE STAT AMERICAN

Agenţia rusă de presă KM News scrie : « La începutul lunii august (…) ministrul de Externe al Republicii-Ichkeria Cecene (RIT), Ilya Akhmadov a obţinut azil politic în Statele Unite. În plus, pentru serviciile sale excepţionale, Ilya Akhmadov a primit şi o bursă Reagan-Fescell », care înseamnă o substanţială alocaţie lunară, asigurare de sănătate şi un birou echipat cu toate cele necesare, inclusiv pentru întâlnirile politice şi reprezentanţii presei americane… « Iată deci cum stau lucrurile cu scumpii noştri parteneri din "coaliţia anti-teroristă", care acordă azil, birouri, bani de buzunar şi asigurare de boală reprezentanţilor lui Maskhadov ». Evocând expresia oficială de simpatie şi oferta de ajutor a Preşedintelui Bush, a Condoleezzei Rice, consiliera de securitate naţională, şi a lui Richard Boucher, purtătorul de cuvânt al Departamentului de Stat, KM News scrie : « Să nu ne lăsăm însă copleşiţi de emoţie, să nu ne grăbim cu mulţumirile ». Întâi să ne întrebăm dacă "reprezentantul special al Preşedintelui RIT", Zakayev, sau "ministrul de Externe RIT", Akhmadov, care sunt în Anglia şi Statele Unite, erau sau nu la curent cu ceea ce se pregătea ? ». Nu există nicio îndoială că aceştia erau la curent cu atentatul ce se pregă-

tea. Să ne mai întrebăm pe ce cheltuieşte Akhmadov banii acordaţi de către Fondation Reagan-Fascell ? Această fundaţie este finanţată de Congresul Statelor Unite, prin intermediul bugetului Departamentului de Stat ! (ministerul american de Externe).

Concluzia este uluitoare. Deliberat sau nu, Downing Street şi Casa Albă au provocat ultimele atacuri teroriste din Rusia. Deliberat sau nu, Anglia şi Statele Unite au furnizat teroriştilor materialele şi informaţiile necesare, bani şi sprijinul diplomatic indispensabil. Deliberat sau nu, Anglo-Americanii au încurajat aceste atentate. Să nu ni se spună că ne grăbim a acuza atât de sever « partenerii » şi « prietenii » noştri, chipurile « Coaliţia anti-teroristă » anglo-americană are oare vreun motiv de a aţâţa focul terorii în nordul Caucazului ?... Da, ea are un astfel de motiv, din păcate. Nu este un secret : Occidentul are un interes vital pentru menţinerea instabilităţii caucaziene, pentru mai uşoara pompare a petrolului din regiunea Mării Caspice, pentru controlul Georgiei şi Azerbaigianului, pentru influenţarea Armeniei. Evident, asta uşurează eliminarea Rusiei din regiunile caspică şi caucaziană. *Divide et impera* !

XVI. 19. KM NEWS : ADEPTII TERORII SUNT PE MALURILE POTOMACULUI[115] SI ALE TAMISEI

KM News continuă : « Din păcate, trebuie să recunoaştem că principalii co-autori ai evenimentelor tragice nu se găsesc în ţările arabe sau în Orientul-Apropiat, ci pe malurile Potomacului şi ale Tamisei. În acest context, guvernul Rusiei va fi oare capabil să ia vreo decizie ? (…) Da, dacă există o voinţă politică. Înainte de orice, trebuie să spunem lucrurilor pe nume : o mâţă este o mâţă, şi un American este un American. E timpul să o spunem limpede : nu există nicio coaliţie anti-teroristă ». « Occidentul nu se gândeşte decât la interesele sale egoiste – menţinerea şi consolidarea influenţei sale politice, acapararea zăcămintelor de petrol, etc. Trebuie să formăm propria noastră coaliţie, împreună cu naţiunile decise să elimine teroarea din Caucazul de Nord. E timpul să schimbăm total strategia şi tactica măsurilor anti-teroriste. Arestarea unei femei kamikaze pe străzile Moscovei sau efectuarea operaţiilor de salvare a copiilor ostateci constituie « ultima linie de apărare », pentru a spune astfel. E timpul să învăţăm a lovi preventiv inamicul, a muta lupta pe propriul

115. Fluviu în nord-estul Statelor Unite (640 km) ce formează o parte din frontiera dintre Maryland-Virginia şi traversează capitala americană înainte de a se vărsa în golful Chesapeake. Tamisa – fluviu de 338 km, ce străbate Londra şi se varsă în Marea Nordului, printr-un larg estuar. (NT).

său teritoriu. Altfel vom fi învinşi ». (KM News.ru, 7 sept. 2004, EIR, 8 sept. 2004).

Ziarul *Izvestia* sublinia compoziţia etnică a escadroanelor teroriste ale morţii, ce arată că tensiunea din labirintul etnic caucazian nu se va calma cu una, cu două. *Izvestia* constată că locul atentatului nu a fost ales la întâmplare, în Osetia de Nord, unde există riscul unor « consecinţe imprevizibile » în relaţiile inter-etnice dintre Osetieni, Ceceni şi Inguşi. *Izvestia* încheie cu ideea că « în momentul de faţă, Rusia este ameninţată din mai multe părţi, în întregul Caucaz ». (*Izvestia*, 3 sept. 2004).

În contextul celor petrecute şi al luărilor de poziţie ale lui Putin, câţiva eminenţi comentatori ruşi consideră recenta campanie teroristă contra Rusiei în termenii unui eventual *casus belli*, ai unui nou conflict Est-Vest. Mai mulţi comentatori au reluat şi accentuat afirmaţia lui Putin că terorismul internaţional nu are o existenţă independentă, că funcţionează ca un « instrument » mânuit de puternicele medii internaţionale grăbite să distrugă Rusia ca putere nucleară. Un comunicat RosBussinesConsult (RBC), serviciu de informaţii afaceriste beneficiind de un mare număr de cititori, spunea următoarele : « Occidentul şi-a lansat jihadiştii contra Rusiei ». În termeni ce amintesc epoca Războiului rece, RBC pretinde că recentul val de teroare, care a început prin sabotarea a două avioane, a continuat cu atentatul contra unei staţii de metro din Moscova şi a culminat la Beslan a fost de fapt precedat de ceea ce RBC numeşte « un ultimatum al Occidentului » somând Rusia să abandoneze Caucazul de Nord pe seama « dominaţiei anglo-americane ».

XVI. 20. *THE ECONOMIST* DIN LONDRA LANSEAZA RUSIEI UN ULTIMATUM ANGLO-AMERICAN

« Câteva zile înainte ca valul de atentate din Rusia să îngroape câteva sute de persoane, mai multe medii PRT, foarte influente în Occident şi care exprimă opinia faimosului *establishment*, l-au avertizat personal pe Vladimir Putin să părăsească regiunea Caucaz, altfel întreaga lui carieră politică va fi compromisă. Cu alte cuvinte, când Preşedintele ne-a spus, sâmbătă, că Rusia a primit o declaraţie de război, nu a fost vorba numai de o chestiune de "terorism internaţional", cum se spune… Cu o săptămână înaintea primelor atentate, revista *The Economist*, ce exprimă puternicul *establishment* englezesc, a formulat foarte precis opinia Occidentului, mai ales aceea a elitei anglo-saxone, cu privire la Caucaz – asta cuprindea, în principal, comentariul de afaceri RBC.

XVI. 20. O ONG CEHA ARUNCA IN AER UN TANC RUSESC. SPECIALISTII BRITANICI ANTRENEAZA BANDE DE CECENI

RBC continuă citând *The Economi*st din 19 august 2004, care conţine ceea ce el numeşte « un ultimatum virtual » la adresa Rusiei. RBC scrie că « execuţia acestei serii coordonate şi foarte profesioniste de atentate ar fi fost imposibilă fără ajutorul "specialiştilor calificaţi"». RBC adaugă că la sfârşitul lunii august, un « specialist » ce lucra pentru o ONG domiciliată în Cehia a fost arestat pentru a fi aruncat în aer un vehicol armat rus, ce transporta oameni. De asemenea, « experţi » britanici au fost văzuţi văzuţi instruind Cecenii în mânuirea şi instalarea bombelor, a minelor. « Nu putem exclude că logistica de la Beslan a fost furnizată tot de acest gen de "specialişti"».

Editorialul RBC încheia : « Aparent, recurgând la acte teroriste de mare anvergură, puterile din spatele terorismului acţionează pentru "schimbarea" situaţiei politice din Caucaz, propagând războaiele dintre etnii, în Rusia… Singurul mijloc de a le contra, este ca Moscova să anunţe că suntem gata a înfrunta acest nou gen de războaie, cu noi reguli şi noi metode, nu contra "terorismului internaţional", ce nu există şi nu a existat niciodată, ci contra manipulatorilor "luptătorilor pentru libertate" [ţapi ispăşitori ce nu ştiu pe ce lume trăiesc]». (RBC, 7 sept. 2004 ; EIR, 7 sept. 2004).

În interviul său din 5 septembrie, preşedintele Consliului de Afaceri Externe al Dumei, Dimitri Rogozin, spunea următoarele: « Cei ce susţin terorismul ar dori ca Rusia să piardă complet statutul său de mare putere… Scopul lor este să ne destabilizeze pe plan politic, să arunce Rusia în haos ». (Echo Moskvy, 6 sept. 2004). Mediile PRT din Occident reacţionară la masacrul de la Beslan printr-o campanie de acuzaţii, nu contra teroriştilor ci contra regimului Putin şi a societăţii ruseşti. Această politică necinstită a provocat dezgustul şi mânia Ruşilor. La 6 septembrie, Strana.ru scria : « Presa occidentală pune această tragedie pe seama Rusiei. (…) Spre deosebire de politicienii oficiali, ziariştii nu vor să admită că aceste atentate, cu luări de ostateci, se datorează terorismului internaţional ». (EIR, 7 sept. 2004).

Un alt exemplu de tir cu trasoare insultante contra lui Putin fu articolul lui Macha Lippman din *Washingtin Post* (9 sept. 2004), imediat urmat de o campanie în cadrul căreia Putin era tratat de anti-democrat. Cu o ipocrizie inegalabilă, i se reproşa de a nu-şi fi reformat şi decimat serviciile secrete, după masacrul de la Beslan. Această critică venea din State Unite, ţara în care niciunei cârtiţe-banditeşti nu i s-a clintit vreun fir de păr după barbaria de la 11 Septembrie 2001.

Motivul esenţial al războiului contra Rusiei, prin procură sau delegaţie, era teama Anglo-Americanilor de apariţia unui bloc continental de tipul celui din momentul când Bush pregătea invazia Irakului. Piesa de bază a acestui bloc continental ar fi coaliţia ruso-germană, Londra şi Washington temându-se că Rusia s-ar putea decide să îşi vândă petrolul pe Euro, ceea ce ar împedica Anglo-Americani să-şi lingă degetele după orice tranzacţie petrolieră ruso-europeană, marcând astfel începutul sfârşitului domniei dolarului ca deviz mondial de rezervă – rol pe care anemiatul bilet verde nu îl mai poate asuma, fiind slăbit de deficitul comercial al Statelor Unite, de peste 500 de miliarde de dolari, fără să mai vorbim de cele 750 miliarde de dolari de deficit bugetar intern, sub administraţia Busah. Dacă Rusia adoptă Euro pentru relaţiile sale comerciale, ne-am putea aştepta ca gestul gigantului euro-asiatic să fie urmat de Iran, Indonezia, Venezuela şi alte ţări. Statele Unite nu ar mai putea asuma deficitul astronomic al comerţului lor exterior, ceea ce ar pune la ordinea zilei revenirea la o economie bazată numai pe propria lor producţie.

Deocamdată, Mitul 11 Septembrie rămâne o teribilă ameninţare pentru întreaga omenire.

CAPITOLUL XVII : EPILOG

Alegerea lui Bush în Iowa mirosea a operaţie CIA de acoperire… Printre aspectele bizare : lunga şi lenta numărătoare, căderea în pană a computerelor, la momentul potrivit, Bush păstrând cinci puncte avans…

Manchester Union Leader, 24 febr. 1980

Tarpley şi Chaitkin, *George Bush :*The *Unauthorized Biography, p. 343*

Credeţi că sistemul electoral al Statelor Unite este fără defect ? Chiar trebuie să vă reamintesc cum s-au petrecut alegerile în Statele Unite ?

Vladimir Putin, 23 decembrie 2004

Scrutinul din noiembrie 2004 a fost prima alegere prezidenţială din Statele Unite, după 11 Septembrie 2001. Reţeaua mafiotă a guvernului ocult, a cărei putere sporise considerabil prin succesul crimelor din 11 Septembrie, nu aveau intenţia să tolereze o schimbare la Casa Albă, susceptibilă de a-i afecta, cât de cât, prerogativele imperiale. Cei ce organizaseră atentatele de la 11 Septembrie, precum şi camuflajul ulterior al acestora, doreau neapărat să rămână la putere, pe de o parte pentru a se asigura că niciun criminal şi bandit din septembrie nu va fi deferit justiţiei, pe de alta pentru a garanta escalada mult visată de neo-conservatori, către epoca de aur a războiului civilizaţiilor.

Celelalte ţări îşi exprimară consternarea în faţa « loviturii de Stat la rece », graţie căreia Bush s-a ales cu un nou mandat, nu atât prin contestarea fraudei flagrante ci mai curând prin delăsarea dolarului, provocând astfel o criză ce amintea ultimele zile de la Pompei, pentru moneda americană muribundă. Dolarul căzu la 1,35 contra unui Euro, ceea ce anunţa sfârşitul lui ca deviz de rezervă mondială. De altfel, prin ea însăşi, această cifră de 1,35 dolari pentru un Euro arăta eşecul eforturior neo-conservatorilor, pentru consolidarea poziţiei lor imperialiste, după 11 septembrie. Întrucât dolarul, euro-dolarul londonez şi ceilalţi xeno-dolari constituie nervul dominaţiei lumii de către Anglo-Americani, reacţia oligarhilor respectivi la serviciile secrete pe care le controlează se traduce printr-o creştere frenetică a jafului economic mondial, pentru a da biletului verde o şansă de supravieţuire.

Una dintre manifestările acestei stări de spirit fu încercarea nu numai de umilire ci de adevărată îngenunchere a Federaţiei Ruse prin orchestrarea unei insurecţii de stradă, de genul « poporul la putere », în favoarea NATO, le Kiev, în Ucraina. Această încercare de întindere a tentaculelor NATO în interiorul zonei ruseşti de influenţă, ce

durează de o mie bună de ani, arată intenţiile ostile ale Statelor Unite, însoţite, de o parte şi de alta, de atenţionări brutale şi de o propagandă incandescentă.

După invazia Afganistanului şi a Irakului, după ameninţarea brutală a Iranului şi a Siriei, în 2004, neo-conservatorii fascişti şi stupizi ajunseseră la apogeul demenţei sinucigaşe, legănând iluzia unui conflict nuclear cu Federaţia Rusă, putere termo-nucleară despre care Wolfowitz, Brzezinski şi banda lor ştiau foarte bine că deţine capacitatea indubitabilă de a anihila, în câteva ore, o mare parte din populaţia Statelor Unite. Această nouă criză demenţială depăşea toată proverbiala sminteală americană, tot ce făcuseră neo-conservatorii până atunci. Pe de altă parte, pe plan intern american, aceasta permitea ă se întrevadă ce fel de viaţă, ce fel de "stalinism" se va instala în Statele Unite, adică într-o ţară automatizată, informatizată, cibernetizată, capabilă să înregistreze şi să fotografieze orice pipi de rândunică în plin zbor. Cu mai puţin de un secol în urmă, comunismul lui Lenin însemna lămpiţele electrice până în fundul Rusiei, adică, după expresia consacrată, puterea sovietelor şi electrificarea întregii. Trebuie să recunoaştem că marele dascăl al proletariatului, tovarăşul Lenin, pierduse din vedere puterea sovietelor mafiote americane.

XVII. 1. ALEGERI ? NU. O SIMPLA LOVITURA CIA

Totul ne permite să credem că dacă numărătoarea voturilor ar fi fost cât de cât corectă, Bush ar fi pierdut Colegiul electoral ca şi, foarte probabil, votul popular. Tot ceea ce permite trucarea unui scrutin fusese pus în acţiune de către mafia electorală Bush-CIA : intimidarea cetăţenilor, fraudă, spălarea creierelor, intervenţii oculte pe internet, pirataj electronic, furtul de voturi. În repetate rânduri, Kerry promisese partizanilor săi că se va bate pentru ca fiecare buletin de vot să fie luat în considerare după încheierea scrutinului. Co-listierul Edwards ţinuse un mic discurs asigurând Americanii că alesul lor Kerry se va bate pentru fiecare vot în parte. Kerry însă şi-a trădat şi electorii şi promisiunea făcută, mărturisindu-se învins – miercuri 3 noiembrie 2004.

Un candidat serios ar fi cerut măsurile judiciare de rigoare, confiscarea şi sigilarea tuturor maşinilor electronice, a cartelelor perforate şi a scanerelor optice, care toate fuseseră trucate în favoarea lui Bush. Un candidat serios ar fi putut dovedi în faţa justiţiei că scrutinul fusese traficat şi întreaga societate manipulată. Kerry însă s-a grăbit să se predea. Partidul ecologist (al Verzilor) şi Partidul libertar au plătit din fondurile lor pentru a obţine o nouă socoată. Degeaba ! Stalin înţelesese perfect democraţia : nu are importanţă cine cu cine votează. Singurul lucru care contează este cine numără voturile, cine face

socoata ! Kerry s-a dovedit un laş. El a căştigat alegerile, dar nu a vrut să se bată pentru a nu lăsa Statele Unite încă patru ani pe mâna gangsterilor din mafia Bush, Tatăl & Fiul.

Joia de după vot, Greg Palast scrise un articol foarte semnificativ intitulat : « Kerry a câştigat », care s-a publicat pe TomPaine.com. Palast spunea că învingătorul clar din Ohio, Noul Mexic şi alte State a fost Kerry. Teza lui Palast a fost însă limitată de obsesia acestuia pentru voturile « nule », aproximativ 3%, care au fost aruncate la coş. Desigur, buletinele non-valabile se concentrau în circomscripţiile electorale sărace, negre sau de limbă spaniolă, care de regulă votează cu Partidul democrat. În ciuda pertinenţei acestui argument, Palast se focaliză aproape exclusiv pe aceste forme tradiţionale şi structurale, fraudă tipică din ultimii 40 de ani, de când William Rehnquist a început să-i asaltaze pe alegătorii de limbă spaniolă. Frauda electorală din 2004 nu a fost însă una domestică, a la Moş Crăciun. A fost o fraudă *high-tech*, care nu ar fi fost posibilă fără implicarea totală a serviciilor secrete. Altfel spus, scrutinul din 2004 a fost furat graţie conspiraţiei maşinăriei bushiste şi a serviciilor de informaţii americane, devenite tentacule mafiote. Chestiunea aceasta, a unui vast complot ofensiv, implicând, ca întotdeauna, electori fantomă, este punctul de fricţiune dintre analiza lui Palast şi orice altă renumărătoare cinstită a voturilor.

În după-amiaza alegerilor, sentimentul general anti-Bush fu consolidat de « scăpările » datorate sondajelor la ieşirea din cabinele de votare, ce indicau că Bush este în pierdere. Aceste sondaje erau conduse de Edison Media Research cu Mitofsy International, la cererea lui Pool electoral national (NEP), numele uzual al consorţoului canalelor de televiziune AP (Associated Press). Conform unor articole, « marile canale de televiziune AP au început să primească cifrele sondajelor la începutul după-amiezii, dar au promis dinainte să nu le utilizeze înainte de închiderea urnelor – deşi această informaţie, niciodată sigură, ajunge totdeauna pe Internet. Slate.com şi Drudge Report proclamau în cursul după-amiezii un avans de 1% pentru Kerry în Florida şi Ohio, unul mult mai substanţial în Pennsylvania, Wisconsin, Minnesota şi Michigan… După Tim Russert, de la NBC, Kerry ar fi primit 6 electori independenţi din cei 10, din Ohio. Ed Bradley, de la CBS anunţă concentrarea voturilor femeilor şi a primilor votanţi din New Jersey în contul lui Kerry». (*Washington Post*, 3 nov. 2004).

Pe măsură ce rezultatele ajungeau pe Internet, tot mai mulţi fură cei ce avură impresia că Bush a pierdut alegerile. Într-un articol scris în seara alegerilor, după închiderea urnelor, citim : « Conform sondajelor NEP, la ieşirea din cabinele de votare, Bush nu pare să poată păstra preşedinţia şi evita soarta tatălui său, care nu a fost ales pentru un al doilea mandat. În faţa lui Bill Clinton, Preşedintele

George H. W. Bush nu a fost reales, în 1992, pentru un al doilea mandat. Preşedintele actual, [ce şi-a încheiat primul mandat], vrea să evite erorile ce au împiedicat realegerea tatălui său. Judecând însă după sondaje, el nu şi-a extins suficient coaliţia pe timpul celor patru ani la Casa Albă, ceea ce l-a condus la lupta strânsă actuală, la care asistăm de ieri seară ». (*Washington Post*, 3 noiembrie 2004).

Cam asta gândea şi Bush, ca de altfel întregul său anturaj. Preşedintele îşi începuse ziua la Crawford (Texas), unde a şi votat, după care a plecat la o adunare, în Ohio, unde s-a întâlnit personal cu J. Kenneth Blackwell, secretarul de Stat local, un Negru, mare partizan al republicanilor, şeful bushiştilor din acest Stat şi, în acelaşi timp, ofiţer public însărcinat cu verificarea votului. Apoi Bush a zburat la Washington, iar « în avion ar fi aflat că strategul său Karl Rove telefonează peste tot, pentru a avea rezultatul ultimelor sondaje. Legătura telefonică se întrerupea însă tot timpul. Abia când avionul începu să piardă din altitudine, Bush primi mesajul BlackBerry, din partea unui asistent ce spunea "nimic bun"». Nu după mult timp, Rove întocmi un tablou mai amănunţit şi transmise ştirea proastă Preşedintelui şi principalilor săi asistenţi. Guvernatorul din Florida, Jeb Bush, spusese că situaţia pare bună. Echipa Bush spera să fie prima în Ohio. Totuşi, Kerry era învingător peste tot. « Mai, mai să vomez, a spus un asistent în avion… Pe pământ, la Arlington (Virginia), strategul şef Matthew Dowd traversă QG-ul de campanie al lui Bush, cu aerul « unui savant ale cărui formule sunt toate false », după un membru al echipei. El prevăzuse că Bush îi va seduce pe alegători, dar sondajele îl contraziceau pe toată linia. I-au trebuit şase ore pentru a decoda şi relua totul de la zero. Către orle 20^{00}, când începură să sosească adevăratele rezultate, Dowd văzu că în Carolina de Sud, Virginia şi Florida, cifrele corespundeau aşteptărilor republicanilor, preşedintele depăşind sondajele. «Trebuie vorbit cu mediile PRT, **sondajele se înşeală** », spuse Dowd. (*Time*, 15 nov. 2004).

Pentru echipa lui Bush, după-amiaza fusese insuportabilă. Sondajele defavorabile soseau unul după altul la QG-ul din Arlington, iar strategii, în privat, spuneau că primele rezultate sunt un adevărat **cataclism**… Când canalele de televiziune anunţară că rezultatul din Virginia este indecis, Bill Kristol, de la Fox News comentase : «Asta nu-i ceva bun pentru Preşedintele Bush… Mulţi începură a spune că sondajele la ieşirea din cabine se înşelaseră în 2000, susţinând că rezultatele lui Bush sunt mai bune decât se crede. Puţin după orele 21^{30}, Bush chemă ziariştii la Casa Albă, cu gândul să-şi încurajeze anturajul. "Suntem foarte optimişti", a declarat el ziariştilor. "Mulţumesc pentru nedezminţita voastră promptitudine. Sunt sigur că voi câştiga. Mulţumesc mult". Această punere în scenă era destinată să

dea o imagine de încredere, după o zi ca vai de lume la Casa Albă ». (*Washington Post*, 3 nov. 2004).

O altă dare de seamă cuprinde rândurile următoare : « I-am văzut scăfârlia [lui Rove] şi telefonul a tăcut », declară Dan Barlett, directorul comunicaţiilor de la Casa Albă. « A spus doar atât : "Nimic bun". "A fost ca un pumn în burtă", adăugă Barlett. Într-un interviu, Rove povesti cele petrecute în avionul prezidenţial : "… Eram bolnav. Apoi, cifrele m-au scos din sărite, nu aveau niciun sens". Bineînţeles, sondajele la ieşirea din cabine s-au dovedit false. Asta gândeau mulţi în QG-ul lui Bush, când ne-am pus pe examinarea mai de aproape a cifrelor. Astăzi însă, Rove este săltat în al nouălea cer, de către Preşedinte, care spune că el a fost "arhitectul" victoriei ». (*Washington Post*, 7 nov. 2004). Sondajele nu fuseseră însă false. Totul arată că ele reprezentau barometrul precis al stării de suflet al cetăţenilor, în momentul părăsirii cabinelor de votare, unde ei credeau că au votat. Diferenţa între sondajele la ieşirea din cabinele de votare şi rezultatul final se datorează exclusiv fraudei, furtului. Asta e democraţia ! Stalin nu se înşelase : democraţia o fac cei ce numără voturile. Democraţia este o chestiune de iuţeală de mână şi nebăgare de seamă…

Frauda electorală electronică şi cibernetică, aşa cum s-a practicat ea de către maşina Bush-CIA, comportă de obicei o pană de computere în mijlocul acţiunii, după cum ne-o reaminteşte comentariul din 1980, al lui William Loeb. În 2002, « o pană de computer a făcut imposibilă difuzarea rezultatului în chiar ziua alegerilor. Marţi [2 noiembrie 2004] au apărut noi probleme : vreme de peste două ore a fost o pană totală de date, cu eşantioane ce comportau ba prea multe femei, ba numai date din Vest, ba prea puţin pentru republicanii lui Bush, ba un avans pentru democratul John Kerry, în sondajul naţional – şi tot aşa, până mult după miezul nopţii. De două ori, în seara alegerilor (pentru rezultatele din Virginia şi Carolina de Sud), canalele de televiziune nu fură capabile să dea câştigătorul la ieşirea din cabinele de votare, întrucât sondajele arătau că cei doi candidaţi sunt foarte aproape unul de celălalt… Totuşi, conform rezultatelor finale, Bush ar fi câştigat foarte detaşat în aceste două State », scria un ziarist. Am mai spus-o, repetăm : Bush a avut socotitori mai buni. Democraţia stă pe umerii socotitorilor – precum CAP-urile lui Ceauşescu, am putea spune.

«Valuri sucesive de rezultate naţionale ale sondajelor, la ieşirea din cabinele de votare, în după-amiaza şi seara de alegeri, indicau un avans de 2 sau 3% pentru Kerry, în mai multe State importante, inclusiv Ohio. Rezultatele sondajelor preliminare, la ieşirea din secţiile de votare, calculate de-a lungul întregii zile a alegerilor, au fost afişate pe mai multe situri Web. Intre care situl Drudge Report, foarte frecventat, ceea ce spori confuzia şi alimentă frenezia PRT».

Atunci a intervenit inconturnabila pană informatică, utilizată pentru a şmecheri datele existente : « Pentru a complica şi mai mult lucrurile, un operator Edison/Mitofsky s-a pus pe rateuri repetate, puţin înainte de orele 23^{00}. Pana cerească, mai exact mana cerească a împiedicat accesul la rezultatele sondajelor la ieşirea din secţiile de votare, până ce tehnicienii socotitori au putut face operaţional un sistem de înlocuire, ieri la orele 1^{33}, în plină noapte. Prăbuşirea a intervenit cu câteva minute înaintea scoaterii la lumină, de către consorţiu, a noilor rezultate ale sondajelor, la ieşirea din secţiile de votare, care dădeau un punct avans pentru Bush. Ziariştii s-au întrebat ce fel de socoată este asta, întrucât sondajul de la orele 18^{15} dădea trei puncte avans pentru Kerry ». (*Washington Post*, 4 nov. 2004). Oficial, Iowa nu i-a fost atribuită lui Bush decât în vinerea de după alegeri. Rezultatele fuseseră foarte strânse şi « pentru că Bush avea deja un avans de 12000 de voturi, funcţionarii din Iowa au decis, ieri, că voturile prin corespondenţă nu erau suficient de numeroase pentru a permite lui Kerry să-l ajungă sau să-l depăşească pe Bush ». (*Washington Post*, 6 nov. 2004).

XVII. 2. SCANDAL DUPA SCANDAL IN OHIO

Bush a cîştigat printr-un « decalaj către roşu », cum se spune în astronomie, de aproximativ 3-5% într-un anumit număr de State cheie, între sondajele la ieşirea din secţiile de votare şi rezultatele oficiale. Trebuie subliniat că acest decalaj a fost totdeauna în favoarea lui Bush, niciodată în defavoarea lui. Evident, acest decalaj s-a datorat fraudelor. Analiza completă a fraudelor electorale din alegerile prezidenţiale 2004 depăşeşte cadrul lucrării de faţă. Ceea ce putem spune este că echipele lui Bush nu au ezitat în faţa niciunei mărşăvii pentru a falsifica rezultatele. Mecanismele fraudei pe câmpul de bătaie din Statul cheie Ohio au fost consemnate de către Robert Fitrakis şi echipa lui pe www.freepress.org, deci nu le voi reproduce aici în întregime. Iată desfăşurarea unei fraude electorale tipice :

> Numărătoarea voturilor a fost perturbată în mai multe locuri, printr-o pană de computer. Cea mai serioasă pană pare să se fi produs în Ohio, unde s-a soldat cu o diferenţă decisivă pentru Bush. Funcţionarii electorali din comitatul Franklin (regiunea Colombus) au declarat ieri că o eroare de computer a dat 3893 voturi suplimentare lui Bush, într-o singură secţie de votare. Matthew Damschroder, directorul biroului electoral din comitatul Franklin a precizat că, în acest birou de vot, Bush primise 365 de voturi din 638 de de buletine de vot. Nu se ştie prea bine dacă Ohio a cunoscut şi alte dificultăţi cu votul electronic. Aproximativ 30% dintre cei ce au votat în acest Stat, au făcut-o pe cale electronică. (*Washington Post*, 6 nov. 2004).

În Ohio, falsificarea voturilor a fost pregătită cu multă atenţie. Blackwell a eliminat de pe listele de alegători numeroşi democraţi, cu foarte puţin timp înaintea alegerilor, sub pretextul favorit al Partidului republican, că este vorba de Negri, vorbitori de limbă spaniolă şi alţi sărăntoci, care în realitate sunt criminali condamnaţi. Întrucât aceşti excluşi au înţeles prea târziu că au fost şterşi de pe listele electorale, a fost prea târziu pentru a se putea reînscrie. Blackwell a inventat tot felul de pretexte tehnice pentru a refuza reînscrierea celor eliminaţi sau orice alte noi înscrieri, ca şi pentru invalidarea voturilor prin corespondenţă ale celor bănuiţi că au votat cu Partidul democrat. Electorii democraţi nou înscrişi au primit scrisori de ameninţare, şi de contestare a înscrierii lor, de către Partidul republican. Aceste scrisori aveau un ton preocupant, prin simplul fapt că cei în cauză erau anunţaţi că puteau fi însoţiţi de un avocat şi de câţiva martori. Afişe fantomă şi tot felul de falşi fluturaşi electorali afirmau că votul se prelungeşte de duminică până miercuri. Alte astfel de foi volante anunţau că cei ce nu şi-au plătit amenzile contravenţionale, pensiile alimentare sau taxele de întârziere la bibliotecă vor fi arestaţi în chiar secţiile de votare şi trimişi direct la închisoare.

Diverşi impostori telefonară presupuşilor alegători democraţi, spunându-le că secţia lor de votare s-a mutat la altă adresă, fraudă care, adesea, nu a fost detectată decât după câteva ore de aşteptare în ploaie, cine ştie unde, înainte de a li se spune că trebuie să o ia de la zero, la adresa obişnuită. Multe secţii de votare din cartierele Negrilor, Hispanicilor sau persoanelor cu venituri mici deschiseră cu mare întârziere. Apoi, după deschidere, s-a dovedit că ori nu aveau buletine de vot, ori nu aveau pixuri, nici chiar maşini de votare, pe care banda electorală a lui Blackwel le transferase în cartierele republicanilor bogătaşi, unde nimeni nu avea nevoie de ele. Rezultat : în faţa secţiilor de votare s-au format cozi destul de lungi, ploaia de noiembrie este greu suportabilă iar alegătorii mai fragili s-au lăsat păgubaşi. Mulţi patroni republicani ameninţară muncitorii plătiţi cu ora că îi vor concedia dacă vor exagera cu prezenţa la urne. Efectiv, mulţi oameni simpli au fost concediaţi din astfel de motive, multe voturi democrate fiind pierdute într-un fel sau altul.

În ajunul alegerilor, Blackwell ceru Partidului republican dreptul de a plasa « supraveghetori » în fiecare birou de vot. Aceşti paznici ai secţiilor de votare erau de fapt nişte gorile rasisto-fasciste, cu misiunea de a intimida alegătorii şi chiar de a-i scoate în stradă pe cei susceptibili de a vota cu democraţii, al căror nume figura pe « liste negre ». Aceşti provocatori fură judecaţi ilegali de către tribunalul federal de primă instanţă, decizie casată apoi de către curtea federală superioară. În sfârşit, ulterior, Curtea federală supremă a Statelor Unite refuză, pur şi simplu, să se ocupe de această decizie scandaloasă. Ştiind că

gorilele GOP taie şi spânzură în secţiile de votare, mulţi alegători democraţi au renunţat să voteze, pentru a nu îşi da pielea la tăbăcit. În multe secţii de votare gorilele îi abordau sistematic pe Negri, pentru a le înmâna buletine provizorii de vot, pe care maşinile de votare nu le recunoşteau. Practic, aceste buletine provizorii de vot s-au dovedit o nouă formă de cetăţenie, de clasa a doua, sau chiar a treia, deci o formă de discriminare în plin secol XXI, după aproape 150 de ani de la războiul civil, care i-a eliberat pe Negri din sclavie.

Se spune că lăzi întregi cu astfel de buletine provizorii, trecute prin faţa unor maşini ilegale de votare, au fost apoi încărcate în camioane misterioase, ce au dispărut cu ele în plină noapte. Hispanicii fură obligaţi să furnizeze tot felul de hârtii privind cetăţenia lor, care în mod normal nu erau obligatorii în Statul Ohio. Nici aceştia nu au putut vota în condiţii normale, mulţi dintre ei fiind nevoiţi să renunţe. Cei ce reuşeau totuşi să ajungă în faţa maşinilor de votare cu ecran tactil, s-au trezit că acestea nu le eliberează dovada că au votat. Alte maşini de votare erau astfel programate încât nu înregistrau decât numele lui Bush, refuzând cu încăpăţânare numele lui Kerry. În toate Statele Uniunii americane, maşinile de votare fabricate de Diebold Election Systems & Software şi Sequoia erau programate să servească pe Bush, falsificând un număr incalculabil de voturi. S-a pretins că Bush a câştigat Ohio cu o diferenţă de 136 000 de voturi. Când Kerry abandonă partida, peste 155 000 de buletine provizorii şi peste 92 000 de buletine de vot anulate ilegal, provenind majoritatea din zone cunoscute ca democrate, nu fuseseră luate în consideraţie. Aceasta a fost o flagrantă violare a legii privind dreptul de vot, altfel spus o colosală criză constituţională. Se ştie însă că deja în decembrie 2000, după judecătorul neo-conservator Scalia, Constituţia nu garantează cetăţenilor Statelor Unite niciun fel de drept de vot.

Rezultatul fraudei Bush-Rove şi abandonarea de către Kerry a constituit un pas uriaş către anarhie generalizată în Statele Unite. Reţelele corupte ale guvernului ocult decideau totul peste tot, Bush fiind nu un Preşedinte democrat ci guvernantul ilegitim al unui regim banditesc, un uzurpator fără credinţă nici lege, în fruntea unui Stat pervertit. « Capitalul politic » pe care, în conferinţa de presă de după alegeri, Bush a pretins că l-a câştigat, era un fals, o imitaţie sau denaturare.

După lovitura de Stat mai mult sau mai puţin reuşită, din 1998, (*impeachment*), după bombardarea Serbiei (1999), furtul preşedenţiei (2000), 11 Septembrie (2001), acordarea ilegală, lui Bush, a dreptului de a declara război (2002), Războiul din Irak (2003), noul furt al preşedenţiei (2004), guvernul ocult pregătea fără zăbavă o nouă lovitură pentru 2005, care ar putea lua forma unei reduceri draconiene a puterilor Congresului. Senatorul Frist, din Tenesse, lider al

majorităţii republicane din Senat, anunţă că practica democraţilor, de utilizare a obstrucţiei parlamentare pentru împiedicarea confirmării unui pumn de extremişti de dreapta la Curtea de Appel federală este intolerabilă şi trebuie să înceteze.

« Opţiunea nucleară » a lui Frist consta în redactarea unilaterală a regulamentului Senatului, printr-o *iuţeală de mână* ce făcea imposibilă obstrucţia numirilor judiciare. Această măsură făcea din Senat un fel de baronie a unui singur partid, în genul actualei Camere a Reprezentanţilor, slăbind sistemul constituţional de unele contragreutăţi şi făcând astfel dificilă controlarea de către Senat a unui Preşedinte decis a plasa rasişti şi fascişti în sistemul federal judiciar. Cei câţiva republicani tradiţionalişti erau îngrijoraţi de această propunere extremistă, iar liderii democraţi ameninţau cu obstrucţia parlamentară, fără să se ştie dacă vor putea împiedica astfel lovitura de Stat a lui Frist.

Desigur, lovitura de Stat din noiembrie 2004 nu s-ar fi derulat atât de uşor dacă timidul Kerry nu s-ar fi lăsat păgubaş cu atâta uşurinţă. Pentru cei bine informaţi, refuzul lui Kerry de a protesta contra fraudei bushiste era consecinţa fidelităţii sale masonice pentru Skull & Bones. După aceşti observatori, Kerry ar fi primit un appel din partea masoneriei Skull & Bones, care îi ordona să renunţe, ceea ce el făcu imediat. În ce ne priveşte, Kerry, ca şi soţia sa, erau specimene ale oligarhiei, peste inteligenţa medie din această mafie, incapabili să conceapă însă existenţa altor metode şi a unei alte puteri decât aceea a oligarhiei căreia ei înşişi îi aprţineau. Lumea fundaţiilor în care se învârte D-na Kerry este unul dintre centrele decisive ale influenţei oligarhice în viaţa publică americană, în care soţul, candidat la Casa Albă, se simţea foarte bine. Aşadar, mentalitatea lui oligarhică, pe care îşi construise întreaga carieră, l-a predispus pe Kerry să renunţe la luptă de îndată ce i s-a ordonat acest lucru. În ce priveşte dinamica ridicării mâinilor în sus şi a drapelului învinşilor, Kerry pare să fi fost lucrat în foi de viţă şi convins să capituleze de către Bob Shrum, care deja îi torpilase primele faze ale campaniei, şi de către Mary Beth Cahill, care l-a asigurat că luarea în considerare a buletinelor provizorii şi voturile prin delegaţie din Ohio nu ar fi fost suficiente pentru recuperarea pretinsului avans al lui Bush.

Kerry avea însă o altă opţiune ? Da. După înfrângerea puciului Kapp la Berlin, în martie 1920, până la aceea a lui Aznar, la Madrid, în martie 2004, rezistenţa-tip la lovitura de Stat a unei mafii reacţionare este greva generală nelimitată, la iniţiativa sindicatelor, a partidelor progresiste, a studenţilor, tineretului, organizaţiilor de femei, a aliaţilor şi simpatizanţilor acestora. Acestea l-au împiedicat pe Aznar să îşi proclame dictatura democrată (sic), în contextul atentatelor subtil organizate, în reţeaua feroviară Madrid.

În contextul Statelor Unite din noiembrie 2004, s-ar fi ajuns la greva generală în favoarea partidului şi a guvernului constituţional, adică a câştigătorilor efectivi – grevă la chemarea şi îndemnul Partidului democrat, a AFL-CIO[116], a ecologiştilor, progresiştilor, studenţilor, femeilor democrate, luptătoare toate, consacrate, asta e democraţia, lălăială-n toate. Pentru a se ajunge la numărarea cinstită a voturilor ar fi trebuit paralizată întreaga ţară, ajungându-se sigur la concluzia înfrângerii lui Bush. Jesse Jackson propusese ceva de acest gen lui Al Gore, în anul 2000, dar propunerea a fost respinsă. Foarte rari sunt oligarhii ce fac appel la popor şi îl invită să coboare în stradă, iar Kerry, ca şi Gore, nu a făcut excepţie de la această regulă. Cât despre Partidul democrat, acestuia i-a fost frică mai curând de pierderea fondurilor mafiei oligarhice decât de aceea a unui scrutin prezidenţial. Ca şi alte organizaţii, prin chiar structura lui, Partidul democrat este el însuşi o oligarhie, una mai slabă decât cea republicană, incapabilă să conceapă o acţiune de masă. În ce priveşte candidatul independent Nader, singura contribuţie a acestuia a constat în facilitarea înţelegerii timorării, a neputinţei şi a lipsei de responsabilitate a democraţilor în faţa banditismului mafiot republican.

Democraţii s-au temut să facă appel la articolul XIV al Constituţiei Statelor Unite, votat de Congres la 13 iunie 1866 şi ratificat la 9 iulie 1868, ca replică la contestaţia electorală a Confederaţilor învinşi [în cadrul Războiului de Secesiune, 1861-1865] faţă de sclavii eliberaţi, care cuprinde dispoziţii clare ce ar fi putut servi contra maşinăriei electorale republicano-mafiote din Ohio, Florida şi alte câteva State. Iată paragraful 2 al articolului XIV din Constituţia Statelor Unite :

> Dacă în contextul unui scrutin pentru alegerea Preşedintelui, a vice-Preşedintelui, a deputaţilor din Congres, a funcţionarilor executivului, a aparatului judiciar al unui Stat sau a membrilor unei legislaturi dreptul de vot este refuzat unui locuitor de sex masculin din acest Stat, care are 22 de ani şi este cetăţean al Statelor Unite, sau dacă acest drept este restrâns într-un fel oarecare, mai puţin în caz de participare la o rebeliune sau altă crimă, baza reprezentării în instanţa respectivă va fi redusă în proporţie cu numărul cetăţenilor masculini faţă de numărul cetăţenilor masculini de 22 de ani, din Statul respectiv.

Evident, referinţa acestui paragraf la electorii masculini ar fi fost extinsă la toţi votanţii, [inclusiv femeile], conform Amendamentului constituţional nr XIX. De fapt, aceasta ar fi fost o reacţie minimă faţă de grosolanul trucaj electoral al mafiei oligarhice Bush : reducerea bazei de reprezentare a Statelor trişoare, la Casa Albă şi în Senat, diminuarea numărului electorilor respectivi în Colegiul electoral şi în cele două Camere.

---

116. AFL şi CIO: American Federation of Labour şi Congress of Industrial Organisations, organizaţii sindicale destul de slabe faţă de cele europene.

XVII. 3. CHESTIUNEA EVENIMENTELOR DIN 11 SEPTEMBRIE 2001 ERA DE FAPT DECISIVA

După noiembrie 2003, nu am încetat să repet că problematica evenimentelor din 11 Septembrie 2001 va domina alegerile prezidenţiale din 2004, determinând o realiniere a partidelor. O nouă predominanţă în Colegiul electoral urma să înlocuiască modelul post-1968, al hegemoniei Republicanilor, bazată pe strategia sudistă rasistă, dezvoltată de Kevin Philips pentru Nixon. Această realiniere a partidelor urma să prelungească modelul stabilit de la începutul constituţiei federale din 1788, care comportase realinieri asemănătoare în 1828, 1860, 1896, 1932 şi 1968. Argumentul meu era următorul : dacă Mitul 11 Septembrie va fi demascat şi distrus, alegerile din 2004 vor determina, probabil, o realiniere a partidului progresist. Dimpotrivă, dacă Mitul 11 Septembrie rămâne valabil şi neschimbat există pericolul ca realinierea partidelor să conducă la un regim fascist. Din nefericire, această a doua variantă este pe cale de a se împlini, deşi deocamdată este cam devreme pentru a o spune cu certitudine absolută.

Pentru cei ce vor cu adevărat să demonteze Mitul 11 Septembrie, mijlocul cel mai sigur de a o face este acela al unei Comisii internaţionale independente pentru adevăr (IITC), creată mai mult sau mai puţin pe modelul Tribunalului crimelor de război din Vietnam, adică Tribunalul Russel-Sartre din anii 1966-1967. Faptul că Mişcarea pentru adevăr cu privire la 11 Septembrie nu a reuşit să pună pe picioare acest tribunal internaţional (IITC), înainte de noiembrie 2004, a fost un eşec foarte important pentru această mişcare, unul pe care diverse alte mici succese nu l-au putut compensa. IITC este forul adecvat pentru demolarea Mitului 11 Septembrie în ochii intelectualilor, a liderilor opiniei publice internaţionale, ca şi al demascării lui pe plan strict intern. Nu s-a ajuns însă decât la iniţiative ce au erodat întrucâtva mitul pe plan local sau regional, în sânul Statelor Unite, ceea ce, din nefericire, nu a fost suficient.

Campania lui Bush a prezentat Mitul 11 Septembrie ca un fel de nou şi păgân cult civic, misterios, obligatoriu, candidatul republican la alegerile din noiembrie 2004 fiind marele preot al acestei idolatrii. Întreaga campanie electorală a lui Bush a fost construită pe infamia demagogică 11/9, imaginile respective fiind evocate în majoritatea aparţiilor televizate ale tandemului Bush-Cheney, care au sucit minţile unui mare număr de telespectatori, obişnuiţi să fie îndopaţi de televiziune precum ţăranii îşi îndoapă gâştele sau raţele, înainte de a le tăia gâtul, şi a le mînca ficatul… Convenţia naţională 2004, a Republicanilor, a fost organizată exclusiv pe această temă. Bush, Cheney şi complicii lor s-au înţeles să bată apa în piuă cu 11 Septem-

brie în toate luările lor de cuvânt. Bush a menţionat impostura 11/9 în toate dezbaterile sale televizate, organizate într-un crescendo ce şi-a atins maximul către sfârşitul lui octombrie. În acest fel, 11 Septembrie a devenir marele alibi al lui Bush, asul lui de pe mânecă, modul foarte la îndemână pentru a refuza orice altă chestiune, problemă sau întrebare, chiar orice îndoială sau precizare în măruntaiele urât mirositoare ale noii idolatrii. De îndată ce se vedea încolţit cu o întrebare sau alta, Bush scotea invariabil atuul 11 Septembrie, de pe mânecă. Slăbiciunea ezitantă a lui Kerry i-a permis lui Bush să facă din tembelismul şi marea lui incapacitate, din acea zi, o referinţă pozitivă, chiar glorioasă.

Bob Shrum, consultantul atoatecunoscător şi veşnic păgubos al Partidului Democrat, afirma că după 11 Septembrie poporul american nu mai tolera o campanie ce conducea la diviziuni şi nu ar mai fi ales decât un candidat pozitiv şi optimist. Deşi a subliniat că Bush este un fel de Nero al celor petrecute la 11 Septembrie, Shrum a interzis atacarea lui Bush, a Preşedintelui cu « Ieduţa fermecată » şi celelate nimicuri egoiste şi groteşti, cu care şi-a ocupat ziua de 11 Septembrie 2001, pe când New Yorkul era în flăcări şi mii de oameni muriseră de moarte criminală. Shrum însuşi pretindea că a ataca impostura 11 Septembrie însemna încălcarea consemnului oligarhic şi mafiot cu toate aspectele idolatrice ale acestuia. Kerry s-a lăsat dominat de Shrum până la Convenţia republicană şi chiar după aceasta, cînd era prea târziu pentru a reface terenul pierdut. În fond, toate acestea arătau slăbiciunea personală a lui Keryy care, într-adevăr, de frică, din ordin masonic, din solidaritate oligarho-banditească a făcut ce i s-a spus şi a abandonat totul, deşi era clar pentru toată lumea că, de fapt, el câştigase alegerile.

Cu toate acestea, Mitul 11 Septembrie a fost ţinta multor atacuri întemeiate. În decembrie 2003, Howard Dean a recunoscut că mulţi Americani gândeau că administraţia Bush ştia ce avea să se petreacă pe 11 Septembrie, fiind şocaţi de alerta teroristo-bushistă concepută pentru a-i tăia avântul lui Kerry, înainte ca şi după Convenţia naţională democrată. Nici Kerry nici Edwards nu au îndrăznit să ceară socoteală lui Bush pentru pasivitatea din ziua atentatelor teroriste şi pentru împietrirea lui pe o minciună devenită dogmă, după această zi.

Cu câteva zile înaintea alegerilor din noiembrie 2004, fostul senator Bob Kerrey, membru al Comisiei 11 Septembrie, anunţă că nu se mai simte legat de jurământul de nesupunere şi non-fidelitate faţă de partidele politice, pe care toţi membrii comisiei îl prestaseră, explicând cum s-ar putea întoarce întreaga afacere contra lui Bush, din punctul lui de vedere. După el, ar fi trebuit subliniată inerţia şi pasivitatea lui Bush, incapacitatea de a reacţiona la avertismentele primite de Casa Albă cu privire la iminenţa atentatelor. Asta ar fi însemnat sprijinirea

pe Mitul 11 Septembrie pentru a-l îndrepta în defavoarea lui Bush. Ne putem întreba care ar fi fost eficacitatea acestei strategii, de care, oricum, candidatul democrat Kerry nu era capabil. De altfel, tot pe linia unei astfel de strategii, Benjamin DeMott a publicat un articol în Harper's Magazine, calificând Raportul Comisiei 11 Septembrie de «lături, trişerie şi şmecherie ».

> Misterul şi motivele pentru care comisia este mută sunt uşor de înţeles. Ea nu poate numi mincinosul mincinos. Cel mai important subiect în faţa Comisiei 11 Septembrie era : ce ştia Preşedintele Bush despre ameninţarea al-Qaidei la adresa Statelor Unite, când a aflat de această ameninţare, dacă nu ştia mare lucru de ce nu ştia ?... În aprilie 2004, răspunzând celor ce îl întrebau, Preşedintele a spus că nu a fost informat de prezenţa teroriştilor în ţară. Putem considera că atunci când Bush a adoptat această poziţie, membrii comisiei au înţeles că nu pot scoate la lumină relaţia dintre conduita oficială şi lipsa de pregătire la nivel naţional. Motivul ? Afirmaţia Preşedintelui era contrară adevărului. Era vorba de minciună, iar membrii comisiei au înţeles că nu puteau lăsa să se vadă minciuna. Mulţi funcţionari au vorbit despre încercările lor de a-l edifica pe candidatul, apoi pe Preşedintele ales şi comandantul şef în legătură cu ameninţările teroriste de pe pământul nostru. Informaţiile furnizate de aceşti funcţionari sunt expuse în documente profetice mai restrânse sau mai întinse, foarte impresionante din multiple puncte de vedere. Totuşi, chiar şi în faţa comisiei, şeful executivului a continuat să susţină că *nimeni nu i-a spus nimic*. Acuzarea şefului executivului de minciună era de negândit şi nu putea fi luată în consideraţie pentru că asta ar fi însemnat destrămarea şi sfâşierea întregului ţesut social-politic al naţiunii. (*Harper's*, oct. 2004).

DeMott a examinat raportul cotidian către Preşedinte, din 6 august 2001, redactat de Richard Clarke şi declasificat în aprilie 2004, ca urmare a audierilor în faţa Comisiei 11 Septembrie. Reamintim că acest document purta titlul « Ben Laden este decis să lovească Statele Unite » şi conţinea informaţia după care « FBI este pe cale să efectueze 70 de anchete profunde în toate Statele uniunii, cu privire la tot ce putea avea vreo legătură cu ben Laden ». DeMott juxtapuse acest lucru cu rezumatul comisiei despre mărturia privată a lui Bush asupra acestei chestiuni : « *Preşedintele ne-a spus că raportul din 6 august era de natură istorică* ».

Articolul lui DeMott ar fi putut servi de bază pentru o bună ofensivă din partea lui Kerry, ce s-ar fi putut focaliza pe inaptitudinea flagrantă a lui Bush de a-şi asuma misiunea de comandant suprem în zilele şi săptămânile premergătoare lui 11 Septembrie : nicio reuniune extraordinară, nicio sarcină specială pentru vreun membru al cabinetului, nicio instrucţiune către şefii de agenţii [servicii secrete], nicio coroborare a informaţiilor diverselor agenţii, nicio reacţie la atâtea atenţionări din partea « rapoartelor clandestine, a guvernelor străine şi a mediilor PRT » privind riscul iminent al unor atentate. Asta s-ar fi putut face fără punerea în cauză a aspectelor centrale ale mitului, pe

baza celor arătate de partea fidelă a guvernului, Rowley, Colleen şi ceilalţi, despre reţeaua mafiotă din cadrul guvernului ocult.

În aprilie 2004, *Washington Post* a publicat o caricatură (reluată apoi în «*The Year în Cartoons*», la 19 dec. 2004) ce îl arată pe Cheney ca om de fier, FBI-ul apare ca un leu fricos, CIA ca sperietoare şi Bush ca «Dorothy». Toate personajele acestea sunt o aluzie la filmul *Magicianul din Oz*, despre o vrăjitoare ce zboară în ceruri, lăsând în urmă o dâră fumurie în care citim « Predă-te Dorothy ! Dacă nu trimit câteva avioane în zgârie-norii tăi – Oussama ». Leul spune «Ce înseamnă asta ?». « E foarte vag ! », geme sperietoarea. « Sufletu ! Cine-i această Dorothy ?», face Bush care nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. Veşnic secondat de taciturna acră Miss Rice, Bush s-a comportat ca şi cum măsurile pentru zădărnicirea celor de la 11 Septembrie erau pentru grupa mică de la grădiniţă, sau pentru cei din balul bobocilor grupei mari, cu mustăcioară, la care nici gând să participe fără o invitaţie cu numele în clar, pe hârtie creponată, cu sclipici. De vreme ce Kerry a fost incapabil să profite de mulţimea probelor hazlii despre care ciripeau şi păsările, prin copacii Casei Albe, asta dovedeşte lipsa de curaj intelectual a candidatului democrat din noiembrie 2004. De altfel, el nu ajunsese candidat decât pentru că Dean fusese diabolizat de mediile PRT tocmai pentru chestiunea 11 Septembrie.

Baza socială pentru o ofensivă contra Mitului 11 Septembrie ar fi fost favorabilă. Un sondaj Zogby International, comandat de Jimmy Walter, la sfârşitul lui august (2004) arăta că aproximativ jumătate din locuitorii New Yorkului nu credeau versiunea oficială şi erau siguri că Statele Unite fuseseră avertizate cu privire la atentate.

Scurtă animaţie internetico-pentagonică, ce ridiculiza afirmaţia guvernului că Pentagonul ar fi fost lovit de un Boeing 757-200 a avut un succes nebun, despre care *Washington Post* s-a crezut obligat să publice un articol. Pentru intelectuali, în octombrie, canalul de televiziune BBC-2 difuză un documentar ce susţinea că al-Qaida nici nu există altfel decât ca « mit », ca o « sumbră iluzie ». Documentarul lăsa să se înţeleagă că acest mit fusese creat de politicienii falimentari părăsiţi de puţin credincioşii lor alegători, dar hotărîţi să se agaţe de putere cu ghiarele şi cu dinţii lor de prădători. Pentru cei mai puţin suferinzi de intelectualopatie aviară sau porcină, Howard Stern invită purtătorul de cuvânt al Mişcării pentru adevăr 11 Septembrie şi declară în faţa celor 13 milioane de telespectatori că el nu crede că Pentagonul a fost lovit de un avion comercial şi că o rachetă de croazieră ar fi o explicaţie mult mai plauzibilă.

La acestea trebuie adăugat impactul colectiv al zecilor de situri Web, al conferinţelor de la Berlin, Lucerna, San Francisco şi Toronto, toate reluate de un număr incalculabil de internauți, posturi de radio,

canale alternative de televiziune, video-casete, DVD-uri, cărţi, bloguri şi oceane de mesaje pe internet. Principalele ziare ale regiunii metropolitane făcură reclamă pentru o adunare comemorativă pe 11 Septembrie la Manhattan Center din New York, la care se prezentară cam 1300 de persoane. Marele juriu al cetăţenilor din Los Angeles, reunit la Bon Hope Patriotic Hall, la 24 octombrie, a fost iniţiativa populară a unor simpli cetăţeni, care au mers foarte departe în chestiunile fără răspuns, condamnând pe faţă aspectele mitului oficial ca imposibile din punct de vedere fizic şi precizând că suspectul numărul unu este însuşi guvernul american, datorită cârtiţelor din mijlocul său.

Către sfârşitul lunii octombrie, o sută de notabili liberali de stânga şi de diverşi anchetatori pe tema 11/9, între care Noam Chomsky, Michael Perenti, Ralps Nader şi Howard Zinn cerură redeschiderea anchetei evenimentelor din 11/9, adresând o petiţie ministrului Justiţiei din Statul New York, Eliot Spitzer. Ca orice demers pur juridic, această plângere fu transmisă la iniţiativa şi prin intermediul câtorva avocaţi, în loc să rămână sub un control politic clar. Cele câteva şanse de succes ale acestei iniţiative au diminuat considerabil când Spitzer şi-a anunţat intenţia de a a-şi prezenta candidatura la postul de guvernator al Statului New York. Cum era să-şi rişte cariera, tovarăşul candidat, zgândărind scandalul minciunilor din 11 Septembrie ? Tot aşa, în cele câteva conferinţe de presă, scriitorul Ralph Nader nu a declarat niciodată că 11 Septembrie era una dintre preocupările sale esenţiale. De fapt, nu a spus nicio vorbuliţă pe tema asta.

Mişcarea pentru adevăr 11 Septembrie avea încă un punct sensibil : tendinţa de a se sprijini mai ales pe familiile îndoliate, pentru o mai netă îndreptăţire a autorităţii sale morale şi politice. Totuşi, evantaiul reprezentativ al familiilor 11/9 era foarte larg : unii erau modele de umanism în căutarea păcii mondiale, alţii erau partizani ai iertării, xenofobi şi chiar rasişti, partizani ai lui Kerry dar şi ai lui Bush. Un grup din cadrul ei, obsedat de ceea ce numea « reforma învăţământului » cerea, înainte de toate, aplicarea recomandărilor Comisiei 11 Septembrie, unele foarte aproape de Patriot Act II care, toate la un loc şi fiecare în parte nu se atingeau de vinovaţii pentru 11/9. În orice caz, consacrarea celor două sau trei ore, de care dispunea pe C-SPAN, pentru inutilele mărturii ale familiilor, în fond toate la fel, a fost o regretabilă pierdere de timp. Singura cale ce rămânea celor ce voiau cu adevărat demascarea Mitului 11 Septembrie era constituirea comisiei internationale independente, pentru adevăr, tot adevărul, numai adevărul.

Pentru moment, maşinăria CIA-Bush pare să fi pus cu adevărat beţe în roţile istoriei, sau poate chiar mai mult. Este însă util de amintit că ciclurile de 36 de ani nu sunt decât estimări aproximative,

reale însă şi verificate, după sfârşitul Războiului de Seccesiune. În prealabil, acest ciclu a fost întâi de 40 de ani (1788-1828) şi 32 de ani, 1828-1860). Asta înseamnă că oricât ar fi de profunde şi de indispensabile ar fi schimbările regimului actualmente la putere, momentul introducerii lor nu poate fi prevăzut cu precizie cronometrică. Ciclul 1788-1828 se apropia de sfârşitul său în 1824, când o alegere contestată pentru Camera Reprezentanţilor s-a terminat prin victoria lui John Quincy Adams, susţinut de Henry Clay, în detrimentul lui Andrew Jackson. Sfârşitul acestei confruntări a avut efectul pozitiv de a adăuga patru ani suplimentari ai preşedenţiei lui Adams la cei 36 anteriori, înaintea dezastrului preşedenţiei Jackson. Ceva similar s-a produs în 2004, dar în sens nefast şi dezastruos, prin prelungirea cu patru ani a mandatului lui Bush.

Bineînţeles, nu putem exclude eventualitatea şi mai deprimantă că lunga perioadă de regim constituţional al Statelor UNite se apropie de un sfârşit (natural sau nu), lovitura de Stat « la rece » a lui Bush, cea din 2004, fiind o sinistră prevestire. Practic, tendinţa generală a recentelor maşinaţiuni, ale guvernului din umbră, se traduce printr-o continuă slăbire a puterii imperiului american, datorită acţiunilor negândite sau chiar aberante, vizând consolidarea lui.

Bineînţeles, George Bush nu a fost ales Preşedinte al Statelor Unite decât în lumea iluziilor televizate şi schizofrene. El nu are legitimitate decât în ochii comentatorilor-politruci, plătiţi să mintă şi să manipuleze poporul, care imediat după alegeri au lansat tot felul de poveşti delirante, prezentând hoţia electorală a lui Bush drept un triumf al valorilor morale întruchipate, culmea, de un om distrus de alcool şi de cocaină. În lumea reală însă, Bush a fost învins de o majoritate opusă direcţiei sale rele de guvernare. Deşi demoralizată şi dezorientată, prin abandonul lui Kerry, această majoritate rămâne în picioare şi va creşte.

În mod normal, un om politic precum Bush, care şi-a dovedit incompetenţa, ar fi trebuit să rămână la un singur mandat, cazul, de tristă reputaţie, al tatălui său, care a ieşit din viaţa noastră publică cu toată ura, răzbunarea şi scandalurile unui prim mandat dezastruos. Expedierea lui Bush la moşia sa din Crawford (Texas), ar fi dezamorsat unele scandaluri latente, ca divulgarea numelui lui Valerie Palme, trădarea unor secrete americane de Stat de către Ahmed Chalabi, creatura neo-conservatorilor, falsificarea documentelor nigeriene privind livrările de minereu de uraniu, cârtiţa israeliană de la Pentagon şi altele. Toate aceste scandaluri, ca şi afacerea Watergate, din 1972, vor continua să bântuie şi să influenţeze al doilea mandat al lui Bush. Evident, trebuie să adăugăm scandalul de frunte dintre acestea, sinistra înscenare de la 11 Septembrie 2001, fără să mai vorbim de banditismul electroral din 2004. Faţă de toate acestea, unii se gândesc la expedierea lui Bush-43 în fundul celui mai adânc dintre

oceane în cine ştie care cimitir cosmic de elefanţi sau în vreo pubelă intergalactică inexistentă. Toate acestea fac parte din delirul schizo-paranoiac al unei democraţii în ultima ei fază de decadenţă, când totul este de vânzare, totul se cumpără, totul este marfă, începând cu oamenii.

Societatea americană a avut slăbiciunea să permită prelungirea domniei lui Bush cu încă patru ani. Conflictele înăbuşite prin intimidarea alegătorilor continuă să fiarbă în cazanul sub presiune al societăţii americane bântuită de crize peste crize interne şi de războaie externe. Mai devreme sau mai târziu acestea vor exploda punând capăt nu numai infamantei cariere a lui Bush ci, foarte probabil, a întregului Partid Republican. În săptămânile ce au precedat alegerile din 2004 s-a zis că Republicanii nu vor putea supravieţui dacă sunt trimişi în opoziţie, ceea ce nu era departe de adevăr. Acum însă, se spune că nu vor putea supravieţui monopolului lor actual asupra întregului guvern federal. Întrucât GOP-ul domină executivul, legislativul şi judiciarul, putem aştepta repercutarea conflictelor societăţii inclusiv în sânul Partidului Republican. Graba cu care, în săptămânile de după alegeri, au fost despopiţi Ashcroft, Ridge, Powell şi alţi secretari de cabinet, nu era de bun augur pentru Bush. Apoi, acest incorigibil Preşedinte încercă să numească secretar cu securitatea naţională fostul responsabil al poliţiei din New York, Bernard Kerik, o creatură a lui Rudolph Giuliani, de care acesta se servea ca iepuraş igienic, în locul proletarei hârtii de tualetă. De aici a ieşit o avalanşă de revelaţii, care l-au silit pe Kerik să-şi retragă candidatura.

Apoi, ca urmare a chestiunii unui militar privind netrimiterea de către Pentagon a vehiculelor blindate pentru trupele din Irak, un val de violente atacuri se abătu peste Rumsfeld. De data asta, retorica logoreico-biblică a şefului Pentagonului nu i-a servit la nimic. Senatori republicani precum McCain, Hagel şi alţii declarară că nu au încredere în secretarul de la Apărare. William Kristol intră ca prim tenor în corul lătrătorilor care cereau debarcarea lui Rumsfeld, arătând astfel firava solidaritate a neo-conservatorilor faţă de cei ce nu le sunt fraţi de lapte la ţâţa lui Léo Strauss.

Toate acestea s-au produs înaintea începutului celui de al doilea mandat bushist. Al doilea mandat al lui Eisenhower fut pătat de scandalul paltonului din oaie de Peru al lui Sherman Adams, şeful de stat-major de la Casa Albă. Mandatul doi al lui Nixon fu scurtat de afacerea Watergate iar tărăşenia Iran-Contra l-ar fi putut expedia prematur la pensie pe Prşedintele Reagan, dacă Lee Hamilton nu ar fi fost la datorie întru protecţia guvernului ocult. Clinton a fost lovit de *impeachment*, tot pe durata celui de al doilea mandat dar nu era vorba decât de aventurile galante ale unui Don Juan, fără nimic comun cu clopoţeii, tinichelele, al-Qaida şi 11 Septembrie ce atârnă de coada lui

Bush. Totul arată că al doilea mandat Bush va fi marcat de cu totul alte probleme.

Megalomania bushistă complică şi mai mult ecuaţia acestui al doilea mandat. S-a anunţat deja intenţia Preşedintelui de a privatiza sistemul de asigurări de sănătate. Bancherii şi finanţiştii din Wall Street ştiu că pe lângă slăbiciunea dolarului vor fi confruntaţi şi cu o problemă demografică : către 2007, primul val de reprezentanţi ai decreţeilor *baby-boom*, de după război, va ieşi la pensie, începând de a cumpăra acţiuni şi fonduri comune de plasare, pentru a le revinde, ceea ce înseamnă că actuala creştere a bursei va cunoaşte o tendinţă contrară ce nu va rămâne fără urmări. Oligarhia financiară a căutat un mijloc de a injecta fondurile guvernamentale direct în piaţa bursieră, sperând să ajute astfel cursul deja umflat prin nesfârşitele speculaţii. Soluţia favorită a acestora este aranjarea afacerilor prin intermediul asigurărilor de sănătate, ceea ce înseamnă distrugerea ultimului bastion din *New Deal*-ul lui Franklin Roosevelt. Bush ar putea descoperi că eforturile lui de a jefui asigurările de boală în profitul preoţimii sacrosancte Wall Streeet riscă să suscite o opoziţie socială şi politică căreia nu îi va putea rezista prin discursuri megalomane şi pseudo-patriotice.

XVII. 4. IRAK SI PALESTINA : PUERILITATEA SI STERILITATEA IMPERIALISMULUI

Puţin după realegerea trucată a lui Bush, cu o previzibilitate pestilenţială, Statele Unite au decis zdrobirea rezistenţei eroice irakiene de la Fallujah. După un imens masacru al populaţiei civile, comandamentul american anunţă că a « zdrobit coloana vertebrală a rezistenţei » irakiene. Propaganda bushistă făcuse mari eforturi pentru a-l prezenta pe un anume Zarkaoui drept şef al rezistenţei irakiene. Existau însă toate motivele pentru a crede că acest Zarkaoui, presupunând că există cu adevărat, nu poate fi decât un pion-contra-greutate pe care Statele Unite îl utilizează pentru coeziunea coaliţiei şi ca pudră de aruncat în ochii întregii lumi. În cursul lui octombrie, când canalul BBC-2 difuză documentarul « Puterea coşmarurilor » , ce exprima îndoieli filosofice privind existenţa reală a lui ben Laden şi a bandei sale, Zarakaoui se aruncă în groapa cu leii de mucava CIA, pentru apărarea credibilităţii marelui ţap ispăşitor, proclamându-şi fidelitatea eternă faţă de imprevizibilul şeic saudian, ceea ce confirmă că ambele fantome, şi ben Laden şi Zarakoui, în jurul cărora circulă tot felul de rumori, nu sunt decât creaturi CIA şi MI-6, pregătite cu ani şi ani înainte.

Pe plan strict militar, Statele Unite nu reuşiseră decât să deplaseze centrul frontului mai la nord, către Mossul. Intervenită chiar atunci,

moartea lui Arafat arătă că ocupaţia Irakului, de către Americani, era la fel de problematică şi sortită eşecului ca şi ocuparea teritoriilor palestiniene de către Israel. În ambele cazuri, ocuparea unui teritoriu arab suveran declanşase o rezistenţă armată. În această situaţie, singurul mijloc de încetare a ostilităţilor era încetarea ocupaţiei ce devenea tot mai odioasă pentru populaţia ce o suporta.

În cazul teritoriilor palestiniene, liniile principale ale unui acord de pace nu pot fi decât cele semnate la Geneva, în 2003, de către Yasser Abed Rabbo şi Yossi Beilin, adică : toţi coloniştii israelieni trebuie să părăsească teritoriile ocupate şi un veritabil Stat suveran, nu un bantustan, palestinian trebuie creat în Cisiordania şi Gaza. Zidul israelian poate avea o anumită legitimitate, dar numai pe pământul israelian, cu condiţia de a urma linia de demarcaţie recunoscută pe plan internaţional. Dreptul de întoarcere al Palestinienilor nu se poate aplica decât noului Stat palestinian, nu şi Israelului. Bineînţeles, coloniştii israelieni şi refugiaţii palestinieni trebuie să fie despăgubiţi, iar Statele Unite şi Comunitatea Europeană şi-ar putea aduce contribuţia. Pe de altă parte, statul palestinian trebuie să garanteze securitatea Israelului, iar eficacitatea acestei garanţii nu trebuie sabotată prin terorism fabricat sub un drapel sau altul. Filosoful italian Enrico Nuzzo a propus ca Palestina şi Israelul să devină membri ai Uniunii Europene, ceea ce ar uşura reconstrucţia şi dezvoltarea lor economică. Într-un fel sau altul va trebui creat un plan Marshal generalizat, fără amestec FMI, pentru toate ţările subdezvoltate şi distruse de războaiele din Orientul-Apripiat.

Rezervele infinite de stupiditate ale regimului Bush explică corurile de arzânde Aleluia, mantrele vetero-testamentare şi celelalte lozinci idolatrice gen « Treaba s-a terminat » sau « Irakul este deja o democraţie ». Este limpede că ocupaţia americană înrăutăţeşte situaţia, provocând şi întreţinând rezistenţa armată a populaţiei. În Irak nu va fi pace câtă vreme ţara aceasta este ocupată de Americani. De altfel, situaţia ghinionistei armate americane din Irak ar putea deveni insuportabilă, sfârşind prin a se refugia în câteva oaze din deşert, unde nu va putea fi alimentată decât pe cale aeriană, cunoscând astfel, în infernul pustiei, soarta unei alte mândre armate, în infernul de gheaţă de la Stalingrad. Irakul ar putea evolua către situaţia Vecerniilor siciliene : în 1282, insultarea unei Siciliene, ce ieşea de la Vecernie, a declanşat insurecţia populară ce a gonit din insulă forţele franceze de ocupaţie conduse de Charles de Anjou.

XVII. 5. AGONIA DOLARULUI

În noiembrie 2004, Dolarul american a căzut la 1,35 pentru un Euro, iar birourile europene de schimb vindeau moneda europeană pentru 1,45 Dolari, fără să se lase impresionate de sincera indignare a turiştilor americani. Pentru prima oară după 1973, se anunţa o nouă criză monetară mondială, declanşată de declaraţia lui Greenspan, la o conferinţă financiară, unde spusese că deficitul actual al balanţei de conturi curente americane nu putea decât să dureze, din cauza neîncrederii în iluzia că străinii vor continua la nesfârşit să cumpere părţi active în dolari. De altfel, băncile centrale din Rusia şi Indonezia anunţară că îşi vor diversifica rezervele lor în devize, în detrimentul dolarului. Foarte curând deveni clar că Republica Chineză tace dar face acelaşi lucru.

Euro câştigă rapid o bucată de teren, dar două treimi din rezervele băncilor centrale mondiale erau încă în dolari, pentru o valoare totală de 2300 miliarde. Incapacitatea dolarului ca monedă de rezervă mondială devenise evidentă, mai ales după apariţia monedei solvabile rivale, Euro. Statele Unite erau în fruntea debitorilor mondiali cu peste 3300 de miliarde datorie faţă de străinătate.

Instabilitatea inerentă a sistemului bazat pe dolar provine din faptul că Statele Unite sunt cei mai mari datornici din lume, situaţie ce se degradează tot mai rapid. După *Economic Outlook*, publicaţie OCDE, deficitul american se apropie de 825 de miliarde (6,4% din PIB) în 2006, către jumătatea celui de al doilea mandat al lui Bush.

În 2008, când Bush se va lansa în ultimul său turneu de atot-puternic stăpân al planetei, deficitul conturilor curente ale Statelor Unite se vor ridica la aproximativ 8% din PIB. După cum a anunţat însă bancherii internaţionali de la City, din Londra, punctul de ruptură va fi atins mai înainte. Într-un viitor apropiat, Americanii vor plăti 1,8 dolari pentru un Euro. Asta va pune probleme deţinătorilor celor 11000 de miliarde de dolari, cea mai mare categorie de « bogăţii » mondiale. Dacă dolarul va continua să cadă în acest ritm, deţinătorii de dolari vor fi tentaţi să-i abandoneze în favoarea altor devize, ceea ce va însemna sfârşitul domniei biletului verde, explozia imobiliară americană şi o recesiune care va fi o adevărată prăbuşire economică mondială. Această teamă împiedică multe bănci centrale să se despartă imediat de dolarii pe care îi deţin, acesta fiind faimosul « echilibru prin teroarea financiară », după expresia lui Larry Summers, secretarul Trezoreriei americane. (*London Economist*, 4 dec. 2004). Cu alte cuvinte, serioasa şi inconturnabila devalorizare a dolarului ar putea distruge sistemul economic mondial. Câte dintre cele 11000 de miliarde de titluri în dolari vor putea oare supravieţui ? Unii vorbesc de 40%, alţi de 25% sau chiar mai puţin. În orice caz, bogăţia lumii se va dovedi

mai mică decât se crede acum, căci o bună parte dintre cele 11000 de miliarde de dolari se vor dovedi într-o zi capitaluri fictive.

Statutul dolarului este veritabilul pivot al aroganţei Statelor Unite faţă de lumea întreagă. După cum s-a exprimat Simon Nixon, statutul privilegiat al dolarului permite Statelor Unite « împrimarea necontenită a biletelor verzi, fără să declanşeze vreo inflaţie. Asta le permite să finanţeze războaie, un deficit comercial gigantic, programme bugetare şi chiar reduceri de impozite». În acest fel, Statele Unite trăiesc în afara realităţii economice. Începutul sfârşitului ar putea fi ziua în care un mare producător de petrol va înceta să accepte plata în dolari. Nu întâmplător, Nixon ne-a reamintit cariera Lirei sterline, ca deviz mondial de rezervă, după al doilea Război Mondial, care a încetat când Arabia Saudită a refuzat plata în această monedă. Astăzi, când se apropie ceasul adevărului pentru dolar, «chiar şi saudienii ezită… Dacă producătorii de petrol întorc spatele dolarului, consecinţele pentru economia mondială vor fi imense… Atât exportatorii cât şi importatorii de petrol îşi vor converti o mare parte din rezervele lor de dolari în euro ». Există însă un pericol : « Dacă băncile centrale din Asia încetează cumpărarea dolarilor, va rezulta un dezastru devastator pentru moneda americană ». Deci Statele Unite sunt nevoite să facă faţă « riscului propriei lor hegemonii economice ». (*Spectator*, Londra, 18 oct. 2003 ; *Philadelphia Trumpe*t, febr. 2004). În 2004, Statele Unite au înregistrat deja fuga clară a multor investiţii străine pe termen lung.

Nu este exclus ca neo-conservatorii să oblige Arabia Saudită sau Rusia să îşi vadă de interesele lor. În octombrie 2003, Putin şi Scroder au evocat plata în Euro a petrolului rusesc, de către Uniunea Europeană, iar informaţia aceasta « a declanşat o reacţie în lanţi în sectorul privat, ce a multiplicat de patru ori, într-un an, depozitele în Euro din băncile ruseşti. De asemenea, cetăţenii s-au grăbit şi ei să schimbe pachetele de bilete verzi în bilete europene ». (*Daily Telegraph*, 10 oct. 2003 ; *Philadelphia Trumper*, febr. 2004). Soluţia crizei monetare mondiale trece printr-un nou sistem Bretton Woods pentru euro, dolar şi yen, paritătile fiind fixate de guvernele respective iar regularea pieţelor financiare revăzută periodic. Aceasta ar însemna crearea unui mecanism internaţional pentru compensaţia internaţională funcţie de etalonul-aur, pentru ca niciun participant să nu rişte deficitele cronice regulate ale actualului sistem anglo-american. Aspectul cel mai important este că acest nou Bretton Woods ar trebui să fie un sistem monetar explicit destinat dezvoltării ştiinţifice, tehnologice şi economice a Lumii a Treia, dezvoltare ce ar trebui să însemne creşterea nivelului vieţii şi a capacităţii producţiei energetice pentru întreaga omenire.

XVII. 6. UN NOU RAZBOI RECE CU RUSIA

Faţă de alte studii asupra celor petrecute la 11 Septembrie, această carte se distinge prin importanţa acordată raportului între forţele nucleare ale Rusiei şi cele ale Statelor Unite, acesta fiind cadrul necesar pentru înţelegerea atentatelor criminale din acea zi. Evident, studiul nostru se sprijină pe tabloul furnizat de sursele de spionaj şi contra-spionaj, ce arată tensiunile explozive, atât pe plan militar cât şi politic sau terorist, dintre Rusia şi Statele Unite, care sunt oarecum disimulate în spatele comediei prieteniei personale dintre Putin şi Bush, una foarte publică pentru a fi şi adevărată. Punctul nostru de vedere este că, la 11 Septembrie 2001, înţelegând hegemonia dezaxaţilor din guvernul ocult de la Washington şi Londra, Putin a decis să adopte o politică de evitare a războiului, făcând vaste concesii Statelor Unite, în mai multe domenii, inclusiv în Asia centrală.

Putin a înţeles că planurile războinice ale neo-conservatorilor, în Orientul-Mijlociu, vor arăta odată în plus că socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg, că forţele americane se vor dispersa şi slăbi în vreme ce Rusia va deveni mai puternică. Pentru realizarea acestei politici el a acceptat să suporte toate afronturile şi grosolănia americană, fără să reacţioneze. Din acest punct de vedere, relaţiile actuale dintre Rusia şi Statele Unite amintesc « prietenia » germano sovietică dintre septembrie 1939 şi iunie 1941, dintre Hitler şi Stalin. Comparaţia este sugestivă, dar nu trebuie înţeleasă până la nivelul detaliilor. Să nu uităm ce ne spune generalul sovietic Suvorov în *Spărgătorul de gheţă* : la rândul său, Stalin pregătea războiul cu Germania, atacul fiind prevăzut pentru prima jumătate a lui iulie 1941. Deşi armata germană era inferioară celei sovietice în oameni şi armament, Hitler a fost în măsură să atace primul, dând peste cap planurile lui Stalin. O astfel de relaţie există astăzi între cele două mari puteri nucleare. De vreme ce Rusia are capacitatea de a distruge supra-puterea americană, ar fi un sofism să îi refuzăm titlul de supra-putere. În aceste condiţii, scenariul unui război termo-nuclear generalizat devine credibil, iar soarta rezervată Rusiei de către neo-conservatorii americani a devenit limpede după luarea puterii de către Putin. Câtva timp înainte de 11 Septembrie 2001, în articolul său « Rusia este terminată », din *Atlantic Monthly*, Jeffery Tayler descria viitorul apocaliptic rezervat gigantului euro-asiatic de către mafia neo-conservatorilor americani :

> Contradicţiile inerente istoriei ei milenare, au condus Rusia la o scădere demografică şi economică, poate chiar la o dezintegrare teritorială. Drama se apropie de sfârşit. În câteva zeci de ani, Rusia nu va mai speria pe nimeni în lume, nu mai mult, în orice caz, decât oricare altă ţară din Lumea a Treia, cu resurse abundente, o populaţie în mizerie şi un

guvern corupt. În concluzie, ca mare puterea, Rusia este terminată. (*Atlantic Monthly*, mai 2001).

Subliniem expresia « *contradicţii inerente* ». Altfel spus, ar fi vorba de determinismul intern al Rusiei, cultural, demografic, naţional sau de altă natură, nu de terapia criminală şi de şoc a FMI-ului, a lui Jeffrey Sachs şi Anders Aslund, a cartelului petrolier anglo-american ce susţine terorismul cecen şi nu numai.

În cadrul acestei competiţii evidente, Putin are meritul incontestabil de a-şi apăra ţara contra Anglo-Americanilor hrăpăreţi. Pe de altă parte, Rusia a fost victima terorismului anglo-american, atât în chestiunea masacrului de la Beslan cât şi în aceea a tragediei submarinului atomic *Kursk*. Putin a demonstrat calităţile de om de Stat, departe de pungăşia ordinară americană şi de ţaţele politicianiste din Europa. El este primul şef de Stat care a înţeles că neo-conservatorii vor slăbi poziţia militară şi politică a Statelor Unite, că în câţiva ani Rusia va dispune de câteva atuuri strategice importante, ce îi vor permite să ia de urechi pe insuficient copţii şi chiar săriţii de pe fix neo-conservatori anglo-americani. Deja, la 18 noiembrie 2004, Putin a anunţat că Rusia dispune de o rachetă nucleară strategică, pe care nicio altă ţară nu o posedă încă.

Unii şi-au imaginat că ar putea fi vorba de un model mobil al celei de a treia generaţii *Topol-M*, cunoscut de NATO sub numele de *SS-27*. Alţii au presupus că Putin vorbeşte despre racheta balistică intercontinentală Bulava, lansată de pe submarine. Oricare ar fi adevărul strict, această nouă rachetă rusească pare capabilă să străpungă orice apărare strategică anti-rachetă americană, avantaj ce ar putea dura câtva timp. Putin a subliniat că nicio altă putere nu este deocamdată capabilă să facă faţă acestei rachete ruseşti. Într-o serie de domenii strategice decisive, Rusia pare să fi luat un avans faţă de Statele Unite, iar Putin privilegiază cercetarea fundamentală în materie de armament, susceptibil de a-i da un avantaj serios asupra Anglo-Americanilor în caz de conflict.

Un alt exemplu interesant este acela al rachetei supersonice de croazieră Sunburn SS-N-22, pe care Ruşii o numesc Moskit, ce poate zbura mach 3[117] la 2,7 metri deasupra apelor mărilor şi oceanelor. Această armă teribilă a fost special concepută pentru a distruge superpetrolierele şi port-avioanele americane. (Se pare că ea ar fi fost vândută Chinei, poate şi Iranului. Apărarea rusească nu este numai pe calea cea bună, ci deja foarte, foarte puternică.

117. Mach sau număr de Mach: raport al vitezei unui mobil faţă de cea a sunetului, în atmosfera în care se deplasează. Se vorbeşte de avioane şi de rachete ce zboară la viteza Mach 3. (NT).

Motivul pentru care Putin a ales ziua de 18 noiembrie pentru acest anunţ stupefiant a ieşit la iveală trei zile mai târziu, duminică 21 noiembrie [2004], când CIA şi NED au încercat o lovitură de Stat în Ucraina, după modelul « poporul la putere ». Agitatorii cinici de pe Connecticut Avenue mobilizaseră oameni în stradă, cu ocazia candidaturii prezidenţiale a fostului Prim-minitsru Yuchtchenko, a cărui principală seducţie era promisiunea de a introduce Ucraina în NATO. Candidatura Primului-ministru pe post, Yanukovitch primise sprijinul explicit al lui Putin.

Partizanii lui Yuchtchenko aplicau metoda utilizată de NED pentru a-l răsturna pe Milosevici în Serbia anului 2000. Aceleaşi metode îl siliseră să plece şi pe Eduard Şevarnadze (favorabil Moscovei), cu ocazia « revoluţiei trandafirilor » din Georgia, la începutul lui 2004. O tentativă similară eşuase în Bielorusia. Partizanii lui Yuchtchenko, ce îşi botezaseră mişcarea « revoluţia portocalie » blocau străzile din Kiev şi strigau că aparenta victorie a lui Yanukovici se datora fraudelor electorale. Deşi sincer doritori de reforme democratice, numeroşi Ucrainieni nu s-au lăsat păcăliţi, înţelegând că sforile întregii tăărăşenii de la Kiev sunt manipulate din Washington. Mulţimea a obţinut anularea rezultatelor de către Curtea supremă şi programarea de noi alegeri, câteva săptămâni mai târziu.

Pe plan concret, majoritatea acestor acţiuni erau dirijate din Polonia, de către o clică din banda Brzezinski, profetul atentatelor din 11 Septembrie, responsabilul războiului din Afganistan (1979-1988) şi al apariţiei pe scena lumii a fantomei ben Laden & Cie. În virtutea nepotismului practicat inclusiv în Statele Unite, Brzezinski îşi avea şi el « Nicuşorul » lui, care se numeşte Mark, fost membru în Consiliul naţional de securitate al lui Clinton. Zbigniew manifestă însă o rusofobie isterică, pe scheletul nostalgiei pentru inconştienta *şlaehtă* poloneză, care după salvarea Vienei asediate de Turci (1683) a reuşit să distrugă Polonia. În primele zile ale crizei ucrainiene, cei doi Brzezinski au dat interviuri peste interviuri, 24 din 24 de ore. Împins probabil de aceştia, fostul preşedinte polonez Lech Walesa a îndrăznit să se propună ca mediator.

Yanukovici era foarte popular în oraşele industriale din Ucraina răsăriteană, unde o mare parte din populaţie era de origine rusă. Yuchtchenko nu avea o zonă de sprijin, baza lui fiind ruina economică a ţării şi dolarii Americii. Printre « revoluţionarii portocalii » se vedeau tot felul de *hippi* murdari şi zdrenţăroşi, pe care ziariştii occidentali îi numeau democraţi, de vreme ce erau contra Rusiei. Când alegerea lui Yanukovici a fost anulată de justiţie, conducătorii ucrainieni din răsăritul ţării optară pentru autonomie, apoi pentru independenţă. Dacă seccesiunea ar fi fost încercată, cine ar fi încercat să o împiedice cu forţa ? Membră NATO de acum, Polonia ar fi

intervenit oare contra Rusiei ? Statele Unite, eventual alţi membri NATO s-ar fi lăsat oare antrenaţi în cea mai dementă aventură ? Putin a avut câteva schimburi de vederi cu purtătorii de cuvânt ai afacerilor externe din Uniunea Europeană, întrucât destui veleitari europeni fuseseră seduşi de carnavalul portocaliu de la Kiev. După cum fusese prevăzută, întîlnirea dintre Putin şi Schroder a avut loc înainte de Crăciun, la Schleswig, fără să se ajungă însă la pasul crucial al trecerii la Euro pentru plata petrolului rus.

Nu strică să amintim că Ucraina este calea principală de invazie a Rusiei, de la Napoleon până la Hitler. Instinctul rusesc de apărare se trezeşte automat când cineva se atinge de Ucraina. Ce interes aveau Americanii să extindă NATO până în Crimeea ? Între timp, punctul de vedere al studiului nostru, privind contextul strategic mondial, a primit confirmarea decisivă, pe care Putin a subliniat-o drept cadou de Crăciun pentru adolescenţii anglo-americani, buni cunoscători ai bunurilor altora şi suptul degetelor proprii : gigantica companie petrolieră Yukos a fost naţionalizată, iar fostul ei patron, oligarhul Khodorovsky, pe care Ruşii îl consideră un fel de extra-terestru, s-a trezit, pe merit, după gratii. Gestul lui Putin a fost interpretat ca preludiu la scărmănarea giganticei privatizări ilegale a bunurilor fostului Stat sovietic de către nomenclatura post-gorbacevistă, sub regimul de îngenunchere FMI-stă, din anii 90, sub Preşedintele Elţin.

Evenimentele din Ucraina i-au adus lui Bush un nou premiu Oscar de ipocrizie internaţională. Bush şterpelise al doilea mandat printr-o fraudă electorală faraonică. El savura frauda din Ohio şi Florida, dar o găsea intolerabilă pe cea din Ucraina. Cam în sensul acesta s-au petrecut lucrurile cu amuzanţii observatori ai Uniunii Europene, împinşi cu gingăşie de Departamentul american de Stat să învârtă degetele la Kiev, sub patronajul Helsinki şi OSCE. Orbiţi de hoţia electorală de la Colombus, aceştia au deschis ochii lor de mâţe exact în Ucraina. Acelaşi echipaj pompieristic s-a propus pentru validarea masacrului electoral din Irakul sub egidă americană, dar numai dintr-un loc sigur, din Iordania !

De multă vreme, strategia americană consta în izolarea, sărăcirea şi destabilizarea Uniunii Sovietice, a Statelor de după ea şi a foştilor ei aliaţi. În 1989-1990, NATO a reuşit să-şi distrugă vechiul adversar, Pactul de la Varşovia. Prăbuşirea comunismului în Europa de Est a antrenat şi descompunerea Consiliului de ajutor economic reciproc (CAER), iar Uniunea Sovietică a fost inutil condamnată la moarte, în decembrie 1991. În 2004 devenise însă evident că politica anglo-americană vizează distrugerea Federaţiei Ruse şi chiar a Rusiei însăşi. Dominaţia anglo-americană asupra lumii întregi era condiţionată de balcanizarea Rusiei, iar arsenalul strategic al acesteia trebuie eliminat

sau cel puţin redus şi împrăştiat. Faptul că Rusia era al doilea exportator mondial de petrol intra şi el în această strategie.

După un secol de conflicte inutile şi fratricide, marea evoluţie din 2003 fu schiţarea blocului continental Franţa-Germania-Rusia, cea mai bună opţiune pentru a aminti Anglo-Americanilor că mai există şi alte popoare pe lume. În 2002, refuzând să aprobe agresiunea anglo-americană din Irak, Germania a trecut în fruntea acestui bloc, iar în 2003, Chirac şi Villepin puseră Franţa pe aceeaşi direcţie, tot în legătură cu invazia întru nimic provocată a Irakului. În 2004, Putin acuză pe faţă Anglo-Americanii de a concepe, sponsoriza, dirija şi profita de aşa numitul terorism internaţional, acuzându-i de rea credinţă şi de intenţii ostile.

Ultimele zile din 2004 fură o perioadă sumbră. Lumea intreagă era dezolată, unii chiar disperaţi de a fi siliţi să suporte încă patru ani grosolănia, bădărănia, agresivitatea şi hoţia lui Bush. Deşi insuficient concluzive deocamdată, un ansamblu impresionant de elemente sugerează căutarea unei alternative la Statul-naţiune teritorial, în forma sa actuală.

Reamintind cele trei categorii ale lui Machiavelli : monarhia, oligarhia şi democraţia (corespunzând categoriilor ontologice unul / puţin /şi mult, de care nu putem scăpa niciodată), subliniem că toate încercările de depăşire a Statului-naţiune (Naţiunile Unite, Uniunea Europeană) s-au sprijinit pe o bază oligarhică, conţinând astfel, *in nuce*, puternice tendinţe contrare progresului omenirii şi soluţiei actuale a crizei mondiale. Problema majoră a oligarhiei este mediocritatea şi inerţia ei, ultima fiind foarte gravă pentru că nicio schimbare nu este posibilă dacă oligarhii nu vor să coopereze. Oligarhia dominantă trebuie să fie echilibrată de un executiv puternic, un fel de Preşedinte mondial. Cam în asta a constat abilitatea noului gen de monarhie, în zorii epocii moderne din Europa : regi precum Ludovic al XI-lea în Franţa şi Henric al VII-lea în Anglia s-au aliat cu burgheziile respective pentru a pune capăt abuzurilor aristocraţiei feudale.

Dată fiind natura profund oligarhică a lumii actuale, avem toate motivele să credem că instituţiile unui eventual guvern mondial vor fi şi mai rele, mai vicioase decât cele ale guvernelor cunoscute. Problema partizanilor unui guvern mondial constă în stabilirea celor precedente şi necesare în vederea realizării efective a unui executiv mondial unificat. Din multiple motive, chestiunea aceasta este extrem de delicată. Dacă asta s-ar putea face pe cale paşnică, un Stat federal mondial ar putea înlocui Naţiunile Unite, după cum Constituţia federală a Statelor Unite a înlocuit *Articles of Confederation* [Confederaţia Sudistă] ce prevedeau un Congres oligarhic, nu însă şi un executiv, care să îl controleze. Totuşi, având în vedere puterea neo-conservatorilor ce vor neapărat un război în lumea de astăzi, orice speculaţii pe tema

acestei eventualităţi par o simplă procedură de întârziere, dacă nu chiar o utopie. Din păcate, mult mai probabil este că guvernul mondial rămâne o simplă utopie, o ficţiune. Acesta nu va putea să apară decât în urma unui nou şi cataclismic război mondial, în cursul căruia, deja slăbite de criza mondială, Statele natiuni vor dispărea unele după altele, la fel de uşor şi de simplu cum au dispărut dinastiile regale, la sfârşitul primului Război mondial.

Trăim faza de crepuscul al ordinii mondiale anglo-americane, sistem de dominaţie planetară al coteriei financiare Whig, apărută imediat după 1700. Acest sistem nu a fost lipsit de câteva aspecte pozitive. De acum însă, el a devenit o piedică pentru mersul înainte şi împlinirea omenirii. A sosit timpul ca această coterie să părăsească scena mondială :

Lumea veche se duce,
Alata nouă-i la răscruce.
Dumnezeu se împlineşte
Obşte după obşte,
Slăvind bunul obicei
Într-o lume de mişei.

Tennyson

După toate calculele, ne găsim în zorii unei noi perioade fasciste. Dacă această noapte trebuie să ne cuprindă, fie ca ea să aibă cel puţin claritatea nopţii polare, fără contaminarea sau viciul minciunii mitomanilor de după ultimul Război mondial.

W. G. T.
23 decembrie 2004

ANEXA I

EXPLOZIILE DE LA LONDRA, RETEAUA PUCISTA, BUSH SI IRAN

Prima publicare în revista *Global Outlook*

Washington, 11 iulie 2005. Exploziile survenite la Londra, săptămâna trecută, poartă marca unei provocări teroriste artificiale şi de Stat, sub falsă identitate, executate de către reţelele existente în sânul serviciilor de informaţii englezeşti MI-5 şi MI-6, ministerul de Interne şi *Special Branch* din poliţia metropolitană, favorabile unui război de agresiune anglo-american de largă anvergură în Orientul-Mijlociu, cu un atac de preempţiune precoce contra Iranului, plus o opţiune separată contra Coreei de Nord. Aceste atentate din Londra constituie o nouă şi oribilă crimă pe lunga şi ruşinoasa listă neagră a guvernului invizibil anglo-american. De această dată însă, operaţiunea criminală pare să fi fost imperfectă, mai ales din cauza absenţei (până acum) a grupului de ţapi ispăşitori credibili care, prin apartenenţa lui etnică ar putea focaliza mânia populară contra uneia dintre ţintele guvernului invizibil. Deocamdată, complicata problemă a atribuirii atentatelor din Londra se rezumă la contribuţia anonimă a unui obscur forum secular de discuţii în arabă pe Internet, în Statul Maryland, din America, grupare de care nimeni nu a auzit până acum. Acest mizerabil grăunte, chipurile de dovadă, i-a fost suficient Primului ministru englez Tony Blair, deşi el a auzit, desigur, de Armata republicană irlandeză (IRA), autoare a multor atentate cu bombe la Londra, vreme de peste zece ani. Totuşi, premierul englez nu a ezitat să atribuie "Islamului" aceste explozii, părând foarte sedus de ideea unei legi marţiale integrale numită *Civil Contingencies Act*. Odată în plus, realitatea ne obligă să ne reamintim cum şi în ce fel premierul englez şi-a dobândit faima şi renumele de Tony Mincinosul, Tony Bliar !

SCOTLAND YARD FUSESE INFORMAT IN PREALABIL

Nu există nicio îndoială : guvernul britanic ştia dinainte că exploziile urmau să aibă loc. În orele de după explozii, radioul militar israelian semnala că « Scotland Yard [sediul poliţiei la Londra] fusese înştiinţat, de către serviciile secrete englezeşti, că atentatele urmează să aibă loc ». Reluate de către IsraelNN.com, aceste ştiri pretindeau că «ambasada israeliană la Londra a fost şi ea înştiinţată din timp, astfel că ministrul de Externe, Benjamin Netanyahu, preferă să rămână în camera sa, de la hotel, decât să se ducă undeva pe Liverpool Street, aproape de locul primei explozii, unde urma să ia cuvântul în faţa unei

reuniuni înalte, pe probleme economice ». Neverificată, înştiinţarea a fost atribuită « unor surse credibile ». Cam la aceeaşi oră, agenţia Associated Press expediase un cablu, afirmând că « poliţia britanică declarase ambasadei israeliene din Londra, câteva minute înaintea exploziilor de joi, că există riscul unor atentate teroriste posibile în centrul oraşului », potrivit unui « înalt responsabil israelian ». Acest cablu preciza că « exact înaintea exploziilor, Scotland Yardul sunase ofiţerul de securitate al ambasadei israeliene, pentru a-i spune că s-a primit avertismentul unor eventuale atentate…».

Potrivit rapoartelor unor martori oculari din Londra, BBC anunţase la 8^{45} şi apoi câteva minute după 10^{00} că incidentele din metrou se datorau unei supra-tensiuni electrice, eventual unei ciocniri. Nu numai Netanyahu, ci şi alte mărimi străine fuseseră avertizate, în vreme ce londonezii continuau să se îndrepte spre metro. Aceste avertismente şi rapoarte au fost ulterior dezminţite, repudiate, modificate şi excluse de pe siturile Web ale mediilor de actualităţi PRT care, la 11 Septembrie şi cu alte ocazii au înţeles că dovezile esenţiale ale crimelor teroriste de Stat au tendinţa să dispară sau să fie modificate în primele minute, eventual ore, interval de timp critic de care mediile sub influenţă [PRT] au nevoie pentru a învăţa lecţia dictată de înaltele cârtiţe-complice, implantate în ministere. Fără să fie prejudiciabile Israelului, aceste rapoarte sunt devastatoare pentru organele britanice de securitate internă. O altă versiune vânturată de Stratfor.com, după care Israelienii ar fi avertizat Scotland Yardul, este foarte probabil mincinoasă, încercând să exonereze autorităţile englezeşti. Care este numele înaltului poliţai de la Scotland Yard, ce a telefonat ambasadei israeliene. Identificarea acestuia înseamnă pătrunderea în bârlogul cârtiţelor aparţinând mafiei puciste.

De altfel, Isikoff şi Hosenball, de la *Newsweek*, au semnalat că, aproximativ după noiembrie 2004, agenţii FBI-ului american, nu însă şi ai altor agenţii, refuzau sistematic să utilizeze metroul londonez, ceea ce ne permite să credem că se ştia « ceva ».

În general, operaţiunile de acest gen sunt canalizate prin intermediul birocraţilor guvernamentali, sub acoperirea unui exerciţiu sau a unei manevre ce seamănă de aproape cu operaţiunea teroristă propriuzisă. Aşa s-au petrecu lucrurile cu Amalgam Virgo şi alte exerciţii şi manevre din 11/9, după cum am arătat-o în cartea mea *Teroarea fabricată : made în USA*. Acesta a fost cazul tentativei de asasinare a lui Ronald Reagan, de către Hincley, pe când se pregătea un exerciţiu de succesiune prezidenţială, exact pentru a doua zi, după cum am arătat în cartea mea George Bush : *The Unauthorized Biography* (1992, reeditată la Progressive Press, 2004). Acest gen de manevre permite efectuarea muncii necesare pe computerele oficiale şi în orele

obişnuite de birou, evitând ochiadele şi întrebările indiscrete, ale colegilor curioşi ce lucrează pe consolele informatice vecine.

EXERCITIU ANTI-TERORIST DE ACOPERIRE

Un astfel de exerciţiu sau manevră paralelă nu a lipsit nici la Londra. În seara de 7 iulie, BBC Five, un radio de actualităţi şi de ştiri sportive, difuza interviul fostului poliţist Scotland Yard, Peter Power, ce declara că societatea sa Visor Consulting, efectua un exerciţiu anti-atentat cu bombe, exact în staţiile de metro cu pricina, exact la ora şi minutul în care exploziile adevărate au fost declanşate, fiecare în parte. Peter Power şi intreprinderea privată Visor Consulting erau sub-tretanţii acestui exerciţiu sau manevră, chipurile anti-teroristă. Bineînţeles, Power refuză să dea numele celor ce îi ordonaseră sau cu care contractase manevra respectivă. Nimic de mirare că Primul ministru Tony Blair, în primul său raport oficial în faţa Camerei Comunelor (11 iulie) a făcut tot ce a putut pentru a evita crearea unei comisii pentru anchetarea acestor evenimente tragice.

Tony Blair pare sedus de avantajele prezentate de starea de urgenţă, lucru de înţeles pentru un politician paralizat, compromis şi discreditat, cum este el. Totuşi, poporului englez nu i se poate refuza dreptul de a avea o opinie şi o viziune diferită. Alternativa este clară : pe de o parte, reacţia americană faţă de evenimentele 11/9, marcată de supuşenia credulă, extravaganţele groteşti şi incredibilele *abracadabra* ce constituie versiunea oficial-guvernamentală a evenimentelor. Pe de altă parte, reacţia inteligentă şi activă, chiar militantă, a Spaniei de după 11 martie 2004, marcată de formidabila mobilizare de masă şi justa indignare populară contra responsabililor politici care au încercat să manipuleze opinia publică printr-o falsă dare de seamă asupra evenimentelor. De ce parte va înclina poporul englez ? În mod aprioric, am putea crede că reacţia britanică se va apropia de cea spaniolă, deşi ceva mai lent, din cauza absenţei organizaţiilor de masă şi a altor factori aferenţi. Dacă aşa vor sta lucrurile, Tony Blair, Jack Straw şi ceilalţi energumeni cripto-thatcherieni din « *New Labor* » vor fi invitaţi să şteargă putina. Englezeşte.

Teza mea este că exploziile de la Londra reprezintă o formă de comunicare din partea mafiei oligarhice trans-atlantice şi a financiarilor anglo-americani către Bush, Blair şi ceilalţi şefi de State şi guverne reuniţi la Gleneagles, în Scoţia, pentru întâlnirea G-8 la nivel înalt, în chiar ziua acestor explozii. Morţii din Londra erau destinaţi să servească de ultimatum în favoarea unui război preventiv contra Iranului. În acest stadiu, câteva cuvinte lămuritoare sunt mecesare. Deşi justă, necesară şi foarte de înţeles, diabolizarea lui Bush de către numeroşii lui inamici riscă să mascheze realitatea de bază a puterii în

Statele Unite şi în Anglia. Încă de pe vremea invaziei CIA de la Golful Porcilor (Cuba) şi asasinarea lui Kennedy, pentru a nu merge mai departe, se cunoaşte existenţa unei echipe secrete pe vremea afacerii Iran-Contra, botezată încă de atunci *guvern invizibil, ocult sau paralel*. În asta constă esenţa terorismului de mare anvergură. Unii se întreabă : Bush şi Cheney sunt cei ce ordonă guvernului invizibil ce trebuie să facă sau, dimpotrivă, acest guvern invizibil tratează responsabilii vizibili ca simple marionete, agenţi deloc indispensabili şi uşor de înlocuit ? Punerea întrebării echivalează cu găsirea răspunsului : Bush, Cheney & Co. sunt marionetele de serviciu, de care guvernul invizibil se poate lipsi. Explicarea terorismului nu constă în aceea că Bush l-ar fi « provocat în mod deliberat » (teoria declanşării deliberate), după cum cred unii. Explicaţia este exact inversă : guvernul invizibil pregăteşte şi declanşează atentatele teroriste şi alte acţiuni vreme îndelungată invizibile, ceea ce este mult mai grav, mai preocupant şi mai îngrijorător.

În acest caz, cum şi în ce fel comunică guvernul sau mafia invizibilă cu purtătorii publici de cuvânt, cu marionetele vizibile din fruntea Statelor, guvernelor, ministerelor şi altor instituţii ? Dată fiind violenţa relaţiilor de putere, a ipocriziei şi grosolăniei lumii actuale, putem fi siguri că guvernanţii invizibili nu se deranjează să prevină păpuşica Bush sau bufonul Blair că vor fi foarte onoraţi de concursul şi chiar prezenţa lor cu ocazia lansării războiului contra Iranului, de exemplu. Foarte probabil, ba chiar sigur, mafia pucistă invizibilă şi violentă comunică cu aceştia precum călăreţul cu calul de sub el, pe căi şi cu ajutorul unor mijloace conforme cu natura ei agresivă, după cum s-au petrecut lucrurile în cazul 11 Septembrie. Este evident că Bush nu-i decât păpuşa vizibilă şi pasivă de la Casa Albă, ales şi păstrat pentru instinctul său de a nu face nimic ce s-ar putea depărta de rutina cotidiană, de ochii şi urechile atotputernicilor mafioţi-guvernanţi invizibili.

De aceea, subliniem că exploziile de la Londra s-au produs după ce, vreme de două luni, Bush a fost scuturat cu putere de către mafia guvernamentală invizibilă, ce îşi pierduse răbdarea. La 11 mai, un mic avion a reuşit aproape să atingă Casa Albă, înainte de a fi deviat, în vreme ce Congresul, Curtea supremă şi Casa Albă au fost evacuate în plină panică – nu însă Pentagonul, Trezoreria şi alte instituţii sensibile. Casa Albă a trecut la stadiul de « Alarmă roşie », dar Bush nu a fost informat decât după ce totul se sfârşise, astfel că, în tot acest timp el s-a plimbat cu bicicleta în pădurricea de lângă Greenbelt, în Maryland. Focuri de artificii luminoase au fost lansate peste districtele Brookland şi Takoma Park, din Maryland. Asemănarea acestora cu scenariul unei lovituri de Stat clasice se impune de la sine. Apoi, pe 18 mai, în timp ce ţinea un discurs la Tbilisi, în Georgia, o grenadă de mână a aterizat lângă Bush, fără să explodeze.

La 29 iunie, apropierea unui alt avion, micuţ, a provocat evacuarea Congresului şi a Capitoliului, în aceeaşi atmosferă de panică. În după-amiaza zilei de 2 iulie, nu mai puţin de trei mici avioane s-au apropiat de reşedinţa lui Bush de la Camp David, în munţii Catoctin, din Maryland. În mod curios şi sugestiv cu privire la nivelul de maimuţăreală prezidenţială, *Washington Post* a tratat această afacere la rubrica actualităţi locale. Detaliile acestor incidente nu sunt foarte importante. Ceea ce contează este realitatea obiectivă a evenimentelor repetitive. Nu mai puţin, aceste incidente ilustrează şi parţial explică comportamentul dezechilibrat al lui Bush, pe 5 iulie, la Gleneagles, unde a dat cu bicicleta peste un poliţist, în timp ce se plimba sau se amuza. Acesta este contextul în care s-au produs exploziile teroriste din Londra.

Având în vedere acestea, ce revendicări sau ce ordine a putut da, lui Bush şi Blair, mafia guvernamentală invizibilă ? Cu câteva luni înainte, în ianuarie, Scott Ritter anunţase că Bush a ordonat pregătirea unui atac contra Iranului, în luna iunie. Potrivit analizei unui veteran CIA bine informat, dar la pensie, cu care am vorbit pe 3 iulie, ordinul lui Bush către comandanţii americani le cerea să fie gata de atacarea Iranului înaintea sfârşitului lunii iunie. Proiectul de război contra Iranului este coerent cu esenţa celor cunoscute despre intenţiile mafiei puciste anglo-americane, redând contextul imediat al exploziilor teroriste din Londra. Administraţia Bush şi cabinetul Blair nu au reuşit să declanşeze acţiuni militare decisive, contra Iranului, iar guvernul mafiot invizibil şi-a pierdut răbdarea.

Un bun mijloc de a întări presiunea asupra Iranului ar fi fost implicarea unui grup de ţapi ispăşitori iranieni-fanatici, în atentatele cu bombe din Londra. Pentru serviciile secrete, asta ar fi fost floare la ureche. După cum am arătat în *Teroarea fabricată*, încă din anii 1990, capitala britanică este numită Londonistan, din cauza masivei prezenţe a grupurilor de ţapi ispăşitori de toate nuanţele şi tendinţele, arabi şi islamişti din lumea întreagă, ce gravitează în jurul moscheielor de tristă celebritate din Finsbury şi Brixton. Se ştie foarte bine că nomenclaturiştii acestor ţapi ispăşitori îşi recrutează « fazanii » în chiar închisorile Majestăţii Sale graţioase, cum se spune. Se poate însă ca, în acest stadiu, un grup de ţapi ispăşitori iranieni să fi fost prea bătător la ochi. Probabil că torpilarea anonimă a unei nave americane de război, în Golful Persic, ar fi o mai bună soluţie, permiţând ca Iranul să fie imediat arătat cu degetul.

Într-un discurs recent, Dr. Ephraim Asculai, de la universitatea Tel Aviv, a avansat două argumente esenţiale : mai întâi, nu există soluţie militară la chestiunea nucleară iraniană, apoi că ideea unui punct de non-retur, în dezvoltarea armelor nucleare, nu are nicio bază. Doctorul Asculai subliniază că Africa de Sud, Suedia şi alte ţări au

evitat fabricarea de bombe atomice, deşi dispun de tot ce trebuie pentru a le produce. Ephraim Asculai contestă tendinţa foarte răspândită printre strategii anglo-americano-israelieni ce încurajează isteria în jurul ideii că Iranul ar fi pe cale să se apropie de acest punct de non-retur.

În ce o priveşte, tovarăşa domnişoară Rice, din Departamentul american de Stat, declară că nu este suficient ca Iranul să renunţe la fabricarea de arme nucleare. Trebuie ca programul şi instalaţiile iraniene de producere şi exploatare a energiei atomice să fie distruse. Un astfel de maximalism face imposibilă orice soluţie negociată, câtă vreme puterea la Washington este deţinută de actuala echipă.

SCO : STATELE UNITE TREBUIE SA PARASEASCA ASIA CENTRALA

Statele Unite, Anglia şi Israelul sunt cel puţin de un an la un pas de război cu Iranul, iar mafia pucistă este conştientă că timpul nu joacă în favoarea ei. În plus, o nouă şi importantă turnură a evenimentelor ameninţă capacitatea acestui trio anglo-americano-israelian de a face război. La 5 iulie, reuniunea la nivel înalt a Organizaţiei de cooperare de la Shanghai (SCO), ce reuneşte China, Rusia, Uzbekistanul, Kirkizistanul, Tadjikistanul, India, Pakistanul şi Iranul a lansat un apel cerând ca Statele Unite să părăsească bazele militare acaparate în toamna lui 2001, sub pretext de urgenţă în vederea iminentei invazii în Afganistan. Semnatarii acestui appel reprezentau aproape jumătate din populaţia lumii. Deşi exigenţa SCO a fost imediat respinsă de către Departamentul american de Stat, expertul rus Evgheni Primakov s-a felicitat că, pentru prima oară, s-a găsit o formulă pentru a-i invita pe Americani să îşi ia tălpăşiţa din regiunea respectivă. Prezenţa americană data de la convorbirea de urgenţă dintre Bush şi Putin, din 11 Septembrie 2001, când înţelegând că dementii sunt la putere la Washington, Putin a abandonat obiecţiile ruseşti privind intruziunea americană în fostele republici sovietice din Asia centrală. Anglo-Americanii pot ataca Iranul dinspre vest, din Irak, dinspre Est, din Afganistan, dinspre sud, din Quatar, dar fără bazele uzbece şi kirkize, capacitatea anglo-americană de a ataca din nord ar fi afectată în mod grav.

Ţările din SCO sunt neliniştite de « revoluţiile în culorile la modă », susţinute de către Statele Unite, după modelul recent din Georgia (revoluţia roz) şi Ucraina (revoluţia portocalie), tradiţional cunoscute sub numele de revoluţii CIA în stilul « poporul la putere », ce servesc la destabilizarea guvernelor respective. Peste câteva luni însă, Kazakhstanul va inaugura o conductă de petrol către China, ceea ce va diminua capacitatea anglo-americană de a profita de przenţa lor în

Golful Persic pentru a şantaja China. Pe deasupra, Anglo-Americanii sunt foarte îngrijoraţi de avansurile pro-iraniene, în diverse domenii, ale marionetelor lor shiite de la Bagdad.

Ce se poate spune despre articolul publicat de Washington Post, la 11 iulie, prin care suntem asiguraţi că planificatorii americani şi englezi pregătesc reducerea prezenţei lor militare în Irak ? Explicaţia cea mai plauzibilă este că suntem în faţa unei pure dezinformări, după modelul buletinelor de actualităţi emise de Hitler şi Stalin în mai-iunie 1941. De altfel, planul englez prevede explicit plecarea majorităţii forţelor lor actuale de la Bassora către Afganistan, unde vor fi poziţionate pentru operaţiuni contra Iranului sau în Asia centrală.

Pe ansamblu, guvernul invizibil este îngrijorat de eroziunea politică neîncetată a poziţiei atuului său, Bush. În ultimul an şi jumătate 110000 muncitori din uzinele americane şi-au pierdut locurile de muncă, sectoarele textil şi cel al automobilelor fiind în cădere liberă. Falimentul iminent Fannie Mae[118] ne apropie de sfârşitul boomului imobiliar. Oficial, derivele financiare[119] din lume au atins cifra de 300000 de miliarde de dolari, iar JP Morgan Chase deţine cel mai mare portofoliu. La 7 iulie, performanţele cele mai de seamă au fost Federal Reserve, Bank of England şi Banca centrală europeană, care au inundat cu lichidităţi pieţele bursiere şi de capitaluri prin instrumente precum Plunge Protection Team[120] (PPT), transformând astfel o enormă pierdere Wall Street într-un modest beneficiu.

---

118. Fannie Mae: *Federal national mortgage association,* societate pe acţiuni creată de guvern în 1938, pentru consolidarea pieţii mobiliare ipotecare, în vederea facilitării achiziţiei populare de locuinţe. Cotată la Bursa din New York, Fannie Mae este cea mai importantă societate de servicii financiare non-bancare din lume, a treia din Statele Unite, după Citigroup şi American International Group (AIG). Astăzi însă, Fannie Mae este în centrul bulei speculative imobiliare, criza ipotecilor panicând întreaga lume americană a finanţelor.

119. Derivele reprezintă principala şi cea mai reuşită formă de speculă financiară actuală. Există diferite tipuri (derive de credit, pieţe organizate la termen, liberă înţelegere, etc.), unele sunt contracte private între părţi. Este vorba de activuri a căror valoare se bazează mai curând pe hârtii (acţiuni, obligaţiuni) decât pe proprietăţi tangibile sau producţie reală. Deţinute de « fondurile speculative de acoperire » (sau « fonduri de gestiune alternativă », *hedge funds*), derivele reprezintă cea mai mare ameninţare de panică şi de prăbuşire globală a sectorului bancar. În momentul de faţă, ele sunt estimate între 400 şi 500 000 de miliarde de dolari.

120. *Plunge Protection Team* (PPT) – echipă de protecţie contra căderii libere a dolarului, ce depinde de Casa Albă; grup de activitate pe pieţele financiare, entitate ilegală şi semi-secretă, utilizată de Fondul de Rezervă Federală pentru stabilizarea cursului şi prevenirea mişcărilor de panică, similară, din acest punct de vedere, cu autoritatea japoneză pentru cumpărarea de acţiuni. După 11 Septembrie ea a intervenit public pentru evitarea prăbuşirii totale a pieţelor obligatorii, lucru anunţat public, pentru liniştirea investitorilor.

În cursul recentului său turneu în opt oraşe europene, pentru redeschiderea subiectului 11 Septembrie, Jimmy Walter nu a încetat să repete previziunea după care dificultăşile generale ale regimului Bush şi mafia financiară a Statelor Unite vor provoca un nou atentat terorist de mare anvergură, înainte de sfârşitul lui 2005. Acesta tocmai s-a produs şi, probabil, nu va fi ultimul. Opinia publică americană s-a întors definitiv contra războiului din Irak şi chiar contra lui Bush, după cum o arată sondajele. Amintesc răspunsul afirmativ a 42%, din sondajul Zogby International, la întrebarea dacă Bush trebuie destituit în caz că se dovedeşte că a minţit în vederea lansării războiului din Irak. Larry Franklin, din aparatul neo-conservator Wolfowitz-Feith a fost acuzat de divulgarea unor secrete americane, iar Consiliul de afaceri publice americano-israelian a fost percheziţionat de poliţie în două rânduri, alte acuzaţii fiind în pronunţare. Karl Rove s-a dovedit a fi sursa « scăpărilor » privind Valerie Plame, ceea ce îl face pasibil pe acesta, ca şi pe alţi granguri de la Casa Albă, de inculpare federală. Afacerile de fraudă privind « prăjitura galbenă » (uraniu concentrat) din Nigeria şi secretele de Stat « scăpate » de Chalabi sunt în suspensie, fără a mai vorbi de alegerile hoţite şi de « Septembergate 11/9 ». Toate acestea incită mafia pucistă să îşi amelioreze situaţia printr-o continuă fugă înainte, prin lansarea războiului contra Iranului. Cei ce au cel mai mult de pierdut dintr-o astfel de escapadă iraniană trebuie să se mobilizeze pentru ca al doilea mandat al lui Bush să fie la fel de agitat ca al doilea mandat al lui Nixon, în 1974.

TRANSCRIERE DE INTERVIURI

Extrase din transcrierea interviurilor date de Peter Power, fost poliţist Scotland Yard, proprietarul societăţii private de securitate Visor Consultants, care a organizat exerciţii anti-atentate teroriste cu bombe, în metroul din Londra, pe 7 iulie 2005 ; apoi interviul lui John Loftus.

BBC Radio 5 – 7 iulie 2005

Power : la orele 9^{30}, dimineaţa asta, eram în cursul unui exerciţiu pentru o societate de peste 1000 de persoane, la Londra – exerciţiu ce se baza pe explozia simultană a bombelor exact în staţiile de metro unde s-au produs evenimentele de astăzi. Acum, când vă vorbesc, părul pe cap încă îmi este măciucă.

Prezentatorul : Pentru ca lucrurile să fie clare, dvs organizaţi un exerciţiu pentru a vedea cum se poate face faţă unor astfel de evenimente, iar atentatele s-au produs pe timpul acestui exerciţiu ?

Power : Exact. Era cam 9^{30} dimineaţa asta şi prevăzusem exerciţiul pentru o societate al cărei nume îl voi trece sub tăcere, din motive evidente. Ea însă ne ascultă şi se va recunoaşte. Aveam o sală plină cu responsabilii de gestiune ai crizelor, la prima lor reuniune, iar în cinci minute am decis cu toţii, destul de repede, că suntem în situaţie reală. Aşadar am aplicat exerciţiile corecte de activare a procedurilor de gestiune a crizelor, pentru a trece de la gândirea lor înceată la una accelerată şi aşa mai departe.

ITV News, Londra, 7 iulie 2005

Power : Astăzi, eram în cursul realizării unui exerciţiu pentru o societate (nu uitaţi că eu lucrez acum în cadru privat) şi eram cu toţii în oraş, 1000 de persoane implicate în ansamblul organizaţiei, cu echipa de gestiune a crizelor. Caz absolut unic, totul se baza pe scenariul unor atentate simultane, vizând o staţiune de metro şi una de pe căile ferate principale. A trebuit să părăsim în mod brutal ficţiunea exerciţiului, pentru a trece în situaţia reală…

Intervievantul : Pentru ca lucrurile să fie clare, eraţi deci în cursul realizării unui exerciţiu pe baza acestui scenariu ?

Power : Aproape exact. Nu m-am culcat înainte ora două noaptea, pentru că asta este munca mea, Visor Consultants este propria mea societate. Specialitatea noastră constă în a ajuta oamenii să reacţioneze bine la crize, cum să treacă de la o reacţiune bazată de reflexie lentă la luare sub presiune a măsurilor cuvenite. Cu ajutorul clientului nostru am ales un scenariu bazat pe un atentat terorist, pentru că clientul este foarte apropiat de o proprietate aparţinând unor oameni de afaceri

jidani, aici în centrul oraşului, şi pentru că în City există mai multe bănci americane decât în tot New Yorkul, era logic să facem asta.

« EL LUCRA PENTRU SERVICIILE BRITANICE DE INFORMATII »

NB : Agentul dublu menţionat mai jos nu este un islamist infiltrat în serviciile britanice de informaţii, ci un ţap ispăşitor (*patsy*) ce lucrează sub acoperire islamistă.

Fox News Dayside cu Linda Vester, 29 iulie 2005 :

Mike Jerrick (Fox News) : John Loftus este expert în terorism şi fost procuror al ministerului de Justiţie. John, sunt încântat să vă revăd. Atunci, în viteză, aţi auzit cumva de acest Osman Hussain, care tocmai a fost arestat la Roma ? Cunoaşteţi acest nume ?

John Loftus : Daa, aceşti tipi provin dintr-o organizaţie numită al-Muhajiroun, ceea ce înseamnă emigranţii. Aceasta era însărcinată cu recrutarea pentru al-Qaida, la Londra, fiind specializată în recrutarea puştilor şi adolescenţilor, ale căror familii emigrate în Marea Britanie au paşapoarte englezeşti, pe care le utiliza în scopuri teroriste.

Jerrick : Deci, de acum, unii dintre ei au legături în Somalia ?

Loftus : Daa, cam neobişnuit. Somalia, Eritreea şi Pakistanul, bine înţeles, înainte de orice. Ceea ce aveau în comun este că aparţineau cu toţii grupurilor de emigranţi din Marea Britanie, recrutaţi de către acest grup al-Muhajiroun. În fruntea lor se găsea căpitanul Crochet, imamul londonez de la moscheea Finsbury, cel care nu are decât o mână. El era şeful acestei organizaţii. Asistentul său era un tip ce se numea Aswat, Haroun Rachid Aswat.

Jerrick : Aswat, cel care tocmai a fost arestat ?

Loftus : Exact. Se crede că Aswat era creierul tuturor atentatelor cu bombe, de la Londra.

Jerrick : Se crede că la 7 iulie, apoi la 21 iulie, a fost el.

Loftus : El însuşi, dar cu adevărat jenant este că toată poliţia britanică se găsea pe urmele lui, iar el era ascuns într-o aripă a guvernului britanic, MI-6, adică serviciul secret englezesc. Asta a fost un adevărat măr al discordiei între CIA, ministerul Justiţiei şi Marea Britanie.

Jerrick : Aşteaptă, John. MI-6 îl ascundea. Vreţi să spuneţi că el lucra pentru MI-6 ?

Loftus : Nu eu spun asta. Şeicul musulman o spunea deja în 2001, într-un interviu dat unui ziar englezesc.

Jerrick : Deci este un agent dublu, sau asta a fost ?

Loftus : Da, un agent dublu.

Jerrick : Deci el lucrează pentru englezi, cărora încearcă să le dea informaţii despre al-Qaida, dar în realitate este un agent al-Qaida.

Loftus : Da. CIA şi Israelienii au acuzat MI-6 că-i lasă pe aceşti terorişti să trăiască la Londra, nu pentru că astfel ar obţine informaţii despre al-Qaida, ci ca o măsură de calmare, de îndulcire a raporturilor. Ceva în stilul « Ne lăsaţi în pace, Vă lăsăm în pace ».

Jerrick : Da, l-am lăsat în pace cam mult.

Loftus : Absolut. Acum am auzit de acest tip, Aswat. În 1999, a ajuns în Statele Unite. Ministerul Justiţiei voia să-i facă un proces, la Seattle, pentru că, împreună cu prietenul lui, încercau să pună pe picioare o şcoală de terorişti, în Oregon.

Jerrick : I-au acuzat prietenul ? De ce nu pe el ?

Loftus : Tocmai am aflat, că ministerul american de Justiţie ordonase procurorilor din Seattle să nu se atingă de Aswat.

J**errick** : Cum asta ? De ce ?

Loftus : Ooh, asta… aparent. Aswat lucra pentru informaţiile britanice. Acum, superiorul lui Aswat, căpitanul Crochet, cel cu o singură mână, este acuzat şi el, doi ani mai târziu. Tipul de deasupra lui, ca şi cel de sub el, au fost acuzaţi. Nu însă şi Aswat. În mediile americane de informaţii, părerile sunt împărţite. Unii cred că serviciile englezeşti de informaţii ne-au dat la întors. Ne-au spus că Aswat e mort, din care cauză grupul din New York a abandonat totul. Cei mai mulţi din ministerul Justiţiei nu cred însă asta. Ei cred că, încă odată, a fost o acoperire pentru acest tip a cărui afiliere la al-Muhajiroun era foarte cunoscută. Era un infiltrat în servicile de informaţii britanice. Apoi, dintr-o dată, a dispărut. S-a dus în Africa de Sud. Credeam că e mort, nu ştiam că este acolo. Luna trecută, serviciile secrete sud-africane dau peste el. Tipul este în viaţă.

Jerrick : Daa, acum CIA spune « Oh, trăieşte » ; după câtva timp zice « Bun, arestaţi-l !», dar Englezii spun din nou « Nu.».

Loftus : Englezii zic nu. În acest stadiu, cu două săptămâni în urmă, Englezii ştiau că CIA vrea să pună mâna pe Haroun. Ce s-a întâmplat însă ? A dispărut din nou, s-a dus direct la Londra. Nu a fost arestat la coborîrea din avion, nici când a plecat.

Jerrick : Deşi este pe lista celor supravegheaţi.

Loftus : Da, este pe lista supravegheaţilor. Singura explicaţie, că a putut scăpa, este că lucrează pentru serviciile britanice de informaţii. Era un om căutat.

Jerrick : Ba chiar a şters-o în ajunul atentatelor cu bombe, dacă nu mă înşel.

Loftus : Daa, s-a dus în Pakistan.

Jerrick : Şi în Pakistan s-a trezit la închisoare.

Loftus : Pakistanezii l-au arestat, l-au închis, dar l-au liberat în 24 de ore. S-a întors în Africa Australă, a tras o fugă prin Zimbabwe şi a fost arestat în Zambia. Acum este în Statele Unite…

Jerrick : Încercând să facă…

Loftus : Noi încercăm să punem mâna pe acest tip.

Jerrick : Aşteptaţi John. Am multe întrebări de pus. [pauză].

Loftus : Al-Muhajiroun utiliza Statele Unite pentru antrenarea celor ce trebuiau să plece în Kosovo. Ceea ce leagă toate aceste celule este că, la sfârşitul anilor 1990, şefii lor lucrau pentru serviciile secrete britanice din Kosovo. Mă crdeţi sau nu, dar serviciile secrete britanice au recrutat pe unii din al-Qaida, pentru sprijinirea drepturilor Musulmanilor din Albania şi din Kosovo. Atunci, în acel moment a fost creat al-Muhajiroun.

Ijaz : Ceea ce explică de ce astăzi ştim atâtea despre ei.

Loftus : Da, din păcate. CIA finanţa misiunea pentru apărarea musulmanilor, iar serviciile britanice asigurau contactele şi recrutarea. În privinţa asta avem multe detalii, întrucât căpitanul Crochet, şeful al-Muhajiroun, avea un asistent, Bakri Mohammed, alt membru al clerului. La 16 octombrie 2001, el a dat un interviu amănunţit ziarului arab *al-Sharq al-Aswat*, din Londra, zugrăvind relaţiile dintre serviciile britanice de informaţii, operaţiile din Kosovo şi al-Muhajiroun. Aşa au fost contactaţi toţi aceşti tipi. Lucrurile au început în Kosovo. Haroun avea 31 de ani, sosise în 1995.

Jerrick : OK. Iată o altă întrebare :

Un ascultător : Bună ziua, John. Având în vedere relaţiile de servicii reciproce, pe care Londra le întreţinea de la început cu aceşti terorişti, ce s-a schimbat şi incitat, pe unii şi pe alţii, să renunţe brutal la politica « Voi ne lăsaţi liniştiţi, noi vă lăsăm liniştiţi » ?

Loftus : Israelienii spun că acordul a fost respectat vreme de ani şi ani. De exemplu, unii din al-Muhajiroun i-au adus în Israel pe autorii atentatelor sinucigaşe pentru a arunca în aer Mike's Place. În această privinţă a existat o legătură sigură. Totuşi, antrenorul Sadiki al-Kahn s-a întors în Anglia fără probleme.

RAZBOIUL BIZAR CONTRA TERORISMULUI : A SOSIT VREMEA PUNERII LA RACOARE A ADEVARATILOR AGRESORI

Discurs rostit la conferinţa de la Axis for Peace (Bruxelles), 17-18 oct. 2005. Conferinţa a reunit personalităţi politice şi intelectuale din peste 30 de ţări ataşate luptei contra logicii de război, pentru stabilirea unor structuri permanente în favoarea păcii. Textul discurului rostit de Webster G. Tarpley.

În urmă cu 400 de ani, chiar în luna asta, Robert Cecil, Primul-ministru al regelui Iacob I al Angliei îşi împlinea capadopera, complotul Prafului de puşcă, destinat să ucidă regele şi să arunce în

aer Parlamentul. Evenimentul a fost atribuit lui Guy Fawkes şi altor complotişti, care fură torturaţi şi executaţi. Catolicii, papa, iezuiţii şi Spaniolii fură consideraţi vinovaţi, acest fapt fiind punctul de plecare al câtorva secole de conflicte şi expansiune imperialistă. În realitate însă, acest complot a fost o provocare artificială, pusă în scenă de Cecil. Pe bună dreptate putem spune că terorismul s-a născut în scutecele cabalei financiare anglo-americane, care a rămas teroristă până în faza ei actuală, de senilitate muribundă.

Conform regimului neo-conservator al lui Bush, din Statele Unite de astăzi, evenimentul central al istoriei lumii este atentatul de la 11 Septembrie 2001. Neo-conservatorii vor neapărat ca toate problemele şi afacerile lumii să fie considerate funcţie de ceea ce ei numesc războiul contra terorismului, al Statelor Unite, Angliei şi altor puteri anglofone contra puterilor tenebrelor ale Islamului radical. Acest război bizar contra terorismului este însoţit de o întreagă panoplie de atacuri şi bombardamente nucleare preventive contra oricărei ţări alese de către regimul Bush, putând fi completate de o agresiune tradiţională şi prin ceea ce se numeşte « revoluţii colorate », numele nou al loviturilor tradiţionale CIA, de tip « poporul la putere ».

Războiului contra terorismului se sprijină pe Mitul 11 septembre, pe cele 3000 de persoane ucise chpurile de un pretins grup de 19 piraţi aerieni, printre care Mohammed Atta, toţi membri ai Al-Qaidei, organizaţie condusă de ben-Laden, dintr-o grotă din Afganistan, cu ajutorul unui computer portabil… Teza pe care o susţin este că toată aceată afacere este o enormă minciună, după cum o afirm în cartea mea *Teroarea fabricată, made în USA* (Progress Press, 2005). Evenimentele din 11/9 au fost o provocare deliberată executată din interiorul aparatului militar al Statelor Unite, de către un grup foarte profund înrădăcinat, numit în diverse feluri : guvern invizibil, guvern ocult, guvern paralel, reţea pucistă, echipă secretă. Această mafie traversează CIA, Pentagonul, NSA, FBI, Trezoreria, Federal Rezerva şi alte compartimente esenţiale ale guvernului american. Este vorba de o mafie ce operează de peste un secol, fiind în legătură cu serviciile secrete şi ministerul Apărării al Angliei.

Cele petrecute la 11/9 sunt o lovitură reuşită, astfel concepută încât Casa Albă şi întreaga administraţie Bush să adere la proiectatul război al civilizaţiilor descris de Samuel Huntington. Lumile arabă şi Musulmană nu sunt decât primele ţinte sau victime, care vor fi urmate de China şi de Rusia, conform doctrinei Wlofiwitz. Evenimentele de la 11 Septembrie se înscriu în tradiţia atentatelor imaginare şi reale în acelaşi timp, pe care Statele Unite le-au comis contra lor înşile, începând cu explozia vaporului USS Maine, la Havana, Cuba, în 1898, prin care s-a declanşat războiul americano-spaniol şi întregul imperialism american. Acest guvern ocult sau mafie oligarhică a încercat să

organizeze un marş fascist asupra Washingtonului, contra preşedintelui Franklin D. Roosevelt, pe care a încercat să-l asasineze. Lui îi datorăm aventura din Golful Porcilor, asasinarea preşedintelui Kennedy, incidentul fabricat din golful Tonkin (parţial recunoscut în ultima vreme, de către NSA), războiul din Vietnam, tentativa de asasinare preşedintelui Reagan, traficul de arme şi droguri numit afacerea Iran-Contra, bombardarea Serbiei, naufragiul submarinului Kursk, atentatele din 11 Septembrie 2001, invadarea Afganistanlui şi a Irakului. În general, preşedinţii Statelor Unite sunt marionetele acestei mafii puciste care îşi primeşte ordinele de la Wall Street şi City din Londra.

Aceeaşi mafie pucisto-oligarhică i-a trimis Preşedintelui Bush ultimatumul din 11 Septembrie 2001, care suna astfel : « Următorul va fi Îngerul ». Asta însemna : porniţi războiul civilizaţiilor, altfel veţi fi lichidat. Bush s-a grăbit să cedeze, abandonând astfel guvernarea Statelor Unite pe mâinile reţelei pucisto-mafiote.

Pentru serviciile secrete de informaţii, ben Laden, Atta şi ceilalţi sunt ţapi ispăşitori, adică agenţi dubli, fanatici, agenţi provocatori ce îşi închipuie că fac una, dar de fapt fac alta, fiind ei înşişi înşelaţi, simple victime. Toţi aceştia operează mai mult sau mai puţin sub umbrela al-Qaida, Legiunea arabă a seviciilor secrete CIA şi MI-6, o contra-mafie sau un pseudo-gang îndreptat contra naţionalismului laic arab. Originea etnică şi religioasă, întregul anturaj şi context al al-Qaidei înlesneşte şi permite acuzarea lumii arabe şi islamice de diverse acte şi atentate teroriste. Aproape fără excepţie, aceşti indivizi sunt animaţi de intenţii criminale, totuşi ei nu au capacitatea fizică şi tehnică de a produce efectele observate, după cum, la vremea lui, Lee Hervey Oswald, orcare i-ar fi fost gradul de josnicie şi de criminalitate, nu ar fi putut trage numărul de gloanţe necesare pentru a-l ucide pe preşedintele Kennedy la Dallas (1963).

Controlorii şi agenţii tretanţi ai ţapilor ispăşitori, Atta şi ceilalţi, aparţin programului Able Danger, unul dintre proiectele Agenţiei de Informaţii pentru Apărare (DIA) şi al comandamentului Forţelor speciale. De când Able Danger a apărut la lumina zilei, s-a aflat că el a distrus 2,5 tera-octeţi din propriile sale arhive, adică echivalentul unui sfert din Biblioteca Congresului american, cea mai mare bibliotecă din lume. Rumsfeld a interzis ofiţerilor din programul Able Danger să depună mărturie în faţa Congresului.

Graţie reţelei de cârtiţe din interiorul guvernului american, ţapii ispăşitori au putut acţiona liber, la lumina zilei, fără să fie deranjaţi de cineva. Cârtiţele din interiorul guvernului american sunt credincioase mafiei sau guvernului invizibil, nu Constituţiei Statelor Unite, nici legilor americane. Aceste cârtiţe asigură disponibilitatea şi credibilitatea ţapilor ispăşitori, distrugând eventualele dovezi şi organizând

acoperirea discretă a celor comise, astfel încât totul să rămână învăluit în mister şi să sugereze ceea ce « trebuie », din punctul de vedere al intereselor şi obiectivelor mafiei oligarhice. Cârtiţele sunt responsabile de paralizia apărării aeriene americane, vreme de o oră şi 45 de minute, în ziua de 11 Septembrie2001, în vreme ce intervalul normal de timp pentru o intervenţie era de 15 până la cel mult 20 de minute. Fără paralizia apărării aeriene americane, nicio forţă exterioară nu ar fi putut comite atentatele din 11 Septembrie 2001.

Profesioniştii antrenaţi, tehnocraţii morţii constituie cel de al treilea grup. Aceştia dispun de mijloacele tehnice şi de pregătirea necesară pentru a provoca zdrobirea avioanelor şi a altor obiecte zburătoare contra oricărei clădiri sau pentru demolarea controlată a acestora, inclusiv a oricărui zgârie-nori din Statele Unite. Unii dintre aceşti profesionişti operează în interiorul birocraţiei guvernamentale, alţii în sectorul privat. Aceştia operează în deplin anonimat, fără niciun fel de publicitate.

Recentele cercetări privind atentatele din 11 Septembrie 2001 s-au concentrat pe jocurile de-a războiul, exerciţiile şi manevrele militare sau anti-teroriste vizând camuflarea şi facilitarea celor petrecute în acea zi. Până acum cunoaştem 14 exerciţii distincte care au avut loc în ziua de 11 Septembrie 2001, sau în relaţie cu cele petrecute atunci. Unele au servit suprimării apărării anti-aeriene, deplasând avioanele de luptă către nordul Canadei şi Alaska, departe de ţintele de la 11/9. Altele au paralizat apărarea antiaeriană înserând false ecouri radar pe ecranele personalului Apărării, semnalând ca deturnate anumite avioane de linie sau militare.

Există însă şi o altă dimensiune. Un exerciţiu al Biroului de recunoaştere naţională (NRO), din Chantilly (Virginia), consta în lansarea avioanelor comerciale contra unor clădiri. Totul ne permite să considerăm că avioanele kamikaze au fost teleghidate de către acest NRO, organismul ce se ocupă de sateliţii spioni americani. Exerciţiul Amalgam Virgo implica un tir de rachete de croazieră, de pe o navă aflată în Golful Mexic, contra unei ţinte terestre. După toate aparenţele, aşa s-a procedat în legătură cu cele petrecute la Pentagon, fiind absolut sigur că niciun avion comercial nu a lovit sediul ministerului american al Apărării.

Cel mai periculos dintre toate exerciţiile şi aplicaţiile de manvre militare a fost Global Guardian, care prevedea simularea unui război nuclear total, cu bombardiere, rachete şi submarine. Acest exerciţiu includea o tentativă de penetrare a structurii comandamentului nuclear de către un « intrus » din exterior, având acces la comandamentul esenţial şi la sistemul de control, ceea ce reprezenta procedura secretă prin intermediul căreia reţeaua pucisto-mafiotă era gata să lanseze un război nuclear, la 11 Septembrie 2001. În acea zi, Bush l-a

sunat pe Putin, pentru a-i adresa un ultimatum : Statele Unite urmau să invadeze Afganistanul şi să înfiinţeze câteva baze militare în fosta Asie centrală sovietică. Dacă Putin ar fi respins acest ultimatum, mafia pucistă americană dispunea de toate mijloacele pentru a declanşa al III-lea război mondial printr-o ofensivă nucleară imediată.

Când un Stat organizează atentate teroriste, el o face adesea sub acoperirea unui exerciţiu militar anunţat, aparent perfect legal, ce seamănă foarte bine cu operaţia teroristă urmărită în secret absolut. Aceasta facilitează ascunderea intenţiei criminale a conspiratorilor, faţă de propria lor birocraţie şi propriul lor guvern. În cursul Războiului rece, exerciţiile-manevră Hilex-75 şi Able Archer-83[121] ar fi putut antrena o veritabilă confruntare, un adevărat război.

În 1981, când s-a încercat asasinarea Preşedintelui Reagan, aceasta s-a făcut în preziua exerciţiului de succesiune prezidenţială (Nine Lives), programat pentru ziua următoare, acţiune ce nu ar mai fi fost un « exerciţiu » ci efectiv succesiunea Preşedintelui Reagan. Exploziile bombelor de la 7 iulie, anul acesta [2005], la Londra, au fost pregătite în cadrul exerciţiilor numite *Atlantic Blue* în Anglia, *Topof III*, în Stalele Uniote şi *Triple Play* în Canada, care simulau un atac contra metroului din Londra, în timpul ţinerii unei conferinţe internaţionale în această ţară. Exact în acea zi, la 7 iulie, Visor Associates, a lui Peter Power, simula explozii exact în staţiile de metrou cu pricina şi exact la orele când sa-u produs exploziile reale, după cum raportează BBC 5.

Vara trecută, Cheney a ordonat Pentagonului să pregătească bombardarea atomică a Iranului, ce urma să aibă loc după un nou 11/9, la sacră şi mai mare. E clar că ar fi urmat un nou act de terorism de Stat sub falsă identitate, astfel conceput încât să justifice atacarea Iranului.

În Statele Unite şi în alte ţări membre NATO, vigilenţa cetăţenilor ce au supravegheat aceste periculoase şi neloyale exerciţii a împiedicat realizarea lor. În august, Sudens Response 05 urma să simuleze o explozie nucleară la 10 km de Charleston, în Carolina de Sud. Mobilizarea cetăţenilor neliniştiţi şi protestul lor a reuşit să împiedice acţiunea proiectată. Apoi veni rândul unui exerciţiu cu dispersiune de gaze la New York, după care urma Granite Shadow/Power geyser, implicând arme de distrugere în masă, la Washington. Aceste exerciţii au făcut obiectul denunţurilor şi protestelor populaţiei.

Chiar în acest moment, în noiembrie [2005], suntem în inima celor mai dense exerciţii de după 11/9. Mai întâi, este vorba de Vigilant Shield, o bombă radiologică ce urmează să explodeze în portul Mobile (Alabama). Exerciţiul de răspuns este Global Lightning, un schimb de

121 . Numărul de după numele de cod al exerciţiului-manevră indică anul fiscal (ce începe la 1 octombrie) în care acestea au avut loc.

rachete nucleare între Statele Unite şi Coreea de Nord, cu angajarea apărării anti-rachete ABM. În acelaşi timp ar urma să aibă loc şi alte exerciţii, *Positive Response* şi *Global Storm*, noul nume al lui *Global Guardian*, în regim de atac nuclear preventiv în prim recurs[122]. Aceste exerciţii implică o confruntare cu Rusia pe tema Ucrainei. Oricare dintre aceste exerciţii poate servi de acoperire pentru lansarea unor atacuri nucleare veritabile. În acelaşi timp, continuă planificarea unui război cu Venezuela. Pentru prevenirea unor şi mai dezastruoase evenimente, vigilenţa mondială este absolut necesară.

Regimul Bush este în criză din cauza înfrângerii sale din Irak, a reacţiei criminale neglijente faţă de uraganul Katrina şi a preţului benzinei, cel mai ridicat din întreaga istorie. Libby este deja acuzat, iar Rove, Feith, Wolfowitz şi Leeden ar putea urma. Ca şi în filmul *Wag the Dog*, Bush şi neo-conservatorii sunt tentaţi să declare un război, sperând că astfel criza se rezolvă de la sine. În cursul afacerii Watergate, Nixon a declarat şi el o alarmă roşie, în octombrie 1973, dar Primul ministru britanic Edward Heath a înţeles dedesubturile politice ale acesteia. De fiecare dată când Nixon cerea « *footbal* », adică valiza cu codurile secrete de lansare nucleară, Kissinger şi Haig îl urmăreau cu grijă, pentru a-l împiedica să atingă butonul nuclear. În vara lui 1974, ministrul Apărării, Schlesinger, ceru comandanţilor americani să nu ţină cont de ordinele de atac ale lui Nixon, decât dacă acestea erau contra-semnate de Kissinger sau de el însuşi. Astăzi situaţia este aproape identică, iar Partidul Democrat şi Statele din NATO trebuie să-l supravegheze pe Bush şi pe neo-conservatori pentru a-i împiedica să se lanseze în agresiuni cu consecinţe incalculabile.

Câtă vreme însă Bush va conserva 30-35% din voturile populaţiei americane, el va putea continua războiul său din Irak, pe care îl va putea chiar extinde în Siria şi Iran. Bush îndrăzneşte aceste lucruri tocmai pe baza manipulării populaţiei prin intermediul Mitului 11/9. De fiecare dată când responsabilitatea îi este angajată, Bush răspunde prin revenirea rituală la Mitul 11/9. Argumentele lui pentru Războiul din Irak se sprijină exclusiv pe Mitul 11/9. Nu există decât un singur mijloc pentru a pune capăt manevrelor lui Bush : atacarea şi distrugerea Mitului 11 Septembrie. Distrugerea Mitului 11 Septembrie ar însemna aducerea automată în faţa justiţiei a celor vinovaţi pentru atenatele teroriste de la 11 Septembrie. Distrugerea Mitului 11 Septembrie înseamnă neutralizarea lui Bush. Guvernele şi instituţiile paşnice din lume trebuie să îşi impună această sarcină, prin denunţarea

122. Noua strategie a Statelor Unite, intrată în vigoare între septembrie şi noiembrie 2005, constând într-un atac nuclear preventiv, fără nici un fel de prealabil. Această nouă strategie a înlocuit politica de disuasiune, din timpul Războiului rece.

şi atacarea celor petrecute, prin corecta informare a cetăţenilor asupra adevăratei naturi a terorismului. Asta ar putea însemna crearea unei comisii internaţionale independente pentru scoaterea la lumină a celor petrecute la 11 Septembrie 2001, după modelul Tribunalului Russel-Sartre pentru Vietnam. Instituirea unei comisii pentru adevărul privind afacerea 11 Septembrie este mai urgentă decât orice altceva şi ar trebui să fie prioritatea priorităţilor forţelor anti-războinice, mult înaintea alegerilor pentru Congres, ce vor avea loc într-un an.

La 5 octombrie 1937, la Chicago, Franklin D. Roosevelt a lansat un appel pentru punerea în carantină a dictaturilor fasciste, pentru izolarea şi boicotarea agresorilor. De atunci, roata istoriei a continuat să se învârtă, iar astăzi Bush şi neoconservatorii de la Washington sunt cei ce trebuie puşi în carantină. Neo-conservatorismul mafiei oculte americane exclude orice cooperare militară în sensul securităţii omenirii. Orice înţelegere cu mafia neo-conservatoare americană este sinucigaşă. Regimul Bush este vinovat de o conspiraţie internaţională în favoarea unui război de agresiune, crimă pasibilă de pedeapsa capitală – conform precedentului de la Nuremberg. În vreme ce populaţia americană se întoarce contra lui Bush, faptul că Europa şi Japonia continuă să îl sprijine este o nouă tragedie. E timpul ca omenirea şi poporul american să pună în carantină adevăratul agresor al zilelor noastre.

BIBLIOGRAFIE

ADLER, Alexandre. *J'ai vu finir le monde ancien* (Grasset, Paris, 2002).
AHMED, Nafeez Mosaddeq Ahmed. *The War on Freedom : How and Why America was Attacked on September 11, 2001* (Tree of Life Publications, Joshua Tree, 2002).
ANONYMOUS. (Anonim) [alias Michael Scheuer]. *Imperial Hubris : Why the West Is Losing the War on Terror* (Brassey's, Washington DC, 2004).
ARCHICK, Kristin, et GALLIS, Paul. *Europe and Counterterrorism* (Nova Science, New York, 2003).
BAER, Robert. *Sleeping with the Devil : HowWashington Sold Our Soul for Saudi Crude* (Crown, NewYork, 2003).
BAILYN, Bernard. *The Ideological Origins of the American Revolution* (Belknap Press, Cambridge, 1967).
BAMFORD, James. *Body of Secrets : Anatomy of the Ultra-Secret National Security Agency from the Cold War through the Dawn of a New Century* (Doubleday, New York, 2001).
—, *A Pretext for War : 9/11, Iraq, and the Abuse of America's Intelligence Agencies* (Doubleday, New York, 2004).
BARBASH, Tom. *On Top of the World : Cantor Fitzgerald, Howard Lutnick, and 9/11 : A Story of Loss and Renewal* (Harper Collins, NewYork, 2003).
BAYLIS, John, et John GARNETT, *Makers of Nuclear Strategy* (St. Martin's Press, NewYork, 1991).
BEAMER, Lisa, cu ABRAHAM, Ken. *Let's Roll : Ordinary People, Extraordinary Courage* (Tyndale House, Wheaton, 2002).
BENJAMIN, Daniel et SIMON, Steven. *The Age of Sacred Terror* (Random House, New York, 2002).
BERNSTEIN, Richard şi echipa *NewYork Times. Out of the Blue : The Story of September 11, 2001, From Jihad to Ground Zero* (Times Books/Henry Holt, New York, 2002).
BISHOP, John. *The Package*. Videocasetă (MGM Home Entertainment, 1989).
BODANSKY, Yossef. *The High Cost of Peace : How Washington's Middle East Policy Left America Vulnerable to Terrorism* (Forum, New York, 2002).
BORRADORI, Giovanna, *Philosophy in a Time of Terror : Dialogues with Jürgen Habermas and Jacques Derrida* (University of Chicago Press, Chicago, 2003).
BRISARD, Jean-Charles et DASQUIÉ, Guillaume. *Ben Laden : La vérité interdite* (DeNoël, Paris, 2001).
BRODER, Henryk M. *Kein Krieg, Nirgends : Die Deutschen und der Terror* (Verlag, Berlin, 2002).
BRÖCKERS, Mathias. *Verschwörungen, Verschwörungstheorien, und die Geheimnisse des 11.9* (Zweitausendeins, Francfurt, 2002).
BROWN, Cynthia, *Lost Liberties : Ashcroft and the Assault on Personal Freedom* (New Press, New York, 2003).
BRZEZINSKI, Zbigniew. *The Grand Chessboard : American Primacy and its Geostrategic Imperatives* (Basic Books, New York, 1997).
VON BÜLOW, Andreas. *Die CIA und der 11. September : Internationaler Terror und die Rolle der Geheimdienste* (Piper, Munich, 2003).
BUNEL, Pierre-Henri. *Menaces Islamistes : ces terroristes qui dévolent l'Islam* (Carnot, Paris, 2002).

BUSH, George W. *Our Mission and Our Moment : Speeches Since the Attacks of September 11* (The White House, Washington DC, 2001).
CHALIAND, Gérard. *L'arme du terrorisme* (Louis Audibert, Paris, 2002).
CHESLER, Phyllis. *The New Anti-Semitism : The Current Crisis and What We Must Do About It* (Jossey-Bass, San Francisco, 2003).
CIPRIANI, Antonio, et CIPRIANI, Gianni. *Sovranità limitata : storia della eversione atlantica in Italia* (Edizioni Associate, Rome 1991).
CLARKE, Richard. *Against All Enemies* (The Free Press, NewYork, 2004).
COHEN-TANUGI, Laurent. *An Alliance at Risk : The United States and Europe since September 11*. Trad. George A. Holoch Jr (Johns Hopkins University Press, Baltimore, 2003).
COLE, David. *Enemy Aliens : Double Standards and Constitutional Freedoms in the War on Terrorism* (New Press, NewYork, 2003).
COLL, Steve. *Ghost Wars : The Secret History of the CIA, Afghanistan, and Bin Laden, from the Soviet Invasion to September 10, 2001* (Penguin, New York, 2004).
CHOMSKY, Noam. *9-11* (Seven Stories Press, New York, 2001).
CHOSSUDOVSKY, Michel. *The Globalization of Poverty and the New World Order* (*Global Outlook*, Shanty Bay, Ontario, Canada, 2003). Ediţia a doua.
COOLEY, John K. *Unholy Wars : Afghanistan, America, and International Terrorism* (Pluto Press, Sterling, 2002).
CROTTY, William, *The Politics of Terror : The U.S. Response to 9/11* (Northeastern University Press, Boston, 2004).
DÉMARET, Pierre. *Target de Gaulle : The True Story of the 31 Attempts on the Life of the President of France* (Dial Press, NewYork, 1971).
DEMASI, Nicholas. *Ground Zero : Behind the Scenes* (TRAC Team [Trauma Recovery Assistance for Children], New York, 2004).
DREYFUS, Bob, et LA LAVÉE, Thierry. *Hostage to Khomeini* (New Benjamin Franklin House, New York, 1981).
ELLISTON, John. *PsyWar on Cuba : The Declassified History of US Anti-Castro Propaganda* (Ocean Press, Australia, 1999).
FALK, Richard. *The Great Terror War* (Olive Branch Press, Northampton, 2003).
FALLACI, Oriana. *La rabbia e l'orgoglio* (Rizzoli, Milan, 2001).
FEDERAL EMERGENCY MANAGEMENT AGENCY. *World Trade Center Building Performance Study : Data Collection, Preliminary Observations, and Recommendations* (FEMA Region II, New York, mai 2002).
FLAMIGNI, Sergio. *Convergenze parallele : le Brigate rosse, i servizi segreti, e il delitto Moro* (KAOS, Milan, 1998).
FOUDA, Yosri, et FIELDING, Nick. *Masterminds of Terror : The Truth Behind the Most Devastating Terrorist Attack The World Has Ever Seen* (Arcade, New York, 2003).
FRANK, Justin A. *Bush on the Couch : Inside the Mind of the President* (Regan Books, New York, 2004).
FRIEDMAN, Thomas L. *Longitudes and Attitudes* (Farrar, Strauss, Giroux, New York, 2002).
GABEL, Joseph. *False Consciousness : An Essay on Reification* (Harper & Row, New York, 1975).
GATES, Robert M. *From the Shadows : The Ultimate Insider's Story of Five Presidents and How They Won the Cold War* (Simon and Schuster, New York, 1996).
GERARD, John, S.J. *What Was the Gunpowder Plot ? The Traditional Story Tested by Original Evidence* (Osgood and McIlvaine, Londres, 1897).
GÖKAY, Bülent, et WALKER, R.B.J. *11 September 2001 : War Terror and Judgment* (Frank Cass, Londra, 2003).
GRIFFIN, David Ray. *The New Pearl Harbor : Disturbing Questions about the*

Bush Administration and 9/11 (Olive Branch Press, Northampton, 2004).
GIULIANI, RudolphW., KURSON, Ken. *Leadership* (Hyperion, New York, 2002).
GOVIER, Trudy. *A Delicate Balance : What Philosophy Can Tell Us About Terrorism* (Westview Press, Boulder, 2002).
GUERRILLA News Network. *Aftermath : Unanswered Questions from 9/11*. Videocasetă, 2002.
HAUERWAS, Stanley, et LENTRICCHIA, Frank. *Dissent From the Homeland : Essays After September 11* (Duke University Press, Durham, 2003).
HAY, Malcolm V. *The Jesuits and the Popish Plot* (Kegan, Paul, Trench, Trubner, Londra, 1934).
HERSHBERG, Eric, et MOORE, Kevin W. *Critical Views of September 11 : Analyses From Around the World* (New Press, New York, 2002).
JUDAH, Tim. *Kosovo : War and Revenge* (Yale University Press, New Haven, 2000).
HOFFMAN, Jim, et PAUL, Don. « *9/11 » Great Crimes/ A Greater Cover-Up* (Irresistible/Revolutionary, San Francisco, 2003).
HOPSICKER, Daniel. *Mad Cow Morning News*. www.madcowprod.com
—, *Welcome to Terrorland : Mohammed Atta and the 9-11 Cover-Up in Florida* (Mad Cow Press, Eugene, 2004).
HUDSON, Rex A., et MAJESKA, Marilyn, *The Sociology and Psychology of Terrorism : Who Becomes a Terrorist and Why ?* Raport sub direcţia Federal Research Division (Library of Congress, Washington DC, 1999).
ICKE, David. *Alice in Wonderland and the World Trade Center Disaster : Why the Official Story of 9/11 is a Monumental Lie* (Bridge of Love, Wildwood, 2000).
KAPLAN, Fred. *The Wizards of Armageddon* (Simon and Shuster, New York, 1983).
KICK, Russ. *Fifty Things You're Not Supposed to Know* (The Disinformation Company, New York, 2003).
KOLKO, Gabriel. *Another Century of War ?* (New Press, New York, 2002).
LANGEWIESCHE, William. *America Ground : Unbuilding the World Trade Center* (North Point Press/Farrar Strauss Giroux, New York, 2002).
LONGMAN, Jere. *Among the Heroes : United Flight 93 and the Passengers and Crew Who Fought Back* (Harper Collins, New York, 2002).
MAISONNEUVE, Éric, et GUELLEC, Jean. *Un monde à repenser, 11 septembre 2001* (Economica, Paris, 2002).
Machiavelli, Niccolò. *The Art of War*. Ed. Neal Wood (Bobbs-Merrill, Indianapolis, 1965).
MANN, James. *The Rise of the Vulcans : The History of Bush's War Cabinet* (Viking, New York, 2004).
MARRS, Jim. *Inside Job : Unmasking the 9/11 Conspiracies* (Origin Press, San Rafael, 2004).
MEYEROWITZ, Joanne. *History and September 11* (Temple University Press, Philadelphia, 2003).
MEYSSAN, Thierry. *9/11 : The Big Lie* (Carnot, Londra, 2002). În franceză sub titlul *L'Effroyable Imposture* (Carnot, Paris, 2002).
Pentagate (Carnot, Londra, 2002). În franceză sub titlul *Pentagate* (Carnot, Paris,2002).
MILLEGAN, Kris, éd. *Fleshing Out Skull and Bones : Investigations into America's Most Powerful Secret Society* (Trine Day,Walterville, 2003).
MILLER, John, et STONE, Michael, avec MITCHELL, Chris. *The Cell : Inside the 9/11 Plot, and Why the FBI and CIA Failed to Stop It* (Hyperion, New York, 2002).
MILLER,William Lee. *Lincoln's Virtues : An Ethical Biography* (Knopf, NewYork, 2002).
MUELLER, Leo A. *Gladio – das Erbe des kalten Krieges* (Rohwolt, Hambourg, 1991).

MYLROIE, Laurie. *Study of Revenge : Saddam Hussein's Unfinished War Against the United States* (AEI Press, Washington DC, 2000).
NATIONAL COMMISSION ON TERRORIST ATTACKS UPON THE UNITED STATES. *The 9/11 Commission Report* (Norton, New York, 2004).
NEWHOUSE, John. *Imperial America : The Bush Assault on the World Order* (Knopf, New York, 2003).
NIETZSCHE, Friedrich. *Werke : Taschenausgabe* (Kröner, Leipzig, 1905).
PAINE, Thomas. *The Complete Writings of Thomas Paine*. Ed. Philip S. Foner (Citadel press, New York, 1945) 2 volume.
PARENTI, Michael. *The Terrorism Trap : September 11 and Beyond* (City Lights Books, San Francisco, 2002).
PICCIOTTO, Richard, avec PAISNER, Daniel. *Last Man Down : A Firefighter's Story of Survival and Escape from the World Trade Center* (Berkley, New York, 2002).
POSNER, Gerald. *Why America Slept : The Failure to Prevent 9-11* (Random House, New York, 2003).
PORORTI, David. *September 11th Families For Peaceful Tomorrows : Turning Our Grief into Action for Peace* (RVD Books, New York, 2003).
PRICE, GlennW. *The Origins of the War with Mexico : the Polk-Stockton Intrigue* (University of Texas Press, Austin, 1967).
PROUTY, L. Fletcher. *JFK : The CIA, Vietnam, and the Plot to Assassinate John F. Kennedy* (Citadel Press, New York, 1996).
—, *The Secret Team : The CIA and its Allies in Control of the United States and the World* (Prentice Hall, Englewood Cliffs, 1973).
PYSZCZYNSKI, Tom, SOLOMON, Sheldon, et GREENBERG, Jeff. *In the Wake of 9/11 : The Psychology of Terror* (American Psychological Association, Washington DC, 2003).
RAIMONDO, Justin. *The Terror Enigma : 9/11 and the Israeli Connection* (Universe, New York, 2003).
RECORD, Jeffrey. *HollowVictory : A Contrary View of the Gulf War* (Brassey's US, Washington DC, 1993).
RIEFF, David. *Slaughterhouse : Bosnia and the Failure of the West* (Simon and Schuster, NewYork, 1995).
RIESMAN, David. *The Lonely Crowd : A Study of the Changing American Character* (Yale University Press, New Haven, 1950).
ROSEN, Jeffrey. *The Naked Crowd : Reclaiming Security and Freedom in an Anxious Age* (Random House, New York, 2004).
SAMMON, Bill. *Fighting Back : The War on Terrorism – From Inside the Bush White House* (Regency, Washington DC, 2002).
SANGUINETTI, Gianfranco. *On Terrorism and the State : The Theory and Practice of Terrorism Divulged for the First Time* (Chronos Press, Londra, 1982). Internet : www.notbored.org/on-terrorism.html
SCHAMI, Rafik. *Mit Fremden Augen : Tagebuch über den 11. September, den Palästinakonflikt, und die Arabische Welt* (Palmyra, Heidelberg, 2002).
SCHMITT, Carl. *Positionen und Begriffe* (Hamburg, 1940).
SHEEHY, Gail. *Middletown, America : One Town's Passage from Trauma to Hope* (Random House, NewYork, 2003).
Der Spiegel. Inside 9-11 : What Really Happened (St. Martin's Press, New York, 2001).
SELL, Louis. *Slobodan Milosevic and the Destruction of Yugoslavia* (DukeUniversity Press, Durham, 2000).
STEVENS, Sir John. *Stevens Inquiry III : Overview and Recommendations,17th April 2003* (Londra, 2004).

STRAUSS, Léo, et KOJÈVE, Alexandre. *On Tyranny* (The Free Press, New York, 1959). Ediţie revăzută şi îmbunătăţită.
La strage di stato : controinchiesta (Samonà et Savelli, Milan, 1970).
SUSKIND, Ron. *The Price of Loyalty. George W. Bush, the White House, and the Education of Paul O'Neill* (Simon and Schuster, New York, 2004).
SWIFT, Jonathan. « The Conduct of the Allies, Nov. 1711 », in *Political Tracts*, 1711-1713. Éd. Herbert Davis (Princeton University Press, Princeton, 1951).
TARPLEY, Webster Griffin. *Against Oligarchy ; Essays and Speeches 1970-1996* (Washington Grove Books, Washington Grove, 1996). www.tarpley.net,
American Leviathan : Administrative Fascism under the Bush Regime (EIR, Washington, 1991).
—, « The Brits Bash Bubba.» *The Conspiracy Reader*. Ed. Al Hidell et Joan d'Arc (Citadel Press, Secaucus, 1999).
—, *Chi ha ucciso Aldo Moro ?* (Partito Operaio Europeo, Rome, 1978).
www.tarpley.net
—, CHAITKIN Anton. *George Bush : The Unauthorized Biography* (EIR, Washington, 1992). www.tarpley.net (Progressive Press, Joshua Tree, 2004) Ediția a doua. www.progressivepress.com
—, « Project Democracy's Program : The Fascist Corporate State » *Project Democracy : The Parallel Government Behind the Iran-Contra Affair* (EIR, Washington, 1987).
—, *Surviving the Cataclysm : Your Guide Through the Greatest Financial Breakdown in Human History* (Washington Grove Books, Washington Grove, 1999). www.tarpley.net
THOMAS, Gordon. *Gideon's Spies : The Secret History of the Mossad* (St. Martin's Press, NewYork, 1999).
TV-ASAHI. *JFK Assassination : Truth After 40 Years*. Videocaseta programului difuzat. (Tokyo, 2003).
UNGER, Craig. *House of Bush, House of Saud : The Secret Relationship Between the World's Two Most Powerful Dynasties* (Scribner, NewYork, 2004).
US CONGRESS, Joint Inquiry into Intelligence Activities Before and After the Terrorist Attacks of September 11, 2001. *Report of the US Senate Select Committee on Intelligence and US House Permanent Select Committee on Intelligence* (dec. 2002).
US HOUSE OF REPRESENTATIVES, Committee on Science. *Learning From 9/11 – Understanding the Collapse of the World Trade Center*, 6 martie 2002. Serial N°107-46A (Government Printing Office, Washington DC, 2003).
—, *The Investigation of the World Trade Center Collapse : Findings, Recommendations, and Next Steps* (Serial N° 107-61, 1 mai 2002).
—, Permanent Select Committee on Intelligence, Subcommittee on Terrorism and Homeland Security. *Counterintelligence Capabilities and Performance Prior to 9-11* (iulie 2002).
VON ESSEN, Thomas, avec MURRAY, Matt. *Strong of Heart : Life and Death in Department of New York* (Regan/Harper Collins, New York, 2002).
VANDEN HEUVEL, Katrina. *A Just Response :* The Nation *on Terrorism, Democracy, September 11, 2001* (Thunder's Mouth Press/Nation Books, NewYork).
WEBB, Gary. *Dark Alliance : The CIA, the Contras, and the Crack Cocaine* (Seven Stories Press, New York, 1998).
WILLAN, Philip. *Puppet Masters : The Political Use of Terrorism in Italy* (Constable, Londra, 1991).
WILLIAMS, Paul L. Osama's *Revenge : The Next 9/11* (Prometheus, Amherst NY, 2004).
WISNEWSKI, Gerhard. *Das RAF Phantom* (Knaur, Munchen, 1992).
—, Ludwig LANDGRAEBER. *Operation RAF* (s.n., Munchen, s.d.).

—, *Operation 9/11 : Angriff auf den Globus* (Knaur, Munchen, s.d.).
WOODWARD, Bob. *Bush at War* (Simon and Schuster, New York, 2002).
WRIGHT, Jeremy. *9/11 Citizens' Inquiry*. Videocasetă (Toronto, 2004).

INDEX

A

ABC (atomic-biologic-chimic)
Atentate terroriste,

ABC Televiziune,
Vezi şi televiziune
Abdullah, prinţ moştenitor,
Able Danger,
Abu Ghraib,
ADM (arme de destrugere în masă),

,
Vezi şi Blair ; Bush ; Cheney ; Irak ;
Powell
Aeroport (orice aeroport),

Afghanistan,

Vezi şi bombardement ; taliban

Afrique,

Air Force One,

Albanie, Albanais,

Albright, Madeleine,

Al-Qaida,

Germania, Germani

Ambassade de Chine,

Ambassades,

Amérique,

Vezi şi Statele Unite
Ammerman, colonel Jim,
Andreotti, Giulio,
Înger

Vezi şi Air Force One
Anglo-Américains,

Vezi şi cartel pétrolier
Anthrax …
Anti-terorism, vezi terorism
Arab, Arabi …
Vezi şi lumea islamică
Arabia Saoudită …
Arafat, Yasser …
Armaguedon …
Arme atomice, vezi Nuclear
Armitage, Richard
Ashcroft, John
Assassinat (sau ameninţare/tentativă),

Atatürk, Mustapha Kemal,
Atomique (armes, menaces), vezi Nuclear
Atta, Mohammed, …
Atac
vezi şi attentat; ABC; bombardement;
nucléaire ; atomique ; terrorisme ;
guerre ; avertissement ; WTC

Attentats, attentats terroristes
voir ABC; ambassades ; anthrax ;
bande de Gaza ; Bologne ; Londres
(le 7 juillet) ; Madrid ; menaces ; Milan ;
Munich (Jeux Olympiques) ; nucléaire ;
Oklahoma City ; opération Northwoods ;
Russie (Beslan) ; terrorisme
Avion(s), …
voir aussi Boeing ; drone ; exercices
militaires ; Global Hawk; interception ;
militaire ; opération Northwoods ;
Pentagone
Aznar, José Maria, …

B

Baader-Meinhof, …
Baghdad, …
Bailyn, Bernard, …
Baker, James, …
Bakri Mohammed, sheikh Omar, …
Bamford, James, …
Bande de Gaza, …
Barksdale, base aérienne de, …
Base de l'armée de l'Air, …
Bashir, général Omar Hassan, …
Bassora, …
voir aussi SAS
BBC, …
Beamer, Todd et Lisa, …
Beg, général Mirza Aslam, …
Belgrade, …
Ben al-Shibh, Ramzi, …
Ben Laden, Oussama, …
Ben Laden, Salem, …
Ben-Veniste, Richard, …
Berlin, …

Bernstein, Richard, …
Beslan, …
Black, Lord Conrad, …
Blackwell, J. Kenneth, …
Blair, Anthony, …
Boeing, …
Boîte noire, …
Bollyn, Christopher, …
Bologne, …
Bombardement, …
voir aussi Afghanistan ; Hamas; Irak ;
Kosovo ; Libye ; Madrid ; Milan ;
Oklahoma City ; Russie ; Serbie
Booker (école élémentaire), …
Bosnie, …
voir aussi Serbie
Boston, …
BPAT (FEMA), …
Breitweiser, Kirsten, …
Brigades rouges
Britannique, …
voir aussi gouvernement ; Grande
Bretagne ; SAS
Brixton, mosquée de, …
Brooklyn, …
Brzezinski, Zbigniew, …
Bülow, Andreas von, …
Bunel, colonel Pierre-Henri, …
Bush, George Herbert Walker, …
Bush, George W, ….
voir aussi régime Bush
Bush, Prescott, …

C

Californie, …
Cameron, Carl, …
Campbell, Alistair, …
Carter, Président Jimmy, …
Castro, Fidel, …
CBS, …
Centre de commandement, …
Chaitkin, Anton, …
Chalabi, Ahmed, …
Chambre des Représentants, …
Charbon, *voir* anthrax
Chefs d'État-major des armées, …
Cheney, Richard, …
Chine, Chinois, …
Choc des civilisations, …
Chomsky, Noam, …
Chossudovsky, Michel, …
Chrétienté, …
Christianisme, …
CIA, …
Citibank, …
Clark, général Wesley, …
Clark, William
Clarke, Richard A., …
Cleland, sénateur Max, …

Clinton, Président Bill, 46, 157, 191-192, 251, 403, 460, 510
CNN, …
Commission du 11/9, …
voir aussi Commission Kean-Hamilton
Commission Kean-Hamilton
voir Commission du 11/9

Commission Warren, …
Compagnies aériennes
. American Airlines
. Caribe Air, …
. Saudi Arabian Airlines, …
. TWA, …
. United Airlines, …
Comverse
Complot, …
voir aussi théories du complot
Conspiration, *voir* complot
Constitution, …
Continuité du gouvernement (COG), …
Contre-espionnage, …
Contre-terrorisme, *voir* terrorisme ; lutte contre le terrorisme
Coup d'État, …
Courriels, …
voir aussi e-mails, courriers électroniques
Courriers électroniques
voir courriels
Crimes de guerre, …
Crise des missiles cubains, …
Crises pétrolières feintes, …
voir aussi thèse du commencement de la fin du pétrole

D

Daily Mirror, …
DARPA (Agence chargée des projets de recherche avancée pour la défense), …
Daschle, sénateur Tom, …
Dean, Howard, …
Déclenchement délibéré ("MIHOP"), …
Décret présidentiel 12333, …
Défaillance des services de renseignement, …
Defcon Delta, …
Défense, département de la, …
. secrétaire à la, …
Défense, ministère de la, …
. allemand, …
. britannique, …
. canadien, …
. israélien, …
. russe, …
De Gaulle, général Charles, …
Dekkers, Rudy, …
Délit d'initié(s), …
Démolition contrôlée (ou commandée)
voir WTC: démolition contrôlée du

Départements
voir Défense, Département d'État
. Énergie, …
. Justice, …
. Lutte contre la drogue, …
. Sécurité intérieure, …
Département d'État, …
voir aussi Secrétaire d'État
Derrida, Jacques, …
Déstabilisation, …
Destitution, *voir impeachment*
Dickerson, Melek Can, …
Dictature, …
Dieu, …
Dollar (américain), …
Droit international, …
Drone, …
voir aussi Global Hawk
Drogue, …
Dulles, Allen, …

E

Edmonds, Sibel, …
Effondrement du WTC
voir WTC: effondrement (implosion)
Égypte, …
voir aussi Le Caire
Egyptair, vol 990, …
EIR (*Executive Intelligence Review*), …
Eisenhower, administration, …
Élections
. Élections de 2000, …
. Élections de 2002, …
. Élections de 2004, …
Elţine, Boris Nikolaievitch, …
E-mails, *voir* courriels
Espace aérien, …
Espagne, …
Espion, espionnage, …
voir aussi Renseignement
État policier, …
Étasunien
. Amérique, …
. ambassades, …
. armée, …,
. Empire, …
. gouvernement, …
. renseignement, …
États-Unis, …
voir aussi Amérique
Euro, …
INDEX 583
Europe, …
Exercices militaires
. Able Danger, …
. Global Guardian, …
. Northern Guardian, …
. Vigilant Guardian, …
. Vigilant Warrior, …

Explosions, *voir* bombardement ;
WTC: démolition contrôlée
Extrémisme islamique, …

F

FAA (Administration fédérale de
l'aéronautique), …
Fausse Bannière, …
Fawkes, Guy, …
FBI, …
FDNY (service des pompiers de
New York), …
Feghali, Mike, …
FEMA (Administration fédérale de gestion
des crises), …
Finucane, Pat, …
Fleischer, Ari, …
Floride, …
Fondamentalisme islamique
voir extrémisme islamique
Fondamentalistes islamiques, …
Formation au pilotage
(des pirates prétendus), …
Fox News, …
France, Français, …
Frank, Dr. Justin A., …
Franklin, Larry, …
Frasca, David, …
Fraude électorale, …
Fort Bragg, …

G

Gaza, *voir* bande de Gaza
Grande-Bretagne, …
voir aussi Britannique
Gabel, Joseph, …
Gallop, April, …
Gerard, John, …
Giuliani, Rudolph, …
Gladio (réseau), …
Global Hawk, …
Golfe du Tonkin, …
Gorelick, Jamie S., …
Gorton, Slade, …
Gouvernement
organes, …
bureaucratie, …
contrats, …
invisible, occulte, …
factions déloyales, …
version des événements du 11/9, …
Gouvernements étrangers, …
Greenspan, Alan, …
Griffin, David Ray, …
Groupes islamiques, …
Guardian, The, …
Guerre, *voir* Afghanistan; Bosnie ; Golfe ;
Iran ; Irak ; Mexique ; Nucléaire
. atomique, …
. biologique, …

. civile américaine, …
. des civilisations, *voir* choc des civilisations
. de 30 Ans, …
. du Golfe, …
. économique, …
. provocation de, …
. psychologique, …
. du Vietnam, …
. mondiale, 1ère, …
. mondiale, 2e, …
. mondiale, 3e, …

H

Habermas, Jürgen, …
Hamas, …
Hambourg, …
Hamilton, Lee, …
Hamzi, Nawaf al-, …
Hazmi, Salem al, …
Hanjour, Hani, …
Hanssen, Robert, …
Harvard, …
Hatfill, Stephen J., …
Haupt, Nico, …
Hitler, …
Hoffman, Jim, …
Hollinger Corp., …
Honegger, Barbara, …
Hopsicker, Daniel, …
Huffman Aviation, …
Huntington, Samuel
Hussein, Saddam, …

I

Impeachment, …
Impérialisme, …
Incompétence, …
Inde, …
Infiltration, …
Informateurs, …
INS (service de l'immigration et de la naturalisation), …
Insurrection, …
Interception, …
Invasion, *voir aussi* Afghanistan ; résistance
. de Cuba par les États-Unis, …
. de l'Europe par l'URSS, …
. de l'Irak par les États-Unis, …
. du Koweit par l'Irak, …
Italie, Italien, …
voir aussi Gladio ; OTAN; Brigades rouges ; SISMI ; Terrorisme
Iran, …
Iran-Contra, …
Irak, Irakien, …
voir aussi bombardement ; Bush ; victimes ; guerre du Golfe ; invasion ;

pétrole contre nourriture ; résistance ;
sanctions des Nations Unies ; guerre
contre l'Irak ; ADM, prétendues
Islam, …
Israël, Israélien, …
voir aussi espionnage ; Mossad
J
Jackson, général Sir Michael (Royaume-Uni),
…
Jarrah, Ziad, …
Jefferson, Thomas, …
Jeux de guerre, …
voir simulations de guerre
JFK, *voir* Kennedy, John F.
JICI (commission d'enquête conjointe sur
le renseignement), …
Jihad, …
Jihad islamique égyptien, …
JSC, *voir* chefs d'État-major des armées
K
Kaplan, Fred, …
Kean, Thomas, …
Kennedy, John F., …
Kenya, …
Kerry, John, …
KGB, …
Khadafi, Muammar, …
Khalid Sheikh Mohammed, …
Khartoum, *voir* Soudan
Khomeini, …
King, Alexander, …
King, Martin Luther, …
voir aussi assassinat
Kissinger, Henry, …
KLA (armée de libération du Kosovo), …
Knight, général Albion, …
Kojève, Alexandre, …
Kosovo, …
voir aussi Albanie ; Bosnie ; ALK; Serbie ;
Yougoslavie
Koursk, …
Koweit, …
Kristol, William, …
Kruithof, Arne, …
L
Laissez-faire délibéré (LIHOP)
Lampistes, …
définition, …
Langewiesche, William, …
Langley AFB, …
Langley VA, siège de la CIA, …
Lansdale, général Edward, …
Lauda, Nikki, …
Le Caire, …
Le Figaro, …
Lear Jet, …
Lehman, John, …

Lemnitzer, général Lyman, …
Libby, Lewis I., …
Libye, …
Lincoln, Abraham, …
Locke, John, …
Logiciel, …
Loizeaux, Mark, …
Londonistan, …
Londres, …
Longman, Jere, …
Los Angeles, …

M

Machiavel, Niccolo, …
Madrid, …
Maison Blanche, …
Malaisie, …
Marine, *voir* Navy
INDEX 585
Marrs, Jim – *Inside Job*, …
Marshall, Andrew, …
Martin Luther King, MLK
voir King, Martin Luther
Massoud, général Ahmed Shah, …
Mazzini, Giuseppe, …
McGovern, Ray, …
McVeigh, Timothy, …
Meacher, Michael, …
Médias, *voir* médias sous influence
Médias sous influence, …
Mégalomanie, …
Membres de la Commission d'enquête sur
le 11/9, …
Mémo de Phoenix du FBI, …
Mercenaires, …
Mexique, …
Meyssan, Thierry, …
MI-6, …
voir aussi renseignement, britannique
Miami, …
Mihdhar, Khalid al-, …
Milan, …
Milices, …
Militaire(s)
. officiers, …
. commandement, …
. entreprises, …
. formation, …
. installations, …
. opérations, …
. renseignement, …
. technologie, …
Miller, Judith, …
Milosevic, Slobodan, …
Mineta, Norman, …
Moore, Michael, …
Moro, Aldo, …
Moscou, …
Mossad, …

Moubarak, Hosni, …
Moudjahidin, …
Moussaoui, Zacarias, …
Mouvement pour la vérité sur le 11/9, …
Moyen-Orient, …
Munich, …
Muranivsky, Taras Vasilievitch, …
Musulman, *voir* arabe, Islam
Mylroie, Laurie, …

N

Nader, Ralph, …
Nasser, colonel Gamal Abdel, …
Nations Unies (ONU), …
. Conseil de sécurité, …
. programme pétrole contre nourriture, …
. sanctions, …
Navy (US Navy, Marine américaine), …
Nazi, …
NBC, …
NEADS (Centre opérationnel de la défense aérienne du Nord-Est du NORAD), …
Nebraska, …
Néo-conservateurs, …
New York, …
New York Observer, …
New York Times, …
Newsweek, …
Nietzsche, Friedrich, …
Nixon, Richard, …
NORAD, …
North, Oliver, …
Northwoods, *voir* opération Northwoods
NRO (Office national de reconnaissance)
NSA (Agence de sécurité nationale)
NTSB (Bureau national de sécurité des transports)
Nucléaire

O

Offutt, base aérienne, …
Ohio, …
Oklahoma City, …
Olson, Barbara et Théodore, …
ONU, *voir* Nations Unies
OPEP (Organisation des pays exportateurs de pétrole), …
Opération Northwoods, …
Opérations sous fausse bannière *voir* fausse bannière
Oswald, Lee Harvey, …
OTAN, …
. renseignement, …
. terrorisme soutenu par, …

P

P-2, *voir* Gladio ; Moro ; SISMI
Pacte de Varsovie, …
Pakistan, …

Palestine, …
586 LA TERREUR FABRIQUÉE
Palestiniens, …
Paris, …
Parti Communiste italien (PCI), …
Parti Démocrate, …
. Allemagne, …
. États-Unis, …
. Italie, …
Parti Républicain, …
Parti Travailliste, …
Pearl Harbor, …
Pentagone, …
Perle, Richard, …
Pétrole, …
. cartel anglo-américain, …
. prix, …
Pétrole contre nourriture, programme
voir Nations Unies
Pilote, …
Pipes, Daniel, …
Pirates de l'air, prétendus, …
voir aussi formation au pilotage ;
. visas délivrés
Plame, Valérie, …
Platon, …
Plaugher, Ed, …
PNAC, Projet pour un nouveau siècle
américain, …
Polk, James K., …
Pologne, …
Pompiers, …
Poutine, Vladimir, …
Powell, Colin, …
Princeton, …
Proche-Orient, …
Propagande, …
propagande de guerre, *voir* propagande
Provocation, …
voir aussi Koursk

Q

Qaida, al-, *voir* al-Qaida ; Afghanistan ;
agents ; ben Laden ; CIA ; Gaza
Questions sans réponse, …

R

Rahman, sheikh Abdel (le sheikh aveugle),
…
RAND, …
Reagan, Ronald, …
Régime Bush, …
Reid, Richard, …
Renseignement, …
voir aussi CIA; contre-espionnage ;
EIR; FBI ; JICI; KGB; MI-6 ; militaire ;
Mossad; OTAN; NSA; privatisé ;
États-Unis ; services de renseignement
Réseaux, *voir* réseau putschiste

ainsi que Gladio
Réseau putschiste, …
voir aussi gouvernement : invisible ;
gouvernement ; factions putschistes ;
putschistes ; taupes ; lampistes
Réserve fédérale (Federal Reserve Board),
…
Retour de manivelle, …
Rice, Condoleezza, …
Romero, Van, …
Rothschild, Lord, …
Rove, Karl, …
Rowley, Colleen, …
Royaume Uni,
voir Grande Bretagne ; Britannique
Rumsfeld, Donald, …
Ruppert, Mike, …
Russie, Russe, …

S

Sadate, Anouar el, …
Saddam Hussein, *voir* Hussein Saddam
Safire, William, …
Salem, Emad, …
San Diego, …
Sanguinetti, Gianfranco, …
Sarasota, …
SAS (Special Air Services, Royaume-Uni),
…
Satellites, …
Scherer, général Paul Albert, …
Schmidt, Helmut, …
Schröder, Gerhard, …
Secret Service, …
Secrétaire d'État, …
Sécurité intérieure, …
Sénat, …
Serbie, Serbe, …
voir aussi Albanie ; bombardement ;
Bosnie; Kosovo ; Yougoslavie
Services de renseignement
. allemands (BND), …
. britanniques, …
. européens, …
. français, …
INDEX 587
. israéliens, …
. italiens, *voir* SISMI
. OTAN, …
. russes, …
Service secret, *voir* Secret Service
Services secrets,
voir Services de renseignement
Shah Pahlavi, d'Iran, …
Shanksville, …
Sharon, Ariel, …
Shehhi, Marwan al-, …
Silverstein, Larry, …
SISMI (services de renseignements

militaires italiens), …
Skull and Bones, …
Snipers, …
Sondages, …
Soudan, Soudanais, …
Soviétiques, …
voir aussi Afghanistan; URSS; taupe
Stevens, Sir John
Stratcom (commandement stratégique américain), …
Strauss, Leo, …
Superpuissance, …

T

Taliban, …
Taraki, Noor Mohammed, …
Tarpley, Webster G., …
Taupes, …
. définition, …
Tchétchénie, Tchétchène, …
Téléphones cellulaires
voir téléphones mobiles
Téléphones mobiles, …
Télévision, …
voir aussi ABC, BBC, CBS, CNN, FOX, NBC
Témoins oculaires, …
Tenet, George, …
Terreur fabriquée
voir terrorisme, fabriqué
Terrorisme,
voir aussi contre-terrorisme ; lutte contre le terrorisme ; défense ; fausse bannière ; OTAN; SISMI; nucléaire ; explication sociologique ; attentats terroristes
. arabe, …
. britannique, …
voir aussi affaire Finucane ; Londres ; Guy Fawkes ; MI-6 ; SAS ; Zawahiri
. contre-terrorisme
. fabriqué, …
. fausse bannière, …
. formation au, …
. international, …
. islamique, …
. italien, …
voir aussi Gladio ; Brigades rouges
. nucléaire, …
. soutenu par l'État, …
. théorie du, …
Terroristes, …
voir aussi réseau putschiste
. cellules, …
. contrôleurs, …
. menaces, …
. organisations, …
Texas, …
Théorie, …
voir aussi théories du complot

Théories sur le 11/9, …
Théories du complot, …
Thèse du début de la fin du pétrole, …
The Times, …
Thompson, Paul, …
Transpondeur, …
Tribunal fédéral, …
Tribune, …
Turabi, Hassan, …
Turquie, …

U

Ukraine, …
Union européenne, …
Uranium, …
USA Today, …
USS Maine, …
URSS, *voir* Soviétiques

V

Venice, Floride, …
Victimes, …
voir aussi Irak ; guerre
Victimes irakiennes, …
Visas délivrés aux pirates de l'air, …
Vol AA11, …
Vol UA175, …
Vol AA77, …
Vol UA93, …

W

Walker, général Edwin, …
Wall Street Journal, …
Walter, Jimmy, …
Washington DC, …
Watergate, …
Wisnewski, Gerhard, …
Wolfowitz, Paul D., …
Wood, Allan, *voir* Paul Thompson
World Trade Center, …
. armatures, …
. attaque de 1993, …
. bâtiment WTC6, …
. bâtiment WTC7, …
. colonnes de soutien des tours, …
. démolition commandée (ou contrôlée), …
. effondrement, …
. planchers, …
. poutres, …
. Tours Jumelles 1 et 2 du WTC, …
Wright, Robert, …
WTC, *voir* World Trade Center
www.tarpley.net, …

Y

Yougoslavie, …
voir aussi Serbie
Yousef, Ramzi, …

Z

Zarkawi, Abu Musab al-, …
Zawahiri, Ayman al-, …
Zelikow, Philip, …